

УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ

БОЖЕСТВЕНИЯТ ИМПУЛС

WWW.ASTERIA.BG.COM

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

**УЧИТЕЛЯТ
ПЕТЪР ДЪНОВ**

БОЖЕСТВЕНИЯТ ИМПУЛС

**ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС
XVII година
(1937 - 1938)**

Първо издание

София 1999

Автентичността на стенографските записки е запазена

Петър Константинов Дънов
БОЖЕСТВЕНИЯТ ИМПУЛС

Общ окултен клас
XVII година
(1937 - 1938)
Първо издание

Координатор за отпечатване на неиздаденото Слово:
Вергилий Кръстев
Компютърен набор: Димитър Зарков
Компютърна обработка: Буряна Пенкова, Вихър Пенков
Коректори: Ефросина Ангелова-Пенкова, Венета Максимова,
Вихър Пенков

© ИК Жануа 98
тел. 893897, София

ISBN 954-9589-25-0

Издателският екип изказва благодарност на всички, които с цената на лишения, граничещи с героизъм, запазиха за поколенията безценното Слово на Учителя. Благодарим на стенографките Паша Теодорова (1888-1972), Савка Керемидчиева (1901-1945), Елена Андреева (1899-1990) и на съхранявалите го през годините българи.

Да бъде благословен самоотверженият им труд!

Всяко Божие Слово е опитано:
Той е щит за тези, които уповават на Него.
Не притуряй на Неговите думи, за да те не обличи
и се покажеш лъжец.

Прит. 30 : 5 - 6

ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ ЗАКОН ЗА ВЕЧНА МЛАДОСТ

Добрата молитва.

Молитвата на Царството.

91 псалом.

Евангелие от Матей, гл.15, ст.6-18; Евангелие от Лука, гл. 8, ст. 9-19, Евангелие от Марка, гл. 12, ст. 1-10, Евангелие от Йоана, гл. 3, ст. 1-10.

„Духът Божи.“

Човек се намира между две положения, които определят движението му. От една страна той е под влиянието на слънцето, а от друга страна – той е под влиянието на земята. Вън от това има много други влияния, с които той трябва да се справи. Вън от тия влияния той търси в света Бога, но къде да го намери, и той не знае. Той счита Бога като една сила, която работи и че Той е направил всичко. Това е за онзи, разбира се, който се е пробудил, у когото умът работи. Оня, у когото сърцето работи, той чувства. Някои хора, като чувствуват, мислят, че мислят, а пък други като мислят, мислят, че чувствуват. Едно погрешно схващане! В човека има две противоположни движения. Чувствата винаги събират, сгъстяват нещата. А пък умът разреждава и разширява. Тъй че това, което разширява и разреждава, върви в света на ума, а пък това, което сгъстява, върви в посоката на чувствуванията.

На 22 септември слънцето отива към южното полушарие. Южното полушарие представлява живота на сърцето, а пък северното полушарие представлява ума. Пролет е това, което лети. Лятото е това, което налива. Есен е това, което дава, а пък зима е това, което взема. Някой казва: „Пролет.“ – Хвъркаш.

„Лято.“ – Наливат ти нещо. „Есен.“ – Дават ти. „Зима.“ – Вземат. Тъй че вие сте в първия ден на есента, дава ви се нещо. За три месеца ще ви се дава. И след това ще дойде зимата и ще взема вече. Сега това са теории.

Детето като се роди, не знае. Детето отначало мисли чрез ума на баща си и на майка си. И тогаз е идеално. Детето най-първо е господар, то въодушевява баща си и майка си. Детето е генерал, заповядва. Двама души като се обичат, детето е идеал за тях.

Вие казвате: „Какъв е смисълът на живота?“ Какъв може да бъде смисълът на живота? Смисълът на живота е истината. Тогаз се пита: „Какво нещо е истината?“ – Това нещо, което свързва всички неща в едно единство и ги осмисля, то е истината. Зад истината няма нищо друго. Зад истината съществува един неорганизиран свят, един свят, в който човешки крак не може да стъпи никога. В този свят никой не знае какво е. И ако речете вие да си дадете някое понятие, съвсем ще се обърка вашият ум.

Например, някой път вие мислите дали някой ви обича или не. Тогаз вие сте вече извън истината! Какво нещо е да не ви обичат или какво нещо е да ви обичат? Онзи, който ви обича, дава ли ти нещо? Ти мислиш, че ти дава. Но всъщност дали ти дава или не, то е въпрос. Върху думата „любов“ ние тъй се заблуждаваме! Например, аз виждам тая книга и мисля, че е нещо реално. Но тая книга е вън. Някое впечатление има в ума ти. Но всъщност каква е книгата? То е една съвсем друга реалност, различна от това, което аз схващам. Например, ти имаш един човек в своя ум, но то е сянка на реалността. Даже и понятието за самите вас, и то е една сянка. Защото ако имахте реалността, вие не щяхте да се изменяте. Някой път сте радостен, и след половин час сте тъжни, недоволни, скърбни или се съмнявате. Сега, кога сте в реалното: Като се радваш, като вярваш или като скърбиш и се съмняваш? Скърбта ти може би не почива на никаква основа. Някои често дават примери, които магат да ни тикнат в лоши разбирания. Представете си, че един ваш приятел взема 20,000 лева от вас и ги тури в банката на ваше име. А пък ви казват, че той ви задигнал парите. И вие се безпокоите. И след 10 години научавате, че той

ги турил на ваше име. Кое тук е реалното? Вие сте скърбели, че той излял парите ви, а пък излиза, че той не ги излял.

Да допуснем сега, че скърбите. Защо? Или се радвате. Защо? Скърбта събира, а пък радостта дава. Ти не можеш да даваш, докато не скърбиш, докато не събираш. Ако не събираш, какво ще даваш? Нещата най-първо се събират и после се дават. Ние имаме за живота една такава представа, че ние искаме радостта да предшества скърбта. Но Онзи, Който е създал скърбта, Бог като е допуснал страданията, кое е било онова, което Го е заставило да допусне страданията? Той като е създал света, е допуснал страданията. Кой са били подбудителните причини? Никой от вас не знае кой са били подбудителните причини. Вие искате да бъдете щастливи. Коя е мярката, кое е подбуждението ви, че искате да бъдете щастливи? Вие не искате да бъдете нещастни. Кое е онова, което ви подбужда? Защо не искате да бъдете нещастни? И въпреки че не искате да бъдете нещастни, ставате нещастни. И въпреки че някой път не искате да бъдете радостен, ставате радостен. Кое ви заставлява да бъдете нещастен или щастлив? Нито щастие, нито нещастие не зависи от вас. Ти обичаш някого и сте щастлив, но онзи, когото обичате, ви носи и нещастие. Майката обича детето и е щастлива; и като замине детето, тя е нещастна. Присъствието на детето при майката произвежда в нея щастие, а неговото отсъствие произвежда нещастие.

Ти казваш: „Аз съм господар.“ Какъв господар си? Ти казваш: „Аз мога да мисля за каквото искам.“ За какво можеш да мислиш?

Ние се отделяме от Бога и искаме щастие. Щастие извън Бога не можеш да имаш. Щом се отделиш от Бога, ще имаш вече тия външните промени. За скърбта има един закон. Излизането вън от Бога е скърб. Връщането при Бога, то е радост. Щом се върнеш при Бога, ти усещаш ограничение. И искаш да се освободиш. Излизаш навън, освобождаваш се, но скърбта идва. Отиваш при Бога. Скърбта идва, но и ограничението идва. Излизаш вън от Бога. Свободата идва, но и скърбта идва. Тъй седи в реалния живот. Всеки ден виждаме това. И после същият закон е и в следното: Ти се приближаваш при някого. Отиваш при някой

господар или при някой учител. Като отидеш при този господар или учител, ти се радваш, че ще добиеш нещо, но като влезеш там, има ограничение. Отиваш в университета. Колкото и да си свободен, все се подчиняваш на известни програми. Не можеш да правиш каквото искаш. И не можеш да мислиш, каквото искаш. Можеш да мислиш, но има известен ред, на който трябва да се подчиняваш. И ако не искаш да се подчиняваш, казват ти, че трябва да напуснеш университета. Сега мнозина мислите, че като отидете при Бога, ще бъдете абсолютно свободни. За да бъдеш абсолютно свободен, трябва да се слееш с Бога. Ти за себе си не трябва да мислиш. Докато мислиш за себе си, ти не си свободен. Защото тогаз ти и Бог сте различни неща. Има две личности: Ти искаш и твоята воля да бъде. Питам тогаз: Ако две воли действуват едновременно, тогаз какво съгласие може да има? Най-първо, когато детето дойде в дома, то иска да подчини баща си и майка си, и почва да заповядва на баща си и майка си. Първоначално това дете се подчинява, но в ума му влиза, че може да заповядва на баща си и майка си. Първите две-три години те отстъпват, но към 3-4-5-та година бащата изважда закона и му казва: „Ти ли си, който ще заповядваш?“ И наложи го на общо основание. И детето почва да пее. След това дойде и майката. И тя излиза от търпение и казва: „Ти ли ще заповядваш тук?“ И тя наложи закона сега. Бият го. Баща му го бие, че не мисли. Казва му: „Ти не си научил да мислиш!“ А майка му го бие, че не чувствува добре. Тогаз детето запитва: „Защо дойдох аз при тая майка и при този баща?“ Какъв отговор то ще си даде?

Не, че ние ще оправим света. Светът ще си върви по същия път. Ако добре си обясним нещата, ако добре можем да ги схванем и да живеем според законите, които съществуват в природата, то има една възможност да добием оная относителната реалност, туй, което ние желаем.

Ти не можеш да постигнеш неограничено нещата. Защото най-първо, когато майката ражда едно дете, бащата и майката са вече предначертали какво искат от детето. Майката иска детето да бъде един голям философ или един голям герой, или художник, или музикант. Бащата също. И ако детето мисли, че то от само

себе си ще стане нещо, то се лъже. Каквито са били бащата и майката, такава ще бъде и детето. Детето не може да има други качества, вън от качества и способностите, които бащата и майката са притежавали. Ние някой път ставаме смешни: Ние искаме да станем по-умни от Бога! По-глупави може, но по-умни – никога. Единственото нещо, което можем да направим е, че по-глупави от Бога можем да станем, но по-умни от Него – никога. Ние някой път искаме да коригираме: „Защо светът е тъй направен?“ Мога да ви дам едно обяснение, защо светът е тъй направен, но то няма приложение. На едно малко дете мога да му скроя такива гащи, каквито има бати му, който е на 21 година; мога да му ги дам, но тия, големите гащи на бати му какво ще го ползват? То ще ги влече. Ако се облече, те ще се влачат. Ако ви дам големи гащи, само ще ги влачите и ще ви спъват.

Сега, запример, вас ви спъва законът на любовта. Каква трябва да бъде любовта? Ти ще се намериш при нея в противоречие. Любовта има две противоречия: Като искаш да те обичат, ти трябва да бъдеш господар. Налагаш на хората, заставяш ги да те обичат. Поставете се на мястото на господар. – Искаш да обичаш. Тогаз си на мястото на слуга. Ако хората не те обичат, значи не си господар. И ако ти обичаш, и ти не си слуга. Има едно противоречие. При първия случай, щом не те обичат хората, значи не си господар. Ти не си много умен човек. Няма защо да те обичат хората. Във втория случай ти казваш: „Няма защо да се обичат хората! Те не са толкоз умни.“ Има две противоречия. Как ще ги примириш? Защото в закона на любовта има едно: В любовта има едно голямо противоречие - Тя не иска нито да й господаруват, нито да й слугуват. Ти като отидеш при любовта като господар, тя ще те захвърли като парцал. И ако отидеш при нея, и искаш да й станеш слуга, пак ще те захвърли. Тя казва: „В моето училище нито господари, нито слуги“. В областта на любовта кракът на господаря и кракът на слугата не може да стъпи, защото те и двамата са скандалджии. Светът страда от господари. И светът страда и от слуги. Светът страда и от бащи. Светът страда и от майки. И най-после, в човешкия свят има и друго: Светът страда и от синове, и от дъщери. В

геометрията, в квадрата, единият ъгъл от 90 градуса е противоречието на бащата; другият ъгъл от 90 градуса е противоречието на майката; третият ъгъл – на сина, и четвъртият – на дъщерята. Какво разбирате вие под думата „противоречие“? Бащата иска да е глава на всичките работи. И майката иска да е глава на всичките работи. И синът иска да е глава. И дъщерята иска да е глава. В този четириъгълник има 4 глави. Как ще ги примирите тия 4 глави? И започва една вътрешна борба. Щом в човека има борба, той се намира в един квадрат. Бащата има неразбраната идея, че той иска да бъде господар. Майката, и тя иска да бъде господар. Големият син, понеже е последният, и той иска същото. И малката, понеже е последната, и тя иска. Тогаз казваш: „Защо Господ е създал така света?“ Казвам: Как трябваше да го създаде? Тогаз аз давам следното разяснение на себе си и на вас. Любовта е онзи велик закон, който дава възможност на всеки един зародиш в Божествения свят да се прояви. И тя като намери едно семе, веднага го поставя в почвата, зарива го и го оставя там. Като го зарине, тя си заминава. Тя те напусне. След това бащата идва, Мъдростта идва отгоре. Като те зарови майка ти като семенце, баща ти идва отгоре. Той има съчувствие. И понеже семето отгоре е натрупано с пръст, то той праща към него светлина и топлина. Бащата не махва пръстта. Семенцето казва: „Майка ми ме забрави!“ Бащата казва: „Почни да ровиш.“ И след като е говорил дълго време бащата на сина и на дъщерята, той ги накара да се покажат от пръстта нагоре. Но и той не може да ги освободи напълно. Едната половина остава под земята, а другата над земята и цъфти. И сега почва той да разсъждава, кой е по-добър, баща му или майка му. Майка му го държи долу в корените, а пък баща му го тегли нагоре и казва: „При мен ще дойдеш.“ Половината му е в земята, при майката, в гъстата материя, а пък другата половина е при бащата. Питам: Какво ще бъде разрешението на този въпрос? Как ще го решиш? Това дърво кога ще бъде свободно? – Когато дойде Истината! Тя е, която примирява всичките противоречия. Истината е онзи велик закон, или оная същина, която освобождава човека от всичките противоречия. Тя изважда дървото из почвата и го прави свободно

да се движи. Изважда го из гъстата материя. Та казвам: Докато ти си в земята, истината я няма в тебе. Ти имаш в себе си Любовта и половината ти е в по-рядката среда – живееш в Любовта и Мъдростта. Не си в Истината. Когато излезеш вън от гъстата среда, ставаш човек. Но и човек не е излязъл още напълно, но Истината го води към това освобождение. Сега това е фигуративно казано. Истината е великият онзи закон, който ни показва пътищата на Любовта.

Противоречието е в това, че ние не разбираме, че Любовта не търпи нито господари, нито слуги. А пък Мъдростта не търпи многознаещи. Някой отива при Бога да Му философствува. Че Бог има отвращение от това. Този, Който е направил света, ти ще Му философствуваш сега и ще Го учиш какви са били Неговите намерения. Че ти ставаш смешен пред Него! И почваш да учиш хората, че Бог така и така мислил и пр. Ще ходиш да разправяш на хората, как живеят ангелите! Ти никога не си бил при ангелите и ще разправяш как живеят те! Ти никога не си бил при светиите и ще разправяш как живеят те! Една млада мома седи сега и почва да си въобразява как ще живее като се ожени. Тя никога не се е женила и мисли като се ожени как ще нареди живота си, как ще нареди и столовете, и масите, и килимите, и пр.! И тя си създава един нов свят! И като влезе в този, новия свят и види, че не е тъй, както си го рисувала, тя казва: „Не си струва да се жени човек!“ Това са наши изобретения. Законът на женитбата не е нищо друго, освен туй, че в тебе има желание да се освободиш от това, което е създала в тебе Любовта, като те е заровила в пръстта. Ти трябва да се ожениш, защото трябва да излезеш вън от земята. Някой казва: „Да се ожениш, за да бъдеш щастлив.“ Ти тогаз не разбираш процеса на любовта! Тия, булските дрехи, тия венци на любовта, те са външната страна. Книгата може да е добре подвързана и добре напечатана, и добре написана, но трябва четене на тая книга и приложение трябва!

Тогаз какъв е смисълът на любовта? Тя, любовта, най-първо ще те научи да живееш и ако не живееш и ти не можеш да разбереш. Ако в любовта ти елементарните работи – страданията и радостите – не можеш да разбереш, ти не можеш да

прогресираш. Те са двата пътища, по които любовта се проявява. Ако ти не знаеш смисъла на радостите и смисъла на страданията, как ще разбереш живота? И после идат в живота злото и доброто и ред други противоречия! И всичко това ти трябва да го примириш! Ние сега казваме: „Да има някой начин!“

Вчера имах един разговор. Трима души ме посетиха. Дошли от Америка – двама мъже и една жена. Аз бях занят. И те казаха, че много бързат. Но и аз съм занят! И другите, които бяха дошли при мен, те бързаха. Най-после ги приех. Идват и се запознават с мен. Те казаха: „Чували сме много работи за тебе и доходиме да те видим. Няма да стоим повече от една минута.“ Те ми казаха: „Една минута“, но седяха 10 минути. Учат ме те сега! Те казаха: „Как ще се оправи светът? Трябва да обичаме Христа!“ Аз казах само: Как да Го обичаме? Те казаха: „Само вярата, вярата в Христа ще оправи света!“ Аз казах: Не зная дали вярата може да оправи. Аз се съмнявам, дали вярата може да оправи света, защото ако вярата можеше да оправи света, то той трябваше да бъде оправен! Всички вярват в Христа и досега светът не се е оправил! Те казаха: „Ти не вярваш ли в Христа?“ Казах: И аз като вярвам, и за мен работите не се оправят! Намирам, че вярата е съществено нещо, но не е нещо, което ще оправи света. Вие досега сте вярвали. То е външната страна на Христа. Обичали ли сте вие Христа? Обичали ли сте Го, че заради Него да бъдете готови да направите всичко? Те казаха по евангелски: „Когато дойде Христос, Той ще ни научи.“ – Кога може да дойде? Може да дойде днес, след 10 години, след 100 години, след 1000 години. И какво ще правите до тия хилядата години? После казах: Хайде да ви дам по една книжка. И им давам по една книжка за богомилите. Казах им: Четете тук. Те казаха: „Пак ще дойдем да ви видим.“ Рекох: Колкото пъти и да се виждаме, все това ще бъде.

Ние фотографираме някого и му носим портрета. Приличаме на ония, сегашните, временни възлюблени. Аз съм виждал млада мома, извади портретчето му, пак го тури. Мисли си тя! И ходи, и пак го извади и го погледне! То е едно верую сега. Идолопоклонство, идолопоклонство на любовта! Него го няма. Това е сянката. За тая сянка тя трепери, а пък като дойде реалността, тя казва:

„Аман!“ Не може да го търпи. Когато е в портрет, тя казва: „Ангел е.“ – Не можела без него. А пък като дойде, не може да го търпи. Когато дойде някоя идея, човек я носи в себе си като идеал, но като дойде тя реално, той казва: „Беля си намерих на главата, много загазих.“

Та сега на нас ни трябва Истината, която да ни освободи...

В чувствения свят ние сме вплетени в една гъста материя и нямаме ясна представа за онова, което Бог е създал. Желанието на Любовта е да ни даде живот. Желанието на Мъдростта е да ни даде светлина и знание. Желанието на Истината е да ни даде свобода. А пък свободата е плодът. Тя е смисълът, който ще осмисли живота.

Най-първо, какъв е смисълът да ни се даде живот? Трябва да знаем, че и най-лошият живот е толкоз ценен, толкоз богатства има в него, колкото и в най-добрия живот. Ние имаме повърхностно разбиране за живота. Животът не може да се дели. Животът е неделим. Следователно, лошият и добрият живот са еднакво ценни. Това разбиране го нямаме. В любовта ти ще разбереш, че животът е еднакво ценен. И най-малкият живот, живот, който е пълен с най-големите страдания, има всички богатства, които има в рая и в Божествения свят. И ти като не разбираш, спъваш се. И всички вие искате един живот, всички други да страдат, а само вие да не страдате. Че то е едно криво разбиране на живота.

Когато напишем думата „любов“, ако между буквите се зароди едно стълкновение, коя да бъде първа, какъв смисъл ще има това? Колко букви има думата „любов“? – Шест букви. Скарат се, да кажем, коя буква да бъде първа. Ако турите отпред „б“, какво ще излезе? Нищо няма да излезе. Ако турите „в“ отпред, пак нищо няма да излезе. Най-първо ще турите „л“. Това е една необходимост. И след това иде втората буква, „ю“. Третата буква иде: „б“. После иде „о“, пета буква е „в“, а пък шеста е „ь“. Ер малък е последната буква, с топуз. Поставете всяка буква на нейното място. Тогаз ще дойде смисълът. Поставете страданието на неговото място. Поставете и радостта на нейното място. Поставете злото на неговото място. И поставете доброто на неговото място. Всяко нещо на своето място е полезно. Всяко

нещо, което не е на своето място, не е полезно. Ние страдаме, понеже нещата са разместени. Сега, разбира се, това е един предмет, който не ви засяга всички ви еднакво. Някои от вас сте стари, а пък някои сте гладни. Някои сте жадни. Имате разни нужди. Например, тия, които ме слушат сега, мога да ви направя всички ви радостни. И магически мога да направя да ви засияе лицето. Ако на всекиго едного от вас дам по един чек от хиляда английски лири стерлинги, веднага ще имате обуца, дрехи. Те са доста голяма сума – хиляда английски лири стерлинги. Ще вземете един апартамент. Хубаво, един чек! Че нямате ли вие един чек? Животът, който имате, вложен във вас, не е ли един чек, вложен от Бога! И знанието, което Бог ви е турил във вашата глава, не е ли един чек? И свободата, която ви е дал Бог, не е ли един чек? Три чека имате, и то не по хиляда английски лири, но по много повече!

Някой път са ме питали: „Ти кой си?“ Аз ли кой съм? Аз съм този, който наблюдавам Любовта, която заравя семето. И аз съм онзи, който гледам, как Мъдростта изтегля половината от поникващото растение нагоре. И аз съм онзи, който гледам как Истината го освобождава. За тия три работи съм дошъл. Искам да стана учен човек. Давам си отчет, защо ги заравят, защо ги освобождават наполовина и защо после истината иска съвършено да ги освободи. А пък вие сега искате да знаете аз какво съм. Вие имате едно друго лъжливо чувство. Вие ме считате за един банкерин и питате дали имам пари, та да ви услужа.

Докато не се научите като мен да знаете какво правят Любовта, Мъдростта и Истината, нито пет пари не можете да получите от мен. Защото в Божествената банка, щом като отидеш да те кредитират, те ще те питат: „Ти наблюдавал ли си как любовта заравя семето?“ – „Не съм.“ – „Върви си!“ – „Ти наблюдавал ли си как Мъдростта ги изкарва поникващите растения да растат нагоре?“ – „Не!“ – „Върви си!“ – „Ти наблюдавал ли си истината как ги освобождава!“ – „Не!“ – „Никакъв кредит нямаш в нашата банка! Върви си!“

Ако не можете да носите страданията и радостите на любовта, ако не можете да издържате светлината и топлината на мъдростта и ако не можете да издържите ограниченията, които

свободата дава, тогаз не можете да бъдете кредитирани. Свободата кара хората да се жертвуват. Жертвоприношението е вече закон на Истината. Ако ти не си готов да се самопожертвуваш, ти не си познал Истината. Христос се самопожертвува, понеже Той позна какво нещо е Истината. И като се самопожертвува, Той се освободи от всички ония ограничения в живота. Докато ние не се самопожертвуваме, не можем да се освободим. Докато ти се държиш за това тяло, което имаш, ти още не си разбрал живота. И при все това, кога да е, ще трябва да напуснеш тялото си. Ако не е след 10 години, след 15 години, след 120 години или след хиляда години ще трябва да напуснеш тялото си. И ако излезеш от това тяло, къде ще отидеш? Най-първо ще живееш в едно тяло, което Любовта ще ти създаде. Това ще бъде грубата материя. Ти ще бъдеш заровен. Това е тялото на Любовта. След туй ще бъдеш заровен в друго едно тяло, ще влезеш в една по-рядка среда – въздуха. И най-после, Истината ще те облече в едно тяло, в което ще се принесеш жертва за другите. И щом се принесеш в жертва за другите, то всички други ще се принесат в жертва заради тебе. Ако ти не се жертвуваш, и другите не могат да се жертвуват за тебе. Ако ти не можеш да обичаш, и другите не могат да те обичат. Ако ти не можеш да мислиш за другите, то и другите не могат да мислят за тебе. Ако ти не можеш да действуваш свободно за другите, то и другите не могат да действуват свободно за тебе. Сега тия работи, за които ви говоря, вие ги знаете по-добре от мен. Но у вас има известни съображения. Вие сте облечени много добре, с хубави дрехи. Седите вие при една река и искате да я минете. Но казвате: „Ще се наквасят дрехите ми.“ А пък не искате да съблечете дрехите си. И търсите мост. Но щом се намерите в трудно положение, и като видите, че животът ви виси на косъм, ще минете през реката и ще благодарите на Бога, че сте се спасили. Хората сега имат известни възгледи; те са нашите наследени убеждения за морал, наши понятия за света и пр. Бог ще ни тури в хиляди такива костюми, докато дойдем до един такъв костюм, който ще има всички предимства. В това тяло са написани тия закони, в туй тяло ние носим тия закони, но не

можем да ги четем. Казано е: „Ще напиша закона си в сърцето им, и ще ме познават от малък до голям.“

Онзи, който е познал Истината, той вече е влязъл във вечната младост на живота. Това е един от признаците. Човек, който не е научил закона на вечната младост, човек, който не е влязъл в нея, той не е познал истината. Онзи, който е познал закона на Любовта, той е познал 1/3 от реалността. Онзи, който е познал и закона на Мъдростта, той е познал 2/3 от реалността. Онзи, който е познал закона на вечната младост, той е познал Любовта, той е познал Мъдростта, той е познал и Истината.

Тая година искам да познаете Любовта, за да придобиете живота! Искам да познаете Мъдростта, за да добиете истинско понятие за светлината и топлината, какво нещо са те. И най-после, искам да познаете свободата, за да познаете закона на вечната младост. Тогаз човек е като един маг. Той ще си играе с всичките работи. Той само като махне с тая пръчка, всичко, каквото иска, може да стане. Това е към което се стремите. Вие искате да нямате никакви страдания. И право искате. Но това не може да постигнете сега. Някои сте в първата фаза на Любовта, някои сте във втората фаза на Мъдростта. И някои сега едвам сте отправили поглед към Истината, а пък смисъла на живота е в Истината. И казано е: „Истината ще ви направи свободни!“ И казано е още: „Там, дето е Духът, там е свободата.“

Сега, тая година ви пожелавам, като влезете в Южното полушарие, да развивате вашата добродетел и идущата година, като се върнете в пролетта, да сте готови да разберете Божията справедливост. А пък като дойдете до слънцестоянието, до най-високата точка, да разберете в какво седи вечната младост. Докато човек не разбере вечната младост на живота, той още не е свободен. То е разумното, то е великото! Човек трябва да се ражда и преражда. Прераждането е закон за изучаване на вечната младост. На английски богословците го наричат „the eternal generation“, - вечното произвеждане, постоянното произвеждане, т.е. вечно подмладяване. Човек трябва да има в себе си вечното подмладяване. Законът на „the eternal generation“ го наричаме вечното подмладяване. Вечното подмладяване – в това е смисълът.

И тогаз човек се освобождава от всички стари възгледи. От неразбирането идат всички страдания. Щом не разбираш Любовта, Мъдростта и Истината, идат страданията. Щом разбереш Любовта, животът ще дойде. Щом разбереш Мъдростта, ще дойде знанието. И щом разбереш Истината, свободата ще дойде! А пък на нас е потребно на земята живот; потребно ни е знание; потребна ни е свобода. Пътят на живота минава през Любовта, пътят на знанието минава през Мъдростта, а пътят на свободата минава през Истината.

Та казвам: Сега не се спирайте върху въпроса: „Толкоз години ние следваме този път, какво сме разбрали?“ Направете един малък опит. Да кажем, например, че един ден сте недоволен. Да кажем, че имате една малка неприятност. Коя е най-малката неприятност от твое гледище? Защо едни имат едно понятие, а други имат друго понятие? Най-малката неприятност е, че нямаш нито пет пари в джоба си. Или имаш пет пари в джоба си. Погледнеш – и само пет пари – и си недоволен. Казваш: „Какво мога да направя с тях? Да е един лев, 10 лева!“ Ако тези пет стотинки аз мога да ги превърна в злато, колко ще струват? И ако това злато го накарам да расте? Парите растат и те. Парите се раждат така, както плодовете. Един ден, като разберете закона на парите, те ще се раждат. Вие се чудите как ще се родят. Че ако вие знаете да кажете на един човек една дума, той ще ви даде пари, колкото искате. Представете си сега, че осъждат един милионер на смъртно наказание. И тогаз царят подписва една заповед, в която казва така: „Ако си готов да подариш всичкото си имане, което имаш, на бедните, ще отложим смъртното наказание.“ Той ще помисли и най-първо ще каже: „Не може ли половината, 3/4?“ – „Всичкото!“ Тогаз какво ще направи милионерът?

Та казвам: Всички ние сме осъдени на смърт. На всинца ви има по една смъртна присъда отгоре ви. И казва се: Ако дадете всичко, каквото имате, ще се освободите от смъртта, нищо повече. И Христос като дойде на земята, Той трябваше да умре, да пожертвува всичко и след това можеше да дойдат свободата и

въздигането. В това седи скрит един принцип, който хората не подозират.

Та казвам сега: Не да ви заставят на това, но всеки един от вас свободно да разбере този принцип.

Сега вие не сте осъдени. Вие седите свободни. Ако ви кажат: „Дайте всичко за Господа“, ще дадете ли? Ще кажеш: „Чакай да питам жена си.“ Синът ще каже: „Чакай да питам сестра си.“ Възлюбеният ще каже: „Чакай да питам възлюбената си.“ На нас не ни трябва пари. Но парите са равноценни на човешките чувства. Човекът, който не е готов, не може да се прояви. Ти се опитваш доколко твоята щедрост, твоето сърце е готово. Вие не сте правили мобилизация. Пари да дадеш, това е мобилизация, доколко можеш да жертвуваш. Става една война. Трябва да стане мобилизация. Ако хората жертвуват всичко във време на войната, харчат пари, то е същият закон и когато работим за Бога. Ние искаме да работим за Бога без никакви жертви. Че и там е същият закон!

Та казвам: Христос е поставил законът така: „Както Отец ме е възлюбил, тъй и аз ви възлюбих.“ И на вас седи този въпрос. И вие можете да кажете: „Както Бог е възлюбил Христа, и както Христос е възлюбил нас, тъй и ние ще възлюбим другите.“ Христос като възлюби хората, какво Му дадоха? Знаем, какво Му дадоха. И вие, като възлюбите света, какво ще ви дадат? Същото ще бъде! Но не се плашете от противоречията на живота.

Във време на мъчнотии, човек се показва какъв характер има и какви са неговите убеждения. И ако вие за любовта не можете да пожертвувате всичко, и ако вие за Божията мъдрост не можете да пожертвувате всичко, и ако за Божията истина не можете да пожертвувате всичко, то въпросът е предрешен. Аз казвам: Ако аз не пожертвувам за Любовта, за Мъдростта и за Истината всичко, то въпросът с мене е предрешен. Положението на всекиго едного от вас зависи от жертвата, която можете да направите заради любовта, ако сте готови всичко да сторите за Божията любов. Тая работа не е лесна. Аз ви говоря за неща, които са много мъчни. Най-мъчните работи са приятни. Рядко се случват. Вземете едни билет. Да кажем, че всички билети са 100,000. Какво е отношението? Значи, едно към 100,000. Това

колело, като се завърти 100,000 пъти, то непременно ще имаш един билет спечелил. Можеш да спечелиш още при първото завъртане на колелото, а можеш да бъдеш и последен. Та в живота ти ще имаш своето благо или в началото, или накрая, в края на един дълъг период. Ако останеш накрая, ще имаш много знания. Ако добиеш в началото, сърцето придобива нещо. Защото сърцето придобива в началото, а умът – в края. А пък разумното начало придобива всичко изведнъж.

Та на вас ви оставям да се занимавате със закона на жертвата, която Любовта изисква. Законът на жертвата, която знанието изисква и закона на жертвата, която свободата, Истината изискват.

Отче наш.

Мото:

ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА СИЛА.
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ВЯРА.
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ЛЮБОВ.
(Три пъти.)
6 ч. 30 м.

XVII година.

*1 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 22 септември 1937 г., сряда, 5 ч.с.
Небето прошарено, времето тихо и меко.
София - Изгрев.*

Бележка /от координатора Вергилий Кръстев/: Настоящата лекция се публикува по нередактирано копие на дешифрираната стенограма, запазено в Държавен исторически архив. Доказателство за автентичността на лекцията е почеркът на стенографката Паша Теодорова върху всяка една лекция - „готова за печат“. Същата е отпечатана в томчето „Лъчи на живота“: Беседи от Учителя, държани при Седемте рилски езера през лятото на 1937 г. (София, 1937) - стр. 391-412, под заглавие „Закон за вечната младост“.

ЦЕННОСТИТЕ В ЖИВОТА

Отче наш.

„В начало бе Словото.“

Имате ли тема? - (Нямаме.)

Пишете върху темата: „Органическа връзка между растенията и човека“. Трябва да бъдете умни ученици. Малкото, което ви се каже, трябва да разбирате. Животът е наука. Ще говорим върху ценностите в живота.

Имаш очи и не оценяваш какво нещо са очите. Ако ако разбираш цената на очите, ще добиеш тон, което ще ти бъде едно благо. Ти можеш да употребяваш очите си и да гледаш отрицателни неща: Двама се бият и ще отидеш да гледаш как се бият. Двама се карат и ще отидеш да видиш как се карат. Или някой счупил стомната и ще идеш да видиш как я е счупил. Някой е запалил къщата и ще отидеш да гледаш. Очите ти не са създадени затова.

Също трябва да разбирате ценностите на ушите. Да допуснем, че ти не се караш, но отиваш да слушаш какво са си казали двама души, които се карат. Трябва да разбираме ценностите на обонянието. Няма да миришеш нещо хубаво, но някои нечистотии. И след това ще философствуваш и ще говориш какъв е смисълът на живота.

Какъв е смисълът? Какъв е идеалът на една жена? Какъв е идеалът на един момък? Какъв е идеалът на един баща? Какъв е идеалът на брата? Какъв е идеалът на един учител? Какъв е идеалът на един свещеник, на един генерал, на съдията? Те все си имат по един идеал. Идеалът на майката е в детето; всичкият ѝ живот седи в това да си има едно детенце. На бащата идеалът е да си има едно синче и една дъщеря. Момата, сестрата иска да

си има един възлюблен. Тя ляга, става и затова мисли. Тя като ходи на училище и като четете една книга, него вижда. И даже някой път вижда, че професорът е нейният възлюблен. Някой може да каже: „Защо да се вижда, че професорът е нейният възлюблен?“ Някой може да каже: „Защо да се говори това, да се говори за важни работи.“ Да ви говоря за най-важната работа в света, да ви говоря за яденето. По-важно от яденето няма. Но трябва да знаеш как трябва да ядеш. Устата са създадени най-първо за да ядеш. Първата функция на устата е да възприема храната. По-хубаво нещо от устата няма. Но и по-лошо нещо от устата няма. Ако възприемаш нещо неподходящо, веднага ще имаш някакво разстройство в стомаха. Вие мислите, че разбирате какво нещо е храносмилането. Чели сте много книги, писани. Разбирате какво нещо е дишането. От дишането зависи целият живот. Ако знаеш как да дишаш, можеш да станеш гениален и светия, но ако не знаеш как да дишаш, ще станеш един обикновен човек. Вие седите и мислите върху някаква ценност, казвате: „Да съм някой голям човек.“ Но като си голям човек, този големият човек трябва да има силни мускули, той трябва да дига големи тежести. Ако вие можете да дигате двеста, триста, 500 килограма, то дето минете, ще си изкарате хляба. Но ако сте един слаб човек, ще имате нужда да ви возят на колца като малките деца. То кажете ми: Колко бащи разполагат с колички да возят своите деца?

Във вашия ум седи идеята: Вие искате да бъдете развождани като княжески деца на колца. Малцина са развеждани така. Вие искате например да бъдете богати, да имате къща, градина, да имате средства да ходите навсякъде, в някоя библиотека, да имате инструменти, да свирите, да давате угощение на приятелите си. Хубави работи са те, но колцина от вас може да ги имате? Някои от вас, които желаете това, то може да ви дойде след хиляда години; за някои може да дойде след сто години, а за някои от вас след една година. Не мога да ви кажа след един месец.

Та трябва да разбирате ценностите в живота. Трябва да разбирате и от какво произтичат противоречията в живота. Всички

нешастия произтичат от гърлото. Бог е дал един ларингс, една мека ципица, върху която е написал: „Бог е Любов“, и който произнася всеки ден добре, хармонично тия думи, всичко ще му тръгне добре.

Ти сега може да искаш да станеш силен човек. Всичко е в Словото. Когато Бог прати Мойсея, каза му да казва нещо. Когато Мойсей дигна тоягата си при Червено море, той каза нещо. И когато Бог създаде света, и от Неговото гърло излезе нещо. Той каза: Да бъде светлина, да стане светлина, да бъде това, да бъде онова. И ако Бог беше мълчал, то светът и досега не щеше да бъде създаден.

Вие как мислите? Вие като мълчите ли, ще се създаде вашият свят? Ако държите една книга затворена, мислите ли, че ще научите нещо? Мнозина ученици има, които не учат и като дойде време на изпит, почват да се молят на Бога. Като ти дойде изпитанието, ти се молиш. Ти трябва да четеш книгата на живота, да се учиш и тогава е на място молитвата. В невидимия свят са много точни и много благородно постъпват. Щом те наблюдават, че си учил добре, ти като се молиш, те веднага ти показват, че еди на коя си страница, в еди коя си глава е писано това и това. Ще ти покажат страницата. А пък вие без да се учите, искате да ви турят високи бележки. Някои ученици, които не се учат, искат да подкупят учителя, като му донесат някое цвете. Ако е селско дете, ще му донесе кокошка, яйца и прочее, но не върви. Щом учиш, няма какво да го подкупваш. Учителят най-добре може да се подкупи като учиш. Най-добрият подарък, с който може да го подкупиш, е да учиш.

Ти казваш: „Аз го обичам“. Ти може да обичаш, но любовта няма да ти помогне ни най-малко в това. Ти казваш: „Аз много обичам моя мъж.“ Тя го обича, но не върши това, което той иска. Вие сте женени. Аз не говоря за вас, но аз не намирам в пълния смисъл женен човек. Сега се правят само репетиции на женитби. Но досега не съм срещал нито един оженен човек. Ако ти истински се жениш, жената ти никога няма да те напуска. Щом те напусне, тя е в театъра жена. И щом тя умира, вие не сте женени за нея. И щом ти умираш, и ти не си женен.

Когато истински са женени, то смърт няма вече. Аз не говоря за женитбата така, както я разбирате, когато казвате: „Да се оженим и да си имаме едно детенце“. Сега нали ги женят. Момиченцето е на 5-6 години и му донесат една кукла, и то ще я къпе в коритото, като че е едно дете, ще я облича. И вие казвате: „Приготвя се, та като стане майка, да знае да си гледа децата.“ Мислите ли, че децата, които са родени, са кукли?

Вие сега се събирате някой път и казвате: „Ние сме религиозни.“ Аз следя у вас, религиозността се отнася още до сърцето. Вместо да се увеличава взаимното уважение и почитание, вие като се съберете най-първо си виждате всички недъзи. Като се съберете, всеки гледа да види недостатъците на другия.

Най-ценното в живота не е да намериш недостатъка. Недостатъкът е нещо случайно. А ценното е да видиш дарбите, които Бог е вложил в него и доколко той ги е развил.

Например, като пее някой, виждаме доколко е учил той в пеенето, доколко е развил гласа си. Вие казвате: „То духът един ден ме направи такъв.“ Вярно е това. Но какво е предназначението на човека? Ако ти имаш постоянно поощрение за доброто отвътре и не го правиш, тогава кое е онова, което те спъва? Или в какво седят слабостите на хората? Те произтичат от неразбиране на ценностите. Всякога най-безобидните неща могат да произведат една съблазън, ако не знаете как да ги поставите. Аз казвам: Хиляда. Мога да подразбирам хиляда просени зърна, или хиляда песъчни зърна, или хиляда английски лири стерлинги.

Някой казва някому: „Аз много ви обичам. Не мога да спя вечерно време.“ Другият казва: „Ха, не можеш да спиш!“ Но щом кажеш: „Обичам те много, давам ти хиляда лири да си послужиш.“ – Той казва: „Много сте любезен.“ Този пример, който аз навеждам, не е валиден за всички условия. Той е вероятен при известна категория хора, а при друга категория не е вероятен. Ако кажеш: „Давам ви хиляда лири“ на един богат, той ще те отблъсне. Ако му кажеш, че му даваш сто хиляди лири, пак може да те отблъсне, но ако му кажеш един милион, ще ти благодари.

Хората си приличат. Някои се подкупват при хиляда лири, други при сто хиляди, трети при един милион. Подкупване става,

когато не разбираме ценностите на нещата. Ако някой би ви подарил хиляда стерлинги, щях да видя с какво намерение ги подарява. Щях да направя следния опит. Щях да му кажа: „Дай ми парите. Ще ги прочета. Даваш ли ги?“ – „Давам ги от все сърце“. Ще взема чаша вода, ще измия в нея един наполеон, ще дам тая вода на един болен и ако той оздравее, ще кажа: „Много ти благодаря.“ Ако ли не, ще върна парите и ще му кажа: „Дай ги на друг, на който искаш.“ Ако един болен човек ти даде хиляда лева и е турил мисълта болестта да мине от него на тебе, то болестта ще мине в тебе. Ако този човек е порочен и ти даде пари, то неговият порок ще мине в тебе. И ако един шивач шие дрехи и има проказа или сифилис, то те ще минат в тебе. Ако един писател, чийто ум е покварен, напише една книга, то покварата му с книгата ще мине в тебе.

Но и доброто, което има писателят, ще мине в тебе. Още когато ще говори някой, ти трябва да знаеш какво да слушаш и какво да не слушаш.

Вие сега ще кажете, че мъчна работа е това. Питам: Колко години има, откак се учите да спите? Защо си лягате да спите? Вземете го за тема: „Защо спя?“ Спането е почивка. Ако знаеш как да спиш, ще си починеш. Ако не знаеш как да спиш, няма да можеш да си починеш. И от съня зависи дълголетния живот на човека. Ако не можеш да спиш добре, тогава животът ти ще бъде кратковременен. Ако лягаш да спиш, ти да си спокоен или да ти е приятно, че ще спиш. Някой път спането е по-хубаво от яденето. Някой път човек така му се спи, че да му предлагат печена кокошка, той ще каже: „Нека да си поспя.“ Този сън действа здравословно.

В тебе трябва да се роди едно желание, чрез пеенето да възпитаваш своя глас. Аз съм седнал някой път в стаята си, човек има при мене. Иде една сестра и хлопа отвън. После хлопа друга сестра. Та казвам: Тази няма да влезе в рая. И за другата казвам същото. Още като хлопат, казвам така. Тя казва, че много бързала. Оплаква се, че някой е болен. Казвам на сестрата: Той е ял печена кокошка и кокошката не е била здрава. Да не яде вече кокошка. Тази кокошка е крадена. Да не яде крадена кокошка.

Ти, когато се жениш, ще питаш момата каква е майка ѝ, какъв е баща ѝ. Ако не питаш какъв е баща ѝ и каква е майка ѝ, после главата ти ще побелее. После, когато се жени мома, отиват да питат дали тя знае да готви, да шие и др. Това ви казвам, понеже всички се готвите да се жените. И няма нито един от вас, който да не се готви за женитба. Някой търси да се жени и като не намери тук, търси го там, иска да умре. Който се ражда и той идва да се жени. Когато викат тук, викат го да го женят. Бащата и майката викат тук сина и дъщерята, за да ги женят. Казва се в Писанието: „Който са от онзи век, няма да се женят, нито за мъж ще отиват, но ще бъдат като равноангелите!“ Но тук се разбира, че те ще имат друго разбиране, а не разбирането на сегашните хора.

Сега да оставим това. Какво представлява едно представление? Едно представление представлява едно наподобяване на живота. В представлението могат да се представят някои нови работи, но каквито и да са новите работи, то животът се представя там такъв, какъвто не е. Нито в драмата, нито в комедията, нито в трагедията. Вземете една опера. Защо да не излизат с естествени неща, а се червисват. Нека да намерят най-хубавите артисти, а пък сега се гримират, правят лицата им по-червени. Защо? Това е измама. Мнозина ми се оплакват от артистите: „Дотегна ми да се гримирам и после да се измивам.“ Искаш, не искаш, трябва да се гримираш. И никой не може да бъде артист, ако не се гримира. На сцената трябва да се покажеш такъв, какъвто не си, да не те познаят. На един млад човек на 20 години ще му турят брада и мустаци, да изглежда 60-годишен. Защо не вземат един стар с брада и мустаци? Трябва да има стари актьори с бради. Защо ще турят на младия дълга брада?

Някой път искаш да се покажеш по-сериозен. Някой иска да се покаже, че е сърдит. Че той е на сцената. Ако се разсърдиш, какво ще направиш? Казваш: „Знаеш аз какво мога да направя?“ Какво можеш да направиш? Можеш само да снесеш едно яйце. Щом кажеш една дума, то е снесено яйце. Да кудкудякаш малко и ще се свърши работата. Някоя сврака ще чуе, че си снесъл яйце, ще го изяде и ще се свърши въпроса.

Не си хабете вашите енергии за непотребни неща, понеже живеете в един разумен свят. Смешно е. Аз седя тук, на Изгрева, и виждам, че някой на всяка попара мерудия става. Някой, който нищо не разбира от музика, се меси, когато дойде някой професор по музика и говори. Ти си мълчи. Показваш своето невежество. Онзи професор разбира от музика. Ти като говориш по музика, смесваш октави, гами и други. Колко октави има? Има седем октави. Колко гами има? Какво е отношението между една октава и една гама? Гамите са за тоналностите - тонални отношения на тоновете, които следват един подир други по известен ред, образуват гамата. Там си има известни закони. Ти казваш „до мажор“. Знаеш ли какво е „до мажор“? Или казваш „ре мажор“. Знаеш ли какво е „ре мажор“? Даже музиканти има, които знаят „ре мажор“, но не знаят какво нещо е гама. „Ре мажор“ показва движението на живота. Ти не можеш да накараш живота да се движи, ако не знаеш „ре мажор“. Не можеш да туриш мекота в живота, ако не знаеш „ре мажор“. Трябва да изучаваш тоналността на „ре мажор“. „Ре мажор“ има особени трептения. „Ре мажор“ не прилича на „до мажор“. Това са сега философски работи. Тези неща не ги изискват в сегашната музика. „Ре мажор“ има съвсем друго значение. В тоналността, когато една песен минава от една гама в друга, има преходни пунктове.

Но казвам: Животът си има своите гами и своите октави. Вие в живота едва сте влезли в първата октава. Има още да изучавате шест октави. Колко гами има в музиката? Ако от всеки тон се образува по една гама, тогава ще имаме седем мажорни гами, седем минорни и седем хроматически. Три по седем прави 21. Удвоени, правят 42 гами. А пък колко гами има сега? - 32 гами. Децата, като влезат в първо отделение, в смятането достигат до определено число - броят до сто. Във второ отделение увеличават броя.

Аз като съм изучавал гамите, за мене всякога те са представлявали известни мъчнотии. Теоретически да разбереш една гама е лесна работа, но да разбереш вътрешния смисъл на гамата е много мъчно. Аз понякога път изучавам гамите, по които са построени хората. Изучавам известен характер. Ако ти

музикално не го изучиш, няма да имаш правилно разбиране за човека. И онези, които изучават астрология и други съвременни окултни науки, ако не ги изучават музикално, няма да имат ясна представа за тях. Например, някой човек е енергичен. Той е построен по „ре мажор“. Някой човек е алчен, иска много. Той е „фа мажор“. Той трепери за парата. Някой мисли, той е „ми мажор“. Трябва да проучваме основната гама на човека и ще видим може ли да минава от една гама в друга, за да излезе неговата работа. И самата постройка на човека е създадена по този начин.

Има „до мажор“ обективен. Има „до мажор“ субективен. Има „до мажор“, който обуславя вътрешния живот и „до мажор“, който обуславя външния живот. Има „до минор“, който обуславя външния живот и „до минор“, който обуславя вътрешния живот. Но тази работа за вас е съвсем неразбрана. То е цяла наука, как да се приложи това. Както ви казвам сега, това е една теория, която няма никакво приложение. То е все таки, когато ти кажат: „Аз ви давам хиляда лева след една година“, но след една година условията за това да ги няма. Ти отлагаш за една година, а пък с отлагане не става. Един лев сега струва повече, отколкото хиляда лева след години. Това малко, което ще учите сега, струва повече, отколкото многото след много години.

И любовта се изучава музикално. Ако една добродетел не я приложиш, ти не си я изучил. Кой е основният тон на доброто? Няма да го кажа. Кой е основният тон на милосърдието? Или кой е основният тон на любовта? Затова сте дошли, за да научите това. И след като страдате дълго време, вие ще научите какво нещо е любовта. Кога ще научите любовта? След като сте страдали дълго време на земята и някой ви помогне, едвам тогава ще оцените любовта. Ако сте гладували дълго време и някой познат човек ви приеме и нагости, вие ще познаете какво нещо е една добра обхода. Ако не сте минали през тази опитност, няма да разберете. Има много неща, от които вашият ум сега трябва да се освободи. Вие сега седите и казвате: „Как ще преживеем днес?“ Вие мислите дали ще имате хляб да ядете, дрехи, обуца. Много добре, но един ден ще станете на 120 години и трябва да

заминете за другият свят, дето редът е друг. Тогава питам: Удобствата, които сте имали на земята, ще ви помогнат ли за другия свят? Удобствата, които детето е имало в първо отделение, ни най-малко няма да му помогнат за второ отделение. И удобствата на второ отделение няма да му помогнат за трето и т.н. Всяко отделение си има свои специфични удобства, които трябва да се проучават.

Вие говорите за Бога. Кажете ми, каква е вашата идея за Бога. Ти казваш: „Аз вярвам.“ Вярата е само един път. Любовта в един момент е само едно проявление, статически, но тази любов трябва да бъде непреривна. Ти казваш, че обичаш Бога и не можеш да учиш. Имаш ли тогаз любов към Бога? Казваш: „Когато аз стана добър човек.“ Без любов към Бога ти не можеш да станеш добър. До онзи момент, докато не съзнаеш, че си роден и си излязъл от Бога, и следователно имаш отношение към Него, ти не можеш да бъдеш добър. Трябва да съзнаеш, че си излязъл от Бога и че всичко онова, което Той ти е дал, трябва да го употребяваш за Бога. Тогава Го обичаш. Бог те е изпратил на земята и те обича. Той вижда, че се интересуваш от нищо и никакви работи. И даже си Го забравил. На една година едва ще Му пишеш едно писмо. И на другата година пак ще Му пишеш едно писмо. Казваш: „Бог, Който е направил света, защо ме е забравил?“ Забравил те е, защото ти си Го забравил. И Писанието казва: „Понеже вие ме забравихте, и Аз ви забравих.“ По човешки говоря. Вие сега ще го вземете другояче.

Аз сега не ви съдя. Аз разглеждам въпросите така многостранно, че когато намеря някой човек да носи престъпно богатство на гърба си, не го съдя. Вие носите една мисъл, без да знаете какво ще донесе тя. Не знаете и кой я турил. Вие знаете, че тя носи известни блага, но какви ще бъдат последствията, не знаете. Аз ви съжалявам, защото виждам, тази мисъл е съвсем чужда. Не опитвайте онези мисли, които не са излезли от Бога. Най-първо опитайте Божествените мисли, научете се да ги прилагате. Без това няма успех в света. Доколкото вие възприемете Божествените мисли в себе си, дотолкова ще бъде вашият прогрес, дотолкова ще бъде и вашето здраве, дотолкова

ще бъдете и вие умни. И всичкият ваш живот ще се определи от онова положение на Божествените мисли, които сте възприели в себе си. То е толкова вярно, както е вярно и правилно, че каквато храна приемеш, такъв и ще станеш.

Целият физически живот зависи от храната, която възприемаш. И целият човешки живот се определя от онези Божествени мисли, които ще възприемеш. Ти сега мислиш да спечелиш с някой лотариен билет, аз доколкото виждам на вашата ръка, ако вземете билет, по-рано от десет години не може да ви се падне билет с печалба един милион. Ако не вярвате, направете опит. Моите изчисления са, че едва след десет години ще ви се падне един милион. Но да седя аз и да чакам един билет! Всичко, каквото става в света, е на мястото си, но то не е заради вас. Ти, ако възприемеш една Божествена мисъл в себе си, тя струва не един милион, тя струва милиарди. В бъдеще, тя ще е едно грамадно богатство. Вие не сте направили опити досега. Знаете ли в какво отношение трябва да се направи опит? Имаш едно неразположение. Не търси никакъв лекар. Не търси никого, мисли: „Защо аз страдам?“ Или пък не те обичат хората. Мисли: „Защо не ме обичат хората?“ Има някои причини. Или не стават (работите), както ти искаш. Защо? Ти мислиш, че причината е вън от тебе. Не, причината е вътре в самия тебе. Аз съм забелязал, има си причини отпреди толкова хиляди години за това.

Хората си влияят един на друг. Аз седя някъде сериозен и строг, и онзи покрай мене стане такъв. Даже онзи седи настръхнал и ще те погледне малко кръвнишки. Аз постепенно изменям моята физиономия и я направя по-усмихната, и онзи се изменя. По-рано ме поглеждаше начумерено, а сега другояче. Всякога, когато някой направи гримаса, аз зная, че това е маска. Няма нищо сериозно. Или някой се покаже по-добър. Аз зная, че това е прием. Някой казва: „Не знаете ли, че аз имам нужди, мене ми дотегна това унижение. Ще взема един револвер и ще утрепя някого.“ Той чака сега да му кажа: „Чакай, чакай!“ Той иска да му дам пари, за да не убие някого. Аз зная, че той е страхлив. Някой казва: „Мене ме обидиха, ще се откажа от това братство.“ От кого ще се откажеш? В главата ти седи една неоформена идея. Казваш:

„Аз ще се откажа от живота.“ Че като се откажеш от него, какво ще добиеш? Казваш: „Този живот е лош.“ Къде ще намериш по-добър живот? Бог ще те доведе до всички положения: Това, което ти не обичаш, Той ще ти го даде.

Ако искаш да те почитат хората, почитай ги. Ако искаш да те обичат хората, обичай ги! Ако искаш да ти пеят, пей! Законът е: Възприемай Божественото. Постъпвай по същия начин, както Бог постъпва. След като си направил много престъпления, не ги прави вече. И тъкмо те е очистил Бог, пак дойде старото, пак паднеш, пак се окаляш. Бог ти казва: Няма нищо, пак стани. И пак те очиства. Както падналите деца, които падат и стават, падат и стават.

Аз сега не ви препоръчвам един морал да ви измъчвам. Всякога гледайте да изправите погрешката. Бог е, Който изправя погрешките. Работи с Него заедно. Бог е, Който изправя нашето естество. Той знае. Не сме ние, които работим върху себе си. Следователно, когато Той работи в тебе, ти работи с Него. Ти сега си неразположен. Имаш някоя идея отвън. Очакваш някой да ти дойде на гости. Казваш: „Защо да уча музика?“ Кой ще отиде да пее на хората? Учи! Тези пари, които ще изкараш с пеене, струват повече, отколкото парите, които ти остави земният ти баща. Може да ти остави и може да не ти остави.

Около мене се бяха насъбрали стари братя. Както във времето на Христа, ще ги пратя да проповядват. Те питат: „Кога ще дойде Духът, Петдесетница?“ Казах: Петдесетница става веднъж. Сега тази Петдесетница трябва да се поддържа. Сега, да отидеш да проповядваш, трябва да имаш любов, няма да чакаш Духа. Сега чакат Духа и някои от тях заминаха за другия свят. Вие сега очаквате да имате особено посещение.

Някои питат: „Дали ще се познаем на другия свят?“ Чудна работа! Тук не ме познават, а пък там ще ме познават! После ти не можеш да познаеш един човек, ако не го обичаш. Иначе познание не може да има.

Казвам: По какво ще ме познаят сега? Ако съм една свещ, ти чети на тази свещ и ще благодариш. Но ако аз не съм свещ и ти не четеш, тогава как ще ме познаеш? Бог се проявява чрез

всички хора, и ние трябва да проучваме колективното проявление на Бога. Бог се проявява и чрез тебе. Ти казваш: „Само той ли може да пее?“ Можеш и ти. Добре, пейте и двама. Ако някой пее по-добре от тебе, слушай го. Всички хора трябва да изучаваш, понеже ако се запознаеш само с един човек, това значи да познаваш само един тон. Но каква музика ще учиш тогава? Например пееш само тона „до“.

Започни от този тон, от който по-долен не може да вземеш. Например, долно „сол“. Какво означава „сол“? В сегашната музика „сол“ е най-тържественният тон, величествен и тържествен. В него има едно изобилие. Когато едно цвете се разцъфтява и изпуска своето благоухание, това е „сол“. Когато една работа хубаво се завършва, това е „сол“. А пък когато едно яйце се снесе, то е „до“. Когато се снесе яйцето и има кудкудякане, това е „до“. Който иска да изучи „до“, да се вслуша в кокошката, когато кудкудяка. Пилето е излюпено - „сол, ла, си, до“. Взема се горно „до“. Ще смесиш долно „до“. Много мъчно може да се подражава на една кокошка. Вие можете да кажете „кудкудяк“, но не е така. И в кукуригането на петела има нещо специфично, което много мъчно може да се подражава. Ти, ако можеш да кукуригаш правилно, като някой петел, то всичките си работи ще можеш да наредиш. Щом ти се случат някои неприятни работи, кажи: „Кукуригу.“ Ще кажеш: „Като петел ли ще пея?“ Ти тъкмо си неразположен, обидил те някой. Петелът казва: „Кукуригу.“ Значи казва: „Ще се оправи тази работа.“ Изгубил си парите. - „Ще ги намериш“. Болен си, ще оздравееш. „Кукуригу.“ Та ви казвам: Всеки трябва да има по един петел. Ти вървиш и петелът ти казва: „Кукуригу.“ С това иска да каже: „Неразположен си, но ще мине.“

Петелът кукурига веднъж, два, три. Аз му гледам очите, сериозен е. Аз се спрях, казах си: Я още веднъж. И той кукурига. И казах му: Благодаря, много хубаво кукуригаш. Аз виждам работите как стават. В този петел има всичко, добро желание, едно благородно чувствуване. Той си пее по един много естествен начин. Петелът казва: „Всички неприятности в живота, които се случват на хората, Бог ще ги оправи. Кукуригу!“ Затова не е лошо човек да си има един петел да му кукурига. Аз обръщам на

малките неща внимание. Понеже обичам Господа и виждам онази мъдрост, с която е създал тези птици. Виждам един Божествен план във всяко нещо, което чета. В шарките на петела, в неговото облекло, в неговия гребен, в клюна му, в очите му, в опашката му аз чета. На опашката си той има една крива линия. Наблюдавам как са задните пера на петела. Те са написани. Има смисъл в написаното. Там, дето се пробуди твоето съзнание, всяко нещо има свой смисъл. Например, има смисъл в едно цвете, което е цъфнало. Като минаваш покрай него, се пробужда твоето съзнание. Това цвете е предметно учение за тебе. Прочети го. Всеки един от вас е едно цвете, което трябва да цъфне. Като цъфне, като минават покрай това цвете, могат да го смачкат, но то после пак ще цъфне. Та справяйте се с мъчнотиите, както цветята.

Ние много мъчно се справяме с тях. Оценявайте вашето сърце, дето са вложени всички условия, оценявайте онова, което Бог е вложил във вас. Чистотата зависи от човешкото сърце. Аз разглеждам сърцето от друго становище. Ще видите, че биенето, пулсирането на сърцето се изменя според условията. Някой път аз изпитвам пулса на своето сърце и забелязвам, че когато мисля по един начин, изменя се пулсът ми. Когато мисля много хубаво, пулсът ми е много ритмичен. Изобщо, пулсът на някои хора средно е 72 пъти на минута, а на някои 74, на други 68, 69. У някои хора сърцето бие с два-три бързи удара и после има известно спиране. Значи има неправилност. Има едно прескачане. И това зависи от едно противоречие. Тогава аз зная, че има противоречие между разума и сърцето. А някой път пулсът е много бавен.

Вие, като ученици на окултната школа, изучавате окултната наука. Без любов окултната наука не може да се изучава. Трябва да знаеш кое трябва да обичаш в човека. Четири неща има, които можем да обичаме в човека. Можем да обичаме неговото сърце. То е емблема. Сърцето е, което изпраща кръв навсякъде. Венозната и артериалната зависят от сърцето. Венозната и артериалната кръв показват пътищата, по които човек трябва да върви.

Обичате един човек за неговия ум, за неговия мозък. Обичате един човек и имате предвид целия човек с главата, тялото. Това е неговата душа. Обичаш някого и затова, което се проявява чрез неговия ум, сърце и тяло.

Обичам някого за неговото сърце. Онзи, който има правилно сърце, не можеш да не го обичаш. Аз съм изучавал хората, изпитвал съм ги. Като видя някои хора, приятно впечатление ми правят, обич се ражда в мене. И питам го: Мога ли да видя пулса ти? Към някои хора не съм разположен, изпитвам пулса им и виждам, че не е правилно биенето на сърцето, пулсът. Сърдечният пулс предразполага хората, дали да те обичат или не. Ако не е правилен, няма да те обичат.

Когато някой човек пее, ти казваш някой път: „Дано млъкне.“ (Учителят пее: „Станке, мома хубава, колко си хубава, хубава, още и здрава, гиздава, още спретната, спретната още напета.“)

Искам да бъдете свободни, да накарате сърцето си да тупа добре. Седнете по десет минути да размишлявате и да добиете едно хубаво разположение. Всеки ден мислете за Господа. Не какъв е Той. Само да мислите за Него, понеже като мислите за Господа, ще дойде нещо хубаво във вас. Оставете тези богословски тълкувания за Бога. Само мислете за Господа. Той е най-добрият, Той е образ на Любовта, както слънцето, което изгрява. Не мислете, че Той ще ви съди. Иди при Него и кажи: „Ще мисля за Господа, за да се науча на нещо.“ Помисли за Бога, дали ще ти отговори или не, то е друг въпрос. Но ако всеки ден вие си спомняте за Него, веднага ще влезе във вас нещо, което ще тонира сърцето ви. Щом се тонира сърцето ви, после ще се тонира и вашият ум, и вашата душа, и вашата сила.

Аз гледам, че си препятствате едни други. Някой иска да пее, други не са разположени да го слушат. Някой говори, а другите казват: „Този много високо говори.“ Аз ще му кажа: Колко хубаво пееш, хубав глас имаш. Или, ако говори високо, ще му кажеш: „Много хубав глас имаш.“ А пък вие не искате да търпите. Ако аз не мога да търпя другите хора, аз правя пакост на себе си. Когато някой планински ручей слиза надолу, че се пени и дига шум, лош ли е поради това ручей? Не, турен е там, какво има да го съдиш. Той казва: „Ще обърнете внимание, че когато слеза долу на полето, ще стана малко по-добър.“ Той се пени горе и като слезе, ще се укроти. Някой слиза горе от планината и кряска. Не, аз поетически гледам на работата. Слиза той от планината, дига

шум, пени се. Коя вода не се пени? Отгоре слиза човек и се е запенил.

Ти не осъждай, понеже с осъждане никой не печели. Не подценявай Божиите работи. Правете на себе си една преценка, на всяка една ваша постъпка. Критикувайте постъпките си, но себе си не критикувайте. Нарисувал си една картина. Критикувай картината, но не себе си. Дарбата си не критикувай! Вземи направи друга картина и се коригирай. Всяка една постъпка можеш да я коригираш и да я критикуваш, но за себе си никога не казвай: „Аз съм бездарен човек“ Или: „Аз съм лош човек.“ Можеш да кажеш: „Постъпката ми може да е лоша в дадения случай, но аз не съм лош. Картината ми може да не е добра, но това не показва, че аз съм бездарен. Не съм обърнал повече внимание.“

Някой път казваш: „От мене нищо няма да излезе.“ Не, защо ще кажа, че от вас няма да излезе нищо? Ако вървим по пътя на някои наши постъпки, няма да постигнем нищо. От всяка постъпка може да се ползуваме. Кое е по-хубаво: някой кон не рита, не хапе, но е толкова слаб, че едва носи себе си. А пък има друг кон, който рита и хапе, но носи сто килограма. Аз бих предпочел хапливия кон. Разбира се, аз бих искал този кон да не хапе. Французинът казва: „А ла бонйор“. Какво значи на български? – „На добър час.“ Ако вземете първата буква на френски, „А“ е човек, който е натоварен. Буквата „Л“ показва, че този човек има всичкото, да изнесе този товар.

Тогава започнете с първата буква на вашето сърце. Бог е вложил във вашето сърце всички условия за по-добър живот и за чистота. Трябва да се прояви сърцето на човека. Доброто, което е в човека, трябва да се прояви, а това добро само чрез сърцето може да се прояви. И законът на любовта започва със сърцето. И ако ти със сърцето си не можеш да се родиш, и с ума си не можеш. Най-първо ще работи сърцето и после умът. И щом се изяви умът, ще дойде душата, ще разбираме душата. А щом разбираме душата, ще разберем и Духа. Той е цял един процес, по който трябва да върви сегашното възпитание.

Та най-първо трябва да се образува една хармонична атмосфера. Защото когато започнете да пречиствате една стая,

ако е много отоплена и отворите прозорците, веднага ще се образува едно течение. И в природата е същият закон: образуват се две течения; топлото отива нагоре, студеното надолу. Ако няма във вас две течения, не може да се образува движение. Един човек е неразположен. Той е студен. Друг е топъл. Съберете ги. Между тях наредете другите хора и те ще се ползват от това проветряване. Да кажем, че някой човек е гладен. Ти да му кажеш: „Виждам, че си пътувал дълго време.“ Ти му носиш хляб и малко вода. Моментално става една промяна в душата му. Посрещнете човека и му дайте едно насърчение. Едни други се насърчават. Писанието казва: „Молете се един за друг.“ Пожелайте си хубави неща един друг. Като видиш някого, моли се да се усили дарбата му. Който е забогатял, още повече да забогатее. А който е осиромашал, още повече да осиромашее. Смисльът на богатството е в сиромасите хора. Сиромасите оценяват какво нещо е богатството. И богатият само като осиромашее, оценява какво нещо е богатството. Също така и невежият оценява какво нещо е знанието. Никога не туряйте в ума си, че всичко знаете. Всякога да има нещо, което да не знаеш. Можеш ли да знаеш какво е състоянието на един ангел, какво чувства той? И какво чувства един съвременен цар. Вие сте бедняк и се явявате пред него. С какво ще обърнете вниманието му? Изпейте му една песен и той ще спре колесницата си.

Вие искате да знаете какво нещо е музиката. Магия без музика няма в света. Първата форма на магията е музиката. Първата форма, с която се започна животът, е музиката. И ако ти не си музикален, не можеш нищо да направиш. Ти отиваш при някой банкер, седни на стола и пей. Не вярвайте в нещо, което не виждате и не сте опитали. Сега щях да ви свиря на цигулката, но няма да свиря. Някой път не е разположена цигулката да свири. Някой път аз отивам вечерно време в 12 часа, турям на цигулката сурдинка и свиря, правя своите опити в музиката, свиря петдесет минути. Аз поставям някои тонове, изменям своите трептения, своите енергии и веднага виждам какъв ефект се произвежда. В природата всичко има ритъм. Вие говорите за природата. В природата мелодията върви по хоризонтален път, а

хармонията върви по отвесен път. Грамадна е разликата. Най-първо, ти трябва да се научиш какво нещо е мелодията и да дойдеш до ритъм. Хармонията не е нищо друго освен едно съчетание на мелодии. Изобщо, в мелодията е застъпен първият глас, а в хармонията са застъпени няколко гласа едновременно.

Най-първо ще проучваме нашия живот. Ние изучаваме себе си. То е закон на мелодията. Когато изучаваме закона на ближния, той е законът на хармонията. Ако ти мелодията не разбереш, как ще разбереш хармонията? Ако аз в себе си не разбирам мелодията, не мога правилно да пея, как ще разбирам хармонията, когато четири гласа едновременно пеят?

Казвам: Любовта - това е мелодия. Любовта, Мъдростта и Истината едновременно, това е хармонията. Само любовта, това е мелодия. Можеш ли да пееш на любовта, мъдростта и истината - това е хармония.

Та сега почнете с изучаване на мелодията. Изкарайте мелодично гамата „до мажор“. Да я изпеете хубаво. (Изпяха се тоновете „до“, „сол“, горно „до“, горно „сол“ и после цялата октава. Учителят изпя думите: „Обичам, обичам, обичам, знаете ли вие, аз обичам!“)

САМО СВЕТЛИЯТ ПЪТ НА МЪДРОСТТА ВОДИ КЪМ ИСТИНАТА.

(Три пъти.)

XVII година.

2 лекция на Общия окултен клас,

държана от Учителя на 6 октомври 1937 г., сряда, 5 ч. с.

София - Изгрев.

Бележка /на координатора Вергилий Кръстев/:

На 29 септември 1937 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

ПЪТЯТ НА ЧОВЕШКОТО РАЗВИТИЕ

Отче наш.

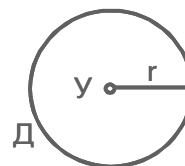
Изпейте една песен. („В начало бе Словото“.)

Ще прочета следните стихове.....

Всички хора се намират в едно противоречие. Съществува едно голямо противоречие. Хората се запитват, защо светът е така направен, а не другояче. Как може да се направи другояче? Бог е мислил и е намерил този начин за най-добър. Защо го е направил, причините са у Него. Ние може да предполагаме. Казвам: Сега ни трябва знания, за да разберем противоречията, които съществуват. Злото произтича от доброто. Доброто е предшествувало, то е едно благо в света. А пък злото е само една форма, която показва, че доброто не е приложено, както трябва. Злото показва едно дисхармонично употребяване на доброто. Цигулката има двойна страна, тази цигулка може да ми причини цяла пакост. Погрешката не е в цигулката, тя е много хубава, тя е честна, почтена, грях не прави, но ако не зная да свиря на нея, тогава ще кажа: „Не е добра“.

Всеки от вас има по един инструмент, който създава някой път неприятности. Ако не знаете как да си служите с него, ще си създадете едно препятствие.

(Учителят показва чертежа на черната дъска.) Тук има философия. Това е една формула на живота /Фиг. 1/. И досега не съм срещал нито един съвременен учен човек, който да разгадае това. Този кръг има център, радиус и периферия. Какво означава центъра? Центърът, това е умственият свят на човека. Той е Първата причина. Радиусът е чувственият свят. Излиза

Фиг. 1

нещо от умствения свят. Ти го чувствуваш. А пък кръгът е волята, действието - трябва да се работи. Следователно, най-първо трябва да проявите вашата мисъл, после вашето чувство и после вашите постъпки. Седем принципа има, за да постъпвате правилно. Кой са, няма да ви кажа сега. Някои говорят за ритъма. Вие искате да бъдете щастливи, но то е неразбиране на живота. Щастието почива на един разумен закон. Ти да знаеш как да се движиш. Ти вечно не може да бъдеш щастлив. Ако хората в рая са вечно щастливи, то хората в ада са вечно нещастни. Нещастieto на едни е щастие на други. И щастието на едни е нещастieto на други.

Защо човек трябва да бъде сиромаш? Сиромашът е ученик. Сиромашията те заставя да учиш. И след като свършиш училището какво ти предстои? Това, което си учил, трябва да го приложиш. Това става с богатството. Следователно, богатството е следното: Завършил си училището и трябва да приложиш наученото. И ако ти не знаеш как да прилагаш в богатството своето знание, тогава хората ще бъдат недоволни от тебе. А иначе ще бъдат доволни от тебе. Сиромашията е учение, а богатството е приложение. А след богатството кое иде? Добродетелта, доброто. То е вече висше училище. В училището на сиромашите ще се учиш, в училището на богатите ще приложиш, а в училището на доброто, ще изпълниш. Питаш: „Защо си сиромаш?“ – За да се учиш. Питаш: „Защо съм богат?“ – За да прилагаш. Питаш: „Защо трябва да бъда добър?“ – За да изпълниш. И ако ти не се учиш, ако не прилагаш и ако не изпълняваш, ти нищо не можеш да направиш. - „Без сиромашия не може ли?“ - Не може. Сиромашията е един подтик да учиш, защото ако ти не си сиромаш, няма да учиш. Сиромашията ще те застави да учиш. А пък ако не си богат, не можеш да приложиш. Защото ако нямаш нищо, какво ще приложиш? И ако не си добродетелен, не можеш да изпълниш. Щастието на човека почива върху сиромашията, богатството и добродетелта или върху учението, приложение и изпълнение. Във всичките неща ти не можеш да бъдеш щастлив, докато не си бил нещастен. Всеки човек, който не е добър, ще бъде нещастен, защото нещастieto е нещо неорганизирано. Доброто е хармония, а пък злото е

дисхармония. От дисхармонията се отива към хармонията. Казва се в Библията, че в началото земята била неустроена. Всичко било огнено. Било е време, когато нашата земя е светела като слънцето. Учените казват, че земята е потъмняла и остаряла. Тя не е остаряла, но е в друго положение. Сега няма светлина. Сега се нуждае от светлината на слънцето. Но благодарение, че земята е дошла в това състояние, за да може да се живее на нея. Ако беше като слънцето, не може да седите на нея. Всички щяхте да бъдете разширени, в едно газообразно състояние. Сега да оставим тези далечни работи, понеже те ще ви спънат. Да допуснем, че вие искате да бъдете богати. Богатството всеки го желае. Не е лошо човек да бъде богат. Учение, богатство, добродетели - те всички си приличат. Ако двама светии се съберат на едно място, те ще се скарат, също така и двама лекари, и двама свещеници, ако не знаят законите на живота, пак ще се скарат. Кой са свещениците? Мъжът и жената. Те са свещениците. И единият, и другият служат. Тук вече имаме закона на поляризация. Полярност, двойственост има в природата. Каква е тази двойственост? От човека излиза жената, но тя не прилича на него. От Бога излиза човекът, но човек не прилича на Него. Човек излиза от земята, но не прилича на земята. Земята обича човека, използва го и той я използва. Мъжът обича жената, понеже от него е излязла и я използва. Ти ще кажеш: „Защо е така?“ Как трябваше да бъде? Всяко нещо си има своята причина. Но зад всяка причина седи едно желание. Причината произтича от едно желание. А зад всяко желание седи една мисъл. Следователно, мисълта е причината. От мисълта се роди желанието и от желанието се роди действието. Щом имате действие, то имате раздвояване на нещата. Това, което вършим, може да е добро, а може да е лошо. Един цигулар може да свири добре, а може да свири зле. Коя е причината на това? Вие казвате: „Дарбата му е такава.“ Цигуларят, за да свири добре, той най-първо трябва да е сиромаш. Ако не е сиромаш, не може да се научи да свири. После, като се научи да свири, трябва да стане богат. И после започва да влияе на хората, става добър.

Имате една цигулка. В тая цигулка има ли съзнание? В нея има живот. Тя е жива. Но този живот се различава съвършено от човешкия живот. Предците на този материал са били учени хора, които са разбрали тайните на живота. Има дървета, които живеят по 6-7-8 хиляди години. Адам с всичкото знание едвам е могъл да живее 900 години. Значи растенията са били много по-учени от него. Това е по отношение на физическия свят. Продължителността на живота трябва да се свърже и с качествата на отношенията, които имаш в живота. Например, ако имаш дълъг живот, но нещастен, какво значение тогава ще има дългият живот? Мислите ли, че сегашните растения са щастливи? Те дълго живеят, може би хиляди години, но човек като дойде, ги отсича. Тогава питам: Какво ги ползува този дългият живот?

Сега не е важно да се подигат въпроси. Не трябва да разрешаваме въпроса защо светът е такъв, а не друго. Важно е друго: Ти имаш едно страдание, трябва да знаеш как да се освободиш от него. Говорихме миналия път за закона на ритъма в музиката. Ритъмът определя хармонията. Но в тази хармония има едно движение напред и назад. Ако в своето свирене и пеене няма отиване напред и назад, наляво и надясно, ти не можеш да свириш и да пееш. Щом стане наводнение след голям дъжд, явяват се пороища, които всичко отвличат. И когато престанат пороищата, хората се радват. Но на какво се дължат пороищата? На дъждовете. Но ако престанат дъждовете, тогава е лошо. Де е лошото? - Че дъждът е дошъл повече, отколкото трябва. Там е нещастиято. Тогава в какво седи нещастиято на хората? В чрезмерните им желания. Те нямат едно желание, но хиляди желания. Те искат да бъдат богати и силни. Хубаво, представи си, че си богат. Казваш: „Да се оженя.“ Ожениш се и не може да намериш една хубава другарка. Нямах деца или не са добри децата ти. Тогава какво ти струва женитбата? Ти казваш: „Да се оженя?“ „Ти търсиш там своето щастие. И народят се деца, но те не приличат на тебе, лоши деца са. Какво ще правиш с тях?

Не можеш да бъдеш богат, докато не си бил сиромас. И не може да бъдеш добродетелен, докато не си бил сиромас и богат. Следователно, за да се прояви доброто, ти най-първо ще започнеш

със сиромашията. Сиромашията е големият син, който се ражда. Това е синът ви, който е роден от вас. Ще го накарате да учи, и вие трябва да се учите. Тази работа не е ясна. Вие не искате да учите. Казвате: „Защо ми е знанието?“ Че защо ви е знанието? Ако знаете английски или френски езици, то като отидете в странство, вратите ще ви бъдат отворени. Но ако не знаете, каквото и да им говорите, англичанинът ще си махне ръка и ще си замине. Той няма да води преводчик.

Вие сте от толкоз хиляди години тук, в природата, и не сте научили още нейния език. Едва няколко думи знаете от него. Парле ву франсе? Само това знаете от френски.

Та казвам: Трябва да се научи езика на природата. Дойде ти едно страдание, какво ти казва природата? - Ще учиш. Боли те коремът. Природата ти казва: Много ядеш. После, не си дъвчиш храната. После, не си избрал добра храна. Пил си много вода, много вино, много ракия. Не навреме си ял. Ти казваш: „Трябва да се яде.“ Природата казва: Да, но умно. Ще избереш отлична храна и тогава ще има полза. Ти казваш: „Какво да правя?“ - Ще бъдеш умен! Ще избереш най-хубавата храна. Природата казва: Всичко (което) създадох не е само за тебе, ти да го ядеш. То е за безброй същества. Ти ще вземеш малко храна. Ти гледаш, че другите хора имат богатство. Всичкото богатство не е за тебе. И всичкият живот не е за тебе.

Животът на всички хора съставя един общ живот. Следователно, всеки един човек е една малка частица на този общ живот. Той може да е клон, листче, един малък цвят или един малък плод. Той трябва да разбира, че всички тези, които са в света, съставляват едно цяло и неговото благо зависи от благо на всички.

Вие казвате: „Да се помолим на Бога.“ Хубаво, Бог е създал света, а ние не сме доволни от сиромашията. Казваш: „Дотегна ми сиромашията.“ Щом ти дотегна сиромашията, аз ще ти кажа, че не се учиш. Ти си пратен на училището. Без учение не може. Ти казваш: „Аз искам да бъда богат.“ Пътят за богатството е сиромашията. По този път ще минеш. Казваш: „Искам да бъда добър.“ Пътят за доброто е пътят за сиромашията и богатството.

Ще учиш чрез страданията, после ще влезеш в богатството и оттам в пътя на доброто. А пък като влезеш в пътя на доброто, ще вървиш към Бога. Доброто ще ти покаже пътя към Бога. А пък щом намериш Бога, Той ще ти покаже как да обичаш хората. За да намериш Бога, трябва да Го обичаш.

Как ще проявиш Любовта си? Аз харесвам една млада мома, която дойде при мен и ми прочете едно любовно писмо. Казвам: Браво. Тя казва: „Аз го писах. Не мисля да се женя за него, нека да мисли каквото иска за мен. Дойде ми едно вдъхновение и му писах едно писмо.“ Но така хубаво го е написала. Помислих си: Да ми дадеш едно копие, та да го прочета и на вас. Тя е една мома от света. Какво прозрение има! Гледам лицето ѝ. Патила е главата ѝ, но не е остаряла. Подмладила се е. Минала е през сиромашията. Тя казва: Благодарение на Бога разбрах, че така не може да се живее, както мислех едно време. Едно време мислех едно, а пък сега мисля друго. Тя е влязла в правия път. Искане мое съвет. Тя ми казва: „Ще ми кажеш какво да правя“. И нейният възлюбен е от видно семейство. Тя иска да му помогне. Казах ѝ: Ако му пратиш писмото, ще се развие една дисхармония. Той няма да може да те разбере. Напиши му едно второ писмо официално, а пък това писмо го остави. И когато се срещнеш лично с него, да му го прочетеш, както го прочете сега на мене. Не го пращай по пощата, защото криво ще те разбере. Ти ще му го прочетеш, и с твоята любов, той ще те разбере. Като му пратиш това писмо, ще изгубиш пред него. Ти много искаш от него.

Едно дете иска не само да го роди баща му, но да се качи на гърба на баща си и той да го носи. А пък в живота никой не обича да се качиш на гърба му. Трябва да имаш голяма любов към някого, за да го носиш. Майката има голяма любов и носи някой път детето си. Някой иска да се качи на гърба на някого. Не искай това, понеже ще дадеш лош пример. Тогава и друг ще се качи на твоя гръб.

Ако някой е недоволен от сиромашията, ще бъде недоволен и от богатството. Ако някой е недоволен от богатството, той в доброто ще намери злото. Онзи, който не е оценил сиромашията

и богатството, той ще се намери при забраненото дърво на доброто и злото. Сиромашията и богатството - това е плодът, който сега хората ядат. Позволено е да ядеш от дървото на познание Доброто и злото само тогава, когато си разбрал какво нещо е сиромашията и богатството. Да се радваш и в сиромашията, и в богатството. Ще учиш в сиромашията. И в богатството ще прилагаш. И тогава идваш към Доброто. Това е, което може да ни избави.

Някой път вие сте радостни и весели. Пазете се. Радостта, която имате, скоро ще се смени със скръб. Постоянно това махало се движи, вдясно е радостта, а вляво е скръбта, после вдясно пак е радостта и после вляво пак скръбта и т.н. И като се движи това махало - това е доброто. Движението показва какъв е вашият живот. Като дойдем един ден до доброто, ще видим какъв кръг сме направили. Вие вярвате в Бога и искате Бог да ви направи щастливи. То е вашето криво разбиране. Бог сам като търпелив страда. Баща ви страда, а пък вие искате да не страдате. Вашия баща има глупави деца, които искат да му направят пакост. Те не са глупави, те са били много умни, но са оглупели. Те искат да направят нещо. Нали умният човек някой път си туря маска и иска да направи нещо. Той съзнава, че това не е право. Да допуснем, че някой няма пари и тогаз си мисли и казва: „Ще си туря маска, ще открадна пари и после ще си сменя маската.“ Хубаво, ще си снемеш тази маска, но закон има в света: Това, за което ти не си работил, то ще те напусне. Във връзка с този закон трябва да знаете следното: Законът на ритъма има свое място в умствения, в сърдечния и във физическия, волевия свят на човека. Сиромашията е отляво, богатството е отдясно, а пък доброто е нагоре. Тогава музикантите имат един такт 3/4. Сиромашия, богатство и добро - наляво, надясно и нагоре. Учение, приложение и изпълнение. Какво значи 3/4? По време се определят тоновете. Трябва да се пази ритъма. Ако ритъмът върви бързо, какво означава? Игривата музика е бърза. Класическата музика върви бавно. Всякога не може да имате един класически ритъм. Ритъмът си има много форми. Сега много хора казват: „Трябва да бъдем добри.“ Трябва да туриш този ред - трябва да бъдем сиромаси, трябва да бъдем богати и трябва да бъдем добри. Този ред трябва

да турите. Ако не турите сиромашията, богатството и доброто за основа, физическият живот не може да се уреди. Каква основа? Ще учиш и каквото знаеш, хубаво да го знаеш и хубаво да го предадеш. Някой път на англичанина като му говориш на английски, той не те разбира и казва: „Моля?“ Той казва: „Сричи думата.“ И като я сричаш, той казва: „Добре, разбрах.“ Ако не можеш да произнесеш, ти трябва да сричаш. Например, не можеш да произнесаш думата: „Good“, тогава ще я сричаш.

В сегашния живот ви се преподава, че ще отидем на небето и ще бъдем щастливи между ангелите. Криво е предадена тази философия. Ако ти на земята не знаеш как да живееш, как ще живееш на небето? Ако ти на земята като гъсеница не можеш да живееш, как ще живееш като пеперуда? Трябва да знаеш как да пъплиш като гъсеница и тогава ще знаеш как да хвъркаш като пеперуда. И ако през тези хиляди форми не минеш, ти човек не можеш да бъдеш. Защото човек е минал през хиляди, през безброй форми, додето добие сегашната форма.

При една хубава мисъл трябва да седи едно хубаво чувство, и при едно хубаво чувство трябва да седи една хубава постъпка. Ние сега трябва да се върнем към природния живот или към Бога. Законът на инволюцията е излизане навън, а пък еволюцията е връщане към центъра. Ние сме слезли сега вече до дъното на материалния живот, в една гъста материя. Всичките хора не са слезли, но които са слезли, сега се качват. Ние минаваме сега Червеното море от Египет, минаваме го и влизаме в Ханаанската земя, това е еволюцията. И като влязоха евреите в Ханаанската земя, какви бели ни направиха. От Христа насам е еволюцията. Част от хората почнаха да минават за еволюцията, да се връщат към Бога. За да се повърнем към Бога, ние трябва да разберем сиромашията. Ще се учиш, ще изучиш какво нещо е жената. Жената ще изучава какво нещо е мъжът; братът ще изучава какво нещо е сестрата; сестрата ще изучава какво нещо е братът. Господарят ще изучава какво нещо е слугата. Слугата ще изучава какво нещо е господарят. Учителят ще изучава какво нещо (е) ученикът. Ученикът ще изучава какво нещо е учителят. Ще изучавате всички неща, с които сме свързани. Сега у вас има

стари възгледи, които трябва да се изменят. Вие седите и някои от вас сте бездетни. В какъв смисъл вземам думата „бездетни“? Ако човек всеки ден не ражда по едно дете, той е бездетен. Всеки ден ще родиш по едно добро желание. Да кажем, че един ден не може да родиш едно добро. Тогава да кажеш, хайде, на една седмица едно добро да родиш. Но и това не можеш. Тогава, хайде, поне на един месец едно добро да родиш. Но и това не можеш. Хайде, на година поне едно добро да родиш. И ако през годината родиш 365 хубави мисли, чувства, желания и постъпки, тогава си задоволен. Те в тебе ще живеят и ще казват: „Татко ние не искаме да създадем самостоятелни къщи, но ще живеем в твоята къща.“ Такъв човек се казва роден от Бога. Във вас всеки ден трябва да се ражда една хубава мисъл. Всеки ден човек трябва да се ражда. Днес трябва да се преродите и да сте съвсем друг, а не както вчера. Какво нещо е прераждане? Всеки ден трябва да има изменение в твоите мисли, желания и пр. Защо остаряват хората? Защото не се прераждат всеки ден.

Ако не сте разбрали сиромашията, ще страдате. Ако не сте разбрали богатството, ще страдате. И ако не сте разбрали доброто - ще страдате. Това е адът. Какво нещо е адът? Човек, който не е разбрал сиромашията, богатството и доброто, той е в ада. Това е новото схващане. Някой казва: „Аз искам да отида на небето.“ Ще ти кажа как да отидеш на небето - ще обичаш сиромашията. Когато дойде сиромашията връз човека, той казва: „Дотегна ми да нося скъсани дрехи, да гладувам, да не ме почитат хората.“ Че хората не те почитат, това не е сиромашия. Какво е сиромашия? Ще учиш. Ако ти при сиромашията имаш разположение да учиш, тогава ти си добрият сиромах, а пък ако при сиромашията нямаш разположение да учиш, ти си лошият сиромах. Като нямаш какво да правиш при сиромашията, седи, та учи.

Много музиканти не разбират законите на музиката. Снощи свирех една каденца. Вие може да кажете: „Аз не зная да свиря като Учителя.“ Аз не искам да свирите като мене. То ще бъде нещастие за вас. И аз да свиря като вас, ще бъде нещастие за мене. Аз не искам да свиря като Бетховен. Това ще бъде нещастие за мене. Ако искам да чуя Бетховена, викам го, той идва и свири.

Аз не свиря негови работи. Казвам му: Посвири ми. Аз не мога да свиря твоите работи. Някой казва: „Аз свиря Бетховен.“ Като свириш Бетховен, ще загазиш. Как ще го разберете? Ти не можеш да бъдеш в тези условия, при които Бетховен е създал тази музика. Ти не можеш да изразиш неговата музика. Не че не мога да свиря Бетховен. Мога. Мога да свиря, но мотивът, който Бетховен е разработил, музиката, която Бетховен е дал, той я взел отгоре и я обработил. Ако Бетховен сега дойде и създаде симфония, другояче ще създаде нещата.

Сега ще ви покажа какво нещо е класически ритъм. (Учителят свири на цигулка.) Това е класически ритъм, същинския ритъм. Сега ще ви изсвирия игрив ритъм. (Учителят свири.) Ако сте тъжни, с тази музика може да се лекувате. Музиката лекува, тя оглажда, оглажда, организира нещата.

Този ритъм съществува в природата и когато някой път го чуваме, ние сме радостни. Човек трябва да бъде добър, за да чуе ритъма на природата. Когато престанем да чуваме Божествената музика, ние се намираме в един свят, от който не сме доволни. Окултната наука води човека към избавление. Някой е скръбен, сиромаш е. Защо скръби? - За да се учи. Защо е радостен? - Защото е богат! Трябва да прилага. Някой път, аз като нямам какво да правя, вземам цигулката и свиря малко. Да допуснем, че се намиращ в едно противоречие. Да допуснем, казваш, че не можеш да се молиш. За да се молиш, ти трябва да осиромашееш и трябва да забогатеееш, та като отидеш, да занесеш нещо на Бога. А пък вие искате да занимавате Бога с празни думи. С празни думи Господ не се занимава. Ти трябва да занесеш нещо. Ти на Господа можеш да му попееш, и ако му попееш това, което иска, Той ще ти даде нещо. Но ако не Му попееш, няма да ти даде. Има някои същества, на които каквото и да им говорят, не разбират. Но като им посвирия, разбират. Но не обикновено свирене. Когато аз говоря за музиката, аз не разбирам обикновената музика. Има една музика на сиромашията, има музика на богатството, има музика на доброто. Три вида музика. Ще знаеш добре да свириш музиката на сиромашията. Те са хубави парчета за учене. Ще знаеш добре да свириш музиката на

богатството. Там има класически парчета. И после, ще знаеш да свириш музиката на доброто. Тази, последната музика, която я свирих, е сиромашията. Богатият се върти, не знае какво да прави. Сиромашът има класическа музика само когато е болен. Щом е здрав, той има друга музика. Има едно различие между богатия и сиромаша. Богатият има богатство, но той няма това, което има сиромашът. Сиромашът има отличен стомах и като погледне яденето на богатия, лигите му текат. Но го няма. А пък богатият няма охота и казва: „Да имам добрия вкус на онзи!“ Но за да имаш добър вкус, ти трябва да бъдеш при сиромаша. А пък сиромашът, за да има изобилие, трябва да дойде при тебе. Та онзи, на който храносмилането е слабо, да се сприятели с този, на който храносмилането е добро.

Грешникът, и той си има своите хубави страни. Вие имате криво понятие за него. Грешникът има една хубава черта: Грешните хора са много естествени. Грешникът казва: „Аз съм много лош човек. Има нещо добро в мене, но не зная как да го проявя. Не съм лош. Когато искам да стана добър, аз съм лош. Не може ли да ми дадеш съвет какво да правя?“ А пък онзи, който не е грешен, когато му кажеш нещо, той казва: „Не, не, остави това.“ Той мисли, (че) всичко знае, той има в себе си нещо необработено.

Човек, който е сиромаш, богат и добър, той има качество на детето и затова Христос казва: „Ако не станете като децата, не може да влезете в Царството Божие.“ Аз сега турям така: Ако не станеш едно дете на сиромашията, ако не станеш едно дете на богатството и ако не станеш едно дете на доброто, ти в Царството Божие не може да влезеш. Царството Божие е за децата на сиромашията, за децата на богатството и за децата на доброто - но трите събрани заедно. Това са нови разбирания. Така, както разбираме живота, животът има смисъл. Трябва да се осмислят нещата. За да обичаш един човек, ти трябва да влезеш в неговото богатство. За да обичаш един човек, трябва да влезеш в неговото добро. Това значи да обичаш един човек. Един човек, който не обича сиромашията, богатството и доброто, той не ме обича, т.е. един човек, който не обича учението, приложението и изпълнението, той не ме обича. Трябва да обичаме това, което

хората учат. Когато детето работи, другите казват: „Детинска работа е това.“ Не е детинска работа, много сериозна работа е, това дете не е дете. То е дете на сиромашията. Тази сиромашия ще му даде основа за богатството и богатството ще му даде основа за доброто, а пък доброто ще му даде основа за Любовта.

Сега, какъв е церът на безверието? - Вярата. Какъв е церът на омразата? Какъв е церът на злото? - Доброто. Какъв е церът на сиромашията? - Богатството. Какъв е церът на богатството? - Доброто. Какъв е церът на доброто? - Любовта. Любовта е, която подкрепя доброто. Доброто е, което подкрепя богатството. Богатството е, което подкрепя сиромашията. Богатство, което не подкрепя сиромашията, не е богатство. Сиромашия, която не работи за богатството, не е сиромашия. Богатството, което не работи за доброто, не е богатство. И добродетел, която не работи за богатството, не е добродетел. Тези са положенията, които трябва сега да знаем. Много неща има в свещените книги, но трябва да има определения. Сиромашията трябва да услужва на богатството, а пък богатството трябва да обича сиромашията. Щом богатството обича сиромашията, богатството ще дава. А пък сиромашът, който се учи, е на прав път. Тук имаме отношение на учител и ученици. Учителят в дадения случай е богатството. Всеки, който учи, отива да спечели нещо от учителя си. Учителят като учи ученика си, става добър, а пък ученикът, като се учи, става богат. Така че, като ученици като се учите добре, ще станете богати. Учителят като ви е давал, като е влагал своето богатство във вас и не си станал добър, то неговата работа не струва. Така че, ще минете тези положения. Някой от вас е сиромаш. Да се учи! Някои от вас сте богати. Да прилагате! Някои от вас сте добри. Да изпълнявате. Изпълнението е за добрия човек; доброто само в изпълнението се показва. И ако вие не сте изпълнили нещата, няма да имате плода на доброто. Сега ви разяснявам тези три свята. Умственият свят е центърът. Чувственият свят е радиусът, а окръжността - това е физическият живот. Животът е един кръг. Земята се върти и ние трябва да се въртим. Въртението на земята е една работа. И тя постоянно се обръща, за да може слънцето да напече всички страни на земята.

Земята има предвид благото на всички същества, които живеят на нея и се обръща равномерно, движи се ритмично, за да може всяка част на земята да възприеме необходимата светлина и топлина, които са необходими за живота. И ние трябва да се движим като земята, да се обръщаме към Бога, за да се оживяват нашите мисли и чувства. Та всички тези клетъчни души да разберат, че има един разумен човек, който работи за тях. И ако не живеем добре, нашите поданици ще станат недоволни от нас и тогава ние чувствуваме скръб и страдания в себе си. Те казват: „Вие сте господари на нас и трябва да постъпвате добре с нас.“

Та казвам: Приложете любовта си да обичате сиромашията. Приложете Любовта си - да обичате богатството. Приложете Любовта си - да обичате доброто в света. И да знаете, колкото повече скърбиш, толкова повече ще се радваш. И колкото повече скърбиш и се радваш, толкова по-добър ще бъдеш. И колкото по-добър ще бъдеш, толкова по-близо ще бъдеш до Любовта. И колкото по-близо си до Любовта, толкова по-добре ще служиш на Бога. Този е пътят, по който всички трябва да вървим. Този е пътят, в който всички трябва да прилежаваме. Този е пътят на човешкото развитие.

Мото:

ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА СИЛА;
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ВЯРА;
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ЛЮБОВ.
(Три пъти.)

6 ч. 20 м.

XVII година.

*3 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 13 октомври 1937 г., сряда, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

МЯСТОТО НА ВЪЗВИШЕНОТО И ОБИКНОВЕНОТО В ЖИВОТА

Отче наш.

Пишете върху темата: „Право и безправие“.

Сега, всички хора, както и вие, сте занаятчии. Все трябва да научи човек някакъв занаят. Стремехът на хората към известен занаят или към някакво изкуство се свежда към това, че те искат да бъдат щастливи. Представете си, че вашето тяло е направено от захар, или от някаква материя, която не може да издържа на всички условия. Какво ще стане с вас? Като дойде водата, ако тялото ви е направено от захар, то ще се стопи, ще се разтвори. Човек се топи и при топлината. Виждате един пълен човек, но като дойдат усилни условия на живота му, той започва да се топи и изгубва 10, 15, 20 и повече килограма от теглото си. Понякога човек губи от теглото си или при някаква болест, или при някаква мъчнотия. Ако се случи да гладува много, човек пак губи от теглото си. Ако пък яде повече, той напълнява, увеличава теглото си.

Сега, от какво зависи щастието на човека? Щастието на човека зависи от добре организирания му ум, от добре организираното му сърце и от добре организираната му воля. Тъй щото, човек трябва да знае, че щастието и нещастieto му зависят от неговия език. Като каже една дума при известни условия, човек вижда от какво произтича неговото щастие или нещастие. Казвам: Сегашните хора трябва да изучават много добре химията. Казвате, че има специалисти по химия. В химията съществуват различни отрови, които химиците ги познават. Както има различни отровни газове, така има и различни отровни мисли, отровни чувства и отровни постъпки, които също така трябва да се знаят, както се знаят и отровните газове. Както по състояние материята

бива твърда, течна, въздухообразна, етерообразна и светлообразна, така и мислите, чувствата и постъпките на човека могат да бъдат твърди, течни, въздухообразни, етерообразни и светлообразни. Ще кажете, че сте се объркали от тия неща. Всеки, който не разбира, всякога се обърква. Че и най-добрият певец, който пее хубаво, може да се обърка. Той, като минава от една октава в друга, като взема цели тонове, както и да е, но понякога дохожда до полутонове, които много (трудно) се взимат. Който разбира от музиката, веднага схваща, че е взел криво някой тон и бърза да го изправи. Сега, като наблюдавам лицата на съвременните хора, виждам колко криво мислят. И наместо да стават свети хора, те повече се объркват в живота си. Та като гледам и вашите лица, аз си мисля: Накъде ли отиват тези хора? Казвате: „Какво има в лицата ни?“ Лицето на човека е един барометър, който показва, че времето ще се развали или ще се оправи. Лицето на човека показва дали той ще бъде щастлив или нещастен, праведен или грешен, учен ли ще бъде или невежа, страхлив ли ще бъде или смел, добър или лош ще бъде. Всичко е написано на човешкото лице. Като знае това, човек трябва постоянно да се оглежда, да знае накъде отива, както капитанът на кораба постоянно следи накъде отива, каква посока взима движението на кораба. Капитанът пътува в океана, на 10-15 километра навътре, затова трябва да следи посоката на движението, да знае на кое пристанище да спре. Например, когато човек иска да предприеме една работа, предварително той трябва да знае на каква посока ще върви. Мнозина са идвали да ме питат, ако започнат някакво предприятие дали ще вървят работите му. Дойде някой и ми казва, че иска да отвори една малка търговийка - търговийка-бакалийка. Казвам: И това може. Но виждам, че този човек, който иска да отвори търговийка, е със сприхав характер, той не може да разположи клиентите си. Дойде някой клиент, иска добра стока, той му казва сопнат: „Такава е моята стока, ако искаш вземи, ако не искаш, можеш да си вървиш.“ Така той прогонва клиентите си. И после се чуди, защо работата му не върви добре. Гледате друг някой, отворил дюкян и посреща клиентите си усмихнато. Като му искат добра стока, той

им казва: „Бъдете спокойни, ще ви дам много хубава стока, на ваше разположение съм. Каквото искате, ще ви услужа.“ И какво виждате? Върви му на този човек. Онези хора, които стават религиозни, и те приличат на първия търговец. Те си поставят сериозни лица, стават мълчаливи и се отнасят с хората като аристократи. Те мислят, че са разрешили кой знае какви въпроси. А те стават по този начин смешни. Религиозният човек първо е един занаятчия. Той се учи първо да плете чорапи. Религията е нищо друго, освен плетене и разплитане. Ако някой е православен, в какво седи православието? В православието има една практическа страна. Правилни ли сте вие на ден по сто, двеста, петстотин до хиляда поклони? Правилни ли сте такава гимнастика? Ще кажете, че това е епитимия. Правилни ли сте вие по хиляда поклони на ден, да знаете какво нещо са поклоните? Един калугер казва на друг: „Ти си много набожен човек.“ – „Отде знаеш това?“ Той мисли, че има работа с някакъв ясновидец, който го вижда как се моли. А този човек познава по мазолите на големия му пръст, които са станали от много поклони. Този калугер правил на ден по 500-600 поклони, от които са излезли тия мазоли. Казвате: „Няма да правя никакви поклони.“ - Да, но този, който е правил много поклони, и който изобщо прави поклони, е всякога здрав човек. Който не прави поклони, той всякога боледува. Не е лошо човек да прави поклони. Правенето на поклони се отнася към физическия свят. Какво означава правенето на поклони? Да прави човек поклони, това значи да се навежда. Минаваш покрай някоя ниска врата, ще се поклониш, т.е. ще се наведеш, за да влезеш вътре.

В един анекдот се разправя за едно от старите времена, когато живели някакви хора, които никога не се покланяли, не се превивали, всякога ходили съвършено изправени. Те не знаели какво значи да се наведе малко човек. Ако рече човек да се наведе малко, това било голямо прегрешение за тях. Те били принудени всякога да ходят много изправени, без никакво навеждане или огъване напред, настрани или назад. Затова те всякога правили на къщите си високи врати, за да не става нужда да се навеждат. Случило се обаче, че едно семейство направило

вратата на къщата си по-ниска, отколкото били всички други врати. Синът в това семейство бил доста висок. Като се оженил един ден, той си избрал една невеста, която била над метър и половина висока. Тъй щото, за да влезе през вратата, тя се намерила в невъзможност, главата ѝ стърчала над вратата. Събрали се всички близки и роднини на булката и започнали да мислят какво да правят, за да влезе булката в дома на своя избраник. Трябвало да се отреже главата ѝ, за да влезе вътре. Но това значело да умре. Всички започнали да плачат, но не знаели какво да правят. Всички започнали да мислят, какво да правят. Ако не отрежат главата ѝ, трябвало да развалят прага на вратата, да се издълбае, но и това означавало някакъв лош признак. Ако се отреже главата на булката - лошо. Да се развали прага - и това лошо. Всички започнали да плачат - не знаели как да разрешат този въпрос. Те започнали да се молят на Бога, да им даде някакво разрешение. В това време ги чул един човек и ги запитал: „Защо плачете, какво се е случило?“ – „Случи ни се едно голямо нещастие. Прагът на вратата ни е много висок, вратата ни е ниска и булката не може да влезе в дома, трябва да се отреже главата ѝ.“ – „У нас тия въпроси се разрешават много лесно. Какво ще ми дадете, ако накарам булката да влезе в къщата?“ – „Ще ти дадем всичките ѝ наниз.“ Той се качил на врата на булката, и тя се навела. - Теглете я сега вътре. По този начин булката влязла в къщата на младоженеца. Така дали нанизите ѝ на онзи, който я вкарал в дома на младоженеца. Казвате: „Е това е анекдот.“ - Не, това се случва всеки ден в живота на хората. Понякога ние мислим, че някои работи не могат да станат, а щом се качи нещо на врата ни, те веднага стават. Старият мисли, че никога няма да остарее, никога няма да вземе тояга в ръка. Гледате го, обаче, след 50-60-70 години той се навел, прегърбил се и се подпира с тояга. Старият, който по-рано не можеше да минава през ниската врата на къщата, сега минава вече.

Та казвам: Ние не трябва да очакваме на хората. Това е един аномален живот. При отдалечаването си от Бога, ние сме се отдалечили доброволно. Сега, запример, вие не знаете кога една мисъл е Божествена и кога не е Божествена. Също така

често вие не познавате кога едно чувство е Божествено и кога не е Божествено. Не знаете (кога) една постъпка е Божествена и кога не е Божествена. Можете да предполагате само, но положително не знаете. Понякога вие казвате, че нещо ви е подшушнало вътре, казало ви е нещо. И тогава казвате, че Духът отвътре ми каза това и това. Такива случаи има много в спиритизма. Едно време, когато беше жив доктор Миркович, нашите приятели често устройваха сеанси. Та един ден, като се събрали неколцина в Бургас, казали на доктор Миркович от страна на тия духове, да отиде в Сливен, че като се върне, щяло да му се открие някаква голяма тайна. Доктор Миркович отива в Сливен, връща се, но никаква тайна не му се открила. Защо не му се открила, после му казали, че ако тази тайна се открие, целият Бургас щял да се покрие с жаби. Доктор Миркович се примирил с това положение. Той предпочел да не му се открие тайната, отколкото градът да се покрие с жаби. Трябва да се даде тълкувание на този език. Жабите са символ на материалистически живот. Значи, не може да се открие една тайна на човека, ако мястото, дето се намира той, е обхванато от материалистически живот. Този материалистически живот ще помрачи и мислите, и чувствата, и постъпките на човека. Следователно, при това положение той не може да има никакво откровение. В него ще настане такава мъгла, че той не може да знае посоката на движението си, дали е на север или на юг. И след всичко това хората ще спорят дали съществуват духове или не съществуват, и дали могат да се разговарят с духове. Те не могат да си представят какво нещо е духът. Духът не е нещо материално. Духът е една същина, която минава и през най-малките дупчици. Духът като дойде, може да мине и през едно шише, и през стена, и през железни обръчи, отвсякъде може да мине той. Ти не можеш да туриш на Духа никаква преграда, не можеш да го затвориш на едно място. На земята ти по никой начин не можеш да хванеш Духа и да го ограничиш. За да се види Духът, непременно трябва да му се придаде някаква гъстота, да стане видим. Вие трябва да имате една ясна представа за Духа. Не се старайте да му придадете външна, видима форма. Духът у човека,

това е разумното, великото начало в живота. Великото в света, това е духът. Силата на човека седи в неговата разумност. Ако си разумен, ти ще имаш сила. Не си ли разумен, нямаш сила в себе си. Всички неща в света стават все чрез сила. Казано е в Писанието: „Духът Божий се носеше върху бездната“ - този Дух именно строи цялата земя. Той се е носил на повърхността на земята, но Той я е построил. Какво значи „повърхност“? Че се е носил на повърхността на земята това означава една материя, която не е била организирана. Това е представлявало един свят, в който нямало никакви закони, всеки си е живял както иска. Това е така, ако посоката е била една, но ако посоката на движението е станала разнообразна? Знаете ли колко нещастни биха станали при това положение? Вземете, когато на земята стават големи бури, всичката материя, всичкият прах се повдигат във въздуха, и хората започват да се задушават. Пътниците, които са минавали през големи бури в Сахара, са се задушавали и умирали от тази материя във въздуха. Тази материя задръства дробовете на човека. Също такива мисли има, като тази материя, които задръстват човешката мисъл. Например, в ума на човека влезе мисълта, че или ще го убият, или ще му се случи нещо, и той не може да се освободи от тази мисъл. Какво трябва да направи, за да се освободи от тази вредна мисъл? Например, аз съм срещал много малко хора, които могат да представят нещата така, както са в действителност. Те винаги или ще ги увеличат, или ще ги намалят. Човек преувеличава нещата, защото в него има едно чувство, което преувеличава нещата. Някой път, като турим ръката си върху някой предмет, казваме, че един предмет е топъл, а друг студен. Това зависи от възприятието на нещата. Някои хора са чувствителни към топлината, а други не са толкова чувствителни. Други хора обичат да преувеличават нещата, като говорят за тях. Слушате някой да казва: „Този човек е планина човек.“ Той иска да каже, че този човек е висок и голям като планината. За друг човек казват: „Висок човек бе, цели три метра височина.“ Това е преувеличено. Невъзможно е човек да бъде три метра висок. Даже и Крали Марко, българският герой, не е бил три метра висок. Да е бил два метра, хайде да е два метра и половина, но не

е бил три метра. Друг пък се оплаква от някого: „Страшно ме обиди този човек.“ - С какво го обидил? Казал му една обидна дума, нарекъл го „дръвник“, „дърво“. Какво лошо, какво обидно има в думата „дръвник“? При известни условия човек все трябва да бъде дървен. Какво означава думата „дърво“, „дръвник“? Това показва, че този човек не може да мисли. Главата на този човек като на растенията, е заровена в земята, че с главата си човек е обърнат към центъра на земята, а с краката си към центъра на слънцето. За да не си дръвник, обърни главата си нагоре, а краката надолу. Ето, по този начин няма да бъдеш вече дръвник. Обаче, всеки човек, на когото главата е обърната надолу, а краката нагоре, е дръвник. Щом си материалист, ти си един дръвник. Това е де факто така. Ако някой ми каже, че съм дръвник, ето какво ще му отговоря: Прав си, защото всичките злини в света произлязоха все от дървото, от дърветата. Злото в света произлезе от дървото. Бог постави това дърво в рая и го нарече Дърво за познаване на доброто и на злото, и каза на първите хора да не го пипат. Тогав първите хора казаха: „Какво страшно има в това, да не буташ едно дърво?“ И те го бутнаха. Господ им каза да не бутат това дърво и от плодовете му да не ядат. В Библията е казано за това дърво: Покрай това дърво няма да минаваш, отдалеч ще вървиш, ще го обикаляш, плодовете му няма да вкушаш, листата му няма да четеш. Така и днес се казва за някои неща, които са подобни на дървото за познаване на доброто и злото. В посоката, дето е това дърво, няма да гледаш, от плодовете му няма да ядеш. Подразбира се, че близо до него няма да минаваш. Ако попаднете близо до това дърво, не трябва да се изкушавате, от плодовете му да ядете.

Казвате: „Защо Ева яде от плодовете на това дърво?“ - Че и вие всеки ден минавате покрай това дърво. И ако не ядете, искате поне да близнете от неговите плодове. Вие не ядете плода му, но изплезвате езика си и го близвате. Щом го близнете, веднага усетите горчивината му. Отровен е този плод. Запример, дойде човек в дома ви, но вие нямате доверие в него. Гледате го, очите му играят на четири. Казвате: „Този човек не ми харесва“. И ако имате жена и дъщеря, вие сте нащрек вече. Или пък виждате, че

ръката му е дълга, обича да пооткрадва това-онова. Като излизате, все гледате да не открадне нещо. Ако имате каса, ще я затворите. Ако имате пари, ще ги скриете някъде. Все ще гледате да вземете предпазителни мерки. Ако не вземете предпазителни мерки, парите ви ще се влюбят в него и ще му пристанат. И после ще трябва да го търсите. Казвате: „Така ли трябваше да стане?“ Често вие говорите за окултни сили. В какво седи една окултна сила? Ако бутнете по задницата един пъргав, подвижен кон, той така ще ви бутне, така ще ви ритне с крака си, че ще отхвъркнете настрана. Виждате една кобра, която си дигнала главата нагоре и вие казвате: „Какво си дигнала главата?“ Речете ли да я бутнете малко, тя веднага ще ви клъвне. След една минута ще се намерите на земята. Не само кобрата е в състояние да умъртви човека, но има отровни мухи, които също така умъртвяват. Много хора са умрели от такива отровни мухи. Тяхната отрова е заразителна. Тези мухи пренасят както своята отрова, така и отровата на различни болести. Изобщо, мухите могат да пренасят заразата от едно място на друго. Такова нещо са и окултните сили. И ако човек не знае как да се справи с тях, те могат да го уморят.

Често хората говорят за любов, но аз се чудя на тяхната любов. Казвате, че имате любов към Бога, а се обиждате лесно. Онзи, който има любов към Бога, той е глух за лошите работи. Каквото лошо и да му се каже, той е глух, нищо не чува. В любовта си към Бога, той е готов всичко да носи. Влюбените хора са търпеливи и благоразумни. Светът страда от това, че не е влюбен в нещо високо. Хората казват: „Ние разлюбихме.“ - Кажете ми, били ли сте някога влюбени. Както ви виждам, досега вие не сте били още влюбени. Аз не съм срещал още влюбен човек. Докато човек се сърди за нищо и за никакво, той не може да бъде влюбен. Гледам, жената и мъжът в един дом са се разсърдили един на друг, обърнали се гърбом, не си говорят. Тя се обърнала на една страна, а мъжът - на друга страна. Защо? Мъжът казва: „Изучавам Северния полюс“. Жената казва: „Аз пък изучавам Южния полюс“. Тя казва, че не може да го търпи. Той казва, че тя му е омръзнала. И двамата искат някакво разнообразие. Сега, това, което ви говоря, вие го знаете. Няма човек между вас, който да не е

обръщал гърба си на някого. Ако има такъв, ето още сега ще извадя хиляда лева да му дам. Но ако река да ви глобявам по хиляда лева, аз ще спечеля, а вие ще изгубите.

Сега, ние говорим за човека. Докато в живота си човек не се влюби, той нищо не е разбрал. Трябва да се влюби човек. Влюбването е най-добрият, най-разумният живот. То не е някакво захласване. Влюбването разрешава всички противоречия в живота. Като се влюби, човек приема една нова посока на живота. Влюбването е Божествена сила, която носи щастие за човека. Между влюбените хора сиромашия няма. Ако хората не са влюбени, между тях цари сиромашия. Според мене, ако някой иска да бъде богат, да се влюби. Ако иска да живее добре, да се влюби. Казват, че хората страдат от влюбване. Не, от безлюбие страдат хората. Влюбването носи в себе си изобилие от мисли, от чувства, изобилие във всичко. Когато човек се влюби, в умствения свят има изобилие. Когато се влюби, в чувствения му свят също така има изобилие. Тогава неговите мисли и чувства започват да текат. Той не е подпушен. В любовта няма никакво подпушване, никакво спъване. Неговите мисли, чувства и постъпки текат правилно. В Писанието е казано: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила.“ Това значи да се влюбиш, да възприемеш Бога в себе си. Любовта е разумна сила. Ако ти с духа си не обичаш Господа, сила няма да имаш в себе си. Сега, вие седите и казвате: „Как да възлюбим Господа?“ Други пък се молят, искат Господ да прости прегрешенията им. Какви са техните прегрешения? Като се молите на Господа, вие трябва да знаете какви са прегрешенията ви. Като отидете при Него, Той първо ще ви пита: Яде ли днес от плодовете на дървото за познаване на доброто и на злото? - „Ядох“. - Щом си ял, ти трябва да знаеш какво да правиш, как да се лекуваш. Ако някой мине покрай касата на някой богат човек, погледне към парите в нея и си помисли: „Да имах тия пари, щях да живея добре“. Щом помисли за парите, този човек е близнал вече от плодовете на дървото за познаване на доброто и на злото. Той се е заразил вече от него. Един беден християнин се молил дълго време на Господа за пари.

Като вървял по улиците, един ден той видял една голяма торба с пари, която била забравена от един богат човек. Той веднага взел торбата и благодарил на Господа, че чул молитвата му. В това време друг един го проследил и започнал да го дебне, да търси начин да открадне парите му. В един момент бедният се захласнал и последният му задигнал торбата. Като се обърнал, първият видял, че парите му липсвали, но веднага забелязал крадеца близо до себе си. Той тръгнал подир него и завел дело, задето откраднал парите му. Първият, който откраднал торбата с парите, казал на съдията: „Господин съдия, ако отсъдиш делото в моя полза, ще ти дам половината от парите“. Съдията отсъдил в негова полза и получил обещаното възнаграждение. Вторият, който откраднал торбата, бил осъден на две години затвор. Наскоро след това се разбрало, че съдията бил подкупен, и затова го осъдили на три години затвор. Случило се, че той бил поставен в същата стая с крадеца, когото осъдил на двегодишен затвор, но съдията не го познал. Съдията запитал престъпника защо е затворен. - „Остави се, затвориха ме за една торба с пари, която не можах да открадна както трябва“. - „Ами тебе защо те затвориха?“ - „И мене ме затвориха за същата торба“. Тази торба не е нищо друго, освен плодовете на дървото за познаване на доброто и на злото. Ако питате жената защо е нещастна, ще ви каже, че е нещастна, задето откраднала торба с пари. Ако питате мъжа за нещастията му, и той ще ви каже, че е нещастен заради торбата, която откраднал. Ако питате учителя, свещеника, защо са в затвора, всички ще ви кажат, че са затворени все за тази торба. Всеки казва: „Човек трябва да има торба, пълна със злато, че дето отиде, в гостилница, в дрехарница, в хотел, навсякъде добре да го посрещнат. Няма ли тази торба със злато, никой не му обръща внимание, никой нищо не му дава.“ Лъжете се, всички сте излъгани. Ако мислите, че хората могат да ви почитат за парите, вие се лъжете. То е една квадратна лъжа, за парите човек не може да се почита. Онова, за което хората могат да ви почитат, това е вашата душа, вашият дух, вашият ум и вашето сърце. Всички други работи в света са произлезли все от тия четири сили в човека. Това са ценности, които ние трябва да изучаваме. Докато

вие не изучавате ценностите на вашето сърце, на вашия ум, на вашата душа и на вашия дух, вие никога не можете да намерите щастието. И по десет пъти на ден да се молите, вие можете само да се самоизлъгвате, но щастието никога няма да намерите. Една гражданка ходила в Ерусалим и разправяла на една богата селянка, която наскоро загубила мъжа си, че в Ерусалим имало една тясна врата, и на нея една малка дупка, през която могло да се виждат заминалите за онзи свят. Селянката обичала много мъжа си и затова решила да отиде в Ерусалим да го види. Като се върнала оттам, тя срещнала гражданката и казала: „Всичко видях в Ерусалим: големи свещи се палят, свещениците добре служат, облечени със скъпи дрехи, но до тясната врата не можах да отида, възлюбения си не видях“. Това, което търсих, не можах да го видя. Сега и вие сте в Ерусалим. Всичко сте видели, но още не сте минали през дупката на вратата. Вратата на любовта не е отворена още за вас. Значи, всеки има нещо, което обича, но не може да го намери. Някой казва, че има голяма вяра. Какво означава вярата? - Да имаш вяра, това не значи да отидеш при течащия извор и да си налееш от него вода. Да имаш вяра, това значи да отидеш при един сух извор, като пожелаеш да потече, той да потече. Да отидеш при извора, който тече и да напълниш от него шишето си, това не е вяра, това е користолобие. Обаче, ако пресъхналата чешма накараш да потече, това значи вяра. Вие искате да бъдете щастливи, но като се намерите пред една мъчнотия, веднага я избягвате. Не, като се намерите пред мъчнотията си, която представя пресъхналата чешма, опитайте се да прекарате от водата на другите чешми в нея. Успеете ли да направите това, да потече и пресъхналата чешма, вие сте се справили с вашата мъчнотия. Че ако вие не можете да прекарате водата и във вашата пресъхнала чешма, де е знанието ви? Де е вярата ви? Де е вашата любов?

Сега, аз не искам да ви навеждам на механизирание на нещата. Често вие искате да ви се даде нещо, но трябва да знаете, че може да ви даде нещо само онзи, който ви обича. Никой нищо не може да ви даде без любов. Всяко движение в света е образ или изражение на любовта. Ти се движиш, но това

движение не произтича от самия тебе, друг някой те е подтикнал към него. Нали сте забелязали, как децата играят с карти на войници. Те нареждат по особен начин, че образуват от тях пирамиди. Ако една от картите се бутне, всички останали се събарят. Това не става от само себе си, някой друг ги е бутнал. Всяко разумно движение се произвежда от друга някаква причина, вън от нас. За самите нас изглежда, че движенията са механически, но те се предизвикват от външни причини. Някой иска, като направи едно добро, хората да го обичат. Ако ти мислиш, че с една добра постъпка хората могат да те обичат, ти си на крив път. Силата на човека не седи в това, което хората му дават, защото това, което днес хората ти дават, на Великден могат да си го вземат. Силата на човека седи в любовта, която той проявява. Силен е онзи, който проявява любовта си, а не онзи, към когото проявяват любовта. Силен е Бога, понеже Той проявява Любовта Си, Той е създал света и не се нуждае от нищо. Той казва на хората: Ако искате да бъдете щастливи, вие трябва да проявите любовта си. Но като проявявате любовта си, не съжалявайте, че сте я проявили. Някой казва: „Съжалявам, че съм обичал еди кого си.“ - Ако ти съжаляваш, че си обичал някого, то това показва, че не си разбирал любовта. Други хора пък ще съжаляват, че тебе са обичали. Ако синът не изпълнява волята на баща си, бащата няма ли да съжалява? Ако вие не изпълнявате волята на своя Баща, Той няма ли да съжалява? Ако ученикът не изпълнява волята на учителя си, той няма ли да съжалява? Ако слугата не изпълнява волята на господаря си, и последният ще съжалява. Ако слугата съжалява, че е обичал господаря си, той не е разбрал любовта. Някои от вас искат да бъдат господари. Аз виждам, че всички сте господари. По какво познавам, че сте господари? - Понеже имате глави. Всеки, който има глава, е господар. В този смисъл няма нито един човек в света, който да не е господар. Всички хора са все господари. „Господар“ означава служене на Господа. А „слугата“ означава служене на себе си. Следователно, когато видя човек, който служи на себе си и казва, че е слуга, казвам: Ти си слуга, но служиш на себе си. Вие служите на себе си. Всеки ден виждам как хората служат на себе

си. Ръцете са слуги на този господар. Той отваря устата си и вие му служите. - Аз съм слуга, казва някой. - Няма нито един човек, който да не е слуга. На кого? - На себе си. Сега вие искате да ви говоря за неща, които не съществуват в света. Сега вие искате да влезете в онзи свят и си представяте този свят такъв, какъвто не е. Вие си представяте ангелите, същества с крила, с бели пояси. Това е вярно, но не знаете, че ангелите са същества, които горят. Който се допре до един ангел, той ще се запали и ще изгори. Енергията на ангелите е толкова голяма, че който се допре до тях, съвсем ще се разтопи. Колкото пъти ангелите са дохождали до някой човек, той веднага е паднал на земята. Даже и пророк Данаил, който бил един от видните пророци, като видял ангел, паднал на земята. Ще се прострете и вие, като видите ангел. При вида на ангела никаква сила няма да остане у вас. И след това ангелът трябва да ви дигне от земята. Сега, като правят спиритически сеанси, хората казват, че се явил архангел Михаил, или архангел Гавраил. Те не подозират даже, че ако наистина би дошъл някой от тях, те щяха да се прострат на земята. Това, което те са видели, е било някаква сянка от архангел Михаил или Гавраил. Като знаете това, не се лъжете. Явила се е някаква сянка като вас, някакъв човек и вие си мислите, че това са някакви ангели. Архангел Михаил няма да дойде да си играе с вас. Така не се изучава духовният свят. Спиритизмът представя явления от духовния свят, които трябва правилно да се изучават. Понякога търпя заблужденията на хората, но понякога ги разбулвам. Дохожда един и ми разправя, че изровили от земята една икона, която била там цели хиляди години. С това той иска да покаже, колко старинна е тази икона и с това да увеличи нейната цена. Поглеждам иконата и виждам, че тя е от християнски времена. А това, дето той иска да докаже, че тази икона е била в земята от няколко хиляди години насам, това не е вярно, защото християнството не е съществувало преди толкова хиляди години. Той не разглежда нещата научно и изпада в грешки и заблуждения. Питам го как са намерили тази икона. Той казва, че духовете са я открили. Сега да не бъда краен, трябва да се съглася с вас, че ангелите идват на земята. Но когато идва на земята, ангелът не

се проявява в своето естество, но той се облича в много скромни дрехи. И Христос, като дойде на земята, не се облече в своите дрехи, с всичкото си великолепие, но взе рабски образ, за да бъде достъпен за хората. Ако се беше явил в своята същина, всички хора щяха да се разтопят. Второто пришествие, което хората очакват, ще се ознаменува с това, че като слезе Христос на земята, хората или ще се разтопят, или ще се обърнат към Бога. Там, дето Христовият крак стъпи, или ще се разтопи човек и умре, или ще се обърне към Бога. Като дойде Христос втори път на земята, няма да казвате, че искате да си поживеете малко, но ще знаете, че или ще умрете, или трябва да се обърнете към Бога. Как ще ме разберете сега? Ще кажете: „Какво очакваме ние от нашия Учител, а Той какво ни казва.“ - Какво очаквате от мене? Вие очаквате да ви дам пари, да станете богати, щастливи или да придобиете криле като ангелите. Други пък очакват да разбогатееят, да си купят автомобил, да се разхождат с него, да правите каквото искате. Не, вие трябва да учите. На какво отгоре можете да очаквате всичко това? Не че желанията ви са лоши, но запитайте се, можете ли да оцените всичко това, което ви се дава? Ако река да подмладя една от старите сестри, да я направя красива, тя ще започне да се люби с този, с онзи, ще запали чергата на много млади момци и няма да знае какво да прави със своята красота. Има смисъл да направиш една стара сестра млада и красива, но ако тя съумее да обърне всички тия мъже, които се влюбват в нея, към Бога, и знае как да постъпва. Не е въпросът да запали чергата на младите момци, да се лъбува, целува и прегръща с тях, но да събуди в тях любов към Бога; да развие техните благородни чувства. Рече ли да се лъбува, да се прегръща и целува, това не е никаква любов. Целуват се хората, но кога? - Като получат нещо. Аз съм виждал как бедни хора целуват богатите. Като им даде някаква пара, те целуват. Като дам на някой беден човек десет лева, той бърза да ми целуне ръката. Като му дам още десет лева, пак целува. Като му дам сто лева, още повече благодари. Като му дам една хилядарка, той е много доволен и казва, че съм много добър човек. Всичко това става в света с цел да се проявите. Вие седнете някой път, не ви

се дава пара на някого, казвате, че на вас трябват пари. - Не, парите спадат към човешкия порядък. Те не са нещо Божествено. Който живее в Божествения порядък, като слезе на земята, достатъчно е да бръкне в джеба си и веднага да намери една златна английска лира. В духовния свят книжни пари, банкноти не съществуват. Обаче в Божествения свят, когато поискаш, можеш да имаш по една златна английска лира в джоба си. Сега вие искате да знаете вярно ли е това, което ви говоря, или не е вярно. Ако вие носехте любовта в себе си, всякога щяхте да имате това, каквото пожелаете. Щом се съмнявате в любовта, нищо няма да имате.

Как се определя любовта? - Любовта се определя по следния начин. Единственото нещо в света, което не се обезверява, е любовта. Единственото нещо в света, което не се обезнадеждава, е любовта. Следователно, в любовта вярата е абсолютна и надеждата е абсолютна. Който има любовта в себе си, той лесно се справя с всичко. Като дойде хремата при мене, аз я поканя на гости, нахраня я, напоя добре, разговоря се с нея и после я изпратя. Хремата не е нищо друго, освен ненапреднали същества, голтаци, които посещават човека, за да получат нещо от него. Като се задоволят, те казват: „Покажи ни сега пътя, проповядвай ни нещо“. Казвам: Нищо друго не ви остава, освен да любите Господа. - „Че къде е Господ? Как да го намерим?“ - Ако река да ви разправам какво говоря с хремата и как ѝ проповядвам, ще кажете, че измислям тия неща. Затова няма да ви говоря нищо. Виждам, че като говоря на някои хора, те не вярват, но се представят, че вярват. Други пък искат да ме излъжат, да ме сметнат нещо. Аз разбирам хората, няма защо да ми се представят. Виждам, че на някой човек умът му не стига. Не е упражнявал ума си. Какво ще искам от този човек? Питам този човек: Ти занимаваш ли се с Питагоровата теорема? - „Какво представя тази теорема?“ Той не знае, че квадратът, построен върху хипотенузата на правоъгълния триъгълник, е равен на сумата от квадратите, построени върху двата му катета. Много просто. Двата катета представят мъжа и жената. Следователно, силата, която мъжът употребява и силата, която жената употребява, се

равняват на силата, която употребява детето, което се ражда от тях. Детето е хипотенузата. Следователно, силата, която детето съдържа, се равнява на двете сили, които майката и бащата са вложили в него. Детето е резултатът, който е равен на сумата от двата квадрата, построени върху катетите на правоъгълния триъгълник. Силата на нашия ум и силата на нашето сърце са вложени в нашите постъпки. Казвате: Всеки принцип си има свои закони, свой начин на приложение. И всеки закон има свои начини и методи как да се приложи. Ти не можеш да познаеш един принцип, ако не разбираш законите, които влизат в него. И ако не можеш да приложиш закона, ти не можеш да имаш никакво последствие. Аз съм срещал хора, които в движенията си, в махането на ръцете си са така хармонични, че те разполагат приятно. Други хора пък не те разполагат, движенията им не са така хармонични. Та като отивате при Бога, трябва да знаете как да отидете. Как да отидете при Бога? Някой казва: „Мене хората не ме обичат.“ Чудни са тия хора. Че и мене всички не ме обичат. Бог всички хора обичат ли Го? Не Го обичат. Мислите ли вие, че обичате Бога? Засега вие обичате само себе си. Вие сега се учите да обичате Бога. Засега хората от сутрин до вечер мислят само за себе си: Какво ще стане с тях, къде ще отидат, защо не им отдават нужната почит, защо никой не ги слави? Каквата работа и да започнат, хората мислят само за себе си. Някой казва, че служи на Бога. Той не е забравил за себе си, а мисли, че служи на Бога. Какво значи да забрави човек себе си? Да забрави човек себе си, това значи да оживее. Хората умират по единствената причина, че мислят само за себе си. Смъртта се дължи на еднообразието, в което човек често изпада. Еднообразието уморява човека. Във физиката се изучава действието на еднообразните процеси. Когато една капка вода пада продължително върху един камък, тя действува разрушително, благодарение на еднообразното ѝ движение. Казва някой: „Какво ще стане с мене?“ - Какво ще стане с тебе? - Ще умреш, ще се разсипеш, ще се изпариш - нищо няма да остане от тебе. - „Ами какво ще стане с моите книги? Какво ще стане с децата ми, с жена ми?“ - Всички ще се разсипете. Помен няма да остане от

вас, нито прах, нито пепел. – „Ние забравихме себе си. Какво ще стане с нас?“ - Щом сте забравили себе, Бог ще мисли за вас. Всички трябва да мислим по това, как да извършваме волята Божия. Ние сме дошли на земята да вършим волята Божия. Вярата, величието на човека седи в изпълнение волята Божия. Ние трябва да носим три неща в ума си. Първото нещо е да бъдем свети и в името Божие да забравим всичко, което се отнася до нас. Второто нещо: От всичкия си ум, сърце и душа да пожелаем да дойде Царството Божие на земята. И третото: С всичкото си същество да пожелаем да се изпълни волята Божия на земята. Наскоро в София е дошъл един англичанин, който ходил на Хималаите, ръководил една експедиция и разправя своите опитности. Но като разправя, в гласа, в очите му се чете едно спокойствие, като на човек, който е преживял нещата. Той носи реалността в себе си. Ако това същото го разправя човек, който не е ходил на Хималаите, съвсем друго ще говори. Той казва, че им останали още двеста-триста метра, докато стигнат върха, но това е една самоизмама, не е така в действителност. Това е една илюзия - не са близо до върха. При това, колкото по-нагоре се стига, дишането става по-затруднено. Там на всяка крачка, на всяка една минута трябва да се почива по 15 минути. Там движенията не са леки, с клатушкане се върви. Един метър разстояние се взима най-малко за половин час. Значи, триста метра ще се вземат за 150 часа.

Същият закон на движението съществува и в духовния свят. Когато човек започне да се приближава при Бога, той се клатушка, не може да върви прав. При Бога човек едва пристъпва. На земята се върви леко, но при Бога едва се пристъпва. Мнозина мислят, че лесно се отива при Бога. Не, който отиде при Бога, той съвсем ще се изгуби, нищо няма да остане от него. Той ще изгуби всякаква тежест. И тогава нагоре няма да може да върви; надолу - също, тогава ще остане някъде в пространството. Какво ще прави при това положение? Това ще се определи от неговия ум, от неговото сърце, от неговата душа и от неговата воля. Ако той разбира законите, ще се определи движението му от тия закони. Но ако не разбира законите, положението му ще бъде много лошо. Който

иска да се движи в духовния свят, в неговата посока, той трябва да обича Христа. Като обича Христа, той ще се движи към Него, ще има един определен център. Ако обича Бога, към Бога ще се движи. Няма ли любов в себе си, той ще се клатушка. Всички хора в света, които се клатушкат, нямат любов в себе си. Някой казва, че станал въртоглав. Това показва, че той трябва да се влюби. - Ама аз се моля. - И аз се моля. Никои не се моли като Мене. Само че не ми се познава, колко се моля. За да не развалям пръстите си, да не ми стават мазоли на ръцете, аз правя поклоните така, че не допирам пръстите си до земята. Аз не искам да познават хората, че се моля. Гимнастиките, на които от толкова време ви уча, не са ли поклони? Човек трябва да се упражнява. Според мене, всяко упражнение е свето. Като се упражнява, човек трябва да развива съзнанието си. Когато иска да развива съвестта си, човек трябва да си тури средния пръст на мястото, дето е центъра на съвестта на главата. Изобщо, когато прави поклони, човек не трябва да се допира с пръстите си до земята, да се осакатява. Защо трябва да се допира с пръстите си до земята? С поклоните, които правят към земята, хората се заблуждават. Те не подозират даже, че по този начин се молят на един Бог, който е в центъра на земята. Бог, на Когото хората трябва да се молят, не се намира в центъра на земята, но в душата на човека. Аз не съм против поклоните, но те са заблуждение. Някой седи и се покланя. Друг пък се изпъчва. Правилната стойка на човека е, когато той има правилни отношения. Когато умът и сърцето, т.е. когато мислите и чувствата на човека се балансират, той има едно право положение. Ти не можеш да бъдеш прав, ако нямаш правилни отношения към сърцето и към ума си. Ако енергиите на вашия мозък и на вашето сърце не са правилни, вие не можете да имате право положение. Някой навел главата си към земята и мисли, че всичко е на земята. Не, всичко не е на земята. Човек е взел от земята, но всичко не е на земята.

Сега това, което дотук ви говорих, малко мяза на стевасница. Така поставяте вашите килими на стевасница, с цел да излезе нещо по-хубаво от тях. Така и аз искам да избухам вашия прах. Понякога аз обичам чергите да се изчистват с ръце, без бухалки.

Щастието човек може да добие само при едно правилно отношение между своите мисли и чувства. И когато обичате някого, вие трябва да обикнете Божественото в него. Това значи вашата любов през целия ви живот да не се измени нито на йота. Ако не се увеличава или намалява, поне да не се изменя, каквато е била в качеството на живота ви, такава да остане и до края. Обаче, правилно е любовта да расте. Всеки ден към любовта ви трябва да се прибавя по един микроскопически придатък. Любовта е закон на разнообразие. Любовта подразбира безграничното щастие, в което вселената е потопена. Вие живеете в света, а сте затворили ума и сърцето си, а трябва да знаете, че Божиите блага се приемат именно чрез ума и сърцето. Как ще дойде щастието за вас, ако вашият ум и вашето сърце са затворени? Всеки ден трябва да блесват в ума ви и в сърцето ви по една светла мисъл, и по едно топло чувство. Безгранични мисли и чувства трябва да проникнат в душата ви. Умът и сърцето са спомагателни средства за душата. Душата е ваша майка. След това тази енергия ще мине към Духа. По този начин ще стане едно вътрешно движение между вашия баща - духът ви; между вашата майка - душата ви, между вашата сестра и вашия брат - умът и сърцето и най-после и вие, човекът, ще се съедините в една фамилия, между която ще се прояви Господ. Когато във вас се събуди вашият дух, вашата душа, вашият ум и вашето сърце, вие образувате една фамилия. Тогава Христос казва: „Дето са събрани двама или трима в мое име, там съм и аз“. С други думи казано, Бог присъствува в онзи човек само, в когото умът, сърцето, душата и духът са пробудени.

Сега, аз искам да ви заставя да мислите, но не така, както досега сте мислили. Това, което е било досега, то е за децата. Вие няма постоянно да останете деца. Това, което сега имате, е добро, но то е за възрастните, а вие няма да останете вечно възрастни. Това, което сега имате, е хубаво, но то е за старите, и вие вечно стари няма да останете. Тогава кое е положението, на което трябва да останете? Казано е в Писанието: „Ако не станете като децата, няма да влезете в Царството Божие.“ Благата на Царството Божие са достояние, на разположение на децата. Децата имат един отличен, непоковарен ум и едно непоковарено

сърце. Следователно, всички ония хора, които имат непоковарен ум и непоковарено сърце, са деца на Бога. На тях принадлежи Царството Божие. Сега, като се върнете в дома си, вие трябва да се очистите. Как ще се очистите? Вземете тефтера си, в който сте писали, кой какво има да ви дава и вижте можете ли да простите. Като видите, че можете да простите, зачеркнете дълга на този, на онзи. Щом зачеркнете дълговете на вашите братя, на вашите ближни, вие сте се очистили. След това скъсайте тефтера. Разправяха ми един действителен случай, който го преживял един голям богаташ, български чорбаджия. Той заболял от някаква болест и се пренесъл на онзи свят. Като се върнал на земята, казал на сина си: „Синко, дай ми тефтера. Така не се живее“. Синът донесъл тефтера, и той започнал да къса лист след лист от него и да ги хвърля в огъня. После казал на сина си: „Синко, казаха ми на онзи свят, че ако продължавам да живея по този начин, кракът ми няма да стъпи в онзи свят“. Така изгорил той всички тефтери. Значи, да се пише в тефтерите, кой колко има да ви дава, това е неправилен живот. - „Без тефтери трябва да се живее, казал той на синовете си“. Сега аз ви виждам, всички седите с тефтерите си - и мъже, и жени. Като се върнете по домовете си, извадете старите си тефтери и ги изгорете. Без тефтери трябва да се живее. И тогава заемете се с новото. Новото седи в следното: Умът и сърцето ви трябва да бъдат детински. След това започнете да служите на Бога с любов. Ще кажете, че аз трябва да ви покажа как да направите това. Ще ви покажа как да го направите. Черното трябва да излезе вън от вас. Казвате: „Какво ще стане с нас, като скъсаме старите си тефтери?“ - Ще започнете с любовта. Пътят на любовта е нагоре. Снощи идва при мене една сестра, но аз не приемам никого този ден. Тя ми говори тихо, иска никой да не я чуе. В нея е силно развит страхът. Пък аз оставям отворена вратата, макар и да не съм малко разположен, искам да ѝ покажа, че се излагам тъкмо на това, от което трябва да се пазя, да не ме лъха студ. Казвам ѝ да говори по-високо, да я чуя, но тя не иска никой да я чуе, затова едва мърда устата си. Казвам ѝ: Това, от което те е страх, отдавна е известно вече. Тебе те е страх от хората, а не те е

страх от Господа. Така постъпват много хора, които не са вегетарианци. Те живеят между вегетарианци, и от страх да не им се смеят, те минават пред тях за вегетарианци, ако останат сами, нагъват рибата и месцето. Казвам: Мнозина се страхуват, какво ще стане с тях. Те обичат живота, затова се страхуват. Други казват: „Какво ли говорят хората за мене?“ - Това е човешко тщеславие. - „Какво ли мисли Господ за нас?“ Питам: След като умрете, какво ще мисли Господ за вас? За това вие не искате да знаете. Всъщност, докато сте на земята още, вие трябва да мислите за Господа, и като помислите за Него, да няма нещо невъзможно за вас. Докато още не сте дошли до Бога, както и да е, но дойдете ли до Него, кажете: „Всичко мога заради Господа.“ Така беше със светиите. Като дохождаха до любовта, и на кладата ги туряха, те издържаха. Те бяха радостни и весели, и пееха. Светията го горят, а той си пее, радва се, че ще се освободи от неносния живот.

Казвам ви сега: Влюбете се. Сега аз ви съветвам да се влюбите. В кого? Някоя жена се оплаква, че мъжът ѝ се влюбил. - В кого? - В друга някоя жена. - Радвайте се. - „Как да се радваме? Мъжът ми взеха“. - Мъжът ви, това е вашият ум. Следователно, ако някой може да вземе ума ви, вие сте жалко същество. Жената ви, това е вашето сърце. Никой не може да вземе сърцето ви. Следователно, не се заблуждавайте от външните форми на нещата. Бог ви е дал един мъж, умът ви, който никой не може да вземе. Бог ви е дал една жена, една девица, сърцето ви, което никой не може да вземе. Вие говорите за обичта, но това, което наричате обич, още не е никаква обич. То е предисловие на обичта. Животът съществува преди обичта. Да обичате някого, това значи да спечелите нещо: и той, и ти. Когато двама се обичат, там е Бог. Дето е Бог, там иде щастието, там иде любовта. Аз бих желал, когато двама души се обичат, Бог да е между тях. Ако видя двама души, които се любят, и Бог не присъствува между тях, аз имам особено мнение за тяхната любов. Аз бих желал всички хора да се любят така, че Господ да е между тях. И тогава ще кажа: Блажени сте, че Господ е между вас. И като се обичат по този начин, любовта ще тече в техните умове и сърца като извор. Това означава

безсмъртие. Когато Господ дойде между хората, всички ще оживеят. Когато умът и сърцето в човека се залюбят така, че каквото умът каже, сърцето да го приеме и каквото сърцето почувствува, умът да го поддържа, ние наричаме това истинска любов. Истинската любов подразбира единство в мислите и в чувствата на човека. Ще кажете: „Възможно ли е това?“ - Възможно е. Аз виждам практическата страна на въпросите и затова ви говоря за неща, които зная, които съм опитал и проверил хиляди пъти. При това положение всички въпроси са разрешени. Няма нито един въпрос, който да не е разрешен. Когато съм се намерил в тъмнина, в положение да не мога да реша въпросите, аз веднага отправям ума си към Бога. Щом отправя ума си към Бога, веднага всякаква тъмнина изчезва. Всяка мисъл, отправена към Бога, носи светлина. За Бога няма невъзможни неща. Когато някой казва, че е грешен човек, това значи, че той не обича. Щом почне да обича, веднага ще стане праведен. - „Ама аз съм нещастен човек.“ - Нещастен си, защото не обичаш. Щом почнеш да обичаш, ще бъдеш щастлив човек. - „Сиромас съм.“ - Сиромас си, защото не обичаш. Щом почнеш да обичаш, ще станеш богат човек. - „Невежа съм.“ - Защото не обичаш. Почни да обичаш и ще станеш учен. Любовта, която носи всички блага в света, може да развие всички способности и чувства на човека. Като дойде любовта в човека, той ще възкръсне. Всички трябва да възкръснете. Сега вие седите и се страхувате, какво ще мисли светът за вас. Вие не искате да знаете какво Господ мисли за вас, но се спирате върху въпроса, какво хората мислят за вас. Вие, които живеете на Изгрева, трябва да се запитате, какво Господ мисли за вас, дали живеете както трябва. - „Ама какво мисли светът за нас?“ - Оставете света. И в света е Господ, но и светът не Го познава, и вие не Го познавате. Господ е навсякъде: и във въздуха, и във водата, и в растенията, и в камъните, и в светлината. Като ви заболи нещо, викате: „Олеле Господи, боли ме коляното.“ Защо идат страданията? - Страданията идат, за да познаете Господа. Като се обърнете към Него, Той ви изцелява и казва: Не искам да бъдете толкова своенравни деца.

Сега, като ви говоря толкова много, има една опасност, да не ви преточа, както точиларят може да преточи един нож толкова много, че да развали острието му. За да вървите напред, вие трябва да изхвърлите съмнението в себе си. Вие се съмнявате, че като сте остарели, нищо няма да излезе от вас. Други се съмняват, че ще осиромашеят, защото нямат пари. - Какво от това, че нямат пари? Те нямат пари, но имат един отличен ум. Човек има ценното на ума в себе си. Той има едно сърце - ценното има. Той има една душа - ценното на душата има. Той има един дух - ценното на духа има. В човека е вложено голямо богатство, което той не подозира даже. Върху това богатство той трябва да работи. Когато човек не знае ценностите на своя ум, на своето сърце, на своята душа и на своя дух, той нищо не знае. Истинското знание седи в познаване на тия ценности. Докато презирате човека, вие не познавате ценностите на неговия ум, на неговото сърце, на неговата душа и на неговия дух. За да познавате брата си, вие трябва да имате за основа доброто и разумността.

Та казвам: Започнете с приложението, да станете силни, да живеете правилно. Престанете да живеете за себе си. Ако не живеете за себе си, всичко ще имате. Целият свят страда от това, че не обича Бога. Сега от всички се изисква любов към Бога. Тази любов включва благото на всички хора в света. Каквото правите, не дигайте шум около себе си. Каквото правите, правете го разумно. Много хора лесно се обиждат, други лесно се обезсърчават, а трети лесно се обезверяват. Като се обезвери, някой се самоубива. Едни искат да бъдат богати, други - силни, трети - да заповядват, да станат господари. Много неща желаят хората, но те трябва да знаят, че и без това са господари. Защо? - Защото Господ е турил на всички хора по една глава - господар на тялото им. Вие сте господари на себе си, но имате и две деца, на които трябва да слугувате. Вие всякога слугувате на себе си, на своя господар, а на краката си заповядвате. Те са вашите слуги. Каквото господарят - глава - заповядва, ние вършим. Краката се движат под влиянието на заповедите на господаря - глава. Някои казват: „Долу господарите!“ - Аз пък казвам: - Долу слугите, горе господарите. Това е законът, който съществува и в природата.

Казвате: „Долу господарите!“ Това значи: „Долу главите!“ Какво ще ми разправяте? Възможно ли е това? Това са заблуждения. Главата всякога трябва да бъде горе. Ако главата на човека се тури долу, той преставя дърво, със заровена глава в земята. Кажеш ли, че главата трябва да бъде горе, това показва, че признаваш и разбираш ценностите на своя ум, на своето сърце, на своята душа и на своя дух. Бог ви е дал толкова блага, какво ще търсите своето право? Той ви е дал свобода. Казвате, ще ходите да воювате. Ще кажете: „Долу господарите?“ - Не, долу слугите, горе господарите. Ето какво разбирам под думите: Долу слугите, горе господарите. - Горе правата мисъл. Горе доброто сърце. Горе благородната душа. Горе великия и мощен човешки дух. В този смисъл аз взимам господарите, а не така, както вие ги разбирате. Това е разрешение на въпроса. Всички други системи, каквито и да са, не могат да разрешат въпросите. При това положение хората ще се раждат и ще умират, а при новото положение те няма да умират, ще станат безсмъртни. Когато хората се обичат, работите се нареждат много лесно. Човек изобщо се нуждае от много малко. Той има нужда или от едни обуца, или от една шапка, или от една дреха. Хората се оплакват, че са бедни, но всъщност в света има голямо изобилие, а не недоимък. Обаче, погрешката на хората седи в това, че те са поставили господарите долу, а слугите горе. Това разместване на нещата създава страданията в света. Когато казвате: „Горе слугите“, аз разбирам, че вие имате предвид стомаха си и мислите какво ще ядете и пиете, а малко мислите как трябва да живеете. Благодарение на това се явява една безрезултатна борба. Колкото пъти и да изрязвате магарешкия трън, той все израства. И десет пъти да го изрязвате, той все ще поникне, и все магарешки трън ще си остане. Искате ли да го запазите, трябва да го пресадите. Само така той може да се облагороди. Но трябва да знаете как да го пресадите. Иначе, той все трън ще си остане, и все ще израства.

Казвам: Като е дошъл на земята, човек трябва да работи, да организира своята материя, да организира своите мисли и чувства. Често наблюдавам хората и виждам, от какви малки работи се смущават. Някой оставил парите си в къщи и се страхува да не го

оберат, безпокои се. За да не се страхува, нека остави парите си в някоя банка. Пък от гледището на този, който краде, той си мисли, че е безразлично, къде ще бъдат парите, в тебе или в него. Ако разглежда човек нещата от Божествено гледище, двете му ръце представят аз и ти. Тъй щото, дали парите ще бъдат в лявата или в дясната ръка на човека, това не е важно. Все едно е, коя от двете ръце държи парите. И като дадете пари на някого, никакъв подпис не трябва да искате. Неговият ум, неговото сърце, неговата душа и неговият дух не са нищо друго, освен подпис на човека. При такъв подпис човек трябва да бъде сигурен, че никой не може да го изиграе. Нито единият, нито другият могат да се изиграят. Ако единият или и двамата се страхуват, въпросът седи малко по-другояче. Аз бих желал да живея между хора, които не се лъжат, които мислят право, които са силни и благородни. Аз се радвам на силните хора, защото силата е качество на ума. Аз се радвам на благородните хора, защото благородството е качество на душата. Аз се радвам на хората, които носят светлина, защото светлината е качество на Духа. Аз се радвам на хора, които имат добри сърца, светли умове, благородни души и силни духове. Сега всички трябва да се уважават. Всеки човек да уважава сърцето на другите. Всеки да уважава ума на другите. Всеки да уважава душите на другите. Всеки да уважава духа на другите. Това се изисква от човека. Всякога да си отдавате уважение едни на други. Изучете онова, което Бог е вложил във вас. И приложете любовта към всичко живо в света. По този начин ще се разрешат всички мъчнотии, които ви измъчват. Лесно се разрешават въпросите, но ако човек разполага с необходимите за това елементи. На онзи, който умира и се задушавя, въздух му е нужно. На онзи, който ходи в тъмнина, светлина му трябва. На гладния трябва хляб. На жадния му трябва вода. Човек се нуждае, следователно, от същественото за своята душа, за своя дух, за своето сърце и за своя ум.

Това е учението на бъдещето, което сега иде в света. Това е учение, което ние трябва да носим в света.

Мото:
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА СИЛА.
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ВЯРА.
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ЛЮБОВ.

XVII година.

*4 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 27 октомври 1937 г., сряда, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

Бележка /на координатора Вергилий Кръстев/
На 20 октомври 1937 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

ПРАВО И БЕЗПРАВИЕ

Отче наш.

Четоха се темите: „Право и безправие“.

Правото човек трябва да приложи на себе си. Човек не може да знае какво нещо е сладко, докато не го е вкусил. Човек, докато не е приложил правото, не може да знае какво нещо е право. Правото в човека са известни възможности, които му са дадени, за да се прояви. То е право в него. Щом не се прояви в него, то е безправие. Да допуснем, че двама души търсят правото. Трябва да се проявят. Един може да търси право, но щом не се проявява, то е вече безправие.

Правото е една от съдържателните думи. Англичанинът я означава с думата „right“. Думата „право“ на български и английски имат същия корен: „пра“, „ра“. На турски знаете ли как е? - „Дуру“. Жена, която иска да покаже своите права, тя се показва много умна, угледна, ще измаже къщата си и пр. А мъж, когато иска да покаже правото си, ще покаже силата си, че може да изоре нивата, да я посее, да я ожъне. Правото на човека е да проявява онова, което му е дадено и в пространството, и извън пространството. Съвременните хора имат за пространството понятие като нещо, което се простира. Под думата „пространство“ се разбира една същина, която включва в себе си. Има едно пространство безпространствено. Има едно пространство, в което всичко се простира. А има едно пространство, в което нищо не се простира, понеже не достига дотам. Какво е то? От безпространствените неща идат пространствените. Наричат го вечност, вечности. Вечността е нещо пространно. И зад вечността има нещо, което човек не знае.

Сега пишете на тема: Защо е пратен човек на земята, или защо сте пратени на земята. Пишете малко по-конкретно. Искам

да имате една ясна представа за думите: Бог, природа, човек. Народ, държава, личност. Питат някои: „Какво нещо е държавата?“ Същината е народът, а държавата е външната страна на народа, който трябва да се прояви. Казват: „Вярата на този народ.“ Вярата е за личността. Там влизат и религията, и вярата, значи връзката с Бога. То е вътрешната страна. Държавата е външната страна. Следователно, на държавата трябва сила и тя трябва да се управлява от разумни хора. Държавникът да не води този кораб - държавата така, че той да се сблъска някъде. На държавата трябва управители, разумни хора, които да държат връзка с Бога. Държавата по същина е едно Божествено учреждение. Вярата е друго едно учреждение, институт, за да държи връзка с Бога. А самите хора - това са елементите, които съставят народа.

Когато задавате някой път въпрос, много трябва да се мисли. Например питат: „Какво мнение имате за любовта?“ Нямам още мнение, понеже не съм опитал още това. Това, което не съм опитал, за него нямам мнение. И за правото имаме мнение дотолкова, доколкото сме го опитали. Някои от вас сте вече тридесет години на земята. Когато сте млади като деца, преди да сте израстнали, във вас има усилие да станете, да не пъплите. Казваш: „Аз не искам да пъпля като животно.“ У детето има усилие да се избави от влиянието на животинското. То най-първо почва като животно, пъпли, пъпли, но не му се харесва това, и трябва да се изправи. След като се изправи, това дете трябва да чувствава, то иска да опитва нещата. И след това, това дете трябва да се научи да мисли. И сега в това съществуване вие сте дошли на земята, за да се научите да мислите. Защо ви трябва един ум? За да използвате тези блага, които Господ ви дал.

Ние не знаем какво нещо е любовта. Под „любов“ разбираме проявлението на Бога. Любовта аз я считам Божествена държава, а пък Духът, това е същината на нещата. Духът е, който твори. А пък като дойдем до истината, това е вътрешната връзка, която имаме, която Бог има към нас. Стремешът на тази любов е да се даде на всяко същество свобода да се проявява така, както Бог се проявява. Истината значи, да се проявиш така, както Бог се проявява. Що е любов? Любовта дава. Ти като обичаш и ти трябва

да даваш. Любовта има две страни: едната страна, която дава и другата, която взема. Във всички неща на проявление има две страни - образува се цял един кръг. Това, което дава, е това, което е огрято, а пък това, което не дава е туй, което не е огрято. После се сменят нещата; това, което дава, трябва да взема, и това, което е вземало, трябва да дава.

Вие ще дойдете един ден до положението, че няма да знаете какво представяте, ще изгубите понятие за себе си; ще останете във въздуха, като че нямате импулс. Сега се молите на Бога, но ще дойде един ден, когато ще мислите: Защо трябва да се молим, защо трябва да ям, защо трябва да спя и пр.? Най-после, какво трябва да прави човек? Тези въпроси са повдигнати, но като че ли не могат да се разрешат, влизаме в едно стълкновение. Вие се радвайте, че можете да ядете. Благодарете за това, защото чрез яденето, вие влизате в съприкосновение с реалността, с тези хубави неща, които Бог е създал. Радвайте се, че можете да гледате, понеже гледате хубавите неща, които Бог е създал. Радвайте се, че слушате, понеже слушате хубавите думи. Духът на въздуха носи най-големи блага. Като приемеш въздуха и като го вкараш, говориш най-приятните работи. Ти казваш: „Колко те обичам!“ - Какво си направил при тези думи? Само си изпратил едни трептения на въздуха.

В любовта има една друга връзка. Когато ти кажеш на един човек: „Аз те обичам“, ти ще почувствуваш, че е влязъл повече живот в тебе. И всеки човек, който ти казва „Аз те обичам“, то е вложил живот в тебе. А пък всеки, който не ти казва: „Аз те обичам“, то той ти е взел нещо.

Що е любов? Любовта дава живот. Христос казва: „Дойдох да им дам своя живот“. Ти казваш: „Трябва да ме обичаш“. Да, трябва да те обичам. Тогава аз може да попитам: Как да те обичам? - Ако си гладен, ще те нахраня. Ако си жаден, ще те напоя. Ако нямаш обуца, ще ти направя. Аз съм обуцар, знаей да правя обуца. После, ако нямаш знание, ще ти помогна да го получиш. Знанието е това, което придава сила на човека. Знанието, което не носи сила в себе си, то не е знание. Мъдростта носи сила. Силата се отнася до вашата държава. Вашето тяло трябва

да бъде силно. Защото държавата, това е вашето тяло. И в тази държава вие трябва да знаете как да управлявате вашите крака, вашите ръце, вашата мисъл, вашите способности. Много пъти имате неразположение - може да произтича от областта при ушите ви. Може да произтича от задната част на главата или отдолу на главата. Че е така може да направим опит с когото и да е. Някой има неразположение. Бутна го на едно място на главата; там има той повече отколкото трябва и като го бутна и му взема от излишната енергия, той казва: Колко ми е леко! Някой казва: „Много съм скръбен. Разболя се детето ми, умре“. Казвам му: Той умре, понеже не беше както трябва. Но идната година ще ти се роди друго по-добро. И му стана леко. Това дете умира, защо? Умира, понеже Господ изпраща едно същество на земята и му казва: Разгледай тази къща как е направена. Онова същество докладва: Такава къща не може. И се дава нареждане да се събори. Идната година пак ти дадат план за къща и пак я събарят. Та някой път ти съградиш седем къщи и ги събарят. И най-после и ти като не живееш добре, съборят и твоята къща. Тогава какъв ставаш? Бездомник. Бездомникът не съществува ли? Съществува, но под наем. А пък не е хубаво да бъдеш наемател. Все е хубаво да имаш собствена къща. Влизаш в един хотел, лягаш на едно кресло, дето какви не хора са лягали. Не си струва това. Един ден ще дойде, може би в бъдеще, като отидеш в един хотел, ти ще имаш специална стая, специален креват ще има за тебе. Казват: „Така ни залъгват“. Но всичко на земята е все залъгалка. Учи се едно дете, залъгват го. Казват му: „Ти ще израстнеш, ще станеш министър“. И това дете, което е станало министър, после остарее, пусне дълга брада и се прегърбва, казва: „Как стана тая работа?“ Каза: „Станах министър и (на) какъв хал дойдох“.

Сега, който не разбира закона, ще се обезсърчи. Той ще се обезсърчи така, както се обезсърчава една ябълчна семка, като я турят в земята. Казват й: „От тебе ще стане нещо много голямо“. Като я турят в земята, тя казва: „Втасах ме я. Свърши се нашата“. И се заражда едно голямо страдание в нея. Но от тази семка ще излезе един нов живот. И след години тя ще види, как чрез големи страдания тя е излязла над земята. Сега вие прекарвате един

живот на растеж, и трябва да дадете плод. Да допуснем, че сте в тъмна стая и пипаш, пипаш и ще намериш някой човек. Аз си представям една тъмна стая, дете има хиляди хора и един баща, който търси сина си. И пипа някого и мисли, че той е синът му. Но вижда, че не е. После пипа другото, и най-после намира сина си. Но представете си, че вие сте детето и търсите баща си. Хванете някого и мислите, че е вашия баща, но не е. Знаеш, че баща ти е с брада, но той си обръснал брадата. Хванеш едного с брада, погледнеш го, но той ти говори на чужд език. Казвате на един човек „татко“, но той ти казва: „What do you want“?

Ние мислим, че имаме една ясна представа за Бога. Ясна представа имаш за Бога, когато си разумен човек, когато всички неща са уяснени в ума ти. И после, имаш ясна представа за Бога, когато ти си добър. Разумността носи светлина отвън, а пък добротата е топлина. Справедливостта е, когато тази светлина и топлина са правилно разпределени.

Ние имаме постоянно нужда от Божията любов, понеже, ако не сме свързани с Бога, ще умрем. Щом прекъснем връзката си с Бога, ще умрем. Щом прекъснеш тази връзка, ставаш тежък. Богат си, но казваш: „Не ми се живее“. А пък щом имаш тази връзка с Бога, ти може да нямаш пет пари, но си радостен, цялата природа е твоя, цялата земя е твоя. А пък щом прекъснеш връзката си с Бога, нищо нямаш. Това сега (са) нови схващания.

Какво нещо е вярата? Вярата е връзка с Бога - да знаеш, че ти разполагаш с цяла земя, понеже тя е Божия. Нали е казано: „Всичко, каквото аз имам е твое.“ И ние като изпълним волята на Бога, то Бог казва: Всичко, каквото аз съм създал е твое. Някой път ние очакваме Бог да дойде на земята да се прояви. Той вече се е проявил. Сега е вече времето ние да се проявим.

Сега отдалечавайте се един от други. Ето аз какво разбирам под тези думи: Ако аз съм цигулар, ще искам да сте малко далеч от мене, да мога да си движам ръцете. Вашето ухо ще чуе музиката. Добре, ако аз съм един художник, аз ще поставя своите картини, няма какво да съм близо. Моите картини - това е същественото. Ако избягвате платното, боите, няма да ме намерите. Човек е като една картина. Целият човек не е в тялото. Че ако тялото

беше същината, на човека той като умре, къде ще отиде? Ако нашето тяло беше същината, то не трябваше да умира. Но има друга същина в човека. Това тяло, което сега човек употребява, той ще го остави настрана и ще го смени с друга материя, ще си направи друга една форма. Тези очи, които сега имам, няма да ги имам. Какво зло има, ако човек си направи по-хубави уши, по-хубави очи, по-хубави уста, по-хубав стомах, по-хубави дробове? Има ли нещо лошо в това? Трябва да се радваме, че ще се видоизменим. Някои от вас, като остарееете, не може да чувате. Не ви се говори, не ви се ходи, не ви се работи. Старост ли е това? Аз наричам стар човек - той е като светлината, да тича. Сега ние си туряме мисълта за остаряването и казваме: „Остаряхме“. Остарели сте, понеже сте взели известни идеи, които нямат никакво значение за вас. Някой път има лъжливи идеи. Например казвате: „Белият носорог“. Козината на носорога не е бяла, но понеже го хапят мухите, за да не го хапят, той влиза в някоя локва, в калта, като изсъхне, става белезникав. И за това си носи името белия носорог, а пък той не е бял, но носи бяла кал. Ние ставаме бели, понеже носим бяла кал. Никакъв бял носорог няма, но калта е изсъхнала на гърба.

Някой човек, толкова щедър, че всичко дава, изпразва шишето. Всичко като дадеш какво ще остане? Ние казваме: „Всичко давай“. - Всичко давай и всичко вземай. Тогава има смисъл. Като дадеш всичко, ами после? И за това трябва да се каже: „Всичко давай и всичко вземай“. Като дам всичкия въздух, който е в моите дробове, после пак вземам и т.н. След всяко издишане на въздуха, ще вдишаш. Ще кажеш: „Благодарим Ти Господи, за голямото благо, което си ни дал“. И мисли. Не бързай във вдишването. Приеми въздуха и кажи нещо. Постой малко, не бързай. То е почивка. Трябва да си почиваш малко. Ти бързаш. Не бързай да вземеш въздух. Полека го вземай и плавно го издишай. Това ще бъде по-добро разположението ти. Някой път ние не знаем да дишаме, не знаем как да се храним, не знаем как да гледаме. Има закони за зрението. Зависи как гледаш един предмет. Онзи влюбеният човек, който има любов, само той може да гледа правилно. Някой човек ти не можеш да гледаш, понеже

не може да намериш онзи фокус, за да видиш симетрията на лицето му. Като гледате някой човек, трябва да направите една връзка. Има едно гледане, при което ще направиш една връзка. Когато излезеш на планината, има една точка, и като намериш тази точка, планината е жива. При такова гледане, планината ще оживее. Или като погледнеш небето, трябва да знаеш на кое място да погледнеш. Аз бях ви препоръчал сутринта да ставате, когато изгрява Сириус или когато изгрява Зорницата. Ако искаш да внесеш нещо хубаво в душата си, стани сутрин и погледни Зорницата, когато изгрява. Стани 40-50 пъти за това и ще видиш какъв преврат ще имаш в душата си. Ставай сутрин не да гледаш слънцето както обикновено, но виж нещо особено. Виж първия лъч и после даже може да не дочакаш слънцето. Може да си отидеш преди да изгрее. Първият лъч на слънцето е като малка звезда. След като изгрее слънцето, никоя звезда не се вижда. Някой път Бог се отдалечава от нас, за да видим другите малки неща, по-малките наши братя; за да можеш да видиш по-дребните работи и да видиш, че и те са така важни.

Важна е новата мисъл за любовта, която носи великото Божие благо заради нас. Чрез него човек ще възкръсне. Най-първо човек ще мисли и чрез тази мисъл, като дойде любовта, той ще възкръсне. А пък възкресението трябва да дойде, понеже в него е подмладяването. Ако човек не се подмлади, така както сега вървим, работата не е на добро. Един ден къде ще ви намерим. Вие сте събрани тук сега, но един ден след 45 години, този брат го няма, онзи брат го няма. След 45 години къде ще бъдете вие, ще кажете, че ще дойдете в друго някое прераждане. Вие оставете сега другите прераждания. Вие за това си прераждане знаете ли нещо? Нищо не знаете, че какво тогава знаете за другите прераждания? Ако разбрахте Божия закон изведнъж щяхте да се преродите и щяхте да имате съзнание. Всеки един от вас може да се прероди. Може да се преродиш утре. Може да се преродиш, но за да се преродиш, трябва да имаш една непреодолима любов към Бога.

Писано е: Онези, които чакат Бога и които Го обичат, ще се обновят. Ние трябва да обичаме Бога, за да се подмладим. Ако не

обичаш Бога, няма да се подмладиш. Ако не обичаш Бога, ще остарееш. Защо трябва да обичаме Бога? Ще обичаш Бога, за да се подмладиш. Ще обичаш Бога, за да станеш млад. Ще обичаш Бога, за да се храниш добре. Ще обичаш Бога, за да станеш умен. Всички тези велики блага в живота идат от любовта към Бога. Тя е разрешението на въпросите. Любовта към Бога е един процес на обновление. Що е любов? Процес за обновление на живота. Един ден като започна да обичам Бога, ще ми е приятно, няма да ме е страх от смъртта, ще прати Бог една колесница, ще се кача, няма да взема нищо от тук и ще отида при Бога. Колцина от вас сте готови да се качите на Божията колесница? Вие ще кажете: „Ако тя дойде“. - Я, отложете малко.

Много безцеремонно ни пращат сега за другия свят. Онези, които ни обичат, ни заравят в земята. Не ни оставят да заминем нагоре, но казват: „От тук към центъра на земята и после от другата страна на земята ще излезеш“. Но знаете ли какво е това? Това е голямо мъчение. По-добре да не минаваш, да няма нужда да те заравят. Едно житно зърно или ябълчна семка може да я заровим в земята. Една човешка семка няма нужда да я заровиш в земята. Ти в земята не може да сееш човешка семка. Къде ще я посееш? Семето на твоята мисъл трябва да знаеш къде да го сееш. Семето на твоите чувства трябва да знаеш къде да го сееш. Не може да го хвърлиш на земята.

Ние се заблуждаваме като казваме: „Едно време ние се обичахме двамата“. Аз питам: Двамата като се обичахте, подмладихте ли се? И двамата остаряхте. Тогава казвам заключението си: Любовта ви към Бога и любовта ви един към друг не е била такава, каквато е трябвало. Защото вие братя и сестри, колко горчиви думи си казахте и после пак се наричате братя и сестри. Аз наричам идеална сестра тази, която никога не ви е казвала горчива дума. Идеалната сестра свети и топли като слънце, има живот. И от брата излиза живот. Ако сестрата е мъртва и дойде братът, тя ще оживее. Това е един брат. Сестра е оная, която като дойде при умрелия брат и той оживява. Баща е онзи, който като дойде при умрелия си син, той оживява. Син е онзи, който като дойде при умрелия си баща, той оживява. Кой ми

е баща? Онзи ми е баща, който като дойде при мене, аз оживявам. Кой ми е брат? Този, който като дойде при мене, аз оживявам. Той ми е брат или сестра и всичко е за мене. Това е философията на живота. Някой казва: „Наука трябва“. Наука, от която побелява главата на човека! Ти казваш: „Побеля ми главата“. Това показва, че всичко си дал. После пък всичко ще събереш и тогава ще ти почернее главата. Онези от вас, на които главите са черни, раздайте всичко. И онези от вас, на които главите са бели, съберете всичко. На тези, които имат черни глави, те да побелеят. И на тези, които са бели главите, да почернеят. Ето правилната философия. Да стане една обмяна. Или другояче казано: Сиромасите да се учат и богатите да прилагат. Това учение трябва да го прилагате. Най-първо човек трябва да знае да почита своя господар. Ще туриш ръката на главата и ще кажеш: „Господарю, какво ще заповядате?“ - Главата - господар ще каже: „Ще отидеш на нивата да работиш“. После ще кажеш на краката и ръцете да отидат да работят. Главата е господар, а другите са братя и сестри. Братът е дясната ръка, а пък сестрата е лявата ръка. Главата е бащата, а пък дробовете са майката. Онзи баща постоянно мисли, майката работи, приема. Бащата отвътре дава, дава с мисъл - той мисли.

Питаш: „Къде е Господ?“ - Господ е вътре в мозъка ми, в моята глава е. - „Къде е Духът?“ - Духът е в дробовете. Духът е, който постоянно работи отвътре и аз усещам една приятност. Ти казваш: „Ние остаряхме вече, краката и очите ми отслабнаха“. Аз ви проповядвам един Господ, който да ви подмлади. Аз не ви проповядвам един Господ, който ви застарява. Досега сте служили на един Господ, който ви застари. Всички, които сте стари, служили сте на друг Господ. Аз не ви проповядвам за онзи Господ, който ви е взел силата. Проповядвам за онзи Господ, който ви дава сила. Аз не ви проповядвам онзи Господ, който е обезсмислил вашия живот. Аз ви проповядвам онзи Господ, който ще осмисли живота ви, Който носи светлина, топлина. Казвам: Живейте разумно. Днес искам да се приближите до Господа.

Ще дишате и ще казвате: „Благодаря Ти Господи, подмлади ни, за да можем да ти служим“. Старите да станат млади. Че

старите са млади всъщност. Младите да не искат да остаряват. Старият да се подмлади, а пък младият да не остарее. Или ако остарее, да знае как да се подмлади. Това е сега новата религия, която обновява човешката душа, човешкото сърце, човешкия дух и човешкия ум. Така ще дойде новата песен. Навсякъде любов да цари.

Оставете неестествените движения. Някой си стиска устата. Никакво стискане на устата. Никакво чесане на главата. Някой си стискат ръцете. Никакво стискане на ръце. Всичко трябва да бъде разумно. Ако си стиснеш ръката, трябва да вземеш нещо, трябва да имаш някаква цел. Като свиеш юмрука, да знаеш, че си силен човек и че защитаваш Божественото право в света. А пък като си отвориш ръката, това показва, че мислиш. Всеки пръст на ръката е носител на особени сили. Първият пръст - показалецът е израз на благородство; средният пръст на справедливост, на философия. Безименният пръст - на изкуството, малкият пръст на интелигентност и на практичност. Чрез тези ръце значи да излизат Божествените сили. Движението на ръцете изразява вътрешния живот. Майката стиска детето към себе си и казва: „Не те пушам“. Детето като се убеди, че майка му няма да го остави, отваря си ръцете и казва: „Аз ще те слушам, мамо“. Туря си ръцете на гърба ѝ и я пипа, не я стиска.

Сега, аз бих желал вие да служите на Господа или на вашия баща, майка с отворени ръце. Това, което знаете е много хубаво, но то си е изиграло своята роля. С тези наши вчерашни мисли се отива към смъртта. Днес се изисква нова мисъл. Днес трябва да се подмладите най-малко десет години, поне с пет години, с една година, с един месец, с една седмица и поне с един ден! Та искам сега да се подмладите всички и затова трябва да работите. И за това сме дошли на земята да учим живота на подмладяването, живот на служене Богу. Казваш: „Човек трябва да мисли“. Но човек в своята мисъл трябва да знае какво трябва да прави. Отношенията ви един към друг трябва да бъдат правилни. В бъдеще нашите отношения един към друг да бъдат такива, каквито са нашите отношения към Бога. Първият закон е любовта към Бога. Второто отношение вече е към вашите близки. И щом

установите отношенията си към вашите близки, то е вече отношение към всички. Законът е такъв: Щом възстановите правилни отношения към ближните си, ще имате правилни отношения към всички. Ако един син обича баща си, както трябва, той ще обича всички други хора. Баща му е стар. Синът му като срещне стари хора, ще му е приятно. Ако баща му е млад, синът като срещне млади, всички му са приятни, понеже баща му е млад. Като срещнете всички, да ви става приятно. И като почувствате, че това е една душа, която няма разбиране, да внесете новия живот в нея. Христос е казал: „Дето са двама или трима събрани, аз съм там посред тях.“ Така като мислите, Бог ще бъде вътрешната връзка на живота; вътрешната връзка, която ще ни обедини. Вие казвате: „Ние не сме организирани“. Трябва една организация, която Бог образува. Да сме организирани от Божествения дух, Който действа.

Сега, ако изправим някого от вас да пее, вие веднага ще кажете, че той не знае да пее и той ще се смути. Но ако се намерите в гениална среда между музиканти и ако турите един неспособен музикант да пее, те ще го накарат да пее добре. Те ще си концентрират ума. А пък сега, ако излезе някой да пее, другите ще кажат: „Този намери да пее“, и веднага той ще спре. А пък някой път, ако дадат някому правото да говори, той говори повече, отколкото трябва. То е както в църквата казват: „Господи, помилуй, Господи помилуй!“ - Хубаво, колко пъти трябва да кажете тези думи? След като си казал три пъти Господи помилуй, да кажеш: Господи, научи ме да помилвам най-хубаво, така както ти помилваш. Господи, научи ме да милвам другите хора, както Ти ме помилваш. Да милвам всички - и баща си и майка си и братята си и сестрите си и слугите и всички. Ти казваш: „Господи, помилвай!“ Хубаво, но още едно не достига, и аз трябва да бъда проводник. Вие много добре сте научили да казвате: „Господи помилуй“, но ще кажеш още: „И аз да се науча да помилвам, както и ти милваш. И като милвам другите, да се радвам на твоята милост“. Така ще се подмладите.

Сега, на онези от вас, чиито глави са бели, да почернеят. А пък на тези, чиито глави са черни, да побелеят. А пък има едно

благо в света, което идва, без да побелее главата. Само че косата тогава добива мек отенък и става златиста. У ангелите има такива златни коси. Това е проводник на живота.

В този смисъл вярата е нужна за отношенията ни към Бога. А пък що е отношение към Бога? Подмладяване. В думата подмладяване има нещо свежо - млад си, доволен си от всичко. А пък като си остарял, замислен си. Младостта е велико Божие благословение, с което Бог дарява човешките души. Аз желая сега всички да се подмладите. Били сте млади, а сега постоянно да се подмладявате. Бих желал не само веднъж, но всеки ден да се подмладявате, поне с една минута, или с по една секунда. Да се подмладявате. Тогава справедливостта и добротата ще почнат да функционират правилно във вашия живот. И цялото ви тяло ще функционира нормално.

Как определите правото? Правото е, когато човек проявява всичките възможности и способности, които има. Това е негово право. А пък безправието е, когато той не изпълнява това, нищо не придобива. Най-първо трябва да се освободим в себе си от нашето безправие. Всеки един да се освободи от безправието и да вложи правото. Казахме, че под право се разбират възможностите. Колко възможности седят в челото? На мнозина челото трябва да се повдигне нагоре най-малко с половин сантиметър. На някой челото трябва да стане по-широко. Имате много да работите върху челото си. Главата отзад не е оформена както трябва. И ръцете не са оформени. Трябва да се направи едно преустройство. Много работи има неформени. Ако не е оформена главата, тогава и мислите, и чувствата не ще могат да се проявят както трябва и нашето тяло ще вземе такава форма. Вие казвате за някого: „Този човек остаря, стана кисел“. Ти ще видиш, че лицето му няма израз, недоволство има по лицето му. А пък човешкото лице трябва да има свежест, една вътрешна радост, един вътрешен мир, смелост. Лицето ни да бъде като предавателно радио, което предава. Отвсякъде от лицето: от очи, уши и прочее да излиза Божието благо. Щом Господ живее в нас, трябва да излиза Божественото от нас.

Изпейте сега песента: „Когато аз бях млад“. Как ще я изпеете? И после думите: „Когато аз остарях“. Когато аз бях млад, аз пях, а пък когато остарях, заспах“. (Учителят изпя тези думи.)

Младостта пее, а пък старостта заспива. Следователно, всеки един човек заспива за да стане на другия ден. Това показва, че е възможно едно заспиване за остаряване, а пък на другия ден като стане, трябва да се подмлади. Като заспиш, казва се, че си остарял, но на сутринта трябва да се подмладиш, остарял си. Ще заспиш и сутринта да си станал млад.

Сутрин като станете каква песен пеете? (Учителят пее: „Тази сутрин като станах, колко бях недоволен.“) (Учителят пее: „Едно време аз бях млад, но остарях, понеже не обичах баща си. Едно време аз бях млад, но майка си не слушах и така остарях.“.) Става ви весело. (Учителят пее: „Едно време аз бях млад, но майка си не зачитах и остарях.“.) Сега новата песен. (Учителят пее: „Сега аз съм вече млад, и в пътя съм тръгнал, и баща и майка си обичам. И всякога аз ще бъда млад, млад, млад, млад, всякога ще бъда млад, млад, млад, млад, млад....“) Така трябва да се пее. (Учителят пее: „Едно време и баща си не слушах. Едно време аз бях млад и майка си не слушах. Сега съм аз млад и баща си обичам аз. Сега съм млад и баща си обичам аз. Обичам, обичам баща си аз!“)

Добрата молитва.

XVII година.

*5 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 3 ноември 1937 г., сряда, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

МАЛКИТЕ ОПИТИ

Отче наш.

*Прочете се темата: „Защо сме пратени на земята?“
„Махар Бену .“*

Темите трябва да се развиват по един естествен начин. Запример въпросът: Защо е дошъл човек на земята, се разглежда много повърхностно. Когато човек отива на лозе, защо отива: или да копае, или да яде грозде. Ако отива напролет, отива да копае. Ако отива наесен, отива, за да яде грозде. Защо дошъл човек на земята? Дошъл е да копае, да работи. Дошъл е и да яде грозде.

Когато се разисква един въпрос, трябва да се свързвате с предмета, който разглеждате. Запример, човек не може да разбере слънцето, докато не го види. Човек не може да разбере въздуха, докато не го е приел. Същото е и за храната. Като я опитва, той може да има една представа за нея. Човек е дошъл на земята, каквото посади да израстне, да използва условията, никога да не се потрива; не само да се лъже, че работите му ще се оправят и ако не работи или ако не мисли. Или да вярва, че от баща му все ще му се падне нещо.

Те са обикновени разсъждения. Но кое е новото? Всеки един ден човек идва на земята. Защо сте дошли на земята днес? Не защо човек изобщо е дошъл на земята, но защо вие сте дошли на земята? Защо е дошъл човек на земята, то е негова работа. Но защо ние сме дошли, то е наша работа. Да кажем, че един ученик става сутринта и не си знае уроците. Защо става? За да вземе да учи, да си научи урока. Понеже ще отиде на училище и ако го изпитат, може да му турят единица или двойка. Сега нашата погрешка е, дето ние мислим, че не сме ученици и затова можем (да) ходим да си поиграваме. Не, доста голям контрол се

упражнява. Вие може да кажете: „Може и така да се мине и ще отидем на онзи свят“. Че този свят и онзи свят са един свят. Мравката не може да мине в онзи свят. Тя трябва да мине в света на хората, че тогаз. Че човек не е влязъл в онзи свят и как мравката може да мисли, че може да мисли, че ще може да влезе в онзи свят. Тепърва мравката трябва да влезе в човешкия свят.

Въпросът трябва да се разгледа практически: Какво може да се постигне, какво може човек да направи? Защо е дошла домакинята къщи? Да измете, да измие, да преде, да тъче, да готви. А пък отвън и домакинята трябва да работи. Идването на земята зависи от това, в какво положение ще се постави нашият ум и нашето сърце. Запример, някой път вие не сте разположени и не знаете на какво се дължи неразположението. Или някой път сте разположени. Разположението и неразположението са неща обикновени, те не зависят от нас. Някой път, когато времето е хубаво, ти си разположен. А когато не е хубаво, ти си неразположен. Ако зимно време духа студен вятър и има студ 25-30 градуса под нулата, няма да имаш това разположение.

Най-първо занимавайте се с въпроса: Какво носите със себе си от онзи свят. Защото като дойдете на земята, земята се нуждае от човека. Важно е какво ще посееш на тая земя. Ако отидеш на лозе и не си посадил лозови пръчки, какво ще придобиеш? Ако си посадил такива, ще има какво да работиш и ще има какво да придобиеш. Сега ние вземаме предвид някои лесни работи. Запример, когато отидем на лозето, ние пращаме някого да копае на лозето, ние не го копаем и ще му платим. Ние приличаме на онзи български чорбаджия, който пратил Стоян на лозето да го окопае и да го ореже. Той като го прекопал и орязал, попитал Стояна: „Лозето плаче ли?“ - Стоян казал: „Ти като го видиш, и ти ще плачеш“. Сега някой път като възпитаваме себе си, така се оряваме, че ние сами не можем да се познаем, какви сме.

Кои бяха принципите в миналата лекция? Сега аз ви виждам, че сте дошли на гостилница, без да турите пари в джеба си. А пък там пише: „Днес с пари, утре без пари“.

Някои хора са дошли на земята затова: те са твърди и имат нужда да добият мекота. А пък някои хора са много мекушави и

трябва да добият малко твърдост. Някои са несправедливи и трябва да турят правота в постъпките си. Някои хора могат да наблюдават, а пък някои хора никак не наблюдават. Не че не искат, но други неща ги интересуват. Някои наблюдават каква шапка носят хората, какви дрехи имат. Но попитайте го, какви вежди, какви очи имат, той не може да каже. Но ще разправи каква шапка, какви дрехи и какви обувци имат. А пък същественото са тялото, веждите, очите, ушите. Като погледнеш човека, разгледай какви са очите му, ушите, устата. Това е наблюдаване на човека. Сутринта като станете, изправете си пред огледалото, вижте дали е станала някаква промяна. Някой път се оглеждаш в огледалото и казваш: „Остарях, косите ми побеляха“. Виждаш бръчките си. Как няма да побелее човек! Има толкова ненужни страдания в света. Често щастието на човека зависи от онова пропорционално отношение, което има неговото тяло към неговия нос и брада. Три неща са важни: щастието за човека зависи от челото, носа и от брадата му. От тялото ти, от носа ти и от брадата ти зависи, колко щастлив ще бъдеш. В нашето чело не може да се забележи лесно изменение. Аз говоря за едно изменение, което става с една хилядна част от милиметъра. Също се отнася за носа и брадата. Една хилядна част от милиметъра изменение - то е доста голямо постижение. Аз някой път наблюдавам някой стар приятел. Той казва: „Втори път като дойдем на земята“. Те и в миналото си прераждане казваха: „Втори път като дойдем“. Сега дойдоха и пак казват така. Не, втори път ще бъде както сега, нищо повече.

В дадения случай може да развivate във вас интуицията. Има едно чувство на вероятност да знаете, доколко онова, което чувствате и мислите е вероятно. Как определяте сега една вероятност? Времето какво мислите ще бъде днес, хубаво или лошо ще бъде? Вашият барометър какво показва? Как чувствате? Ще трябва да проверите. Проверете чрез вашето самочувствие и вижте доколко то е вярно. Не само да кажеш изобщо, че днес времето ще бъде хубаво, но да кажеш в подробности, че 12 часа времето ще се подобри, небето ще се изясни, слънцето ще изгрее,

вятърът ще утихне и като залезе слънцето, така и така ще бъде. Тая сутрин ще има ли хубав изгрев?

Ние може да имаме такъв слънчев изгрев, какъвто искаме. Но на слънцето не може да заповядваме, но на волята можем. Десет души като поискат могат да спрат дъжда, могат да спрат вятъра. Като духа вятърът, това не е работа на природата. Защото като духа вятърът, ние го накарваме да духа. И когато времето стане тъжно, хората го накарваха да стане тъжно. Аз не искам да ви говоря за известни съвпадения. Когато ще ви се случи нещо лошо, то ще загърми, ще има буря, облаци и прочие. А пък когато ще ви се оправят работите, небето ще бъде ясно, няма да има никакви облаци. И ако не знаете, как става това, вие ще дойдете до друго едно суеверие. Бог казва: „Ако ме слушате, Аз ще ви изпращам ранния и късния дъжд навреме и слънце навреме.“ Ако Го слушаме, ще имаме хубав изгрев, ако не го слушаме, няма да имаме хубав изгрев.

Трябва да правите опити. Ако десет души се съберат и концентрират ума си върху един човек, когато има хрема, могат да го излекуват. И за трескавия човек има начин да го лекуваш. Излей един котел вода върху главата му. Тук един книжар-македонец разправяше, баща му бил на воденица и като го водил там във воденицата веднъж, тъй се уплашил, че три години го тресло. После веднъж пак се уплашил и треската минала. Съществува закон: еднакви причини произвеждат някой път различни резултати. Страхът произвежда треска и същата причина някой път произвежда лекуването ѝ. Някой път страхът ражда болест. Този страх не е на място. Но има един страх, който като дойде, болестта ви напуска. Той е на място. Понякой път човек има колебание. Някой път човек има голяма самоувереност, че някои работи ще станат. Аз съм държал статистика. Вземе някой лотариен билет и казва: „Уверен съм сто на сто, че ще спечеля.“ И като се тегли лотарията, вижда, че печели. Той си е турил преждевременно една своя мисъл, а не се е допитал до своето самочувствие. Други хора мислят, че ще спечелят и той възприема тяхната мисъл. Отиваш на лозе, и когато отиваш си казваш, че има там череши, а пък то няма. Ти си приел пак чужда мисъл.

Това, което хората мислят и казват, трябва да се провери. Човек трябва да развива своето самочувствие. Трябва да прави опити. Запример, разболееш се. Да знаеш, след колко време може да оздравееш. Или дойде ти някоя неприятност, да знаеш след колко време, тя ще се премахне. Всички неприятности в живота имат един свой вътрешен възпитател. Това е една възпитателна система.

Сега, аз бих желал запример, повечето от вас да бъдат ясновидци - да виждат, да знаят. Не зная колко души от вас са ясновидци. Трябва да развиете ясновидството. Не мислете, че то може изведнъж да се развие. Най-напред при ясновидството, вие ще влезете в един свят като на кино. Най-първо ще се научите да се самоовладявате. Нищо да не те смущава. И като че всички тези работи са уредени. И ще се концентрираш вътре в себе си, в ума си и ще видиш, колко неща минават по пътя. Ще знаете това е кино, това не е реален свят. То е свят на сенките. Никой не ти казва нищо. В този свят ще видиш някой ангел с крила. Такъв ангел може да си нарисува човек. На киното може да видиш такъв ангел. А пък като видиш същински ангел, той ще бъде интелигентно същество, ще ти произведе голямо впечатление и ти няма да го забравиш. То ще ти каже, може би само една дума. Имам един пример. Един от големите окултисти в Париж, Елифас Леви, е искал да вика един от древните мъдреци да го попита за един важен въпрос. И според магията 40 дена се приготвявал по всички правила. Като се явил онзи, Елифас Леви пада на земята. Каква полза, ако ти ще паднеш на земята и онези въпроси, които те занимават, останат неразрешени?

Всеки един от вас трябва да знае защо е дошъл. Всеки един от вас трябва да знае каква е неговата история в миналото; колко пъти е бил на земята; де е бил; как се е прераждал и кои са причините да дойде в България. Някои от вас не сте били в България в миналото. Вие сте дошли като пътешественици в България и виждам, че в бъдеще някои от вас пак няма да останат тук. Когато дойде Христос на земята, всички онези евреи, които бяха готови да приемат Неговото учение, напуснаха еврейския народ и отидоха в другите народи. Останаха само другите евреи, които бяха неспособни да приемат учението му, и само си блъскат

главите, дали е Той, или не. Ако останете тук, всякога българи, не сте от много интелгентните българи.

Сега вие желаете, запример, доброто на българския народ, но как се постига това. Аз само ще ви наведе на една мисъл: ако един човек се роди с един крак или една ръка, какво може да направи? Или ако един човек се роди с едно око, или с едно ухо, какво може да направи? Човек, който се роди, краката му трябва да са подвижни, трябва да има най-хубавите крака и най-хубавите ръце. Щом започне да задебелява вашата кожа, да изгубва своята чувствителност, постарайте се да вземете мерки. Ръцете на някои хора са много груби. На някои хора да кажем от работа са загубели ръцете. А пък някои хора, които не работят, ръцете им пак са груби. Имаме вече онзи модел, според който човек трябва да живее. Много мъчно е човек да дойде във връзка с духовния свят, да му са ясни представите. Той ще мисли за духовния свят това, което не е. Онзи свят е свят на чистотата. А пък чистотата - това са възможностите на човека. Хубавият живот седи в чистотата. Дето има нечистота, тя всякога носи страдания. Дисхармонията също носи страдания. А пък хармонията, чистотата, правдивостта, кротостта, въздържанието, те носят онези велики блага. Да кажем, един човек има в себе си чувство на милосърдие, той е милосърден. Ако такъв човек отиде при който и да е банкир, може да събуди у него милосърдие и банкирът ще бъде готов да му послужи. И понеже вие имате чувство на алчност, то като влезете при банкирът, вие усилвате у него това чувство и той не ви дава. Казваш: „Не ми върви“. - Не ти върви, понеже не си милосърден. Като влезете при този банкир, да видите в него една основна хубава черта. Вие като влезете при някой човек, търсите в него отрицателни черти. Ти като видиш някой човек, виж у него най-първо някоя хубава черта. И като може да намериш една хубава черта, може да направиш една вътрешна връзка с него. Какво трябва да правим, като се намерим между лоши хора? И у тях има известни способности, известни добри черти, макар и недоразвити.

Та казвам: Сега светът се нуждае от проводници на любовта, на Божествената, разумната любов. Проводник да бъде човек. Но

знаете ли какво значи да бъде проводник човек? - За да бъде проводник, човек трябва да има онази детинска вяра. Майките водят децата си да се молят за дъжд. Едно дете взема омбрела в ръката си. Майката го пита: „Защо взема омбрела?“ Детето казало: „Защото ще вали“. Майката казала: „Я вали, я не“. Ние сега се молим и казваме: „Я бъде, я не“. Ние да имаме онази детинска вяра, че ще бъде. Най-първо трябва да се молим за нещата, които могат да бъдат. Например, ти не искаш 10 000 лева, 100 000 лева да ти се паднат. Днес имаш нужда от 1 лев, или от 10 лева, опитай дали ще дойдат. Така ти ще развиеш силата на своето концентриране. Сега, в съвременния живот, ние сме развили повече отрицателната страна. Казваме: „Това няма да бъде, онова няма да бъде“ и чакаме всички неща да дойдат изведнъж. Тук, на Изгрева, мнозина сте взели лотарийни билети и аз зная само, че на един му се паднаха 400 лева и всички са взели билети, за да им се паднат 200 000 лева, 1 000 000. Този на когото се падне милиона лева, веднага всички ще бъдете около него, ще станете много любезни към него, макар и да не ви е бил приятел, ще му кажете: „Много щастлив човек сте. Един милион ви се падна“. Има неща по-хубави от един милион. Ти сутрин като се помолиш, ще получиш не един милион или 10 милиона, но много повече. Има неща, които с пари не се купуват. Разположението на човешкия ум, сърце, светлият ум, широката душа и силен дух, те са голямото богатство, което човек притежава.

Вижте сега какво ви липсва. Виждам, че на всички вас ви липсва нещо: Какво ви липсва? Но пишете съществени неща (Учителят чете една тема.) Едно от нещата, които липсват на човека, е да се научи да се развързва и да не се залепва. Между вързването и залепването, и залъгването има голяма разлика. Вързването е външно, а пък залъгването е вътрешно. Студентите в Америка залъгали един професор. Този професор имал обичай да остава в клас повече от определения час, той оставал 10-15 минути повече и студентите не могат да излезат навън. Понеже професорът престъпвал това правило, студентите намазали стола с туткал. И той като влязъл седнал и туткалът засъхнал и той иска да стане, но е залепен вече на стола. Оттам насетне му дошло на

ума, че не трябва да стои повече от определеното време и да излиза навреме. Та никога не трябва да престъпваме някои на наши чувства. Ние им отдаваме повече време. Аз бих ви препоръчал да си носите по едно гребенче в джоба си и косата ви да върви все назад. Космите да се научат назад да вървят. Това ще ви помогне в здравословно отношение. Понеже, когато главата е покрита с косми, тогава магнетизмът функционира много по-правилно, а пък когато главата оголее, хората стават нервни. Американците са много енергични и на мнозина американци главите са голи - отгоре са като обръснати. Има един анекдот: Един проповедник бил назначен в едно село за такъв. В селото се разчуло, че този проповедник има път на косите на главата си. Селяните казали: „Ние не искаме такъв проповедник“. Какво било очудването им, когато той дошъл и те видели, че той нямал никакви коси на главата си.

Някои искат да кажат, че човек може с мисълта си да накара косите да растат. Някои искат да приложат особени методи за израстване на косми по главата: някои казват, че като ходиш гологлав на студ и слънце, като те пече слънцето, косите ще израснат. Затова се иска дълго време. А пък ти като концентрираш ума си, косите ще израстнат по-скоро. Опадването на косата зависи от големите тревоги. Вие сте гледали мрачно на живота. Вие сте гледали да уредите живота си. Като се грижим да го уреждаме, все ще остане нещо неуредено.

Трябва да си турите известни задачи. Някой път ние се събираме да се молим. То е хубавото и е наша длъжност, но има практически занятия, за които трябва да определим известно време, за да се упражняваме. Трябва да определим време за наблюдение, да имаш ясна представа за времето. Като видиш едно място, да определиш колко е далеч и за колко време можеш да отидеш там. Да можеш да извършваш нещата. После да можеш да предчувствуваш какво има да стане. Има ред чувства, които са посторонни. Хората страдат от големи чувства. Например, почва да го преследва някоя мисъл, че ще му се случи нещо. Често може една лоша мисъл от окръжаващите хора, ако човек не внимава, да се пренесе в него. Лоши мисли се пренасят. И добрите

мисли се пренасят. Затова всички трябва да се учите как да се пазите от лоши мисли. А пък за да се пазите от лоши мисли, трябва да повдигнете трептенията на своята мисъл. Твоята мисъл, ако има бързи трептения, ако се движи бързо, тогава каквото лошо дойде, вашата мисъл го отхвърля. Инак го всмуквате в себе си. Най-първо чрез вярата човек ще повдигне своите трептения. Може да се направи опит: 10 души ще съберете и ако кажете на някого, който е слаб: „Утре ще бъдеш по-добре, ще станеш, ще ти върви добре и т.н.“, това ще стане.

В България в 30 години се направиха толкова отрицателни неща, колкото целият български народ не е направил за хиляди години. Това, което българският народ не е направил за хиляди години, сега е направено. Какво са направили българите досега? Водили са за хиляда години 158 войни. Пада се за всеки 8 години по една война. После, ако вземете в книжовно отношение, каква философия имат? Гърците имат с какво да се похвалят - с големи философи. Не че не са имали българите видни хора, но всичко това е така отишло! Българинът не е взел под внимание да пази това, което му е дадено. Вчера дойде при мен един доста виден българин и ми каза: „Защо на нас не ни върви?“ И почна да ми разправя защо не ни върви, според неговото схващане.

Вие всички сте станали кореспонденти. Само някой да каже нещо, и целият лагер знае. Само някоя сестра да се облече с някоя хубава дреха и целият Изгрев знае откъде я е взела. И когато направи някоя погрешка някой, всички знаят на Изгрева. Аз се радвам, че всички знаят, но да знаят как да се оправи тази грешка. Много е мъчно човек да се обхожда. Да има човек обхода, това е много мъчно. Всички хора трябва да се стремят да имат обхода. Това е едно общо качество. Един народ, който има обхода, може да прогресира. Целият народ трябва да има обхода. Вие като станете сутрин, пожелайте българинът да има обхода. Всички трябва да имат обхода: и съдията, и адвоката, и учителя и пр. За какво трябва да мислим? Българите да имат обхода. У българинът има една чудна небрежност. Мислете върху следното: Българинът да има една хубава обхода. И като работите една година в това направление, да констатирате, че има един малък напредък в обходата. Така както е сега в България, престъпленията се

увеличават. Всеки ден престъпления, престъпления, нямат край. Значи няма обхода.

Аз гледам, например, някой взел и написал брошура против нас, в която поместил осакатени цитати от беседите. Каква обхода има той? Какво ще спечели от това? Един казал: „Учителят да ми даде 3 милиона и аз ще защитавам Неговото учение, ще пиша, ще го проповядвам навсякъде.“ Че ако едно учение с пари се проповядва! Ако очаквате Божественото да го прокарате с пари, заблуждавате се. Бог ни е дал повече от три милиона. Онова, което имаме - то е повече. Какво ще искаме ние 3 милиона! Несметно богатство ни е дал Бог. За вас имате несметни богатства. Та казвам: Пазете се от тази черта като дойде. Ако аз съм на място на този, който е писал против нас, ако съм на неговите разбирания, ще постъпя, както и той постъпва. У него е станало подхлъзване. Като се подхлъзне човек, лесно пада надолу. Във време на изпитания ще се познае дали сте злато или сте позлатени, какви убеждения имате.

Съществува един закон в природата, който гласи: Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка не могат да не произведат своите последствия. И онова, което мислим, то един ден ще се върне върху нас. Две мнения няма по това. Никого не можем да предадем. Най-първо ще предадем себе си и после ще предадем другите хора.

Та първото нещо е: Постарайте се да бъдете изправни в душата си, да бъдете справедливи. Напълно справедлив трябва да бъде човек. Не да мълчим. Не всякога мълчанието показва, че човек е умен. Някъде човек трябва да говори, а някъде трябва да мълчи.

Казвам: Вие сте образували един навик, който е добър. В България никой не става сутрин толкова рано като вас, за да дойдете тук. Какво ви заставя да дойдете в 5 часа? Това е един придобит навик. Като ставате сутрин, тогава има по-добри условия за духовна работа. Господ казва: „На ранина ще ви потърся.“ Бог на ранина ще ви потърси.

Всичките ни работи могат да се оправят. Някои от вас сте закъснали. Защо? - Закъснали сте, защото вашият чувал, който

има жито, се е пробил, има дупчици и житото изтича. Ти ще го закърпиш хубаво да не изтича. Аз гледам една кола върви и подир нея по целия път изсипано жито. Гледам, доста дупки имате на вашите чували и на вас самите. Закърпете ги.

Скоро четох един пример за един англичанин, който за 50 години изказал един милион и половина молитви. С молитви, той е отхранил 3-4 хиляди деца. Той е единственият англичанин, който дава такъв пример, молил се 50 години и си държал дневник, колко пари са му донасяли, след като се молил. Цяла книга имам писана от него по това. И няма философия в тази книга. Всеки ден разправя какво е добил. Той казва: „Колкото моята молитва е била по-усърдна, толкова средствата пристигаха по-скоро. И колкото повече имаше колебание, толкова средствата закъсняха.“ Щом се колебаеш, пак ще станат нещата, но се закъснjava. Някои ще кажат: „На нас пари не ни трябват“. - Идеята не е такава. Ако във вашият ум седи идеята да не идва богатство, то е друг въпрос. Но средства ни трябват. Пари да имаш десетина английски лири в злато в джоба си, това е здравословно. Да не ги харчиш, но да ги буташ и пак да ги туряш в джоба си. А пък всичкото зло е, че ти харчиш златото от джоба си и не остава нищо. Не харчи, извади го, погледни го и пак го тури в джоба си. Защото всеки един от вас има особен начин, по който може да възприеме някое благо. Всеки човек си има специфичен път за възприемане на благата. Когато аз ги възприемам, така няма да ги възприемете вие, а по друг начин. Някой може да ни разправи своята опитност, но не се лъжете, ти може да се възползуваш от неговата опитност, но тя не може да бъде твоя опитност.

Сега, може ли да ми кажете, какво ви трябва? Ще кажете много неща, които са второстепенни. Но най-важното, което ви трябва в дадения случай кое е? Станеш сутрин, гладен си. Тебе ти трябва хляб. След като задоволиш нуждите на глада си, ще дойде друго. Всяко нещо да дойде според нуждата и времето. След като се умиеш и облечеш, ще дойде съзерцанието и после ще дойде работата, която ти допада. Някой път, някой ти говори и ти се дразниш. Много е мъчно, да ти говорят и ти да търпиш. Особено, ако си господар и слугата ти възразява. Но ако ти си пред

господар, който е главорез, какво ще правиш, когато той ти говори? Вие какво бихте направили, ако се намирате пред една мечка? Когато ви срещне на пътя една мечка, тя се спре и вие се спрете. Ако срещнеш мечка и имаш треска, ще оздравееш. Ако си бил здрав, ще те втресе. Онези, които са били здрави, тресе ги. Аз съм превеждал следният пример: Една група пътувала из планината. Един от тях го втресо и останал на пътя. Другарите му го оставили. Минава една мечка и го задига и го носи в една колиба, туря го в колибата и си заминава. Влиза овчарят и се чуди. Болният оздравял, всичката треска изскокнала. Умът му така е бил концентриран, той така обикнал живота, че треската заминала.

Та казвам: В даден случай направете една услуга като мечката. Сега проповядват. Много пъти цитират кое каза Христос, но ние не вярваме в това. Да проповядваш онова, в което вярвате.

Кажете на някого: „Твоите работи ще се оправят днес. Как, няма да ти го доказвам, но ще се оправят“. Онзи ще каже: „Ти от къде знаеш?“ Ти му кажи: „Ти остави това, ти си мълчи сега. Твоите работи ще се оправят днес. Запиши си го в мозъка си. До обяд ще се оправят. И ако не се оправят работите ти, ела да ме питаш, защо не са се оправили“. А пък вие сега ме питате, онзи, който много знае, ще каже: „След два дни ще се оправят работите ти, след 3 дена, след една година“.

Някой път аз съм ги насърчавал така: Някой болен дойде, казвам му: Аз не мога да те излекувам сега, няма да оздравееш сега. Една и половина година трябва да мине, за да имаш малко подобрение. Ако слушаш моите съвети, ще работи законът и ще минат година и половина и ти ще оздравееш. Така е определено. Трябва да стане цял един преврат вътре в човешкия организъм.

Новите идеи сега трябва да имат приложение. Ние учим и пеене. Колко души от вас са се събрали, доброволно и имат желанието да пеете? Младите са на една страна, старите на друга страна. Старите не искат да пеят, понеже не щели да се женят. Думата „жени“ с „ъ“ има двуюк смисъл: жътва и женитба. На нивата ще отидеш да работиш. Не като млади моми с венец на главата ще жънеш, но като жетварка.

Събирайте се и изпявайте някои песни. Някой път слушам отгоре песента: „Махар Бену Аба“. Но така го пеете, от немай

къде. Някой път го пеете хубаво, но някой път казвате: „Дотегна ми този Махар Бену.“

Вие не сте проверявали, аз сам, който съм много добър музикант, някой път като взема цигулката, не върви. Във въздуха има нещо. Някой ме пита: „Ти с какво си се прехранвал?“ Че аз мога да бъда отличен композитор, музикант. За в бъдеще съм оставил това. Но сега казвам, че много малко знам. В музикално отношение съм правил малки опити, като има буря, вятър, като засвирия известни акорди в музиката, бурята престава. Някой е намислил нещо лошо и като взема няколко акорда, веднага цялото състояние на човека ще се промени. Една сестра, ако знае да пее, тя може да живее много добре с мъжа си. Като го види, че иде, тя да запее: „Колко ми е приятно, че моя възлюбен вече иде. Толкова ми е приятно, че моят възлюбен вече иде, иде! Колко ми е приятно, като го виждам, че иде така весел и бодър!“ Ако той влезе и тя му се скара, тогава кое тя пее: „Ти защо не донесеш това и това? Тези деца гладуват.“

Сега, това са нови методи за възпитание. Правите опити. Някои от вас, трябва да развивате времето. У някои от вас не е развито времето. Може да сте вземали верен тон, но не сте спазвали времето. Музиката трябва да я поставим като един основен метод. Като пееш, да се вгълбиш в песента. Съчинете си една песен, нищо не значи това, че тя не е много сполучлива, една песен, която да може да ви измени вашето състояние. Онзи ден, като бяхме на концерта, започна се с песен. Петнадесет работи имаше всичко. Имаше затъмнение, изгасиха лампите. Оркестрантите седяха на месата си, не смееха да станат, понеже може да дойде изведнъж светлина. След десет минути пак блеснаха лампите. Преди да дойде тъмнината, всички бяха нервни, но след затъмнението като дойде светлината, всички бяха разположени. В мълчанието всички чакаха да дойде пак светлината и нямаше шум.

Та и в живота, като ви изгасне свещта някой път, нищо не значи. Ще се успокоите малко. Сега както ви пях тази песен, на нея липсва още мекота. Ако знаеш да пееш вътрешно, другарят ти ще бъде разположен. Пял ли си ти звуковете - „хм“? Тихо да ги

пееш. Брат Русев, може ли да запееш, ти си доста музикален. Коя песен би изпял? (Всяка друга песен, но без „хм“.) Всяка наша мисъл и чувство си има специален тон. И милосърдието си има специфичен тон. Също така и любовта към Бога, съвестта, приятелството, любовта към отечеството, алчността, яденето. Нашите минали мисли сега са се превърнали в чувства. Отпред чувството ти говори едно, а пък отзад ти говори друго. Отпред ти се казва: „Да бъдеш умен“, а пък отзад честолюбието ти казва: „Да ме обиждат така! Как така!“ - Тук чувството ти говори да реагираш, но ако ти търпиш, ще се измени положението.

Всеки ден ние роптаем. При всичките блага, които Бог ни е дал, ние сме мърморковци. Ти казваш: „Дотегна ми, аз ли съм най-големият грешник?“ Че Бог ни най-малко не е за това, Той ти желае доброто, и ако ти страдаш, причината на страданията иде от другаде. Вие посадите едно цвете в една саксия и почнете да го поливате с по-малко вода. Какво ще стане? Тук имаме един лимон, някой казал да се вземе син камък и да се тури малко. А пък той турил 150 грама и отровил лимона. Аз казах: Не трябва никакъв син камък на лимона. Не проповядвайте нещо, което не сте опитали. Някой казва така, друг казва така. Природата има един закон. Тя ни показва къде е грешката и по кой начин може да я намерим и поправим.

Ти трябва да знаеш специфичният тон на много неща. Имаш някое чувство, трябва да знаеш специфичния му тон. И златото си има специфичен тон. Ако знаеш как да му пееш, то идва. Но ако не знаеш как да му пееш, то не идва. Или да кажем, че искаш да бъдеш търпелив. Търпението е свързано с музиката. Но то не е чувство в човека. И то си има специфичен тон. За да бъдеш търпелив, трябва да знаеш как да пееш. Най-мъчното изкуство в света е, човек да бъде търпелив, защото в търпението се преплитат всички противоречия на живота. Случват се неща, които ни най-малко не ги желаеш. Ако се намираш в един Божествен свят, няма какво да се смущаваш. Ще се оправят нещата. Привеждам следния пример. Вие не сте го приложили. Един българин отива на баня в турско време. В банята се къпел един турски бей. И българинът казал: „Виж тези мускули. Никой не ги е побутвал“. Турчинът като послушал казал: „Какво говориш, бе гяур. Да се

махаш!“ Българинът казал: „Буюрунус (заповядайте)!“ И отишъл при друга курна. После пак се повторило същото. Българинът направил и казал същото, като отстъпил и на другата курна. Бейта му казал: „С този ум и с тази уста, никой няма да те бутне“. Българинът все отстъпвал. Когато турчинът му казал да се маха, българинът отстъпил. Та като дойде една неприятност в живота ти, тя е турският бей. Ти кажи: „Заповядай!“ Ти обикаляй курните и като обиколиш всичките курни, ти ще разрешиш въпроса. Сега ще се пазите от следното: Ние искаме всякога да минем за такива каквито не сме. Най-първо ще мислиш, после ще разсъждаваш от причини към последствия и после ще туриш в своята мисъл, че ти имаш милосърдие, после ще туриш религиозното чувство, което се изразява в обич към всички хора, към всички страдащи. Всички хора страдат, за да се учат, защото ако не страдат, не се учат. Един човек се учи, като се лиши от някое благо. Много пъти на стари години човек казва: „Какво сме изгубили на младини?“ - Благоприятни условия. Като се вземе младостта, тогава човек съзнава, че е изгубил. С опитността, която имате сега, пак много можем да спечелим. Старият може да се подмлади с 10, 15, 20 години. Поне работете да се подмладите. Да допуснем, че гладуваш, не си ял. Ти благодари! Да допуснем, че пари нямаш. Благодари! Да допуснем, че дрехите ти са скъсани. Благодари! Обуща, шапка нямаш. Благодари! А пък ти казваш: Търпи ли се това нещо! Целият свят е пълен само с хора нетърпеливи. Какво ще направиш най-после? Като влизаш в една баня със своите ли дрехи ще влезеш? Господ иска да ни съблече от онези превзети възгледи, които имаме и да ни остане онова същественото, което ни трябва. Например аз, като ви гледам дрехите, някои от вас сте избрали дрехи, които не са ви наложили. Онези от вас, които са имали условие да носите дрехи, не сте знаели какви дрехи да носите. При всичките ви дрехи, да изпъкне лицето ви, шията ви. Да изпъкват устата ви, очите ви, носът ви. Лицето на човека е важно. Отлично нещо е да видиш един хубав нос, едни хубави очи, едни хубави вежди, едно хубаво око, една отлична уста, един отличен подбрадник. Хубаво е да видиш една хубава шия и да видиш как е поставена главата на нея.

Вие се навеждате надолу и казвате: „Какво ще се прави?“ (Учителят показва с пръст наляво, надясно.) Като питат за пътя, ти им посочи с пръст така. Дойде неверието, ще му кажеш: Сбъркал си адреса. Моят адрес е вярата, която постига всичко, а пък твоят адрес е неверието, което не постига нищо. Отгде накъде идеш при мене. Нерде Шам, нерде Багдад?

Аз харесвам тази сестра, колко хубаво е рисувала тя! В бъдеще тя ще стане една отлична художничка. Тя се приготвява отсега. Тя геометрически туря всичките основи на рисуването. Отсега още ние трябва да турим основа за в бъдещето. Повече светлина турете на ума си. Да не казваш: „Няма ли добро нещо в нас?“ Ние страдаме от голямо изобилие. Всичко ни е дал Господ, но сме го оставили, без да работиме. Ние при голямото си богатство, очакваме друго богатство да дойде. Та казвам: Онова богатство, което е в нас, разработвайте го. Много са трудолюбиви хората на света. Вие които сте дошли тук, сте много по-способни от хората в света. Какво от това, ако сте хамалин, натоварен да носи стотина килограма? Мислите ли, че това е наука? Мислите ли, че ако сте банкиерин, който взема 30% лихва, че това е някоя наука? Или мислите ли, че ако сте някой хирург и от 100 случая, едва 10 оздравеят, мислите ли, че сте някой добър хирург? На сто души, десет души да умориш, това разбирам. Има някои хора, които не могат да се излекуват.

Сега станете лекар на себе си. Аз ви давам тези общи разсъждения. Някои ме питат: „Учителю, какво да правим със себе си?“ - Най-първо турете си на ума следното: Втори път какви трябва да дойдете на земята. Какво искате да станете - някой професор, философ, архитект, лекар? Турете си една мисъл и служенето на Бога във вас трябва да бъде определено. В неделя, като вървите из града си казвате: „Как да проповядвам?“ - Като минете покрай всеки човек, кажете му по една блага дума и си отминете. Кажете му: „Много хубав ден, отличен ден имаме“. И тази дума ще остане в ума му. Или да му кажете: „Добър ден, за света иде много голямо благо“. И си отминете. Турете тези положителни мисли в тях. Още много други работи могат да се кажат. Сега казвате: „Какво да му кажа, отгде да започна?“ На

някой богат направи му една малка услуга, кажи му нещо. Всякога можем да завържем връзки. Някой път казваш: „Няма да се изложим!“ Хората не можеш да ги убедиш, но можеш да им помогнеш в пътя, в който те вървят. Така ти ще помогнеш на онзи Божествен План, по който върви човек, той да разбере, че ти му желаеш доброто. Не че го викаш да тръгне с тебе. Като срещнеш някого, кажи му: „Вижда ми се, че баща ти е много добър човек“. И си замини. Минаваш покрай някого, кажи му: „Както виждам баща ти, майка ти, дядо ти, са били много добри“. Той ще каже: „Отгде познаваш баща ми и майка ми?“ Това е проповед.

Сега съм ви слушал да казвате: „Земята ще изгори, ще се пречисти. Тя ще изгори, за да се пречисти“. Ни най-малко няма да изгорят хората. Горенето носи огън в себе си. Горното е казано на един митически език. Там, гдето има огън, има живот, като се срещнете, кажете си по една добра дума.

Мото:

ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА СИЛА.
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ВЯРА.
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ЛЮБОВ.
(Три пъти.)

6 ч. 40 м.

XVII година.

*6 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 10 ноември 1937 г., сряда, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

ЕСТЕСТВЕНИЯТ ПЪТ

*Отче наш.
„Фир-Фюр-Фен.“*

Има един естествен път, по който нещата се придобиват. Туй, което липсва на човека може да го придобиете по естествен път. Може да го придобиете по изкуствен път чрез насилие. Малко по-другояче да се поставя въпросът. Вие мислите, че туй, което липсва на човека е един недостатък. Някой път липсва нещо. Някой път е добре, че липсва, някой път не е добре, че липсва. Че липсва, не значи, че е лошо. Не си богат човек, липсва ти богатството. Голямо зло ли е, че не си богат? Или пък имаш сиромашия. Сиромашията не ти липсва. Лошо ли е това? Значи, някой път ти се оплакваш от сиромашията. Имаш право, не си доволен от нея. В какво стои лошевината на сиромашията? Или да кажем липсват ти знания. Някой път е хубаво да нямаш знание. Знанието не всякога е една добра страна. Казва: „Знаеш нещо“. Може да знаеш много работи, които не са полезни. Казваме: „Липсва ни“. Има неща, които са съществени. Запример, има някои неща, които ни липсват и природата ни заставя да ги търсим. Запример, липсва ти хляб. При липсата на хляб се явява гладът, измъчва те. Този глад с нищо не може да се задоволи. Той има обич към хляба. Ще те застави да търсиш този хляб. Като го намериш, ще се задоволиш временно. Пък сега има неща, които са специфични за някои. Казва някой, че му липсва любов. Философски липсва на този човек, но фактически любовта е в него. Да кажем имаш стомашна система, не функционира правилно. Казва: „Липсва ти храносмилането. Функционирането на храносмилането не е правилно“. Мнозина смесват и казват: Липсва ми любов. Любовта не функционира. Не, че липсва в

дадения случай. И при това Любовта е, която не прави зло никому. Любовта не прави зло никому, но става причина за много злини. Никому не мисли зло, не се радва на злото, както описва апостол Павел, но любовта става причина за много злини. Да кажем, ражда се ревност. Или ревността иде от Любовта: туй, което обичаш, имаш голяма ревност за него. Казвам: Как така ще примирим нещата? Не да примирим нещата, но как ще си (ги) обясним, до каква степен. Ревността не е нещо лошо, ни най-малко. Има една естествена ревност. Добре е човек да я има. Но има една ревност злокачествена, епидемия е, човек трябва да я опитал. Ревността не е нещо, за което може да се разправя. В дадения случай говорим за неща, които знаем. Аз ще ви дам някой пример. Има неща, както и да ви ги разправя, няма да ги разберете. Например: музика, ритъм, хармония. Какво нещо е хармонията? Ти трябва да я чувствуваш.

Аз снощи бях на един концерт, слушах един виртуоз, доста виден. Направи ми приятно впечатление. Има хубаво развити музикални центрове. Времето развито, после техника има добра, умът му стига, за да свири хубаво. Още като вземе цигулката и лъка, разбира от музика човекът, свири човекът. Някои слушат там, но виждам като свири някое парче, забелязвам борба, страдание, примирение, недоразумение, че после пак разговор между този и онзи. - „Ти защо тъй каза? Ти не можеш ли другояче да го направиш“. Той казва: „Такива бяха условията“. Разговарят се музикално, най-после примиряват се, дават си ръка, целуват се, прегръщат се: такива картини изскачат в ума ми. Цял ред картини изскачат. Слушам го - той свири хубаво. Той дава движения. Казва: „Не можеше ли така? Другояче можеше“. Той се навежда назад, напред. Казвам: Трябва да го слушаш, пък и трябва да имаш музикално разбиране. Един приятел ми казва, не може да разбере този Прокопиев. Казвам: Това става в Русия, борбата става там, руска борба е. Свири едно парче хубаво. Като започнем ние музикално да се борим вътре в себе си, ние не сме доразрешили един музикален въпрос. Музиката е разрешение. Ще дойде един, двама души се карат. Единият взел инструмент и другият взел. Започват сега. Единият басист взел контрабас, другият взел първа

цигулка, сопран, разговарят се. Единият свири и другият свири, карат се. Сега понякоя път вие употребявате музиката. Вие трябва да я употребите, понеже имате известни музикални инструменти. Понякоя път вашият ларингс има контрабас или първа цигулка, тънко пеете. Казвам: Развивайте вашите инструменти. Станете музикални. Първото нещо, турете си задача да може да говорите музикално. Музикално като говорите, да ти е драго, че си казал една дума, да знаеш как да я кажеш. Като гледаш тоя човек, който се е занимавал с музика, той има права стойка, лицето му е светло, свири хубаво. Един доста млад човек, живял е хубаво, чист живот, лицето чисто, като излиза има самоувереност. Не го е страх дали може. Свири човекът. Казвам: Ето един християнин. Такава самоувереност трябва да имат в своите постъпки. Не свири така, като че ли го е страх, но свири самоуверено. Аз бих желал всеки от вас да може да бъде такъв господар в своя живот, както този е господар на ръчката, на цигулката. Пръстите се движат, вземат двойни, тройни ноти и верно ги вземат. Казвам: Колко време този човек е свирил? Ръката му пада точно на място. Ами че то е хубаво. В човешката мисъл ти имаш един инструмент и ти, ако не си музикален, не може да мислиш; ако не си музикален, не можеш да чувствуваш; ако не си музикален, не може да постъпваш добре. Постъпките, мислите и чувствата - там е музиката. Добрите постъпки вече има закон на постъпките. Ще свириш правилно, ще чувствуваш правилно, тогава има закон на чувствата. Пак е музика. И в мислите има същия закон на музика. Ние мислим, че можем да мислим тъй както искаме. Не, мисълта е строго определена. Има закон, по който, ако ти не мислиш, не свириш хубаво. Щом мислиш, хубаво ще свириш. В музиката имаме хармоничен живот. Но, от какво зависи хармоничния живот? Най-първо от какво зависи успехът на човека? Успехът на един човек зависи от неговата вяра. Може да вярва в себе си, може да вярва в баща си, в майка си, може да вярва в приятеля си. **УСПЕХЪТ НА ЧОВЕКА ЗАВИСИ ОТ ВЯРАТА МУ: ВЯРА В БОГА, ВЯРА В БЛИЖНИЯ И ВЯРА В СЕБЕ СИ.** Ближният, то е баща му, майка му, братята му, сестрите му, а към себе си, е той самият. А към Бога е този, който дал живота и на баща му, и на майка му, и

на братята му, и на сестрите му, онзи, който дал живота и на него. Следователно, нашата любов трябва да бъде към Бога, понеже от него излиза живота ни. Ако там скъсаме, ако оттам не приемем, тогава какъв живот може да имаме? Някой казва: „Аз мога и без Бога, и без вяра в Бога мога“. Без Бог като мисъл, без нея можеш, но без Бога като същина, от Който излиза живота, не може да бъдеш. Ако скъсаш с Бога, в момента в който скъсаш, веднага ще изчезнеш от света, защото в света, ние, които искаме да живеем добре, това е желанието на Бога. Ние, които мислим, то е мисълта на Бога. Бог е в нас, Който иска да мислим добре, Бог е в нас, Който иска да чувствува добре и Бог е в нас, Който иска да постъпва добре. Ние сме виновати, когато Го ограничаваме. Трябва да постъпва тъй, както искаме. В думата Го ограничаваме, разбирам Той да се прояви, тъй както Той иска. Ако Го ограничаваме, то е наше прегрешение. В какво стои нашето прегрешение. Господ иска да те научи нещо, пък ти Му даваш уроци. Като Господ ще му даваш уроци, ще Го учиш, Той как трябва да обича. Остави тази работа! Той трябва да ти разправя. Сега аз ви разправям за неща, но и да ви разправям сто години за този ритъм, който ще ви свиря, няма да го разберете, не можете. Какво нещо е ритъмът? Често слушам музикантите, много ритмус има в света. Има ритъм на вярата, има ритъм на надеждата, има ритъм на любовта, има ритъм на милосърдието, на кротостта, на въздържанието, на всички добродетели. Има особен, специфичен ритъм. Любовта си има особена хармония и вярата си има особена хармония, и надеждата си има особена хармония, то е един широк свят. Ние сега мислим, че е много лесна работа. Казваме: „Хармония, ритъм“. В ритъма има едно движение, че нещата и движенията си заминават. Това движение върви периодически. Ти не си на времето, не си точен. Може да закъснееш само с една секунда и да изгубиш условията. В ритъма се иска точно на времето. Ако бъдеш с една секунда по-рано е добре, но ако закъснееш с 1/2 секунда или с 1/1000 от секундата, ще изгубиш. Точно на време трябва да бъдеш. Първият (лъч), който излиза от слънцето, ако закъснее с 1/100 или с 1/300 000 от секундата, светлината ще бъде на 1 км от тебе вече, тя е

преминала. Значи трябва да бъдеш 1/300 000 от секундата преди времето да си дошъл, че да те завари. Щом като те завари, ще ти даде туй, което ти трябва. Писанието казва: „Онзи, които чакат Господа...“ Онзи, които не разбира закона, той ще мисли, като че ли Господ за пръв път се явява. Не е така! Лошите условия, нашите лоши мисли, лоши желания и постъпки от миналото. Има много лоши работи, които не се дължат на нас, но не може да се обвиняваме, да кажем: Аз съм причината за всичко. Никой от вас не е причина за нещастieto на света. Всеки един от вас е отговорен за нещо, но да извадите от това заключение, че е отговорен за всичко? Ако един син е лош, по аналогия вадите заключение, че баща му е лош. Понеже, всяко вълче, родено от вълк, какъвто е баща му, такова е и то. Всяко агънце, каквато е майка му, овцата, такова е и то. Това е вярно, но има изключения. Ами представете си сега в присаждането, че си садил ти едно плодно дърво, доброкачествено. Дошъл някой, че присадил една дивачка - присадка. Ти си посадил хубаво семе, а той дошъл и присадил отгоре дивачка. Ти гледаш някои от клончетата са други и ти се чудиш на това, израсналото. Има у вас нещо, което е присадено. Ти седиш и казваш: „Такъв съм роден“. Не си роден такъв! Тебе те присадиха. Преди няколко години като спа, някой те е присадил и туй присаденото в тебе, расте. Какво трябва да го правиш? Трябва да дойде някой да го отреже, че пак да го присади наново. Да ти даде нова присадка. Сега трябва вие или сами да се присаждате, или други да ви присадят.

Всякога, всеки ден искайте да внасяте в себе си едно добро чувство. Може да внесете туй добро чувство по един естествен път. Много пъти може да се говори за зло в света. Не е полезно, понеже злото е една мощна сила. Да се говори много за парите е вредно, защото на децата като казваш пари, пари, детето не може да работи за пари и като види, че са така необходими, туй дете започва да мисли. Чакай няма ли по-лесен път за придобиване на пари? Един ден туй дете започне да си протяга ръката. На туй дете ядат му се плодове. Баща му го учил да посее, то не иска да сее, но като види едно плодно дърво, заражда се желание да яде. Няма лошо в туй желание, че иска да яде. Де седи лошото? Туй

дете не взема една ябълка, но след като се наяде, пълни джобовете, напълни си пазвата. Погрешката е дето туря в пазвата и в джобовете. Че яло, законът не го хваща за яденето. Според Божествения закон, каквото туриш в стомаха си е позволено. Да изядеш една, две ябълки, никой няма да те държи отговорен. Хората може да те държат, но Бог не те държи. Ако види, че някой човек е ял, Господ няма да го държи отговорен, но ако види, че е напълнил пазвата си, това не е на място. Питам: Ако едно дете открадне от баща си, извади няколко златни монети, де е погрешката? Да попита това дете и да каже: „Татко, мога ли да отворя кесията, колкото ми позволяваш да взема?“ Значи туй дете, ако отвори без позволение кесията на баща си, вземе и минава, че не е бръкнало, бащата казва, че му липсва, а то си вдига раменете. Вече лъжата е влязла. Ние често проповядваме известен морал. Кое е морално в света? Туй, което способствува за развитието на света е морално; туй, което способствува за развитието на човешката мисъл е морално; туй, което способствува на човешките чувства, е морално; туй, което способствува за развитието на човешките постъпки е морално. Где е погрешката тогава? Ние търсим погрешката и днес намираме някого, че е виноват, че той обича някого. Виноват е човекът! Ако обичаш парите, считат те виноват; ако обичаш някоя жена, считат те виноват. Много работи за любовта има, де е погрешката? Погрешката да се знае. Защото в самата дума „любов“ има две значения - любов, обич и милосърдие. Любов, тъй както у българите се разбира на физическото поле, има нещо неестествено. Някой любов има да яде, обича да яде месо, обича да яде риба, или обича да яде пастърма. Не е лошото в яденето. Не може ли без пастърма? Любовта е силна дума, показва, че човек има един устрем. Не, ти не трябва да поставяш никакви препятствия. То е едно Божествено течение. Ако поставиш препятствие, то влече всичко. Любовта не е сила, която може да спреш някъде. Тя иска царски път. Тя, ако няма царски път, влече всичко и събаря всичко. Понеже не сме се научили, искаме да туряме контрол на Любовта. То е човешката любов. Любовта не търпи абсолютно никакъв контрол. Тя не може да се контролира. Тя, всичките

неща, отдето мине, своите благословения остава на тия, които й отварят път, но отдето мине, дете не й отварят път, всичко завлича, нищо повече! Вие ще кажете: „Как така?“ - Така е! Двама души се обичат, след време се скарват. Защо? От любов се скарват. Защо се скарват? Вземи малко по-тънко. Обичаш ти някого. Най-първо вие сте като гълъбчета, агънца, като пиленца. Две пиленца малки ходят. Като ходят, гледаш ги живеят си като ангелчета. Но тия пиленца като израстнат, току гледаш едното клъвне другото по главата и другото го клъвне. Казвам: Отгде накъде тия ангелчета да се къват по главата? Гледаш две мъжки ангелчета вървят, така братски си живеят. Развиват се, развиват се и по едно време гледаш израстват гребени, опашки и те току започват да кукуригат. Погледнеш двете пиленца, започват да се давят, скачат едното на другото, бият се двете. За какво се бият, вие го знаете. Бият се за своите сестри. Единият петел казва: „Ти защо не постъпи добре със сестра ми?“ Другият казва: „Ти защо не постъпи добре със сестра ми?“ Трак, бият се. Най-първо обходата не е била добра. После иде второто, едно чувство. Едното петле казва: „Тази сестра с мен ще ходи, тази сестра е моя, ти нямаш право“. Хубаво, едното петле отстъпи, вземе едната сестра. След туй се родят още. Казва: „И втората сестра и тя ще бъде моя, и третата и тя ще бъде моя“. Четири, пет сестри, все иска да бъдат негови. Аз изнасям факти, които са вътре в природата. Не ги преувеличавам, даже не ги представям както са. Казвам: Ако тия неща не може да се обяснят, причината на това къде се крие? - Вие имате един естествен процес. Този процес на птиците е само между нас. Тия пилци ние ги научихме, то е човешко възпитание. В първоначалното състояние туй стълкновение го нямаше. Когато човек се намести в Божествения порядък, започна той да туря своите закони. Той взе 50 овци и остави две, като изкла мъжките. Казва: „Такъв е законът, мъжки не ни трябва. Нас женски ни трябва“. Защо? Защото женските дават мляко. Мъжките не трябва, защото мъжките мляко не дават. В Божествения порядък е било едно женско, едно мъжко. Едно мъжко, едно женско, тъй да живеят. А в човешкия порядък едно мъжко, 50 женски. Как може така? Едно мъжко, 50 женски. Може ли между женските да

има съгласие? По никой начин. То е нещо неестествено, немислимо. Или ако вземете едно женско и турите 50 мъжки. Пак спор ще има. Един недоимък има в природата. Тази ревност, която е в човека, се заражда вътре. Тя подразбира един недоимък. Ревността е вътрешен недоимък на човешката душа. В изобилието ревността не може да се развие. Един човек, който има само една златна монета, той е ревнив заради нея. Пази я, държи я. Ако има няколко милиона, тогава хич не ги пази, не ги ревнува. Ревността е един процес на оскъдност. Или неверието - то е един недоимък. Злобата е един недоимък. Всичките отрицателни черти, това показва един недоимък вътре в човека. Тогава трябва да се мисли, за да се разбере. За някой казват, че той е богат. Онзи, мухлясалият хляб, богатство ли е? Развали се, замениш с друг. Много хора искат да заменят своите неверия с вярата на другите хора. Той дойде, проповядва на тебе безверието, но иска той да добие твоята вяра. Проповядва безверието, но същевременно иска да имаш вяра. Следователно, той търси твоята вяра. Той като придобие твоята вяра, той (е) придобил туй, което търси. Много пъти хората търсят по обратен път да придобият. Или някой, който няма любов, търси любовта у другите хора. Те са процеси, които стават в живота.

Та казвам: Когато се проповядва новото учение, то е един нов метод, една нова форма за постигане на ония блага, които Бог ни е дал. Той е най-правилният път да ги постигнем. Да кажем, да направим един опит тук. Ако аз бях турил на тази маса 100 английски лири, да ги държа една седмица и никой да не контролира, колко ще останат на масата? В Изгрева вие сте от набожните. Сто ще ги турим, но аз сега не се произнасям, може да не изчезне нито една, но може да отидат всичките. Тогава как ще обясните? Може някои външни хора да са дошли да са ги взели. Но допуснете, че целия ден влизаме само ние. Може да проверим докъде е нашата честност, колективно доколко сме изправни. Ако се изгуби само една, то е голяма честност. Ако се изгубят две, малко по-малка честност. Ако се изгубят 3, по-малка. Ако се изгубят половината, равновесие вече няма. Казвам: Някой път седя и си правя своите наблюдения навсякъде. Казва някой:

„Този човек защо ми каза така да ме отрови?“ Пък някой път аз търся някои хора да се карат. Търся ги като нещо ценно. Добри хора не ме интересуват. Търся някои да се карат. Имате ли знаменити хора? Тук има един знаменит, отивам, той се кара, псува слугите си. След туй, аз като напусна, въртят се из моя ум, като че аз псувам слугите си. Аз седя и наблюдавам кои са причините. Може аз да бъда на негово място, можех да бъда на мястото и на слугата. Понеже не съм, много лесно може да се разреши. Гледам го слугата, виждам чете се нещо на лицето: „Един ден ще видиш и аз може да ти върна“. Сега той мълчи. Причината е, че някой слуга псува, е съвсем маловажна. Че този слуга не е извършил работата както трябва. Толкоз знае човека.

Този снощния цигулар като погледнах, като излезе на сцената, хваща ми окото. Пианистката му и тя добре изпълнява, хубаво свири. Музикалността е средна в нея, но той е даровит. Почти него го поставям наравно със Сашо. В Сашо челото е така развито. Казвам: Още като го видях с такова чело, казвам - Ще свири този човек. И ръката му като видях, всичко показва, че може да свири. Но, казвам: Ако неговото чело се беше изменило, ако се спити неговото чело, няма да има тази техника, не може да вземе тъй вярно, ще се яви едно колебание в него.

Та казвам сега: Аз бих желал много пъти ние да бъдем така самоуверени. Вие не знаете, някой път нямате самоувереност дали обичате или не обичате. Някой път не знаете търпелив ли сте или не сте. Всякога проверете колко сте търпелив. Щом ти не можеш да търпиш, бързаш, не си от търпеливите. Щом си учител и не може да търпиш учениците, малко търпение имаш. Щом имаш деца и не може да търпиш като баща, търпението ти е малко. Не може да искаме от бащата голямо търпение, но има едно естествено търпение в света. Сега аз засягам въпроса много принципално. Вие сте много добри хора, но няма кой да ви оценява. Много добър човек сте, но при лоши хора сте попаднали. Светия сте, ако ви турят между лошите хора, сте светии. Но турени при други светии, които са по-светий от вас, вие мъждедете. То е сравнение. Една свещ при нашите лампи не свети, но когато изгрее слънцето и тяхната светлина се изгубва.

Слънчевата светлина ги надминава и казваме: „Я ги изгасете, не ни трябва тази светлина“. Та понякой път вие желаете да идете при ангелите, вашият живот ще се обезсмисли. Вие понякой път искате да видите много добър човек. Вие, ако видите много добър човек, ще станете нещастни. Някоя жена иска да види някоя красива жена. Ако види тази красива жена и мъжът ѝ, и тя, ако видят красивата жена, на мъжа ще се завие свят. Тогава? Тя, ако види красивия мъж и на жената ще се завие свят. Затуй сега, в сегашният свят турят грозотата, за да се пазят хората от големи съблазни. По-добре да видиш грозна жена, отколкото красива. С два пръста дебели устни обърнати, очите свити, ушите свити, всичко туй. Никога тази грозната жена няма да съблазни мъжа. И да минава мъжът 10 пъти около нея, но туй положение е естествено. Другата страна. Красотата е едно велико Божие благословение. Когато красотата дойде във вашия дом, тя ще остави своето благословение. Една красива жена за хиляди години ще я помнят. Една грозна жена за 100 години. Грозната какво ще остави в къщи? Някой път казваме: „Един добродетелен човек, една добродетелна жена може да носи маската на грозотата“. Има такива случаи. Но аз съм виждал грозни хора, но правилни глави, правилни лица. Казват за Сократ, че бил грозен. Правилна глава има Сократ, философска глава, един човек с творческо съзнание. Когато са му казали, че той има такива и такива пороци, той казва: „Всичко това е вярно, но със своята воля изправих всичките си погрешки - слабостта към жените, слабостта към парите. Обичах да ям, но всичко това изправих“. Казвам: Де му липсва на Сократ като гледаме лицето? Ако е верен образът, който ни дават, всичката работа е в носа. Всичката погрешка на Сократ стои в носа. Лицето правилно, главата правилна, но в носа липсва нещо. Сега да оставим, ако разправам за носа, вие ще разберете криво. Има един неестествено присаден нос на човека. Присадени носове има. Гледам преди колко поколения, някъде намирам, че преди 25 години, някъде е присаден на някой преди 100 години, а на някои преди няколко хиляди години носят е присаден. Какво трябва да правиш? Да го махнеш. Ще каже някой, дълъг нос да имам. Дългият нос е друго зло. Трябва да

имате правилен нос. Като изучавате физиогномия, ще видите, че има известни гънки на носа, които са необходими. Мнозина от вас нямат тия гънки. Присадени носове са. Тепърва трябва да се махнат. Носът, ушите са присадени. Брадата и тя е присадена. Всичките неща трябва да се изхвърлят. Според новото учение, трябва да се преустроим, съвършено да се преустроим. Туй може да го направим, може да се направи, защото Бог от нас изисква. Трябва да имаме идеални данни. Всеки красив човек, всеки добродетелен човек, всеки умен човек. Има хора на вярата, има хора на надеждата, има хора на енергията, на волята, на разумността, има хора на изкуството, на музиката. Радвайте се като срещнете един умен човек, той е благословение за вас. Един умен човек, един красив човек, един здрав човек, е благословение. Те са образци, които трябва да ви радват. Ако ние не можем да видим един здрав човек, здрави не може да бъдем. Ако не видим един добър човек, добри не може да бъдем. Същевременно другите хора са образци за нас и ние сме образци за тях. Вие всички сте образци. Всеки един да види какво му липсва. Не че му липсва нещо, но какво му не достига. Да кажем, малко нетърпелив си. Аз забелязвам, когато някои хора говорят и правят погрешки, искам да се намеся и да поправам. Някъде няма нужда да се поправят погрешките. Едно дете бърбори, ще произнася една дума. Говори ми на чужд език. Разбирам донякъде. Как ще го поправам? С едно поправяне не може да се поправи. Вземете във всеки език - френците имат 26 букви, но някои букви липсват. За да наваксат буквите, тургат по две три букви. Отначало трябваше за всеки звук да си имат буква. Съществените букви да си имат. Българският език в туй отношение е по-добре. Но и в нас ни липсва. Тогава ще турите Ъ. Как трябва да се произнесе Ъ и Е? То е доста сложна наука. Пък и в сегашната музика има 7 ноти. Много ноти още липсват. Работата не става със 7 ноти. Като ги вземете там тия понижения и повишения пак нещо недостига. Казвам: Трябва да имате съзвучие, акорди. Какво значи съзвучие? Или как ще определиш в музиката начина на движението? Или как ще определиш начина на движението, че един човек се намира в неблагоприятни условия. Или как ще определиш в музиката, че

има благоприятни условия. Естественият живот, както Бог го създаде, то е музика. Не нашия живот. Човек може да работи като душа. В Божествения живот хармония има, ритъм има, темпо има и какво ли няма. Всичко има вътре.

Та казвам сега: Практически кое е онова, което може да се приложи? Ние се готвим да влезем в един свят, да идем при ангелите и отсега нататък трябва да изучаваме техния език. Ние трябва да изучаваме мислите на светиите. Ние трябва да изучаваме чувствата на светиите и постъпките на светиите. Сега ние изучаваме светиите. Калугерският живот, това не е светийският живот. Един светия, ако дойде в къщи, той няма да съди погрешките на жената, той знае къде е присаденото. Като заспи жената, той ще я присади. Той знае как да присажда. След като си замине, докато дойде гостът била нетърпелива. Като си иде госта, ще стане много търпелива. Много снизходителна ще бъде, щедра. Когато Христос казва: „Ако се не родите изново от вода и от Дух“, но кой трябва да ви роди от вода и Дух? Ако духът и водата не станат едно условие, ако вие не се родите от Бога, вие в Царството Божие не може да влезете. Родените от Бога, грях не правят. Най-първо два елемента - Духът и водата да се съединят. Кое е водата и кое е Духът? Толкоз са сложни водата и Духът. Писанието казва: „Роденото от Бога...“, по нямане на думи, се казва роденото от вода и Дух. Животът е излязъл из водата. Животът е излязъл из Духа. Ако вие не знаете законите на водата, туй пластичното в себе си. Кое е водата? Онова, пластичното, пластичните мисли. Ако вие не разбирате ония пластичните закони, ако не разбирате силата на духа, тогава какво преобразование може да стане във вас? Как ще си въздействувате вие? Понякоя път мнозина ме запитват, какво е искал да каже Христос. Трябва да служиш на Христа, за да знаеш какво искал да каже. Ти трябва да слушаш един цигулар, за да знаеш как е свирил, да разбираш неговата музика. Някой път може да слушаш грамофонна плоча, но тя никоя път не може да представи тия потънкости, които един цигулар може да представи. Няма условия. Ще представи основните черти, но никога не може да представи една грамофона плоча туй, което съдържа един цигулар. В един цигулар се

проявяват ценностите на неговото сърце, ценностите на неговата мисъл, ценностите на неговата душа, и ценностите на неговия дух в неговата музика трябва да вземат участие. Има и сила, има и благородство, има и светлина в музиката. Пък има и тази мекота, която може да смекчава всичко.

Казвам: Кое е новото в света? Новото в света е музиката. Кое е новото в новороденото дете? Плачът. Щом детето заплаче, то е първата песен на живота. Щом не заплаче, всичко е свършено. Ако запееш, ти си роден. Ако не запееш, ти не си роден. В това е смисълът. Ако сутрин станеш и не запееш, свършено е. Ако станеш и запееш, ти си роден вече. Утре пак ще се раждаш. Ще се раждате хиляди пъти. Всяка сутрин ще пееш, ще се раждаш. Като станеш, ти вече си друг човек. Днес каквато погрешка направите, утре като станете запейте. Като запееете ще може с днешния ден да очистите всички погрешки, които сте направили миналия ден. Ако днес не запееете, ще се натоварите с един голям товар. Следователно, Бог в Своята Любов си казва, за днешния ден Господ казва: Обърнете се към Мене да ви науча да пеете хубаво, да разберете хармонията, да ви науча какво нещо е вярата, да ви науча какво нещо е надеждата, да ви науча какво нещо е Любовта, милосърдието, кротостта, въздържанието и хилядите други добродетели. Казвате: „Може ли да ги науча?“ - Може да ги научиш. Вас ви е страх, че ако научите добродетелите, ще изгубите живота. Казвате: „Калугерски живот е!“ Оставете вашия калугерски живот. Кое е по-хубаво, като риба да живееш в мътната вода или в бистрата вода? Че какво е Любовта? Любовта е онзи копнеж, в който като живееш, ще имаш постижения на онова, което желаеш. Но щом си в света, ще усещаш един недоимък, една празнота, едно безсмислие, едно колебание, едно съмнение, едно безверие, една вътрешна грубост. Каква любов е тази? Любовта има онази пълнота. Човек е гений. Той е талантлив, той е гений, той не е обикновен човек. Обикновен е, когато отива при обикновения, талантлив е когато отива при талантливия. Гений е, когато отива при гения. Човешката душа, дето слиза, се приспособява на условията, които съществуват. Някой път душата взема обикновена форма. Когато се качи към Бога, тя взема по-

друга форма. Една човешка душа е повече от един ангел. Един ангел е изложение. Душата съдържа възможности повече от постиженията на един ангел. Душата съдържа повече възможности в себе си, отколкото едно божество в себе си. Така седи този въпрос. То са ония несметните възможности, които Бог е вложил в душата, понеже тя е изражение на самия него. Тя е направена по образ и подобие Божие. Това са възможности, които Бог е вложил в нас, които за в бъдеще трябва да ги достигнем. Тъй е сега. Не какви сме сега. Не правя никакъв въпрос. Рибата си е риба, до време. Животното си е животно до време. Човекът е човек, до време. Казвам: Пред вас седи едно велико бъдеще, всички ония копнежи. Тепърва има да учите какво нещо е Любовта. Един ден като влезете в тази Любов (...). Всичките ваши погрешки ето от къде идват. 1, 2 - пиша единица, после 2, нали 12 става? Кое печели? Единицата или двете? С колко се увеличава единицата, с 10. Двете с нищо не се увеличава. Прибавим 3 става 123. С колко се увеличава единицата? Със 100, двете с 10, а трите остава същото. Всяко последующо число увеличава предидущето. Такъв е законът. Вас ви е страх, че някой ще ви замести. Вие печелите. Всеки човек, който иде да ви замести, ще ви увеличи. 1 2 3 4 5 6 7 8 9, всички са увеличени. С колко е увеличено? Всеки един човек, който иде подир вас, той дава цена на вас. Знаете ли? Аз казва не искам да ходят подир мене. Този човек ти дава цената, той те увеличава. Ако ти си преди него, той ти дава цена. Всеки, който върви зад тебе, всеки, който върви подир тебе, той ти помага. Всеки, който върви пред тебе, ти му помагаш. Следователно, напред ще вървиш, когато другият ще трябва да ти помага. Отзад ще вървиш, когато на другите ти трябва да помагаш. Вие не разбирате този закон. Като го приложите веднага казвате: „Той трябва да кукурига в къщи“. Там е философията. Двете кукурига, но той нищо не печели. Кой кукурига? Двете, той е повишен. Той дава. Онзи, който печели, съзнава, че силата не е в него, а в двете. Като се махне двете, той пак става единица. Писанието казва: „Господ ще ти бъде задна стража.“ Числата след единицата са задна стража. Тогава тази единица се увеличава с милиони и е мощно и силно. Всяко число, което иде, има бъдеще. Всеки човек,

който е тил на всинца ви, той най-малко ви е увеличил 10 пъти. Благодарете му, че е дошъл. Във всяко общество, като дойде един човек, той придава цена. Ако дойде един външен човек, който стане тил, той ще ви повиши 10 пъти и вие ще придобиете ценност. Щом дойде една душа, ще подигне вашата ценност десеторно. Всяка душа, което иде в едно общество, всяко дете, което се ражда в света, подига 10 пъти. Казвам: Вие, които се жените, трябва да имате едно момче и едно момиче. То е закон. На една сестра наскоро ѝ казах: Казвам, защо страдаш? Казвам: Ражда се едно момиче. Казват: „Нас не ни трябват много деца, кой ще ги гледа, кой ще ги възпитава?“ Умира детето. Рекох: Тебе ти трябваше едно момиче. Ако имаше момче, момичето щеше да остане. Пазете се, не съм аз за физическото. Казвам: Най-малко трябва да имаш една мисъл в ума си - едно момче. Трябва да имаш едно чувство, то е момиче. Ако имаш само една мисъл, пак нямаш едно чувство(...). Най-малко две неща ще имаш, на които да разчиташ. Ако стане сакатлък с едното, изключение има, да има на какво да разчиташ.

Та казвам: Вие понякога път не се оценявате. Някой път в школата има състезание. В живота има един естествен път, в който сте турени. Някои хора са турени преди вас. Дайте на всеки човек мястото, което му е дадено. Господ го е изпратил преди тебе, дайте му мястото, не го спирайте! Не искайте мястото на другите! Като дойде твоят ред, не оставяй тебе да те заместят други. Ти тръгни там, дето си поставен. Тръгни по пътя си. Не оставяй пътя си. Някой път казваш: „Тази работа няма да я направя“. Направи я. Иди, свърши работата, която ти е възложена, не оставяй твоята работа други да я правят. Не прави и работи, които други трябва да направят, че да ги научиш на мързел. Да не кажеш: „Чакай аз ще я направя“. Ако той трябва да направи тази работа, нека си я направи. Но, ако по някакво изключение не може да я направи, може да му помогнеш. Не се месете в чужди работи.

Не зная дали ще ме разберете? Вярвам, че ме разбирате. Понякога път не ви отърва да ме разбирате. Сега като ви гледам, забелязвам изведнъж да казвате: „Много добре говориш, Учителю,

ама знаеш ли на какъв огън се печем.“ Прави сте. Казвам: Този огън, на който се печете, той може да се угаси. Не е толкова страшен този огън, на който се печете. Няма нещо страшно в това. Неразбиране е това. Един ден аз щях да си осакатя пръстите. Гледам, горе на печката нещо, искам да го махна. То било една течност, нагорещила се, искам да го бутна с пръста си. Като го бутнах, то се залепи. Изваждам го. Казвам: Защо бараш с пръстите си? Защо не извади с някоя клечка, ами с пръстите си? Казвам: Вече сега няма да можеш да свириш. Ха сега да си туря изкуството, не може ли да поправа пръстите си. Най-после го поправих, но втори път не барам. Обели се само кожата, но можеше да се осакати пръста. Аз прибързах. Мисля лесно ще мине. То било така нагорещено, лесно не минава. Малка работа, но можеше да се осакатя. Трябваше да помисля малко.

Та сега вие понякога път барате много горещи работи с пръстите си, искате да пипнете някого. Опасно е да се пипа. Два, три деня и ми мина. Концентрирам мисълта си и казвам на тия клетки: Погрешката е моя. Пратих енергия, насърчих ги и те изправиха работата. Пратих им доста медикаменти вътре и те изправиха и си отидоха. Казвам: И вие изпрашайте медикаменти. Направиш погрешка, изпрати една хубава Божествена мисъл, едно хубаво Божествено чувство.

Сега какво да ви говоря още? Туй, което ще ви свиря е много мъчно. Много лесно е, но и много мъчно е! Технически не е много мъчно. Но да се даде един опит е много трудна работа. Сега искам само да ви дам идея, за да имате едно понятие. Колкото разберете, то е ваша работа. Аз на себе си го свирех и като свирех, останах доволен. Но само за идея да покажа това, ще ви го изсвирия. Не може човек да разбира нещата, докато не ги изпита. Сега не трябва да мислите, че като чуете ще стане нещо. Нищо няма да стане. Малко ще се поразмести въздухът из салона. Ако остане нещо във вас, добре. Какво нещо е движението? (Учителят извади цигулката.) Сега няма да очаквате много. Може да ви изсвирия „Цвете мило, цвете красно“. (Учителят свири.) Туй е ритъм на движение. Трябва да се движиш хубаво. Ти седиш някой път, инертен си. Туй е ритъм на правилно движение. Туй, ако на

един болен човек свиря два, три пъти, ще се зароди в него желание да стане, да завърви прав. Правилен ритъм на движение е. Та казвам: Сега, ако ви разправам, какво ще разберете? Сега вече имате една представа. Другояче, ако ви разправа, непонятно е. Животът трябва да го живеем, за да разбираме. Същият закон е. Трябва да мислиш, за да разбираш. Трябва да чувствуваш, за да разбираш. Трябва да постъпваш, за да разбираш. Силата е там. Туй, което аз правя, всеки един от вас може да го направи. Ако можехте да свирите като мен, добре щеше да бъде. (Учителят свири и пее.) Всинца, ако вземете цигулката и засвирите като мен, зле ли ще бъде? Тъй започва един човек, който се намира в лоши условия, взема истинския път, по който може да превърне живота си. Зависи какво движение ще дадете на този лък. Тия тонове не излизат сами, но от волята. Има известни движения, трептения, които произтичат само от волята. Ако волята не влезе в музиката, не ще има една воля. Трептенията, които се предават, не само от лявата ръка, но и мисълта трябва да действа. Моята мисъл следи туй движение. За мен движението е хубаво, когато сме въодушевени с една велика идея. Няма обезсърчение, напред всичко ще постигнем ние. То е идея. Тази музика е, която слизат онези отгоре, които слизат в света да победят. Това е един музикален превод. Светът ще се уреди. Тъй като слушате, тогава всичките хора трябва да се хармонират. Ние не трябва да препястваме никому; всеки да върви, всеки да е свободен, всеки да е доволен. Всички да се разбират, всички да са доволни, всички да побеждават и всички да се радват. Сега желая ви колкото сте запомнили. Ефирните същества, те като дойдат, те носят благото.

Аз доста платих на концерта, на вас го давам, без пари ви го давам. Искам да го приложите. Като стане нещо, да не кажете непостижимо е. Не, постижимо е! Там е ритъмът. Та си потананикайте. Доколкото е останало във вас. Старайте се да постигнете, защото непостижимите неща са постижими. Туй, което постижимо е, е непостижимо. Всякога, когато остава в живота непостигнато нещо, радвайте се, защото в непостигнатите неща, там е постижението. Постигнатото е замръзване. Не се

радвайте на замръзналата вода, но на онази вода, която тече. Не се радвайте на водата, която не изтича, но на водата, която тече.

Мото:

ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА СИЛА.

ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ВЯРА.

ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ЛЮБОВ.

Трябва да знаете, аз имам вяра във вас. Ако нямах вяра, нямаше да ви свиря. Та може да постигнете всичко!

XVII година.

7 лекция на Общия окултен клас,

държана от Учителя на 17 ноември 1937 г., сряда, 5 ч. с.

София - Изгрев.

АЗ ЩЕ ОЗДРАВЕЯ

Отче наш

Какво се говори в миналата лекция?

Аз ще ви задам един въпрос: Петелът като пее, става ли той причина да изгрее слънцето? - Слънцето изгрява и без петелът да пее. Ако петелът пее, по-добре че той оповестява. Сега някои от вас може да кажете: „Защо ми е туй пеене, и без пеене животът върви“. Но все таки по-добре е петелът да кукурига и човек да пее, по-добре се живее, отколкото да не пее човек и ако не кукурига петел, тогава по-мъчно се живее. Има нещо в живота, което не е доразбрано. Говори се за любовта, без да се разбира. Говори се за вярата и тя остава неразбрана. И надеждата, и тя остава неразбрана. Ние сме хора, които при големите блага не можем да ги използваме. Запример, вие имате тяло и не разбирате вашето тяло. Като собственост го имате, живеете в туй тяло и се грижите заради него, но (не) сте изучавали себе си. Запример, вие не знаете колко клетки има във вашето тяло, във вашата кръв. Не сте се заинтересували да видите какво върши кръвта за вас. Червената кръв влиза и излиза. През артериите излиза кръвта, през вените се връща. После казвате: „Една глава имам, с главата мисля, с дробовете дишам, със стомаха ям. Знание що ни трябва, от туй знание страда главата“. Ти имаш глава, какво нещо е главата най-първо. Имаш душа, какво нещо е душата? И тя остава неразбрана. Че човек има дух, но и духът остава неразбран. Човек има ум, има сърце, те са ценности. Тогава казвате: „Кажете ми новото кое е?“ -Че новото е сърцето на човека. Новото е умът на човека. Новото е душата на човека. Новото е духът на човека. Тогава пита някой: „Я ми кажи ти, аз кой съм?“ - Ти си онзи, който не знаеш ценностите на своето сърце, който не знаеш ценностите на своя ум, който не

знаеш ценностите на своята душа и който не знаеш ценностите на своя дух. Това си ти. И тогава питате защо умираете. Умирате, защото не знаете ценността на душата, на ума, на сърцето, на духа. - „Аз защо съм нещастен?“ - Защото не знаете ценностите. - „Защо са тия нещастия, противоречия?“ - Защото сте невежа. - „Ама ние вярваме в Бога“. - Всички вярвате във вашите изобретения - богове, които сте изобретили от вас, в които вие сами не вярвате. Защото, ако ти вярваш в този Господ, когото имаш, вечерно време като дойдеш, тогава като си пропуснал нещо в живота си, ще се спреш и ще кажеш: „Ще мине тази работа“. После, ако ти вярваш в този Господ, ако ти имаш един Господ, ти не би кряскал. Ти кряскаш, вдигаш шум, че ти никакъв Господ нямаш. Ти ако имаш вяра, ще бъдеш тих, някоя Божа кравица. Често идат при мене мнозина, които са ме учили, ученици, които чудни работи ми разправят. Разправят ми за половинката. Казвам: Как се дели единицата? Като туриш единицата и отдолу число, и ако туриш една линия на числата така:

1 2 3 4 5 6 7 8 9

1 2 3 4 5 6 7 8 9

Какво отношение има тази линия? Горے имате числител, долу знаменател. Да кажем имате една втора. Какво означава една втора? - Аз ще ви дам една формула, която може да ви заблуди. Една втора значи мъж без жена. Една втора значи господар без слуга. Една втора, значи ученик без учител. Какво значи две втори? - Или хубаво: Какво значи една трета? Дом без деца. Една трета е дом без деца. Три трети какво означава? Дом с деца. Сега вие ще питате: „Защо е така?“ - Защото не е другояче. Та казвам: В математиката, ако между тия числа така турите две точки: 1 : 2 : 3 : 4 : 5 : 6 : 7 : 8 : 9. Едно се отнася към две, две се отнася към 3, три се отнася към четири и т.н. Отношения има. Какво означават тия отношения? Дайте го на един музикант, какво означава 1 : 2. В хармонията какво означава 1 : 2? Обосновано отношение, отношение на тоновете. Как се раждат терцата, квартата, квинтата и т.н. Сега да оставим тия работи, те са много сложни. Ако влезете в музиката, много мъчно се разбира. Най-мъчно се разбира. Говориш за една кварта, но какво нещо е квартата? И

музикантите не разбират. Квартата се отличава. Колко тона има? Има малка кварта и голяма кварта. Квартата, това е един дом с баща, майка, син и дъщеря. Това е квартата. Квинтата, какво е сега? Терцата е само с баща, майка и син. То е терца. Ами секундата какво е? - То е баща и майка, няма деца още. Ами тонът какво е? - Само баща е. Ако така се изясняват нещата в случая имаш терца, но той е само едно уподобление. Уподобление, с което изкуство трябва да се започне.

Най-първо човек трябва да започне с изкуството на човешката мисъл. Да знаеш да мислиш, то е изкуство, после да знаеш да чувствуваш, то е пак изкуство и да знаеш как да постъпваш и то е изкуство. После, изкуство е да учиш добре. Ще се научиш на изкуството да слушаш. Ще се научиш на изкуството да гледаш. Ще се научиш на изкуството на обонянието, ще се научиш да вкушаш нещата, да ги ядеш, и най-после ще се научиш да ги пипаш. Човек трябва да изучи изкуството да ходи, да работи, това е изкуство. Вие считате, че то не е изкуство. Ами, че твоето нещастие е сутрин като излезете, зависи от първата крачка, как ще я вземете, какъв ъгъл ще направите. Сега не искам да ви турям в едно заблуждение, но аз като видя как някой тръгва, казвам: Този както тръгва, никакъв успех няма да има, съвсем ще загази. Този, който тръгне изведнъж се засилил, нищо няма да направи. Този, който тръгне и бърза, нищо няма да направи. Той е като заека, като бяга и го блъсне някой храст, подскочи. Хукне да бяга, казва: „Голяма опасност, ще ме изядат“. Станеш сутрин, казваш: „Какво ще правя, аз имам толкоз дългове да плащам“. Изпоплашиш се, имаш да даваш. Ами щом имаш да даваш, защо не бъдеш толкоз честен да идеш при баща си и да кажеш: „Татко, направих дълг без твое позволение“. Защо ще го криеш? Изповядай се пред баща си, а ти минаваш пред баща си, като че нямаш никакъв дълг, че всичко е изправено. Той изпратил сина си, да се учи в странство и му изпращал по 10 000 лева на месец и той като ги изхарчил, нищо не изучавал и направил още 5000 лева дълг. Връща се, лъже баща си, че е свършил. Не отива да се изповяда, а лъже баща си. Всички вие сте все такива синове. Съжалявам, че го казвам, понеже между вас аз мязам на учител,

който учи синове, които не са изпълнили дълга към баща си. Щом лъжете баща си, ще лъжете и мен. Каквото и да ви преподавам, ще го преподавате тъй, както не трябва. Сега бих желал да ви кажа, че сте много добри. Много добри сте, но има да давате. След туй седнал някой да ми разправя, че имал карма. Наскоро един от окултното общество, идва да ми разправя, казвам: Вие страдате, вашите главатари страдат от тщестлавие. Всеки мисли за себе си, иска да прокара някоя своя теория.

Сега да ви кажа, че аз разбирам нещо от музика. Може да ви напиша много работи от музиката, оттук-оттам взети. Откраднато едно оттук, едно оттам. Може да ви направя музика. Мога да ви направя колкото искате парчета, може да сглобя от музикални парчета, тъй както в една колегия в Америка, учениците по зоология, имали един виден професор и искали да го изпитат. Събрали се учени и студенти, направили един нов бръмбар: взели главата от един бръмбар, краката от друг, тялото от трети, скопосали нещо и казват: „Г-н професоре, намерихме един нов екземпляр, кажете ми към кой вид спада?“ Гледа той и казва: „Момчета, това е „хъмбък““. Казва: „Това е една измислена бубулечица“. Та всички вие си имате измислени бубулечици, които носите. И казвате: „Тази бубулечица към кой вид спада?“ - То е измислена ваша бубулечица. Сега можете вие да направите едно възражение. Аз ви говоря сега и вие понякоя път се докачате. Нямате право да се докачате, защото вие сте на бал-маске. Нито един от вас не носи своето име. Какво обидно може да има. Или някой носи прякор Жабков. Какво значи Жабков? Или Шишманов? - Шишманов какво е? - Шишманов е бабачко, или Лисичков, или Вълков? Че откъде накъде Вълков или Лисичков? - Този Вълков, ако е от Вельо, разбирам, но ако е от вълк, тогава не разбирам. Вълков ли трябва да го казвате, или Велков, голяма разлика има. Най-първо, поправете всички ваши прякори. Защото много имена трябва да се поправят. За да бъде името ви щастливо, трябва да съдържа от трите категории букви, като разделите азбуката от първата до деветата буква, от деветата до осемнадесетата и от осемнадесетата, до края. За да бъде щастливо името ти, по една буква от тия три категории.

Един професор ми държа цяла една лекция, биологическа лекция, как се развиват растенията. Ще гледаш какво означава. Това са наблюдения. Сестри има, които постоянно пишат някои работи, без да ги наблюдават под микроскоп. Този човек под микроскопа наблюдава, а пък някой седи и си въобразява. Аз може да ви туря пет линии и да пиша нотите, накъдето видя. Ти не можеш да туриш „до“, където искаш, ти не можеш да туриш „ре“, където искаш. Ако ключовете са различни, на различни места на петолинието, нотите се местят.

Да кажем, вие имате една мажорна гама. От „до“ до „до“ е е мажорна гама, но и от „ре“ до „ре“ е пак мажорна гама. От „ми“ до „ми“ е пак мажорна гама. От „фа“ до „фа“; от „ла“ до „ла“; от „си“ до „си“. Коя трябва да вземе сега? - Ти ако вземеш от „ре“ до „ре“, то е движение. Започнал си една работа, ще започнеш от „до“. За мене от „до“ до „до“ съвсем друго значение има в музиката. От „ре“ до „ре“ има друго значение. - „Може ли да взема от „ре“?“ - Може. - „От „ми“, може ли да взема?“ - Може. От „ми“ трябва да започнеш, за да мислиш. От „фа“ трябва да имаш някакъв капитал. Ти си болен човек, не можеш да започнеш от „фа“ до „фа“. Ти си без капитал. Що е здравето? Ти, ако искаш да бъдеш здрав, трябва да изучаваш от „фа“ до „фа“. Не да оставиш, те са неразбрани работи. Не искам да ви накарам да си бхтате ума. И да ви говоря, то е нещо само за гениалните музиканти. Но аз го превеждам като картина неразбрана. Туй, което ви говоря ще бъде толкоз разбрано, колкото в тази картина. (Учителят показва картината.) Аз като ви говоря, аз правя свой превод. Тия неща не са ясни, понеже, самият майстор, който ни говори тия работи казва: „Туй нещо не е ясно“. Има неща, които не са открити. Има хиляди работи, които са пропуснати. Казвам: В живота който ние живеем, в нашите разбирания има хиляди работи, които са пропуснати; неща, които не са ясни.

Когато казвам аз, че нямаме вяра, не че нямаме вяра, имаме вяра, имаме вяра на животните, но то не е човешка вяра, имаме вярата на паяците, но това не е човешка вяра. Запример, аз уважавам търпението на един паяк, като направи своята мрежа, по цели седмици седи, не може да хване никаква рибица, седи,

укрепява своята паяжина, от едно място на друго се мести. Седи и търпи тоя паяк, докато хване нещо. Питам сега в дадения случай, като хване паякът една муха какво мисли? - Ние мислим, че паяците са много глупави. Не са. Какво изкуство имат! Един паяк като един текстилен фабрикант, изтъкава най-тънките нишки, смятане има. Като направи своята мрежа, разбира от ъглите, разбира от теченията на въздуха, разбира от времето, кога ще се развали, кога ще дойде вятър, той удвоява своите нишки. После, когато ще се измени времето, разбира, някой път седи на средата на паяжината. Това показва, че времето ще бъде едно. Някой (път) ще видиш, че се окачил на някой ъгъл, не е на центъра. Паяка като го гледаш в неговата паяжина, ще разбереш какво е времето. Този паяк взема разни пози, и всяка поза се обуславя на нещо. Сега може да ме питате: „Знае ли това?“ - Знае, разбира се, специалист е. Много работи знае, но много работи, които ние знаем, не може да ви ги дам. Паяците мислят, че освен паяците, други същества няма в света. Ако му говорите, казва: „Тия неща са въображаеми“. Казва: „Никакви други същества в света не съществуват, освен паяците, те са най-културните същества. Такива неща като нас, никой не може да направи“. Че съществуват човеци, казват: „Няма човеци, то е въпрос философски. Нашите философи нищо не са казали, дали съществува“, а пък често като направят мрежата си, дойдат тия същества, скъсат с бастуна мрежата и той обяснява туй скъсване съвсем другояче. Един паяк не може да види човека, пръста може да види, но тебе като човек не може да види. Той може да бяга от пръста, но тебе като цяло същество не те вижда, не може да те схване.

Та казвам: Ние имаме същата погрешка на паяците. Като говорим за ангелите, казвате: „Къде са? Няма други ангели освен нас. Ние сме само хората тук на земята“. Философи има, които казват, че човек е велико същество, по-голямо същество от човека няма. По-голямо същество от човека е бил само Бог, то не е така. В този смисъл, ако се каже, че човек е над всичко, ние разбираме един съвършен човек, съвсем друго се подразбира. Ако човек е всичко, че този човек, както ние (...). Та казвам: Правят сега изчисления, че в кръвта има 75 милиарда клетки, които ходят да

разнасят само храната на всичките други клетки в тялото. 75 милиарда служители, които ходят да разнасят храната на всяка клетка. После, дето има нечистотии, вземат ги 75 милиарда клетки. Туй постоянно обръщане, те са същества, които прислужват за храненето в човека. Икономия има. Само в храненето има 75 милиарда същества, които помагат. Ти си гладен, като се наядеш, ще дадеш работа на 75 милиарда същества вътре в тебе, да ходят да вършат работа. Ти казваш: „Аз се наядох, тази работа аз я свърших“. - Не, приятелю, нямаш никаква философия. Ти като си ял, след тебе ще дойдат 75 милиарда същества, ще работят, ще разнасят храната в мозъка, в дробовете, по всичките части на тялото и най-малките затънтени части в твоето тяло, като се върнат, работата донякъде е свършена. Ти казваш: „Аз свърших тази работа“.

Знаете ли процеса на вярата? - Вие мислите, че вярата е нещо просто. Ти като повярваш, ще туриш в действие 3 билиона и 600 милиона клетки да работят. Във всяко вярване става пермутация. Три билиона и 600 милиона клетки ще се раздвижат и тогава ще се яви някаква мисъл и то не навсякъде, а само специфично. Другите клетки няма да знаят кои са причините. Ти можеш да смущаваш мозъка, без нищо и никакво. Дошла лъжлива мисъл. Страхът не е мисъл, но то е едно чувство, ти си се уплашил. За какво си се уплашил? Уплашил си се, че си изгубил 100 лева. От това изплашване ще дадеш смущения в тялото на 3 билиона и 600 милиона клетки. Казвате: „Трябва да вярваме в Бога“. Трябва ни знание сега и какво знание? Вие ще кажете, аз съм казал така, но някой път, аз като се върна започвам да проучвам онова, което съм казал. Този професор ми каза, че (Учителят гледа чертежа) мяза на българска тояга с гега. Този професор казва, че винаги в такова растение се раждат от мъжки род, когато има тази тояжка, все от мъжки род се раждат. Когато накрая на тояжката има гегичка, показва, че мъжки ще се родят. Когато е без гегичка отгоре, тогава се раждат женски. Ако има пръчица в клетката се раждат женски. Ако има закривена пръчица се раждат мъжки. Не само туй, то е едно от качествата и после, професорът казва тъй: /Фиг. 1/ Това са наблюдения. Той ми казва, че ако има една

Фиг. 1

кукичка, се раждат мъжки. Ако има права линия, се раждат женски. Кажете защо да се раждат мъжки и защо да се раждат женски? Мъжки се раждат, за да имате ум; женски се раждат, за да имате сърце. Следователно, когато се роди едно мъжко и едно женско, човек започва да функционира другояче. Умът остава като

един зародиш и сърцето само по себе си остава като един зародиш. Пък като се роди женско и мъжко, започва процеса в нас, започваме да мислим. Следователно, една мисъл ще мине от мозъка в сърцето на човека, в неговите чувства. Ако ти най-първо не можеш да мислиш, ти няма да можеш да чувствуваш. Пък едновременно човек като мисли и почувствува, той ще знае как да постъпва. Ти никога не можеш да постъпваш, ако не мислиш и ако не чувствуваш. То е един процес, който трябва да знаете. Успехът сега от какво зависи? - Казвате: „Аз вярвам в Бога“. Най-първо ще мислиш за Бога, после ще почувствуваш Бога. Трябва да станеш слуга на Бога, трябва да направиш нещо за Него. Ако ти имаш един Господ, за който не си мислил най-хубаво, заради Него, ако не си турил да мислиш най-хубавото заради Него, и да почувствуваш най-хубавото за Него, после да направиш едно добро, заради Него, да послужиш - ти не можеш да познаеш Бога. Ти искаш да се разсърдиш на един свой брат. Казваш: „Но заради този Господ пред Който седя, заради Него няма да го направя. Макар, че съм неразположен, но заради този Господ ще имам хубаво разположение. За този Господ, ще му направя едно добро. Не заради самия него, не заради мене, но заради Господа, Когото имам“. Тогава ти ще имаш един Господ, Който ти служи за една мярка, как трябва да постъпваш. После казва някой: „Ти нямаш ли Господ, покажи ми. Нямаш ли Господ“. - „Имам“. Хубаво, едно от двете. Покажи ми твоя Господ и аз ще ти покажа моя Господ. Аз моя Господ ще ти покажа, но покажи ми ти твоя, обмяна трябва да има. Дойде една мома, аз разсъждавам, тя носи един Господ. Тя носи Господа в сърцето. Дойде един момък, той носи Господа на ума. Казва момъкът на момата: „Покажи ми твоя Господ в сърцето“, а пък тя казва: „Покажи ми твоят Господ в

ума“. Тия двата Господа, единият Господ в ума на момъка, и Господ в сърцето на момата, веднага ще образуват връзка. То е алегория. Вие ще кажете: „Влюбих се двамата“. - Не, опознава се Господ в момата и Господ в момъка. В момата Бог наблюдава колко тя го познава. В ума Господ седи да види доколко момъкът в ума го познава. След като види, че го познава донякъде, той се яви, съедини ги и Господ казва: Като се обичат, не че момъкът обича момата или момата обича момъка, ами Господ ги обича, пък те почувствуват Неговата любов, казват: „Обичаме се ние“. Господ казва: „И двамата ви обичам“. Защо ни обича Господ? - Трябва да имате ясна представа. Бог ни обича заради онова, което е вложил в нас. Дотогава, докато носим Неговия образ, Той ни обича, като оцапаме Неговия образ, Той не ни обича, като оцапаме Неговата любов, Бог не ни обича. Бог обича това, което е като Него. Защо те обича Господ? Казва: Направих го по образ и подобие Свое. Бог обича онова, което е Негово. Ти може да обичаш в другите Бога. Една сестра ми каза, тази идея тя ми каза. Една мома казва: „Помни, докато ти носиш онова, което съм внесла в тебе, докато ти носиш онези чувства, които внесох в тебе, дотогава е добре. Но в деня, в който ги опетниш, трябва да знаеш, че между нас всичко е скъсано“. В един дом има почитание и уважение, но не така безразборно. Казвам: Господ е Любов. Бог е Любов дотогава, докато носим Неговата Любов. Да отразим Божията Любов. Ако аз не може да отразя Божията Любов, това не е Любов. Когато аз отразя Неговата Любов, и когато вие можете да отразите Неговата Любов, то е Любов, тогава ще се зададе въпроса. Не че ви проповядвам аз, но искам да ви изведе из едно заблуждение. Вие седите, млади сте, след 40-50 години виждате, че сте се изменили, казвате: „Остаряхме“. Защо остарявате? - Сега може да ви кажа, защо остарявате? Защо остарява човек? - Човек остарява, защото не се обновява. Писанието казва: „Онези, които чакат Господа, душата им ще се обнови.“ Аз, когато изучавам музиката, аз имам една музика в себе си, сега аз може да ви кажа същинската музика, аз имам една музика, която свиря. Някой път свиря обикновена музика, музика на сенките. Но има една музика, която свиря, когато се

намирам в най-трудно положение. Ако изляза и тъй времето е, както сега, и засвирия, веднага ще се измени времето. Ще изчезне всичката влага. Намирам се в бедно състояние, пари нямам. Като засвирия, парите идват сами по себе си, започват да се търкалят, на ваш език казано. Като видя, че идат повече, отколкото трябва, спирам да свиря. Ако попитат: „Защо спря?“ Казвам: Ще се удавя, тия пари ще ме затрупат. Аз съм правил опити като свиря, камъните и те се вдигат и камъкът може да се вдигне от едно място да се премести на друго място. Ние сме правили опити, и като видим, че камъните започват да се кланят, спираме. Като започнат да се кланят камъните, казвам: Достатъчно, не искам повече. Или дойде безверието в мене. Седна да свиря на безверието и като свиря, това безверие изчезва, дойде вярата. Дойде в мене безлюбието, посвирия му, посвирия на злото, дойде любовта, че туй е музика.

Казвам: Сега ще учите, туй в мене не дойде така, главата ми побеля от опити. Може да питате, защо побеля главата ми? - От опити, някъде сполучливи, някъде несполучливи. Може да свиря една песен и да почернеят косите ми. Може да свиря и да се подмладя, туй за мене е играчка. Но не е в сметката ми да се подмладя, защото ще имам работа с младите моми, ще тичат подире ми. Всяка мома ще хвърли око, ще каже млад момък. Да оставим туй е веселата страна. Оправдавам тичането на момите, оправдавам и тичането на момците. За мене тичането на момите е благородно нещо, за мене това представя Божествена идея. Но не мисля, че трябва да отида и гоня мухите. Когато майката се занимава със своето дете, права е тя. Каквото да върши, всичко е добро. Ние започваме добре, но свършваме зле. Сега гледам някои турят яйца под квачката, започнал много добре, иска да се измътят, ходи на тия пиленца, дава им всяка сутрин просо. Казвам: Колко е благородна. Тя потупа кокошката, хване пиленцата, помилва ги, но гледам като станат пиленцата ярки, току както върви, хване го за врата, тури го на дръвника, вземе и отреже главата. Напълни тенджерата с топла вода, туря я в тенджерата, оскуби я, след това ха с ножа, извади това онова, червата. Тури я в тенджерата да се вари. Казвам: Този човек започва добре, но

свършва зле. Не, не аз не искам тази наука, не ми харесва, тя е наука на разрушението. Ние започваме да измътим любовта, но като измътим пиленцата, ти вземеш и отрежеш главата на едно хубаво чувство. Ти не си ли като онзи, който заколил едно пиленце. Че малко философия трябва. Сега, този човек аз като гледам казвам: Слушай, ти намираш, че има погрешка в този човек, но ти в себе си не си ли заклал някое чувство, не си ли го оскубал, не си ли го турил в тенджерата? - Толкоз хубави твои чувства къде отидоха? Някой казва: „Аз не ям пилета, но продавам яйцата“, че продаването и изядането за мене е все едно. Казва: „Не ям пилета, но продавам яйца“, но за мене продаването и яденето е едно и също. Аз ще го дам друг да го изяде. Никога не давайте вашите мисли да бъдат изядени от когото и да е. Има мисли, които трябва да се изядат, но нека мислите и чувствата да ги изяде някой, който може да те ползува. Някой ще изяде твоята мисъл и чувство, че всичко ще вземе и нищо няма да ти даде. Сега аз ви говоря, понеже вие имате Стоян, Иван, Драган, но това не са (имена от) ваше отечество. Кои имена са от вашето отечество? Защото няма какво да се докачате - лорд еди-кой си. Затуй ние не можем да носим нашите същински имена, понеже ще се опетнят. Бога не Го знаем с Неговото същинско име, понеже ще се опетни името му. Името, което имаме за Бога не е истинско, защото ще се опетни. Човек, за да произнесе името Божие, трябва да има чисто сърце и постъпки. Като произнесеш името, да го произнесеш с онази любов, вяра и надежда, че Бог да бъде нещо велико; свят, в който ще имаш един свещен трепет. Като дойде всичко да ти стане приятно. Като помислиш заради Него, веднага и беднотията, и смъртта, и като умираш да мислиш заради Него. Ако си на умираше и щом мислиш заради Него, смъртта ще те напусне. Смъртта щом чуе това име, ще избяга. Сиромашията, щом чуе това име, ще се оттегли. Страданиято, щом чуе това име, ще се оттегли. Туй е името, в което всички неща стават. И смъртта благоговее пред Него. Няма същество в света, което като чуе това име да не застане в трепет. То е Господ, пред Който всичко благоговее. Тази идея трябва да я носите със себе си, не я разправяйте на другите. Не я разправяйте навън. Питат: „Каква

идея разправи Учителят?“ Някой път аз мисля за Бога и така се тонирам. След като разправям, че не разбирате, забравям всички ваши погрешки, като произнеса името Божие. Тогава всички погрешки ще изчезнат, аз съм тих и спокоен. Казвам: Всичко е добро. В любовта няма мъчнотия, в любовта няма страдания. В Любовта няма недоразумения. В любовта всичко се обновява, има вечно блаженство. Казвам: То е хубав свят, дето да си почивам - раят е там. Гладни няма да бъдем, голи няма да бъдем.

Но сега да дойдем до земята. Сега какво трябва да се прави. Аз ще ви запitam друго. Вие с какво намерение слязохте на физическия свят? Мене ако питат, аз защо дойдох на физическото поле, ще кажа: Аз дойдох да си купя бои, да си купя само бои, понеже няма в горния свят. Дойдох да си купя бои, за да рисувам. Само за бои трябва да слеза. Трябваша ми, аз само за бои дойдох. Аз съм дошъл сега в музиката и боядисвам тоновете. Като срещна една тоналност, един тон, боядисвам. „До“-то боядисвам с червен цвят, да го познаваме, да се освободя. Другояче, всичките тонове са без цвят. Като го хвана веднъж, боядисвам го. Ще ви кажа, че „до“-то боядисвам с червен цвят, вие с какво го боядисвате? Аз ще ви кажа, че „си“ боядисвам с ясно-син цвят. С червено и синьо боядисвам, след това започвам да произнасям. Как ще произнесеш синия цвят, как ще пееш? Един художник, който не може да пее, той не може да рисува. Аз съм се опитвал някой път да рисувам, но такива гарги съм рисувал - и в музиката, като запея и свиря хубаво, гениален художник съм, без музика, гарги рисувам, криви линии. Някой път аз се смея на

Фиг. 2

себе си. Като река да рисувам, казвам: Така ли се рисува, няма линии, децата така рисуват /Фиг. 2/. Туй око ли е, така не се рисува, два клепача има окото, горният клепач е бащата, а долният клепач е майката. Детенцето е окото, казват: „То е нежно детенце“. Те го пазят. Да стане (голямо), да порастне, постоянно го чистят, мият. Бащата и майката казват: „Даровит син е той, всичко вижда навън“. Клепачите се допитват до сина, питат го да види, синът отвътре разправя на баща си какво е видял и на майка си разправя. Те го

чистят, а синът ги учи. Казват: „Синко, я погледни и ни кажи“. Синът учи баща си и майка си. Синът учи клепаците. Писанието казва: „Синът ще ви направи свободни.“ Окоето ще ви направи свободни. Ухото ще ви направи свободни. Носът ще ви направи свободни.

Сега какъв опит искате вие да направим в музиката? Да направим някой опит, да ви накараме всинца да се разиграете, както седите. Или искате, както седите всички, един по един да си излезете навън? Аз може да ви изкарам всинца навън, един по един да излезете. Много лесно е, но не изведнъж. Аз ще ви свиря толкоз дълго време, вие ще се уморите и ще ме оставите. Всички може да ви изпъдя из салона. Ще мязам на онзи музикант тогава, който дал един концерт в Париж. Понякоя път обичал да се захласва. Започнал един концерт и толкоз дълго свирил, публиката започва да го напуща, излизат всички, а той свири на естрадата. Най-после идва слугата и казва: „Господине, когато свършите парчето, можете да заключите“. И вие понякоя път сте ми държали такива дълги концерти. Имаше един Тенекеджиев се казваше мисля, славянски философ. Иде един ден при мене и ми казва: „Господине, пет минути може ли да ми дадете?“ - Може. Влиза той и държи часовника си. Цели три часа ми говори. Слушах го три часа. Казвам си: Колко можеш да търпиш? - Като свърши казва ми: „Да излезем да се поразходим“. Три часа ми говори, цитира, та ми дрънка, дрънка, казва: „Разбра ли?“ Рекох: Разбрах. Та туй, което разбрах и на вас ви казвам. Три часа седяли ли сте вие да чувате дрънкане. И на себе си като излезе, казах: Никога да не дрънкаш, виждаш ли този, който ти говори, дойде за 5 минути, но говори 3 часа. Този човек, той е свободен, то зависи и от мен, аз можех да изляза от там. Държи часовника като англичанин. Англичаните имат хубава черта. Дал той рандеву някому, ти му отиваш на гости, но се извинява и казва: „Господине, имам рандеву, поканен съм, ще ви оставя вкъщи“. Отива си. И ти може да си отиваш. Казва: „Отивам на рандеву“, че ти си отишъл на гости, не държи сметка за това. Той държи сметка да изпълни своята длъжност, той ще поздрави госта си и ще си иде. Ти сега седиш, дойдат ти гости, говорят за новите идеи. Защо вярваш в

това? Не, не, рандеву имам. Всеки един да бъде последователен на онова, което е дълбоко заложено. Всички искам да бъдете верни на вашата любов; всички искам да бъдете верни на вашата вяра; всички искам да бъдете верни на вашата надежда. Бъдете доволни от дрехите, в които сте облечени. Или бъдете доволни от вашия стомах. Или бъдете доволни от вашите чувства. Или от вашата дихателна система. Туй, че може да дишате. После, радвайте се, че мислите. Радвайте се, че можете да мислите малко. Като станете помислете малко. Колко научни работи има? Една сестра казвате, че четете само Евангелието. Казвам: Спасително е, щото четете Евангелието. Кое трябва да четете в Евангелието? - Като четеш в Евангелието, трябва да възстановиш оригинала. Като започнеш да четеш Евангелието, трябва да имаш всичкия живот на Христа, с всичките апостоли от началото до края, като на кино да ги виждаш, тъй както е било неопорочено, не оттук оттам взето, това не е Евангелие, то е само една скица. По някой път трябва целият този процес във вашия ум да се възстанови. Когато аз мисля за Любовта, аз не мисля само за Любовта между двама души. Мисля за Любовта, която едновременно задоволява всички живи същества. Аз мисля вече за Любовта, че вече няма страдания, то е Любов. Любовта, която задоволява света - не е туй любов. Любов е туй, което поправя всичките погрешки. За мене Любов е туй, което възкресява хората, туй, което ги кара да живеят добре, без да се лъжат. Най-хубавото, най-красивото, това е Любовта. Дето видим хубавото, красивото, там е Любовта. Туй, дето не е Любов, оставете настрана. Любовта като дойде в безлюбието, туй място ще стане така ценно както Любовта.

Та казвам сега: Допуснете сега във вас Любовта да започне да действува, там, дето не е действувала досега. После като дойде новата Любов, изисквайте от нея да ви направи невидими. Вие трябва да се учите вече да се смаявате. Вие досега сте се учили да растете, а пък сте израстнали много и там е (всичката) ви мъчнотия. В дома си, жената иска да ти се скара, ти изведнъж се смали, че като те погледне да те не вижда, да изчезнеш пред нея. После, затыжи се за тебе, къде ли отиде? Започне да плаче,

пак излез пред нея. Разсърди се, пак изчезни. Имаш да даваш пари някому, изчезни. Искат да те изпъдят от църквата като еретик, ти изчезни, после пак се появяваш. Че няма ли да всяваш страх във всичките. С благоговение ще те гледат хората, ако така може да се явявате. Сега вие ще кажете: „Учителю, покажи ни как“. В Париж един адепт правил един опит. Минава във висшето парижко общество и казва: „Аз може да ви покажа, как със своята мисъл може да спра един трен“. Качва се с графове, контове на трена и казва: „За да направя този опит, ще ми дадете огърлици, скъпоценности, пръстени, всички те ми са необходими“. Дават му всичко, качват се на трена и като тръгва трена, идва на едно място и казва: „Аз ще спра трена“. Като казва, че ще спре трена, той скача от трена, тренът заминава и той задига работите.

Никога не правете никакъв договор с дявола. Всякога той ще ви изиграе. Досега дяволът нито един договор не е изпълнил. Вие някой път мислите, че кой ще го застави? Кой ще го застави да изпълни туй, което ви е обещал? Нали вашият живот от какво седи? Всички вие сте хора на разочарованието. Казвате: „Така ли мислех“. Мисли, за това, което Бог може да ти даде, а не туй, което хората може да ти дадат. Не че е лошо, тия хора ще ти дадат нещо и ще ти го вземат. Един човек може да ти направи една услуга и той ще иска и ти да му направиш услуга. Единственото отношение е онова, което Бог върши заради нас. Ние трябва да разбираме Божествения свят, за да тръгне в нас правилно еволюцията в живота. Понякоя път, аз се уча от вас. Знаете ли в какво отношение? - Понякоя път аз разсъждавам и гледам, има някои хора, които 20 години вземат лотариен билет и са спечелили само по 200-300 лева. Казвам: Каква вяра. Двадесет години той вярва, че ще спечели. Аз бих желал да имам тази вяра. Аз като взема 3-4 билета и ако не спечеля намирам хубавата черта. Този човек ще вземе билет и казва: „Ще спечеля“. Казвам: Може би ще спечели. В най-големите противоречия, виждам добрата страна. Аз всякога като взема билета, зная ще спечеля или не. Питат някои: „Как го знаеш?“ - Туй, което може да направиш, ти го знаеш; туй, което не можеш да направиш, ти не го знаеш. Ако един цигулар може да вземе своята цигулка и да свири една

вечер на сцената, може да вземе 20-30-40-50 хиляди лева, или една певица като разклати гърлото си с тия високи тонове, взема 50-60 хиляди лева на вечер. От какво зависи щастието? Как стана щастлив цигуларят? Да знаеш да свириш с цигулката. Има някои на физармоника свирят, но трябва да знаеш, без този лък, без тия пръсти, ти не може да свириш. Цигулката свири туй, което ти мислиш, чувствуваш и постъпваш. Аз понякоя път мисля, защо да свири цигулката? Той има мисъл и чувство. Ако нямаше тия мисли и чувства, не можеше да свири. Цигуларят в мене трябва да вложи нещо. Има един глас, който трябва да се вложи, може да свириш механически, пък може да свириш от душа, то е Божественото. Божественото в тебе, от душата ти трябва да излезе и да влезе в цигулката. Щом свириш така, ти свириш добре. Щом не влезе, ти имаш механическо свирене. Тук под лъжичката ти стане топличко, приятно. Аз го наричам магнетизъм в музиката. Всички тонове вървят по един закон. Всички тонове идат на място. Изгубиш този магнетизъм, нотите изхвъркват, няма с какво да ги свържеш. Това наричат вдъхновение на музиканта. Казвам: Ако вие всички дойдете до Божествената Любов, всички ще бъдете певци, ще можете да пеете. Я ми кажете, коя е любовната песен? Аз още като чуя една мома да пее, аз ще ѝ кажа ще бъде ли щастлива или не. И момъка като го чуя да пее, ще зная, ще бъде ли щастлив или не. Казвате: „Няма да оздравея, няма да оздравея“, туй музика ли е? Как ще пееш? - Ще оздравея. Пейте сега: Аз ще оздравея. Минорни гами има. Ти в една минорна гама не можеш да оздравееш. Мажорна гама трябва да бъде. Изпейте ми сега тази песен „Аз ще оздравея“. (Учителят пее: „Аз ще оздравея, аз ще оздравея, аз ще оздравея; здрав съм, здрав съм, аз ще оздравея“.) Като че тази песен не се е пяла. Някой казва: „Отиде, няма да оздравея, няма да оздравея“. Има любовни песни: „Ти не ме обичаш, ти не ме обичаш, колко съм тъжен“. Или, „Ти ме обичаш, аз вярвам в тебе“. Пей ти на своята възлюблена, пей така: „Ти ме обичаш“. Как ще постъпиш сега, аз вярвам, ти ме обичаш. Попей тази песен. Ама не мога да я пея. Думата „не мога“ в Любовта не съществува. Ще туриш „мога“. „Не мога“, ще напишеш „Не, мога“.

Коя песен да изпеем сега? - Толкоз образци съм ви дал. Например песента „Махар Бену“, или „В начало бе Словото“, или „Бог е Любов“. Как бихте изпели вие „Бог е Любов“? (Учителят изпява „Бог е Любов“ грубо, рязко.) Не може така. Сега как ще изпеете „Бог е Любов“? За да пеете „Бог е Любов“, трябва да имате един узрял плод; който иска да изяде този плод, трябва да има хубава краска, да ви привлече, че да се зароди желанието да влезе във вашия дом, да го приеме на гости. Тогава може да пеете. Няма да пеете, като имате зелен плод, но като узрее плода. На един плод хубаво узрял, тогава вече можете да пеете. Ако искате Любовта, ще имате един светия, отгдето минава, той говори добре за хората. Тогава може да пеете. Той ще ви послужи да вземете като основен тон. В Любовта има основен тон, който трябва да вземете. Може да ви пея: „Любовта дава живот“. Как да ви я изпея сега? - Ако ви я изпея тъй, както трябва, всинца, които сте болни и кашлите, трябва всинца да оздравеете. Не искам да пея, че като я изпея и вие не оздравеете, аз ще се компрометирам. По някой път вие искате аз да опитам. Аз съм готов на опити. Вие искате аз да направя опит, пък вие да не плащате. Половината от разноските, които аз ще направя, вие ще платите и половината, аз. Но аз да платя всичките разноси, ще бъдете тъй добри, никога да не очаквате, да не искате от мене. Турците казват: „И тъй да бъде, пак не вярвай“. Ти, казва, ме обичаш. Но любовта винаги подразбира: Ти сееш едно семе, една ябълка, всякога имаш предвид, че ще израстне и ще даде плод. Ти идеш, трябва знание, трябва да даде благо. И във вярата, и в Любовта, всички неща имат свое проявление. Любовта трябва да се прояви. Когато ние обичаме някого, нашата любов трябва да се прояви чрез него. Ако не се прояви, едно от двете - или моята Любов не е била каквато трябва, или пък онзи предмет, към който е насочена Любовта, не я е използвал. И в Писанието имаме онази притча за талантите, които са дадени, те са три вида: онзи, с единия талант който не използвал Любовта, взема се от него. Талантът означава Любовта. Любовта във вас, трябва да внесе своя плод. Любовта, която имате, тя винаги ще се върне към вас. Всякога Любовта трябва да иде, да направи добро и да се върне при вас.

Докато не направи всичкото добро, тя не ще се върне при вас. Когато се върне, вие ще бъдете радостни.

Казвам: „Турете сега в ума си - „Ние трябва да служим на Бога, да служим на Любовта.“ Днес какво ще направим за Господа? Едно микроскопическо добро. Едно микроскопическо добро заради мен. Може да направя някой път микроскопическо добро. Аз имам две котки. Понякой път, като нямам работа, създавам си мъчнотии на себе си. Аз като се качвам горе, те пред мене вървят, по стълбата, спират се пред мене, качват се и двете. Защото като се кача, ще отрежа кашкавал, ще дам на едната, ще дам и на другата. Казват: „Няма работа, храни котките“, но после седят и двете пред вратата, пазят. Едната на едната страна, а другата на другата. Цяла нощ стоят, очакват ме. Защо? - Заради кашкавала. Аз вземам в друг смисъл. Казвам: Ако тази котка седи за малко - аз как разсъждавам за себе си? Ако тия две котки за малко кашкавал ме чакат цяла нощ. Аз като им дам малко кашкавал те са благодарни, казвам: „Аз при Божиите врата не може ли да чакам като тази котка“. Тази котка един добър пример ми дава. Аз излизам, давам кашкавал, давам и хляб по някой път. Те отвън седят без юрган, казвам: Похвален пример имат, заради мен. Казвам: За мене е отличен пример. Аз като тия котки не може ли да направя? Ако котките може да седят при моята врата, и аз може да седя при Божиата врата, да чакам при вратата на Любовта и като излезе Господ, да получа нещо. Та казвам сега: Аз вземам и от котката пример. Понякой път и човешкото идва в мене. Някой път котките се преплитат в краката ми и мене ми иде да я блъсна. Един ден иде, че ме безпокои. Искам да се разправя, един джумбуш да направя, да я бия не е педагогическо, не е хубаво. Рекох, ще я изненадам и като я полях с вода, тя хукна и като слезе долу избяга и после в кухнята се е качила горе на печката да се суши. Като иде после ми казва: „Пак баня има ли?“ - Казвам: Като котката не сте се научили още да се къпете, с близане не става, баня трябва. Та вземете пример от животните. Човек от всичко трябва да се учи. Та казвам: Не са виновати котките. Те идват при мене, аз ги привикнах. Казвам: Две котки идват, може да разправям за тях, опитвам какъв е нравът им. Сега, като отворя

вратата, влизат вътре. По-напред не влизаха, ако кажа влезте, тогава влизат. Има нещо в нас, което трябва да възпитаваме. Аз навеждам всичките наши мисли, всичките наши чувства и постъпки. Животът на земята седи да възпитаваме своите мисли, своите чувства и своите постъпки. Този закон вие може да го направите. Казвам: Има една сила у човека.

Сега кажете, втория път каква програма да имаме. Кой от вас втория път ще се реши да пее; или за Любовта, или за вярата, или за надеждата една песен. Или за парици ще пеем, или за знания, или за здраве да пеем. Който от вас да пее, не искам така неприготно. Един певец 10 години ще посвети, докато се научи да пее. Искам да направим упражнения, не да кажете: „Аз по вдъхновение пея“. Във вдъхновението погрешки няма. (Учителят показва картината.) Какво ще разберете, биологически явления са това. Сега по свобода, кои от вас са готови за следния път за концерт. Искам най-малко двама, трима души на сцената да ми попеят съвсем нови песни, не стари песни, които сте пяли „Цвете мило, цвете красно“. Не, съвсем нова песен. Даже не и една песен, която сте пяли. Не и „Махар Бену Аба“. Тия всички сте пяли. „Мене ме майка роди, право да мисля, право да мисля и добре да чувствавам и право да постъпвам“. Или пък турете си някой друг текст. Но туй да ви бъде: „Мене майка ми ме роди право да мисля“, като пример. Или пък песента „Надеждата е път, вярата е постижение, любовта е обновяване“. Ето една нова песен. „Надеждата в мене е път, Вярата в мене е постижение, а Любовта в мене е обновяване“. Ето една песен за втория път. Хайде да видим, който може, но който ще пее, добре да пее, защото ще има една премия. На онзи, които пеят добре, ще платим, а онзи, който не пее добре, даром ще пее. Тези, които няма да пеят добре, даром ще пеят. Тия, които пеят хубаво, ще им платим както, на един артист, преизобилно ще платим, той да е доволен и ние да сме доволни от пеенето.

Мото:

ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА СИЛА,
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ВЯРА,
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ЛЮБОВ.

Аз ще взема участие във вашия концерт. Хайде, аз ще ви свиря върху отворения и затворения ритмус, върху ритмуса на постижението.

XVII година.

*8 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 24 ноември 1937 г., сряда, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

МУЗИКАЛНО УТРО СЕДЕМТЕ ПРИНЦИПА

Отче наш.

Човек все се стреми. Има един стремеж в него. Този вътрешен стремеж, това е Божественото начало, което се проявява. Под думата „организиран“ ние разбираме нещо, което е на физическото поле. Божественият свят е една вечна хармония. Външната страна на хармонията ние наричаме музика. Музиката ние я считаме за забавление. Когато говорим за музика, ние разбираме, че тя принадлежи на човешкото съзнание, не на обикновеното съзнание. Защото в съзнанието на животното има едвам сянка от музика. И в самосъзнанието е малко. Музиката принадлежи на човешкото свръхсъзнание, на човешката душа и дух. Музиката е способност. Тя има изработена форма. Сега, разбира се всеки един от вас трябва да се заинтересува, да изучава музиката. Както се е развивала музиката, тя е едно спомагало. Не считайте музиката нещо като мода. Някой път вземат музиката като френската мода, защото и в музиката има мода. Всеки може да си тури мода, да пее, каквото иска. Това не е грях, не е престъпление. Но външната мода, това не е още музика. Музиката има връзка със съзнанието. Когато говорим за музика, разбираме, че тя излиза отвътре, от душата излиза. Много мъчно е да се постави тя на един инструмент, на дърво или на някоя медна жица. Ще свириш ти на цигулка и ще покажеш музиката! Много мъчно е това! Или пък ще пееш чрез малката ципица, която има човек!

Та казвам: Когато човек е музикален, той има светлина. Има една светлинна музика. Светлина трябва да има човек. Без светлина не може да има музика. Музиката е свързана и с

красотата. Всички музикални хора трябва да имат красива душа. Душа, която не е красива, не може да има музика, не може да я прояви.

Музиката представлява красотата, хармонията на човешката душа.

Сега може да имаме едно музикално забавление. Не искам да критикувате. Оставете вашата критика. Какво разбирате под „критика“? Най-първо трябва да възприемеш нещата тъй, както са. Има една вътрешна страна. Какво ще критикуваш хляба? Най-първо ще се наядеш хубаво и ще видиш неговия (вкус и хранителност). И после ще си дадеш мнението. А пък тъй, като видиш хляба отвън, още не познаваш хляба. Формата на хляба не е хляб. И вкусът даже не е хлябът. Но хранителността, която той може да има и която може да ти даде нещо, това е хлябът. Вкусът му не е най-същественото.

Та не се поставяйте критически. Някой път се поставяте критически: „Пея ли хубаво или не?“ Това, което за едни хора е хубаво, за други не е. За светския човек религиозната музика не е приятна. Или за религиозния човек светската песен не е толкова хубава. Някои искат религиозни песни. Религиозните песни са песни на чувствата. А има една музика на ума. В нея има хармония. Мисълта си има своя музика. Чувствата също. На чувствата трябва да им свириш. Те са деца. А умът едва сега е започнал. Чувствата само обичат да слушат музика, приятно им е да слушат. А ония, които се занимават с музиката, които са направили инструмента, те искат да прекарат музиката чрез мисълта.

Научете се да пеете. Или поне научете се да чувствувате. Правилно да чувствуваш е музика. Правилно да мислиш е хармония. И правилно да постъпваш е хармония. Някой ще каже, че без музика може. Без музика не може. Не е във външната страна на музиканта. Някои от нас сега ще пеят. Ние няма да пеем художествено, значи нещо изработено по всичките музикални правила. Не можем да пеем така. Но ритъм да има в песента. А пък песента да е художествена, това значи да е изпълнена така, че да няма никаква погрешка. Такова пеене не може да има тук. И свиренето не може да бъде такова. Даже и най-големите свирци на пиано все съгрешават. Има едни погрешки, които не зависят

от тях, например инструментът не е какъвто трябва, после пръстите не са подвижни, някои от пръстите не се подчиняват на законите на музиката: първият пръст или вторият, или третият, или четвъртият. Или ако свири с лък, има някой мускул в ръката, който пречи. Или някой не може да пее, понеже се е карал тая нощ, а ти го караш да пее. Или пък е ял люто, или е пил студена вода и капилярните му съдове не са така хармонични.

Сега ще имаме едно музикално утро. Не музикална вечеринка, а утро.

Та в музиката всички трябва да бъдете свободни. И всички да станете равни. Всеки ще седне както при яденето. Никой няма да обръща внимание на яденето на другите. Да ти е приятно, че всеки яде. И колкото ти дадат, да не гледаш на количеството. Не е до количеството, а до качеството на храната. После в музиката няма туй, кой какво място е взел, че да е по-близо. В музиката има определено място, колкото си по-близо, толкоз по-зле. Колкото си по-далеч, толкоз по-добре е. Та музиката, хармонията ще постави хората на техните места. Само в музикалния свят всяко нещо е на мястото си. В немюзикалния свят нещата не са на място. Един музикант, гледаш, поставя нотите на местата им. Според мен всяка нота е разумно същество. Той ще я постави на местото й, „до“ ще го туриш някъде.

В музиката имате някой път такт 2/4. Четирите е братът, а двете - сестрата. Трябва да угодиш и на сестрата и на брата. Те не са стари хора, млади хора са. 2/4 е жив, игрив такт.

После, имате такт 3/4. Те са живи тактове. 3-те е братът горе, той е капелмайсторът. А пък отдолу е бащата. Песента „Сила жива“ е с такт 2/4. А пък дайте някоя песен с такт 3/4. „Грее слънцето“. Да оставим това. Те са теоретически работи. Как ние схващаме, туй е закон на съзнанието. Трябва да имаме едно отлично съзнание, за да схващаме. Не само да пееш ноти, не само да ги слушаш, но душата трябва да участва. Музика е, доколкото хората изразяват този вътрешен Божествен стремеж. Та когато говоря аз за музика, подразбирам съзнанието, проявлението на човешката душа.

Сега какво имаме за днес? Колко от вас сте се проявили, са приготвили нещо музикално? Кой ще излезе да пее сега първият?

Сега у вас се ражда един страх, че има критици. Няма критика. Критиците отпосле ще дойдат. Нека да излезат най-първо, ония най-даровитите, гениалните. Ако не искат гениалните, нека да излезат талантливите. И те ако не искат, нека да излезат обикновените. Нека да започнем с обикновените. Който както се е приготвил, да изпее. (Една сестра пее: „Мен ме майка роди право да мисля, право да чувствавам“. После тя изпя и втората песен: „Надеждата в мен е път...“. Друга сестра изпя същите песни.)

Не се стеснявайте. Стеснението нищо не постига. Да се отпусне човек, за да излезе нещо. Като се стеснява човек, той загазва. (Един брат и една сестра станаха. Братът свири на цигулка и едновременно сестрата изпя същите песни. Един брат изпя една песен. Друг брат изпя една своя песен, свой текст и своя мелодия.)

Втори път ще има повече. Иска се голяма свобода!

Надеждата е на физическото поле. Вярата е в духовния свят, а пък Любовта е в Божествения свят. Та трябва да има връзка.

То е лесна работа да се изпеят тия думи. Каква мъчнотия има в това да изпееш тия думи: „Мен ме майка роди...“ Това е един естествен ритъм. Не е художествено, но ритъм има. Може да се разработи. (Учителят пее рязко: „Мен ме майка роди...“) Не така! А пък, ако туриш в пението малко чувство, че е страдала като те е раждала, тогаз другояче ще пееш. В музиката човек трябва да бъде много разположен, да няма никакво стеснение.

После, вие изпоплашихте хората. Сега всеки го е страх.

Даже и говорът е музика. Някой път говоренето е еднообразно. Как трябва да се вземе: „Мен ме майка роди да мисля право“. (Учителят пее тъжно и протяжно тия думи.) Много е тъжно. Всички сте в затворения ритъмус. Много е трудно тогаз. Трябва да мислим музикално. Сега трябва да се насърчите, че можете да пеете. То е хубаво да пееш и да те осмееят хората. Всички неща първоначално не започват музикално. В началото има и дисхармония. Отпосле идва хармонията. И светът не е почнал с хармония. Първоначално е имало голяма дисхармония, и после постепенно идва Божественият ритъм.

Докато човек се научи да мисли и да чувства правилно, много е трудно. Най-първо се явяват кисели мисли, чувства и постъпки.

Каквато и да е песен, изпейте! Колко души има още, които са готови да пеят? Други няма ли? (Брат Симеонов изсвири песента, дадена от брат Йордан Харалампиев.)

(Учителят пее: „Надеждата е път за моето сърце. Вярата е постижение за моя ум“.)

Аз съм дал една форма за ритъма на българите. (Учителят свири в духа на българските народни песни.) Трябва да се мине от един затворен ритъм в друг ритъм. (Това, което Учителят изсвири имаше две части: двете части бяха от различен характер.) В първия мотив препятствията са по-малки.

Когато човек пее, мислите и чувствата се предават. Българската песен, както и да я пееш, няма разрешения. Тя оставя нещо тъжно. Бъдещият ритъм в какво седи? (Учителят изсвири друго нещо.) Това е отворен ритъм. Дава надежда. Този е ритъмът, който трябва да дойде до победа! (Учителят пее: „Мен ме майка родила право да мисля, добре да чувствавам и добре да постъпвам“.) Човек трябва да бъде весел. Във всичко трябва да вижда хубавото. Сега човек като пее, в бъдеще това пение ще се усъвършенствува, ще стане художествено. Страхът трябва да изчезне. Понеже сме излезли от животинското царство, та страхът препятствува на музиката. Ние сме били под робство. И сега като станеш да пееш, робът се проявява, и не може да пееш. Страхът е основа, подложка отдолу, върху който човешкото съмнение седи. Съвестта е турена точно върху страха. В страха са корените на човешкото съзнание. Той не трябва да излиза горе. Като стане човек музикант, ще мине състоянието на страха. Всякога най-жестоките хора са най-страхливи. Понеже го подтиска, то като дойде време, иска да си отмъсти. Освобождението трябва да дойде постепенно. Тия аномалии, които се явяват в човека, подтискат ги, подтискат ги и след това - експлозия! Експлозия на едно вещество сгъстено! И човек, той, като се сгъстява, ще се пукне. На всеки един човек дайте му да се прояви. (Брат Ради изпя песента.) Брат Ради като изпя тая песен, всички се изсмяхте! Такъв изблик излезе от пението. А пък смехът е нещо

здравословно! Човек, който се смее, е здрав! Човек, който не се смее, не е здрав! (Изпяха се песните: „Каж ми ти Истината“, „Ти съзнавай“.)

Сега ще направя няколко бележки.

Великото в света, то е това, което не може да се изрази. Това, което не може да се изрази, то е Духът. Духът е изявление на Незнайното. То е Великото! В Духа влиза всичко! Всичко в света е разумно. Разумно е всичко! Оттам започва всичко. Началото е това! Второто нещо, това е човешката душа. С явяването на Духа живота се изявява. След явяването на душата се явява свещеният трепет. То е хармонията, която се явява в света. Това е третият принцип. То е първият син. Хармонията на света е първият син, който се е родил в света. Като почнеш да пееш, ти си се родил. Хармонията означава раждането на човека. Човек, който пее, празнува рождението си. Третият принцип го наричам свещеният трепет. Наричат го трептения, вибрации. Аз го наричам свещен трепет, хармония.

След това четвъртият принцип е поляризирането. Разделянето на човека на две страни, на мъж и жена. Мъжът пее по права линия, а жената - по крива линия. Мъжът пее от центъра към периферията, а жената от периферията към центъра. Тук спадат всички противоположности, баща и син, брат и сестра и пр.

Петият принцип е ритъмът. Този принцип е, че всички неща в света идат периодично. Даровете на Бога идат чрез ритъма. Човек трябва да разбира закона на ритъма. Ритъмът си има свои опасни страни. В ритъма има прилив и отлив. Прилив когато има, ти си млад, раждаш се. Но трябва да знаеш, че ще остарееш. Приливът, който е дошъл, ще почне да се оттегля и като се оттегли, всичката кал ще занесе в морето. И като има прилив той донася всички материали. При ритъма трябва да знаете, че до едно време ще е прилив, например до обяд и като дойде обед, ако сте на физическото поле и стане отлив, в ритъма, трябва да се качите в духовния свят. Тъй, че онова, което сте придобили, да не го изгубите. Ако не направите това, туй, което сте придобили, ще го завлече. Турчинът казва: „Сел гелди“ (Порой мина.)

Та като се страхувате в музиката, то е отлив вече. Горещи са качици. Престане ли страхът, то е прилив. Има ритъм тогаз. При отлива иде дисхармонията в света. В окултната (музика) винаги предпазват. Всички окултни ученици изучават закона на ритъма.

В музиката се свързва ритъмът с хармонията. Ритъмът предава материал на хармонията. А пък хармонията изразява всъщност това, което Бог е мислил, това, което Духът е създал и това, което душата е изработила. Туй е вече един велик резултат. Музиката е един велик резултат.

Имате тогаз: Първо ДУХЪТ, после ДУШАТА, след това иде СВЕЩЕНИЯТ ТРЕПЕТ, после ПОЛЯРИЗИРАНЕТО, после РИТЪМЪТ. И след ритъма иде принципът за ПРИЧИНИ И ПОСЛЕДСТВИЯ. След причини и последствия иде РОДЪТ. Това е седмият принцип, с който човек трябва да борави. Та всеки принцип човек трябва да използва.

Дойде във вас приливът на любовта. Любовта е прилив. Тя ще дойде и ще се оттегли. Когато любовта се оттегли (от) физическото поле, тя отива в духовния свят и после в Божествения свят. Та затова всички хора се качват в Божествения свят, при Бога и пак слизат на земята, понеже Бог е навсякъде. Ние сме дошли на земята, понеже Бог е тук. И когато Бог престане да работи на земята, ние се качваме горе пак при Него. Да се раждаме значи да идем там, дето е Господ, а да умираме, това е за да отидем там, дето е Той. И се раждаме, за да отидем дето е Той. Тъй като се разбере животът, има вече смисъл.

Сутринта като станете, какво трябва си да изпееете? Как ще си изпеееш: „Ставай! Иди да работиш!“, „Ставай, Иване!“, „Ставай, Марийке!“, „Ставай, Маро!“, „Ставай, Николина!“, „Ставай, Пенке!“

Да се научите да бъдете свободни! Без любов свобода няма! Да проявиш правилно любовта - това е свободата! Когато дойде любовта, ние туряме най-големите ограничения, а пък тя всичко къса! Туряме това - тя го къса. Туряме друго - тя къса. И най-после казваме, че животът няма смисъл. Щом дойде любовта, ще се качиш на нейната кола и дето те заведе тя! Няма да се страхуваш! Тя е единствената кола, с която си в безопасност. А пък ние като се качим на колата на любовта, питаме се: „Какво

ще стане с мен?“ От всичко друго можеш да се плашиш, но щом се качиш на Божествената кола на любовта, не се плаши!

Някой, гледам казва, че се занимава с духове. И идва да ме пита: „Това, което казва духът, верно ли е?“ - Че аз не съм погорен от Духа! Щом е от Духа, щом Духът говори, какво ще пита верно ли е? Щом дойде светлината, ще питам ли, това светлина ли е? Че светлина е, разбира се! Някой пита: „Сега Духът ли ми говори?“ Щом си в тъмнина, ще питаш! Който пита, е в тъмнина! И когато дойде Духът в човека, той знае как да пее, как да мисли, как да говори! Всичко е свършено тогаз! А пък щом не знаеш да пееш, да мислиш, Духът не ти говори!

Някой казва, че му дошла някоя идея! Каква идея? Идея на страх!

Най-първо, за да пееш, трябва да обичаш майка си! На майка си ще дадеш! Ти пееш: „Мен ме майка роди“, то като дойдеш до думата „майка“, да ти затрепери сърцето! Думите „майка“ и „мен“. Майка ми, ми даде това име „мен“. Ако нямаше майка ми, не щеше да има „мен“. Значи като ме роди майка ми, станах „мен“. Ще пееш „Мен ме майка роди“. „Мене, теке, уфарсин“. „Претеглен си, премерен си“.

Та първото нещо е: Старайте се да бъдете свободни. И да поощрявате свободата! Не ограничавайте свободата! Защото свободата е израз на любовта! Не ограничавай свободата, в която любовта се проявява. И всичкото зло произлиза от това постоянно ограничение. В света съществува ограничение.

А пък ограничението съществува по един много естествен път. Например, да кажем, че известен човек работи някъде. Не влизай в неговата работа! Когато аз се ограничавам, аз подразбирам, че с това давам свобода на другите. Бог се е ограничил, за да даде свобода на нас. Та когато ние се ограничаваме, другите около нас са свободни, а пък когато те се ограничават, ние сме свободни. Щом един човек ти дава свобода, дай му и ти свобода! Свобода за свобода! Любов за любов! Песен за песен! Той ти пее! Пей му и ти! Тъй ще си отговорите.

Ако върху тая идея застанете, вие сте на прав път. Искате да постигнете нещо. Ако всинца сте свободни, кой каквото иска може да постигне, който и да е от вас!

Всички не сте еднакво музикални, понеже не сте работили. (Учителят показва върху главата на едного.) Ето центърът на музиката е тук, а тук е центърът на времето! У всинца тези центрове не са развити еднакво. Някои са работили повече, а пък други сега трябва да работят. Едно лице, у когото този център е развит, като се съедини с друг, у когото този център не е развит, ще стане предаване. Та съединявайте се с тия, които имат развити центрове.

Мислете за тия хора, които са музикални, които са родени музиканти! Духът има връзка с музикалността. Добрият човек е музикален. Умният човек е музикален. Силният човек е музикален. Всичко онова хубавото, красивото е свързано с музиката.

Та, когато мислим за музиката, трябва да знаете, че в музиката се образуват всички добродетели. Тя е основата. Та като казвам, че трябва да пеem, то е поощрение за да се развият дарбите, да се поощрим да се развият всички ония дарби, които трябва да се проявят.

Някой човек, у когото времето е развито, има такт. Има търпение. И много пъти, когато у някого не е развито търпението, той няма усет за времето. Ние, за да не сме търпеливи, то е защото времето не е развито. Ние бързаме. Човек, който бърза, у него времето не е развито. Ти ще бъдеш като англичаните. У евреите времето е много развито. Те са го развили от големите страдания. Та когато турят човека под страдания, развива се у него времето.

Когато речеш да пътуваш със светлината, ако закъснееш 1/300 000 част от секундата, ти ще бъдеш надалеч един километър. Ако се поколебаеш малко, ще останеш назад един километър. Ако два пъти се поколебаеш, два километра ще останеш назад. Ако три пъти се поколебаеш, ще останеш назад три километра. Ако 300 000 пъти се поколебаеш, 300 000 километра ще останеш назад. Та при колебанието в Бога ще останеш назад. Някой казва: „Да направя ли това или да не го направя?“ - Назад ще останеш! Казваш си: „Да уча ли или да не уча?“ - Назад ще останеш! - „Ще живея ли или няма да живея?“ - Назад ще останеш! Мисли, че не си остарял. Но мисли, че се готвиш да отиваш при Бога! Мисли, че

няма да умреш, но че ще отиваш при Бога! Не мисли, че остаряваш, но че се подмладяваш и че отиваш при Бога! Вие не сте стари. Само колата ви е стара!

Та казвам: Всинца ние трябва да бъдем онзи силен извор! Понеже в сегашния век, щом се говори за свобода, подразбират, че щом хората живеят свободно, ще вършат много престъпления. Те казват, че в свобода се вършат престъпления. И че който не върши престъпления, той не е свободен. Но и който не прави добро, и той не е свободен. Следователно, който прави престъпления, може да прави и добро. И който прави добро, той може да върши и престъпления. Можеш да направиш престъпление, ще туриш свободата си да направиш добро, та да станеш два пъти по-силен. Следователно, като направиш погрешка, после я изправи. Не ви казвам да не грешите, но изправете погрешките си! Като грешите, изправете погрешките си. Какъв е произходът на думата „грешка“! Грях. Грях - значи греел си се. И като си се греел, опарил си се, като си дошъл много близо. Огрешил си се. Като се грееш до огъня, все ще се огрешаши. Вие сте му турили съвсем друго значение. Грял си се и си се опарил.

През коледните празници друг път пак ще имаме едно такова музикално утро. Тогаз ще бъдем по-свободни.

Вие сте музиканти! От тук ще излезат най-добрите музиканти, от вас. Музикалните гении от тук ще излезат! Сега всичките музикални гении тук са дошли вече! Вие не вярвате в това! Баховци, Бетховеновци са тук! Седят и слушат. И двамата са тук. Бах и Бетховен се различават. Бах и Бетховен какво означават? Бах означава: посаденото да расте нагоре - това е „б“. После, „а“: „А“ е натоварена камила. Бах е дал съдържанието, а пък Бетховен е развил формата. (Бах значи поток, рекичка.) Та сега да дойде във вас Бах и да бъде поток, а пък Бетховен да развие формата.

Та Бах е тук, и Бетховен е тук! Вие какво мислите? Вие казвате: Къде е Бетховен? Че Господ е навсякъде! Бах, Господ го прати в света! Дето е Господ, там са Бах и Бетховен! Следователно Господ е във вас и затова Бах и Бетховен са тук!

Всички музиканти са тук! Господ е тук, а пък те няма да дойдат! Ще кажете: „Как може да бъде това?“ Господ е при нас, и затова всички музиканти от паметта на века, които са били, са тук!

Всички имат добрата воля, и каквото знаят, ще го дадат. Те казват: „Едно време и ние бяхме като вас, но сега сте в още по-добри условия, отколкото ние. И ние сега искаме да дойдем при вас.“

Та и Бах, и Бетховен, и Моцарт, и Шуман, и Хайден, и Лист, и Григ са при вас!

Мото:

ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА СИЛА,
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ВЯРА,
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ЛЮБОВ.
(3 пъти)

Вие бъдете целия ден радостни и весели!
6 ч. 45 м.

Гимнастически упражнения.

XVII година.

*9 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 1 декември 1937 г., сряда, 5 ч. с.
Небето чисто, звездно. Времето тихо и студено. Снежна
покривка.
София - Изгрев.*

НЕДОИЗКАЗАНОТО

Отче наш.

„Бог е Любов.“

Някой път е много мъчно да се учат царските синове и княжеските дъщери, да им се преподава. Не е лошо, че са царски синове и княжески дъщери. Но царските синове и княжеските дъщери имат едно предубеждение, че те имат царска кръв. Че те са царски синове, това е едно звание. Това е едно звание. Аз го уподобявам на царевично зърно или на житено зърно. Житото е едно зрънце. Царски син е то. Житото е цар. На най-голяма почит навсякъде, царски само го посрещат и всички му се радват. Но туй житено зърно, за да добие тази почит и уважение, то трябва да слезе в земята, да излезе из условията, да покаже какво се крие в него, да израсте. Казвам: Трябва ви сега знание. Казвате: „Нямаме ли знание?“ - Имате знание, но туй знание, което имате сега е човешко. Всяко нещо, което е придобито, става човешко, а всяко нещо, което не е придобито, то е Божествено. Следователно, непридобитите неща са Божествени. Придобитите неща са човешки. Туй е за определение. Казвате: „Това е Божествено“. Всяко нещо, което е в ръката, то е човешко. Ти си го обсебил. Всяко нещо, за което можеш да кажеш, че е мое, то не е Божествено, то е човешко. - „Ти тъй каза, той тъй каза“. Всинца все казваме и все има нещо недоизказано. Туй недоизказаното е Божественото. Сега ще разберате, ценно е туй. Божествените неща, като стават човешки, ставаш ценни. Преди да станат човешки, не може да ги оцените. Туй, което си оценил, може да го видиш; не може да оцениш туй, което не си видял.

Аз ще ви цитирам само една от Свещените книги. Чули сте го това, но сте го забравили. Сега ще ви цитирам няколко малки изречения, взети от далечното минало на Битието. Първото

изречение е: „Когато Любовта царува, смут не става“. Вие още не знаете какво нещо е царуването на Любовта. Вие само предполагате. Значи появяването на Любовта в човешката душа, изпъжда всеки смут. Там, дето има смут, няма любов. Там, дето няма смут, Любовта царува. Второто изречение се отнася до мъдростта. „Когато Мъдростта управлява, редът не се нарушава“. Третото изречение се отнася до Истината: „Когато Истината грее, плодът цъфти и зрее“.

Та казвам: В какво седи сега същината? Трябва да имате една мярка. Кое наричаме Истина в света? Истината е нещо реално. Трябва да имаме една конкретна мисъл, ти говориш право или не. Допуснете, който и да е от вас е бакалин. За да ви позная какъв човек сте вие, ви казвам: Претеглете ми едно кило ориз. Веднага ти туриш от едната страна грамовете, от другата ориза. Аз не гледам какво ти туряш, но гледам там една стрелка, която се движи; гледам накъде се наклонява стрелката и по това виждам какъв човек си. Ако стрелката се наклонява към грамовете, знай, че ти работиш само за своя интерес, нищо повече.

Ако тази стрелка отива към грамовете, ти си човек, който подяждаш хората. (Ако се наклони) към блюдото, тогава ти си човек на Истината, от тебе заминали няколко зрънца. Като видя това, казвам: Благороден човек е. Ако стрелката отиде към грамовете, казвам: Излъга ме. Защо? Защото 4-5-20 зърна ми изяде. Значи, ако ти изядеш две зърна, оттук или оттам и казваш: „Много ме изядоха?“ Ти щом изядеш едно зърно, може да изядеш и повече. Щом от тебе отиват няколко зърна, казвам: Когато теглите ориз, не изядайте нито едно зърно, но нека замине от вас едно зърно. В невидимият свят когато теглят, праведният човек е онзи, който нито подяда другите, нито него да подядат. Но онзи, благоугодният на Бога, праведният е само от когото всякога заминава едно зрънце от него. Казвате: „Какво има на хиляда души по едно зрънце, като отиде от мене, аз ще загубя“. - Не се изгубва. Всичко туй, което ти си давал, то е посадено, то ще бъде жътва за идущата година. От тия хилядите зърна зависи твоето бъдеще. Ти казваш нещо, не го изпълниш. Или на някого кажеш: „Аз за тебе имам високо мнение“. - Какво високо мнение имаш

заради мене? В какво седи високото мнение? Високо мнение е, ако бакалинът има високо мнение за тебе, ако от тебе замине едно зрънце. Щом от тебе заминава, той ще има високо мнение. Ние сега, които отиваме да купуваме, искаме все от бакалина да заминава. Защо? Ние като даваме пари, защо да не искаме от нас да замине. Бакалинът казва: „Нека замине от тебе“. Като замине едно зрънце, ти вече не си разположен. Бакалинът продава тия неща, но те не са негови. Всеки един бакалин, той е миситин или как се наричат, турен е да раздава. Бакалинът е един човек, турен в света да раздава Божиите блага: хляб, захар, ориз; после, портокали, лимони, всичко туй. Ако той ви тегли портокали, как ще ги тури на везните? Не може да ги тури.

Та казвам сега конкретно. Всякога бакалинът е добър, когато от него замине едно житено зърно. Малко се наклони стрелката и като часовник показва, че е заминало от него. Той значи добре изпълнява Божия закон. Щом замине от тебе, ти отиваш да вземеш Божийте блага, тия зърна остават за него. Казвам: Този бакалин не е честен. Дойде един човек при тебе, ти си един бакалин, да го научиш. Казва: „Кажми ми истината“. Как ще кажеш на този човек истината? Казва: „Кажми ми ти истината“. Гладният като дойде при мене и казва: „Кажми ми ти истината“. Веднага изваждам хляб, отрязвам му три филии, не му давам целия сомун. Всеки хляб го делия на три парчета. Едното парче е за Любовта, едното парче е за Мъдростта и третото парче е за Истината. Най-после му дам. Колко парчета? - Три парчета. Казвам: Давам ти едно парче за Любовта. Ако имаш любов, туй парче ще се увеличава. Туй парче не го считай малко, ти си осигурен. Туй парче, което ти дадох, ако вярваш в Мъдростта и третото парче е за Истината. Най-после му дам. Колко парчета? Три парчета. Казвам: Давам ти едно парче за Любовта. Ако имаш Любов, туй парче ще се увеличава. Туй парче не го считай малко, ти се осигуриш; туй парче, което ти дадох, ако вярваш в Мъдростта, ти си осигурен. Ако ти дам третото парче на Истината, ти си осигурен. Казва: „Целият хляб ми дай“. - То е лакомия.

Та казвам сега: Каква е вашата конкретна мярка за Истината? Аз гледам много пъти в Мое име се говорят много

лъжи, както се говори за Христа. Казвате: „Христос тъй казал, онуй казал“. - Не е казал така. Не е казал Христос, Христос така не може да каже. Всички може да кажат, но туй, което ти казваш, Христос не може да каже. Аз имам едно правило. При мене идват по някой път духовете, аз ги възпитавам кои идват. Духовете казват: „Ние сме пратени от Господа Исуса Христа“. Сега не може да се съмнявам. Хубаво, казвам: Дайте си вие писмата, с които ви е пратил Христос. Казвам: Я ми напишете буквата „Л“. После казвам: Я ми напишете буквата „М“, буквата „И“. Щом напишете хубаво буквите „Л“, „М“, „И“ аз съм готов да приема. Казвам: Кажете какво желаете? Вие сега искате, без да напишете буквите „Л“, „М“ и „И“, искате да ви вярват. Казвате: „Туй, което ти казвам е вярно“. Казвам: Не се съмнявам, че е вярно, ти ми казваш: „Аз съм музикант, аз разбирам от музика, свършил съм музикална академия, препоръчително писмо имам“. Казвам: Туй препоръчително писмо е друго нещо. Много добре е, че си свършил, много ми е приятно, но я ми изсвири едно парче от Моцарт, един малък пасаж. Моцарт има особен стил. След туй казвам: Я ми посвири нещо от Бах, Бах има особен стил. Изсвири ми нещо от Бетховен. Свири човекът, моите почитания тогаз. Той свири много хубаво, но няма такъв стил, нищо не му казвам, не може да имам вяра в него. Ухото ми е инспектор, много голям музикант е моето ухо, разбира много повече музиката.

Някой казва: „Не ми ли вярваш?“ - Имам една мярка в слънчевия възел. Когато един човек ми говори истината, който ми каже истината, усещам една малка топлина под слънчевия възел, под лъжичката. Като ми каже някой, че ми говори истината, но не се явява малка топлинка под лъжичката, знаей, че не ми казва истината. Може хубави, красиви думи да ми каже, но не е истина. Човек да почувствува топлинка под лъжичката като му говориш. Аз съм ходил при болни и съм им говорил свои думи. Ходя при болния, говоря му половин час, обяснявам му какво нещо са болестите, но не оздравява човекът. Говоря му по човешки. Щом не оздравява, казвам: Това е моето. Не върви работата. Той казва: „Много хубаво говориш, но болестта ми не ме напуска“. Ида при друг болен, не говоря за произхода на болестта. Кажа му

само една дума и стане човекът. Казвам: Аз ще ти кажа само една дума, ти ще усетиш една малка топлинка под лъжичката и веднага ще оздравееш. Казвам: Усещаш ли топлинка? Стани. И става човекът. Как става? Това е Божественото. Туй Божественото е топлината. Тази топлина е Любов. Всяко нещо, което се извършва без любов, няма топлина. Всяко нещо, което се извършва с любов, има топлина. Любовта е, която носи топлината. Каквато и да е топлината в света, която чувствуваш, но не на петите отдолу, на петите е изгаряне. Когато ти чувствуваш топлинка под лъжичката, то е. Може да отидете където и да е. Вие тия работи може да ги употребите за търговски работи. Отиваш някъде, ако почувствуваш топлинка, работата ще стане. Отиваш да се учиш, ако почувствуваш топлинка, ще свършиш, ако не почувствуваш топлинка, няма да свършиш, нищо няма да направиш. Правиш нещо, ако не успееш, ако усетиш топлинка, работата добре ще свършиш. Казвам: Всички трябва да имате тук под лъжичката топлинка. Стрелката показва има ли топлинка, няма ли топлинка. Ако кълъмва към житото, което мериш, има топлинка, ако кълъмва към грамовете, няма топлинка. Грамовете са човешкото, житото е Божественото. Какво те интересуват грамовете, тебе те интересува житото, тебе те интересува оризът, оризът е Божественото. Туй, което носи в себе си цена, то е Божественото.

После някой път може да се види догде сте достигнали във вашето развитие. Ако вземеш нашата първа буква от азбуката „А“ тя е еврейската буква, „М“ обърната с главата надолу. А като се пише „А“, тази буква е обърната „М“, в еврейски означава смърт, а „А“ означава началото на нещата. Питам сега как е станало? Една буква, която у нас означава живот, у еврейски означава смърт. Кабалистически как ще обясните? Но буквата „А“ се пише и така „А“. Туй вече е геометрически. Геометрията е по-сигурна наука. Всяко нещо, което ти не можеш да го приведеш в геометрична форма, ти не разбираш истината. Ти не разбираш още доброто. Да кажем имате А : Б, какво означава? А и Б какво отношение имат? Какво нещо е отношението? Казваме ние: Да бъде човек добър. Де е тогава добродетелта? Добродетелта е в човешките крака. Този ъгъл в двата крака, този ъгъл е на доброто,

следователно, нещата, които излизат от човека, които отиват към центъра на земята, това е добродетел. Когато ти си затвориш краката (допираш си краката) показва, че ти си едно с нея. Щом затвориш краката, казваш, аз нищо не ти давам, ти ще даваш. Щом си затвориш краката, какво искаш? Всички войници със затворени крака ли са? Или ти си отдалечиш краката един от друг, какво означава? Сега няма да се спирам, всички трябва да знаете този триъгълник какво означава в дадения случай? Туй показва, че тия сили слизат надолу. Движението е от А : Б. То отива към земята, а от Б : А, то отива към слънцето. Лъчите излизат от слънцето. Ако вземем механическо отношение, ние пишем буквата „Л“. Тази геометрическа форма, психологически ако вземем, двете линии в пространството се пресичат. Вие мислите, че линиите на „Л“-то отиват към центъра и се пресичат. Тия две линии са успоредни, но понеже посоката към която отиват е много отдалечена, нас ни се струват, че се пресичат, че са двама души в стълкновение. Те като се отдалечават в пространството, се показва, че се пресичат. Казвам: Ако две линии се пресичат, какъв закон ще извадите от туй? Ако две линии се пресичат, разрешението ето къде е. Ако две линии се пресичат така /Фиг.1/ в туй пресичане е разрешението на тия въпроси. Движението от А ще бъде надолу. Ти като слизаш към центъра на земята, до известно положение ще слезеш, но щом идеш до центъра на

Фиг. 1

земята, ти назад не може да се върнеш. От другата страна като излезеш, ти ще вървиш към слънцето нагоре. Сега геометрически вие не можете да схванете това. Какво ни ползува нас, ако две линии се пресичат? Или вие слезете от невидимия свят към земята. За да се върнете по този път, по който сте слезли, не можете да се върнете. Вие ще се върнете по обратен път. Образува се цял един кръг, вие ще се върнете от противоположната страна. Ако обичаш един човек, търсиш да те обича. Ако ти си човекът на Любовта, имаш един капитал на Любовта. Не е необходимо и другият да има капитал на Любовта. Онзи човек, към който се стремиш, трябва да има капитал на Мъдростта. Следователно, между Любовта и Мъдростта

има отношение. Тогава „Л“ се отнася къмто „М“. Казвам: Ако един от вас представя Любовта, другият трябва да представя Мъдростта. Любовта и Мъдростта като се съединят, дават един резултат, който се отнася към Истината. Тогава, ако твоята Любов, която се отнася към Мъдростта, ако твоята Любов и твоята Мъдрост не могат да родят Истината, не могат да дадат Истината, ти не си на правия път. Или преведено на ваш език или на земен език казано: Ако твоята Любов и твоето знание не може да внесе в тебе закона на самопожертвуването, ти не си разбрал какво нещо е Любовта. Казвате, работа само с Любов не става. С Любов става. Любовта в своето проявление е неизчерпаема. Мъдростта в своето проявление е неизчерпаема. Не мислете, че като обичаш хората ще изгубиш нещо. Не мислете, че като раздаваш Мъдрост, ще изгубиш. Не, всякога ще спечелиш. Но никога не повтаряйте нещата. Сега, какво разбирате под думата повторение? В света повторение не може да има. Привидно повторение има. Да кажем цялата земя се движи в пространството и ние с нея. Ние в този момент, във всяка секунда се движим с 29 хиляди километра, с каквато бързина се движи земята. Следователно, ние сме в друго пространство. Туй пространство, в което нашата земя се движи, се изменя. Следователно, и ние се изменяме. Хората, които живеят на земята се изменят по единствената причина, че земята се движи. Ако земята се спре, да не се движи, и ние ще бъдем като нея, неподвижни. Белите косми, белите бради, прегърбването показват, че земята се движи. От работата, която земята извършва, остаряваме и ние. Вие сега разбирате философията. Тия частици от които е направено нашето тяло, са от земята, следователно те са взели участие в туй движение и те са остаряли, не ние. Следователно, като остаряят, казват: „Господарю, освободи ни. За тебе 30-60-70 години, колко работа свършихме. Искаме да си отидем в дома“. Искат да те напуснат. Ти само не можеш да работиш. Прегърбил си се, ти ги убеждаваш, казваш: „Чакайте, чакайте“. Те казват: „Не можем“. Те те напускат, искат да се върнат на земята. Защо си се прегърбил? Те казват: „Ще си идем“. Ти си се прегърбил и най-после те си отиват на земята и най-после умират. Казвам: Ни най-

малко не са умрели, те си отиват при своите и ти си отиваш при своите. Те отиват надолу, ти отиваш нагоре. Онези ще отидат надолу, пък ти човекът - Божественото отива нагоре. Ако твоята душа може да отиде нагоре, ти си живял добре. Ако твоята душа иде с тях заедно, надолу, тогава работата е малко мъчителна. Тогава започва нова еволюция, туй, което наричат прераждане. Казват: „Знаеш ли какво нещо е прераждането?“ Аз съм срещал много пъти хора, които ми казват: „Знаеш ли какво нещо е прераждането?“ - Много пъти ще дойдеш да се въплътиш, и никога не си се качил горе. От невидимия свят казват: „Турете го да започне този опит“. Като ученик, когато те скъсат, втори път пак учиш, пак държиш изпит. Дотогава, докато издържиш изпита. Вие мислите, че ще умрете, няма да умрете. Онова тяло, което е направено от земя, иска да си почине. Всяко нещо нека да си почине. Вашият дух е излязъл от Бога и душата ви трябва да се върне пак при него. Защото, ако се върнете при Господа, ще се обновите. Трябва човек да иде горе, да се обнови. Не че после няма да дойдеш, ще дойдеш, но обновен, с ново знание.

Понякоя път като ви говоря, вие казвате: „Учителю, кога ще се свърши туй учение?“ - То ще бъде голямо нещастие да се свърши учението. Като се свърши учението, ще бъдете долу. Като се свърши част от вас ще идат долу. Ако вие сте готови ще идете нагоре, ако не можете да отидете нагоре, тогава ще останете. Тук на земята положението е много лошо. Вие седите и чакате едно разрешение. Какво ще бъде вашето разрешение? Очаквате да дойде Христос и да ви посети Божият Дух. Ами, че Божият Дух като ви посети ще иска от вас жертва, вие този закон не сте научили. Сега аз съм забелязъл, дойда в някоя фамилия и наблюдавам: имат син и дъщеря, дошло време за женене, че майката казва: „Дано дойде някой“. Очакват да дойде някой. Той дойде, младата мома като го погледне, не й хваща окото. Казва: „Не искам да се женя. Аз няма да се женя“. Тя не говори истината. Понеже, той не й допада на сърцето, казва, не искам да се женя. Дойде втори, казва: „Не искам да се женя“. Започват всички да казват, че тя не иска да се жени, по Бога тръгнала, но погледнеш като дойде десетият, оженила се. Не е лошо това, закона аз

изваждам. Ето аз как тълкувам. Като дойде първият, неговата душа не е готова да иде при Бога, момата казва: „Ще извиниш, ти иди на друго място“. Като дойде онзи, с когото може да иде на другия свят, тази мома е готова да се ожени за него. Какво казва Писанието: „Нито мъж без жена, нито жена без мъж може в Христа.“ Ти не можеш да отидеш в небето, нито братът не може да отиде в небето, ако сестрата не е с него, нито сестрата не може да отиде на небето, ако братът не е с нея. Майката не може да иде в небето, ако бащата не е с нея. И бащата не може да иде, ако майката не е с него. Това са отношения, това са закони. Майката и бащата, това са две неща сродни, при Бога отиват. Братът и сестрата са две неща сродни. Когато ви казвам: Трябва да бъдете братя и сестри, то е защото, ако една сестра няма брат, при Бога не може да иде. Ако един брат няма сестра, при Бога не може да иде. Аз турям в правия смисъл, един ден ще проверите, ще видите, че е така. Вие искате да бъдете самостоятелни. Мен ми казват: „Много братя не ми трябват“. -Колко братя ви трябват? Че аз не ви препоръчвам много братя. Един брат да имате, но на свят да е. Единият брат, на хиляди братя може да стане. Едното житено зърно като го посееш, на хиляди житени зърна може да стане. Всички житени зрънца съставят едно голямо житено зърно в себе си, което съдържа и братята и сестрите. Аз ви гледам сега навсякъде. Като влезете в кухнята зная, сестрите имат ли братя. Като вляза в кухнята и видя как готви, зная дали има брат. Математика е то, цяла геометрия. Като влезе някой, виждам как реже лука, как го белят. Обелете ми един лук, ще ви кажа догде си достигнал. Сега, за мене най-маловажните работи отношения имат. Ще кажете този лук, не този лук. Този лук като го взема в ръката, казва: „Той ще ме издаде“. И хлябът като го взема и той ще ме издаде, ще ме покаже такъв, какъвто съм. По-добре е някой път да нямаш хляб, по-добре е да нямаш лук, защото ако имаш, ще те издадат. Аз ви превеждам един пример. Седи една високо образована дама и чете французки вестник, иска да покаже, че знае нещо на френски. Обърнала „Льотан“ и чете. Казвам: Ти, ако държиш един вестник така, ще те издаде дали знаеш езика. Някой път вие, набожните,

не говорите, защото като речете да говорите, ще се издаде дали знаете или не. Ще обърнете набожността надолу. Някой казва: „Аз имам много набито ухо, разбирам“. Казвам: Ами вземи „до“. Той вземе „до“ фалшиво. Казвам: Това не е „до“. Какво е? Пее фалшиво „до“. Аз се спирам някой път и казвам: Я вземи „до“. Не може да го вземе. „До“-то е място, отдето трябва да тръгнеш, то е основа. Ние казваме, че всяко учение трябва да има основа, върху която трябва да се гради. То е най-ниският тон, отдето ти трябва да започнеш, то е основа. „Ре“, „ми“ и т.н. това са материали, с които ти градиш. Психологически е, основа върху която трябва да съградиш нещо. „До“-то в първата октава и „до“-то във втората октава, каква е разликата? В трептенията е разликата. Но върху първото и второто „до“ има голяма разлика. Между първото и второто „до“ има „ре“, „ми“, „фа“, „сол“, „ла“, „си“, имате колко ноти? - Седем ноти. Като вземете във втората октава „до“, каква ще бъде разликата между първото и второто „до“. Първото „до“ е развито, второто не е развито. Туриш друга основа, пак „до, ре, ми, фа, сол, ла, си, до“, но то са две творения в две гами. Творите, те са две различни положения в музиката. Онези, за които не разбираш, има известни съответствия в трептенията.

Вие си показвате ръката. Тогава какво означава човешката ръка? Пръстите са предаватели, пет предаватели имате. А ъглите между пръстите, това са четири станции, чрез които възприемате. Това са станции, с които възприемате. Какво възприема човек от първата станция? Първата станция между палеца и показалеца има специфично значение. Между безимения и малкия пръст какво възприемате? Това са вашите търговски работи. В следната станция е изкуството, поезията, науката. Във втората станция е всичката наука в света. В третата станция са обществените работи, предвидливостта, отношенията между хората. В четвъртата станция възприемаме Божествените работи. Какви трябва да бъдат отношенията между Любовта, Мъдростта и Истината? Следователно, аз като гледам някого в ръката, веднага виждам с коя станция възприема. Някои хора вървят с разперен малък пръст на ръката, то е безерганин. Като свири казва: „Колко пари ще капнат?“ Защо единият си пръст държи отворен? Защото

пари иска. Аз издавам една тайна, не трябва да ви говоря. Това са тайни, които не трябва да се изнасят. Тук вече се интересуват какво ще пишат заради него. Материална работа. Ще бъде ли някъде; ще пишат ли вестниците заради него. Междината между показалеца и средния, като даде концерт не се интересува колко пари ще му дадат, но се интересува вестниците какво ще пишат. Ако са писали нещо хубаво, държи отворено. Ако нищо хубаво не са писали, държи затворено. А ако са писали, върви и отворено държи тази междина. А някой държи отворено между показалеца и палеца. Във всеки момент в живота ние със своето движение издаваме някаква тайна в света. За нас са нещата скрити, но за невидимия свят са открити. Аз говоря за една наука, за онези напреднали същества, които виждат, които следят всяко наше движение и по движението, по словото казано, изказано, те вече знаят. Като ходиш, ти си се навел надолу, ходиш с наведена глава, те имат едно мнение. Главата ти е наведена на едната и на другата страна, или държиш ръцете си свити, те имат мнение. Малките деца като се раждат, всички се раждат със свити пръсти. Казват, децата са будали; не са много будали. Едно дете като дойде в света, казва: „Ще го хвана“, държи ръцете си свити. Майката отваря ръцете, пък като умре, отваря ръцете. Значи като се ражда, със свити ръце, а като умира изпуска всичко с отворени ръце. Казвам: Щом държиш свити ръцете си, ти се раждаш на земята. Щом напуснете земята, ще отвориш ръцете. Казвам: Свиването има смисъл дотолкоз, доколкото подразбира закона. Ти си свиеш ръката, казваш: „Искам да се родя“, но щом се родиш, тогава искаш да отвориш ръката си. Искам да отворя, да цъфтя и да завържа. Тогава от целия свят да възприемам каквото Господ ми говори. От целият свят като приема, тогава ще предавам. Пръстите, това са предаватели. От всяка станция се предава нещо.

Мисълта у мен беше следната: Като ви говоря някой път, като че искам да ви обърна, вие всички сте царски синове, царски дъщери, царска кръв имате, много знаете, но същественото не знаете. Някои от вас, запример знаете френски по-добре от мене. Едно време аз го знаех, забравил съм го, дълго време не съм го

говорил. Някой говорят немски, едно време го знаех, сега съм го забравил. Някои италиански знаят повече, едно време и него знаех. От италиански една две думи са останали. Ако отворя книгата може да си го припомня. Като ви говоря вие казвате: „Това са обикновени работи“. Защото моето желание е не да остарявате, не да остареем. Ами моето желание е да се подмладявате. Имам една задача. Снощи имахме тук една задача. Идва една слугиня, не иска да живее, не иска да слугува. Питам я аз: Колко ти плащат? Казва: „850 лева и храната“. Ама казва: „Дотегна ми, не искам повече!“ Ти казвам, какво мислиш? - „Искам тук да дойда, да живея на Изгрева“. Какво разбирам аз. Дъщерята иска да излезе из дома на баща си, но иска да се хване за врата на някой момък да я гледа. То не е разрешение на въпроса. На съвременните жени слабата страна е там, че жената иска да хване някой мъж да я гледа. То не е разрешение на въпроса. И мъжът и той иска да намери някоя жена да го гледа. Те трябва да се гледат, то е Божественото, но той никога не може да я храни. Мъжът не може да яде (вместо) своята жена, не може да мисли за своята жена, не може да ѝ даде здраве. Здравето, мисленето, храненето има неща, които ние сами трябва да направим. Сега ние чакаме да ни вдъхнови някой. Има неща, които ние сами трябва да направим. Тя казва: „Искам да служа на Господа.“ Казвам ѝ: Ти имаш хубаво място. Този евреин да го обърнеш. Покажи му един пример. Казва: „Не ме слушат“. - Ще опиташ знанието си. И после като се отвори, започна да чете Добрата молитва, започна всичките песни, дига цяла гюрултия, ходи из Изгрева, вика, чете молитви, учеше нашите братя, всички я чуват. Дава едно представление. Чете си молитвата да ни покаже, че убеждение има. Чете Добрата молитва „Господи, Боже наш, Който си ни подарил живот и здраве...“ и вика колкото може. Това е механическата страна. Тя се смуцава, едно смущение има в нея. Казва: „Тук под лъжичката ми има нещо“. Значи влязла в стълкновение с едно чувство. Има едно смущение между мозъчната и симпатичната нервна системи. Има едно вътрешно сблъскване. Та иска да излезе нещо от нея. Туй положение трябва да се промени. Мястото, дето живее да се промени, но къде ще

иде. Кой я разбира? Някой път във всинца ви става. Някой път вие сте неразположени. Във всинца ви става неразположение, не искате да срещнете никого. Това са все същите състояния, докато се научим да се регулират Божествените енергии с енергиите на земята. В нея сега има едно желание. В нея има земни енергии, които са навлязли повече отколкото ѝ трябва, следователно са объркали слънчевият възел. Тя иска да си скъса дрехата, да се освободи. Знаете колко е мъчно. Лесна работа е, но трябва да обърнеш туй течение на нейните чувства. Един брат ѝ казва: „Ти не правиш хубаво“. Тя не слуша. Казва: „При Учителя искам да живея“. Тя си има един учител, ни най-малко не мисли за мене. Тя си има учител, за който живее. Някой мисли, че тя е за нашия Учител. Ни най-малко не е за нас. Тя пет пари не дава. Тя си има учител за когото е готова да се пожертвува. За мене нито един косъм не е готова да даде. Тъй схващам работата, не ѝ намирам вина. Гледам, тук навсякъде се наредили и казват: „Учителят тъй каза“. Казвам: Не говорете в мое име лъжи! Някои казват „Учителят казва“ и доказват кога съм го казал. Колко души са ме питали: „Учителю, каза ли туй?“ - Не съм казал. Те казват, че ти си казал. Техният учител го е казал. Светът е пълен с учители. Наскоро едни правят един сеанс. Казват: „Учителят тъй каза“. Туй е безобразие. Не си играйте, не се подигравайте с Името Божие. Ако ще влезете в света, изучавайте духовете. Не си играйте. Никой, който е играл, не е прокопсал. Лъжата, каквато и да е, бяла или черна, дръжте я настрана. Не казвам да се освободите от тях, дръжте ги настрана. Не се самозаблуждавайте, защото и в учителите има тщестлавие. Трябва да се пазите. Има учители, които искат хората да говорят заради тях. Аз казвам тъй: Защо ще говорят хората заради мене? Бог е направил света и светът принадлежи на Бога. За мене като човек, какво ще говорят хората? За мене хората ще говорят дотолкоз, доколкото аз изпълнявам Волята Божия. Христос казва: „Аз дойдох да изпълня Волята Божия.“ Казват: „Ние, Учителю, вярваме в тебе“. Писанието другояче казва. „Това е Живот вечен да повярвам в Тебе, Единаго, Истинаго Бога и Христа, когото Си изпратил.“ Тъй стои въпросът, а не да повярват в Исуса Христа. Не първо в Христа, а после да

вярват в Бога. То не е живот, то не е учение. Във всинца ви да седи едно учение. Като кажеш нещо, направи го. Казва някой: „Аз ли съм, който имам толкоз погрешки, и другите имат погрешки“. За мене, като не зная, ние искаме да покажем, че знаеме погрешките, и другите имат толкоз погрешки. За мене като не зная, ние искаме да покажем, че знаеме погрешките, че другите не знаят, мене не ме интересува. Я ми кажете вие, които знаете френски, произнесете думите: „Парле ву франсе“. Какво означава това? Сестра, как ще го произнесете? (към сестра Маркова.) Или: „Говорите ли български?“ В Америка като идете, ще ви кажат: „Какво мислите за Америка“, аз вече зная какво означава. Тия хора искат всеки един човек да мисли добре за тях. Какво мислиш за Америка? Тук, ако кажеш нещо против, ще си намериш беля на главата. Казвам тогава: Отлична страна е тази Америка. Много културен народ. Имат обхода. Те казват: „Прав си“. Вие казвате: „Какво мислиш заради мене?“ Само да кажа нещо противно.... Казвам: Отлично мнение имам за тебе. Така трябва. На един човек не да не му говоря истината. Всеки човек като го срещнете, научете се да намерите хубавата страна в неговия живот. То е мъчно. В живота има едно място най-опасно. Като срещнете някого, във вас се зароди желание, вие искате да се проявите. Вие като искате да се проявите ставате положителни. Пръстите ви, очите ви, ушите ви, всичко туй става положително. Ако нямате такива отрицателни хора, които да приемат, вие ще влезете в стълкновение с хората. Най-първо може ли да давате на всеки човек? Когато някой ви предава чрез първия пръст, вие приемате. Щом той престане да предава, вие със средният пръст предавате му нещо. Или, ако някой човек е музикален, чрез първата станция започваме да му предаваме за музика. Или, ако е религиозен, започваме да приемаме, а чрез палеца започваме да предаваме Божественото, то е предавателна станция. Туй е така лесно казано, но то е много мъчна работа. Има доста метода и в окултната наука как се предава. Да намериш де е палеца. В съзнанието има известни способности, трябва да видиш в мозъка, да знаеш къде да барнеш. Сега опасността е, че вие сте дошли. Има някои лъжливи работи, от които трябва да се освободите. Казвам: Трябва

да се освободите. Тъй само, ако искаме да изкараме някой да пее, аз не искам да го изкараме, понеже няма да може да пее. Другите ще се смеят. Способен е, ще се урони неговия престиж. Ако извадим някого, може да се препоръча. Но, ако изкараш някого, който нищо не разбира, ще изложиш човека. Човек и себе си може да изложи. Аз не искам да се излагаме. Вие не се излагайте. - „Аз вярвам“. В какво седи твоята вяра? Ти не може да имаш вяра, докато няма светлина вътре в твоя мозък, защото надеждата е свързана със симпатичната нервна система. Ти не може да имаш надежда, докато твоята симпатична нервна система не функционира правилно. Ти не може да имаш вяра, ако твоят мозък не функционира правилно. А вярата зависи от онова здравословно състояние на твоя мозък, на способностите и чувствата, които имаш, как ще се развиват тия енергии, които имаш. Обикновената вяра върви към необикновената. Има една обикновена вяра. От обикновената вяра към необикновената. Не че искам да ви кажа, че нямате вяра. Учениците Христови казват: „Придай ни вяра.“ Има една вяра, която е потребна, за разрешаване на днешната мъчнотия, която имате. Днес ви трябва една вяра, да разрешите мъчнотиите. Имате важни въпроси да разрешавате. Да допуснем, че има да давате 100 лева някому. Този човек е толкоз взискателен, точен, на време иска да му дадете. Първият начин е да дадете парите, 100-те лева точно на време. Но да допуснем, че вие 100 лева нямате, 50 лева имате, 50 лева няма откъде да вземете, не ви достигат. На този човек какво трябва да кажете? Да се съгласите да ви чака. Как трябва да му кажете? Не като му кажеш още първата дума той да ти каже: „Не, ти трябва да ми платиш парите“. Представете си, че е един човек вън от света, вие понякога мислите, че са от братството. Истинското братство е горе. Де е станцията на братството? Станцията на Всемирното Бяло Братство е между палеца и показалеца. От тая станция ще възприемеш, каквото говорят от братството. Аз като гледам някой проповедник да говори за Бога, ако е отворена междина между палеца и показалеца, той приема и предава. Когато те грее слънцето е едно нещо, пък когато те грее тия лампи е друго нещо. Сега, туй, което ви говоря не искам

да влиза в стълкновение с това, което имате. Туй, което имате, ни най-малко не искам да наруша. Вашите чувства, това, в което вярвате, това, което сте придобили досега е на място. Но, туй, което днес трябва да придобиете, трябва да слушате. От онова, което имате, ще вземете нещо ново. Новото, което иде днес, целият ден, ако сте разположени ще възприемете между палеца и показалеца. Онова, което имате да учите няма да го учите от мен, но през целият ден, докато грее слънцето до другия ден, вие ще възприемате. Така този ден ще се оформи, колкото сте възприемали. Аз виждам много работи, като се връщам назад, колко дни не са използвани както трябва да се използват. Виждам, че този ден можеше да се използва по друг начин. Има дни, когато по музика човек може да научи. Има дни, когато човек по поезия може да научи. Времето като мине, не се връща. Хората всичко туй пропускат заради нищо и никакво. Казвам: Днес вие може за някои малки работи да пропуснете нови. Казвам: Днес Бог е определил за всекиго едного от вас да се даде нещо, откато изгрее слънцето, докато залезе. Дали вашето съзнание ще бъде будно да го приемете? Ако съзнанието не е будно, ще получите нещо, което няма да е туй. Пак ще приемете нещо, но може би друг ще вземе вашето благо, и той ще ви даде в замяна нещо друго. Мене наскоро ми донесоха един кварцов камък, един кристал; аз намерих нещо в него, което не са виждали. Аз като го взех, харесах го. Видях едно човешко сърце с всичките краски в кристала. Ако този кристал се постави в известно положение, вижда се човешкото сърце, като че някой художник го е нарисувал, но само като го туриш в известно положение. Казвам: Ценно е, защото сърцето, което е нарисувано с цветни бои, нарисувано е с 4 краски. Казвам: Доста хубав кристал. Онази, която ми го даде, не ѝ казвам какво виждам. Казвам ѝ: Може да го вземете. Не, Учителю! Казвам: Благодаря, но не ѝ казвам какво виждам. Тя и 100 години да го държи, няма да види това сърце.

Аз не искам да ви направя религиозни фанатици (със) знанието, което имате. Искам само да ви предупредя, за да се не спъвате, понеже в пътя човек като тръгне, има много спъване.

Понеже като нямате достатъчно светлина, на много места ще се спъвате.

Питам сега: С каква дума да започнем? Дайте си мнението с каква дума да започнем. Вие ще кажете една дума, голяма дума, която съответствува на днешния ден. Казвате: „В сряда не се сяда. Понеделник - поседелник, вторник - повторник, сряда - не се сяда, четвъртък - несвъртък, петък - не се работи, а събота - на баня“. В неделя, ако сте хора, ще идете да работите. Сряда е ден за работа, понеже не се седи, на работа. Сега на думата „сряда“ какво съответствува? Съответствува работа, съответствува учение. Има много думи, които показват нещо. Ако вземем първата дума, „работа“ или „учение.“ Ха да изпеем сега думата „учение“ или „работа.“ Как ще я изпеем? Зависи как ще я започнем, какъв израз ще дадем музикално. Може да започнем отдолу или от високите регистри да започнем от сопрано или от тенор, или от алт. Тенорът е големият син, алтът е дъщерята, басът е бащата, а сопранът е майката. Тенорът е големият син, алтът е сестрата. Тенорът държи (връзка) с майка си, алтът, с баща си. Бащата може да дойде до алта. Майката може да слезе до тенора. Тенорът е границата на майката. Бащата и майката се срещат, две граници има. Бащата като дойде, види майката, дохожда до границата на алта. Майката като иска да слезе до баса, дохожда до границата на тенора. Ако пееш алт, с баща си се разговаряш, ако пееш тенор, с майка си се разговаряш. Тогава къде е границата на тенора, или къде е границата на алта? Да оставим сега тия работи, те са подробности. Бащата сега започва: „Учение, синко“, ха сега. Майката горе на дъщеря си ще каже: „Учение, дъще“. (Учителят пее и всички пеем: „Учение дъще“.) Докато дойде топлина под лъжичката. Учение трябва в днешния ден. Тогава всички в душата си трябва да кажем: „Господи, благодарим ти днес за светлината, която днес си ни дал и ни даваш“. Всеки един да каже: „Благодаря ти за светлината, която си ни дал и ни даваш“. През целия ден ще бъдете с Господа. Той дава, вие не възприемате. Желая ви да бъдете станция и постоянно предаването между вас и Господа да бъде правилно. По този начин човек се подмладява, по човешки може да остарява.

Божественото подмладява. Желая с Божественото всички да се подмладите. Човешкото скъсява. То ви състарява и то е потребно, без човешкото не може. Аз не казвам, че човешкото е лошо, то е цената на нещата. Щом дойде човешкото, трябва да знаеш конкретната ценност на нещата. Пък Божественото това са всички възможности, при които възприемаш тази ценност. (Всички пеем „Учение“.)

Мото:

ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА СИЛА,
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ВЯРА,
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ЛЮБОВ.

XVII година.

*10 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 8 декември 1937 г., сряда, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

ДОБРИЯТ БРАТ И ДОБРИЯТ БАЩА

Отче наш.

Тема: „Ползата от краката“.

Почистване. Известна ви е думата „почистване.“ Дойде Великден, трябва да се почисти. Почистването е един сложен процес, явява се в културата на хората отпосле. Първоначално децата не знаят да се почистват, нямат съзнание. И може да кажем, че хората са немарливи. Някои хора не знаят да се почистват. Много от нещастията на хората зависят от непочистването. Човек трябва да знае как да се чисти на физическото поле. Съвременните хора започват от физическия свят, след туй духовният свят - почистване на сърцето, и после Божественият. Сърцето на човека още не е почистено. Казват: „Човешкото сърце е нечисто“, турят на тази нечистота разни имена. Ние искаме да гледаме обективно. Малките работи произвеждат някой път големи страдания. Човек сам може да си навлече известни страдания от своето незнание. И знанието иде чрез страданията. Казвам: Най-първо човек трябва да мисли, да си зададе въпроса: Защо е дошъл на земята? Това не е лесен въпрос. Но ако се запиташ защо си дошъл в училището, какъв отговор ще си дадеш. Може да си зададете въпроса, дали като един прост посетител сте влезли в училището, да видите и да излезете вън, може да си дошъл да се учиш. Някои хора са дошли на земята като зрители, минават и заминават. Посетители са само. Някои минават като ученици, остават тук на земята да се учат. Човек трябва да се учи. Сега другият въпрос се повдига: „На какво трябва да се учи?“ Първото нещо: В природата отгдето започва човек? Той е започнал с движението да се учи. Най-първото изкуство на което се е научил, то е било яденето. Понеже бил

заставен да се храни, той е трябвало да търси храна, да намери подходяща храна за себе си, някъде да я намери. По-голямата част от мъчнотиите на света произхождат от яденето. Сега вие се спирате понякога път и казвате: „Защо е така?“ Имате един четириъгълник. Задавате си въпроса: Защо е така, не може ли другояче да го направите? Четириъгълника как ще го начертаеш? Някои питат защо така е начертан. Че как да се начертае? Четириъгълникът се нарича фигура, която е ограничена от четири страни. Може да бъде този четириъгълник правилен, може да бъде и неправилен. Ако е правилен как го наричате вие? - Квадрат, или правоъгълник. Правоъгълник е, ако двете страни са по-дълги, а пък квадрат е, когато страните му са равни. В геометрията има причини. Кога две страни са равни? Запример, в този правоъгълник двете страни са равни, но ти нямаш навсякъде условия да се изявиш.

Сега, вие трябва да се освободите от известни възгледи. Но да се освободите. Ето какво разбирам под думата „да се освободите“: Някои предмети ние ги туряме толкоз близо до очите си, че не можем да видим другите предмети. Следователно, в природата се изисква всеки предмет, който изучаваме, да го държим от очите си така, за да виждаме другите работи. Ти, ако държиш един предмет близо до очите, ще пропуснеш много други предмети, които трябваше да видиш. Има много предмети, които ги обичаме. Някои работи не ги обичаме. Тези работи, които ги обичаме, ние сме се запознали с тях. Те са станали предметно учение. Има някои неща в света, които не виждаме. Лицето си, което обичаш толкоз, не го виждаш. Има в човека някои работи, които той не вижда. Запример, той не вижда лицето си. Ти трябва да си направиш едно огледало, за да видиш лицето си. Запример, ти не виждаш веждите си. Понякога път само върха на носа си можеш да видиш. Понякога път не виждаш и устните си, не виждаш и езика си, ако (се) изплезииш, ще го видиш, но формата не виждаш. Ушите си не виждаш също. Трябва да дойде някой да ти покаже какви са ушите ти. Ама той си има известен идеал в себе си. Той мисли, че неговите уши са много правилни и си въобразява. Ако някой му каже, че неговите уши не са така хубави, той ще се

докачи. И трябва дълго време да го убеждаваш, да му показваш в какво седи едно правилно ухо. Много правилно трябва да бъде ухото. Всичко онова, което природата прави е правилно. Та казвам: Процесът на носа не е завършен още; процесът на устата не е завършен; процесът на ушите не е завършен. Всичко това в човека не е завършено. Тъй както е, сегашното тяло не е завършено. Казват: „Бог направи човека“. Първият човек е направен, но сегашните хора са копия на първия човек. Онези, които са ги рисували, които са ги правили, не са ги направили така. Има много неща, които са пропуснати. Вие не знаете колко косми имат вашите вежди. Не сте се заинтересували от веждите си. Трябва да знаете колко косми има на веждите. Даже онези, които имат мустаки, не знаят колко косми има на мусатаците. Казвате: „Маловажна работа е“. Не е маловажна, много важна работа е. Даже не знаете колко косми има на вашите клепачи. Един от еврейските философи, който казва, че човек за да стане добър, той не трябва да гледа земята, ами все нагоре към небето трябвало да гледа. Така проповядвал един философ, че нагоре трябвало да се гледа. Но се случило с неговите последователи, който следвал неговия път, че като гледал все нагоре, често влизал в някоя дупка. Дошъл друг и казвал, че наполовина нагоре да се гледа и наполовина надолу да се гледа. Но и там имало противоречие. Вечерно време, ако ходиш, все ще хлътнеш някъде. Денем, ако ходиш, няма да хлътнеш, но вечерно време, ако ходиш все ще хлътнеш. Погрешките в живота са хлътане. Всяка една погрешка е направена в тъмнина. Погрешките всякога се правят в тъмнина. Там, гдето има светлина в човешкото съзнание, погрешка не може да стане. Запример - вие вземете, никога едно дете няма да си позволи в присъствието на много хора да си вземе захар, но ако няма никой край него, в тъмнината бръква там и каквото вземе, го туря в джоба си. Сега понякога път мислите, че имате право в света да правите каквото искате. Не е така, защото хората едни други се ограничават. При това не само, че има хора на земята, но има хора невидими, наричаме ги духове. Понякога път и те се интересуват и ти като правиш някои работи, те те гледат. В науката трябва да се знае; да кажем вие

както седите, зависи как седите, и какво е вашето направление. Две неща трябва да знаете: вие трябва да имате правилно отношение към центъра на земята и към центъра на слънцето. Дотогава, докато имате правилно отношение към земята, към този център, защото се предполага, че земята не е мъртва, тя е жива. Цялата земя си има своя душа, та ако не държите туй положение отвесно към центъра на земята, често става падане. Човек може да падне, да си изкълчи крака, да си пукне главата. Но ако не знаеш как да се държиш към земята, ще си създадеш много неприятности. Трябва да знаеш как да си държиш главата и към центъра на слънцето. Ония добрите хора са умните хора, които знаят това. Главата трябва да държиш правилно към центъра на слънцето, а пък краката ти да са правилни към центъра на земята. Щом се случи някоя неприятност, може да произтича по две причини: или краката не са правилно поставени към центъра на земята, или главата не е правилна към центъра на слънцето. Ако наблюдавате, ще забележите причините и последствията. Ако се наблюдава човешкото чело, долната част при веждите има особена област, която се занимава само с последствията на нещата. Нещата се наблюдават къде са турени, без да знаем вътрешната връзка. Ако разгледаме горната част на челото, тя се занимава с причините, къде се крият далечните причини. На някои неща търсим къде е причината. Запример, ако някоя река се е отбила от своето корито, трябва да има някоя причина. Ако някой извор е пресъхнал, трябва да има някоя причина. Преди години там в Меричлери, едно земетресение имаше, един извор изгуби си водата. Някакво разместване стана на пластовете и водата изгуби своята посока. Ред години търсиха водата и казват, че са я намерили.

После, при сегашното положение в света, трябва да учите. Духовните хора, религиозните хора, са поставени в един свят в много неблагоприятни условия. Да кажем, искаш да служиш на Бога, не знаеш как да Му служиш. Най-първо, как са се учили хората? Те са принасяли жертва. Едно агне ще заколят за Бога, жертвоприношение са правили. Виждам: От туй служение на Бога, произтича едно престъпление. Един донесъл земеделските

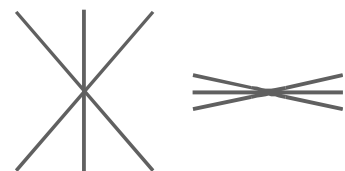
си произведения, жито донесъл в жертва, а другият заклал едно агне. Вторият брат, като видял, че неговата жертва не е приета от Бога, обидил се и намислил да убие брата си. Казва: „Ако брат ми пренесе едно агне в жертва и му е приета, аз ако принеса брата си в жертва, ще бъде по-добре“. Направил тоя извод, че ако пренесе брата си на Бога, ще му бъде благоприятна. Вие сега седите и имате един език. Учениците от окултната школа трябва да имат огледало, да извадят езика си и да се оглеждат. Тези, които са търпеливи, езикът им има особена форма. Тези, които са устати, езикът пак се различава. Тези, които са търпеливи, езикът им се различава. Тези, които обичат да икономисват истината езикът им се различава. Тези, които са честни и справедливи, езикът се различава. Вие мислите, че езикът е еднакъв у всички. Езикът означава какъв е човекът. И низшите животни казват: „Погледни езика и ме познай“. Затова като срещнете някоя змия тя извади езика си. Казва: „Виж езика ми“. Хората, които са видяли изплезването на езика, казват, че е отровна. Змията, като изплезва езика, не е опасна, но ако настъпиш опашката ѝ, тогава. Кой от вас е възпитал езика си? Искаш да говориш, да кажеш нещо, не знаеш как да го кажеш, не знаеш какви ще бъдат последствията от една дума. Казваш: „Аз имам свобода да говоря“. Не, човек няма право да говори, понеже, като изкажеш една дума ти създаваш вече нещо. А ти нямаш право да създаваш. Тази дума вече има право на гражданство, ти си отговорен заради нея. Един грънчар няма право да прави каквито стомни иска. Той трябва да прави такива стомни, които са полезни. Ако направи стомните не такива, каквито хората искат, те няма да ги купят. Какво произтича от казаните думи? Една дума някой ти каже и десет години ти не можеш да я забравиш. Тогава не трябва ли човек да бъде внимателен? Ако изучавате геометрията, понякоя път помръднеш устата си, и цял въпрос става. Като наблюдаваш хората в едно общество, само като изкривиш устата си, направиш една гримаса, веднага цял един въпрос става. Ако тази линия на устните изкривиш, ако и другата линия изкривиш, тогава ще стане съвсем друго. /Фиг. 1./ Значи от изкривяването на устата се

образува буквата „к“. Тогава „к“ го изправяме. Кой е онзи, който си изкривява устата? Който си криви устата надолу, кой е той? Кой си ти? Аз съм човекът, който си криви устата на Бога.

Фиг. 1

Следователно, всичките хора, които си кривят устата на Бога, ги наричат грешници. Ами които си кривят устата нагоре? /Фиг. 2./ образува се буквата „ж“. „Ж“-то го туряме на живот. Този, който си криви устата наляво и надясно, той живее. Но где е опасността на кривенето. Думата „кривене“ значи „несъзнателно“. Има причини защо човек ще си криви устата

Фиг. 2

надолу. Усеща някакво бреме, изкриви устата надолу. Наблюдавайте растенията, когато някое растение е при неблагоприятно място, не може да си пусне корените, каменисто е мястото, клонищата не отиват нагоре, но се навеждат надолу към корените, като че искат да отидат надолу да помогнат. Казва: „Изкривило си клонищата“. Изкривило се, понеже движението надолу е неблагоприятно. Та казвам: Ако вашият език е помръднал, коя е причината? В почвата отдолу има нещо. Съвременната наука е разрешила този въпрос. Един човек, който не разбира причините на нещата има известно недоразвито чело и вследствие на това той не мисли надалече. Той мисли само за сега, много близо. В духовния живот се изисква след 100, след 200, след 300 години трябва да знаеш какви последствия ще има живота ти. Ако днес, за днес само знаеш, защото днешния живот е обоснован на стария от миналите години, днешния живот трябва да знаеш и за бъдеще как трябва да живееш.

Сега всичките хора имат известна прическа. Стане сутрин някой, не си чеше косите. Трябва да бъдем внимателни. Все таки трябва да бутнеш косите си, понеже всеки косъм съставя един лист на една книга. Ти бутнеш листа, тури ръката, прекарай ръцете на главата, за да научиш нещо. Ти като туриш ръцете така, за да мине мисълта в ръцете, какво трябва да правиш?

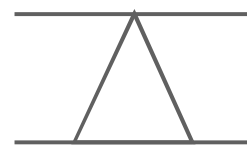
Хваща се човек за главата, защо? Да знае какво да направи. Някой път има много движения. Седи някой човек и си дига показалеца до челото. Този човек туря си показалеца на челото. Кое го кара, какво трябва да направи? След като седи дълго, мисълта минава в пръста и той взема едно решение какво трябва да направи. Казваш: „Няма нищо като си тури пръста“. Който казва така, не разбира. Тези неща могат да бъдат и случайни, но ако нещата се повтарят веднъж, дважд, трижд, ще видиш закона. Казва: „Човек не трябва да се бута“. Къде трябва да си държи ръцете? Онези оратори, които говорят, най-голямата мъчнотия намират, като излязат да говорят, не знаят къде да си турят ръцете. Отзад, ако ги турят не е хубаво, отпред ако ги турят, не е хубаво. Отстрани като ги турят, не е хубаво. Като започнат да говорят, движат си ръцете. Дотогава, докато твоите ръце не почнат да се движат, ти мязаш на мъртъв човек. Кое е най-хубавото положение? Най-хубавото положение е да оставиш ръцете си да увиснат. Не се безпокой. Като се събуди твоята мисъл, ръцете започват да се движат. Трябва да бъдеш много внимателен как да си мърдаш ръцете. В турско време, турците като не постъпваха добре, държаха си ръцете отзад, или в джобовете, или ще си турят ръцете отзад. Българите го мислеха това чорбаджилък, но това не е никакъв чорбаджилък. Много глупава работа е. Ти мязаш на някой затворник, когото хванат стражари, вържат го и му турят ръцете отзад. Ръцете не трябва да бъдат отподире. Като туриш ръцете отзад, не е хубаво. У турците имаш лоша черта. Обичаха да ядат и пият. Като дойде някой служащ у някой българин, веднага трябва да заколят кокошка или агне, после някой от турците имаше неправовърни - ракия ще искат, вино. Мохамедовият закон не позволяваше да пият. Но вечерно време като дойдат, ще пият, ще похапнат. Ние се смеем на тогавашните турци, но сега и ние не знаем какво да ядем. Ако един ден всички наши учени хора трябва да се заемат, децата отначало трябва да се хранят с много добра храна. За да може детето добре да се храни, майката трябва да има отлична мисъл, чувство и постъпка. Ако майката не мисли добре, ако майката не чувства добре и не постъпва добре, образува се една нечиста

храна вътре в нейните гърди. Това дете още в началото майката го отравя със своите мисли и чувства. Тя отравя детето, без тя да иска. В семейството, децата дете са родени, бащата не знае, той ще се ркара с майката и при всяко каране се образува отрова. Тази лошата дума образува отрова. Всяко подозрение образува отрова. Във всички отрицателни мисли се образуват отрови. Най-първо трябва да се научим да мислим правилно, за да се освободим от съвременните отрови.

Тогава ние казваме, че трябва да живеем по любов. Но по любов може да живее само онзи (който обича Бога), на Божията любов човек трябва да се учи. Каквото му казва Господ вътре, да го прави. Че от вас кой оценява. Знаете ли какво значи да оценявате. Че никога не трябва да пресилваш ръката си от някаква работа. На ръката ще даваш работа, няма да я пресилваш много да работиш. Много желаниа да имаш, да забогатееш, или много да ходиш, да умориш краката си. Или много гледаш да умориш очите си. Трябва да бъдеш много умен човек във всичко. Сега казвате: „Защо ми дойде това до главата?“ - Защото не знаеш как да ходиш. - „Защо ми дойде това до главата?“ - Защото не знаеш как да употребяваш ръцете си. - „Защо ми дойде това до главата?“ - Защото не знаеш как да гледаш. - „Защо ми дойде това до главата?“ - Защото не знаеш как да слушаш. - „Защо ми дойде това до главата?“ - Защото не знаеш как да помирисваш нещата. - „Защо ми дойде това до главата?“ - Защото не знаеш как да ядеш. Ядеш много бързо. В бързото ядене не сдъвкваш храната си добре, на две, на три я сдъвчеш и я гълташ. Задавиш се. Ти не бързай. Като седнеш да ядеш остави всичките грижи навън. Не мисли нищо, мисли само за яденето. Ще благодариш на Бога, че ти е дал половин час на разположение, да бъдеш разположен. Ти седиш, ядеш бързо и после имаш някакъв смут. Казваш: „Защо не ми вървят добре работите?“ - Защото много бързо ядеш. После не само бързането, но гледам някой като приготвява храната, бърза. Всички ние все бързаме. Никакво кавардисване. Не бързай. Казва: „Пощо - защо да се опече хляба?“ Когато ще печеш хляб, опечи го на свят. Да не е прегорен. Прегарянето нищо не носи. Хубаво изпечен хляб, хубаво сготвено ядене. Най-първо ще туриш

казана. Като заври ще направите много слаб огън. Няма да го туряте да ври на силен огън. Докато заври, огънят може да е силен, но като заври много слаб да е огънят, нека полекичка да ври за един час и половина да ври. Ти като го туриш на силния огън, като го бъркаш, тия полезните хранителни вещества отиват във въздуха.

Сега идваме до духовното на чувствата. Не вардаляйте едно чувство в себе си. Ако го вардаляш, нищо няма да излезе. Остави едно чувство да расте тъй, както то разбира. Но дай на едно свое чувство ония условия, при които то може да се прояви. Умният човек казва: „Да заповядвам на своите чувства“. Не е въпрос да заповядваш. „Заповед“ значи да мислиш. Ти не може да заповядваш, докато не мислиш. Ти трябва да си мислил, да си начертал, тогава да разправяш на хората. Тогава в дадения случай ти създаваш една основа, върху която е поставена тази хоризонталната линия. /Фиг. 3./ Триъгълникът е поставен отдолу.

Фиг. 3

Показва, че човешкият ум, човешкото сърце и човешката воля действуват едновременно. Сега умът си има свои линии, и сърцето си има свои линии, и волята има свои линии. Та казвам: При възпитанието казваме да вярваме. Вярата си има свои линии. Онзи човек на любовта се отличава с едно качество. Онзи човек, който те обича, той когато се приближи има свещен трепет. Той ще те побутне малко, много нежно. Онзи, който не те обича, ще те хване, ще те раздруса. Щом раздрусваш своята мисъл, ти не я обичаш. Най-първо човек трябва да обича своята мисъл. Ако ти вземеш една хапка хляб и вложиш в нея туй нежното чувство. Имаш едно ядене, което индусите употребяват. Хората ядат без да мислят и вследствие на това идват много болести. Вземеш една хапка хляб, помисли малко откъде е дошла. Тази хапка хляб е дошла от слънцето. Колко хиляди разумни същества са работили за туй, което тебе ти е необходимо в този живот. Ако ти не го оценяваш! Значи, ако ти дадат една затворена кесия и ако ти не знаеш къде са устата да я отвориш, къде е свързана, ти не може

да я използваш. Значи тази храна, която възприемаме, трябва да я използваме. Съдържанието на живота е вложено в клетките. Ако имаме любов към храната, тия живите клетки ще се отворят и онова, което Бог е вложил ще го възприемем и тогава ще бъдем разположени. Един човек, ако постоянно яде, (ще бъде неразположен). Веднъж, ако ядеш на ден съзнателно, ти щеше да бъдеш разположен целия ден. Сега ние ядем и казваме: „ Не е хубаво яденето“. Мъжът дойде, жената има всичкото желание да сготви хубаво, той не оценява труда на своята другарка. Казва: „Храната не струва“. Питам: При това положение в живота може да има гостилничар, и може гостилничаря да не ти послужи. Сготвил каквото да е, отгоре ще тури червен пипер, маслото не е хубаво, той го сготви така само да залъже, да се образува хубава форма. Но трябва да вземем хубав пример от природата. Когато природата създава ябълка, круша, слива, череша, един плод за ядене, тя го сготвя много хубаво. Всички неща, които природата сготвя, са много добри. Тогава има някои неща, които са сладки, някои плодове са горчиви. Вие сега се заловите, де да намерите тая храна? Често на мене ми носят някои храни, които аз десет години не искам да видя. Някой път донесли една баница, хубава отгоре, хубаво разточена със сирене, но брашното развалено. Сиренето и то не е (прясно), а пък и маслото не е хубаво, и направили баница. Ако аз не ям от това развалено нещо, те се докачат. Оставете такава баница с развалено сирене. Вие трябва да знаете дали тази овца е била здрава. Той десет пъти псувал докато направил това сирене, онзи, който млял брашното псувал, който правил маслото, псувал и казват: „Отлична баница“. Напсуваните работи не са хубави. С любов да е работена. Аз бих желал ето каква баница: Ти ще садиш сам житото на нивата и ще пееш. Като го сееш - ще пееш. Като расте - пак ще пееш. Като жънеш - пак ще пееш. И като го вършееш, и като го свариш, пак ще пееш. Ще имаш една овца, от която ще доиш млякото и ще пееш. Като го издоиш, ще потупаш овцата. Казвате: „На Учителя ще направя една баница“. Такава баница направете, и ще ви кажа, че е отлична. Но кой от вас е направил такава баница? Всички искате да ми угодите с много хубава баница. На туй съм

неверник. Какво правя тогава? Имам една котка и като ми донесат баница дам на нея, но и тя не яде. Някога яде, но някога не яде. Казвам: Ако моята котка не яде баницата, как аз ще я ям. Същият закон е и за вас. Не яжте нещо нечисто. По-добре да е гладен човек, отколкото да е нечисто. Ако вземеш нечисто, после трябва да се чистиш, да се чистиш. После, ти седиш и се безпокоиш, че не си ял. Не се безпокой. Бог, Който създаде света, Той като си гладен ще помисли. Бог създаде в тебе един подтик - яденето. Гладът е един подтик на любовта. В тебе се събужда съзнание, че туй, което ти даде Бог, да го оцениш. Тогава някой дойде, донесе ти три ябълки, донесе ти прясна българска пита. Ти като погледнеш казваш: „Тази ябълка да беше кюфтета или малко пълнени пиперки с ориз, че малко масълце да има. Три ябълки - какво прави човек с тях?“ То е човешко разсъждение. Ако тия ябълки ти ги ядеш, в дадения случай, от тях и от хляба ти ще придобиеш по-голяма полза, отколкото от пълнените чушки с ориза. Никога не гответе, когато сте болни. Не пипай хляб, когато си болен. Дойде някой неразположен, трескав, ще дойде ще ти донесе ябълки. Когато си болен, никога нищо не носи. Когато си здрав, тогава носи. Колцина от вас спазват тия правила. Не пипайте хляб, когато сте болен. Новата наука, най-първо, започва от яденето. Малкото, което имаме трябва да бъде чисто. Чистота трябва да се внесе навсякъде. Вода имате, пиеш вода, гледаш прашинка. Измий чашата хубаво, гледай никакъв прах да няма. Ако ще пиеш, най-хубавата вода пий. Ако пиеш нечиста ще видиш, че след 10-20 години ще започне да те боли, ту левия крак, ту десния, ту плешката, ту главоболие ще имаш. Всичките нечистотии влезли в човешкото тяло. Мъчно се лекува тялото. Сега мъчнотията е там, че вие ще се уплашите. Не да се плаши човек. Не е въпрос за плашенето. Човешката душа е толкова чувствителна, че ако оставим тя да ни ръководи, да ни храни, тя ще ни подсказе именно с какво трябва да се храним. Всеки човек трябва да яде това, което обича. Никога не яж нещо, което не обичаш. Хубавото ядене е онова, което обичаш, не онова, което хората хвалят. Яж само това, което обичаш, което не обичаш, никога не яж. Едно от хигиеничните правила е това. Пий само това, което обичаш, не

което си привикнал. Някой път вкусът може да те излъже. Яж това, което обичаш, пий това, което обичаш. Ако вие така турите в любовта, тя ще ви ръководи. Тогава ще си създадем едно тяло. Нашият живот на друга основа ще го градим. Казвате: „Да живеем добре“. Че как ще живеем добре. Къщата не е направена както трябва, прозорците не са добри, светлината не е достатъчна, доста нечиста е храната, не е чиста водата, пък и дрехите не са хубави. Ти си толкова беден, че от някой умрял човек, твой чичо или стрина умрели, ти дават дрехите на умрелия да носиш. Дрехите на умрял човек ще носиш, че тогава ще прокопсаш. Казваш: „На светия“. Но светите не са умрели. Ако носиш дрехата на светия, друг въпрос е, но ако носиш на съвременен човек, друг въпрос е. От каквато болест е умрял, и ти ще умреш от същата болест. Ако един съвременен шивач има проказа, или е заразен със сифилис и ако той ти ушие дрехи, той ще ти предаде сифилиса чрез шиенето. Какво ще се ползуваш? Какъвто и да е шивачът, болен от сифилис, да не бута дрехата. Ако я бута, ще ти даде болестта. Той има сифилис и ще ти прави хляб. Здрави трябва да бъдат хората. За хлебари трябва здрави хора. Никакви нечистотии, никакви болести не трябва да има. Най-здравите хора трябва да бъдат хлебарите, дрехарите трябва да бъдат здрави. Сега, понеже няма контрол, ние ще контролираме. Тогава от невидимия свят има правило. Като минаваш покрай дрехара, казва ти нещо: „Тук недей минава“. Като минеш покрай друг: „И тук не влизай“. Дето ти кажат : „Влез“, там влез. Идеш при някой хлебар. Казва ти: „Тук недей“. Но дето ти каже: „Влез“, влез там. Или искаш да отидеш при някой гостилничар. Казва ти: „Тук не може“. Идеш при друг - и тук не може. Ти казваш: „Нямам време“. Ако нямаш време, ще страда главата ти. Като дойдеш до друг, казва ти: „Влез тук да се наядеш“. Само тъй ти казва. Казвам: Каквото ти казва, прави. Искаш някой път да говориш. Казва ти: „Ти няма да говориш“. Идеш на друго място - няма да говориш. Идваш на трето място - казва ти: „Говори сега“. Ако си търговец, продавач, казва: „Тук не продавай, там не продавай, но еди-къде си продай“. Вие казвате: „Че къде ще му иде краят?“ - Никъде няма да иде, но работа ще се свърши. Ние не търсим края на нещата. Някой казва: „Какъв е

края на нещата?“ - Краят на нещата - ще умреш. Като се родиш е началото, а като умреш е краят. - „Какъв е краят?“ - Краят е смъртта. - „Като умреш къде ще идеш?“ - Ти като умреш, всичко се свършва. Нещата трябва да имат начало, краят не търси. Двама души се бият, казваш: „Какъв ще бъде краят?“ - Краят ще бъде с пукнати глави. Ще дойдат стражари наоколо, ще ходят в болницата, ще дойдат и двамата, които са били с превързани глави. Какъв е краят с пукнатите глави? Никакъв край не е това. Но защо ще търсите края? Иди посеи житото на нивата и кажи: „Господ да го благослови“. Вложи една хубава мисъл в ума си. Казваш: „Какво трябва да правя?“ - Вложи една хубава мисъл в ума си. Кажи така: „Мисълта спасява“. Кажи: „Господ да благослови тази мисъл, да остави едно хубаво чувство“. Кажи: „Господ да благослови това чувство в мен“. Направиш хубава постъпка. Всяка постъпка да се благослови. Защото, ако ти се се помолиш заради нея, тя няма да принесе полза. Ако принесе полза, след време тя ще се върне при тебе. Казвам: Всички сте свикнали да търсите лесния път. Не лесния път. Аз ви казвам определено. Нека да е мъчният път, но да е път, по който да няма кал, да няма прах по пътя. Кал и прах да няма по пътя където вървиш. Защото всички спънки в живота са в един път дето има прах, дето има кал. Калта е, която спъва човека. Прахът е, който спъва човека. Пътят трябва да има постижение. Когато човек тръгне по пътя, той трябва да бъде ръководен от някого. Кой е онзи, който ръководи? Дето отиваш, подбудителната причина да бъде Любовта. Обичаш някой, искаш да идеш на гости. Но онзи, който ще те заведе до мястото, то е ръководството, то е Божията Мъдрост. Тя ще те придружава. Ако идеш при някои хора и Божията Мъдрост не е с тебе, нищо не се постига. Този път не е правилен път. Аз искам сега да зная: допуснете, че аз съм свършил по дрехарство в Париж, имам високо мнение, с диплом съм, учил съм изкуство, как ще зная дали съм добър майстор или не? - От опит, ще скроя първата дреха, ще гледам дали хората са доволни. Казват: „Много сме доволни, много е добра, много е хубава дрехата. Такава дреха досега никой не ни е ушил“. Но аз не се заблуждавам. Дойде втори, скроя друга дреха. Той казва същото.

Девет души дойдат да ме хвалят. Дойде десетият казва: „Не са хубави дрехите“. Понеже девет души са ме похвалили, аз искам да го убедя, че рамото му е криво, че гърбът му е крив. Не, не, поправи погрешката. Ще видиш, къде е погрешката и ще кажеш: Ще я поправа. Ще му кажеш: „Ще ме извиниш, къде е погрешката?“ Поправи погрешката. Не е крив човекът, не е криво рамото, не е крив гърбът. Пък ако е крив гърбът, направи дреха според кривия му гръб. Ако бедрата му са широки, направи една дреха съобразно неговите бедра. Ако рамената са широки, направи дреха съобразно неговите рамена, не според модата, но според неговото тяло.

Казвам: Когато влезете в един дом не искайте да вложите вашите правила както живеете, но веднага се приспособете. Като влезете в дома, подчинете се на закона на дома, докато седите в този дом. Каквито правила имат, имайте ги и вие. Пък ако не искате така, не се спирайте. Щом се спрете в един дом, зачитайте правилата, които те имат. Например, за яденето, за всичко друго не си туряйте вашето мнение. Всичката погрешка е, че като дойде някой казва: „Аз това не ям, онова не ям“. Трябва наново да му готвите. Сварят ти леща, яж, нищо повече. Сварят ти боб, яж, нищо повече; сварят ти ошав, яж. Ако не искаш да ядеш не се спирай в тази къща. Казваш: „Аз съм ял боб“. Такъв боб, като в тяхната къща, не си ял. Този боб се различава. В едно добро семейство бобът, който е сготвила тази домакиня се отличава от другите бобове, които вие знаете. За пример, някой дойде казва: „Колко е хубаво“ (Учителят изговори грубо.) Друг каже: „Колко е хубаво“ (Учителят изговори меко, нежно.) Кое ядене е сготвено по-хубаво? Някой път вие казвате: „Аз този човек не мога да го търпя“. Че не можеш да го търпиш, и той не

може да те търпи. Тогава какъв е законът в геометрията? И двамата не могат да се търпят. /Фиг. 4./ Казва: „Той не може да ме търпи“. Щом той не може да те търпи, търпи го ти. - „Той не ме

обича“. - Обичай го ти. Ние имаме велик закон: Като не обичаме Бога, Той ни обича. Ние като не Го обичаме, мислим, че Той ни

обича. Искане да ни научи какво нещо е Любовта. Ние сме толкоз неблагодарни деца. Всеки ден изпраща слънцето, дъжда, влагата, всички благословения. Ние сме недоволни за малките работи. Че ти дал Господ хиляди благословения, хич не мислиш. Че някой човек не ти скроил обувката, ти казваш: „Как Господ не се погрижи за обувката ми. Как да ходя бос“. Чудни сме: всичките животни боси ходят, всичките птици боси ходят, нямат обувка, а ние правим въпрос, как да нямаме обувка. Аз поставям този въпрос така: Че ако всичките бяха обути, пък аз да ходя бос, а пък всичките ходят боси, аз искам да бъда обут. Аз виждам добрата страна. Следователно, аз съм обут и ето аз какво ще направя. Като погледна обувката, ще кажа: Желая тъй, както аз съм обут, всичките хора да бъдат обути. Казвам: Настанало е времето в света всинца да имате хубави обувки. Тук има доста учен българин, като вас, но мода има, на бос крак обул сандалите. Влиза в една църква, свещениците се разговарят за един стих от Евангелието. Той казва на шега: „Слушайте, знаете ли, че Христос е дошъл на земята?“ - „Отде знаеш?“ - „Защото със сандали ходя. Във времето на Христа, когато беше на земята, сандали носеха. От моите сандали съдя, че Той е дошъл“. Туй не е доказателство. Аз ви казвам кои са сандалите. Щом ти направиш едно добро дело, Христос е дошъл; щом покажеш едно хубаво чувство, Христос е дошъл; щом покажеш една хубава мисъл, Христос е дошъл. Казва: „Дойде Христос“. Защо дойде Христос? Днес направих едно добро, обух се с тия сандали на доброто. Ние се питаме понякога път: „Кога ще дойде Христос?“ Тъй както сега му готвим, няма да дойде още. Щом сготвим хубаво, ще дойде. Гозбата е само проявление, но причината за всяко готвене е Любовта. Ако ти хубаво си сготвил, Любовта е подействувала. Тя е причината. Щом ти с любов сготвиш, разбирам. Щом от любов мислиш добре, чувстваш добре и постъпваш добре, Христос ще дойде. Пък няма по-хубаво нещо от това. Христос е старият брат, първият брат, най-добрият брат, който хората имат. Това е Христос - най-добрият брат, който човечеството е имало. Кое е Бог? - Най-добрият баща. Най-добрият баща е Бог и най-добрият брат е Христос. Когато

Фиг. 4

Той дойде, Той ще ни донесе със себе си Любовта. Нашият баща е Той. Като се прояви, Той носи Любовта. По това ще го познаете.

Двама студенти, това в Русия станало, било повече от 40 години в една от Руските академии. Един от студентите бил много набожен човек. Една вечер сънува, че иде Христос. Той вижда Христа, Който му казва: Добър си, но не ти харесвам очите. Студентът като станал сутринта, понеже Христос не бил доволен от очите му, на сън му казал това, турил едното си око на свещта и го изгорил. Тамън щял да тури и другото, влизат студентите и го спасяват. Казва: „Видях Христа насън и той ми казва, че не харесва очите ми“. Казва: „Защо ми са тия очи, които не харесва Христос? Изгорих го“. Казват му: „Може да не си Го разбрал добре“. Какво подразбира Христос? Казва ли Той да си изгорите окото? - Не. Казва онази тъща на приведения зет: „По-сладък да ми дойдеш“. Тя всякога го изпраща с думите: „По-сладък да ми дойдеш“. Пита той един приятел и казва: „Какво иска да ми каже като казва „по-сладък да ми дойдеш“?“ - „Като идеш много да не седиш, много да не бърбориш, хубави неща да занесеш, много за себе си да не говориш: по-сладък да ми дойдеш“. Сега ние в света проповядваме. Всинца ние искаме като идем някъде да станем център на вселената. Не е лошо туй. Ако всинца станем център, къде ще се съберем? Какво ще стане тогава? Еднообразие ще има в света. Не считайте външния физически живот за най-съществен. Той е едно проявление. Смисълът на живота не седи във физическия живот. За пример, вие тук седите на по един стол. Още един човек може ли да дойде и да седи на вашия стол? Може да кажете, че някой на края може да седне. Значи една беседа като слушате не зависи от стола какво си приел и какво си разбрал. Въздуха в който ние се движим, но онзи въздух, който можед да възприемем и използваваме, той ни ползува. Знаете ли колко зависи от дишането? На мнозина съм дал дишането. Някой казва: „Аз дишам много хубаво“. Как дишаш? (Учителят показва лошо дишане.) То е най-лошото дишане, което човек може да има. И като ядеш да не мляскаш. Като вземеш храната, всеки да забелязва само едно хубаво движение на устата, да не правиш гримаси. Не искам да правя гримаси за да ви покажа. Сега, някой

като седнат да ядат забравят и чуваш като мляскаш. Не е лошо, но то не е ядене. То показва, че бърза да се наяде. Който бързо яде и бързо умира. Който бързо яде и бързо страда. Яж полека и мисли, че в даденият случай ти си пред Бога. Господ ще те пита: Доволен ли си от яденето, което ядеш? Кажи: „Господи, много съм доволен“. Ако не си доволен, ще кажеш, че не е сготвено хубаво. Че не е сготвено, кой е виноват? Щом кажеш на Господа, че не си доволен от яденето, казва: Турям те на мястото на готвача, покажи какво ядене трябва да се направи. Всинца сте пратени в света. Вие всинца сте готвачи. Ами, че вие най-първо сте готвачи. Готварството е много добър занаят. Сега считате, че само жените готвят. Там е погрешката. И мъжете са готвачи, но не знаая дали повече мъже има готвачи или жени. Мъжете хубаво готвят. Сега готвачеството почти на жените е останало.

Сега да дойдем до същественото: Сега, животът как ще се оправи? Не се безпокой за живота, понеже не си ти, който ще го оправиш. Всяко едно безпокойствие е безпредметно. Ако се безпокоиш със своето безпокойствие нищо няма да направиш. Ако се обезвериш, не е безверието, не е безпокойствието, но вярата е която ще оправи света. Вярата е, което е свързана с ума, с човешката мисъл. Вярваш, че ти като си дошъл на земята, имаш всичките дадени условия, които Бог ти е дал. Ти трябва да ги намериш. Една птичка хвърка през въздуха, ще ходи 5-10 километра да търси храна. На птиците не им донасят храната на табла. Тя ще иде да си намери храната.

Вас ви трябва сега една хубава наука, едно хубаво разбиране. Станеш сутрин, недоволен си. Питат те защо си недоволен? Казваш: „Не можах да спя“. - „Защо не можа да спиш?“ Може ли неспането да зависи, че не си ял добре, не си дишал добре, обходата ти не е била добра? Вечерта като си легнал, не си легнал на време. Защото има един закон: На време трябва да легнеш. Ако ти не лягаш на време, ти не можеш да се ползуваш. Защото като си легнеш, и тялото да си почива. В спането става едно пречистване. Ти трябва да спиш, за да могат Божествените слуги да пречистят тялото. Ти излизаш из тялото навън да пречистят тялото. Сутрин като се върнеш да намериш тялото си пак чисто,

за да можеш да работиш. Доста работници има в тебе, които трябва да работят. Някой човек седне, не иска да напусне къщата си и къщата остава непочистена. Доста много дни минават - ден, два, три, четири, трябва да се почисти. Сега туй не трябва да го вземате като един упрек. Че ти не знаеш да живееш. Трябва да се учим да живеем. Да живее човек, то е едно голямо изкуство. Ако някой от вас е недоволен, намерете някой ваш брат, който е доволен и вижте защо той е доволен. Ако ти си болен, намери някой твой брат, който е здрав. Виж защо той е здрав. Ако ти не можеш да мислиш добре, намери някой, който мисли добре. Паметта ти е слаба. Защо паметта ти е слаба? Паметта винаги става слаба, когато сърцето и чувствата се месят в работата на ума. Защото паметта е способност, а не е чувство. Всякога, когато сърцето се меси в работите на ума, паметта отслабва. Ако твоята памет е слаба, че не може да помниш, сърцето ти се намесва в работата на ума. И умът не трябва да се меси в работата на сърцето. Умът може да си даде своето мнение и сърцето може да си даде своето мнение, но ще оставиш сърцето и умът да постъпват както искат. И умът ще остави сърцето свободно да постъпва, както то разбира; и сърцето ще остави умът да постъпва, както той разбира. Когато умът и сърцето се месят, работите не вървят добре.

Фиг. 5

Сега аз не искам да ви кажа, че онова, което знаете не струва. Вие сте в първо отделение, научили сте азбуката, всинца знаете азбуката, но смисъла на буквите не знаете. Какъв е смисълът на буквата „В“? Какъв е смисълът на буквата „Г“? Има съдържание. Вие знаете, че като се пише Любов, туря се буквата „Л“ в началото. Защо буквата „Л“ е турена, а не друга буква. Понеже Любовта излиза от Бога, туй е законът, тук е център. /Фиг. 5./ Туй показва откъде е излязла Любовта. Пишеш, някой казал че е лош. Защо лош е станал? Причината коя е? Лош човек е онзи, който няма Любов. Онзи, който обича е от Любовта, но онзи, който не обича, не е от Любовта. Защо не обича? Казва: „Нямам кого да обичам“. Защо е лош? - Няма кого да обича. Този човек, за да го направите добър,

дайте му да обича някого. Венъж един млад човек, свършил с висше образование, ми казва: „Аз нямам никаква вяра в Бога, в света, в хората. Отвратителни ми са хората, не вярвам в тях, и в бъдещия живот не вярвам, и в Господа не вярвам. Човек да живее както разбира“. Казвам му: Ако Господ ти даде една красива мома, ама знаеш много хубава, красива, умна, добра, сръчна, той се усмихна. Казва: „Ако Господ ми даде, ще го призная“. За красивата мома е готов да измени мнението за живота. Той казва: „Ами де ще се намери такава красива мома? Сегашните какви са?“ Казвам: Има и такива. Казва: „Покажи ми“. Доброто в света човек трябва да го види, за да го разбере. Трябва да видим доброто. Доброто се вижда. Умния човек трябва да го видиш. Умни хора има, добри хора има, религиозни хора има. Всичките хора са добри, но трябва да знаеш как да погледнеш човека. При известни условия може да видиш човека, както трябва. Както един художник гледа, когато слънцето изгрява, той рисува, има хубава светлина. Светлината правилно да пада в лицето, да го види. Ако не пада правилно, той не може да рисува. Всеки един човек, когато Любовта го озарява както трябва, този човек тогава се проявява. Ако Любовта не се проявява, както трябва, ти не може да го видиш. Сега във всичките духовни хора има една опасност: Любовта не ги озарява, както трябва. Тогава ви давам правилото: Дето са двама или трима без Любов, вън да са; дето са двама или трима с Любов, вътре да са. Онези, които нямат Любов, вън да са. Двама или трима, които са с Любов, вътре да са. Двама или трима без Любов, дръжте ги навън. Двама или трима с Любов, дръжте ги вътре. Всичката погрешка е там, че изменяте процеса. Туряте двамата или тримата без Любов вътре в себе си. Всяка една твоя мисъл от Любов родена, дръжте я вътре. Всяко чувство, всяка постъпка, родена от Любов, турете я в душата. Всяка една мисъл, която не е родена от Любов, всяко чувство и постъпка, които не са родени от Любов, турете ги отвън. Отвън да седят. И тогава казвам: В света законът е същият - Добрите хора са отвътре, лошите хора са отвън. Хората на Любовта са отвътре; онези, които нямат Любов са отвън. Така са родени. Има неща,

които живеят в тъмнината. Има неща, които живеят в светлината. Но резултатите ще бъдат различни.

Всички сме дошли да се учим. Станеш сутрин, виж лицето си, огледай се, ще забележиш някой дефект в себе си. Ако устата ти се е изкривила, или ако устата ти е почерняла, че няма тази краска, то е мярка, ще гледаш какъв е цветът на устата. Изваждаш езика си, ако е побелял, тази работа не е добра. Езикът ти трябва да бъде червен. Изплезе го и виж на огледалото червен ли е или бял. Езикът ти да не побелява. Щом езикът побелява ти остаряваш. Щом езикът почервява ти се подмладяваш. Белият език показва, че храносмилането не е правилно. След туй гледай да подобриш стомаха, за да се подобри езикът ти. Сега какъв трябва да бъде езикът? Червен трябва да бъде. Езикът трябва да бъде като млада мома, червен, румен. И лицето не трябва да бъде така хлътнало. Кожата се залепила за костта. Наука се изисква. Вий искате добре да работите. Да кажем, че вие пишете думата „любов“. (Учителят написа думата „любов“ два пъти.) Каква е разликата? Още едно писане има. В едното бързам. Притеснявам се да се свърши. Сприхав съм. Казвам: Да не буташ, да не мушкаш. Остри са буквите. Любов има, която мушка. Че ти като пишеш писмо трябва да знаеш буквите как да ги напишеш. Гледам някои като напишат писмо, започва широко, княжески започва, а свършва като обикновен човек. Някои започват много добре, свършват много зле. Започни, но и на края почерка да бъде хубав. Тури два листа, напиши хубаво всичко да е ясно, да не е неясно, да каже какво е искал да каже. Някои буквите така пишат, че не може да разбереш какво иска да каже. Казват: „Нямам време“. От време в света нищо повече няма. Време Господ е дал, колкото искате. От вас, който няма търпение да започне да пише думата „търпение“. Най-малко тридесет пъти да я напише. Да вземе една тетрадка и най-малко да напише десет пъти „търпение“. Другия ден станеш, пак пиши. Докато дойде да си доволен, да ти е приятно да пишеш „търпение“. Дотогава, докогато не ти е приятно, да го пишеш, ти не си търпелив. Като ти стане приятно, кажи: „Чакай да го напиша“. Ти вече си влязъл в тази област на търпението. Трябва да учим. Има един език. Понякоя път аз, като ви говоря, има неща, които

не ги харесвам. Съвременният език има един менторски характер. Вие трябва да знаете. Ние трябва да знаем. Ние, вие - ще оставим тия работи настрана. Казвам: Да попеем малко. Няма да кажем еди кой си да пее. Казвам: Кой от вас иска да ми даде едно угощение. Най-първо, опитайте се. Без да сме се приготвили можем ли да пеем? Не, трябва да се приготвим. Без приготвление не става. Трябва да покажем, че с много малко труд не става. За да пее човек не е така лесна работа. Голямо изкуство е пеенето, понеже ще образува тия вълни. Защото, ако не пееш хубаво, ще те питат защо размърдваш въздуха. Ти като размърдваш въздуха недобре, причиняваш вреда на другите. Някой път ще направим един опит. Онези от вас, които са недоволни, неразположени, ще им пеем. Като излезат, когато се пее хубаво, всички ще бъдат разположени. Като идем в невидимия свят, мислите ли, че ще носите със себе си недоволството? Недоволството показва, когато работата не е довършена. Плащат ти нещо, но не ти дават, което очакваш. Пееш или недоизпяваш, недоволен си. Всякога, когато една работа е добре свършена, ние всинца сме доволни. Казвам: За да се свърши добре една работа, ние всинца трябва да мислим. Но как трябва да започне добрата мисъл? За мен, ето какво бих направил: Ако искам аз да мисля право, ще започна да мисля как Господ направил света. Ще взема този план да го прилагам с голямо търпение. Някой път, когато съм нетърпелив на себе си казвам: Какво има да си нетърпелив? Господ милиарди същества има, които постоянно искат, недоволни са, Той търпи и е доволен. А пък ти имаш някоя дреболия и казваш: „На мен ли дадоха това страдание?“ Какво си страдал? Ти още деца не си раждал. Някой мъж казва: „Аз страдам“. Че ти деца раждал ли си? Тогава не знаеш какво нещо е страдание. Тогава аз разсъждавам така: Когато една жена болезнено ражда, тя се учи на търпение. Когато научи търпението, ще ражда без болка. Ако не може да създадем една мисъл и раждаме с болка, не сме се научили да мислим. Когато се научим свободно да раждаме една мисъл без болка, значи научили сме се на търпение. Когато растенията раждат, каква болка имат? Виж как се раждат плодовете, каква болка има. Цъфне, завърже, узрее, много естествено. Дървото, ни най-малко

не се мъчи, когато ражда един плод. Този плод е естествен. Гледам процеса как става. Казвам: В тебе всичките неща трябва да стават както в растенията. Правила има в света. Кажете сега едно нещо, което ви трябва? Кое ви трябва? Някой ще каже: „Нямам пари“. Хубаво, колко пари днес ви трябва за ядене? Да турим 10 лева, за закуска, 10 за обед и 10 за вечеря, всичко 30 лева. Аз да ви дам по 30 лева за днес. Няма за утре да мислите. За днешния ден мислете само, утрешният ден ще помисли за себе си. Бог като създаде света, тури условия. Ти се нуждаеш от колко грама хляб на ден? Вие не сте теглили. Вие вземете както е хляба. От колко грама хляб се нуждае човек? Индусите минават със 100 грама ориз на ден. Една десета от кило на ден му стига. Едно кило ориз за 10 дена му стига. Стига му, но този индус яде с онази свещена мисъл и придобива сила, която един килограм дава. Ако си по-напреднал и с 50 грама може да минеш, а те са дошли до 100 г. При тия условия, при които сте вие 650 грама не стига. На един слон да му кажеш, че е достатъчно толкоз храна колкото на човека, нему не му стига. На слона трябва 75 кг ориз на ден. Ако 75 кг на ден ти изядеш като слона, къде ще отиде края. Не е в многото ядене. Но в малкото ядене, но ядене с любов. Не е в многото мисъл, в малкото мисъл, но всяка мисъл, да е чиста. Не е в многото чувствование, но всяко чувство да е чисто. Не е в многото работа, която можем да свършим, но всичките работи да бъдат като скъпоценни камъни. Като погледнеш на живота, да има нещо да те радва. Да знаеш направил си една постъпка и като погледнеш да ти е приятно. Погледнеш едно чувство, да ти е приятно. Казвам: Отсега нататък света така ще се поправя. Не е лесно възпитанието на човека. Може да проповядваш на хората колкото искаш. Метод за приложение трябва да имат. Сега да ви дам един метод за възпитание. Ако искате да знаете колко сте търпеливи, да си пригответе много хубаво ядене, което много обичате, на всички да дадете, че каквото остане малко в тенджерата за вас. Тогава ще се покаже вашето търпение. Ти като гледаш трепери сърцето ти, не си от търпеливите. Като сипят първата паница, теб да ти е приятно, пък на тебе колкото остане, ти си търпелив човек. Щом искаш първата паница за

тебе, ти не си от търпеливите. Ти си от нетърпеливите. Който има първата паница от яденето, той не е от търпеливите. Който остане последен, той е най-търпелив. Сега аз бих ви препоръчал друго: Направете си хубава баница, които могат да си направят, повикайте който добре яде, той да яде, а пък вие да го гледате. Той ще яде баницата, вие да гледате. И да кажете: „Много се радвам, че ти дойде да изядеш баницата“. Той ще каже: „Дано и (друг) път да направите същата“. Сега какво правиме ние? Като опечем баницата, ние я изядем и каквото остане даваме. Ние не сме от търпеливите хора.

Казвам: Трябва да изменим съвсем начина за мислене, за да се образуват отношения между нас. Ние трябва да имаме благото на другите хора като свое благо. Законът седи така: Да имаш ония блага, каквито Бог е решил да даде на всяка душа. Ние да съдействуваме всеки да възприеме благата, които Бог е определил за него. Никой да не става препятствие. Всеки да възприеме напълно Божиите блага, които Бог е предвидил. То е човешчина за в бъдеще. Не да се даде на един човек повече, а на друг по-малко. Но да се стремите към онова, което ви е отредено. Сега е отредено знание. Вие не сте приели. Някои от вас не сте учили в умствения свят. Като ви гледам челото, виждам, че сте гладни, не сте дояли. Като гледам благоутробието, виждам, че сте яли повече отколкото трябва. Благоутробието да се смали. В нас обиколката на талията трябва да е два пъти обиколката на врата. Рамена широки. Бюджета на стомаха да се понамали. Бюджета на рамената да се увеличи. Не е в много ядене. Ние работим повече отколкото трябва. Всяка жена като стане сутрин взема тенджерата, свещенодействува. Пет часа само служене като свещеник с тенджерата. И целият ден го употребява за готвене. Туй не е естествено положение. Достатъчно е за приготвянето на яденето 1 час, нищо повече. Хайде и за вечеря един час - 2 часа. А пък сега имаме 8 часа. Аз, ако варя картошки няма да ги варя на бързо, ами ще ги варя полека. Нека вземе час и половина да се сварят. На силен огън нещата не овират добре. Ако тенджерата е херметически затворена, само да заври и ще я оставите да ври (на слаб огън). Ония масла, които

са в картошките остават. Когато силно ври, губи се хранителното вещество. Бързите работи, които се вършат, нямат никаква философия. Отива един американски студент в Германия при един професор, понеже американците са много бързи, казва на професора: „Имате ли някой курс по философия да го свърша за 5-6 месеца“. Казва: „Да, имаме. Имаме за 4 години, имаме и за шест месеца“. Само че, когато Господ искал да създаде динята взема му само шест месеца, а когато намислил да създаде дъба, му взело 100 години. Ако искаш да мязаш на динята - 6 месеца, ако искаш да мязаш на дъба - 100 години. Има една философия на динята, има и философия на дъбовете. Динята ще я садиш, другата година пак ще садиш, а дъб като сееш в 100, 200, 400 години веднъж. Хубавите неща изискват време. Не бързайте. Всяко нещо което го направите, да го направите добре.

Ха, сега ми изпейте „Учение, дъще“! (Изпяхме: „Учение, дъще, учение синко“.)

Мото:

ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА СИЛА,
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ВЯРА,
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ЛЮБОВ.

XVII година.

*11 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 15 декември 1937 г., сряда, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

ПОЛЗАТА ОТ КРАКАТА

Добрата молитва.

„Аз в живота ще благувам.“

Ще прочета 12 глава от 1 Послание към Коринтяните.

„Духът Божий.“

Чете се темата: „Ползата от краката“.

Краката са орган на добродетелите. Но краката са органи и на злото. Като пиете студена вода, ще имате един резултат, като пиете топла, ще имате друг резултат. Но водата е същата. Ако турите топла вода, или ако турите ледена вода в устата, да разтопявате, ще имате съвсем друг резултат. Ако вие в света живеете без любов, ще имате един резултат, ако живеете с любов, ще имате друг резултат. Ако живеете без вяра, ще имате един резултат, ако живеете с вяра, ще имате друг резултат. Ако живеете с надежда ще имате един резултат. Ако живеете без надежда, ще имате друг резултат. Сега има една научна страна. Ние вървим по един път на общи резултати. Запример всеки иска да бъде богат, хубаво е да е богат човек, не е лошо. Но богатството е една идея само за човека. Какво ще разбере едно животно като коня, ако го натоварите със злато на гърба му или скъпоценни камъни. Ще съзнава ли коня, че носи някакво богатство? - Човек трябва да има особено съзнание. Казвам: Вземете науката. Един човек, ако вземе една книга, ще я оцени. Но ако натоварите едно животно с книги, ще стане ли научено? Няма да стане. Та понякога път, когато говорим за свещените идеи, някои свещени идеи, някои възвишени идеи имат за нас толкоз полза, колкото научните книги върху гърба на някое магаре. Казвате, че човек трябва да бъде добър. Какво разбирате? - Вие имате една идея и казвате: „Човек трябва да бъде добър“. Но ако кажете на едно животно, че

добро трябва да бъде, какво разбира животното? - Понеже всички вие имате особени възгледи за нещата в живота, за някакви идеи, казвам: Всички идеи влизат в стълкновение с нашите възгледи. Всеки един от вас има известни възгледи, особено за доброто, за любовта, за вярата, за надеждата, за учеността. Понятията, които имаме не са лоши. Та казвам: В света ние трябва да се стремим към едно знание, което обобщава, примирява нещата, не да ни отделя. Вие седите и казвате: „Този човек е много добър, онзи човек е лош“, но то е ваше разграничение, че е един човек по-добър. По отношение на вас, излиза по-добър, по отношение на вас повече ви дава, услужва ви, дава ви пари, съгради ви една къща, минава за добър човек. А всъщност, той може ни най-малко да не е добър. Нима онзи вълк, който отхранва децата си, не е добър. Добър е. Спрямо овцете е лош. Онази овца спрямо тревата и тя е лоша, понеже тъпче тревата. Понякоя път овцете смачкват най-хубавите цветя. Казвам: Овцете са благородни, но като минават през туй изложение, което дава природата, те стъпкват цветята. Сега, ако тъпчите едно цвете, вие сте една овца. Ако искате да разрушите една идея, вие сте един вълк. Сега някои от вас мислят, че много идеи трябва да имате, но вас ви трябва само една идея; многото идеи развалят човека. В какво седят многото идеи? - Я ми кажете един човек, който има 10 идеи. Какви идеи запример? Да кажем вие мислите идеята „лист“. Идея ли е единият лист или едно клонче, идея ли е това? - Или едно дърво идея ли е? - Под думата „идея“, ние разбираме една Божествена форма. Достатъчно е човек да има една идея, не му трябва повече. Любовта, това е една идея, вярата това е една идея, надеждата, това е една идея. Но ако ти имаш Любов, другите идеи сами по себе си идват. Дали ги търсим или не, самият живот при Любовта идва, понеже съставя едно цяло с нея. Като обичаш един човек, той ще дойде при тебе с тялото. Не е тялото човекът, но човекът без тялото ти е непонятен. На земята човек без тяло ще бъде непонятен. Един човек без крака ще бъде непонятен. Без ръце ще бъде непонятен, без очи ще бъде непонятен, без нос, без уста, ще бъде непонятен заради нас.

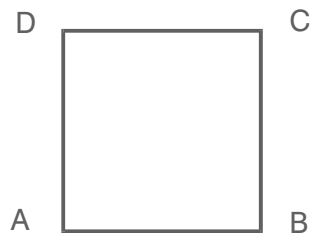
Да кажем някой казва: „И без любов може да се живее“. Но каква идея ще имаш за един човек, който няма Любов? На какво ще мяза човек, който няма любов, на един мъртъв човек. Може да е облечен със скъпоценни камъни, но от него без любов не може да изкараш нито една дума. Ще мяза на индуските философи, ще бъде мълчалив. Затова един индуски философ пратил един ученик да хвали мъртвите, да им каже най-хубавите работи и виж, казва, какво ще ти кажат мъртвите. Той отишъл и след като ги хвалил, хвалил, ни глас, ни слушание. Тия мъртви не искат да знаят. Ако ние хвалим мъртвите, слушат ли? Ако ги хвалим не слушат, но ако мислим, може нашата мисъл малко да ги съживи. Да хвалиш мъртвите, то е външната страна, обективната страна. Ти казваш: „Той беше много добър човек“. Но това не е мисъл. Ти казваш: „Един отличен, учен човек, като него няма“. То е външната страна. Единственото нещо, от което всичките хора се нуждаят кое е? - Писанието казва: „Надпреварвайте се да си давате почит, да се уважавате.“ Казваш: „Защо трябва да уважавам еди-кого си?“ - Него като уважаваш, ще почиташ Бога. Като обичаш ближния си, обичаш Бога. Всяко нещо в света, което направиш, Бог, Който е там, Той ще ти въздаде. Ако го обичаш, значи служиш на Бога, ако не го обичаш, значи не служиш на Бога. Ако вярваш в Бога. Да вярваш в един човек. Да вярваме в доброто, което е в него. Под думата „добро“, разбираме - има едно Абсолютно добро, което всичките хора го имат. Някъде има едно добро, което е човешко. Има едно добро в човека, което е ангелско; има добро, което е Божествено. Сега ще ги разгледате, кажете ми по какво се отличава човешкото добро? - Човешкото добро е замръзнал лед, замръзнала вода. Ангелското добро е размразена вода. А какво е Божественото добро? - Вода, която носи живот на човека. Онези двете са външни условия. Човешкото добро е процес за пречистване на нещата. Ангелското добро е за употреба на нещата. Божественото добро е да внесеш живота. То е най-важното. Божественото добро в света е, което внася живота. Другите са условия. Ако човек е добър по човешки, той само ще филтрира, ще пречиства нещата; ако има ангелско добро, ще има само условия; ако няма Божествено добро, животът не може да

дойде в него. Това е едно разграничение само, за да се покаже доброто какво е по същество. Доброто е резултат на Божествената Любов. Доброто е крайният, материален резултат на Любовта. Що е доброто?- Крайният резултат на Любовта. (По доброто) се познава, че Любовта действа. Резултат вече е доброто. Следователно, като плод вече е доброто на Любовта. Ние трябва да имаме всичкото уважение към туй добро, понеже, то носи живота. Всеки един плод, това е едно добро, носи живот в себе си. Това е Божествено благо в света. Доброто е, което носи Божественото благо в нас. То сега е само едно понятие. Но сега едно практическо приложение. Някой казва: „Аз съм добър човек“. Ти си добър човек, но се безпокоиш. В доброто няма никакво безпокойство. Ти си добър човек, но се съмняваш. В доброто няма никакво съмнение. Щом се съмняваш в своята кола, че тази кола няма да издържи, липсва й нещо, тогава тя няма да издържи. Или ти си добър, но си слаб човек; в доброто няма слабост. Ти си добър човек, но си сиромаш, оплакваш се; в доброто няма сиромашия. Сиромашия, болести, безверие, безнадеждие, безлюбие, противоречия, няма в доброто. Доброто има всичко, то е крайният резултат на Любовта, то е Божественото добро. Та казвам: Щом някой каже: „Имам човешко добро“ - замръзнал е. - „Имам ангелско добро“ - взел да се размразява, след туй ще дойде Божественото добро, да го превърне на плод. Туй добро да влезе във вас, във вас трябва да влезе доброто. Божественото добро е едно. Другите две добрини са външни, Божественото е вътрешно. Сега и трите са необходими. Защото човешкото добро филтрира. На земята човешкото добро е необходимо, то е един филтър. Сега доброто е като един инструмент. Имате един инструмент една китара, или цигулка, или пиано. Самата цигулка всичко няма да ви достави. В някой случаи цигулката може да ви бъде полезна. Вие имате една уста, в някои отношения устата може да ви бъде полезна. Кога? - Когато вие идете на нивата, устата какво ще каже? Ако каже на нивата: Трябва да се изоре. Но като идеш на нивата, ръцете трябва да работят, а устата да мълчи. А понякога път проучваш един предмет - ще говориш, казваш: „Аз трябва да разбирам“. Като кажеш: „Аз трябва да

разбирам“, с туй разбирането иде ли? - Сега понякога път вие се намирате, в духовните работи. Има едно състояние, болезнено състояние, то произтича, че религиозните хора стават чрезмерно чувствителни. Техният етерен двойник, или астралният двойник се отделят и излизат навън. И вследствие на това претърпяват големи несгоди и страдания. Страданията се дължат, че етерният, астрален двойник - обвивки са те, и излизат повече отколкото трябва навън, следствие на това приемат повече впечатления, отколкото трябва и страдат. Казвате: „Мене ми дотегнаха страданията“. - Събери двойника вътре в себе си. Та казвам: Когато духовните хора се съберат, излязат двойниците и един друг се преплетат, понеже като не разбират законите на Божествения свят, един тегли на една страна, друг на друга и мяза на една галимация, както някои певци всеки си пее каквото знае. Един пее едно, друг друго, и от някъде като слушаш, цялата такава бъркотия. Разправяше ми един господин, отива в Англия, в една църква, дето духът говорил на всички. Като влязъл, всичките в църквата говорят, но такъв трясък вътре. Всеки говори високо и той казва: „Тия хора са луди, Духът във всичките говори“. Къде е погрешката? - Няма никаква погрешка. Само тия хора по човешки говорят. Те трябва да мълчат. Наместо всички да говорят наведнъж, да накарат един да говори, да накарат духът чрез един да говори. Той като се умори, да започне друг, трети, четвърти. Но понеже всеки иска да се прояви, че така Бог говори, и се ражда тази голяма галимация. Или във вас се заражда желание, казвате: „Чакай да си кажа и аз мнението“. Аз разбирам, вярва ето какво: един човек да ми дължи 20 пъти, и пак да му вярвам. Той като те излъже един път, може да те опитва, да вземе пари от тебе, не ти ги връща, може да те изпитва, този човек може да е милионер, казва: „Дай ми сто лева назаем“. Той иска да ти направи едно добро, но иска да ти опита ума. Доброто, което ти направиш, ще го оцениш ли? Дойде: - „Дай ми 100 лева, не ги връща. Дай 200 лева, не ги връща; 300 лева, не ги връща. Казваш: „Той мяза на вагабонтин“. Най-после казваш: „Не давам, вече ти си затвори пътя“. Живата, разумната природа когато иска да даде на някой човек едно благо, опитва го 99 пъти, ще те постави в голяма

невъзможност, ако ти изтърпиш, тогава има доверие в тебе и ще ти даде благото. Туй е волята Божия. Казваш: Добър е Господ. Добър е Господ, добър е Господ ами че, какво има. Чудни сте вие, понякоя път мислите, ако една вода 20 пъти замръзне и аз 20 пъти я размразя, туря я на огъня и я напека, какво има да ми се сърди тази вода. Туй, коравото състояние на водата, не е нейно свойство, то е едно от състоянията, и после, ако тази вода превърна на пара, и тази течната вода то е само една форма, и ако парата разложи на нейните елементи, защото не мислите, че само това е вода - съединението на водорода и кислорода. Има една вода, която се различава от земната вода. Има една вода, която е направена от йони, не е направена от атоми, но от йони. Йонична вода я наричаме. Сега ние пишем атомистична вода, но има вода на йони, следователно йоничната вода се превръща на атомична. Това е само за да ви изясня една идея.

Вземете тази идея за квадрат /Фиг. 1./. Вие мислите какво нещо представя квадрата. Тия четирите страни на квадрата произтичат от един и същ център. Ако вие ги разгледате, едната страна отива тъй, другата отива в друга посока. Какво представя

Фиг. 1

квадрата? - Това са 4 точки. Глупавите хора никога не може да направят един квадрат. В живата природа само разумните хора може да направят един квадрат. Четири точки съединени една до друга така, образуват един квадрат. Те може да работят. Значи, всеки си има поле. D, C то е възможност в туй направление и линията CD в такова направление може да се прояви.

В геометрията ние считаме едно място заградено с 4 граници, наричаме го квадрат. Но в онази живата геометрия 4 души разумни, на които съзнанието работи в дадено място, то е квадрат. Има живи триъгълници. Има живи прави линии. Има живи точки. Има и живи кубове. Но човек най-първо трябва да е започнал с механичката геометрия, за да дойде до живата геометрия. Тогава вие, ако влезете в едно общество, да кажем

неорганизирано, вие ще имате противоречия. Противоречия се разбира само между две разумни същества. Ако влезе едно трето същество между тях, веднага ще се наруши равновесието. Следователно, в правата линия, третата точка трябва да бъде извън между A и B. Но има някои неща, които не можем да ги обясним, понеже ако ги обяснявам, съвсем ще се объркате. Ако някои неща от висшата математика ви обяснявам, вие ще се объркате. Ще се объркате, понеже вие трябва да разберете какъв е Божественият закон. Всяко нещо в света си има един закон, по който човек може да работи. Запример, вие ако бъдете музикант, във физическия свят, вие не можете да бъдете музикант и в астралния свят, не можете да бъдете в астралния свят. Едва музиката започва в умствения свят, и то във висшето поле, не в нисшето поле. Или музиката е място в рая. Туй, което индусите наричат будическо поле. Този съзнателния живот, там започва музиката. Понякоя път вие не сте разположени да пеете. Щом не сте разположени да пеете, вие сте болни. Щом сте разположени, то е диагноза, че вие сте се повдигнали. Щом човек се повдигне, влезе в рая. Защо всеки ден да не можете да бъдете в рая, в будическото поле? Някои чакате да умрете, че тогава да идете в рая. Щом сега не можете да влизате в рая, и като умрете, няма да можете да влезете в рая. Щом ти можеш да пееш и ти тупти сърцето, ти си в рая. Сега заблудението - онези, които не разбират закона, казват: „Ти трябва да се приготвиш, че като умреш ще идеш в рая“. Че раят не е механическо място, да идеш. Че на кое място е раят? - Ако казвате, че има рай, где е раят? Тук не е раят. Но къде е раят? - Раят е тук, в нашия салон е раят. Ние не го виждаме. Светиите са тук, ангелите са тук. Какво ще си представите вие? - Този салон не е така малък. Вие го виждате по-малък, но той е много голям. За този салон вие имате едно заблудение в себе си. Вие никога реалността не виждате както трябва. Нито малките неща ги виждаме, нито големите работи ги виждаме. Слънцето представя ли се в своята грандиозност? - Такова малко е слънцето, защо? - За да ни бъде понятно. Такова малко слънце природата го е отдалечила, за да ни бъде понятно, за да го схващаме. Като дойде наблизко, ще затворим очите, няма

да може да виждаме другите работи. Малките работи природата ги е направила големи, като слънцето, за да ги виждаме. Ние имаме криви понятия за великото и малкото. Сега трябва да редуцираме, да намаляваме нещата и да увеличаваме. Кое трябва да намаляваме в света и кое трябва да увеличаваме? - Вие всички увеличавате малките погрешки на човека; вие ги увеличавате, туряте микроскоп и казвате: „Голям грях“. Той е невидим някъде, вие го направите голям. Я го вижте, той е голям грях. Пък то е невидимо. Като има човек голяма добродетел, която е като слънцето, вие я намалите и казвате: „Вижте туй добро е толкова малко. Не е лошо, че човек увеличава, защото вие се учите на закон. Аз се радвам, че можете да увеличавате погрешките, то е хубаво нещо да я увеличиш погрешката, да я видиш. Само че вие като увеличите, не знаете как да я изправите. Не е погрешка, че сте я увеличили, погрешката седи в това, че не знаете как да я изправите. Като намерите доброто, какво ще получите от туй добро? - Ако добрият човек го увеличите, като дойде ще ви засенчи. Намалето го, да ви не засенчува. Добрият човек трябва да седи далече, не трябва да хвърля сянка. Аз съм добър човек, аз съм това, аз съм онова. Никой, никого не трябва да засенчува. Свободата именно в това седи, никога не ограничавай, когото и да е. То е доброто. Щом ограничиш в какъвто и да е смисъл, тогава ще дойде злото. Що е злото в света? - Ограничение. Що е доброто? - Свобода. Свободата ти е дадена, да се проявиш. При доброто, ти си свободен да се проявиш така, както Бог те е създал. Когато се проявяваш, тъй както Бог не те е създал, това е лошото, това е злото в света. Сега това да го знаете. Казвате: „Не трябва човек да прави зло, а трябва да прави добро“. Как ще направите добро, кажете ми? - Представете си, че вие искате да направите добро на един богат човек, който е много честолюбив, пропаднал е, как ще направите доброто, кажете ми? - Вие сте един християнин, как ще направите доброто? - Ако идете и му дадете 1000 лева. Мене ми разправяше един български генерал из българския живот. Сега един български генерал, осъждат го, близо 2 години го лишават от граждански права. Лишават го от пенсия, пуцат го от затвора, не го приемат в затвора, пенсия няма; приятелите не

искат да му помагат, той отива да работи, за да си изкара по малко хляб. Среща го един негов приятел и казва: „Гладен ще умра“. Той се е научил като генерал да заповядва. Тук заповядва, там заповядва. Сега не може никъде да заповядва, никой не иска да му помага. Този приятел му услужил с пари. Казва му: „Много ти благодаря“. Казва: „Опитах, спечелих, но от моето генералство нищо не остана“. Дошъл той да разбира. Казва: „Много ме мачка Господ“, но генералът започна да разбира как трябва да се живее. Не може по генералски. - „Сега разбирам как трябва да се живее. В затвора ме ограничиха, разбрах какво нещо е ограничението. Като излязох отвън, работя тук в София“. Вие ще кажете: „Защо другите генерали не му помагат, защо другите генерали не се заинтересуваха от него?“ - Такова е човешкото естество. Ако някой от вас изпадне като този генерал, кой ще се интересува от него? - Често и верующи има като генералите. Най-първо, вярващият мяза на един генерал, той поучава хората. Един ден така изпадне, че никой за него не мисли. Съвсем изгубен е този генерал, какво ще прави този изпаднал генерал? Сега, този генерал през тази опитност, която минава лошо ли е? Той започнал да разбира, едно посвещение минава, разбрал живота. Него го напуска жена му, напускат го децата му и всички го оставили. Жена му, дъщеря му го напускат, никой не се грижи за него. И отива смирено да (се) покае, за да си изкара прехраната. Не казва вече, че е генерал. Но казва: „Искам да работя, има ли някаква работа? - Да ви услужа“. Той се смирява като един прост войник. Военните може да разжалват един генерал и да стане като прост войник. Като генерал ти си заблуден, ти не си се родил генерал. Хората са те подигнали генерал. След туй тия хора вземат, че те разжалват, значи в света всеки може да бъде разжалван и всеки може да бъде подигнат.

Казвам: Ще ви наведе на мисълта - Дотогава, докато ти вървиш по Божия път, по Божиите закони, ти ставаш генерал. В деня, в който престъпиш Божия закон, започват да те разжалват, и ти ставаш редови. Прост войник. Не тъй редови, но обикновен редови, когото постоянно нападат и наказват, днес го арестуват, утре го арестуват. Виждал съм с раница войник, турили му 25-30

кг на гърба, с пушка, стои на слънцето. Седи, мухите го хапят, но той не може да каже нищо. Военна дисциплина, разбира се когато е офицерът, никой не може да се помръдне. Войникът си казва: „Този дявол да се махне, да може да се махне“. Не му е позволено да махне с ръка. Седи по войнишки. Щом замине офицерът, той си движи ръцете, махне ръката без да го видят. Та казвам: Това е един процес, в природата става същото. Някой път ще те турят като войник с раница на гърба, с пушка, и каквито препятствия дойдат, всичко туй ще търпиш, няма да мърдаш. Тука е вече външната страна при войника, от немай къде, а един веруещ ако си, трябва да станеш съзнателен. Раницата носиш, една тежест, неразбран си от хората, хули, какви ли не подигравки. Това е раницата. Казва: „Той е такъв и такъв“. А ти не трябва устата си да отвориш. Не трябва да възразиш. Ако полковникът те е наказал, без раница, ако кажеш една дума, тогава ще ти турят 10 кила на гърба. Ако кажеш две думи, ще ти турят 20 кг. Ако кажеш 3 думи - 30 килограма. Каквото и да кажат на военния, той трябва да мълчи. Защото иначе се увеличава тежестта. Защо сега хората са внесли тази дисциплина? - Без дисциплина войниците не могат да извършат тази задача, която им предстои. Всичките войници имат една задача. Войниците имат добрата страна. Човек, който никога не се е учил на жертва, военните го карат да се жертвува за своето отечество, за народа, и без да иска, ще го накарат. Казват: „Или ще идеш да се биеш или куршум има. Ако останеш тук, куршум. Ще отидеш да се биеш, и ще опиташ поне, има ли Господ или не“. И той предпочита да отиде, защото отзад ако остане има по-голяма опасност да го убият, отколкото ако е на бойното поле.

Ние казваме: „Защо животът е сега такъв?“ - Какъв трябваше да бъде? - То е неразбиране на живота. Ако този войник, ако един прост редови имаше онова духовно знание на Божествените закони, той веднага ще обърне полковника и генерала и те ще се държат добре. Те ще постъпят другояче. Генералът пита: „Защо Господ създаде света така?“ - Войникът не знае, и той го наказва. Той го пита: „Я ми кажи защо Бог тури Любовта в света?“ - Пита го да му каже. Той не знае. И генералът го наказва. Мислите ли, един

войник, който се е провинил, ако генералът куца, има една болест, и ако войникът само се докосне до генерала и оздравее, то в такъв случай генералът ще го държи ли с раница срещу слънцето? - Той веднага ще намери известни условия на закона и ще го освободи. Ще каже този войник е добър. Щом нямаш никакви дарби, ще седиш. Казва: „Ти си длъжен да държиш оръжието и ще те наказват“. Сега вие сте войници - религиозните хора, къде ви са пушките? - Пушката ви е, вашият език. Този език ще го държим непряко. Острието на пушката на войника е нагоре. Острието показва единство. Той казва: „Аз вече каквото казва Господ, ще слушам“. Туй показва острието нагоре. Ако войниците обърнат остриетата надолу към земята, ще кажат: „Всичко, каквото каже земният господар, ще слушаме“. Всичките набожни хора казват: „Ние с Бога сме, и каквото Господ каже, ще го направим“. Ние сме с острието нагоре. Човешкият език е остър. Затуй понякога път, ще ви дам едно правило: Не подвивайте езика си надолу, но подвивайте езика си нагоре, към небцето го турете. Да пипате средата на вашето небце. Че езикът ви, непряко да е. Че езикът ви може да служи на Божественото, направете един опит. Някой път, когато сте разсърдени, искате да кажете нещо, турете езика си на сред небцето, веднъж, два, три, бутнете вашето небце и десетина пъти го бутнете, каква промяна ще стане. Ако вие така бутате, от колко бели щяхте да се освободите. Ти туриш езика си понякога път, вземеш, че обличеш устните си. Не е лошо да ги обличеш, казвам: Езикът има три качества. Той си има една особена аура. Има една форма чисто животинска. Щом ти си лижеш джуките, то е по навик на животните. Щом държиш езика си вътре, ти си човек. Кучето като лае си изплъзва езика, а щом си човек, задържаш езика си вътре. А щом дойде ангелското състояние, започваш да говориш разумно. Това е ангелското състояние. А пък щом дойде Божественото, онова, което говориш и ще го правиш. Не само ще говориш, но кажеш да направиш добро и ще го направиш. Казваш, че ще посадиш едно семе, посаждаш го. Каквото кажеш, правиш го, то е Божественото. Някой път отиваш да прекопаваш дупки, само забелязваш местата, то е човешко.

Та казвам: Ние най-първо трябва да се освободим от много навици. Сега ще ви кажа, че хората едно време са били животни. Вие се лъжете. Нито един от вас не е бил животно. Вашето тяло е било животинско, но туй, което сега имате, то никога не е било животно, то е дошло отгоре. Някой казват, че според теорията на Дарвин, има еволюция на тялото, че от нисшите животни излязъл човекът. Автомобилът ни, железото е излязло от земята, от него направиха автомобила, но аз не съм излязъл от земята. Аз, който влизам в автомобила, не съм направен от земята. Автомобилът е направен от земята. Той мина през тази фабрика, но тези, които направиха автомобила, не направиха мене. Та казвам: Той е бил едно време животно. Да живееш в една животинска форма, и ако не разбираш законите, ще се повлияеш от животинското. Облечен е човек в една животинска форма. Може един човек да е облечен в животинско разбиране. Та казвам: За да се освободите от животинското състояние в себе си, трябва да мислим. Защото и животните имат чувствувания, ти си се разчувствувал, то е животинско състояние. Когато започнеш да мислиш, ти си човек вече. Като започнеш да мислиш, то е човешко. Като започнеш да различаваш доброто от злото, то е ангелско, и като започнеш да прилагаш доброто в живота, то е Божествено; а като започнеш да мислиш, то е човешко. Сега тия неща трябва да ги различавате. Вие мислите, че като започнеш да мислиш, то е човешко, то е началото. Като започнете да различавате, казвате: Понеже Адам стана като един от нас, да различава доброто от злото, да не би да хапне от дървото на живота, затова го изпъдиха навън. Да (не) направи друга погрешка. Тя по-мъчно ще се поправи. Сега в живота сте дошли да поправите вашата погрешка и вторият път като влезете в рая, да не престъпвате Божия закон. Имаме две противоположни идеи, най-първо Бог каза на Адама, че в който ден яде, ще умре. Думата „умиране“ значи, че той ще влезе в един свят на промени. И там ще бъде много трудно. И пак му казва Господ: В който ден ядеш от това дърво, ти ще слезеш долу, а пък като дойде змията, казва: В който ден ядеш от този плод ще се качиш горе. Кое е вярното от двете? - Виждаме, че първото е вярно. Ние слязохме долу. А пък онова, което каза дяволът е

противоположното. Хората не се качиха горе. Дяволът не каза така, че след като ядете от забранения плод, най-първо ще слезете долу, и после Бог ще дойде, ще ви избави и вие ще се качите горе. Дяволът каза наполовина истината. Дяволът му каза, че ще се качи горе, само че Адам мислеше, той като яде, няма да слезе долу. А пък Бог му каза: Ще слезеш долу. Божественото разбира, като поправиш погрешката, тогава ще се качиш горе. А пък дяволът не казва за поправянето на погрешката. Той казва: Като ядеш, ще се издигнеш, ще отидеш горе и човек се заблуди.

Та сега да дойдем до онова, което можем да приложим. Всеки един от вас какво може да приложи. Има неща във вас, които Бог е вложил. Казваме ние, че Бог живее в човека. Бог живее в душата на всеки един човек, не в неговото тяло, но в неговата душа и очаква момента, когато в човека ще се пробуди неговото съзнание. Съзнанието трябва да се пробуди. И само когато се пробуди съзнанието, само тогава може духът да ни говори. Преди пробуждането на съзнанието, пак може да има говор. Някой път вие слушате някой да говори, говори ви нещо. Но по какво се отличава Божественото говорене от лъжливото говорене? В Цариград, когато за пръв път дошли евангелистите, един евангелист отива при един мисионер и му казва: „Каза ми Господ да ми дадеш пари назаем“. Мисионерът му казва: „Ако Господ те беше пратил, трябваше и аз да имам пари. Не те е пратил Господ, ти си разбрал криво, че той те е пратил някъде, пратил те е, но не те е пратил при мене, защото аз нямам пари. Защото, ако те праща при мене, трябва да имам аз пари. Не може аз да вземам от другаде. Защото аз и да ида, и на мене няма да ми дадат“. Та Божественото седи в това. Това, което ти казват, да бъде вярно. Тук един се занимавал със спиритизъм и казва на майка си: „Ти след 10 дни ще умреш“. Тя се окъпва, облича се хубаво, но тя не умира. И тя казва: „Останах“. Майка ѝ казала, че ще замине за другият свят, но тя не разбрала това, което майката ѝ казала. Тя ѝ казала: „В тебе това неразположение трябва да умре“. Ти не може да търпиш сиромашията. Ти не си яла три, четири деня и не можеш да търпиш сиромашията. Четиридесет дни и Христос е гладувал, и след 40-ия ден се оправи тази работа.

Ако ти гладуваш 40 дена, 40 души ще дойдат да ти помогнат на тебе. Ганди употребява този метод. Когато иска да примири враждуващите секти, такива неразбрани, той ще пости 10-15 дена и веднага почват да го чувствуват и да казват: „Да не гладува заради нас“. Той заради тях гладува. Те се примиряват и той престава да гладува. Казвам: Духовете ги е страх от глад. Духовете не обичат да гладуват. Много са особени. Един свещеник ми разправяше, донесли му една кошница с грозде от 10 кг, казва: „Хубаво грозде, от Варненско“. Има едно валчесто грозде като кехлибар, димят, и казва свещеникът: „Цяла нощ не можах да спя. Ядох и докато не свърши кошницата, не спрях, това са духове“. Втори път казва: „Когато ще ми донесат грозде, вечерно време да не ми го донесят, отвън да е, да не е при мене“. Той казва: „Хапна грозде, попях си, после втори грозд и цялата нощ пях и ядох, сутринта гледам, свършило се гроздето. Духовете идват“. Казва: „Ха за майка ми един грозд, дойде бащата, ха за мене един грозд, всички идеха и аз ядох. За този, за онзи ядох и цяла седмица ме боля корем. Тежко ми беше“. Той разправя една опитност. Разбрах, че никога нещата не трябва да бъдат при човека.

Та казвам сега: Новите идеи, които имате, новото учение в какво седи? - Новото учение е в приложението на Божествената Любов. Приложението не да те запитат другите хора, да ти кажат погрешките, но приложението е ти сам да прилагаш Любовта и да виждаш нейните резултати. Щом отвън ти казват: Ти това направи, онова направи, то не е Любов. Но в Божественото, ти сам се възпитаваш. Всеки човек в Любовта сам се възпитава; и когато човек сам се възпитава, то е истинското възпитание; щом дойде другите отвън да те възпитават, никой не може да те разбере. За да поправиш нещо, ти сам трябва да го чувствуваш. Запример и в пеенето е същото. Ако ти сам не се вслушваш, и не правиш различие, ти не можеш да се поправиш. Ти сам трябва да правиш различие, да пееш. Ако не се вслушваш, добър певец не можеш да бъдеш. Тогава отвън поправки колкото и да ти дадат, колкото и поправки да правят, криво ще вземеш един тон.

Та казвам: Сега да сте дошли до Любовта, да сте дошли да я приложите като един метод за самовъзпитание. В туй никога не се обвинявайте, да кажете: „Ти нямаш Божията Любов“, това е прегрешение. Никой няма право да каже някому: „Ти нямаш Божията Любов“. Туй не си казвайте, то е престъпление. То не е Божият Закон. Любовта на Бога е във всяко живо същество: и в камъните, и в растенията, и в рибите, само че тази Любов чака своето време. Господ е навсякъде и всичко живее, и се движи в Него. Неговият Дух е във всичко. Писанието казва: „Земята беше неустроена и Божият Дух се носеше върху повърхността.“ Този същият Дух, Който се носи, започва да организира. Във вашето сърце, във вашата душа Духът Божи се носи и чака времето, когато ще дойде разумното Слово. И като каже Господ, ще започне да действа и постепенно ще започне да се формира вашият свят. Казвам: Никога не се осъждайте да кажете, ти нямаш Божията Любов. Мълчете по този въпрос. Някой може да каже: „Още не е израстнал. Не е посаден, почвата му не е хубава, малко сухо е мястото“. Такива работи може. Това е новото възпитание. А пък вие всички педагогически като дойдете, прилагате го. И често казвате: „Ти Учителю, не ме обичаш“. Казвам: Сега се уча и аз да обичам. Сега се уча да обичам. Тази идея какво разбира? - Дойде някой, не го обичам. Какво иска, как да го обичам? - Ако той иска тъй да го обичам, както той разбира, пак ще намери погрешка. Ако дойде при мене и ми каже: „Не ме обичаш“ - как да те обичам? - „Трябват ми 100 лева“. Дам му сто лева, дойде втори път, пак казва: „Ти не ме обичаш“. -Какво ти трябва? - „Двеста лева“. Трети път дойде, казва: „Ти не ме обичаш“. Исква триста лева, изпитва ме. Той тъй разбира, но туй не е Любов, да му помагам материално, туй не е Любов, туй е външно условие, той ще си заmine. Аз сега се изкушавам и казвам: Колко е нахален. Дадох му 100 лева, сега увеличава, иска 200, после иска 300 лева, но и в мене туй не е право. Аз нямам право да кажа, че е нахален. Когато иска 100 лева, това е ангелския свят, когато иска 200 лева, той слиза надолу, в човешкия. Когато иска 300 лева, деца му се родили. Когато иска 400, дъщеря има за женене. 500 лева, дългове има. 600 лева - загазил е. Това е моето тълкувание: 100

лева - в ангелският свят е; 200 лева - разногласие има тук, слиза на земята; после иска 500, 600 лева и колкото повече увеличава, аз му казвам най-после така: Завеждам го при една голяма каса и казвам: Ето тази каса, една грамадна сума има сега вътре. Давам му ключа на касата и казвам: Щом имаш нужда отвори касата и каквото ти трябва вземи, за да бъдеш свободен, ще бъдеш господар на касата, разполагай каквото има в нея и като почнеш да пачелиш, туряй в касата. Изваждай, туряй, но пак не се разрешава въпроса. Той изпохарчил всичко. Дойде, че ми казва: „Няма нищо в касата“. Това е само за обяснение, но има едно разрешение. Има едно разрешение в света. Ти не можеш да разрешиш един въпрос, докато не станеш слуга на Бога. Който и да е въпрос, не може да го разрешиш, ако не станеш слуга на Бога. За да разрешиш един въпрос, трябва да станеш слуга на Бога. Ако не станеш слуга на Господа, въпросите остават неразрешени. Ще ги разрешиш временно, ще ядеш, ще огладняваш, ще се радваш, ще умираш, трябва да умреш. Умирането е една промяна, която трябва да стане. В живота смъртта и раждането, те са две граници на проявения живот. Може да се родиш съзнателно и да умреш съзнателно. Пък може да се родиш несъзнателно и да умреш несъзнателно. Страданията идат от неразбирането на живота. Страданията в живота идат от нежеланието да слугуваш. Ако човек се реши да слугува на цялото човечество, да забравиш себе си, да слугуваш на всички, не само на един, но навсякъде да ходиш да слугуваш и да не обръща никакво внимание на нищо. Ако всичките хора биха се решили да слугуват един на друг, въпросът щеше да се разреши. Казва някой: „Аз роб ли ще стана?“ - Сега ние сме роби. Ти вземеш за пример като онзи турчин, който взел от един българин 8 крини на заем, и след като плащал 8 години, имал да му връща още 80 крини, 8 години плащал и му останали 80 крини да връща. Вземеш пари назаем отнякъде и след 10 години станат 40-50 хиляди лева. Питам: Не е ли туй робство? - Робство е и как. Вие турите някоя ваша погрешка в банката и погрешките се увеличават, но ако турите едно добро в банката и то се увеличава. И злото расте, механически, а доброто расте органически. Казвам: Никога не

оставяйте една (лоша) мисъл да работи във вашето съзнание. Оставяйте винаги положителното. Вечерно време прегледайте сметката на живота и не оставяйте в съзнанието си лоша мисъл да работи, защото тази лоша мисъл ще спре твоя прогрес, на тебе ще направи пакост и на другите.

Та сега вие печелите много и харчите много. Запример, вие сега мислите, че не сте добри. Някои са ми казвали: „Ние дойдохме тук да станем свети, пък грешници станахме“. Много се заблуждавате. Вие сега сте хасъл свети. Сега имате един живот, с по-голяма светлина. За в бъдеще ще бъдете по-добри хора. По-напред бяхте в тъмнина и не виждахте вашите погрешки, а сега ги виждате и ще ги изправите. В миналото, един певец пял веднъж в годината, не прави погрешки. Сега ти си един певец и пееш арии, много сложни, ще направиш много грешки. Усвоил си да пееш. Не, че сега сте по-лоши, сега сте по-добри, но виждате вашите минали погрешки. Човек, като започне да се подига в Божествения свят, той вижда своето минало, сега стават нещата ясни. По-напред такива малки погрешки не сте виждали, сега една малка погрешка виждате. Запример, дойде някой човек, иска нещо много малко и вие му казвате, нямам време, замине си. Казвате си: „Защо не помогнах на този човек? Много малко трябваше, за пет пари работа“; или дойде някой при тебе, иска да му скроиш една дрешка, да му направиш една услуга, ти казваш: „Нямам време“. Ти отиваш при Бога да се молиш, и Господ ще ти каже: И аз нямам време. Ти се молиш, боли те някъде крака да оздравее. Понеже тези 10 души дошли, ти не си услужил. Ти си услужил на някой, когото обичаш, да те похвали, да каже, че си добър. Но онези, които не ги обичаш, казваш: „Не може да търпя тази сестра“. Ако тази сестра Господ я търпи, ти защо да не я търпиш? - Господ я търпи, пък и слънцето изгрява заради нея, Господ й дал добра майка, добър баща, че Господ е толкоз добър с нас, а пък ти казваш: „Аз не мога да търпя този“. Утре ще каже той, и аз не мога да го търпя. Ние едни други не можем да се търпим. Аз ако съм на вашето място, като седна на един стол ще кажа: Колко е добър този брат, отличен е. А ти сега седнеш, ще го критикуваш, той е много нервен, не може да седи спокоен, мърда

се. Жив човек е той. Той се мърда на стола. Жив човек е той. Мъртвият, ако седне на стола не се мърда. Виж доброто. Понякой път може да ти хареса нещо, което не ти харесва. Кажете: „Колко хубаво говори“. Вие не оценявате. Някой знае няколко езика, ти Божественият език знаеш ли? - Ти земните езици не си научил, че ще научиш Божествения. От 1-10 не знаеш да говориш, то е Божественото. Божественото е в едното, то е бащата, то е Господ; две това е майката. Три, това е братът. Четири е сестрата. 5 вече са всичките роднини, ще ги туриш. Всички тия числа до 10, то е Божественият порядък. От 10 до 100 са ангелите, а от 100 нагоре е човешкият порядък. А от 1000 нагоре е животинският. Всичките и най-дребните същества са турени в тия числа; и малките, които са невидими и те са отбелязани. Няма нещо в света, което да не е отбелязано. В Божественото съзнание, всичко туй е нанизано. Всичките погрешки, които ние правим, всякога до Бога достигат. Една погрешка си направил, казват: Идете и купете тази погрешка. Тя е тор, ще дойдат при тебе и ще купят погрешката, която си направил. Вторият път направиш две погрешки, понеже печелиш, плащат ти хубаво и понеже ти образуваш една фабрика за производство, за такива торове, един ден тия хора нямат нужда от този тор и тогава всичката стока остава и започва да гние. Защото до известно време ще купуват. И тогава, когато Бог поправя света, ще идат понякой път и всичките тия грехове ги вземат на хората, занасят ги някъде, като че образуват някой нов свят. Той с тях наторява. Защото всеки нов свят, който ще се създаде, създава се от мислите. В туй място, тор му трябва, че ще вземе всичките грехове на хората и на туй място ще тури тор. И тия грехове ще ги преобрази, ще направи нещо ново. Понеже, ние сме развалили Божествения порядък, опетнили сме Божествената материя. Всичката тази материя трябва да се пречисти само. Казвам: Ние в света сме дошли на земята, за да изправим своите погрешки. Бог поправя чрез нас. Вие казвате понякой път, че ви е дотегнало да живеете. Хубаво е, че ви е дотегнало. Този живот е несъвместим. Да бъдеш кърт и постоянно да ровиш земята, какъв смисъл има. Да излезеш из дупката на този кърт, да станеш цигулар, да свириш, има смисъл. Да станеш художник има смисъл,

да станеш пианист и оратор, има нещо хубаво в това. Или да добиеш туй знание на един ангел, да пътуваш от една слънчева система в друга, но може би тия неща след милиони години ще ги добиете. Вие сега не може да хвъркате от една система в друга, но за сега музиканти можете да станете, художници може да станете, певци може да станете, но да хвъркате не можете. Мнозина има, които казват: „Да се преместим в някоя друга слънчева система“. Казали гарджетата на майка си: „Мамо, извади ни от туй гнездо да идем на друго“. Тя им казала: „Ще вземете ли вашите седалища?“ - „Ще ги вземем“. - „И новото гнездо ще оцапате“.

Сега да преминем към друго. Я ми изпейте вие „Учение синко, учение дъще“. Ако ви кажа сега да ми изпеете „Отче наш“, как ще ми я изпеете? - Има доста материал необработен. Да се помъчим сега да видим как ще го изпеете. (Учителят пее „Отче наш“.) Я го изпейте! Можете да го изпеете. Сега трябва да се качите в будическото поле. Човек като слезе на земята не може да пее. Тук на земята човек се безпокои. Вие всинца сте музикални, но у всинца музиката не е пробудена. Защото тоновете не само трябва да се разпределят по време, ами трябва да знаеш къде да ги туриш. Тонове си имат място. Всеки един тон си има място. Сега вие какво мислите? - Вие като седите, едно от големите препятствия е, че много мислите за себе си. Необходимо е човек да забрави себе си, да стане слуга и да мисли за Господа. За хубавото, за туй, което дава всичките блага на хората. Помисли за всичко онова, което е хубаво и красиво, злото да го не виждаш. Като дойде Любовта, злото ще изчезне само по себе си. Злото се яви, когато Любовта изчезна. Щом дойде Любовта, злото става невидимо. Да кажем, вие имате някакво разположение, някаква мисъл ви мъчи; ами като идете при Господа, какво трябва да занесете при Него? - Вие ще Го търсите. Вие мислите, че като умрете всичко ще изчезне. Че той е вътре във вас. Като идете при Господа какво ще занесете? - Той като ви види, няма да ви гълчи, нищо няма да ви каже. Ти като се приближиш при Бога, най-първо ще започнеш да се топиш, ще се превърнеш на вода, после ще се превърнеш на пара, после ще се превърнеш на йоническа вода;

всичките нечистотии, които имала водата, ще слязат долу. Тогава ще се пробудиш с новото съзнание. Като идеш, Бог ще ти стане око. Оттам нагоре като погледнеш, всичките тия хора от земята, отвътре като погледнеш, всичките хора ще ти станат мили, любезни, ще разбираш душите.

Изпейте „Отче наш“ да видим кое запомнихте. Като обичате някого, как ще кажеш колко ви обичам? Как ще кажеш на някого, че го обичаш, понеже има външна страна обичта? Думата е малко профанирана. Понеже под думата „Любов“ разбираме това, което не е. На Любовта туряме по-голяма цена. Нашата\$Любов има по-голяма цена, отколкото съдържа, погрешката е там. Не че думата „Любов“ не е хубава, но на тази дума туряме една цена, която тя няма. Да кажем дойде един ангел да ви вика за небето, какво ще правите? Аз, ако съм, ще кажа: Не съм свършил работата, остави ме. Няма да му кажа, ще ида. Не съм готов да ида в небето, и да дойда там, няма да ви бъде полезен.

Пазете едно нещо. Почнете да се уважавате, да виждате доброто във всинца. Вие имате заложен дарби и да видите какво Бог е вложил във вас. Понеже във всеки един човек, благо, което виждате, вашето благо е благо и на другите, и тяхното благо е ваше. Всичко, което хората имат, ще бъде наше и ние каквото имаме, ще бъде общо. Божественото благо е общо за всички. Всеки носи нещо специфично хубаво, което друг не може да носи. Във всеки човек има нещо хубаво. То е вечното разнообразие. Ние сме необходими на Бога, за да се изрази Неговото разнообразие. Във всеки един човек виждаме разнообразие. Оставете всеки да се прояви. Някой от вас говорят повече, и аз говоря повече. Сега аз ви попях. Хубаво е и вие да попеете. Аз ви попях, попейте ми и вие. Аз пях, но сега и вие попейте. Някой от вас, може ли да ми изпее „Отче наш“? Ще пееш на Господа и ще забравиш другите. Ще се помолиш да ти даде Господ да пееш хубаво. Има една опасност в живота, тъй, както хората вървят, че ако на едно растение налеете гореща вода, ще му направите пакост. Някой път, ако ви се проповядва едно учение, за което не сте готови, то суши. Казвате: „И ние трябва да се обичаме“. Ние трябва да се обичаме. Любовта е най-

голямото благо за постижение. Любовта е най-великият закон за постижение. Всичко онова, за което ламти човешката душа, там е истинският път. Няма друг път, по който може да се постигне. Всички трябва да минат по закона на Любовта. Разбирайте Любовта като постижение. Хората са едно условие, път по който минават. Пътят, който минете, хората ще бъдат само показатели по пътя, по който вие вървите. Та всички си помагайте в Любовта. Мнозина имате много големи спънки. Някой от вас сте обезсърчени, казвате: „Не е като едно време. Едно време как беше?“ Сега сте по-добри, от колкото едно време. Едно време трябваше да ви возят с количка, сега сами вървите с краката си. Много по-добре е сега.

Та вярвайте в едно: Сега мисълта трябва да влезе - Вярвайте, че сега сте по-добри! Въпреки, че не сте по-добри, вярвайте, че сте добри. Знаете ли защо не сте добри? - Ти си забогатял. След като са чели във вестниците, че си забогатял, идват при тебе около 100-200 души да вземат от тебе. На този плащаш, на онзи, и като се разплащаш на онези, които си дължал, повикай ги и дай им едно угощение, кажи: „Аз много ви благодаря, че толкоз време ме чакахте“. Тези 100 души да ги направиш приятели. Всички наши кредитори трябва да ги направим наши приятели. Сега като те срещне, ще поклати глава и ще каже: „Недоволен (съм)“. И ти си недоволен. Работата е да станем доволни едни от други. Мнозина се оплакват и казват: „Не върви тази работа. Като дойдохме тук, не зная къде, не върви на човека“. Не се самоизмамвайте. В края на краищата, земята ще намерите, където и да сте. Че ще намерите земята не е лошо, но като намериш земята, ще може ли да излезеш, да възкръснеш. Възкресението разбирам като едно растение да поникнеш. Ако поникнеш, не е лошо да бъдеш в земята, но ако не поникнеш, злото е там.

Казвам: Вярвайте, че сте добри. Престанете да мислите, че сте много лоши хора. Аз ви казвам, в България по-добри хора от вас няма. Но и по-лоши няма. Когато един човек започнат да му излизат 10 цирея, лошо ли е? - Организмът му е започнал да се усилва. Че лошото е започнало да излиза. Сега във вас започнали

са да излизат циреите. Чисти се организма ви. Не се плашете от циреите, от погрешките си, но мислете в себе си, че сте добри. Вярвайте, че и другите хора са добри. Не само аз съм добър, но да започна да вярвам, че и другите хора са добри. Не само да убедя другите хора, че Бог живее в мене, но че Бог живее и в другите хора. Не само да вярвам, че Бог ще спаси мене, но Бог ще спаси и другите. Да вярваме, че Господ ще оправи света. Това е новото учение. Туй да стане като насъщен хляб. И тогава като се срещнете, кажете си по една сладка дума. Понякоя път вие се срещате, ще си обърнете главата и гърба, неразположени сте. Не е лошо човек да обърне гърба си, защото някой път нали си туряме гърба на слънцето, не че не обичаме слънцето, но да ни направи една услуга. Сега, че не се поздравявате не е лошо, но в себе си говориш, не за външна етикеция. Ти може да минаваш и като видиш един брат, не си разположен, и като минаваш може да не го поздравяваш отвън, може да кажеш „добър ден“, но може и да не го поздравяваш, но в себе си кажи: „Много добър брат е“. И той да мисли в себе си, и той да каже, че си добър. Та казвам: Научете се, не отвън, но отвътре: като минава някой брат, прати му една хубава мисъл, ако всички си пращате такива добри мисли (...) Сега ще го поздравяваш и ще кажеш: „Не ми се хареса“, друг поздравяваш, и него не харесваш. Не, прати му хубава мисъл. Той ще мине и той ще каже; той може да не те поздравява, но да каже: „Тази сестра е много добра“. Това е новото, Божественото. Това са правила. Според старото учение вие ще кажете: „Когато Духът дойде, ние ще го направим“. Та мислете сега, че сте дошли сега да ви уча на пеене. Ако при мене не се учите на пеене, никой няма да ви научи. Ако при мене не се научите да пеете, никой друг няма да ви научи. Вие сега ще кажете: „Като дойде Духът, Духът ще ни научи“. Духът е дошъл между вас и пее, вие сега чакате и си имате някаква идея. Пейте сега. В музиката има известни норми, но щом човек се научи да пее, за в бъдеще ще има една широка област. Мнозина от вас пеете, но има една критика. Някои от (вас) искат да изпъкнат повече, отколкото трябва, а други искат да се смаят повече, отколкото трябва. Казвам: Ако си трева,

расти като трева; ако си дъб, расти като дъб; ако си бук, расти като бук, покажи си формата.

Та сега аз ви говорих днес. Краката, това са добродетели. Ползата от краката каква е? Тази лекция я наричам „Ползата от краката“. От доброто разбиране на материалния свят. От материалния свят да разберем онова, което е скрито, което за в бъдеще ще се открие. Но сега дотолкоз, доколкото е открито, да можем да разберем Божията Любов. Днес може да бъдете радостни и весели, и за в бъдеще трябва да бъдете. Всичко имате на разположение. Ще кажете: „Аз обуща нямам“. Който няма обуща, нека каже, аз ще му купя. Ако някой е бос, от мене са обущата. Който от вас са боси, нека си дадат кандидатурата. Ако искат шапки, не купувам шапки. Понеже е студено обуща трябва, но шапки не купувам. Ще кажете: „Защо не ни купиш палто?“ И това може. Най-първо започвам с доброто. Ако обущата може да ги обуете, както аз зная, тогава и палтото ще дойде, няма нищо невъзможно. Аз може да купя обуща, а може да накарам и хората да ви купят обуща. Може да накарам жена ви да ви обича. Пък може да я накарам да ви търпи, може да (я) накарам, аз разбирам Божественото. Аз сега не искам да профанираме Божието Име. Аз вземам нещата върху себе си. Аз не искам да профанираме и да кажеме името Божие напразно. Казвам: Аз може да направя това. Ако скарам двама души, че не може да ги примирим. Ако скарам, трябва да ги примиря, то е в реда на нещата. Ако най-първо ги примиря, че после ги скарам, това не е хубаво. Ако ги скарам, че после ги примирявам, тъй прогресирам. Ако първо ги примиря и после ги скарам, това не е прогрес. Сега вие първото изкуство знаете. Вие най-първо примирявате хората и после ги скарвате. Аз уча хората най-първо да се скарват, а после да се примиряват. Аз туй не съм го учил, сега го уча. Аз сега съм майстор да ги примирявам, но за да ги примиря, трябва да ги скарам. Думата „скарване“ знаеш ли какво значи? - Трябва да го туря на скарата да го пека, да го направя човек. Как ще направя любезни хората, докато не го туря на пещта? Като го извадя навън, той ще има знание, ще ползува и хората. И те ще го ценят. Ще кажат: „Отличен човек“. Ще кажат: „Отличен хляб, направен“,

навсякъде ще го приемат. Но докато не го прекарам през тази скара, през тия страдания, не може да си отвори път. Страданията са един метод, който отваря пътя да влезете в Божествения свят, да влезете в рая между светиите, между добрите хора. Ако не дойдат страданията в света, затворено е. Ако сме съучастници в страданията, ще бъдем съучастници и в радостите. Не че искаме страданията, ни най-малко, и мене ми са неприятни страданията. (Учителят пее „Отче наш“.) Така не се пее. „Отче наш“ още не е. „Отче наш“ и тъй не е. Трябва да дойде една малка топлина, та да стане „Отче наш“. Аз съм пял само веднъж „Отче наш“, както аз разбирам и втори път не искам тъй да го пея. Пях го сутрин. Като се намериш на някой голям зор, представи си едно въже, че тебе ще те поставят на въжето и тогава пях „Отче наш“. Тази работа, можеше да ме повреди. И като пях, забравих, че има страдания, всички (страдания), та като започнах да пея „Отче наш“, слязох от въжето, във въздуха седях. Ходих по въздуха. Ако река да започна да вземам криви тонове, започвам да слизам. Като изправа тоновете, ходя из въздуха. Щом вземам криви тонове, слизам долу.

Казвам: Пейте „Отче наш“, да можете да ходите във въздуха, да може да бъде вашата мисъл светла и вашето сърце топло.

Мото:

ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА СИЛА,
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ВЯРА,
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ЛЮБОВ.

Сега ще ви кажа едно нещо: Да имате моето добро на разположение. Доброто, което имам в мене, е на ваше разположение.

XVII година.

*12 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 22 декември 1937 г., сряда, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

ПРЕД РАДОСТИТЕ И ЗАД СТРАДАНИЯТА

Отче наш.

„Благославяй душе моя Господа.“

Тема имате ли?

Човек, трябва да има ясна представа, когато се говори за нещо, което във всичките философии и религии, след като се проповядват, има нещо, което не е ясно, неразбрано. Учат човека да вярва. В кое да вярва? - Туй, в което вярваш не го виждаш. Как ще го провериш? Да вярваш. Ще вярваш в някакъв авторитет. Този, който ти проповядва и той в какво вярва, не знае. Наредят се, вярват, но никой не е видял нещата, не ги знае. Или, когато ние казваме, че човек не трябва да говори много. Защо? - Пък някой път казваме, трябва да говори. Защо трябва да говори? - Има време, когато трябва да говори. Има време, когато не трябва да говори. Допуснете, че един учител преподава на френски. С какво ще запознае най-първо учениците? - Най-първо ще ги запознае с азбуката на френския език, после как се произнасят буквите. Някой елементарни думи. Ще им каже какви качества има езика, с който се отличава. Всеки език си има свое произношение. Английският език има свое произношение, френския език има свое произношение. Когато някой чужденец отиде във Франция, веднага познават, че не е французин. Когато дойде някой чужденец в България, вие знаете, че не е българин, в произношението има нещо. Значи, всеки народ има особено течение, известни трептения, които определят какъв е той. Французинът се определя с известни трептения, музикално се определя. Всеки народ има особена нота, с която се отличава. Всеки един от вас мисли, че знае. Че знаете няма съмнение. Всеки мисли, че е даровит. Няма човек, който да не мисли, че не е

даровит. Всеки е даровит. Но дарбите във всички хора не са еднакво развити. Всеки един от вас мисли, че той диша. Но най-голямото нещастие в сегашния свят е, че хората не могат да дишат. Тъй, както Господ иска, ние не дишаме. В дишането няма никакъв ритъм, вследствие на това се произвеждат всичките болести, които имаме. Казва някой: „Аз дишам“. Как дишаш? Той диша бързо, отсечено. Но в дишането такова отсечено нещо няма. Музикалност има в дишането. Някой от вас като говорят, гласът му хрипкав. Туй показва, че той не диша добре. На някой гласът е груб, туй показва, че той не диша добре. На някой няма мекота в гласа, туй показва, че не диша добре. Не че дишането е всичко, но ритмичното дишане е разумно. Човек може да диша и без да е разумен. Не мислете, че животните са здрави. И животните не дишат добре. Едно животно, което е подложено на страх, как диша? - В него сърцето се движи. Сега философията на дишането каква е? - Онези, които са изучавали дишането, знаят, че цяла една философия има. Има две течения: едното течение от слънцето - слънчево течение, от слънцето иде това течение. Има едно слънце в света, на което нашето слънце е отражение. Има и едно лунно течение. Едното течение е лунно, а другото е слънчево. Слънчевото течение иде от дясната страна на мозъка. Влиза в лявата и излиза през задната част, долу на опашката, на човека.

Това е най-нисшият (център) у човека. Тия две течения образуват една голяма осморка /Фиг. 1/. И тогава другото течение минава от лявата страна и отива в дясно. През ноздрите, ако дишаш въздуха, ако твоят ум е съсредоточен, аз наричам едното течение, течение на ума, а другото течение е на сърцето. И двете образуват една осморка. Сега има едно практическо приложение. Вие искате да имате една ясна представа. Ако не дишате правилно, вие не можете да имате ясна представа за нещата, които Бог е създал. Защото две еднакви течения, които се посрещат, те се самоунищожават. Двама силни хора могат да се борят и двамата ще се самоунищожат. Някой път е по-хубаво единият да отстъпи. И

Фиг. 1

двамата, ако са непобедими, те ще се самоунищожат. Ако и двамата са непобедими, те нямат никакъв резултат.

Да кажем във вас има желание да ядете. И друго едно желание да не ядете. Какво ще направите между тия две еднакви сили? В какво седи заблудението? Вие казвате, че не трябва да яде човек. Какво разбирате под думите, че не трябва да яде. Много не трябва да яде, малко трябва да яде. Колко малко? - Или какво трябва да яде? - И колко много? - В човека има едно чувство, което определя. Има едни везни. Отвън не мислете, че могат да ви научат колко трябва да ядете. Всеки си има по едни везни. И когато везните са хубави, той знае колко да яде. Всеки един от вас знае как да яде, само че е забравил. Колко да яде и как да яде, той знае това. Казвам сега: Трябва да се възстанови онова, което ние знаем. Сега вие не сте забелязали, тревожите се, нервирате се. То се дължи на едно стълкновение, което имате вие в себе си, без да го знаете. Някой от вас иска да се подмлади. Че как ще се подмладите? - Запример дойде и ви безпокои студа? Сега ви безпокои студа, безпокои те тебе този студ. Но, ако ти може да подигнеш трептенията на твоят ум, студът ни най-малко няма да те засяга. Тебе ти е студено, понеже студът е по-силен от тебе. Ако ти станеш по-силен от студа, студът ще те познава като господар, и няма да ти е студено. Щом ти е студено, студът ти е господар. Ако ти станеш по-силен от топлината, тя няма да те изгори. Но ако тя е по-силна, ще те изгори. Значи студът и топлината, ако знаеш, ако подигнеш трептенията си, те ще ти бъдат слуги. Сега, студът ни изстудява, а топлината ни изгаря. Ние сме деца, които трябва да се учим. Казваме: „Голямо мнение имаме за себе си. Ти знаеш ли аз кой съм?“ - Ти си човек, на когото студът заповядва. Друг казва: „Знаеш ли аз кой съм?“ - Ти си човек, на когото топлината заповядва. Ами че ти си човек, на когото парите заповядват. Колко ли господари нямаш сега? - Някой проповядва, казва: „Човек да има материални работи“. Какво разбирате под материални работи? Туй значи, да се не задръстиш. Когато влезе водата в кюнеца, да тече, да не се запуши. Туй, което те запуши, че не може да живееш, то е материализъм. Туй, което те запуши, че не можеш да живееш, не

може да мислиш, туй е материализъм. Туй, което дава живот в себе си, то е духовното. Имате три неща: Живот, знание и свобода. На вас сега ви трябват живот, знание и свобода. Живот, вие казвате: „Ние не живеем ли?“ - Животът както го живеем, страданието какво е и радостта какво е? - Те са две промени, две течения. Страданието не е нещо лошо. Една философска страна има страданието. Има едно страдание, което е дадено от Бога, то е благословение. Има едно страдание, което ние го създаваме, то е нещастие. Сега гледайте да се освободите от страданието на хората, то е едно нещастие, една голяма спънка. Но страданията, които Бог е дал, те са благословение. Ако влезеш в страданията, които Господ е дал, ти човек ще станеш. Пък ако влезеш в хорските страдания, прах ще станеш. Ако влезеш в страданието на хората, прах ще станеш и на кал ще се обърнеш. Не искаме ние кал, няма нужда от кал. Ако влезеш в страданията, които са от Бога, човек ще станеш. Ако влезеш в благото на човека, грешник ще станеш. Ако влезеш в благото на Бога, светия ще станеш. Туй е разликата. Сега искам да разбирате правилно. Казвате: „От Духа ще дойде всичко“. Но тази дума знаете ли какво значи? - Вие го знаете в себе си. Ти искаш да бъдеш почитан, обичан, да бъдеш свободен. Всичко да ти е наред. Всичко туй е хубаво. Тъй, както го мислиш в себе си. Но туй, което го искаш за себе си, ти не го искаш за другите хора. А законът е: Туй, което искаш за себе си, искай го за всичките хора. Тогава ти ще бъдеш свободен. Не искай всичките хора да бъдат като тебе. Искай да живеят, както те знаят. Искай да имат знание. Искай да имат свобода, както за себе си. Свободата както е благо за тебе, така е и за тях. Свободата не може да бъде еднообразна.

Сега вие ще се спрете да кажете: „Толкоз години ние вече учим. Станали сме на 50-60 години и да не знаем още да дишаме“. Аз ще направя един превод. Вие толкоз години сте учили френски и не можете да произнесете една дума както французин. Според външната форма, френски е. Но не можете да ги произнесете. Има френски думи, аз ако ги произнеса в природата, мене ще посрещне, а французина няма да посрещне. Аз, светия (ако съм) като започна да говоря френски, като се помоля на Бога на

френски, ще ме послуша. Онзи французин, макар да се моли на френски, да е роден французин, няма да го послуша. Тогава казвам: Може да се молиш на английски, може да се молиш на френски, на български, ни глас, ни слушание. Казвам: Вие може да минавате за християни, може да минавате за мохамедани, може да минавате за окултисти, за индуци, за всичко друго. Но питам: Като християнин ще те слуша ли Господ? - Като будист, ще те слуша ли Господ? - Ако като християнин не те слуша, не си християнин. Ако като будист не те слуша, не си будист. Един опит трябва. Казвам сега: Французите имат носово произношение. Аз се впускам в неща дребни. На френският език, всичкото е тук, в носът. И българите някога имат това. Трябва да допуснеш едно течение, което иде в носа. Да мислиш. Французинът се спира на „н“-то. Знаменито е това „н“. „Ен“, какво означава? - Ако го обърнем в български е „и“. „И“-то е съвсем противоположно. Българинът взел, че обърнал французкото „N“ и направил от него „И“. Французинът направил една чаша и я обърнал надолу. Казва: „Изпих виното, да не пия повече“. Българинът казва: „Ти си изпил, но аз никак не съм пил, я налейте сега“.

Но да дойдем сега до същественото. Непременно трябва да дишате ритмично. Ти дишаш, приемаш въздуха. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7. Поемаш въздуха ритмично. Спри се след това 5 секунди. Чети в себе си без да дишаш. 1, 2, 3, 4, 5. И започни пак да изпускаш въздуха. Няма да дишаш бързо и рязко. Ако по този начин дишаш, трябва да се яви една мекота в гласа ви. За да станете певци, непременно трябва да дишате ритмично. Пък всички вярвате, че като дойде въздуха, ще ви научи на всичко. То е механическо разбиране. Значи, като дойде с тояга въздухът, как ще направи работите? - Не е разумна работа, когато се прави насила. Неща, които се причиняват от страх, те не са Божествени, те са животински състояния. Божествено е туй, на което Любовта е подбудителна причина. Станеш сутрин, спри се малко. Кажи: „Онова, което иде от Бога, да го приема“. Събудиш се, да приемеш от Бога въздуха. Да приемеш теченията от слънцето. Ти като приемеш първата вдишка, да съзнаваш. Аз наричам първото вдишване там, когато съзнанието е будно. А когато не е будно, то

е животинско състояние. Ти си едно животно. Хубаво е да бъдеш животно. Какво значи животно? - Ние се докачаме, когато ни кажат, че сме животно. Животно е всеки, който не мисли. Всеки, който не чувствава и не мисли е животно. Всеки, който мисли и чувствава, е човек. Животните мислят само когато се намерят в трудно положение. Едно животно мисли само когато е гладно и търси храната. Наблюдавайте. Някой път дошла котката и без да искам правя наблюдения. Наскоро като дошъл студа, дошла още една котка и седят и двете и мъркат при моята врата. Едната влязла под стола. Чуждата котка е доста разположена. Донесли ми храна и те усещат. Като ми донесат баница, дам им. Туря на един вестник, но и двете мъркат. Нито едната смее да вземе от яденето, нито другата. Едната, ако рече да посегне, другата си подаде крака. И двете седят. Гледат, седи на весника баницата. Казвам: Яжте де. Те ме питат сега. Не че ме питат, те се гледат. И всяка една иска. Какво мислят не ги зная, но не ядат. Баницата седи, не ядат. Казвам: Сега във вас някой път станете сутрин, нямате разположение него ден да вършите волята Божия. Не сте ли вие в същото положение на котката, някоя друга котка има при вас. Какво има в ума ви, което не ви дава? - Какво ви смущава? - Казвате: „Нещо не съм разположен“. Имате две деца. Едното момиче, другото момче. Ако едното вземе повече от яденето, другото се сърди. Ако са ябълки ще видите, ако едното вземе голямата ябълка, момиченцето се сърди, не е разположено. Защо по-голямото братче взело по-голямата ябълка. Отде му дойде на ума? - Значи има мярка. Туй дете знае, че големите ябълки са за него. Може би да турим, че тези големите ябълки не са толкоз доброкачествени, а по-дребните да са доброкачествени, по-вкусни. Братчето взело по-голямата ябълка, то не е толкоз умно. Ако онова вземе, и като опита, тогава да бъде доволно. Ние сега трябва да опитаме Божиите блага.

Сега аз не искам да ви уча на онова, което знаете. Защото да учиш хората това, което знаят, това е голямо пресищане. Да ви уча сега как? Да взема един французин как трябва да произнесе на френски или да уча някой англичанин как трябва да произнася? Че англичаните не са дошли още до онова произношение. Някой

не говорят английски както трябва, а и българите не говорят както трябва. Според мене англичаните говорят по-добре, отколкото българите. И французите говорят много по-добре, отколкото българите. Започне ли един човек да говори добре, той става добър. - „Мари Маро, къде си била?“ - „Бре Стояне, къде си сега?“ - Туй положение е общо. Как ще го кажеш? - Може ли да го преведете на френски? - Французите нямат тия думи „бре“, „мари“. Та казвам: Във всинца ви забелязвам едно. Сега като се съберете и слушате липсва ви уважение и почитание. В някой ви липсва повече, в някой по-малко. Тази част на главата не е развита. Спри се един човек като говори да видиш, оцени го както трябва. Ти го видиш и казваш: „Той не знае“. Нищо не е слушал от тая лекция. Слушали сте ги вие. Някой път сте ги слушали и сега ви се преподава по нов начин. В това няма никакво съмнение. У вас има знание. Като видите някого, отведнъж го оценявате. Отведнъж го претегляте. Някой път излиза вярна преценката. Някой път има известни заблуждения. Да се оцени човек не е лесна работа. Сега помнете едно нещо: Че в мислите си трябва да бъдете правдиви, понеже резултатите на всяка една ваша мисъл - в природата съществува един закон: Всеки един резултат, какъвто и да е, всяко едно мнение, каквото и да е; каквото и да мислиш, добро или зло за себе си или за другите, то ще се върне при тебе. Ако е добро, като се върне като един капитал ще влезе в банката. И ако има да дължиш на банката, това са твоите погрешки. Тогава банката те облага с данък. Та сега онези, които препоръчват, че трябва да се молим на Бога, да мислим за Бога, вие не виждате практическата страна коя е. Ти като благославяш Господа, като се молиш на Господа, Бог е съвършен, Той не се нуждае от твоята мисъл. Но всяка една мисъл, която ти пратиш към Бога, да благодариш, тя ще се върне към тебе с лихвите и ще бъде благословение. Ако не се молиш на Бога, ти ще станеш един нещастен човек. Аз съм забелязъл онези, които мислят лошо. Един говедар, след като пасал говедата дълго време, говедарът започнал да мяза на говедата. Изпраца мисълта на говедата. Какво ще му прати едно говедо? - Да кажем един говедар казва: „Моето говедо е много добро“. В какво седи добрината му? - Не са

много добри говедата. Сега някои от животните са възпитани. Една сестра скоро ми разправяше за една котка. Затворили една котка и тя започнала да мечи, да вдига шум, понеже искала да излезе навън, да се освободи. Ако не й отворят, мечи, да я пуснат, но в тази котка вече се събудило известно съзнание. Казвам: В една котка се събужда съзнанието да излезе навън, да остане на чист въздух и да се върне. Ние се събираме тук да се молим на Бога. Не трябва ли да оставим всичките наши нечистотии? - Има нещо в нашето съзнание, което трябва да очистим. Аз говоря сега за нашето съзнание. Съзнанието си отвън трябва да го очистим. Вън от съзнанието много работи може да минат. Но никога не допускай на една лоша мисъл да се загнезди в твоето съзнание. Може да има грешки.

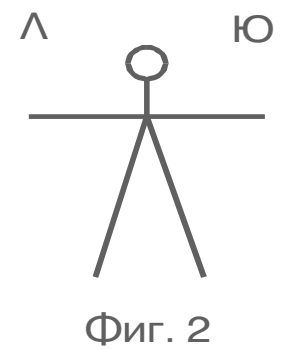
Да се върнем към дишането. Ти си неразположен. Тогава кажи си: „Аз мога да дишам вече добре“. Как можеш да дишаш добре? - Хайде сега си затворете дясната ноздра. Аз ще ви дам едно положение. Поемайте въздух, аз ще броя 1, 2, 3, 4, 5, 6. Сега задържайте въздуха. Аз пак ще броя 1, 2, 3, 4, 5, 6. А сега издишайте. 1, 2, 3, 4, 5, 6. Или индусите имат свещената дума „Ом“. „О“-то се произнася и от никъде не е ограничено, то излиза свободно. Ако произнесеш, някои от буквите все ще има някое допиране до небцето или до зъбите. Но на „О“-то гласът излиза свободно. И при буквата „А“, пак е свободен гласът. Та казвам някой път да произнесете думата „Аум“. Тогава може да произнесете думата „Аум“, ще вземете „сол“ на цигулката. Втората нота ще бъде „до“, а третото ще бъде „ми“. „сол, до, ми“. Ако искате да го вземете. (Изпяхме АУМ) Сега вижте какъв е закона? - Ако вземете „О“-то, то намалява. Тъй както пеем „Аум“, ще обръщаш внимание на малките добродетели. Всяка една мисъл в тебе трябва да бъде ясна. Всяко нещо в твоето съзнание за най-малките добрини, и микроскопическите, които Бог ти дава, трябва да се радваш. Виждаш цвете, да се радваш. Когато идваш до големите работи пак да се радваш. Имате „Аум“. Имате „мило“. Колко букви има? - Две букви са внесени „И“-то и „Л“-то. Най-напред за големите работи ще мислиш. „А“-ом, обратното е „моа“. В „О“-то винаги се показва, че ти си свободен. „О“-то показва една

величина, която нито може да се увеличи, нито да се намали. „О“-то показва, че никой не е в състояние да ти направи зло или добро. Буквата „А“ показва, че ти си бременен с известна идея, ти си бременен с нещо. Бременни са само ония хора, които имат известни идеи. „М“-то в дадения случай е условията, при които тази бременност може да се развие. „М“-то съставя първичната материя, от която формите са направени. В света има две неща, които постоянно функционират. „М“-то и „О“-то. „О“-то индусите го наричат прана. Праната е силата в света, която изпълня пространството. И в потенциално отношение съществува, и в кинетическо отношение съществува. Когато тя се преплете с материята, се образуват формите. Прана или жизнен еликсир го наричат. Ако той не функционира... Ти искаш да бъдеш красив, ако не разбираш законите на праната, на жизнената сила или еликсир, или ако не разбираш качествата на първичната материя, ако не разбираш качествата на „М“-то, ти не можеш да се подмладиш. За да се подмладиш, как ще премахнеш тия черните точки под окото? Туй какво показва? - Когато не функционира слънчевата, мозъчната и симпатичната система правилно, се образуват черното под очите. Или пък когато черният дроб е възбуден повече, отколкото трябва. Черният дроб е едно предприятие в природата дето се образуват всичките низши чувства, ония животински състояния, които животните имат се дължат на черния дроб. Нашето неразположение се дължи на черния дроб. Той трябва да функционира правилно. Той има две функции, две служби. Той спомага за храносмилането и същевременно тия, низшите, животински чувства се дължат на него. Той е близо в съседство със стомашния мозък или до слънчевото сплитане. Та казвам: Трябва да имате зад тази жизнена енергия, която Бог ви е дал. Та водата, в дадения случай, когато казва Христос „от вода и дух“, водата в дадения случай се взема първичната прана, силата, праната е туй. А Божественият Дух, то е разумното в човека, то е най-висшето съзнание. От вода и от дух, прана трябва. Има една част, за да се прояви, за да бъде в каквото и да е отношение, ти може да си музикант, трябва да имаш в себе си изобилно прана, изобилно първична вода. Трябва да имаш в запас. Щом няма тоя

запас, той е неразположен. Въздухът ще започнеш да дишаш. Енергия да приемеш вътре в ума си. Значи като кажеш „аом“, свободен си. Ти ще вярваш, че няма в света никаква сила, която може да те мръдне, дето Бог те е турил. Туй, ако не вярваш, ти си безверник, ти пакостиш на себе си. Значи в „О“-то вътре, в туй „О“, там дето е, е хубаво. Щом Божият Дух е при тебе, кой ще ти направи пакост? - Но и когато Божият Дух е при тебе, когато майка ти е при тебе, че ти се плашиш, тогава на какво се дължи твоя страх? - Та казвам: Сегашното ви верую ще се тури под един изпит. Тъй както мнозина вярвате, вие се намирате и мислите, че сте богати. Има богати хора, които не знаят сметките си. Мислят, че разполагат с 30-40 милиона. А ако направят един баланс, едва ли ще останат 10 хиляди лева. Той мисли в ума си, че е милионер. Някой мисли, че е сиромаш, но в банката има голямо наследство, трябва някой да дойде да му каже: „Баща ти оставил голям капитал за тебе в банката“.

Сега, другата страна. Не се сравнявайте. Някой от вас мислите, че знаете повече от другите. Не се сравнявайте никога с хората. Защото, ако кажеш: „Аз от него зная повече“, друг ще каже за тебе, - „Аз от него зная повече“. Така нищо не се постига. Не се сравнявайте с хората. Считай, че всеки знае колкото тебе. Кажи: „И той знае колкото мене, но още не е проявен. И той знае толкоз, колкото аз зная“. Хубаво сега, по какво се познава вашето верую? - Какво е веруюто ви? - Вие вярвате в Бога, и аз вярвам. Вие пеете и аз пея. Разликата седи в това, че вие пеете по-хубаво от мене, че аз пея по-лошо от вас. В хубавото пеене седи разликата. Като пея и аз пея, но вие пеете по-хубаво. Не мислете, че вие можете да дойдете до едно място и да вземете тона свършено музиката в своето проявление е безкрайна, понеже нашето ухо не е развито, ние мислим, че нашият тон е правилен. Но още хиляди години ще минат, докато хората дойдат до правилното вземане на един тон. Ако вземеш ти „ми“; казва някой, аз зная да взема „ми“. Ако го вземеш правилно, то веднага трябва да светне ума ти. Ти имаш някой труден въпрос, като вземеш правилно „ми“, веднага ти светне. Вземеш „ми“-то, пък нищо не светва. „до“ означава началото на живота. Пееш „до“, но животът не иде. Ако знаеш само „до“ как да изпееш, всяка една болест ще изчезне и

нищо няма да остане. Като кажеш „до“, болестите ще изчезнат. Българският език е много музикален. Има думи, които са написани от три музикални акорди. Кажете ми една дума, която е музикална. „ми“, „ла“, „си“. Я го изпейте сега. (Всички пеем „ми“, „ла“, „си“). Сега я изпейте: „Аз мога да дишам вече добре.“ Започнете от „сол“. Вземете „сол“, „ми“ и ще се върнем на „до“. Я да видим как ще го изпее, вие сте доста музикални. (Всички пеем: „Аз мога да дишам добре.“) Ето всички сте музикални. Ако някой може да каже нещо по-хубаво. „сол“, „ми“, то е най-хубавото. „до“ е бащата, „ми“ е майката. Сега сестрата как ще пее. Братът в музиката го наричат тенор, а сестрата е алтът. „Аз мога да дишам добре.“ Може ли някой да изпее „Отче наш“. (Учителят пее „Отче наш“.) „О“-то е свободно, не е ограничено. „Е“-то е закон на размножение. „Отче наш“, тъй както е ограничено отношение. Силата на „Отче наш“ седи в „О“-то. Когато казваме, че Господ е нашия Баща, ние разбираме онзи Бог, Който е свързан с нас. В мъчности, в теготи, в скърби и страдания, ние побеждаваме. Там, дето побеждаваме,

там е бащата. Когато искаш да носиш страдания, там дето страдаш е Бащата. Там, дето ти се усещаш, че си наследник, то е Отец, първият. Като кажеш Татко, Той е онзи, който воюва, Той е Бащата с тоягата. Тоягата носи винаги и наказва. Този, който наказва е татко, този който те учи; а пък този, който те благославя, е Отец. Не може да кажете, че татко и баща са еднакви. Те са различни. Един е онзи, който е писал, друг трябва да тури известно съдържание. Или вземете на български език думата „обич“. „Обич“, но този закон означава най-малката любов, най-чистата обич. Тя няма нищо покварено. Като кажеш думата Любов, там има нещо друго. Сега да ви приведа графически. „Л“ и „Ю“, „лю“-то

Фиг. 3

е обърнато графически /Фиг. 2/. Каква трябва да бъде любовта? - Второто положение на Любовта е „О“. /фиг. 3/ Любовта показва, какво трябва да направиш. Туй е „Б“-то, което е изнесено. А туй е

ябълката, която е посадена. Туй е устата (В). Трябва да го вкусиш. Любовта е туй, което можеш да вкусиш. Ако не е любов, не може да вкусиш. Ядеш ябълката, то е любов. Казвате: „Какво нещо е любовта?“ Туй, което издига човека от мъртвите, направя го да мисли; туй, което го посажда в земята; туй, което му дава да яде, то е Любов. Любов не значи да прегърнеш. Туй, което си похапнеш, туй е любов. Хлябът е любов. В молитвата „Отче наш“, се казва „хляб наш насъщни“. Казва: „Отче наш, Който си на небето, да се свети името Ти“. - Да светне у мен. „Да дойде Царството Ти“. - Да има ред и порядък в нас. „Да бъде волята Ти, както на небето, така и на земята“. После се казва: „Хлябът наш, който ни го даваш“, всеки ден, пари да не вземаш, без пари да го дадеш, даром. „И прости нашите грехове“. Като ядем прости, че много ядем и не плащаме. Прости ни затова, че ядем и нищо не плащаме. Прости нашите дългове, че много сме яли, без да плащаме. Но не сме работили още. Прости ни дълговете. „Не ни въвеждай в изкушение, но ни избави от лукаваго“. Там работата е трудна. В какво ще ни изкуси Господ? - Не ни изкушавай някой път да ядем горчиви работи, че после ги повръщаме назад. Като сме много лакоми, Господ даде храна, отвън сладка, и после горчива. И ние ги повръщаме. Това е изкушение. Той те опитва дали ще опиташ храната. Ти опитваш храната и после повръщаш. Не ни давай такава храна, която можем да върнем назад. Избави ни от лукавия, който да не ни въведе в този път. Избави ни от дявола, който ни въвежда в пътя на безразборното ядене. „Отче наш“, да я научиш право да мисли. Мисълта хубава, чиста да бъде. Хубаво да ям, да не се изкушавам от различни яденета. Избави ме от дяволските яденета, които ми показват, от чаша бира. „Да бъде Твоето Царство. Амин“. Тъй да бъде. Седят някой да тълкуват „Отче наш.“ Може да го тълкуват както искат. Аз ви тълкувам: „Отче наш, да се свети името ти“ - светлината да дойде в мене - туй означава. Та ние казваме, Христос какво е казал „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, ако не ме ядете, не може да ме познаете.“ Ако не можете да възприемете Словото, туй, което казвам, ще бъда неразбран. В моето Слово вие ще ме разберете. Казвам сега: Наскоро дойде един французин, лекар, който вярва в Христа и ме

пита: „Какви са подбудителните причини аз да образувам туй течение в България“. Казвам: То е все таки да ме питаш кои са били подбудителните причини, че сте дошли на земята. Туй, което застава тебе да ме питаш, мене ме е заставило да образувам моето течение. Дал съм на някои хора да ядат. Аз не създадох яденето. Те са гладни. Аз имах хляб, дадох им да ядат. Ако ядат добре, аз печеля и те печелят, ако не ядат, аз губя и моят хляб ще изсъхне и те умираат. Казвам: По-добре е да ядете - и на мене добре и вие да изядете хляба, хора да станете. Всякога, когато проповядвате, хубав хляб носете. Дойде сега някой и ми каже: Кажй ми, обичаш ли ме? - Тогава ако кажа истината, аз най-обичам себе си. Ти си вторият човек, когото може да обичам. Най-първо обичам Бога, който е вътре в мене, а ти си вторият човек, който идеш. Щом обичам вътрешният, ще обичам и външният. Дойде някой и ми казва: „Обичаш ли го?“ - Ще му кажа: Как да го обичам? Ако онзи отвътре не го обичам, как ще обичам онзи отвън. Казва някой: „Обичаш ли ме?“ Как ще ми покажете, че го обичате. Щом съм гладен и ме нахраните, обичате ме. Щом съм пътник, дойда в стаята, приемерте ме, дадете ми вода, място да си почина, то е любов. Казвате: „Да мислиш добре за мен“. Виждам, че обущата ти са скъсани. Обичам те, дам ти хубави обуца, дам ти хляб да се нахраниш, на пътя ти дам известни упътвания, а пък ти ако ме обичаш, няма да злоупотребиш с всичко онова, каквото казвам. Всичко трябва да се изпълни.

Та казвам сега: В какво седи Новата Любов? - Новата любов седи в това, не което е окачено на витрините. Любовта е била окачена само на витрина. Казвате: „Много хубави са тия дрехи, но пари нямаме“. А пък новата любов, изведнъж даром се дава. Като ги вземеш, ще ги облечеш. Дойде някой и казва: „Как ми харесваш дрехите?“ Казвам: По-хубаво на тебе, отколкото на витрината. Казвам: Любовта, всички несгоди на живота като дойде, ще ги премахне. Тя ще ни облече, ще ни даде всичко и ще ни направи самостоятелни, любовта ще ни направи самостоятелни. Без нея ние сме голи, с Любовта ние сме облечени. Що е Любовта? - Това, което облича човека. Що е Любовта? - Това, което нахранва човека. Що е Любовта? - Това, което посещава

човека. Що е Любовта? - Това, което дава сила. Що е Любовта? - Това, което примирява човека. Всичко туй хубавото, то е Любовта. И в търпението, и в милостта, и във въздържанието и в труда, навсякъде. Така като разбираме, то е реалното в света. Сега може да ви говоря, че Христос е страдал. Някой ми казва: „Знаеш ли как е страдал Христос?“ - Не зная как е страдал. Описанията, както са направени за да го опитам, трябва да ме заковат и мене. Някой казва: „Знаеш ли как е страдал?“ - Тъй, както е описано, описанието е направено, но то не е разбрано. Един ден да ме турят на кръста, да ми турят гвоздеи на краката и на ръцете, тогава ще зная. Аз ще викам Отче наш, и като сляза от кръста ще кажа: Научих как е страдал Христос. Ами, че ако вас ви заковат на кръста, за да знаете как е страдал Христос, ще имате една опитност, какво лошо има в това? - Веднъж може да те разпънат, два пъти не може. Вие повече от един път не можете да бъдете разпъвани. Вие мислите, че много пъти можете да бъдете разпънати. Най-първо ще разпънат мъжа, после жената, после децата, роднините. Но два пъти не може да се разпъне. Другото е вече отражение. Ако два пъти си разпъван, не си ти разпъван, друг в тебе е разпъван. Ако един човек разпъват 10 пъти, той ли е разпъван? Един човек колко може да го разпънеш? - Веднъж. Човек само веднъж може да бъде разпъван. Като го разпънеш веднъж, заминава за другият свят. Аз разпъвам подобен на него, но той е друг, той не е онзи. Онзи е вече свободен. Вие мислите, че втори път пак ще ви разпънат. Тогава вие не сте доразпънати. Нали разпъвате платното, след като се изтъче; то се изважда от мястото. Веднъж изтъкано платното, то не може да бъде разпънато. Сега каква е идеята? - Когато аз мисля за Любовта, аз винаги имам Бога пред себе си. Някой път има такива дреболии, които мен ме смущават. Казвам: Какво има да се смущавам? Имаш двама, трима души - милиони са на главата Му. Тия милиони и ти си един от тях, който постоянно Го безпокоиш, по 10 пъти на ден крякаш. Казвам сега: Как нямаш търпение. Слушай как нямаш търпение. Вчера гледам дошъл един брат, Георги. Дойде този Георги, пъшка. Една сестра казва: „Защо той не иде в болницата?“ Аз рекох на себе си: Как ще иде в болницата, кой ще го вземе?

Трябва да му хванем такси. Идат при мене и ми казват: Дядо Георги пъшка. Казвам: Сега си пъшка, да се донапъшка. 90 години пъшка и сега пъшка, какво от това. - Седя и мисля какво да направим. Иска дядо Георги да му дам едно такси. Хубаво казвам, ще дам 150 лева за едно такси, но по-хубаво е да си иде пеш и 150 лева му трябват на него, отколкото да ги даде за такси. Седя и разсъждавам по кой начин как да направя (услуга) на дядо Георги. Казвам: Аз ако бях на неговото място, как бих желал с мене да постъпят хората. Седя и разсъждавам. Ако съм като дядо Георги, той тропа, казвам, Господ е добър. Малко страдания нищо няма. Седя и гледам. По едно време иде Петко Епитропов при мене с едно малко момиче, току гледам, търкули се на земята. Казвам: Какво стана на Петко Епитропов? Някой казва от яденето. Не е яденето. Но туй е дядо Георги. Но е същ като Петко Епитропов. Туй е дядо Георги с неговото момиче. Станах, отидох. Казвам: Дядо Георги, не пъшкай. Парите, които ще ги дадем за такси, на тебе ще ги дам; веднага дядо Георги тръгна да върви. Без пари се търкули на земята, а като му казах, че ще му дадем парите на него, той тръгна да върви. Казва си: „150 лева“, и веднага стана. Без пари се търкуля на лявата страна, момичето седи и го гледа. Той стана, поседя, поседя, казвам си аз: Хубаво, всичко туй стана за пример, че да ви приведа този пример. Тук всичките вървите по пътя на дядо Георги. Щом нямат пари, търкалят се, щом имат пари, вървят изправени. Аз искам да бъдете всички свободни. Изисква се от нас всички да имаме едно благодарно сърце. Мъчно е, но най-хубавото нещо е да бъдем благодарни. Понеже ние мислим, че Господ Го няма никъде, то е едно заблуждение в човека. Ако Господ не те слуша, то е заблуждение. Има някакво препятствие. И благо, което иде от Бога, не може да дойде. Щом се прекрати Любовта, то е тежко положение, и мигновено, ако се прекрати любовта, човек става нещастен. Ако 1/30 хилядна част от секундата имаш скръб, ти мислиш, че имаш голяма скръб; много малко като се прекъсне Любовта, ти вече се чувствуваш нещастен. (Всички пеем „Аз мога да дишам вече добре“.) Сега при дишането, когато приемате въздуха, дръжте мисълта си. Приемате въздуха, значи въздухът който иде от слънцето, тази

енергия, приемате я дълбоко в дробовете, мислете върху това. А след това издишате, то е повръщане към Бога. От периферията на живота се връщаме към Бога. При туй връщане човек трябва да каже нещо. Какво ще кажеш сега като дишаш? - Да кажем искаш да вдишваш, мисли за Любовта. А като издишаш мисли за Божията Любов. Три канала има в гръбначния стълб. Два канала са отворени, през които хората дишат и оттам вървят теченията. Горе, в големият мозък и в симпатичната нервна система (има) трети един канал, той е каналът на Истината, който в съвременните хора е затворен. Всичкото зло е там. Ако този канал се отвори, то е по средата. Влиза в мозъка, оттам минават теченията и трябва да минат в предната част на челото и в горната част на главата. Тогава човек придобива туй космическото съзнание. Този човек придобива съвсем друг изглед, съвсем друга сила се представя, понеже сега само двата канала са отворени. Единият канал в жените е повече развит, а другият канал в мъжете е повече развит. Третият канал е който децата трябва да развият. Дете е туй, което се ражда в нас. Новото, което постоянно се ражда, те са нашите деца. Всичките възвишени мисли, които идват в нас, те са нашите деца. те трябва да развият тия течения. Запушеният канал е каналът на Истината. Когато се отвори този канал, ние ще бъдем свободни. Вие мислите, че е много лесна работа да бъдете християни. Не. Или да бъдете от новото учение. Новото учение, това е наука. Колко работа има. И ако туй знание така се разхвърли между хората, ще има всеки да събира. Ще се образуват разни системи. Кой е прав? Един ден ще дойдат. Събират се сега и се питат: „Кой разбира Христа по-добре?“ Как ще разбереш Христа по-добре? - За да разберем Христа, трябва да имаме същото отношение, което той имал. Но при сегашното положение, ако Христос е на моето място, как ще постъпи? Казва някой: „Ти постъпваш ли като Христа?“ - Казвам: Аз се радвам, че ти виждаш, че аз не постъпвам като Христа. Някой казва: „Ти постъпваш като Христа“. Аз не зная. Казвам: Кажете ми как да постъпя сега? - Ако аз дойда в къщата ви и ви кажа вие не постъпвате добре, както Христос казва: „Вода за краката не ми дадохте да се измия, според обичая. А тази жена със своите сълзи ми уми краката.

Прощават ти се греховете“. Това показва едно вътрешно състояние. Когато казваме ние, че той не постъпва добре или някой казва, ти си много нетърпелив. Аз сега не вземам търпението. Аз гледам, седя и наблюдавам, доколко аз съм търпелив. Някой път казвам: Не искам никой да ме безпокои. Седна да чета в стаята си или някоя нова идея ме занимава. Някой трак-трак на вратата. Изляза: Какво обичате? - Малки работи, занимава ме той. Друг дойде: трак-трак и той ме занимава с малки работи. Казвам на себе си: Ти като не искаш да те безпокоят, иди някъде, пък те нека си хлопат, ти да не ги слушаш. Какво си седнал тук и искаш да не ти хлопат. Искам, казва да ти кажа само две думи. Аз съм отворил вратата, не ги каня вътре, защото дълго време ще седят. А така на вратата за 5 минути ще свършат. Някой искат да влезем. Казвам: Свършете, че там е лошо. Казвам си: Нетърпелив съм. Някой път аз ги възпитавам. Дойде някой иска да приказва с мене. И си казвам, ако е топло, ще приказва повече. Затова взимам си палтото, турям шал и шапката и ги приема в студената стая. Той трепери и аз треперя. Сестрата трепери и казва: „Да запалим собата“. Казвам: Ако запаля собата, по-дълго време ще седи. Сега аз треперя и те да треперят. Казват: „Ще изстинат тия гости“. Казвам: Че те ако изстиват, аз не изстивам ли? - Рекох: Ако са много умни, нека изберат слънчев ден, когато е топло да дойдат. Сега зимно време трябва да икономисваме дървата. Казвам: Тия разсъждения са опит, правя опит. Аз седя спокойно, внимателен съм. Някои се научили, като влязат си събуват обувката, по тънки чорапи влизат. Казвам: Обуй се, защото стаята не е топла, ще се простудиш. Ако имаш шушони влез, изчисти се. Ако беше топло, тогава се събувай. Той иска да влезе по чорапи. Казвам: Ще се изстудиш. Не му казвам, че не е запалена собата, защото като е по-студено, по-добре се говори. Ама аз зная едно нещо. Аз ви говоря една опитност.

Страданията и нещастията привидно съществуват. Аз съм прекарвал зимно време с тънко палто, без хастар. 15-20 градуса под нулата, аз съм правил опити, спал съм 3 месеца на отворен прозорец. Казва: „Човек може да се простуди при отворен прозорец“. Сутринта като стана, два пръста сняг на леглото и не

съм се простудил. Но сега, както живеем, ако оставим отворено, може да се простудим. Но, като отвориш има един начин. Щом мислиш, че ще се простудиш, не отваряй прозореца. Отворя прозореца и седя понякоя път и нищо не ми става. Понякоя път малко ме лъхне вятърът и дойде хремата. В човека вярата е едното крило на човека, а надеждата - другото крило. Двете крила, то са двете ръце. Що е вярата? - Вярата е дясната ръка, а надеждата - лявата ръка. Трябва да имаш вяра и надежда, с които може да работиш. Понеже иде сега Нова година, човешката година си отива, а Божествената продължава. Сега какво бихте желали да имате за идущата година? Този е последният ден, идущата сряда ще бъде Нова година. Тази песен е за идущата година, ние ги съединяваме. Сега какво бихте желали за новата година? - Я да видим едно желание, което да одобрим всички еднакво. Хайде за идущата сряда, намерете една идея, която да бъде за всичките еднаква. Идущата сряда донесете по една мисъл за туй, което желаете. Ако кажете тъй, както е идеята ви, ще ви се даде туй. Ако идеята ви не е на място, тогава да знаете, че онзи, когото не обичате, туй, което искате вие, ще му се даде два пъти. Ако кажете точно както е, ще дадем и на вас. А ако кажете както не е, на него ще дадем два пъти. Тогава ще изгубите вие. Това не е наука. Дойде един човек при мене, нищо не ми плаща, той ми казва, като че ми дал хиляди. Цял ден съм изгубил да му направя една услуга, и съм доволен. Като че ли ми е дал хиляди. Казвам: Много ти благодаря за услугата. Друг плати доста пари и пак съм недоволен. Този човек казва тъй думата, че тази дума остава в мене, тя плаща, тя е жива дума. Как ще кажете тази дума, че тя да плати, да бъде плащане? Една Божествена дума ще кажеш. Тогава аз казвам: От моята съкровищница ще извадя на един, който ми е направил услуга, ще извадя един скъпоценен камък, за услугата ще му дам, който ми е даден. Ами че всяка една дума, която изкажеш, да бъде скъпоценен камък в човека и където ходи, да помни своята дума. И като погледнете, научете се да гледате. Казвате: „Тъй мило ме погледна“. Един ми разправя: „Тъй мило ме погледна, не мога да забравя този поглед“. Преди 20 години го срещнах, но тъй мило ме погледна, не може да го

забравя. Та казвам: Като погледнете, пратете един поглед диамантен, като кажете една дума някой път, тъй да си подвижите ръката, че ръката ви да бъде проповядване. Та казвам: Тепърва трябва да учим туй изкуство. Сега понякоя път аз правя някои големи контрасти. Аз като се движа, зная кои са дисхармонични движения. Правя някоя работа и като се върна трябва да ги поправам. Запример, представям някого, който бил кисел. Тя е неразбрана идея. Сега искам да ви представя тази идея, колко е кисел някой или че искам да ви представя, че някой е горделив. Как ще ви го представя? - Че тъй трябва да го направя, та вие като видите, да кажете: „Горделив човек“. (Учителят представя горделив човек). (После Учителят представя строг човек). (После Учителят представя мил човек, с добри обноски, деликатен, вежлив, кланя се). На български „р“-то, на френски е „п“. Как се пише на френски? - Казвам: Винаги да знаете, че във всяко движение което правите да присъствува съзнанието. Понеже, ако го направите без съзнание, както правите някои гримаси, след време лицето на човека ще се обезобрази. Мислете красиво. Дръжте образа на някой ангел пред себе си, на някой светия. Срещнеш една хубава жена, или някоя хубава, красива мома, някой мъж, направи хубаво движение с ръката, всичко туй е хубаво или виждаш някой плод. Ако искате да бъдете красиви, трябва да обръщате внимание на всички красиви форми. Видиш бистър извор, спри се. Така се възпитава човек. Не мислете, че може да се възпитаваме другояче. Духовното в тебе се буди като видиш най-духовните хора. Ще забележите вечерно време, вие може да проверите това. Вечерно време вие седите на леглото и мислите за нещо хубаво, нежно. Веднага ще забележите някаква малка хладина, студенина, като че те лъха по лицето. Като мислиш така, някое същество от възвишените светове ще дойде, ще те погледне и казва: „Много хубаво четеш, много хубаво мислиш“, погледне те любовно, защото ако мислиш нещо лошо, хване те за ухото, мушне те нещо и ти почувствуващ някаква болка. Мислете всякога хубаво. Трябва да знаете, че имаме неприятели, врагове имаме. Защо са? - Тогава знайте, законът е такъв. Зад нашите врагове е Бог. И при нашите приятели е Бог. Пред нашите приятели е Бог и зад нашите врагове

е пак Бог. Той ги гледа какво ще направят отзад. Като рекат да направят нещо, той веднага ги хване за врата. Бог е пред нашите приятели, понеже те ни обичат. Той е пред нас, показва как трябва да се отнасят с нас. А Той върви подир враговете. И като ги хване, раздруса ги.

Казвам: При лошите условия, Бог е отзад, а при добрите условия Бог е отпред. Тази идея е верна. Когато дойде страданието, Бог отзад го наблюдава. Когато дойдат радостите, тогава Бог е отпред. Като се радваш, Бог е отпред, благодари на Господа ти. Щом е там Господ Бог, ще знаеш и ще седиш мирно. Ще наблюдаваш. Бог иде. Каквото и да мине отляво и отдясно, ти Господа гледай. Ти трябва да мълчиш, а онзи трепери. Лошият човек ще снесе пушката и ще каже: „Не ми е позволено да те убия“. Гледайте Господа, който е зад вашите страдания и Господа, който е пред вашите радости. Господ е зад страданията на вашето сърце. Господ е в радостите на вашия ум. Та благодарете на Бога. Гледайте и благодарете всякога.

Да прочетем Добрата молитва.

XVII година.

*13 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 29 декември 1937 г., сряда, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

СЪЗВУЧИЕ

Отче наш.

*Чете се темата: „Какво желая за 1938 година?“
„Духът Божий.“*

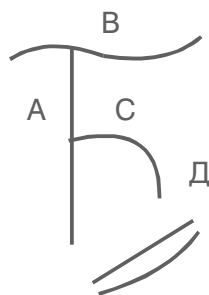
Ще дам някои изяснения за ценността на нещата. Сегашният живот доказва, че всички същества са изгубили ценността, идеята за ценността. Запример, ако вас ви кажат: „Какво нещо е човекът, какво е животът? Какво е растението, какво е рибата, какво е птицата?“ - Може да дадете много определения. Ако вземете двете категории - животните и човекът, цялото животинско царство, както виждате всички тия растения, после птици, млекопитаещи и човекът, това са деца на разни степени. Разделени са на две категории. Животните са деца, които едва сега се учат да говорят, бърбят. Едва няколко думи изговарят някои животни, едва приказват. Сутрин като каже петелът „кукуригу“, раздвижи се и друга дума казва ли освен „кукуригу“? - Друга дума не знае. Най-важната дума в дадения случай е „кукуригу“. Той като каже „кукуригу“ толкоз силно е, че слънцето изгрява. Като каже „кукуригу“, всичко става. Като каже „кукуригу“, намира си храна да яде. Като каже „кукуригу“, времето се подобрява. Та сега правя една смешка. Отива един българин, шоп в Лондон. Той мислил, че в Лондон е като в България. Той казва: „Чичо, я ми кажи къде се намира еди коя си улица“. И той го казва на български. Онзи му отговаря на английски. А българинът казва: „Кажи ми го на български“. Ние сега като влезем в природата, не знаем нейният език. Ние може да говорим, но тя ще ни каже: „Какво искаш?“ - Българинът ще каже: „На български ми кажи“. Сега се намираме в едно противоречие. Говорим какъв е нашият език. Какво нещо е човек? Човек е едно дете, което сега

се учи. Той се е научил да говори, богат речник има. Английският речник е от 25 хиляди думи. Разни технически думи. Ние говорим обикновено с 1500 или 2000 думи. Хора, които са употребявали най-много думи. Например Шекспир е употребил 16 хиляди думи, други 8 хиляди, 6 хиляди. Сега, понякоя път казвате, че много можем да говорим. Колко думи знаете сега? - Има ли някой от вас да знае 10 хиляди, 20 хиляди думи? При това вие се спирате и казвате: „Какво трябва да се работи в света?“ Виж, петелът научил да кукурига. Запример, петелът като дойде пред къщи, седне на прага, обърне се и казва: „Кукуригу“. Какво иска да каже? - Ще ти дойде много възлюблен гост, който ще бъде като баща ти, майка ти. Когато дойде някой по-странен, петелът ще се обърне. Казва, ще дойде и ще си замине, навън гледа петелът. Вие сега не знаете. Петелът навън пее и навътре пее, и не знаете защо пее. Ще кажете: „Той е един петел“. Когато вие имате да кажете една дума, как трябва да я кажете? - Погрешката е там, че той казва думите без да ги мисли. Казва: „Ще изгрее слънцето“. Ако го питаш защо слънцето ще изгрее, казва: „Не го зная, мен не ме интересува“. Ако го попиташ, че някой гост ще дойде, казва: „Ще дойде“. Той е като пощаджия, който дава едно писмо. Не го интересува какво е писмото, занася писмото. Какво има в писмото, нищо не го интересува. Петелът раздава написаните писма. „Кукуригу“ казва. „Кукуригу“ е едно писмо от невидимия свят, което вие трябва да разгадавате. Разгадаването в какво седи? - Сега всеки един от вас иска да се подслади. Сега знаете ли как се подслажда човешкият език? Колко мъчно е да се подсладят нещата. За да се подслади нещо, трябва вода. Не може да го подсладиш без вода. Водата е носителка на живота.

Та казвам: Сега на човека му трябва той да учи. Той сега се учи да мисли. Как ще изговорите една дума? Трябва да мислиш най-първо. Тогава ще й дадеш смисъла, съдържанието ще й дадеш. Сега вие понякоя път казвате: „Ние се молим, обърнем се към Бога“. Като се обръщаш към Бога, някой път в тебе, в сърцето има съмнение. Казваш: „Я ме послуша, я не“. Ако петелът сутрин пее и ако седне и започне да мисли като кукурига, какво ще бъде я ще изгрее слънцето, я не - не може да мислиш така. Петелът

сутрин като пее, непременно слънцето ще изгрее. Той казва: Земята може да се обърне, но слънцето ще изгрее, няма никакво съмнение. Той не казва: „Я ще изгрее, я не“, но непременно ще изгрее и тъй става. Ако го попитате как изгрива, ще каже: „Не зная. Аз зная, че ще изгрее, но защо изгрива, не зная. Какво ще донесе и него не зная. Зная, че ще изгрее. Какво ще донесе не зная, вие го изучавайте“. Вие казвате: Трябва да живеем добре. Тази дума именно е тъй както „кукуригу“. Като кажем, че трябва да живеем добре, какво разбираме под думите „добро живеене“? Доброто живеене, то е един акорд. Един акорд: „Сол“, „до“, „ми“. Това е доброто живеене. Не е съзвучие от два тона. Съзвучие има между слънцето и между доброто живеене. Има акорд в разумния живот. Има нещо в човешката мисъл, което наричаме разум. Думата е изменена. „О“-то е обърнато. У нас имаме думата „УМ“. „Ом“ е превърнато на „УМ“. „Ум“ казва българинът. „Ом“, значи туй, което носи всичко, което Бог е дал. Имате всичко туй, с което си служите. А пък сърцето, то е проявление на „Ом“. Половината на „Ом“ е човешкото сърце. Що е сърцето? - Сърцето носи половината от благословенията, които Бог ти дал. Следователно, като влезеш в морето, ще имаш една лодка, ако нямаш лодка, благословието ще иде във водата, ще се разтопи, значи нищо няма да остане. Казвам: Всеки човек в себе си трябва да има една лодка. Когато вашата лодка е във водата, вие ще запазите благословието. То е вашето сърце. Какво представя вашия ум? - Значи със сърцето вие сте риба, във водата сте риба. Сега, ако направя едно уподобление, може да ви туря в едно заблуждение. Запример казвам: Били сте риби. Но рибите са деца, изучават закона на мълчанието. На рибите не е позволено да говорят. На тях е позволено да гледат, нещо да ядат, и вода да пият, колкото искат. Турени са във водата да пият, колкото искат. Като пият вода, изваждат своите възгледи из водата. Имат известни машинки, чрез които изваждат въздуха, да може да дишат чрез хрилете. Те са в школата, ученици са. А в горната школа с вашето мълчание за няколко години искате да дойдете до посвещение. Да изговори човек една дума, не е лесна работа. Изговарянето на една дума е опасна работа. То мяза на българския кремък и огниво. Българинът

като цъкне с огниво, изкарва една искра. Тия малките искри, които са безопасни, ако ти при едно вещество, което се

възпламенява цъкнеш, ти може да направиш цял един взрив. Цъкнеш, в тая стая нищо не става, но ако си в една стая с взривни вещества, може да стане голям взрив. Вие с вашия език носите едно огниво, един кремък, който е много опасен. Като се влезе в окултната школа, всички учители препоръчват огниво да се не цъка навсякъде. Най-първо ще видиш какви вещества има, какво можеш да кажеш, за да не стане взрив някъде. Да кажем, аз ви дам един символ, вие как ще го

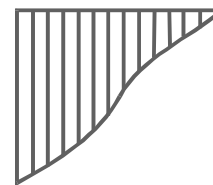
изтълкувате /Фиг.1/? Тук, в този перпендикуляр, горе имате В, имате и Д. Имате буквите А, В, С, Д. Сега разбира се има едно голямо съпротивление. Когато ние станем възрастни хора, по на 25, 30, 40, 50 години, понеже мислите, че сте много стари, свършили сте. Мислите, че толкоз много знаете, не ви интересуват нещата вече. Но носите старостта като един товар на гърба си. Има някои хора, които остаряват и старостта е на гърба. Но старостта няма нужда да я носите. Вие какво се заблуждавате, че старостта я носите на гърба? - Питайте старостта да ви научи как да ходите. Но сега я ми кажете вие. Вие не сте наблюдавали как се ходи. Тъй да ходиш, че като ходиш да има музика. Като стъпиш с крака си да се образува музика. Вижте в насекомите, те музикално летят. Вземете щурецът. Щурецът има такива щитчета, че като седне започне да ги трие. Този, който не се е научил да говори знае как да стърже. Един звук дава и те като че ли чуват. Постоянно тия щитчета ги търкат. Целият ден се бие барабанът там. Знаете ли кога пеят щурците? - Когато има преизобилие, хубави работи, щурците пеят. Щом дойде нещо лошо, те млъкват. Млъква и не знае защо. Аз преди години имах само един щурец влязъл вътре. Влязъл на топло, и току започне да пее. Пък пее, когато трябва и когато не трябва. Един ден си пее и гледам в една пукнатина е влязъл. Казвам: Я слушай, излез навън. Пей на другите, аз вече разбрах тази работа. Той казва: „Де ще намеря по-добра

публика от тебе?“ Да го изпъдя, не става. Той не знае и току изведнъж като пееше, турих няколко капки вода. Чуди се и вече престана да пее. Питам го: Защо престана, защо не пееш? - Казва: „Развали се времето“. Капнах две-три капки вода и казва: „Развали се времето“. Казвам: Някъде вие пеете като щурец, водата е голямо нещастие и казвате: „Развали се времето“. Няколко капки капнах и казвате: „Лошо е времето“. С вас някой мъдрец се разговаря и вие показвате изкуството какво знаете.

Та казвам: Добрият живот, това е един музикален акорд, между „сол“, „до“ и „ми“. „Сол“, в дадения случай е един хубав, зрял плод. „До“ е едно снесено яйце. „Ми“ е едно изгряващо слънце. Акорд е това. Гледай яйцето, слънцето, което изгрява и плода, това е един акорд. Или аз наричам това: „сол“ е Любовта. Плод, от който иде животът. Изгряващото слънце е Божията Мъдрост, а яйцето е Истината. Те съставят един Божествен акорд. Всеки един трябва да се учи, да взимате „сол“. Значи, вие можете да вземете „сол“ вярно, само когато плодът е узрял. Един плод, който няма никакъв дефект. И узрелият сок вътре да е вкусен. Само тогава „сол“ можете да вземете вярно. Всичките в живота вие не можете да ядете правилно, ако не сте музикални. Ако вашето тяло не трепти, ако няма акорд, яденето нищо няма да стане. Ако няма акорд, вие не можете да чувствувате, не може да мислите. Ако няма акорд, съгласие между любовта и мъдростта, между мъдростта и Истината и общо съгласие между трите, работите не вървят. Сега да дойдете да мислите. Казвате: „Как?“ - Някои се интересуват много. Материалистите казват: „Как да го направим това?“ - Представете си, че вие се намирате в една стая и че едва минава един малък лъч, през една малка дупчица. Вие казвате: „Какво трябва да направим?“ - Толкоз светлина влиза, нямаме повече. Само през тази малката дупчица. Казвам на вас: Уголемете малко дупката. Вие казвате: „Дарби нямам, пари нямам“. - Защото за да предадеш, трябва енергия. Казвам: Няма време. Разумно ли е някой да дойде и да направи тази дупка? - Не. Ти сам ще направиш дупката. Вие сега ще кажете: „Колко голям трябва да бъде прозорецът?“ Не сте изучавали

пропорциите. Ние туряме тия големите прозорци тук на една Божествена къща. Когато Господ направи вашата къща на главата, колко са големи прозорците? Малки ли са очите? Колко са големи? Очите са прозорци. И досега не знаете дължината колко е и широчината колко е. Премежете сега, аз няма да ви казвам туй нещо. През този прозорец понякож път, когато светлината е голяма, прозорецът се намалява. Когато някое впечатление е силно, ти свиваш очите си. Когато гледаш, че някой човек си свил очите, от тебе излиза повече светлина, не може да издържи, че си свива очите. Когато светлината у тебе е по-малка, която излиза, той си отваря очите. Тези нощните животни имат по-широко отворени очи. А тези, които живеят денем, понеже има повече светлина, за да се възприеме повече светлина, очите им са станали малки. Знаете ли колко време е взело, докато се свият тия прозорци у човека? - В човека има и две слушалки, двете уши. Знаете ли колко време е взело на природата, докато създаде ушите? Сега ушите лесно стават, но на природата милиони векове е взело, докато ги създаде. Една форма, втора, трета, цялото органическо царство, от растенията можете да минете през птиците, рибите, млекопитающите и можете да видите през какви форми е минало човешкото ухо и през какви форми е минало човешкото око. Има сега по-хубаво ухо направено. Но за в бъдеще ще се яват още по-големи гънки. Сега имаме няколко гънки. Но за в бъдеще ще се образуват по-хубави гънки. Сега има няколко гънки, защото ухото показва умствените способности. В животните ухото няма никакви гънки. Служат си само за говора, колкото им трябва, а пък в човека има известни вълни, които трябва да се възприемат и стават храна за мисълта, защото от слушането ще разбереш как трябва да мислиш. Не само да чувствуваш, но трябва да започнеш да мислиш. Сега аз искам да направя предмета ясен, да може да го употребите. Понякож път вие седите и се безпокоите. Казваш: „Няма с какво да се занимавам“. Седиш и се безпокоиш. Свършил си гимназия, свършил си университет, седиш и се безпокоиш, че не те назначават на служба. Представете си такъв случай, онези, които са на служба много добре е. Но тогава след като служат 20, 30 години, дотегне им

служенето, работата е еднообразна. Представете си, че вие сте един машинописец. Сега какво прави един машинописец? - Казва: „Дотегна ми да свиря, не искам да свиря вече. Дотегна ми на пианото да свиря“. Като види, че някой свири, бяга. Еднообразна станала работата. При писането има еднообразие. Навсякъде има еднообразие и в говора има еднообразие. Някой говори, вие не искате някои неща да ви говори. Нито ти искаш да говориш, нито искаш другите да ти говорят. Еднообразие настанало. Еднообразие настава в живота, когато любовта не функционира. Щом си недоволен, любовта не функционира правилно. Погрешката е в тоновете на любовта. Недоволен си, сприхав си, гневлив си, в тоновете на мъдростта има нещо. Понякож път обичаш да икономисваш истината. В тоновете на истината има нещо, което ти липсва. Сега туй, което ви казвам, то е така разхвърляно. Казва: „Хубаво, ама нещо липсва в любовта. Има нещо, липсва на

Фиг. 2

мъдростта“. Не че липсва. Скъсване има, не функционират струните. Понякож път човешкото сърце разтяга се. Ако турите повече влага на човешкото сърце, разтягат се жиците. Ако го направите много сухо, тогава много се затягат. Та в единия и в другия случай, отношение няма на тия жици. Вземете между жиците на пианото има отношение. Някой път трябва да ви дам да видите как е построено пианото. Неговите струни са дълги. И колкото отиват към високите тонове, жиците стават по-високи, по-тънки /Фиг. 2/. Колкото по-ниско отива, стеснява се. Казвате: „Стеснително ми стана в живота“. Значи, вие от басовите струни отивате към сопрана, тясно ви става. Както тоновете стават. По-високи стават, но по-тясни. Какво трябва да правите? - Значи, ако вашето сърце не може да трепти на тия басовите струни, той има по-малки трептения. Ако не може да трептите по баса, вас мъчно ви става, става ви тясно. Казвате: „Тясно ми е вече“. Тогава трябва да повишите трептенията, в по-висока октава сте. В много по-висока октава сте на живота. Вие искате да бъдете добри, вие както знаете, как прилагате доброто за пример? - Да допуснем,

имате едно малко дете, искате да му дадете ябълка, за да иде някъде. Какво ще му кажете: Ти може да му дадеш тази ябълка, какви ще бъдат подбудненията ти? Един окултен ученик как трябва да даде една ябълка? - Гледаш един беден човек, трябва да му дадеш нещо, което се яде. Не му давай работи, които не се ядат. Ти, ако му дадеш пари, ще имаш един резултат, ако му дадеш риза, ще имаш друг резултат, ако му дадеш дрехи ще има трети резултат. Но той няма да бъде най-добрият резултат. Ако му дадеш един плод, какво трябва да кажеш? - Как трябва да му го дадеш? - Знаете ли аз какво ще кажа на него? - Аз, ето какво ще кажа. Аз тогава ще се уча от растенията, каквото те са казали и ще му кажа тъй: „Аз ти давам този плод и след като го изядеш, посей му семките. Семката, която ще посееш, ще се върне при мене“. Тази семка ще се върне. Всяко добро, което не се връща при вас, то не е добро. Всяко добро, което вие направите и не се връща при вас, трябва да знаете, че не е добро. Всяко зло, което не се връща при вас, и то не е зло. Две неща има, с които може да контролирате кое е добро и кое е лошо. Туй, което се връща при вас е добро. Щом се върне доброто при вас, то е добро, то е прието от Бога. Щом злото дойде при вас, и то е прието от Бога. Тогава две неща имате, и два различни резултата. Доброто и злото, което сте направили, вие сте приели и доброто и злото те се връщат при вас. Доброто произвежда радост, а злото скръб. Питам сега? - Вашето зло като отишло при Бога, какво произвело при Бога? - Вашият ангел, който като писал едно писмо и вие като сте направили една погрешка, вие без да искате сте направили една погрешка и тази погрешка в писмото оцапала съдържанието. Кога човек губи? - Кога си изгубил нещо? - Скръбта винаги показва, че си изгубил нещо ценно. Представете си, че имате един хубав плод, чакате да го вкусите. Някой поквари този плод. Като гледате разваления плод, във вас настава една скръб, употребен е плода напразно. Туй показва, че ония плодове, които можем да вкусим и да се ползуваме от тях, те са развалени. Къде са отишли тия плодове? - Кой са причините за тях, те са развалени. - Ние сме причината. Сега във вас се заражда мисълта, защо Господ е допуснал това. Какво бихте отговорили: Защо Господ допусна

злото? - Как бихте отговорили сега? - На български казваме: „Допусна“. Да допусна, значи да отпуснем. Злото е било вързано. Вие от голяма милост, вие сте го пуснали да върви с вас и да си играе около вас. Туй зло като излязло, започнало да играе около вас и направило една пакост и тогава Господ казва тъй: Деца, които не са научили своя си урок в училището, не ги изваждайте из училището навън. Ще ви направят пакост. Зло правят всички ония деца, които не са научили урока. Те като излязат навън ще направят една пакост. Какво ще правиш, като направиш едно зло? - Ще убеждаваш своето другарче да се върне пак в класа, че да си научи урока. Вие сте турили, че това е лошо, че това е дявол. Няма дявол, то е един ученик, излязъл преждевременно из училището. В неговия ум мисълта е, че е учен, много способен, казва: „Много знания не ми трябват“. Излязъл из училището и навсякъде мисли, че му е ясно. Аз каквото научих преди хиляди години и милиони години, все ми е ясно. Даже за сегашната култура и пет пари не дава. Ти като му кажеш за Божията Любов, той казва: „В нашето време така беше“. Заглажда отгоре. Сега някой от вас искате да се научите от дявола. Отивате да ви държи лекции. Да не говорим за дявола, престъпвам едно Божествено правило. Да не говорим за дявола, понеже като говорим, ще се оцапаме и ние. Аз ви представям злото в най-малката форма. На другите съученици, които не са си научили уроците. Ти го попитай: „Урока знаеш ли?“ - Испитай го. Ако си знае урока, кажи, че е добър. Нека излезе вън. Щом не си знае урока, кажи: „Стой си тук. Аз като се научиш, пак ще дойда и пак ще те повикам“. Туй значи, не правете нищо преждевременно. Но какво трябва да се подразбира, не правете нищо преждевременно? - Казвате: „Какво трябва да се прави?“ - Учи! Кажете сега как човек трябва да учи? Ти не можеш да учиш, докато не разбираш нещата. Ще се научиш най-първо да обичаш и само тогава ще учиш. Без любов наука няма. Ако нещата ги обичаш повече, отколкото трябва, ще си създадеш лош навик. Че туй, което научиш, няма да искаш да го оставиш. Туй, което научиш, ще го оставиш, акорд ще има. Понякоя път наблюдавам някой музикант, който съчинява една поезия: пее с акорди, после туря ноти, проверява веднъж, после пак. Той

направи една погрешка, пак се върне назад и после пак поправа. Не мислете, че туй, което е написано в поезията е изведнъж написано. Не, модуляции има. Има хиляди начини, по които може да напишеш една песен. В музиката има едно правило. Има една мярка, с която се мерят музикалните творби. Запример, вие искате да рисувате едно лице. Знаете ли колко мъчно това изкуство се преподава? - Най-първо трябва да знаеш какви пропорции съществуват между тялото, лицето, главата. Лицето е една Божествена пропорция. Главата е мярка за цялото тяло. Колко пъти трябва да влиза тази мярка в ръста на човека? - Аз няма да ви кажа, ще ви оставя да мислите. После, челото е мярка за цялото лице. Челото е Божествена мярка. Тази мярка, е с която Бог мери. И носът е мярка, с която ангелите мерят. Брадата е мярка, с която човек мери. Това са пропорции. Челото е мярка, с която Бог мери, носът е мярка, с която ангелите мерят, устата е мярка, с която хората мерят. Затова хората постоянно мерят, отварят и затварят устата. Като мери човек все придобива нещо. Щом яде човек предава нещо. Каквото измери, туря го вътре. Затваря го, зашие го. Той мисли, че го е зашил. Но погледнеш утре пак мери. Каквото мери, никога не го дава. Туй, което веднъж го е премерил, не може да му го вземеш. Туй, което не е премерил, може да се ползуваш. Но онова, което човек е премерил, отиде. Вие сега при човека искате да кажете, какво той е премерил. Туй, което човек е премерил, за вас нищо няма да отмери. Затуй всеки ще мери за себе си. Не чакайте другите хора да мерят заради вас. Виж, Бог е всемъдър и е направил всеки човек за себе си да мери. Устата има три функции. Най-първо тя мери. Пък има и друго мерене. През дупките на носа, ангелите дават. Като дишаш въздуха в дробовете, то представя мярката на ангелите. Сладката дума, това са мерките на ангелите. Ти като кажеш сладка дума някому, той е един ангел, гледа кое ще излезе из дървото на живота. Някой път казвате: „Къде е дървото на живота?“ - Но всяка сладка дума е плод, който един ангел ще ти даде. Ако вие давате една сладка дума, дайте я, тя ще принесе цяло едно благословение. Този език трябва да се огъва. Има един положителен начин, езикът трябва да стане много музикален.

Езикът е перо. Най-хубавото перо, което някога е направено, е човешкият език. То е най-хубавото перо, но и по-лошо няма, когато не пише. Когато пише, по-хубаво перо няма. Но същевременно, когато напише едно зло, туй е по-лошо от всичко друго. Казвам: Ние сега влизаме в една област на физическия език. Словото излиза чрез човешкия език, но то не излиза само от езика. В това участие вземат човешките дробове. Не само дробовете вземат участие, но и човешкият мозък. След туй вземат участие и ушите. Понякоя път искаш да знаеш, да го близнеш с езика си. За да познаеш някого, трябва да го близнеш с езика. Животните изпитват нещата с езика. Едно животно като дойде до някое друго животно, го близва. Той иска да те близне, че като те близне, иска да те познава. И веднага взема в съображение какво трябва да прави. Като те близне, приближава се малко. Но, ако оставите, то да ви ближе, едно тягостно състояние като бreme имате. Един англичанин имал един опитомен тигър. Тигърът обичал да му ближе ръката. Един ден (си) оставил ръката да ближе тигърът и си чете. По едно време чува, че тигърът ръмжи. Той като близал, близал, появила се една капка кръв. И като се явила кръвта, искал да се нахвърли. Идва слугата и с един удар го спасява. Понякоя път ние след като се ближем, ближем и като дойде една капка кръв, ние проявим старите инстинкти на живота. Месоядството го образуват ония падналите духове. Плодоядството го научихте при ангелите, а пък месоядството, вие сте го научили при падналите духове. То е изкуството на падналите духове. Сега аз не искам да се спирам върху външната страна на въпроса. За външната страна на плодоядството и на месоядството. Месоядството влезе в света, когато се прекъсна връзката на Любовта, да дойде в човешката душа. Ева беше първата, която скъса струната на Любовта, и от скъсването на една струна, вие се пазете всякога; ако искате да скъсате струната на Любовта, вие ще се намерите из рая навън. Тогава ще дойде скръбта. Всяка скръб, която усещате всеки ден показва, че сте извън рая. Ангелите като направят тази връзка, свържат тази нишка, дойде радостта, пак сте в рая. Всяко скъсване, вие сте извън рая. А всяко завързване на струната, вие влизате пак в рая. Та казвам:

Пазете се да не скъсате тази струна на Любовта. Вие понякога път казвате: „Не си струва“. Искате да намерите един път без любов. Че има един път без любов. Щом останеш без любов, ще изгубиш всичко, което съществува. В живота всичко става без любов. И ти ще останеш като суха кост в света, без никакво отношение. Една суха кост, едно голо съзнание. Само едно възпоменание ще имаш, нищо повече. Знаете ли какво нещо е възпоменанието? - Няма голямо мъчение от (това) да си спомняш за изгубените блага, какво си изгубил, пък не може да го върнеш. Имаме в света някой богат човек, изгубил своето богатство, изгубил жена си, дъщеря си, синовете си, останал сам. Изгубил всичките приятели и той сега казва: „Какво беше едно време“. Той се измъчва в туй положение. Смисълът на живота е онова, което Бог ни е дал, нищо да не изгубим. Христос казва: Не изгубих никого от онези, които ми даде, освен едного. Единият направи една голяма пакост. Казва: Не изгубих никого, освен едного. Единият, когото Христос изгуби. Той (ги) прави, всичките раздори които стават, се дължат на единия Христов ученик. Аз ви виждам всеки ден се разправяте. Мнозина от вас се занимават с този изгубения ученик на Христа. Разправят се двама души, той с тях ходи. Онзи ученик, когото Христос изгуби, вие постоянно с него се занимавате. Защо го изгуби Христос? - Сега вие се намирате в положението на онзи индуски ученик, който отива при един индуски учител, да го научи нещо за любовта. Той казва: „Ще ти дам едно нещо. За всичко можеш да мислиш, само за носорога няма да мислиш. За всички работи може да мислиш, но за носорога не, абсолютно ще го извадиш из ума си, никак за него да не мислиш. Цяла една година да не мислиш за носорога“. Казва му: „Учителю, цяла година само за носорога мислих“. Сега няма да казвам да не мислим за носорога, но казвам, мислете за носорога. Ще ви дам малко полесна задача. Сега няма да влизам в подробности за този индуски учител какво имал в ума си, каква идея имал, оставям този въпрос за носорога. Аз на вас ви казвам сега: За нищо да не мислите, освен за Бога. У вас ще остане идеята до идущата година. За нищо да не мислите, освен за Бога. И като дойдете идущата година, ще кажете: „Учителю за всичко мислихме, но за Бога не

сме мислили“. Този учител казал: „За всичко мислете, но за носорога да не мислите“. Аз пък ви казвам: За Бога само да мислите. Аз ви казвам, за едно да мислите. Ако ви кажа, вие като се върнете, че за всичко сте мислили, но не и за този, за Едного. Направете един опит за 10 деня, да мислите само за Бога. Няма да ви кажа само за Бога, защо трябва да мислите за Него, понеже всичко от Него излиза. Та казвам: За нищо друго да не мислите, само за Него да мислите. Най-първо вие имате светлина, важно е вие да имате светлина. Тогава, ако вляза в една тъмна стая, трябва да имам светлина със себе си. Вашата светлина може да я направлявате навсякъде, да изучавате всичко. Но, ако вашата светлина е мъжделива не се оставяйте на нея, защото всичко ще изгубите. Все трябва да имате такава светлина, с която да осветите всичките предмети, за да имате една ясна представа. Казвам: Мислете сега за вашата светлина на Любовта. За топлината, която Любовта може да внесе във вас. 10 деня ще ви дам да правите наблюдения върху топлината на любовта. Каква топлина произвежда в човека като дойде? - Аз ще ви дам едно малко разграничение. Оня момент, в който Божествената топлина пристигне, тя е много малка, в този момент всички препятствия изчезват, вие се намирате в едно състояние, че сте готов и да учите, и да работите, и добро да правите. Смени се състоянието, отиде хубавото. Не може да го задържите. Та всеки ден за кратко време поне тази топлина иде. После идат (други състояния), но във всичките все ще има малко безпокойство. В тази Божествена Любов като дойде има едно пълно задоволство, като че слушаме, като че се пее в небето. Затвори се пак тази врата, този прозорец, веднага ние слизаме в обикновения живот. Казвам: Всинца вие имате големи задачи да разрешавате. Майки има, които не знаят как да обичат дъщерите си. Някоя майка казва, че обича дъщеря си, но моите наблюдения са други. Майките още не са се обучили как да обичат дъщерите си и бащите не са се научили как да обичат синовете си, и учителите не са се научили да обичат учениците си, и свещениците не са се научили да обичат тези, които ходят да се молят на Бога. Господарите не се научили да обичат слугите си. И другото е вярно. Дъщерите не са се научили

да обичат майките си. Синовете не са се научили да обичат бащите си, учениците не са се научили да обичат учителите си. Слугите не са се научили да обичат господарите си. В света има нещо. Учителите не знаят да обичат и учениците не знаят да обичат. Бащите имат синове, не знаят как да ги обичат. Намират се в едно противоречие. Любовта не функционира в света. Но аз може да ви дам (пример). В музиката може да пее всеки. Ще ви приведа един пример. В Америка отива един негър с един дрезгав глас. И като викал, заревал пред прозореца на един богаташ. Пее му. Безпокои го, но не е пеене това. Той излиза и дава му един долар, но той вика повече. Дава му два долара, той пак вика. Най-после хвърлил му десет долара да се махне. Ако ви дадат на вас 10 долара да се махнете, вашето пеене не е пеене. Щом ви дават 10 долара да се махнете, не сте певец. При този американец иде друг негър, но като запял - първокласен певец. Богаташът става от леглото, облича се и като излязъл навън му дава 1000 долара. Казвам: Щом ви дадат от 1 до 10 долара да се махнете, вие не сте певец. А щом ви дават 1000 долара и ви викат вътре, да знаете, че сте добър певец. Аз искам вие да влезете вътре в къщи, да ви дадат 1000 долара. Аз искам вие да бъдете един от добрите певци, да ви дадат по 1000 долара и да имате всичките придобивки, които сега имате в света. Казва: „Спечелих 10 долара“. Щом са 10 долара, не е спасителното пеене. Сега, ако бихте пели в една къща, колко ще ви дадат? Вие не сте минали през изпитания. Ако ви дам една задача. Вие седите тук. Не съм ви поставил на изпит. Тъй не се влиза в Царството Божие. Ако ви кажа вечерно време да идете някъде и да пеете, тогава какво ще кажете? - Най-първо аз ще ви кажа, че като пеете, да приспите стражарите. Те тъй ще се унесат в пеенето, че всеки стражар ще се занимава с пеенето, няма да каже нищо. Ще каже: „Пей!“ Ако аз ви пратя в града да пеете и после ви търся из участъците, то е все същото, и понеже ви тача, не искам да ви изложя да влезете в участъка. Ако знаех, че вие можете да приспите стражара, щях да ви пратя, но може да ходя да ви освобождавам. Ще кажат: „Ти ли си, който ги прати да правят този шум из града“. Но и другото. Не само на физическото поле, но и в другия свят може да ви пратя. В

реалния свят е така, но и в оня свят може да ви пратя. И най-после може да ви пратя в идейния свят. Има три свята: единият е материален, вторият е реален и третият е идеален. Тъй щото няма да ви изпратя в материалния, но ще ви пратя или в реалния, или в идейния свят. Когато идете там, няма да има никакви затвори и стражари. Стражарите в реалния свят са много благородни. Нищо няма да ви кажат, може да си пеете. Най-много може да ви дадат 10 долара. Никакъв стражар няма да дойде и да ви каже: „Защо безпокоиш?“ В този реален свят ще излязат и ще ти дадат 10 долара и ще си заминат. Може да ти каже: „Пей още“. Ако в реалния свят те повикат, че ти дадат 1000 долара, значи, че той е останал доволен, тогава ние казваме: Ако направиш едно добро и кажеш: „Моето добро не е прието“, ще направя една аналогия, значи, че ти не си пял както трябва. Като направиш едно добро, че да те повикат вътре и 1000 долара да ти дадат, това е признак, че вие сте извършили това дело, тъй както трябва. Сега във вас има само едно желание. Казвате: „Като умрем, като идем в оня свят, тогава ще учим всичко“. Вие ще идете в оня свят най-първо, но за да ви пуснат трябва да пеете. Като влезете в другия свят, за да ви пуснат, трябва да пеете. Вие ще се изправите пред райската врата и ще изпеете: „Махар Бену“ или „В начало бе Словото“. Ако изпеете тъй както не трябва, ще ви дадат 10 долара да си вървите, а ако ви повикат и ви дадат 1000 долара, това значи, че вие сте се научили как да пеете. Как започва песента „В начало бе Словото“? Вие не сте се опитвали. Как започва „В начало бе Словото“? Първоначалната буква е „в“. Имате „н“, това е законът на противоречието, после иде „а“-то. То е натоварено. Значи, туй, което внася нещо, то е начало. Туй, което нищо не внася, то не е начало. Само доброто, което внася нещо в нас, то е начало. Всеки ден като станете, трябва да има нещо да се внесе във вас. Ако един ден нищо от Божествените блага не внесете, този ден е един от изгубените дни. Сега вие сте ученици. Някой път някои от вас са ме питали: „Как да се молим, за да ни слуша Господ?“ За да те слуша Господ, ти всеки ден ще ходиш при Господа да видиш каква услуга можеш да му направиш. Някой път като дойде Господ на земята, се нуждае от някаква

услуга; и като намериш този случай да му направиш една услуга, то е доброто. Да допуснем, пада един богат човек, или върви един беден човек с една вдовица и едно малко детенце. Този човек иска нещо, маха с ръката си. Иска да каже, сега зает съм, голяма работа имам, с теб няма какво да се занимавам, тя отподире му върви. Той трябва да й каже: „Ти погрешно си намерила адреса: Не служи на Господа“. Не, спри се при вдовицата, виж какво иска, направи й услуга. Туй значи да служиш на Господа. То е волята Божия. Ти като видиш този богатия човек и вдовицата да върви подире му, ти казваш: „Аз видях един пример, колко жесток е този, богатия човек. Той маха с ръка, а вдовицата носи детето“. Че ти себе си съдиш. Ти си направил една голяма погрешка. Ти си кажи: „Ако аз съм на неговото място?“ Ти не си по-добър. Вие трябва да знаете как да обясните нещата. Вие идете, констатирайте една погрешка, но същевременно всяка една погрешка, която вие констатирайте е ваша погрешка. И всяко добро, което сте констатирани е ваше добро. Всяко добро, което не сте видяли и то е ваше, който и да го е направил. Щом видиш едно добро, какво и да бъде туй добро, то става вече. Казвам: Винаги констатирайте доброто в другите хора, понеже то е и ваше добро. Когато другите хора вършат доброто, тяхното добро влиза във вас. То става добро във вас. Когато виждате погрешките на другите хора, те стават и на вас погрешки, затуй констатирайте повече доброто в хората, а по-малко тяхните погрешки, да се намалат. Защото като дойде една погрешка, тя е един беден човек, ще яде, ще пие цял един месец и като си замине, нищо няма да ви плати. Ако 10 души дойдат, през месеца и всеки по 50 лева изяде, и всеки от тях по 100 лева, значи всичко 5000 лева. 5000 лева отгде ще ги намериш в тия сиромашки години, а пък всяко едно добро, което вие констатирайте, то ще остави по 10 000 лева. 10 души като дойдат, това са 100 000 лева за един месец. Вие печелите. Вие искате да бъдете богати. Ето един начин на богатство. Истинското богатство винаги се дължи на добродетелите, които са посещавали човека, сега или някога. Кой човек е станал богат в света? - Всички онези осиромашават, в които доброто е престанало да ходи.

Та казвам: Всеки ден констатирайте доброто, да дойде нещо добро във вас. Доброто е плод на Любовта. Нека да опитаме тия плодове. Сега туй е най-ясно обяснено. Защо трябва добре да живеете? - Вие се молите и казвате: Аз искам да бъда добър работник! Вие искате да помагате на хората. Какво ще ми помагате, кажете ми? - Запример, сега аз като ви говоря, виждам че мнозина от вас желаете друго нещо да кажа. Не, че това, което говоря е лошо, но туй нещо, което желаете е преждевременно. Всинца имате желаниа, които са преждевременни. Всинца страдате от ненавременни желаниа. Не, че е лошо, което желаете, но е преждевременно. Искаш да направиш голямо добро. Защо искаш да направиш голямо добро? - Че прояви най-първо малкото добро. Сега мнозина не са констатирани кое е малкото добро. Да кажем ти си един професор, уважават те студентите. Един ден минаваш, едно дете паднало. Професорът мине, спре се при това дете. Професорът се интересува. По-напред, той е учен човек и се занимава със студентите. А той един ден се спира при малкото дете на което казва една сладка дума. Този професор, той е направил най-добрата лекция, която някога е държал. Другите лекции, които държал на студентите, платили му за тях. В невидимият свят ще се запише туй малкото добро. Като влезат големите добрини, хич няма да ги има, но туй, което е направил с туй малкото дете, то ще му се запише за възнаграждение. Та като влезете в небето, тези, които сте учили, ни най-малко няма да ви посрещнат. Доброто, което сте направили, че сте гощавали някой богат човек, то съвсем няма да бъде там. Но сте направили някому, някое микроскопическо добро, него ще го констатирайте. Аз тъй констатирам. Вие сте от много добрите, които се занимавате с много грандиозни работи. Вие се занимавате с поправянето на света, с внасянето на ред и порядък. Хората да са богати, да са хубаво облечени, апартаментите да са хубаво мебелирани, с хубави покривки, това са все грандиозни работи. А пък тия малките работи са важни. Да се занимавате с дребните работи. Аз бих се занимавал с думата „кукуруигу“, отколкото си тия грандиозни работи. Ако ми дадат всичките грандиозни работи и ако петелът е изкукуруигал, спрете се като кукуруига петелът.

Защото след като изкукурига, пакост никому не прави. Но, ако тия грандиозни работи, че имали къща с килими постлана, че имали каруца, че имали това, онова, но там може да има спорове. Право ли е да дам? Този направил пакост, онзи, а пък като казвам „кукуригу“, има ли някаква пакост в „кукуригу“? Не, аз разсъждавам в мене. Като каже „кукуригу“ никому пакост не прави. Не че другите работи са лоши, но тия материални блага са дошли преждевременно. Те се дължат на съвсем друга чужда школа. Най-първо Бог каза на Адама: „Няма да ядеш от това дърво!“, другояче ще ви кажа: Ти грандиозни работи няма да искаш в света. Той му каза само едно нещо, „Няма да ядеш от дървото на познание добро и зло“. Там бяха скрити тия грандиозните работи. Мисълта да знае, да бъде княгиня, да бъде красива, богата, силна, учена да бъде. Казва: Няма да вкусиш, няма да ядеш от другите работи, от малките работи ще ядеш. Като дойде онзи, черният адепт казва: „Ти, ако ядеш от това дърво, това ще стане, онова ще стане.“ И всичките тия неща преждевременно дойдоха. И погрешката е там. Пък ви казвам на вас - трябва да се върнем, да дойдем до дървото на живота. Да оставим дървото на познанието добро и зло; да бъдем готови и за него има време. Ще дойде Господ да ни каже: От забраненото дърво дотогава, докато Господ го забранява да не ядем. Като дойдем до Дървото на познанието, доброто и злото, то ви е забранено. Ще дойде един ден, и Господ ще каже: Яжте от туй дърво, но туй дърво вече няма да бъде вредно. Може да ви обясня в какво седи работата. Ако вие нахраните едно малко дете с твърда храна, какво ще стане с него? Неговият стомах не е готов, изисква се много деликатна храна за децата. Един ден, когато израснат зъбите и може да дъвчат, тогава може да ядат храна, която трябва да се дъвче. Злото е такава храна, която трябва да се дъвче. Ако злото ядете, трябва да го дъвчете. Ако в злото човек не мисли, може да дойде голямо нещастие.

Да се върнем към важното. Акорд трябва да има между вашето сърце, между вашият ум, между вашата душа; между волята, между мислите, между чувствата трябва да има акорд, едновременно съзвучие трябва да има. Силата на човека е там.

Оттам трябва да започне човек. Онова, за което мислим, онова което чувствуваме, онова, което може да направим доброволно, то е твое. А всяко нещо, което не можеш да направиш, не е твое. Всяко нещо, което другите правят, то е за тях. Всяко нещо, което хората вършат, то е за тях. Всяко нещо, за което ти може да мислиш, то е за тебе. Всяко нещо, за което хората мислят, то е за тях. Да се радваме за онова, което е за нас; и да се радваме, което е и за другите. Ако искаш другите да мислят за тебе, ти трябва да познаваш тези хора и да е будно съзнанието ти.

Какво разбрахте сега? - Да не мязате на туй, както онзи свещеник, който на задушница нарязал хлябовете и пита другите: „Братя, виждате ли ме?“ Те казват: „Виждаме главата ти“. - „Идущата година никак да не ме виждате“. Аз ако съм, бих казал така: Тая година, само ако главата виждате, искам идущата година целият да ме видите. Той искал повече порязаници да има. Вие сега обвинявате тия свещеници. Ами вашите порязаници не са ли по-големи. Не мязате ли на тези свещеници? - Всеки казва: Догодина хич да не ме виждате. Аз виждам някой има си една стая и кухня, казва: „Учителю, да имам 3-4 стаи мебелирани“. Исква да го не виждат. Посещавам го идущата година, той има 4 стаи, кухня, има баня, двор заграден. Казва: „Учителю, много добре стана, но много заборчлях. Трябва да се плаща голяма лихва, откъде ще намеря пари?“ Че как да го съжаля. Тия задачи са за света. Да имате къща, да градите, то е за хората в света. Те са предметно учение, понеже те вършат тия работи. Доста ученици има за градеж. За ученика, за вас има работа. Туй, което те градят и вършат, не е лошо, (но) то не е за нас. Ако един ученик е отишъл в училището и иска да гради, той нищо няма да научи. Той трябва да остави другите да градят, а той да учи, че като свърши училището, тогава. Та вие сте влезли да изучавате изкуството на Любовта. Вие сте в епохата на любовта. Че вие, ако започнете с любовта, ако хората вложат любовта, светът ще се оправи. Ако вие градите една къща и употребите любовта, и ако я постелите с килими, употребите Любовта, никакво противоречие абсолютно няма да има. Ако майките раждат с любов, ако се женят с любов, ако се учат с любов, ако заспиват с любов, ако се

събуждат с любов, ако пеят с любов, това е раят. Раят е място, дето всичко се върши с любов. Правите нещо с любов, и ви се отплащат с любов. Колко е хубаво, направиш услуга, отплащат ти се с любов? - Като вървя аз, той казва: „Много ти благодаря, тъй мило ме погледна, че с години седи този образ“. Някой път ти дам нещо, не си доволен. Тогава казвам: Кажу ми, много ти благодаря, признателен съм за доброто, което ми направи, много ти благодаря. Много ви благодаря за туй, което вие направихте. Той препоръчва себе си. Като направиш едно добро, ще се смалиш, да те видят цял хората. Ще станеш малък, за да ти виждат главата, лицето, ръцете, че като те видят, да запомнят целият ти образ. Не само да видят едно парче, че да кажат: „Има един човек, има отличана глава, като го срещнем какви очи има“. Тъй като погледне, отлични очи, един хубав, мил поглед, едно движение на ръката, една кожа добре сформирана. Косите хубави, не са настръхнали нагоре, но загладени. Казвам: Мекичък. Ако влезете в невидимия свят между ангелите, с какво ще се препоръчате? - По красотата ли? - В нас още красота няма. Носът не е нос, веждите не са вежди, очите му, устата му, лицето му, пръстите му, уханье (не) излиза от нас. Сега казвате: „Какво трябва да се прави?“ - Аз ще ви дам тази година пари да се лекувате. Аз съм решил даром по една баня, аз ще платя. И след туй, след като излезете от банята, по един нов костюм от мене. Старите си дрехи ще ги оставите, ще носите едни нови дрехи, шапка, обувци. И тогава ще разберете малко какво ви трябва. Една баня при любовта ще имате. Ще имате поне един теляк на любовта, да видите какво нещо е теляк. Ще имате и една вода на Любовта, че като ви измие, и вие като излезете от тази баня да я оцените. Сега искам да ме разберете не буквално. Това са добрите условия, които ще ви се дадат. Едно от добрите условия, за да възприемете туй Божественото благо. Ако ние в дадения случай не възприемем благо, има моменти в живота, когато не можем да възприемем Божието благо. Трябва да възприемем Божието благо, от него иде животът. Най-ценното нещо от него иде. От него иде човешката мисъл, човешката разумност. Трябва да се научим ние да обичаме Бога. Като дойдем до Него, тъй изведнъж да се справиш, да бъде един свещен момент. Не за дълго, но за един

момент, за две, за три секунди, един свещен момент да мислиш за Онзи, на Когото дължиш всичко, защото ние сме дошли на земята толкоз милиона години и всичко даром ни се дава. Ние още искаме много работи. Не сме се спрели един ден да кажем на Господа една сладка дума от сърце, да кажем: „Колко Ти благодаря, Господи“. Да благодарим. Ние сега седим и чакаме да остареем, да умрем, да идем на оня свят и изгубваме красивото. Ако Господ в този свят не може да ни се изяви, не зная в онзи свят дали ще може да ни се изяви. Защото, за да ни се изяви Господ, трябва да си изпълним работата на земята, и като се върнем при Него, работата да е завършена. Понякой път някой като говори за Господа, за познаване на Господа, опасна работа е. Някои искат да видят Господа. Господа ти в този смисъл не може да видиш. При Господа няма да идеш. Светлината Му и топлината, не може да приемеш. Сега на вас е потребна Божията Любов, не да видите Господа. Той ще покаже една малка светлина, като изгрива, много малка, достъпна за вас, няма да бъде голяма, но много малка светлинка. Вие ще считате, че е надалече. Че този момент на онази малка светлинка и на онази малка топлинка, която ще дойде и за онази сила, туй е достатъчно за тази година да се поощрите. Като срещнете една сестра, гледайте да си давате уважение и почитание една на друга. Уважавайте се, почитайте се. Който иска да го почитат и уважават, трябва и той да почита и уважава. Казвам: Всички да се стремите да си давате уважение и почитание. Казвате: „Този брат още не се е подигнал. Той още е зелен този брат“. Радвайте се на зеления брат. Този брат е невежа. Радвайте се на невежия брат. Той е още дете. Радвайте се на това дете. Той още е дете, той още нищо не знае. В него има едно желание, той иска да знае.

Питам, братя християни, разбрахте ли? - Според мене, разбраното е, което можем да направим. Я изпейте сега „В начало бе Словото“. (Изпяхме песента). Сега в реалния свят го изпейте. Представете си, че вие пеете, ето каква е идеята. Ако пея „В начало бе Словото“, имам мисълта, че отивам да взема голямо богатство, тогава думата „В (начало)“ има смисъл в пеенето. Когато отивам в някое страдание, тогава няма смисъл. Да кажем „В начало“, значи за нещо голямо, как трябва да го изпеем. Като

мислите, ще го изпее. Като не мислите, няма да го изпее, то не е мъчно. Простите работи лесно не се правят. Всеки да го изпее както знае. Всички го изпейте „В начало бе Словото“. Ако рибата пее: „В начало“, във водата ще бъде. Ако птицата пее: „в начало“, във въздуха ще бъде. Ако едно млекопитаещо пее, по земята ще ходи. Как ще пее рибата във водата? - После, как ще пее птицата във въздуха, ще хвърка. После, млекопитаещото как ще пее по земята? - Та зависи кой как ще пее. Като риба ли ще пеем, като птица ли ще пеем, или като млекопитаещо ще пеем. Рибите не могат да пеят. Ще изпеем един ден само „В начало“. Във всяка песен има няколко основни акорди. Индусите хиляди пъти произнасят думата „ом“ и не могат да пеят. Ако идете в Индия, тази дума е тяхна, малко хора ще намерите, които могат да произнесат думата „ом“. От произнасянето на тази дума има едни резултати. Когато произнесеш думата както трябва, има други резултати. В пеенето, ако не пееш, както трябва, ще ти се втръсне. А ако пееш както трябва, ще има едно постоянно разширение. Някой път така пееш, че цяла седмица не искаш да пееш. Някой път като пееш, се заражда желание да пееш втори, трети, четвърти път. Вие сте доста добри певци. Но много люти и кисели работи ядете и доста студена вода пиете, и следствие на това не можете да пеете.

Нека да останат думите във вас: „Господи, да ни озари Твоето милосърдие.“

Мото:

ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА СИЛА,
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ВЯРА,
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ЛЮБОВ.

XVII година.

*14 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 5 януари 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

ЧЕТИРИТЯХ ТОЧКИ

Отче наш.

„В начало бе Словото.“

Пишете върху темата: „Ползата и вредата от ветровете“.

Аз питам: Защо кашлят хората? - Кое е по-хубаво да кашлят или да не кашлят? - Вие се заразявате. Един като кашля и другите кашлят. Туй е хипноза. Внушава се на другите и другите се обаждат. В един салон може да накарате всичките да кашлят. Не че има нещо на гърлото им, започват всички да се обаждат. Децата боледуват. Хората боледуват. Една десета са болни, а другите девет десети са по внушение, вземат участие в работата.

Сега от всичко онова, което досега сте приложили, което досега е направено, каква е вашата опитност? - Да кажем, след като учи човек 10 години или една година, иска да знае какво е учил. Животът е опитна наука. Запример вие вярвате в Бога и постепенно гледате с вярата и пак остарявате. Как е възможно? - Всичката голяма вяра, която сте имали към Бога и пак да остарееете? - Чудите се как е възможно? - При всичката голяма вяра, която сте имали в Бога, пак да остарявате и да отслабвате. При всичката вяра, говорите за любовта, за надеждата и пак човек изгубва силата си, настроението си, което има. После, като се говори, че човек е много богат, при всичкото богатство, което има, той се преструва, че е голям сиромас. Казвате: „Нервната система добре функционира“ и казвате при това: „Умът ми не стига“. Някои неща са по навик. Знаете ли по навик не се постигат нещата. Някой богат човек като го питаш, казва: „Аз не съм богат, сиромас съм“. Милиони има и казва: „Едва имам да преживявам“, а пък друг и пет пари няма в касата, казва: „Богат съм, много съм богат“. Единият намалява богатството, другият го увеличава. Този,

който увеличава, той е умен; онзи, който намалява, това прави, за да не дава. А пък онзи увеличава, за да дава. Той иска да даде и сам си прави кредит. Онзи, който казва, че е богат, той сам се кредитира. Казва: „Богати хора сме“. Другият, понеже има пари, той ги крие, да не би да му вземат парите. Сега някой от вас минавате, че сте много добри и мислите, че сте много добри. Не че сте много добри, кредит си давате. Пък другите казват: „Не сме толкоз добри“, да не би да вземат нещо от тях. Казва: „Ние не изпълняваме Волята Божия“, понеже ако кажете, че изпълнявате Волята Божия, ще дойде някой странник отнякъде, ще каже: „Нали обичаш Господа, ще дойда тази вечер при тебе, ще ми дадете нещо“. Ти ще кажеш: „Едва съм тръгнал в пътя“, за да не би да дойде човекът у вас. Туй са вътрешни разположня. Питам сега: Коя е причината, че светии досега не сте станали? - Коя е причината, че не светите? - Че не можем още да минаваме без лампа. Тук като дойдете на всичките ви главите да светнат. Да няма нужда от лампи. Светлината преди нас още е станала светия, тя ни обнадежда и казва: „Аз светя, тъй и вие ще светите“. Сега това е малко. Какво разбирате? - Туй е разнообразие. Ние сега поразместваме въздуха по един особен начин. Какво сте чули? Какво дойде до вашето тъпанче сега? - Вие светии не сте, но мислите ли, че сте Синове Божи? - Тогава светийството какво е? - То значи работа. Не сте дошли още да ви турят на светийска работа. Станеш светия, чиновник си, голяма служба завземаш, светийството не е нещо, че като станеш светия, веднага те настанят на работа.

Какъв е днешният предмет? - Защо 2×2 прави 4, а не 5? - Две по две е четири, разделено на 4 е 1. 5×5 е 25, разделено на 5 е 5. 5×6 е 30. Човек никога не може да събере повече, отколкото е дал. Човек винаги събира туй, което е делил. И всякога дели, туй което е събрано. Сега казвате: „Вземете за човека“. Едно дете цяло число ли е. Не, то е дроб. Не е цяло число. Ако разделите едно число, първата част винаги съдържа активност, а втората част, съдържа едно състояние пасивно, а третата част е неутрална. Щом разделиш една ябълка на 2 части, едната част е положителна, а другата пасивна. Например, представете си, че

вие намислите да правите нещо добро. Трябва да знаете, че в дадения случай да направите туй добро какво показва събирането и изваждането, умножението или делението? - По кой закон ще направите доброто? - Посаждате едно житено зърно, с кой процес започвате? - Изваждате го от хамбаря, и туй, което сте извадили, хвърляте го в земята и го заравяте отгоре. Най-първо туй, което го изваждате е туй, което сте хвърлили в хамбаря, а след туй го изваждате. Житото израства и дава клас, ти си хвърлил едно, а 60 има на класа, значи житото се размножило. Например, вие не можете да си представите, че ако страдате, след всяко едно страдание ви иде едно благо. След сиромашията винаги иде богатството. След смъртта винаги иде животът. След животът винаги иде смъртта. Това е процес. Вие не може да си представите смъртта, всякога за смъртта имате едно понятие. След като умре някой на мястото му ще се роди друг. Като умре един, $1/10$ ще се родят, които го заместват. Какво е този $1/10$. Това е някое дребно растение, някъде се е родило и то с човека. Понеже, като се роди един човек, не се ражда само един човек. Но и други същества се раждат, известна пропорция има. Като се роди един човек, колко животни, колко мушици трябва да се родят? Като се роди един човек, с всеки един човек ще се родят известно количество растения, риби, животни, млекопитаещи. Всичко туй ще дойде заедно с тебе. Не, че сега е туй толкоз важно, но вие не знаете пропорцията. Колко растения са се родили с вас заедно. Той е прикя на душата, която иде на земята. Както една мома, като се жени, има прикя, чеиз донася. „Чеиз“ е турска дума. Дарове означава. Все таки младата мома ще носи риза предназначена за свекъра, за свекървата, за деверите, за чичовците, за вуйчовците. Някъде ще носят риза, а някъде не носят. Не зная още какво не носят. Сега знаете ли преди колко хиляди години е излязъл тоя (обичай) за подаръците? Кога момата е трябвало да облича с риза свекъра си и близките роднини на момъка? Той е бил голям изобретател този, който е измислил това. Той създал този обичай, за да накара младата мома да мисли. Тя дотогава е мислила само за себе си. Природата да научи човека да мисли, да излезе из едно положение на тесен кръг е създала една работа, да мисли за

другите. Ще мисли не само за себе си да се облече, но ще мисли за някой свекър. Тя не го знае. За някаква свекърва ще мисли и за нея да й приготви и без да я знае, ще й скрои една риза. Колко време тя е трябвало да мисли, докато скрои тази риза. Женските дрехи се различават, женската риза е по-дълга. Като попски филон, до глезените, а пък мъжките ризи са по-къси. Сега защо женските са по-дълги, а мъжките по-къси. Има си някакви причини. Този обичай си има някакви причини. Аз няма да ви обяснявам това. Всичките ония растения, които растат нависоко, те се намират при стеснителни условия. Растения, които стават високи, се намират при много неблагоприятни условия. Ако посеете семената много близо едно до друго, във всичките тия растения има едно състезание, да растат нависоко, нагоре излизат. Ако едно растение расте самичко някъде, то става дебеличко. То казва: „Господи, не ми трябва да раста нагоре“, остава по-нисичко.

Та казвам: Трябва човек да се намира при известни неблагоприятни условия, за да се създаде нещо от него. Ако човек не е поставен при тия стеснителни условия, той не може да се развива. Вие питате що е злато? - Злато в света, това са стеснителните условия. Без злато, добър ти не може да станеш, не може да имаш добрите стремежи нагоре към Бога. Злато, това са стеснителните условия, да те накарат да работиш. Тебе като те стегнат, в тебе се явява едно желание; всички добри хора са минали през много големи изпитания. Онзи, който не е минал през изпитания, той нищо не знае. Той нищо не е придобил. Но какво сте придобили? - Какво остава във вас? - На някой от вас е останало само възпоменанието. Аз като изследвам

човешките физиономии, виждам в ред поколения преди години, преди векове са били по-красиви, а след туй цялото лице се изменя. Започва физиономията да запада. Запример, като изучавам човешките носове, виждам преди хиляди години, носът се е отклонил. В някои хора са прогресирали. А в някои, носовете са деградирани, тръгнали по друга линия. На някои хора носовете са вдлъбнати. Те мязат на запетая, а на някои са права линия /Фиг. 1/. На някои хора очите са

Фиг. 1

изпъкнали, а на някои са вдлъбнати. На някои носът е широк, а на други сплеснат. На някой ухото е прилепнало, а на други стърчи и искате човек да бъде красив. Но в красотата на човека има известна хармония.

Та казвам сега: Каква е била първоначалната красота, когато Бог създаде човека, всичките части са били правилно отмерени. Всяка една част е била отмерена геометрически, но чрез онзи нередовен живот в света, в ред поколения, не само в индивида, но и в семейството както е живял, и народа както е живял, и цялото човечество както е живяло, туй се е отразило върху формата на нашето тяло. Сега въпреки всичките ни желания, които имаме трябва да се премахнат всичките препятствия. Вземете у нас появяването на страха. Страхът се е появил при много неблагоприятни условия. Човек, който е страхлив е живял при много стеснителни условия. Той е живял при някой много лош господар, толкоз лош, че тия лошите господари така са го наплашили, че като поменат името му, се страхува. Аз веднъж гледах, една кокошка води пилците си, но като издаде един звук, всичките пилци моментално, изведнъж, като войници се скриха под крилата ѝ. Тя седи, и те седят. После издаде друг звук и пак тръгнаха. После какво влияние имат понякой път животните? - Един ден аз бях в Търново, на един плет са се събрали повече от 1000, може би и 2000 врабци, но дигат такъв шум, разправят се нещо. Така ги слушах един ден, наблюдавам ги и казвам: Какво ли се разговарят, какви ли въпроси разискват в камарата? - Разправят, разправят, току изведнъж всичката глъчка престана. Всички се омълчаха. Казвам: Къде отидоха? - Да хвъркнаха, не ги видях. Всички се умълчаха, гледам на един плет кацнал един сокол. Гледам ги с очите си. Всички се наредили като ученици и той ги гледа и те мълчат. Наредили се като ученици, всички казват: „Господин учителю, какво ще кажеш?“ Гледат го, но не се мърдат. Не можах да ги фотографирам. Той казва: „Какво да ви направя, тук дигате шум на този човек, от вас не може да учи. Не може да преподава някаква идея. Толкоз шум не трябва да дигате. Знаете ли, че аз ще ви глобя. Някой от вас ще иде животът му, ако дигате шум“. Пък тях ги гледам, те не са излязли отвън. Той като ги вика

да излязат навън, а пък те се вмъкват в плета, та колкото може подалеч от учителя да са, не така близо, както ние. Но казват, подалеч от учителя, че той като рече с крака си да грабне някого, да не могат да го достигнат неговите пръсти... Наблюдавам той си върти очите и те седят вътре в плета. По едно време, щом той хвъркна и веднага започнаха да чуруликат, казват: „Отиде си вече“. Започнаха да говорят всичките. Мене ми направи впечатление и си казах един ден ще дам пример за обяснение. Кога ще трябва да кажа този пример? - И мене, когато ми се случи някоя неприятност, казвам: Такъв учител, така преподава. И ти като онзи учител на птичките, сокола. Нито един от тия ученици не иска да бяга от плета навън. Защото, ако хвъркне, той ще го настигне. Влезе в плета, този плет е спасително средство. Аз считам, че лошите условия са плет, но в тия лошите условия иде животът. И там животът ти ще остане. Казвам: Лошите условия това са този плет, те са лошите условия. Сега, щом се разисква един предмет в класа, толкоз много се говори, много работи, верни и неверни. За очите има толкоз работи казани, верни и неверни. Някой казва, че човек, който не е изправен, надолу гледа. На някой човек ти му говориш, той гледа надолу. На някой човек като говориш, ще погледне пред очите си и пак надолу. Ти му говориш, а той си навежда очите. А пък някой си отвори очите и казва: „Какво искаш да кажеш?“ - Казвам сега: Като възпитавате децата, ако сте един народен учител, как ще възпитавате децата? Представете си, че ви зададат една задача да възпитавате. Как сега най-първо ще започнете? - Как ще ги наредите най-първо тези деца да седнат? - Вие сутринта като сте дошли, ни най-малко не ви е дошло на ум как да седнете. Да седнете на стола и тъй да имате едно празно място. Ще се облегнете назад, нито на едната страна, нито на другата страна и 5-10 минути тъй прави да седите. После да помислите малко за веждите си, за очите, за носа, за ушите. Може би едното ухо да е издигнато малко по-нагоре, а другото да е слязло долу. Може би носът, едната част да се е вдлъбнала, а може другата част да е изпъкнала. В една вечер стават чудни работи. Има една наука, която казва: Каквито са ти очите, такъв ти е и халът; каквито ти са веждите, такъв ти е и

халът. Какъвто ти е носът, какъвто си, всичко ти е такова; и как станеш сутринта, такъв ще бъдеш. Най-първо вие ставате и мислите, че вашите работи не са уредени. Тя е една лъжлива идея. Вашите работи вие си представяте, че него ден ще бъдат объркани. Аз тази сутрин като се бях замислил така, та казвам: Оставаше ми да си стегна обувката. Рекох да ги стягам, скъса се връзката, пък нямам време. Казвам: Да сляза долу със скъсана връзка, едната обувка ще бъде вързана, а другата не. Свързах ги на един възел, пък той през дупката не иска да излезе. Малко се разсърдих и като дръпнах, излезе през дупката. Казвам: Скъса се връзката, защо се скъса? - Аз трябваше да предвидя, че като тегля някой път, може да се скъса. Човек тегли, понеже обувката не ги направили много хубави. Някой път разрезът не е правилен и трябва тия връзки да ги стягам, и в туй стягане може да се скъса връзката.

Та сега навсякъде и в Америка за някои работи хората са изправни в живота си, а в някои не са оправени. И у българите някои неща са изправни, а някои не са. И в англичаните някои работи са изправни, а някои не са. Във всичките народи и фамилии и във всичките домове, има някои неща изправени. Запример, свинете са причина за изопачаване на човешките носове, понеже те впрегнаха носа си да ровят. Наместо да си направят една мотика или лопата, те турили носа постоянно да бучка, вследствие на това, носът се е вирнал. Свинята като дойде, всяко нещо с муцуната си го бута, а пък волът, като иска постоянно да се бори, в туй борене вместо да изправи веждите си, излязали неговите рога. Волските рога ги намирам на човешките вежди. В животните опашката съответствува на човешкия нос. Човекът не се нуждае от опашка. Турили му нос и го скъсили. Знаете ли каква е пропорцията между опашката и носа? - Вие на котките като пипнете опашката, но никой не знае какво е отношението на котешката опашка и вашия нос. Вземете волската опашка и намерете какво е отношението между волската опашка и вашия нос. Вие ще кажете: „То ми остана да меря опашката на котката и да гледам каква част съставлява носът от опашката й“. Че когато Господ със своето Слово създаде растенията, хиляди

разумни същества дойдоха да помагат. Когато се създадоха растенията, върху растенията, ангелите помагат. Като каза Господ да прорастват земята, ангелите хиляди години работиха върху тях, впрегнаха своята интелигентност и растенията дават цвят. Когато Господ създаде животните, млекопитаещите, архангелите дойдоха да помагат. И най-после Господ създаде човека, и той трябваше да вземе участие. Казва: Аз ще създам сега човека. Те създадоха растенията, птиците, рибите, животните, а Господ казва: Аз ще създам човека. Писанието казва: Взе малко особена пръст и след като помисли малко как да го направи, дал му един подтик. Аз съм разправял този анекдот за един американски проповедник. Той казва: Господ направи човека от кал и понеже калта беше много влажна, Господ турил повече вода, турил човека на един плет, 3 дни да се суши, да изсъхне. Един го пита: „Господин проповедник, че човека го нямаше тогава. Плет хората правят, кой направи този плет?“ То не е, казва, твоя работа. Той турил един плет, на който човек е сушен. Той казал, че човек е направен от кал. Съвременните учени разправят, че човек е едно малко същество и от него е станал такъв. От туй същество е излязъл човекът. Онзи разправял, че взел пръст и от пръст е направен човек. Как го е направил Господ? - Учените казват, че от туй малкото същество е станал. Каква част от земята взел Господ? Колко материал е взел за да създаде човека? Вие не знаете какво е вашето отношение. Какво е отношението на вашето тяло към отношението на цялата земя? За в бъдеще ще учите, ще знаете закона какво е отношението на тялото спрямо цялата земя, каква е пропорцията? - Или вие не знаете какво е отношението на вашата слюнка по отношение на водата, каква част съставлява. Не че тия неща са най-важните, но потребни са. Сега при тия условия, кое е непотребното? - Ние говорим за доброто. Доброто има отношение към твърдата почва. За да бъдеш добър, непременно трябва да разбираш законите на твърдата почва и да знаеш, каква част от тази земя е обработена и с какво е разработена. Каква площ се сее и с какви растения. Площта с какви хора е населена. Доброто винаги съответствува на твърдата почва. В природата извън нашата земя има твърди неща. Ако във

вашия характер някой път нямате твърда почва, всичко е само вода, променчиви сте. Някой човек го гледаш, каквото каже, не може да устои, понеже няма твърда почва, но ако пък всичко стане твърда почва, че няма вода, тогава ще се яви друго едно разногласие, от което вие ще страдате. Понякой път някои от вас съвсем изпостелявате. Стават сухи, изсъхват и каквото дойде, топи се, топи се. А пък някой от вас имате повече светлина, отколкото ви трябва, други имате повече суша отколкото ви трябва. А пък някои нямате достатъчно вода. Тия хора, които имат малко вода, са много сприхави. Кибритлии са те, а пък онези, които много вода имат, те са толкоз флегматични, че като говориш с тях, те мязат на дембели. От тях са се родили дембелите; които много вода имат, те са дембели. В турско време, в Цариград са се родили дембели, образували дембелхане. Един от турските султани намерил, че вече става опасно. Казва министърът на султана, да се отпусне (кредит) за дембелхането. Той казва: „По какво ги познавате, че не могат да работят?“ Султанът бил доста умен човек и казал: „Ще запалите дембелхането и които останат в дембелхането, след като останат те са хасал дембели, а онези, които избягат да идат да работят, за тях никакъв кредит няма да се отпуска“. И наистина запалили дембелхането, вие как ги наричате тия дембели? Мързеливци. Не мързеливци, но приют за тия стари баби и дядовци. Не зная дали е стар дядо или стара баба. Трябва този старият човек да се опита. Като запалили дембелхането, всички избягали, повече от хиляда, и останали двама да си лежат на креватите си. Единият казва: „Ще изгорим“. Другият му казва: „Как не те мързи да говориш“. Та султана казва: „На тия да се отпусне един голям кредит, за тия двамата души като особени, а другите да работят всички“.

Та казвам сега: Понякой път като се народят дембели ще запалите дембелхането, и които останат като се запали дембелхането, ще видите кои са дембелите. Мързелът се ражда във водата, а сприхавостта се ражда при сушата. Тогава има един закон: Ще научиш мързеливия да работи. Ще му отнемеш това, което има. Ако има мързеливци и ако аз ги възпитавам, ето какво щях да направя: никак вода няма да им нося. Те чакат да им

се тури нещо. След туй правят въпрос, това не е хубаво, онова не е хубаво. Ни вода ще нося, ни хляб ще нося. И те като седят гладни, на третия ден ще кажат: Ще измрем от глад. Да идем да работим. Няколко сестри има, които постоянно идат при мене да ми правят услуги. Казват: „Учителю, не можем ли да ти услужим? - Да ти донесем вода“. Хубаво, те искат да ми услужат, но те без да искат ми правят пакост. Аз очаквам този да дойде да ми донесе вода, онзи да дойде да ми донесе вода. Намеря се в друго положение, няма кой да ми донесе вода. Пък така е, че аз нямам време. Тогава казвам: Как тия хора да не знаят, че имам нужда от вода, разсърдя се. Сега разсъждавам: Да им дам ли дамаджаната или да не им дам? - Имам три дамаджани, които са станали жертва. Налял съм вода в тях от Рила и като съм занят в това студеното време, гледам потекла водата в стаята. Викам някоя сестра да изчисти тази вода. Три дамаджани като замръзнала водата, пукнали се. Сега като дошло хубавото време, искат да покажат, че тази вода трябва да тече. Казва водата: „Защо си ни затворил тук?“ - И водата тече. Друга сестра отвън мисли: „Защо ли е влязла тази младата сестра вътре?“ - Тя гледа през прозореца, а другата се навела по земята, с парцала. Онази отвън иска да види какво има, защо се навежда, какво ли има, има ли нещо за ядене? - Казвам: Слушай, трябваше да предвидиш тия работи. Не трябваше да оставиш да се пукнат дамаджаните. Виждам, че ледът малко се е разтопил и фалирали трите дамаджани. Хайде сега друго суеверие. Не е на късмет като се пукнат. Но казвам: По-добре дамаджаните, отколкото хората. Дето ще се пукат хората, по-добре да се пукат дамаджаните. На тази сестра аз не изяснявам. Понеже съм оставил трите дамаджани при 20 градуса студ, замръзнали. Като се стопли времето, водата потекла. Дамаджаните трябвало по-рано да ги пренесем. Сега и вие имате такива дамаджани в себе си. Не че вие сте виновни. Аз разсъждавам: Всякога в нашия умствен свят стават известни промени. Някои хармонични, някой път дисхармонични. Всеки път в нашето сърце, или в нашият чувствен свят, в света на усетите, стават известни промени. Някой път във физическия свят, в който живеем стават промени. Всичко туй трябва да се

изучава. Когато човек изучи работите, тогава той ще може да живее. Сега що се говори, казвате: „Каква наука има?“ Ти не може да бъдеш учен човек, ако не си поглаждаш носа. Без да знаят хората мият лицето си. Ако ти не миеш лицето си, от тебе нищо няма да стане. Ако ти си миеш лицето по три, четири, път пъти на ден да си миеш лицето, тогава има едно практическо приложение. Казвате: „Туй нищо не значи“, но с туй миене въздействуваш за развиването на скулите, челото, носа, ушите. Измивайте ги отвътре, то е за полза. Казвате: „Не може ли другояче?“ - Не може. Защото всичките тия неща трябва да се изявят. Колкото по-хубаво е направено ухото, колкото по-хубав е направен носът, колкото по-тънки са веждите, тия хора се различават. Всичките хора, които са големи материалисти, те се отличават. Те имат вежди на Тарас Булба, и челото им е такова, като Тарас Булба от Гогол, веждите са големи, надвиснали. На старите българи има такива вежди, който гледа под вежди. Сега на мода са тънките вежди. Като ги гледам, мед ми пада на сърцето. Казвам: Много хубави тънки вежди. Какво чувство, какво прозрение, каква интуиция. Някой път и аз се лъжа. Като теглили ония хубави, тънки вежди, а те искат да ме убедят, че (не) са ги оскубали; жените искат да кажат: „Ние не сме материалисти“, искат да ни убедят, че са станали духовни. Пак е хубаво да ти търгат. Да се благодарим, защото цялото лице преди хиляди години е било обраснало, цялото лице. Но колкото повече се обработва челото, започват хората да стават възрастни. Космите се дигат, окапват. В Америка като отидете, всичките са обръснати, 400-500 души обръснати, опадали космите, всичките с голи глави. Казвам: Хубаво е сега лицето. Лицето не само да е голо, но и кожата трябва да бъде хубава. Когато човек живее добре, един порядъчен живот, познава се; кожата му започва да става деликатна, приятна. Аз съм против усиления труд, той покваря хората. Човек да си изкарва прехраната, но ненужният труд не е хубав, но и съвсем да не работи е лошо, но и много работа, пак е лошо. Като задебелеят ръцете, тази част, което е много гладка, трябва да бъде по възможност мека. Сега не искам да говоря за патологическите работи на човека. Но човек, трябва да има една

добре организирана ръка и отгоре, и отдолу трябва да бъде мека. Сега, ако някой работи и ръката му е твърда; но ако вие никак не сте работили и ако вашата ръка задебелее отгоре и отдолу, тогава не е хубаво. От възприятията, които приемате, имате съвсем изопачена представа за света. Човек със своите мисли, желаня и постъпки може да огруби кожата. Достатъчно е 10 години да бъдете недоволни, да стане кожата груба, да се напука. Казвате: „В този свят не си струва да се живее, това е лошо, онова е лошо“, навсякъде виждаш лошо: в растенията, в животните. Единственият добър човек, това си ти. Това е критика. От Молиера има едно съчинение за скъперника. На един скъперник открадват парите му, пита го съдията: „Кой ти открадна парите?“ - „Целият свят“. - „Кого ще дадеш по съд?“ - „Целия свят. Всичките ще ги дам“. Така не може да се разсъждава. Ако кожата е задебеляла отгоре, причината може да са 4-5, 10-15 поколения. Ще се върнеш назад и ще намериш по този закон. Някои хора искат да се занимават с душите на заминалите. Ще повикаш заминалия, да ти даде едно насърчение. Аз съм изучавал спиритизма, и като го изучавах три неща намерих. Някои казват, че много знаят, понеже те говорят на един език. Като удари един удар, казва: „Не“. Питам: Моята работа ще върви ли? - Удари веднъж; значи не. Ако ще си свърша работата, удари два пъти, значи да. Може да, може не. Колкото може, толкоз и не може. После питам пак: „Ще върви ли работата ми“, удари три пъти. Значи ще върви. Вече е положително. Ама казвам, питам го: Хубаво ще тръгне ли? - 4 пъти удари, това е без всяко съмнение. Четири удара ли направи, не правя въпрос. Като удари веднъж, значи не; два пъти удари, значи може да, може и не; три пъти е положително, а четири пъти е вече съвсем положително. Сега може да кажете, че това са посторонни работи, хората са ги измислили. Като седнете някой път на съзнанието духовете говорят, понеже, ако е някоя млада мома пита духа: „Аз ще се ожена ли?“ Да, ще се ожениш за един млад момък и богат и строен ще бъде. Мустачките едва подкарали ще бъдат. После тя вече се окуражи. Казва: „Ще се ожена“, но се ожени и после казва: „Не излезе точно тъй, както казаха“. Казаха, че ще бъде

млад, ни най-малкото не е такъв както казаха. Най-първо тя е млада още. Нищо не знае. Пита тя: „Ще се ожена ли?“ - Тя още не е готова. Като минат години ще каже: Тин-Тин. Може да се ожениш, ако работиш може да се ожениш за някого, с когото да живееш, ако му готвиш. Какво иска да каже, два пъти удари? - Може да се ожениш, може да не се ожениш. Три пъти удари. Ще се ожениш най-после. Ами като се ожена деца ще имам ли? Удари един път. - Какво иска да каже? - Няма да имаш деца. Ти си още млада, не си се възпитала, не знаеш. Господ няма да ти прати деца. Казваш: „Ще се ожена ли?“ - Тин-тин. Те мислят сега какво ви казват духовете. Пита го: „Ще се ожена ли?“ Казва: Тин. Питам: Ще се ожени ли? - Казва: Тин-тин. После пак го питам: Кажете нещо разбрано. Най-после казва: Тин-тин-тин. Да, вече ще се ожени. Кажете нещо да се разберем. Удариш веднъж, два, три пъти. Най-после удари четири пъти: Тин-тин-тин-тин. Туй ще бъде. Рекох: Този език на духовете е много прав. Като удари веднъж, значи - не, като удари два пъти, казва: Може да, може не. Като удари три пъти, каже да. Сега къде е погрешката, като изучавате тия окултни науки? Аз гледам като се изучават тия окултни науки, физиогномиката не е така лесна работа. Един от най-знаменитите физиогномисти, аз мисля, че е Лафает, който е рисувал най-много, направил е най-много във физиогномията. Но той е бил рисуващ. Нарисувал типове, около 500-600 типа. Много хубаво е схванал добродетелните хора, скържавите хора, умните хора.

Та най-първо вие не знаете дали сте набожни, или не. Вие минавате за набожни. Някои от вас не сте набожни. Туй чувство на набожност не е развито. Някои от вас мислите, че сте много деликатни. Аз казва, много чувствавам тъгите и скърбите на хората. Ами ти виждаш да кажем някой играе на сцената, играе една роля. Вие се разплаквате, че няма защо да плачете. Всичко туй не е реалност. Всичко туй се представя, че някой се измъчва или боледува. Актьорът си играе ролята. Пък няма нищо, той е здрав. Гледаш някой млад момък се дигизирал като старец, турил брада, пък няма брада. Или някоя жена играе ролята на мъж, а пък някой мъж играе ролята на жена. Казва й: „Играя отлично“. Това не е игра. Една женска роля, жена да я играе. Една мъжка роля, мъж

да я играе. И една детска роля, дете да я играе, не голям човек. Актьорът донякъде да съответствува на реалността. Да не се заблуждава. Казвам: Първото нещо е, да влезете в положението на някой човек. Минавате и видите някой страда, вижте доколко той страда. Ако имате една ясна представа за страданието на човека, благотворно действа, но ако пресилите страданието на един човек в себе си, не действа благотворно. Никога не надценявайте доброто на един човек, нито неговото зло. Не преценявайте неговата наука. Някой път запример казвате: „Учителят всичко знае“. То е много казано: „Всичко знае“. Ние ще се намерим в това положение, дето се намерил един ходжа. Един турски султан имал много учен ходжа. И той всяка сутрин казвал на султана, че Господ пращал един ангел да му разправя какво правят на небето, какво ставало на слънцето. Султанът искал да провери какво знае. Повикал той един гръцки патриарх и той да дойде. Понеже, казва, той е много учен за небето и ти си много учен, та ги повикал да види какво знае патриархът и ходжата, понеже и двамата говорят за небето и за Бога. Вика ги с една голяма каравана, направена, събира 4-5 кг. мляко, топло, хубаво. Седят по турски ходжата, патриархът и султана. Султанът казва: „Ха, сега всеки да си надrobi хляба в караваната“. Казва: „Ти ходжа ще дробиш хляба и патриархът ще дроби и аз ще дробя“. След туй казва: „Ха, сега да разбъркаме“. Султанът взема лъжицата и разбърква много добре хляба в млякото и казва на ходжата: „Ха, ходжа ти ще ядеш хапките, които ти си дробил“. На патриарха казва: „И ти своите хапки, които си дробил и аз ще ям своите“. Ходжата казва: „Де ще зная кои са моите хапки и кои на патриарха?“- Той им казва: „Туй, което дробихте не го знаете, а как ще знаете какво става на небето“. Ако един човек своите хапки, своите постъпки не знае, ако не е господар на себе си, как ще стане господар на другите работи в света? - За да стане човек учен в света, той трябва да е мислил за някои учени хора. Ти не може да станеш добър човек, докато дълго време не си мислил за Бога, да имаш ясна представа за Бога. Ако си мислил с хиляди години и ред поколения, ако са мислили, тогава хората са станали добри. За каквото мислиш, то ще стане. Което чувствуваш, то ще

стане. И което правиш, то ще стане. За днес вие не можете да прекарате с онова, което знаете. За днес все ще трябва да идете на извора, да вземете прясна вода. Тя е по-хубава отколкото водата от 4-5 деня. И като се намесиха домашните, казвам: Донесоха вода от Рила, трябваше да я пиеш, не да я държиш като света вода. Водата казва: „Или ме пий, или ме остави да вървя“. Не дръжте водата да замръзне. Не чакайте да дойде студа, защото като дойде студа, ще пукне билниците. Не дръжте вашите пари в касата, защото ще дойде зимата и ще пръсне вашата каса. Все ще дойдат лошите условия. Понякоя път съжалявате, че сте сиромаси. Сиромашията е велико благо в света, ако разбираш. Богатството е велико благо, но при какви условия? - Ако сиромашията ти се дава, то се дава здраве. Ако ти се дава сиромашия и ти се дават болести, ти не си на правата страна. Ако ти се дава богатство и здраве, твоето богатство е на място. Ако ти се дава богатство и ти се дава здраво сърце, туй богатство е на място. Но, ако си богат и не си здрав; ако си богат и нямаш добро сърце, туй богатство не е на място. Ако имаш богатство, пък не си здрав, туй богатство не е на място. Когато Бог дава радостно състояние, вие трябва да бъдете сиромаси, за да оцени какво нещо е за човек богатството. Сиромашията е сянка. Сиромашията може да покаже, какво можеш да направиш с богатството. А пък богатството има предвид сиромашията. Богатият, който след като стане богат, не мисли за сиромашията, той не е богат човек. Сиромашът, който станал сиромаш и не мисли за богатия, той не е сиромаш. Сиромасите постоянно мислят за богатите. След като мислят, мислят, и като не може да разрешат тази задача, в тях се яви желание да откраднат. Като мислиш за едно нещо, то само трябва да дойде при тебе. Турците имат една поговорка, която е вярна: „Ако е късмет, на краката ми да дойде.“ Ако, аз те туря в една долина, водата сама при теб ще дойде. Отгоре като се топят снеговете, сама ще слезе водата. Но, ако се качиш горе на планината, водата отгоре надолу няма да дойде. Отгоре по високите планини ще дойде като дъжд.

Казвам: Като ученици именно трябва да се освободите от ненужни болести. Някой път вие мислите, че сте добри. Вие

знаете колко сте добри. Правили ли сте опит, колко сте търпеливи, колко е търпелив човек? Сега когото и да е от вас може да опитам. Сега, ако имам една игла и забия 1/20 от милиметъра, вие сте търпеливи, или ако намалявам 1/19, 1/18, 1/17, 1 милиметър разделен на 20 части и дойда, и забия 1 милиметър от иглата, дойде до мускулите, вие ще усетите, и тогава продължавам, от 1мм, 2, ами че това в света става. Когато хората се бият на бойното поле, проверяват колко са търпеливи. Защо хората се бият? - Прави се опит, кой колко е търпелив. Че когато онзи мушне някого с ножа през корема и излезе от другия край, извади го и пак го мушне, този човек, който е мушкал, какво е разбрал? - Защо се мушкат хората в корема? - Казва: „Ако беше живял по Бога, нямаше да те мушна“, но понеже не си живял по Бога, мушне те. По Бога да живееш, затова го мушка в корема. Казвам: Защо са страданията в света? – Икономия има в природата. Страданията, които се дават на човека, то е едно възпитателно средство. Случайност в природата няма. Има случайности, които не разбирате. Всичките опитности, които се дават на човека, в какъвто и да е смисъл, туй е за да се уясни и облагороди човешкият характер. Имате някоя неприятност. Някои мислят, че като станат християни, ще си уредят работите. Ти като християнин ще станеш търпелив, както Господ те търпи, така ще търпиш другите хора. Господ те е търпял хиляди години, нито мислите ти, нито чувствата ти, нито волята ти са както трябва и Господ казва: От това дете, човек ще стане. Казвате: „Баща ни е много строг“. Дето бащата не е строг, винаги жена му заповядва. Щом жената заповядва, бащата не е много строг. Понеже, неговата другарка го възпитава и като намери децата, казва: „Заради вас, аз страдам“. Строгийт баща бие децата, заради жена си. Щом майката бие децата, тя го прави заради мъжа си. Някой казва: „Много ме бие бащата. Жена му го възпитава. Аз като вляза в един дом казвам: Кой бие повече, бащата или майката. Баща ми. Казвам: Майката заповядва. А когато майката бие повече децата, казвам: Тук петелът пее. Питам сега: Братчето или сестричето бие повече. Или когато братчето бие повече, казвам: Бащата бие. Когато майката бие, винаги дъщерята върви по характера на майка си. Един ден по-голямото

сестриче, хване братчето, че го разтърси, казва: „Знаеш ли бащата как разтърсва главата?“ - Трябва да мислиш. Щом главата на брата се разтърсва, значи бащата я разтърсва. Сега понякоя път братът дойде и се оплаква, казва: „Аман от тия сестри, разтърси ми главата, бие ме“. Правя наблюдение. Седя, един приятел идва, той ми казва: „Той не говори истината“. Казвам: Чудни са хората. Някои хора ги осъждат, че турили пердета на горния етаж, на третия, четвъртия етаж. На първия етаж, дето е над улицата, пердета трябва. Като се спуснат завесите пита някой: „Защо са спуснати завесите?“ Много естествено, каквото става в къщи да не се вижда. Някои мислят, че като се спуснат пердетата става нещо. Става, разбира се, или може да се къпе, или може да яде или може да прави нещо, което не иска да го гледат окръжаващите. Има неща приятни за гледане, пък има неща неприятни за гледане. Един ден вие ще дойдете да разберете. Някой човек върви спретнат. Казвам: Отлично е да срещнеш някой човек да има хубаво движение, а не да срещнеш един човек, който пъшка, да страда като върви, да се клатушка, лицето му омърлушено.

Отива един факир при едного. Той изважда една от големите змии, боа. Като вижда змията, хуква да бяга, и оздравява значи, той се преструва. Та казвам: Вие често като се преструвате пред Господа, Господ казва: Я пуснете една боа. На този краката държат да иде да работи. Някой път ние мислим за себе си, това което не е. Човек трябва да има едно благородство. Някой вземе една особена поза на щедрост. Някой път вие се свивате, това не е щедрост. Някой път този човек закъсал, тури ръцете си на кръста, изправил се. Какво иска да каже? - Мислите да го уплашите. Искате да кажете: „Тази работа ще се уреди. Нека да се уреди работата“. Ти като ставаш, казваш: „Ще се уреди тази работа“. Днес ги хукаш, не те слушат. Казваш: „Слушайте аз не ви ли дадох днес заповед да се оправи работата?“ Казвате: „Ще се оправи тази работа“. Ако се качите на един сал и обикаляте няколко пъти този сал, той ще тръгне. Казвам: Има един закон, само че той не става из един път. Може да повторите нещо 10 000 пъти, или 20 или 30, или 100 000 пъти за да има един резултат. Мислите като кажете: „Аз ще бъда добър“, ако го повторите 10

000 пъти, 20 000 пъти го повторите, законът работи. Ти имаш дете, казваш: „Ще стане умно, ще стане умно, ще стане умно“. Сутрин 10 пъти, на обед 10 пъти и вечерта. Цяла година така повтаряш и туй дете ще стане умно. Ти казваш: „Ти човек няма да станеш“. Туй нещо го повтаряш. И след това мислите да имате резултат. Това не е един истински метод за възпитание. Казвам сега: Мене ми трябват 10 души ученици, които да прилагат това, което уча. Аз съм много благодарен, отлично ме слушате. Подобри слушатели не съм намерил. За слушането, тъй както ме слушате – 6, но за изпълнението – 2, най-много три. Не че имате лоша воля. Вие казвате: Като ме слушате всичко ще стане. Право е, но тогава аз трябва да направя всичко. Този труд не съставлява за мене нищо особено, но не искам да се осакатяват. Ако аз всичко върша за вас, няма да се развиват краката ви, ръцете ви. Та ви съжалявам да не да се атрофирате. Ако ме карате аз да работя, аз печеля. Сега казвам: Приложение трябва. 10 души, които ще изпълнят. Всеки ден ще седиш на един нов стол. Няма да седиш на същият стол. Ти си пътник в света, не може да седиш на същото място. Ти щом пътуваш, ще местиш стола си. Тъй както ви гледам, вие не пътувате, седите. Искам само 10 души, които да се преместят. Сега онези, ще ми го кажете в тайно, да не ви знаят. Аз ще ви кажа какво трябва да правите. 10 души да си дадат кандидатурата. Кой как като влезе, веднага да знаят закона. Кое място да завземат. Движение трябва. Някой път от север към юг. После от изток към запад. Има и по-сложни движения. Всяко движение е свързано с известно постижение в света. Вие искате понякой път да станете справедлив човек. То не е произволно. Ако ти не станеш да посрещнеш слънцето, аз имам предвид справедливи да станете. Ако един човек посреща слънцето и не е станал справедлив, той не е намерил това течение. То значи, че не е намерил този Божествен извор на Божествената справедливост. А когато искаме да приложим истината в света, която носи свободата, то е течение, което иде от север. А пък когато искаме да станем добри, то е течението, което иде от юг. А пък, когато искаме да станем умни, да уреждаме работите, то е течението, което иде от запад. За мене тези неща са определени.

Ако обичам истината, значи движа се към север. Ако ставам добър, движа се към Южния полюс, ако зная да уреждам работите, движа се на запад. Ако ставам справедлив, движа се към изток. Всеки ден трябва да имам тия 4 точки. Казвате: „Бог е навсякъде“. 4 точки има, които са важни. Едната точка е на сърцето, другата е на ума, третата е за душата, а 4-тата точка е в духа. Ако ти нямаш движение към своето сърце, ако ти нямаш движение към своя ум, ако ти нямаш движение към своята душа, ако ти нямаш движение към своя дух, ти никакъв прогрес не може да имаш в света. То е новото в света. Казвате: „Душа“. Ти трябва да се движиш към душата. Трябва да знаеш кое течение съответствува на душата ти на земята. Аз ще говоря на 10-те души, не на вас. Вие сте на почивка, не може да ви говоря. Ще ви разваля рахатлъка. Ни най-малко не искам да развалям рахатлъка някому. Казвам: Земята е едно велико училище, в което трябва да се учите. Всичките учени хора, едва сега надигат тази завеса отвсякъде. Тази завеса е надупчена, отвсякъде иде светлина. Всичкото знание на земята е разхвърляно. То е като кости. За в бъдеще туй знание, което е като кости трябва да се съедини, да се облече в мускули. И като срещнеш науката, да можеш да се разговаряш с нея. Сега хванеш само една кост, мълчи като риба. Казвам: Сега влизаме в областта на живата наука, с която ще се разговаряш. В тази живата наука влизат ангелите, архангелите, влизат всичките тия Божества, свети, мъченици. Там влиза най-после и Бог, Той е главата. Ще помислиш: На това велико тяло, на този велик човек, за когото се говори, Бог му е главата. Казвам: За онзи човек и аз бих желал един ден Господ да бъде глава. Да бъде Господ глава на вашия дух, глава на вашата душа, глава на вашия ум, глава на вашето сърце. Туй е човекът, туй е божият човек. Божият човек, е на който главата е Бог на неговия дух, Бог е глава на неговата душа, Бог е глава на неговия ум, Бог е глава и на неговото сърце. Туй е определението. Щом сърцето ти не функционира правилно, Господ не е станал глава още на твоето сърце. Щом почнеш да мислиш, и ти е приятно да чуеш гласа на Господа, ще чуеш гласа на Господа, както Адам го чуваше и той ходеше гол из рая. Господ казва: Адаме, Адаме. Търси го Господ, а Адам седи скрит. Господ като

влезе сутрин и каже: Адаме, той да каже: Ето ме, Господи. Адам изучаваше зоология, беше много учен човек по зоология. Като него зоолог нямаше. Един ден, той даде имена на всичките животни. Всичките животни минаха пред него, той им даде имена. Кой зоолог като прекарате хиляди и хиляди видове може да им тури имена. Учен човек по зоология беше. Жената с ботаника се занимаваше и там загази. Адам тури имена на животните, а пък Ева тури имена на всичките растения. Но тя тури само две имена на растенията. Едното нарече добро, а другото познание. Жената кръсти само две дървета. Всичките имена, които имаме все жената ги е турила, с ботаника се занимаваше тя. Но тя направи една погрешка. Какво има, че направи една погрешка? - Погрешката не седеше в изучаването на ботаниката. Сега вие знаете какво е ботаника. Туй са верни работи. Онези, които искат да развият в себе си хубавото, мекото, те трябва да изучават ботаника. Трябва да изучават растенията. Който иска да стане активен, трябва да изучава животните. Туй не е произвол. В цялата наука, както се изучава сега, като изучаваш известна наука, трябва да придобиеш качествата на тази наука. Изучаваш естествените науки, ще развиеш наблюдателността. Изучаваш философия, отвлечените науки – от причината към следствие. Казвам: Ако сега вас ви дадат въпроса от причина към следствие, то е много труден въпрос, отвлечен въпрос, понеже предметът не е прост. В растенията има нещо велико. Ако вие изучавате цветята, като идеш при едно цвете, то те обича, щом се приближиш при него, изведнъж усещаш, че се отваря, ухание дава. Като отидеш ти при него, то като се зарадва, издава много приятен, много хубав мирис. Щом отидеш при някое цвете и не мирише, не те обича. Щом усещаш аромата, казва: „По-близо се приближи“. Те са научили неща, които трябва да ги знаете. Като се приближите при цветята ще знаете обичат ли ви, или вие дали ги обичате. Когато отидете при някой извор, ще наблюдавате, усилва ли се водата. Щом се усилва водата, изворът ви обича. Щом не се усилва водата, не ви обича, те са отвлечени работи. Аз имам научен начин да измервам тази вода. Като седя при извора половин час, правя своите наблюдения колко се увеличила водата. Намирам

с колко тази сила се увеличила. Увеличението на извора съответствува на известно увеличение, което става в мен или в природата. Когато един извор измени своето отношение към мене, то се дължи на далечни причини. Щом един извор измени отношението, увеличи водата, значи свързан е с духа. Щом извора не измени своето отношение към мене, духът, който ме ръководи, не е доволен от мене, няма разположение. Някой път наблюдавам реките. Вие не сте виждали клокоченето, каква музика има в клокоченето на изворите. Слушал съм от изворите песни. Тънки наблюдения съм правил. Някой казва: „Извор, какво го гледаш?“ - Не им разправям. Казва: „Какво има?“ - Българинът като ви намери, казва: „Какво има, да не е заровено голямо имане там?“ Аз зная, аз оттука определям колко е далече. Сега той не се интересува. Рекох: Трябва да изуча този извор. Той казва: „Гледай да го намериш. И един ден, когато намериш имането, и аз ще дойда да ти помагам“. Казвам: Заповядай. Като ме срещне някой път, казва: „Как е, намери ли онова имане?“ Така беше в Сливен, на Курт бунар. Един казва: „Какво гледаш?“ - Имане, но още не съм го намерил. Той казва: „Аз да ти кажа накъде е. Тук не е, на друго място има заровено имане“. Не го зная, казвам, кажете ми. Голямо богатство има заровено вътре във вас. Несметно богатство има във всеки едно. Вие седите и казвате: „Защо ли съм дошъл на земята, какво ли да правя?“ - Намери извора, гледайте извора, за да намерите туй съкровище.

10 души да знаете как да се движите. Никога не си туряйте ръцете така: (Учителят показва ръцете: Напред като на граблива птица, надолу обърнати).

Ха сега да направим едно упражнение. През лявата ноздра ще поемете въздуха. Ще направим две упражнения: 6 вдишки, 6 задържания и 6 издишки. Второто упражнение: 10 вдишки, 10 задържания и 10 издишки. Ще бъде тъй ритмично. Когато правите тия упражнения, за мярка вземете пулса, както бие вашето сърце, за да има един ритъм. Когато искате, правете упражненията с такта на сърцето, да се хармонирате. Започнете вдишките през лявата ноздра. Запушете двете ноздри и издишайте през дясната. (Три пъти направихме упражнението). Числото 6 е число на света

на промените. Туй, което е в психическия език два удара: Тин, тин. Може да бъде, може и да не бъде. Наричат го света на промените или света на илюзиите. Сега да направим упражнението с 10. (Направихме едно упражнение.) Ще кажете: „До какъв хал дойдохме, нас учените хора да ни учат как да дишаме“. Такъв въздух никога не сте дишали. Има нещо във въздуха, което може само при тия упражнения да дойде. Иначе ще имате едно обикновено дишане. Има един елемент във въздуха. Във въздуха има прана. Някой път дишате без да има прана. Това е животворната енергия. Въздухът е носител на живота, и като дишаме ние дишаме по единствената причина да можем да възприемем живота, уханието на Бога да остане в нас. И дотолкоз, доколко остане, той се разпространява в цялото тяло. В дишането има един велик процес. Божието дихание като дишаме, както е диханието на Бога, така да бъде и нашето дишане. Да направим още две упражнения. Като дишаш, в това дишане, да получиш благородния импулс на Божественото. В туй дишане да получиш Божествения импулс. Като въздъхнеш, да остане Божествения импулс. Затова запушваш ноздрата, запушваш за да остане Божествения импулс в тебе, и възвишеният човешки импулс. Туй хубавото да остане. Туй е дишането, който знае. Пазете се от догматизъм. Туй ще го правите на свободен въздух. Всяко нещо, което човек прави, трябва да знае защо го прави. Туй, което не знаеш, не го прави. Ако го правиш някой път, не е лошо. Като правят едно упражнение, онези, които дишат, за Господа да дишат; те ще се подмладят. В Писанието е турено така: „Онези, които очакват Господа, ще се подмладят.“ Този, който мисли за Бога, той ще се подмлади. Щом се подмладяваш, добре мислиш за Господа. Като ставаш стар, да усещаш една младост. Онова желание да си готов всичко да направиш. Да имаш една готовност за всичко, за което съзнанието е будно. Малките работи, които правиш, да ти е приятно. Каквато работа да направиш, да даваш една приятна оценка. Които мислят за Господа, ще се подмладят. Сега желая тази година да се подмладите. Най-малко да смъкнете 10,15 бръчки от лицето. Не да се махнат всичките бръчки. Но някои бръчки не са на място. Например има хубави бръчки на

челото. 4-5 бръчки показват как човек мисли. После и носът да е хубав. Има едно набръчкване, което е хубаво. Има известно набръчкване, което показва, че този човек е недоволен от всичко. По-добре е да бъде гладък, да върви правилно. Сега има идеал турен. С тия носове в Царството Божие не може да ви приемат. Такива каквито сте, до вратата на Царството Божие не можете да отидете; с тия носове не можете да идете. „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим.“ Всички ще се изменим, като влезем в оня свят; ще бъдете млади, красиви, няма да се познавате. Някои искате да бъдете като малките деца. На някой израства брада, на някой не израства. На някои израстват мустаци, че лицето се набраздява. То иде отпосле. Гледаш някои деца не са родени добре. Гледаш го като стар човек. Гледаш някое дете, погледне те като ангелче, а някое като те погледне, една година има, и за себе си има една висока идея: „Знаеш ли кой съм аз?“ - Той ме гледа така, отстрани. Сега какъв трябва да бъдеш? Какъв си бил в миналото, туй не е придобивка. Сега какво ще направиш, каквото Господ е написал, то е придобито. Сега Господ пише. Гледайте през тази година да отворите тия листа, на които никой нищо не е писал и чакайте през деня. Като напише Господ, седнете да прочетете туй написаното. 365 листа написани от Господа. То ще бъде. Едно изречение от 1, 2, 3 думи. Господ повече от 3 думи не казва. Той като пише казва: Ще се оправи работата. Ще оздравееш. Дълго и широко няма да пише. Той казва: Ще се оправиш, ще оздравееш. Ще те обичат. Всичко е положително. Та турете на сърцето едно разположение, да замязате на деца. Една красива страна, което има в децата. Има една отлична светлина. Аз, ако съм художник, най-първо ще нарисувам светлината на децата. Старите са загубили това. Сутрин като станете, гледайте да имате тази светлина. Да не бъдете объркани, нито измъчени. Да стоите с двете ръце на кръста. Хиляди неща има. Или някой път (сте) любопитни. Или някой път със стиснати устни, то е неестествено положение. Някой път отворите устата, гледате любопитно, друг път стиснеш устата. Казвам: Ще се върнете. Всичките излишни работи ще ги изхвърлите. Светлина да излиза от вас, мисъл, любов, благородство.

Казваш, че си беден човек. Изучавай сиромашията. Ако си богат, изучавай богатството. Ние нито сме сиромаси, нито сме богати. Човек е нещо повече от богатството. Човек е нещо повече от сиромашията. Той е повече от всичко. Но трябва да изучава сиромашията. Някой път се разболеете, изучавайте болестите. Някой път сте здрав, изучавайте здравето. Човек е повече от болестите, той е повече и от здравето. Казвам: Изучавайте в дадения случай туй, което ви се дава. И не го туряйте в едно статично положение. Казвате: „Болен съм“, изучавайте болестта. Изучавайте треската. Изучавайте нервните болести. Разсърдиш се, изучавай какво нещо е сърдната. (Учителят показва сърдит човек). Изучавай ги, там е смисълът. Той се сърди. Казвате: „Учителю, кажи на този брат да се не сърди“. Казвам: Много добре прави. Наука е това в него. Наблюдавайте как става скъсяването на мускулите, да видиш когато е сърдит. Лицето представя особена конструкция. Та във всяко положение вижте хубавата страна на лицето. Набожните хора искат да бъдат мълчаливи. (Учителят имитира набожен човек – гледа нагоре и си върти главата). Аз, ако съм, ще кажа: Господи, да ме избавиш от този лош навик. Не е хубаво туй сега. Веднъж дойде един православен на гости, турил кръста на челото си. Тъй иде един български светия. Посрещам го, казвам: Много ми е приятно, че имам такъв брат. Аз се обърнах към изток, а на него турих гърба към изток. Обръщам го към запад. Сядаме да ядем, турих му боб да яде, не желае, само взема от хляба. Прекръсти се и с ръката си прави големи махания. И много силно се пъчи. Аз опитам боба и казвам: Много си добър за бъбречните болести. Той ме пита: „Какво гледаш в тази лъжица?“ - Ами ти какво правиш? - „Моля се на Бога“. Казвам: С твоята ръка ли се молиш. Аз с ръка не се моля. Ти се кръстиш хубаво. Каквото правиш, и ако аз правя както ти правиш, двама светии не можем да се поберем на едно място. Казвам: Аз се радвам, че такъв човек срещнах. Не съм виждал друг човек. Той казва: „Тъй се прави“. И пак се кръсти. Той казва: „Като те гледам, виждам, че си набожен, но не показваш признаците на набожността, много си светски. Не носиш като мене кръст, модерно се носиш“. Казвам: Като тебе светия, такива

дрехи в небето веднъж ги шият. На мене намериха тия светските да ги нося, па ми ги туриха да ги нося. Един ден като стана като тебе, може да ушийт специални за мене. Казвам: Своите дрехи би ли ги дал да се разменим? - „Не, не може“. Та казвам: Носи ги, много хубави дрехи имаш. След като се разговаряхме, тръгна да си отива. Казва: „Ще ме извиниш, ние сме прости хора, не разбираме тия работи, ще ме извиниш“. Окръжаващата среда иска да се покажа, че съм набожен. Да се покажа пред хората, че се моля, че се кръстя. Ще ме извиниш, прости хора сме. Хваща ми ръцете. Е, да те благослови Господ!

Добрата молитва.

XVII година.

*15 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 12 януари 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

ДЕН БЕЗ СТЪЛКНОВЕНИЕ

Отче наш.

„Духът Божий.“

Всяко живо същество все очаква нещо. Без да знае човек очаква нещо. Човек се учи да очаква. Най-първо човек се учи на онова, което не знае. И оперира с него без да знае. После дълго време като се учи, той започва да учи туй, с което е работил. Казвам сега: Някой от вас мислите, какво има човек да учи в света още. Вие едва сега сте започнали да учите. Някои мислят, че човек има религия. Той оперира с нея, без да я знае. Търси Бога и без да го е видял, има познание. Мнозина от вас изследват организма, или вие сте работили с киселини, с основи. Работили сте с електрони и йони, без да ги знаете. Работили сте почти с всички естествени науки, без да ги познавате. Вие говорите за силата, но какво е силата? - Кой е силен? Какво нещо е горчивина? - Туй, което горчи. Какво нещо е сладко? - Туй, което е сладко. Вие със светлината оперирате без да знаете законите на светлината. Вие имате човешката реч, говорите за нея, без да разбирате законите. Та някой път вие искате да знаете, като идете в оня свят какво ще бъде. Имахме един брат, който го няма тука, той се стопи. Как се стопи? - Или един приятел, както водата се изпарява в тенджерата. Питате къде отиде? - Тук из стаята, изпълнена с вода. След туй ледът като се стопи къде отива? - Ще пита някой къде е водата? - Ако замръзне, казвам, тук долу е, а ако се изпари, горе е. Къде е горе, колко далеч? - На 4-5 километра. След туй, пак се връща долу. Вие имате сърце и не знаете какво нещо е вашето сърце. Имате ум, и не знаете какво нещо е вашият ум. Имате душа и не знаете какво нещо е вашата душа, имате дух и не знаете какво нещо е вашия дух. Ако във вас има желание, искате

да изучавате хармонията, елементарни работи има. Пейте, всички можем да пеем. Но в музиката, ако изучавате хармонията и мелодията, хармонията какво е? - Някой от вас са свършили, знаят. Но на някой от вас да ви го дадат като тема, да определите какво нещо е хармонията и мелодията, вие ще се замислите. После да ви дадат тема: Какво нещо е тоналността? Какво нещо е акорд, метрика, или ритмичност? Отличителните белези на мелодия, отличителните белези на хармонията. Отличителните белези на сопрана, на сопрановия ключ, на теноровия ключ, на басовия ключ. Какво е секунда, терца, кварта, квинта, секста, септима, октава на една гама? - Забранените входове, видове на тоналността, каденция, туй сега е встъпление в музиката, в хармонията. Ами, ако дойдете в химията, какво нещо са киселините, какво нещо са основите, солите, какво нещо са атомите и какви ли не научни работи. Един ден ще ги учите, ще се учат.

Та най-първо животът ти се обезсмисля, и казвате: „Какво да учим?“ Най-първо например, станете сутрин, облечете се хубаво, облечете си чорапите, обувката, мислите, че сте свършили много. Ризата ви кирлива, брадата кирлива, то е по атавизъм. Ще се обръснете, ще се вчешете. Ако има гурели ще ги махнете. Но най-голямото изкуство е, вие да живеете. Не знаете какво нещо е животът. Не е лошо. Човек трябва да започне с туй, което не знае. Дълго време човек е говорил, но едва сега започва да изучава законите на говора, какво нещо е. Как се е образувал езика. Много мъчна работа е. Как са се образували запример, съюзите. Как са се образували глаголите, местоименията, прилагателните. Сега учените хора показват, че в речта съюзите са (най-старите), доказват го научно. Сега няма да се спирам. Най-после са се образували съществителните имена. Те са най-новите.

Та казвам: В живота по Бога трябва да се живее. В какво седи по Бога да се живее? - Има един Господ на Любовта. Има един Бог на Мъдростта, има един Дух на Истината. Как искате сега да живеете? - Някой път смесвате Любовта, Мъдростта и Истината. Всичко туй е дълбок въпрос. В Битието по-дълбок въпрос от Любовта няма. Ние го вземаме като важен въпрос и мислим, че

знаем. Всеки говори за Любовта. Туй, дето сърцето е горяло, ни най-малко не е любов. Някои казват, че огън излизал от Любовта. Възможно е, то е друг въпрос. Или ако аз ви кажа, аз зная едно сърце в природата от което вода излиза. Всеки, който се приближава при тази вода, живот придобива. Какво ще разберете? - Аз зная, че в сърцето има един ум, от който светлина изтича. Тази светлина носи знание. Аз зная, че във вселената има една Душа, която всичко организира и всичко съдържа в себе си. Аз зная, че във вечността има един Дух, който всичко е създал. Какво ще разберете вие? - Какво нещо е природата? - Какво нещо е слънцето? - Какво нещо е вселената? - Какво нещо е вечността? - Това са области непонятни. Човек мисли, че знае. Хубаво е, защото има някои, които знаят. Туй, което аз зная, други го не знаят. Пък туй, което онзи не знае, все таки в света има един, който знае. От него надолу като се нареждат, като дойдем до последния, има един, който нищо не знае. И при това той пак учи. Той нищо не знае и пак борави с туй, което нищо не знае. Ти нищо не разбираш от светлината, но употребяваш тази светлина. Вземете сега в писането. Вие не знаете как се образува човешката реч, но писменост има. Учените хора, като пишат по писмото, по буквите вземе и разкрива вътрешния характер на човека. Ако си упорит и своенравен, те казват, че буквите ти ги пишеш надолу. Отгоре твърдо започваш, тъничко, а надолу надебело ги изкарваш. Ако си много прикрит, че не обичаш да се показваш, всичките букви ги закриваш. Нито една не е отворена. А всичките са свързани, вплетени една в друга като шев. Ако си малко развезан, че не обръщаш внимание, буквите нямат никаква връзка, отворени са. И някой път не знаеш „о“ ли е или „и“, не може да го четеш. Аз някой път не мога да чета някои букви „м“ ли е, какво ли е. Казвате сега: „Кажете нещо определено“. Определено е туй, което не знаеш. Туй, което знаеш, то претърпява постоянно промени. Мени се. Ние в живота най-първо имаме известни данни за някои неща, наблюдения. След туй се съставят хипотези за нещата. След хипотезите идат теориите. От данните, (с) които не можеш да си създадеш една хипотеза, тия данни не са верни. Ако от хипотезата не си създадеш теория, (хипотезата) не е верна.

Теория, която не може да се приложи в живота не е верна. Имаме данни, хипотези, теории и приложения в живота. Сега теорията можем да вземем. Какво е теория? - Как е в речника? Има една дефиниция. Теория е нещо по-определено. Приложението какво е? - Вие можете да изучавате религията с данни или можете да изучавате религията по хипотези. Пък може да изучавате религията като една наука, но религията се дължи на едно чувство. Сред главата има един център хилядолистник, дето го наричат индусите. Но в какво вярва човек? Този хилядолистник от едната страна има вярата, а от другата надеждата. Та всичко човека има в своя мозък. Органи има. Някой път човешкият мозък мяза на едно радио, отвсякъде схваща. Ти чувствуваш нещо за Бога. Запример ти чувствуваш, че трябва да имаш един приятел. Защо? - Може да се намери един орган отзад. Например, дружелюбието не е еднакво развито във всичките хора. Някои хора се привързват. А други обичат да имат много приятели. Но това приятелство е от ден до пладне. Някои жени са къщници. Тази жена, която е къщница се познава. Някоя жена като дойде, казвам, много има да ти страда главата. Тя не е къщница. Отръки не й иде. Не знае да готви, не знае да пере; после няма вкус да се облича. Занимава се все с малки работи. Обича да ходи из махалата. Какво ще стане, това не се отнася до вас. Сега вие сте ученици. Всякога яденето й прегоряло. Понеже, като дойде да слуша новини, тук се заприказвала, там се заприказвала с някоя съседка, да чуе най-последните новини какво става, че докато се върне бобът е прегорял. След туй като се върне нейният възлюблен, понеже е прегоряло, ще намери тя някой долап да покаже, че туй или онуй е станало. Отде идат белите лъжи с които си служим? - Казваш: „Еди кои си кираджии се скарали със своята съседка“. Ти разправяш туй, не искаш да се издадеш. Или казваш децата в къщи, а ни най-малко не са децата, нито пък някой от вън. Казвате: „Защо е така?“ - Не го знаете. Някой път казвате нещо и без да искаш лъжеш. Някой казва: „Ти как си?“ - „Много добре съм“. А го виждам, че трепери. Питаш го: „Топло ли ти е?“ - „Да, топло ми е“. А пък той трепери. Казва: „Аз вярвам в Бога“. Че вярва, вярва, но тази е много повърхностна вяра. Има нещо определено, малко, но

трябва да се знае. Не зная колко души от вас имате опитност. Колко от вас сте ходили в другия свят и сте се върнали, за да знаете какъв е онзи свят. Един свят 45 см над този свят. Една площ, но не в същата равнина. Оня свят е материален свят в който живеем. Духовният свят е над физическия, умственият е още по-високо. Те са само отношения. Вие казвате някой път, представяте си, че сте в духовния свят някъде, но то е съвсем материално схващане. Духовният свят обгръща физическия свят. Той го прониква вътре, а пък умственият свят прониква и духовния. А пък над умствения свят, но там като дойдем е достатъчно. Вие сега казвате: „Къде е нашият приятел, къде е отишъл?“ Отишъл е в духовния свят. Задава ти се въпроса: „Защо е отишъл?“ - Негова работа. Когато отива някой да се учи в училище, питаме: „Защо отиде в училището?“ Да се учи. Какво ще излезе от него, ние не знаем. Понякоя път ние съжаляваме, че този приятел заминал. Съжаляваме и казваме: „Нашият брат Благо замина“. Защо ни е жално заради него? Защо по някой път вие тъжите, когато някой човек заминe, а се радвате, когато някой дойде? Аз често съм слушал жени, когато изпратят мъжа си казват: „Иване, Иване, на кого ме остави?“ - Има известно отношение значи. Като остане човек сам, мъчно се живее. Двама души, които живеят, то са като двата крака на тялото. С един крак мъчно се ходи. С два крака лесно се ходи. С две ръце лесно се работи. Затуй има известно отношение, но не се оценяват. Да кажем ние в туй отношение сме загубили много, със заминаването на брат Благо. Все ще намери да направи една поезия. Сега няма го, кой ще пише? Утре погледнеш, друг заминал. Един ден всички заминат, някои ще останат от вас. Питам: Къде ще идете вие? - Питам: Къде е нашият брат Благо? - Той е точно там, дето вие ще идете. Онези, които ще идат подир вас, те ще бъдат дето сте вие. Представете си, че щом излезете от физическото поле, щом напуснете физическото поле, всички неща на физическото поле се затварят. Ти на физическото поле нищо не виждаш. Пред тебе се отваря друг един свят. То е все таки като излезеш от къщи навън, светът се отваря, а пък къщата не виждаш, тя е затворена. Значи, когато сме в къщи, виждаме къщата. А пък, когато излезем от къщи, ние

не виждаме. Виждаме другия свят около нас. Казвам: Кое може да ни утеши? - Когато говорим, за близостта на хората, разбираме закона на Любовта. Без Любов няма близост. Всички неща са далечни. Без знание, всичките неща са далечни. Без свобода, всичките неща са далечни. Близки неща за вас само онези, в които Любовта действа в даден момент, в които знанието действа, и в които свободата действа. Те са близки. Казвам: Ако обичате брат Благо, той е близък, може да се разговаряте и може да го видите. Едно от двете, или той ще се материализира и ще дойде при вас, или вие ще излезете из къщи. Не е мъчна работа да излезеш, както той излезе. Той направи този опит, излезе из къщи и не може да се върне. Пък като вижда, че онзи свят е хубав, казва: „Не се връщам“. Една сестра го сънувала, носи билет, казва на екскурзия. Тя го сънувала, че отива на север, нагоре отива, в духовния свят. Сега вие философствувате, ще кажете: „Туй, което се говори верно ли е?“ - Не зная дали е верно, предполагам да е верно. Каквото аз зная, може да ви кажа. Аз да ви разправам какво нещо е онзи свят. Ако река аз да ви обяснявам за онзи свят, то значи съвсем да ви обезсърча. То значи да ви изведа и да ви показвам всичките богатства. Всичко е златно, все злато нося и скъпоценности. И като излезете оттам, ще кажете: „Туй е животът“. И като излезете няма да бъдете доволни. Пари нямате, скъпоценности нямате, хубави дрехи нямате. Всичките удобства ги нямате и ставате недоволни.

Та казвам: Най-първо не е необходимо да бъдем най-учени. Най-елементарно. Толкоз години ви проповядвам. Започнете да изучавате Любовта, защото без нея нещата нямат смисъл. Обикнете и знанието. Трябва да се учите. Всеки един, да знаете, от вас, да имате някакво изкуство. Всеки трябва да учи по нещо. А като научите нещо, трябва да го знаете на свят. Някой гадае на кафе. Хубаво е да гадае човек, някой се занимава с астрология. Нека започне с астрологията, то е цяла наука. Елементите на астрологията, това са планетите, това е слънцето. После изгряването на ония планети, когато човек се е родил. И как се е родил човек, който знае има смисъл. Кое е онова, което определя живота? - Най-първо Любовта е, която определя живота. Второ е

Мъдростта, която определя живота, и трето е Истината, която определя живота. След туй, след като Любовта определи живота, след като Мъдростта определи живота, след като Истината определи живота, след туй вече човек се явява. И започват всичките други работи постепенно да се явяват. Да се усложняват. Та казвам: Вие сега очаквате, втори път като дойдете на земята. Сега да си заминете, че втория път като дойдете ще имате добри условия. Вторият път съвсем друга програма ще имате. Съвсем друга ще бъде програмата на живота. Земята няма да бъде на същото място. Слънцето няма да бъде на същото място. Хората ще бъдат възрастни. Едно време вие сте идвали, хората бяха деца, сега са станали възрастни и вие сте станали възрастни. Вас ви липсва знанието. Аз забелязвах, когато правих своите научни изследвания, че българинът е много (критичен.) Щом научи нещо, той търси вече недостатъците. Например Лаброзовата теория за престъпните типове, но туй е едно патологическо, болезнено състояние, туй не е никаква наука. За да изучава човек, трябва да се изучават естествените дарби и дарования, които човек има. Не патологическите причини, че той обича да лъже, да краде, да убива. Това ни най-малко не е човекът.

ЧОВЕК Е ОНЗИ, КОЙТО ЗНАЕ ДА ЛЮБИ. ЧОВЕК Е ОНЗИ, КОЙТО ЗНАЕ ДА СЕ УЧИ. ЧОВЕК Е ОНЗИ, КОЙТО ТЪРСИ СВОБОДАТА. Всеки ден той има един вътрешен ламтеж, от ден на ден да бъде свободен, да има обхода. Няма по-хубаво нещо да имаш една обхода. Обхода, значи да се не дразниш от нищо. Някой човек не знае какво ще знае човек? - Някои хора се раждат със знание, малко като говориш, разбират. На някои разправяш, разправяш, казват: „Тъмно ми е“. Щом е тъмно, светлина в мозъка не прониква. Следователно, колкото по-малко светлина прониква в мозъка, толкова по-малко знания има. Колкото по-малко топлина има в сърцето, толкова по-малко любов прониква. Колкото по-малко сила прониква в човешкото тяло, толкова по-малко свобода има. Човек, за да бъде свободен, той трябва да бъде силен. За да има знание, трябва да има светлина. За да има любов, трябва да има топлина. На физическото поле не можете да имате една нормална, правилна любов, ако нямате топлина. Топлината е

мерило на земята за любовта. В духовния свят мерилото е друго. За постъпките е друга мярка. В духовния свят щом влезеш, мярката е друга, и в Божественият свят мярката е друга. Три мерки има с които можете да мерите човешките постъпки. Сега мен не ми е въпросът да съдя някого. Защо? - Понеже, аз считам, че Бог е създал хората. Може да се каже, че туй, което е създадено аз не съм го научил. Даже и най-лошият човек и за него не можете да кажете: „Този човек е лош, не е потребен“. Защото, ако не е потребен, той не би съществувал. Не може разумното в света да допусне неразумно нещо. Щом нещата са допуснати в света, те имат свое предназначение. Вие, които не разбирате работите на Бога, казвате, на този живота му е лош, на онзи живота му е лош. Аз съм разбрал едно: животът на хората не е лош. Хората са огледала, чрез които нашият живот може да се подобри. Един човек ще ти покаже по кой начин ти може да подобриш своя живот. Ако ти заекваш и ако не виждаш никой друг да заеква, тогава ще видиш какво нещо е заекването. Или бърза в мисълта. Иска само той да говори. Може да каже много думи. Каква е разликата, ако една дреха е ушита с много бодове или с малко бодове. Ако бодовете са ситни, или ако са широки, каква е разликата? - Или можем да кажем, че платът на една дреха може да е хубав. Това са посторонни работи, които служат за обяснение.

Та казвам: Както сега се развива религията. Отде произтича критиката? Ние нямаме една истинска любов. Сега как ще ме разберете? - Ние сме дошли до онази любов, дето животът се осмисля. Любовта, която предизвиква знание. Ние имаме още любов, че трябва да живеем. Има един живот, в който, ние не мислим за последствията. И в този живот Бог не ни съди. Каквото правим, той го поправя. Но има един живот, в който като влезем, ние сме отговорни за нашите постъпки. Има известни фази на живота дето сме безотговорни, не ни съди Господ. Сега ние някой път се връщаме и виждаме един човек прави известна погрешка, не я съзнава. Той не е отговорен. Човек е отговорен само за онези погрешки, когато се е пробудило неговото съзнание. Влезеш в едно училище, имаш известно задължение. Ако имаш една азбука, един рабош, сам пишеш една азбука. Може да

пишеш какъвто рабош искаш, но щом приемеш една система на буквите, ти не може да изопачаваш буквите и да пишеш както ти искаш. Тази буква ще я напишеш както е определено да се напише.

Туй, което сте научили, турете го сега. За какво трябва да го турите? - Аз бих желал само за един ден да можем да направим един опит. От сутрин до вечер да имате една обхода, без да се скарате с някого. Сутрин като излезеш, да имаш хубаво разположение, с никого да се не скараш, да се не дразниш, да мислиш, че животът ти е уреден и ти да гледаш, като че си на едно представление. Карат се двама души, да кажеш: „Много хубаво, отлично нещо“. Критикуват се двама: „Много хубаво“, учена работа е тя. Казвате: „Да не се критикуват хората“. Като кажем: „Да, не се критикуват“, ето какво аз разбирам – като вървиш по пътя не дигай прах. Върви така да не дигаш прах, понеже този прах ще го гълташ. Не критикувай другите, понеже ти сам ще гълташ този прах. Критиката ще влезе в твоите дробове.

Та казвам сега: Ние искаме един нормален живот. Мислите ли, че ние както живеем, че то е благоприятно на Бога? - В едно отношение е благоприятно. Той не съди никого. И в друго отношение, понеже Той иска ние да се учим, да прогресираме. Той казва: Туй, което правите не е хубаво. Запример най-първо мислиш нещо лошо за някого, веднага нещо каже: „Ти не знаеш това“. Предполагаш нещо, което не си проверил. Не е наука. Запример, аз ни най-малко не казвам, какво става в къщи. Някой път виждам, но не се занимавам. Аз ще си изгубя времето да се занимавам какво вършат хората в къщи. Аз зная какво вършат. Всичките хора се бият по един и същи начин. Всичките хора си плескат плесници по лицето. Всички хора се ръкуват по един и същи начин. Всичките хора се целуват по един и същи начин. Аз съм виждал разни целувки, по устата, по очите, по веждите, по челото, по брадата, по гърба, по ушите, навсякъде. Виждал съм хора, които целуват дрехите. Мен ми разправяше тук един българин (...). Ако ти ще целуваш, целувай живите хора, а не умрелите. Ако ще целуваш, целувай ония хора, които не се разлагат, ония, които влизат в живота. Целувай онова, което иде. То е животът, което си

заминава то не е животът. Живот е само това, което постоянно иде. Туй, което заминава, то не е живот. Туй е само едно положение. Заминава някой брат. Той не е заминал. Туй е едно криво разбиране. Сега има ясновидци, които виждат. Така беше с Кортеза. Вижда нещата. Като дойде при умрелите, еди кой си умрял, името ще каже. Но туй още не е човекът. Някои хора действително са свързани. Има хора, свързани за 20-30 години в гроба. С душата е свързана, както птичките при кафеза. Но има хора, които не са свързани там. Ако го търсиш в гроба, няма го, той си заминал. Не всичките хора са свързани в гробищата. Някой ти трябва да го търсиш в гробищата, но някои други няма какво да ги търсим там. Тук имаме един брат Големанов, имал едно момче. Неговото момченце на 6 години умира. След няколко време пак се ражда друго момченце. То казва на майка си: „Не ходи да плачеш на гробищата, аз съм тук. Не ходи там по гробищата. Няма какво да ходиш по гробищата, аз съм“. Тя мисли, да е сега вече в университета. Сега казвам: Нашият Благо пак ще дойде. - След колко време ще дойде? Вие ще го видите, млад момък ще бъде. Няма да казвате дали ще бъде той, дали ще го познаете. Който отива в другия свят, никога не си казва името. Който е умрял, казва: „Сега идем от един свят“. Колко пъти е идвал на земята, той няма да разправя.

Но мисълта, която трябва да остане: Не се обиждайте. Мислите добре. Защо дядо Благо си отиде в тази форма? Може би в този живот да се минат 100-200, 300, 1000, 1500 години, че да имате едно такова съчетание както сегашното. Нещата след 2500 години се повтарят. Та казваме: Сега той умрял, заминал си. Как ще се примириш? Колко хора скърбят сега. Вие не може да се търпите, а като си замине някой, тогава ще ви е тъжно. Не се обиждайте. Хората умират по единствената причина, за да се примирят, защото в света хората не могат да се примирят по друг начин. Като си замине от този свят, веднага чувствуваме, може да се измери научно. Когато умре един човек в света, аз виждам чиста вода. Моите теории, туй което виждам: виждам в света една чиста вода, безбрежна. И когато умре някой добър човек, виждам на повърхността около 1/10 от мм се подига. Този човек,

който е умрял, неговият живот се слива и водата отбелязва, повдига се тази вода. Става едно малко раздвижване на водата. Туй са научни данни. Дали е тъй или не, туй трябва да го учите. Тогава ще вярвате. Туй, което не сте учили, слушайте го. То ще бъде за вас хипотеза, теория, а като го изучите ще видите доколко е вярно. Казвате: „Той отишъл в небето горе. Как, с тялото?“ - Тялото е тук; кое отишло в него. Вие казвате: „Дядо Благо си отишъл“. Къде е отишъл Дядо Благо? Кой Благо е отишъл? Казвате: „Отишъл в оня свят. Занесоха го на гробищата“. Някои казват на Орландовци отишло тялото, на Орландовци. Но, онзи Благо той е на друго място. Понеже, замина не можах да направя нещо. Затуй в неделя проповядвах две беседи. Бяха за Благо. Понеже го обичах, запалих му две свещи. Като замина, като върви през тъмната зона, да му светят. Да върви там, да му светят. Някой може да го оставят да седи в затвора вътре. Кое е по-хубаво, да задържиш някой човек в затвора, или да го пуснеш от затвора? - Аз можех да го държа в затвора известно време. Но, ако не е излязъл от затвора, да остане; но ако си излязъл, да си върви свободно. Сега вас ви е страх. Сега вие можете да седите още в затвора, но като дойде времето ви, като на Дядо Благо, ще си отидете. После сте недоволни, седите и казвате: „Дядо Благо как си реши въпроса? Тревожеше се за това, за онова, а сега е свободен вече“. Като един вол, който е впрегнат и оре, постоянно го мушкате, а като го пуснат вола, какво прави? - Отива из гората да пасе трева. За нивата ще мисли ли? - За ралото ще мисли ли? - За нищо ни най-малко не мисли. Той забравил. Казва: Ако ме държи Господ в тази гора, мен ми е приятно. За мене е добро, но за нас хората не е добро. Онези на които воловете са в горите казват: Не е хубаво това нещо. Понеже няма кой да работи. Ние съжаляваме сега, че отървахме един наш вол. Дядо Благо ни вършеше работа. Той държеше сметките за книгите, които се печатаха. А сега се чудеха кого да назначат. Честен, справедлив, а сега мъчно ни е. Все таки ще дойде някой. Нека да се определи. Трябва един да дойде. Той ще си определи един заместник, ще каже, ти ще ме заместваш сега. Главното кое е сега? - Дошли сте на земята да служите на Господа. Досега сте изучавали да служите

на себе си и на другите. Сега в този живот сте дошли да послужите малко на Господа. Той не иска от вас голяма работа. Но в този живот Господ ви е пратил и иска да станете музикален. Очите ви да виждат ясно всичките неща. Знание да имате. Ушите да чуват неща, които са хубави. Аз говоря сега за вътрешния човек. Ние сме заобиколени от ред противоречия. Навсякъде ще чуеш това, което не трябва, което не е. Знание е да знаем кое да възприемем и кое да не възприемаме в дадения случай. Сега се заражда въпрос, не че вие не знаете да говорите. Но ако дойде един дух, един ангел от небето, този говор, който сега имате, вие не можете да се разговаряте с него. Как ще посрещнете сега един ангел? - Щом дойде един ангел, ако се въплоти, въплотения ангел знаете как да го посрещнете. Като го хванете, увиете го. То е първата помощ. Има ангели, които са въплотени на земята, те са новородените хора. Но дошъл един ангел, който не искал да се въплоти, но временно се въплотил във вас, как ще го посрещнете? Писанието казва: Като сте нагостили някого, може ангел да сте нагостили. Дошъл в домът ви някой странник, може някой ангел от небето да е дошъл. Някой път и ангелите слизат по земята. Някои са любопитни, интересуват се, някои не се интересуват. Може да ви посетят, правят своите наблюдения. Вие ще кажете: „Те не знаят ли?“ - Не, знаят. Те идват да видят чрез очите на хората материалния свят. Понеже и материалният свят прогресира, и материалният свят не е такъв, какъвто ангелите са го видели преди милиони години. Света, както са го знаели едно време не е такъв. И нас не знаят. Ангелите живеят като нас, хората на земята. Те минаха през един изпит. Един ден и вие ще бъдете ангели. След вас хората, които идат, няма да знаете техния живот и като ангели ще изследвате техния живот. Вие сте дошли на земята. Защо? - Вие сте дошли на земята да изучавате растенията, да изучавате рибите, да изучавате птиците, да изучавате млекопитаещите и най-после да изучавате и себе си. Туй не е едно бреме. Туй е една необходимост. Знанието е едно благо за човека. Вземете един човек, който има знание, че може да помни. Знае да кажем десетина езика. Десет езика да ги знаеш хубаво, пътят ти е отворен за целия свят, навсякъде. Сега,

ако тръгнеш по света и да не знаеш нито един език. Та казвам: Вие седите и не се занимавате да изучавате. Вие като влезете в другия свят, как ще се разговаряте, на български ли ще говорите. Като идете в оня свят и влезете там, ще има преводчици. Вие ще говорите, а те ще превеждат. Някой път някой ангел не иска да ви говори. Вие говорите на български. Вие мислите, че ангелът ви е казал нещо. Но този ангел не ви го казал на български. Ти не може да изкажеш една любовна дума, ако нямаш любов. Ти не може да изкажеш една дума на знание, ако нямаш мъдрост. Ти не можеш да изкажеш една дума на свобода, ако нямаш истината. Или в истината, свободата трябва да имаш сила, за да се изказваш.

Та казвам: Сега се обръщам към вас, към онези от вас, които са напреднали. Какво трябва да направите? - Често вие казвате, че трябва да се живее с вяра. Аз съм живял с тази вяра. Аз съм опитал много работи. Някои не съм още опитал, но вярата може да се опита. Та казвам: Вие още не сте си служили с вярата. До каква степен у вас вярата може да бъде възможна? - Аз досега съм се излъгал и за в бъдеще съм решил. Аз досега мислех, че тези, на които проповядвам, имат сила. Аз за дядо Благо мислех, че той може да си помогне. Мислех, че неговата работа не е толкоз сериозна. При всичкото знание, отива да погребва мъртвите и толкоз се е простудил, хваща го диария, става влошаване, умрял. Не ходете да изпращате умрелите. Оставете умрелите да изпращат своите умрели. Вие, ако отидете там, ще измръзнете. Вчера иде един брат, иска да иде на Витоша, да ни направи услуга. Казва: „Учителю, дай ми един бинлик“. Казвам: Сега времето е лошо, разваля се. Пък и вълци има. Горе буря има. Казва: Аз съм решил. Казвам: Ти си решил, но отложи. Не искам заради мене да жертваш живота си. Трябва да разбирате времето. Чакай да се подобри. Сега понякоя път имате известни традиции. Аз бих желал всички вие, когато заминете за другия свят да видите, да извикате всички, да се ръкувате, да си кажете сбогом, после ще се усмихнете и да си легнете. Ще излезе една тънка нишка от устата и ще свършиш. С тази тънката нишка ще излезеш. Та и дядо Благо. Туй е астралното тяло. Той е сега с астралното си тяло. Като някое дете се намира. Ще започне с

новото тяло да се чувствава най-първо свободен. Само че трябва да излезете из физическото тяло, за да видите какво бреме е. Благодарете, че ние трябва да живеем така. Не трябва да виждаме хубавото, защото оня свят е много съблазнителен. Ако имате една дъщеря и я пратите в някоя княжеска къща, но тя се върне във вашата бедна колиба, няма да бъде никак доволна. Веднъж като видяла как живеят богатите, не се живее вече. Та казвам: Един ден ще направим един опит да помогнем на нашия брат Благо. Един ден от Изгрева на слънцето до вечерта да минете, да няма абсолютно никакво стълкновение, като че сте първостепенни светии. На другия ден пак ще си бъдете същите. Но един ден от сутринта до вечерта, тъй доброволно като стане човек, все ще върши работа. Съзнанието да бъде будно. Кой как дойде ще мисли, че това е един изпит. И за всичко трябва да мислиш добре. Защото като влезем в другия свят, ще видим колко погрешки имаме. Не е въпрос за погрешките. Онова, което ние помогнем, то е доброто в света. Аз гледам всеки ден, наблюдавам как не оценяваме добрите работи, които имаме. Казвате: „Нищо не съм придобил, какво съм придобил“. Вие не знаете. Туй, което сте придобили сега трябва ви 1000 години за да го обработвате. За да имате за 1000 години да го обработвате.

Та казвам: Някой път, аз разглеждам въпроса другояче. Животът е тежък, когато любовта отсъства. Животът е тежък, когато знанието отсъства. Животът е тежък, когато човек не е свободен. Аз забелязвам тук, наши братя, някой свършили университет, но всичките нямат уважение. Казвате: „Духовното е всичкото“. Не си правете илюзии. Отдавайте си почитание. Онзи, който знае, учете се от всичко. А пък сега вие като слушате общо като се говори по музиката, някои знаят много повече. Някой знае по химия много повече, някои езиците знаят. Казвам: Ползувайте се от дарбите на онези, които имат дарби. Ползувайте се от тях. А пък някои казват: „Като че той не се нуждае. Той мисли, че няма нужда“. То е самозаблуждение. Ние сме такива, благодарение на умовете на всичките хора, които са мислили едно време. Благодарение на техните сърца, благодарение на тяхните души и духове, ние сме такива, каквито сме сега. Ако те

престанат да функционират, ще престанем и ние. Вие някой път намирате, че причината на вашето нещастие е отвън, то е така донякъде. Някой път неприятностите са отвън, но ако нямате тази система, ще се пренесат вътре. Вие ще се разделите. Ще дойде едно раздвояване у човека. Има едно същество упорито казва: „Няма да се моля“. Друго казва: „Стани да се помолиш“. Другото казва: „Няма да се молиш“. Едното казва: „Аз ще отмъстя“. Другото казва: „Не е право, Господ ще оправи света“. Тъй в тебе говорят, чувствуваш, че се бориш в себе си. Всички почти имате тази опитност. Най-първо виждате нещата отвън стават. Един ден цял вие сте неразположен.

Та казвам сега: От вас колко души сте съгласни, или по-добре всички един ден ще направите един опит. Ще си отбележите, ще си вземете една книжка. Но да не направите като онзи шоп. Един български шоп играл на хорото и кръстникът му казва: „Ще играеш, но няма да казваш иху-ху,ху. Ще ти дам една крава с телето“. Като свирили той играл и казал: “Кръстник, ритам ти кравата с телето, но казвам иху-ху“. Старият навик дойде. Кравата с телето отиде. Аз ще ви предупредя. Аз съм направил тия научни изследвания. Някой път има нещо, говори ти някой, слушаш спокойно, но има някои хора като говорят, дразнят. Трябва да имаш воля, като че те мушка с някакво шило, като че те блъска. Ти трябва да се отделяш, да има 2 см между неговото шило и тебе, да търпиш. В туй отношение, остава да разглеждате въпроса. Ако ти не се дразниш, тогава ще усетиш, че си придобил известна сила. Ако се дразниш, нищо не си постигнал. Казвам: На изток има известни системи, за да контролирате вашата воля. Голяма част от нашата енергия от нас се изхарчва за нищо и никакво. Пък един ден ще ви кажа, ще направим един опит. И сестри има, там като готвят за пример в кухнята, несъзнателно току гледам някоя си бутне носа и пак после продължава да готви. Аз съм бил толкоз търпелив и въпреки това съм ял. Аз минавам, виждам режат лук и носа си пипа. Като режеш лука, ще имаш една кърпа. Като режете лука ще имате две чаши, на чистота ще се учите. Не се готви тъй. После, вървите по пътя и плюете на ляво и на дясно. Или като върви, бутне се човек дето не трябва. Почеше се и после

счупи хляб. Или някой си бутне ухото, но после ще се изпитва. Но каква е природата на ухото? - Носът с кърпа ще си пипате. Чистота трябва. Ако сте сам и тъй не е лошо. Защото е по-хубаво да си разчоплиш ухото, но когато си сам. Понеже от тебе иде и към тебе се връща. Но когато от тебе излиза и в другите отива е лошо когато готвиш за другите. После, като говориш на себе си, ще говориш каквото искаш, но като дойдеш до другите, ще кажеш най-хубавото. Ако можеш да кажеш най-хубавото, не само за себе. Някой път ние не говорим. Ако те е пратил Господ да кажеш нещо, както трябва го кажи. Ако не те е пратил, (не говори). Защото аз съм срещал много добри братя. След като направят някоя погрешка, те се разкайват, казват: „Не направих добре“.

Преди години бях при един евангелист. Един много благочестив човек. Аз го наричам Спас. Един снажен човек, който обича правото. Има един деспотичен характер. Потупвал жена си преди да стане евангелист. - „Каквото ти казвам, ще слушаш“. Обаче, като приема евангелизма, като живял 10 години, един ден той ударил 2 плесници на жена си. Но не може да излезе на работа. Целият ден ще се пукне. Надвечер поискал прошка от жена си и казва: „Като ми прости жена ми, като че слезе един голям товар“. Казвам: Спасе, Спасе, другояче трябва да живееш. Вие мислите, че може да плеснеш човека с някоя дума, но ще отговаряш. Сега не искам да се сърдите. Това са остатъци от миналото, с които трябва да се справим. Силата на един християнин, на един от новото учение седи в това, миналите погрешки, които сме направили да ги поправим. Като ги превъзмогнем, в нас ще се развие една грамадна сила. Всичките прегрешения, които сме направили трябва да ги използваме, да ги превърнем в добродетели, за да добием една сила, защото без тия погрешки, ти безпогрешен човек не може да се развиваш. Погрешките, които носим са наследствени. Сегашните погрешки, които правим, те са условие, за да може ние да растем. И при сегашните условия хората трябва да растат, да се раждат и да умират. Защото като умре някой, веднага става промяна във всинца ви. В едно общество като замине един, веднага става една промяна.

Та казвам: Готови ли сте вие един ден? Ако сте готови, ще го турим на гласуване и ще видим математически каква пропорция, колко души са готови. От сутринта до обед ще започнете да си служите с любовта. От 9 часа до 12 часа с мъдростта, и от 12 до вечерта ще си служите с истината. Тъй ще бъде в ума ви, за да видим какво можете да направите за любовта, доколко вашият ум е зает с любовта. Другите работи да ви не дразнят. После, от 9 до 12 с мъдростта, със знанието. А понеже искате повече свобода, имаме от обед до вечерта. Докато слънцето залезе, ще мислим само за истината, за свободата. Туй ще бъде една придобивка. Този опит, ако го направите, много ще придобиете. Ако не го направите ще имате придобивки, които сега имате. Сега да ви го наложи ли или доброволно ще го приемете. Днес е хубаво число - Йорданов ден. 19-то число е хубаво. Сега не си туряйте мисълта, че може да не направим. Когато Бог създаде света, тогава денят ще мине много добре. Когато решим да направим нещо за Господа, Той ще ни помогне. Пък, ако някой път езика ви се изплъзне, ще вземете една чаша, ще имате и памук, ще вземете малко топла вода, ще намокрите памука, ще го топите и ще изваждате във водата и ще миете. Дете е това, може да направите нещо и ще го изчистите с памук.

Та гледайте да бъдете свободни. Няма по-хубаво нещо от любовта, в която Бог се проявява. Няма по-хубаво нещо от светлината, когато тя се проявява. Няма по-хубаво нещо от свободата, когато тя се проявява. Днес ние ще живеем в Любовта, когато тя се проявява. Един ден ще прекараме в светлината, когато тя се проявява. Един ден ще прекараме в свободата, когато тя се проявява. Всичките ще станете млади. Ще се върнете, ще мислите всички, че сте по на 19 години. Които са по-стари ще мислят, че са на 19 години, а които са по-млади ще мислят, че са по на 9 години. Няма да мислиш, че си на 40-50 години, но на 19 години или на 9 години. Ще се върнете, ще се подмладите, защото само младите, само децата може да вършат нещо. Стариият човек не може да върши. Да изпеем „Махар Бену“. (Изпяхме песента). Днес ще направите един опит. Въздухът като влиза и излиза от вас, в присъствието на Бога да го употребите както Него. Днес

ще направим работите, както Господ ги прави. Когато влиза да видите Неговото присъствие; и хлябът, който днес ще изядете, ще го приемете и ще видите какво той ще остави във вас. После ще дойдат онези хубавите мисли, хубавите желания, хубавите постъпки. Аз ви давам един начин. Другите въпроси са по-трудни. Запример да свири човек на цигулка не е лесна работа. Той е един инструмент доста скъп. Много време се изисква. Много претенциозна е цигулката. Много мъчно се взимат верни тонове. При това човек трябва да има разположение. Да бъде човек музикален. В него трябва сърцето му, умът му, душата му и духът му, едно да мислят. Да имат един унисон, да са в съгласие. Казвам: Ако човек вътрешно не може да слуша музика, не може да бъде музикант. Най-първо трябва да слуша и щом е слушал, той може да се прояви. Щом не слуша, не може да се прояви. Трябва да научи от някъде. Ако мислим, от нас музиката няма да излезне. Трябва да я чуем отнякъде, отвътре да я чуем. Всичките музикални хора, пък и в хората на науката е същото. Тази наука трябва да дойде отнякъде, и доброто трябва да дойде отнякъде. Доброто е поставено в нас. Ако не дойде Божественото, ако Божественият Дух не действа (доброто не може да се прояви). Едно семе е посято в земята, но ако светлината не дойде, влагата и топлината не дойдат, то само не може да се прояви. Онова, което е в зародиш в нас, ако Божественият Дух не започне да действа, тия зародиши така ще останат. Ние често излизаме из благоприятните условия и затуй не може да прогресираме. Едно растение, поставено при най-благоприятни условия, ще израсте. Сега ние живеем много обикновен живот. Аз не искам да правя никаква корекция. Ако вие се оставите свободни, по-добре можете да пеете. Ако се оставите свободни, по-добре можете да говорите. Да останете свободни, значи Божественото, онзи непреривен процес да се прояви. За да бъде човек добър, трябва да даде ход на онова, което е приготвено в миналото. В дадения момент ще се проявим такива, каквото сме изработили в миналото. Туй, което сега работим, ще се прояви за в бъдеще. Сега покажете хубавата страна, която имате в себе си. (Учителят свири на цигулката.) Щом аз свиря хубаво, и вие ще изкарате. Да ви насърча.

Българските песни имат много материал, но работа има. Мъчно се поддават на обработка. Ще ви изсвирия една песен, която съм разгледал. Единствената песен, която съм успял да огледа, да умиря. (Учителят свири).

Добрата молитва.

XVII година.

*16 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 19 януари 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

ОБИЧАЙ И ОСВОБОЖДАВАЙ

Отче наш.

Някои въпроси има: Кое е това, което не се изкривява? И туй, което не се огъва? И туй, което не се окалва?

Пишете върху: Туй което не се изкривява, върху туй, което не се огъва.

Имате две думи „пур куа“. - Защо? - Казвам: При какви условия може да ги употребите? - Къде ще употребите „защо“ и къде ще употребите „кое“? - На един българин му казали „ожурдюи“, а той разбрал „живгидере“. Човечеството е стигнало до една степен на различаване. Сегашното човечество страда от повторение, а пък природата изключва всяко повторение. Едно преповторение можем да го турим в нова форма. И когато преповторят работите, животът става неносен. Човек изгубва мира си. Недоволството и песимизмът идват. Всичките тия лоши работи са преповторения. Злото не е нищо друго, освен преповторение. Преповторение, в което нищо не може да извадиш за себе си. Да кажем, един гнил плод. Както и да го ядеш, няма нищо. Онова, същественото отлетяло някъде, заминало. Останала онази материя, която не носи никаква ценност в себе си. Понякога се спираме и казваме: „Животът е безсмислен“. Щом е безсмислен, коя е причината? Или казвате: „Аз съм неразположен“. Не знаете на какво се дължи неразположението. Болен сте, не знаете на какво се дължи болестта. Казвате: „Изгубил съм си вярата, тъмен е животът ми“. Да допуснем имате една свещ, от която вие сте недоволен - дими, не гори хубаво. Тази свещ виновата ли е? Ще намеря онзи, който ми я направил. Казвам: Дими. Ни най-малко не искам да дими. Но онзи, който я е направил, такава

съдържание е турил, фитилът е такъв. Ти се гневиш на свещта, че дими. Сърдиш се. Или се сърдиш на някоя стомна, че пропуска вода, тече. Стомната казва: „Не съм виновата, от каквото съм направена, това съм“. Ние се сърдим на самата стомна. Казвам: В дадения случай стомната виновата ли е? Та има много наши възгледи, които мязат на такива стомни, които текат. Първото, всеки един от нас мисли, че като него втори няма. Много е право, че като него няма. Той е единствен екземпляр. Като него няма. Но трябва да схваща своята целокупност. Той трябва да схваща себе си, както е излязъл от Бога. Не тъй както сега се намира на земята. Как ще определи своето положение, че се е окалял? - Представете си един момък, който майка му го е родила чист, къпала го е най-малко 400-500 пъти в коритото и той се е окалял. Какви са повредите на окалянето, физически, ако се е окалял. Коя е причината да се окаля един човек? - Може да се е борил някъде и хората го търкулили и се е окалял. Борил се е на кално място, или може да е ходил в кален път и се е окалял. Може да е пил вино и да се е окалял. Сега понякога път физиогномически лицето на човека се изменя. Човек се каля външно и вътрешно. Човек се каля вътрешно чрез храната. Каля се чрез водата, каля се чрез въздуха, каля се чрез слушането, каля се чрез гледането, и чрез обонянето, и оттам се каля. Но туй каляне се различава. Когато човек се каля от храната, лицето му почернява. Когато човек се каля от дишането, лицето му почервенява. Когато човек се каля от ухото, лицето му пожълтява. Когато човек се каля от носа, лицето му позеленява. Когато човек се каля от очите си, лицето му побледнява. Правя един малък превод. Сега може на вас да не ви е ясно. Че не ви е ясно, че кое ви е ясно в света? Ако ви кажа да ми определите какво нещо е сопран, алт и тенор. Някои, които са учили може да определят. Какво ще кажете? Какво нещо е сопранът, къде започва? И къде свършва? Басът къде започва и къде свършва? Един музикант ще каже, че сопранът спада към горните гласове, а басът към долните. Алтът и тенорът са по средата. Изобщо, музикантите считат сопрана за горен, а другите – за долни. Или двата гласа считат за средни. Аз казвам: Музиката е като едно изкуство за улеснение на гласовете при

пеенето. При пеенето за улеснение е. Като изкуство за улеснение. Законът на хармонията: За да изразиш хармонията трябва ти 4 гласа. Ако пееш мелодия, само един глас може да пее. Ако искаш да изразиш хармония, трябва ти 4 гласа, които едновременно трябва да пеят.

Та казвам: Вие досега сте мислили мелодически. Вече сме влезли да мислим хармонически. Едно време сте пели на един глас. Сега трябва да пеете едновременно на 4 гласа. Запример, говориш. Някои хора като говорят имат висока тоналност, високо говорят. Кресливи гласове имат. Другите говорят издълбоко, казват: „Бас е този човек“. Някой говори по тенор, някой говори по алтов глас. В дадения случай кога гласът е алтов? Доста мъчно е да определиш. Трябва тънко ухо, не е лесно. Басът може да се определи. Когато човек е гърлест, лесно може да се определи. Казвам: Ние спадаме вече в една област, това е цяла наука. Животът е едно изкуство. Наука е човек да се научи на голямото изкуство да живее. Всичките други науки са спомагателни средства за живота. Ти не може да живееш добре, ако не разбираш нещо от музика. Ти не може да живееш добре, ако не знаеш да рисуваш. Ти не може да живееш добре, ако не слушаш, ако не знаеш да говориш. От слушането излиза речта. Ти не може да живееш добре, ако нямаш вкус. Ти не може да живееш добре, ако нямаш обхода. Обходата зависи от носа. Някой казва: „Обхода няма“. Разбирам, носът е диригент. Дава такт на вкуса. Диригент (е) и устата. Ти не може да живеш, ако нямаш една уста в себе си, да знаеш какво нещо е усет, усещане. Да може да правиш разлика в своите усети. Хиляди неща може да има в тебе, да може да правиш едно различие. Ти може да слушаш като пее някой. Но онзи, нашият музикант като слуша, оня който пее, той различава всичките тонове и знае каква е нотата. А пък онзи, който слуша, слуша гласа мелодически, но той не прави различие. Ако питаш за някой пасаж, казва: „Слушам го, но нищо не разбирам“. Онзи, който знае, веднага ще седне, ще нотира песента. Онзи, който не знае, не може да я нотира.

Запример, често ние говорим за любовта. За любовта всички говорите. Няма някой от вас, който да не е опитал любовта. Но

какво нещо е любовта? - Опитали сте я много пъти. Най-елементарното определение какво бихте дали? - Ще дадете едно определение, което не е вярно. За да обичаш някого, най-първо трябва да му изпратиш два лъча от себе си. Ако два лъча излязат едновременно от тебе, ти имаш любов. Единият лъч е за тебе, другият за него. Двата лъча образуват една връзка. Що е любовта? - Първата връзка, която се образува между две същества, това аз наричам любов. Но туй е много общо казано, първата връзка. Но тази връзка не е като един възел да те свързва на едно място. Образува се отношение. Представете си, че ти докато (си) бил сам, си живял в една затворена стая. Затворена е стаята, обикаляш всред стаята и външният свят не ти е понятен. В стаята седиш замислен, но като обикнеш друг, навън, прозорецът се отваря. Виждаш, че светът не е това, което виждаш вътре, но има и външен свят. Следователно, образува се една връзка между вътрешния свят, който ти живееш и външният свят. Туй външното лице, което ти обикваш ти разкрива какъв е външният свят. Следователно туй лице за тебе е външният свят, но и ти за него си външният свят. Ти за себе си си вътрешният свят, а той за тебе е външният свят. От негово гледище ти си външен свят за него, а той е вътрешен свят за себе си. Сега може да зададете въпроса: „Що ни трябва ние да се занимаваме с тия дълбоки работи?“ Хубаво, когато се занимавате с изучаването на един език, колко неща са ви потребни? - Елементите на речта кои са? - Искаш на френски да поискаш хляб? - Каква е думата? - Или искаш да ти покажат пътя някъде. Или пък искаш да попиташ някого какво е неговото име. Но кой е езикът, кои са елементите на речта? - Най-простите елементи са съюзите. Оттам започва речта. Съюзите са най-простата реч. След туй от съюзите отивате към съществителните имена. Съюзите и съществителните имена са двата полюса. Между тях са всичките други части на речта. У животните едно местоимение не съществува. Питаш едно животно: „Ти кой си?“ - В животните и прилагателни не съществуват, и глаголи не съществуват. Те говорят, но да го попиташ каква част на речта е, какво действие показват, животните не знаят. Казваш: „Глагол ли е?“ - То говори, без да

знае. Може да го научиш да произнеса един глагол, без да разбира. Папагалите може да произнесат някои думи без да знаят какво съдържание има тази дума. Когато думите имат съдържание за някого, те имат известна цена. Някой път, кажат ти някоя дума, тя не ти произвежда никакво впечатление, значи тази дума е неразбрана. Да допуснем сега, че срещате един човек, който е облечен в червени дрехи. Неприятно ти е някой път, не ти е приятен червеният цвят. Защо ти е неприятен? - Понеже действува възбудително върху тебе. Но срещате жълт цвят в човешкото лице, и той ти е неприятен. Философите казват, че жълтият цвят е цвят на човешкият ум. Защо жълтият цвят, който представя ума на човека, да не ни е приятен? - Като гледаме човека, не ни се харесва. Но жълтият цвят на ума, той е вътрешен цвят, не е външен. Тогава какъв трябва да бъде външният цвят? Ако видите една жълта круша. Жълтият цвят на човешкото лице не ни е приятен, но ако видите хубава жълта круша, узряла, тогава ни най-малко не е така. Но се заражда във вас едно желание като я опитате, да откъснете, да залюбите крушата. Следователно, всеки един цвят, който не ви привлича той не е естествен. Всичките цветя, които са естествени, има връзка между тях, привличат ни. Следователно, туй което ни привлича в природата, изучавайте го. Туй, което не ви привлича, оставете настрана. Сега запример, някой път вие разисквате върху вярата, кой има по-голяма вяра, кой има по-малка вяра. Вярата, това е един вътрешен закон на битието, който ни свързва с Първата причина. Няма какво да меря своята вяра с тяхната вяра. Тяхната вяра за мене може да е спомагателно средство. И моята вяра може да е спомагателно средство за тях. Но моята вяра ползува само мене. Ако моята вяра не може да ползува само мене, не може да ползува и другите. Ако вярата на другите не може да ползува само тях, тя не може да ползува и мене.

Казвам: Вярата е един вътрешен, субективен закон, който ползува този, който вярва. Казвате: „Защо трябва да вярвам?“ - Ако не вярваш, твоята свещ не може да се запали. Ти ще ходиш постоянно в тъмнина. Вярата в света се е явила за пръв път когато светлината се е явила. Тогава и вярата се явила. Тя е

закон на светлината. Туй, което открива външния свят, то е законът на вярата. Значи, вярата се явила когато светът, който Бог създал, станал за нас достъпен, външният, обективен свят. Не субективният свят, туй, което Господ мисли в себе си, но туй, което става обективно, то е достъпно за нас. Сега, по закона на аналозиите съдим какво нещо е Господ, какво е Той. Никога няма да знаем какво е. Само Господ за себе си знае. Ние за нас само знаем. Вие понякога път казвате, че познавате някой човек. Дотолкоз познаваме другите хора, доколкото познаваме себе си. Сега, по този начин, като разглеждам въпроса, се явява едно противоречие. Трябва да познаваме хората. Но има един закон. В познанието седи животът. „Да познаваш“, казва Писанието, „Това е живот вечен, да познаеш Тебе Единаго Истинаго Бога и Христа, Когото Ти си изпратил.“ Да познаваш нещо, в какъвто и да е смисъл, трябва то да внесе в тебе един нов елемент. Питам сега: А ако ти познаваш един човек и той не внесе нищо в тебе, туй познание ли е? Ако познаваш, че една круша е гнила, туй познание ли е? - Ако познаваш, че една круша е здрава, в туй познание на здравата круша има съдържание. А в гнилата круша, която познаваш, ти се пазиш само да не бъдеш измамен. Ако не познаваш крушата, може да ти продадат гнилите круши за здрави. Казвам сега: Известно верую има в света. Искате да знаете кое верую в света е право. Туй верую, което носи в света живот е право. Туй верую, което носи светлина, е право. Туй верую, което носи сила, е право. Туй верую, което носи богатство, е право. Всички ония неща, които носят известни блага, те са прави. Или другояче казано: Всичко онова, което излиза от Бога е право. Някои неща са второстепенни. Има неща, които произтичат от нас - те са наполовин прави. Да допуснем, ти обичаш някого. Питам сега: Твоята обич равнява ли се на обичта на майка му и на баща му, които са станали причина да се яви този човек в света? Този човек, когото майка му и баща му са родили, Бог му е дал живот в света, а ти искаш да го убедиш, че твоята любов е като любовта на Бога. Че то е първото заблуждение. Ти казваш: „Вярвай в мене, аз ще направя туй, което Бог е направил за тебе, и аз ще го направя“. Вярно ли е? - Не е верно. Ти казваш: „Аз за тебе

всякога ще мисля“. Мислиш, но когато спиш няма да мислиш, като ядеш няма да мислиш. Някой казва: „Аз постоянно мисля за тебе“. Как мисля за тебе? - Тия неща не са строго определени. Когато спиш, ти мислиш за други работи.

Ще ви приведа един анекдот. Един млад момък заспива и в съня си вижда, че влиза в една градина и вижда хубави плодове. Откъсва няколко, но го хващат и му казват: „Кой ти позволи тук да късаш тия плодове?“ Хващат го, арестуват го. Казват: „Знаеш ли, който откъсва един плод тук, ние го осъждаме на смърт?“ - „Не зная“. - „Трябваше да питаш“. Той си има свои заблуждения. И на съня си вика, понеже го арестували и не го пушат. Той вика: „Пуснете ме“. - „Не, казва, тук ще те накажем“. Той чува, че го вика някой и не може да се събуди. Защо не може да се събуди? - Защото откъснал от плодовете в света на съня и ще го съдят. Питам сега: Какво е разрешението на въпроса? Казват: „Ще те осъдим на смърт. Като те осъдим на смърт, ще те заровим в земята. Ти си казват вторият, който правиш тази погрешка. Тук преди години хванахме една млада мома, която влязла в градината и откъснала три цветя. Ние я осъдихме на смърт.“ Той се чуди. Тя откъснала цветя и я осъдили на смърт. Осъждат и него, заравят го. След туй, той се събужда. И като се събужда разправя, чуди се. Осъдиха ме на смърт казва, езекутираха ме и ме заровиха в земята. Тя започна да разправя: „Преди години и аз сънувах един сън, че съм откъснала три цветя и мене ме осъдиха на смърт чрез обесване. Обесиха ме и аз се събудих.“ Намират се тия двамата, които са осъдени на смърт в другия свят. Единият за откъсване на цветя, а другият за откъсване на плодове. И сега се влюбиха. Всичките погрешки на хората зависят от това, че са бутали някои работи, които не са позволени. В света на съня не е позволено да ядем. В този свят не е позволено да искаме да опитаме хляба, водата, плодовете. Туй нищо не допринася. Туй го наричат илюзия на живота. Има един живот, в който ще се ползуваш само от онова, което виждаш. Няма да го буташ. Ако буташ, ще дойдат страданията. В този свят, мен ми разправи, който къса плодове, го осъждат на смърт. Колко е верно, не зная, като анекдот го разказвам. Че не се ядат плодове, не се ядат. Мен ми разправяше

един господин, сънувал един сън. Казва: „Гледам един противник, като ме мушка“. Казва: „Не се мъчи да ме мушкаш, аз съм един фантом. Не ме мушкай“. Ти си представяш някого, че мушкаш. Но ти си въобразяваш, че мушкаш. В този свят, когото и да мушкаш, не може да го убиеш. И 10 пъти да го намушкаш, той седи, гледа. Излиза, влиза този човек. Казва: „Не ме мушкай, ти се самозаблуждаваш. Ти никога не може да ме мушнеш“.

Та казвам: Всичките погрешки, които ние ги правим. Някой път ние мислим, че ако кажем една дума, ще направим някому нещо. Нищо няма да направим. Ти като хвърлиш във водата един камък, ще направи ли дупка? Хвърлиш един камък в морето и той потъне. Някой път, в света хвърлиш някоя дума и тя потъне вътре. Какво е тогава възпитанието? Не хвърляйте думите във водата, понеже дупка няма да направите, но си дръжте думите за вас, за себе си. Някой казва: „Аз трябва да му кажа нему“. Ще му кажеш, че той не е направил добре. Ами, че този човек, който не е направил добро, той преди тебе знае туй нещо. Той като направи погрешка, сам знае, че не е добро. Каква нужда има аз да му казвам: Ти не си направил добре. Той си знае човекът. Този човек има нужда да идеш и да му кажеш кое е добро, понеже той направил нещо, което не е добро. Трябва да му кажеш как да направи по-добро. Туй, което не е добро, да стане добро. Това е философията. Сегашните хора, един като направи една погрешка, другите казват: „Ти не направи добре“. Новата философия гласи така: Ти виждаш един, който откраднал; той като открадне, ти ще идеш и ще туриш на място откраднатото. Ти, който си видял кражбата, ще го избавиш от злото. Та, той да не пострада ни най-малко. А пък сега, ние постоянно делим кармата. Казва: „Каква е била моята карма?“ Кармата, туй са все отрицателни величини, които човек е извършил в миналия живот. Бил си господар, измъчвал си твоите слуги. Сега тия слуги като те намерят, те измъчват. Ти си бил господар, измъчвал си ги. Не си им плащал. Измени се живота, те станат видни хора, ти не си така виден, като те надушат, че ти си онзи, кой как дойде опълчат се против тебе. Казва: „Не искам да му помагам, пари не давам, той е един изедник, не обичам този човек“. Тогава искаме да знаем, кой е

законът на обичта. Люби Бога, за да те обичат. Прави добро, за да те обичат. Докато не си се научил да пееш добре, пей за себе си, но като се научиш много добре да пееш, тогава пей и на другите, за да те обичат хората. Сега туй има приложение. Вие искате да бъдете обични на Господа, да ви обича Господ. Като се помолите, да ви слуша. Че как ще ни слуша Господ, като не вършим Волята Му. Господ има такова ухо, че като кажеш една дума, чува. Ако свириш някъде, той е много взискателен. Ти може да направиш сто пъти добрини, но ако не правиш както трябва, не е прието. Ще те послуша, но няма да се отбележи в Божествената книга. Гледа Господ и казва: Не е хубаво. Коригира. Гледал съм някои учител казва: „Не е вярно“. Той пее „до“, учителят казва: „Не е вярно“. „До“, „до“, „до“; повтаря „до“-то, докато най-после учителят каже: „Да го оставим за друг път, не върви“. Сега „до“-то в живота е една идея. Аз прилагам музиката за възпитание. Да може в моя ум един тон, който трябва да се роди. Но за да се роди тон, трябва благоприятни условия. Трябва един полог, една квачка. Трябва особена температура да се пази всякога, за да не би да се развалят яйцата. Ти не може да изпееш един тон. Един тон трябва да се измъти, трябва да го родиш. За да се роди, трябва да имаш всичкото разположение на квачката. Трябва да му туриш температурата, а то значи трябва да обичат музиката. И този тон, който ще го изпееш, той трябва да има някаква цена за тебе. Ако ти може да изпееш „до“-то тъй както трябва, както е в хармония, веднага за тебе светът ще се отвори. Ти ще се новородиш. Когато едно дете се роди за пръв път, казва „до“. Първият плач на детето е „до“ в света. Освободило се от ония, стеснителните, условия, при които се намирало. Всички се зарадват като изплаче детето. Този първият тон, макар и да не е толкоз правилен, всички се радват. Туй дете има нещо. Вие не сте слушали как плаче някое дете като се роди. Аз не съм бабувал, но приблизително зная как започва, понеже като се изкаже този тон, всички се зарадват, живо е детето. Всички се радват. Има нещо хубаво, мелодично. В този живот има нещо сладичко, няма нищо затворено. Туй дете не мисли да го обикнат, то само се изказва. Тази голямата мъчнотия, в която се е намирало толкоз време, е

минала. Като изкаже гласа, казва: „Много ви благодаря, че ме освободихте от туй голямото робство“. Вие сте слушали. Раждали сте деца. Я, ми кажете, как заплакват? - Всякога, когато се намирате при едно стеснително условие на живота, вие ще издадете този глас, както при раждането. Човек издава един музикален глас, когато се освобождава, все ще издаде същия музикален тон. Някой път като тръгнат работите, очакваш, очакваш, че като станат издадеш един тон. Ти издадеш един глас.

Та казвам сега: При новите отношения, като разисквате за вярата, какво ще ви ползува вярата? - Вярата ще те ползува в туй, че ще те свърже с външния свят. Казвате: „Какво ще ме ползува голата надежда?“ - Надеждата е връзка. Надеждата свързва с днешния ден. Ти без Надеждата не можеш да оцениш днешния ден. С Вярата ще оцениш другите дни, които идат. Тя е за далечното бъдеще. Надеждата е за днешния ден. Това са два полюса Вярата и Надеждата. Между Вярата и Надеждата, вече функционира Любовта. То е Любовта, насноваването. Вярата и Надеждата, това са двете кросна на живота. Едното кросно е Надеждата - долу, а Вярата е горе. Совалката е Любовта, която постоянно снове. Бърдото, нищелките, всичките долу подложки, Любовта е вътрешният процес, за да насновеш. Новото схващане така трябва да бъде, между Вярата и Надеждата ти ще тъчеш. Така може да се разбира живота. Вие казвате: „Любовта е всичко“. Любовта най-първо ще образува две точки. Между тях започва животът. Животът се проявява от двата тия полюса, между Надеждата, туй реалното, туй, което можеш да провериш, да пипнеш, и Вярата, туй което умът схваща. Надеждата е туй, което сърцето схваща. Вярата е туй, което умът схваща. Следователно между тия двата полюса, между твоето сърце и твоя ум, Любовта работи. Тя работи в другите светове, но между Надеждата и Вярата може да се прояви Любовта.

Сега нека отворим Библията. Някой казал нещо преди хиляди години, нека произволно да кажем: Четвърта книга на Царете, 8 глава, 13 стих. (Прочете се стихът). Нека произволно пак да прочетем в Псалмите, в 44 Псалом, 3 стих. (Прочете се стихът). Да вземем сега от „Песен на песните“, 5 глава, 8 стих. (Прочете

се стихът). Съвпадение има. Произволно взимам стиховете. Какъв е онзи закон, който регулира нещата. Значи има един закон в света - произволно работи. Ама и в произволните работи, и там има един закон, който регулира нещата. Добре, това беше сега от миналото. Ще прочетем нещо, което сте слушали пак произволно. От 7-та година от Лекциите на общия клас, от „Малки и големи придобивки“ на 11 страница към средата започвам: „...Как ще прекарам живота си? Какво ни чака в бъдеще? Това са въпроси, които само Бог разрешава. Това са въпроси, които не се разрешават при движението на човека към центъра на земята. Ако при това движение искате да знаете, как ще живеете, казвам ви, че на парчета ще ви направят и нищо няма да излезе от вас. Обаче, ако отивате нагоре, ще растете, ще се увеличавате, ще се превърнете в цял свят, в цяла система и ще получите Божието благословение. - Ама какъв ще бъде нашият живот? - Това не е твоя работа. Това е задача, която само Бог може да реши, а ти ще се радваш на това решение и ще живееш. Радвай се, че не можеш да разрешиш тази задача. И богат да си, и силен да си, ти пак не можеш да я разрешиш. - Ще стана ли учен човек? - Този въпрос се решава на небето, а не на земята. - Ще стана ли добър човек? - И този въпрос се решава на небето. Това са висши проблеми, които искате да решите на земята, за да се осигурите, но вместо да станете учени, добри хора, вие получавате обратни резултати...“ Туй беше произволно. Ще прочетем от същата книга, 331(- 332) страница: „...Сега като говорим за завладяването можем да си зададем въпроса: Кое се завладява - човешкото или Божественото? - Само човешкото може да се завладява. Що се отнася до Божественото, не може да става въпрос за завладяване. Божественото може да се изнудва, да се малтретира, да се ограничава, да му се препятствува, но по никой начин не може да се завладява. Досега никой не е успял да завладее или подчини Божественото. Който се е опитвал да стори това, той е свършвал с катастрофа. Който се е опитвал да подчини Божественото на човешкото, той е изпитал най-големи страдания и нещастия в света. Като знаете това, дайте свобода на Божественото в себе си, да се прояви, както то разбира. Оставено само на себе си

Божественото ще направи повече, отколкото сте очаквали. Божественото в човека е в състояние да изправи живота му, да изправи всички негови погрешки. Обаче, за да стане това, човек трябва да даде път на Божественото в себе си...“ Кога сте го слушали това, спомняте ли си, коя година? - Сега тук се дава едно обяснение. „...Когато човек се намери в някакво затруднение, той иска другите да се молят заради него. И това е възможно, но какво ще даде той, срещу тази молитва? Един американски милионер заболяло сериозно и след като се обърнал за помощ към всички знатни американски лекари, най-после той се обърнал към един виден американски проповедник със следните думи: „Моля ти се, ти си добър човек добър проповедник. Твоята молитва ще бъде приета от Господа. Помоли се заради мене да оздравея“. - „Как мога да се моля за тебе? Досега ти не си направил нито едно добро. Животът ти е пълен с грехове. Какво обещаваши, за да се помоля за тебе? Какво можеш да пожертвуваш? За да се приеме молитвата ми, ти трябва да посветиш живота си на Господа, или да раздадеш всичкото си богатство на бедни. - Какво ще поставя на коленете си, за да коленича пред Господа?...“ Исканякой от вас да се молите за него. Че как ще се молиш? Сега закона да обясня. Може да очакваш от нива, която си сял, но не си ли сял никаква нива, какво ще ти даде? „...Същото нещо може да се каже и на всеки човек поотделно. За да бъде приета молитвата ви пред Господа, не е достатъчно само да признаете греховете си, или да кажете като Давида, че в грях ви е заченала майка ви. - Не, който иска нещо от Господа, той трябва да обещае нещо, да пожертвува нещо от себе си. И каквото обещае, трябва да го изпълни. Каквата жертва намисли да направи, той трябва да я даде. Няма случай в света, човек да е изпълнил обещанието си, което е дал пред Бога и да не е получил отговор на молитвата си. Някой обещава нещо пред Господа, но после се извинява, че не е могъл да изпълни обещанието си, понеже бил млад, бил поставен на изкушения, или че бил стар, женен, със задължения към жена и към деца. Оставете настрана вашата младост и старост. Как ще докажете, че сте млади или стари? Как ще докажете, че сте женени? Че сте млади или стари, това е сън, това е илюзия, не е

действителност. Толстой сънувал една вечер, че е бременен и ще роди. Цяла нощ се мъчил, докато най-после родил. Като се събудил и разбрал, че е сънувал, казал: „Ако раждането е такова страшно нещо, не струва човек да бъде жена“. Някои тълкуват този сън в преносен смисъл. Те казват, че раждането се отнасяло до учението на Толстой. Той бил бременен с нови идеи, които трябвало да посее в света. Това е друг въпрос. За Толстой е важно, че той сънувал, че е бременен, че ще роди и се измъчил много. И вие казвате, че сте стари, че сте женени, но от по-високо гледище наблюдавани, може да се каже, че сънувате. Ние не отричаме положението, в което се намирате, но казваме, че всичко в живота е относително. Някой е скърбен, плаче, измъчва се. Какво представя тази скръб? - Сън. Този човек сънува. Той се намира в положението на Толстой, бременен е с нещо, мъчи се да роди...“ Страници (333-334). Казвате, че много сте страдали. Донесете вашето дете, за което сте страдали. Понякоя път се радвате. Донесете вашата радост. Де ви е радостта? Де ви е скръбта? Остават само белезите на лицето. Ако сте скърбели, ще останат някои белези. Както хората, когато се бият, остане някое малко одраскване. Но досега вие имате ли вашата скръб като дете, или вашата радост? Не. Скърбите и радостите са само показатели. Когато скърбим показва, че не вършим волята Божия, не разбираме волята Божия. Когато се радваме, показва, че сме разбрали. Скърбите и радостите показват, че вървим по един път. В единия случай не учим както трябва; в другия - учим добре. Един ученик така трябва да разбира. Земният живот е само предисловие на друг един живот. Тук ние се разочароваме, понеже искаме всичко да постигнем на земята. Земният ни живот, като изгрее слънцето до обед, ще бъде радостен, от обед насетне ще започне слънцето да се наклонява, да залязва. До обед ти ще бъдеш радостен, а след обед ще бъдеш скърбен. Светлината намалява, намалява, докато се скрие слънцето. Тъй е на земята, то е пак илюзия. Понеже земята е такава, че се закрива слънцето. В Божествения свят слънцето никога не се закрива. Понякоя път вие сте скърбни, мислите, че Господ не ви обича. Вашето слънце е залязо. На физическият свят имате физическо разбиране. В Божествения

свят, каквото и да стане, макар и слънцето да не е изгряло, ти имаш едно верую, казваш: „Туй, което аз вярвам, не може да се измени“. Понякоя път вие страдате и може да страдате заради хората. Влезеш в едно бойно поле. Тук избити, там избити, тук ранени, там ранени, пъшкат, пъшкат, усещаш една скръб, искаш да помогнеш на тия хора, някому кракът откъснат, някому ръката. Не може да помогнеш, става ти тебе мъчно. Защо ти става мъчно? - Понеже в дадения случай хората не живяха по Бога, имат тия страдания, ако бяха живяли по Бога, щяха ли да имат тия страдания?

Казвам: При сегашния живот, самообладание трябва. Колко мъчно е човек да се самовлада. Една илюзия има. Че нашето сърце чувства по-бързо отколкото нашият ум. Ти чувствуваш нещата преди да си мислил. Добре е първо да мислим, че чувствата да дойдат отпосле. Мисълта да даде едно направление на нашите чувства. Не само трябва да обичаш човека, не само да го прегърнеш и целунеш, но онова, което направиш за него, да остане паметно в неговия живот, че през цялата вечност да е доволен, че си му направил добро. Казва: „Оставаше още да ми счупи ребрата като ме стисна“. Значи, че не е направил добро. Или си го угостил, че той после трябва да повръща. Ти си го целунал, стиснал си му ръката, че през целия живот не може да забрави туй. Това е едно добро.

Казвам: В този живот трябва да направите нещо, което да мине в другият свят с вас заедно. Вие седите и казвате: „Какво ще бъде?“ Аз разсъждавам обективно. Животът както сега го живеем, той е живот на миналото, каквото са мислили хората. Има един живот, както хората са го създали. Какво трябва да се прави за в бъдеще? - Ако имате захарин 1 грам, да кажем, той е равен на 700 г. захар. Тогава какво ще правиш? - Ще го разредиш. Ако вземеш този захарин под езика, целият ден ще плюеш, ще ти текат лигите. Понякоя път вие мислите, че Любовта е играчка. Един грам Любов е равен най-малко на 10 милиона грама захар. Знаете ли какво нещо е то? - В силната Любов произвежда отвращение. Някой път не разбирате, обичате някого, но ти имаш отвращение, не искаш да го срещнеш. Туй е толкоз захар, по-

малко давайте любовта си. Вие искате изведнъж да дадете любовта си. Един грам Любов струва 10 милиона грама захар. И тъй вземете вие на иглата си и я разтопете във вода. Не, че в човек има лошо чувство, но такова силно възбуждение, че той не знае какво да прави. Та казвам: Това е новото схващане. В религиозните общества, понеже влизат и те не знаят пропорцията на любовта. Хората станат религиозни, скарат се, от Любов се карат. Всичките караници в света стават все от Любов. Няма караница в света, която да е станала без Любов. Все от Любов стават. Като обикнеш едно, ще се скараш. От обич към жена си, мъжът ще се скара с всичките мъже. Жената от обич към мъжа си, ще се скара с всичките жени. От обич към детето си, човек ще се скара с другите. Господарят от обич към слугите си, ще се скара с всичките други господари. От обич към парите, ще се скараш с другите хора. Обичта е, която ви кара да се карате.

Та сега ние сме дошли до въпроса. Казвате: „Какво мисли Господ?“ Господ казва: Този път, по който вървите, няма да имате добри резултати. Ти вървиш, виждаш погрешките на хората. Твоите очи не са направени да гледаш погрешките. Твоите очи са направени да гледаш хубостите, Божия свят, хубавото. Ти си се обърнал да ходиш да гледаш дребнавите работи. Забравил си Божиите работи, гледаш неща, които не са Божествени. Разправяш за едно, друго, губене на време. Нашето сърце е направено да чувствуваме Любовта. Ако ти чувствуваш скръбта, ти пак си в кривия път. Скърбиш. Не трябва да скърбиш, ще намериш един цяр на скръбта. Ти криво мислиш. Право ще мислиш. Със светлина ще мислиш. Умът ти не е създаден за тъмнина. Умът ти е създаден за Божествената светлина. А пък сърцето ти е създадено за Божествената топлина. Казва: „Аз не съм толкова лош“. Туй е хубаво да се сравняваме, че не съм толкова лош, но не съм и толкова добър. Аз съм по-високо от животните, но седя по-долу от ангелите. Казвам: Вие страдате. Знаете ли защо? - Че сте ходили в градината. Всички страдате, че сте много добри. Много Любов имате. Трябва да развиете вашата Любов. Няма да дадете повече Любов, отколкото трябва никому. Нито по-малко, отколкото трябва. На всеки ще дадете толкоз,

колкото му се пада. Това животът изисква. На всеки един човек да дадете толкоз Любов, колкото му се пада. На всеки ще дадете толкоз хляб, колкото му е потребен. Ако дойде при вас една муха на гости, колко хляб ще изяде? - Много малко разноски ще ви направи. Тя ще влезе в паницата, ще близне, казва: „Много ти благодаря“. Но, ако дойде един слон, вие имате желание, които са слонски желаниа. Има желаниа в нас, които са като на слона. 75 кг. ще изяде той ориз на ден. Ако го угощавате не зная колко ще ви коштува. Въпросът не е да се спираме върху нашите погрешки. Нашите погрешки показват, че ние не сме работили. Ние не сме турили нещата на място. Че сме работили, никой не може да оспорва. Един човек, който греша, по-добре да греша, отколкото нищо да не прави. За предпочитане е да греша, отколкото да не греша. Но за предпочитане е добро да правиш, отколкото да греша. За предпочитане е криво да мислиш, отколкото никак да не мислиш. Но добре да мислиш е, по-хубаво. Не е въпросът сега какво трябва да правим ние. Господ казва: „Ще залича престъпленията ви, и вече няма да ги помена. Обърнете се към Мене.“ Значи тръгнете по правия път, всичко ще ви тръгне. Но ако Господ заличава греховете, пък ние постоянно ги правим наново, трябва да ликвидираме със старите си разбирания. Сега в тази година, изисква се едно ново решение, което практически да приложите. Какъв опит бихте искали да направите? - Един опит, който не е правен, да се не повтаря. Какъв опит да направим, който да бъде полезен за всички. Ще ми кажете: „Да живеем добре“. Какво значи добре да живеем? - Често като посещавам хората, виждам някой път хубави неща, мисля колко му е хубава къщата. Казвам: Каква хубава мобилировка! И веднага изкушението дойде. Аз съм на кривия път. Мисълта, че по-хубава къща няма, е изкушение. Светът, в който съм, в по-добър свят не съм бил. Аз тъй като живея, в по-добър свят не съм бил, отколкото този. Аз като погледна света казвам: По-добър свят не съм видял в дадения случай. Във всичките други отношения по-добър свят не съм видял. В миналото съм бил, но сегашният свят е по-добър, отколкото в миналото. Доброто в света върви във възходяща степен. Вие казвате, че животът ви е нещастен, туй е едно

неразбиране. Вие живеете в Бога. Всичките тия хора са пълни с Любов. Ако вие ги обикнете, навсякъде ще намерите хора, които да ви обичат. Най-малко ще има един човек, който да ви обича. Вие се чувствувате нещастни, вие се чувствувате самотни, вие чувствувате, че нямате синове, дъщери, приятели. Това са големи заблуждения, от които не може да се освободите. Главата ви е пълна все с неприятели, че имате. Заблуждения имате. Всеки ден като се събудите, Господ казва: Какво мислиш днес да правиш? - „Ще се карам с жена си“. Защо те пита какво ще правиш? - Ти имаш един приятел, с който ще се караш. Господ те пита: Не може ли другояче? - Ти казваш: „Да се научи тази жена, че мъжът е глава“. Хубаво, ти имаш една жена, но същевременно и ти си женен. Всеки един човек, който е в зависимост от другите, той е жена. Единствен мъж в света е този, който не е зависим. Кой е мъж? - Единствен мъж е, който е независим от всичките мъже. Единствената жена е, която не е зависима от всички жени. Всички жени, които са зависими какво трябва да правят? - Вие търсите свобода. Аз ще ви кажа как се придобива свобода. В онзи момент, когато почваш да обичаш, ти си свободен. Но щом те освободи Господ. Ти щом обичаш някого, дяволът казва: Той е за тебе, завладай го. Ето ти си влязъл в прегрешение. Като обичаш хората, освобождавай ги. Този, когото обичаш, той е вързан, отрежи го. Кажи му: „Тъй както аз те обичам, и ти тъй обичай“. Кажи му той да обича втори, трети. Всеки да каже: „Както аз те обичам, така и ти обичай другите“. Предавайте го това. И тъй да се предаде по цялото човечество. Че всеки, като обича някого, да го освободи. Вие ще кажете: „Де ще му излезе края?“ - При сегашното разбиране къде ще му излезе края? - Сега при мене са идвали и са ми давали съвети. Казват: „Учителю, кажи му, че по кривият път върви“. Някой вървял по кривия път. Това не е право. Не може да му кажа, как ще му кажа: Ти вървиш по кривия път. Аз не съм намерил още разрешение, че той по кривия път върви. Как ще го спра сега? Който върви по кривия път, ти не може да го спреш. Този човек се е влюбил, дошла Любовта. Защо е в кривият път? - Любовта върви по крив път. Сега разбирате ли ме? - Какво значи крив път? - Любовта не е избрала един метод, в който нещата може да се

реализират. Ами, че ти обичаш Бога, какво трябва да мислиш заради Него? - Де се ражда грехът? - Щом обикнеш Господа, ти виждаш, че той дал на другите повече отколкото на тебе. Ти вече критикуваш и извършваш престъпление. Ти вървиш по кривия път. Вие ще ми разправяте, че в грях ви е родила майка ви и т.н., но и вие се раждате в грях. Ти сега се раждаш. Щом видиш, че Господ дал къща някому, деца, ти вече вървиш в кривия път; зарадвай се, че този човек е богат, че този човек е учен, като че ти живееш в него. Зарадвай се, че той е богат. Щом той е богат има шанс и ти да станеш богат. Щом той е учен, има шанс и ти да станеш учен. Щом той е силен, има шанс и ти да станеш силен. Радвай се. Новото е там. Вие казвате: „Като дойде Христос на земята, Той ще освободи хората“. Как ще ги освободи? Преди 2000 години освободи ли ги? - И днес, ако дойде ще ги освободи ли? - Няма да ги освободи. Някой искат да кажат: „Кажни ни какво да правим?“ Скърбете с онези, които скърбят, радвайте се с онези, които се радват. Как ще разберете думите: „Скърбете с онези, които скърбят.“ Аз тълкувам: Обичайте ония, които скърбят. Те са хората, които можете да обичате. Като срещнеш някой скърбен човек, обикни го. Да ти е приятно, че си срещнал един скърбен човек. Една нова идея има в него, обикни го. Като срещнеш този радостния какво трябва да правиш? - Него разлюби. Какво ще разберете да го разлюбиш? - Като срещнеш радостния, ти се поспри той да те залюби. Щом той е радостен, тебе ти липсва нещо, той трябва да те залюби. Скърбният залюби. Като срещнеш радостния, той да покаже радостта. А като срещнеш скърбния, ти покажи Любовта си. Като срещнеш радостния, той да покаже любовта си. Ти кажи: „Аз се радвам, че срещнах един човек, който има условия да ме люби“. Дали ще го залюбя то е въпрос. Ако ме залюби казвам: Покажи любовта. Ако не ме залюби, той не е разбрал и неговата радост няма да трае дълго време. Ако в радостта си обичате хората, вашата радост ще се продължи. Ако срещнете скърбния и го обикнете, скръбта ще се спре. Ако скърбния не може да залюбиш, скръбта ще мине у тебе. Сега това са новите положения. Със старото като сравнявате новото, в ума си трябва да правите новите опити. Изведнъж няма да може

да промените живота си. Вие стария живот го дръжте както е. Старият живот го дръжте на едно място и го сравнявайте. Като отидете на оня свят какво ще занесете със себе си? - Старите разбирания. Сега ще идете при Господа, ще кажете, че сте били много нещастни, че сте се молили, че братята не са ви разбирали, че не сте били разбрани. Като идете в другият свят какво ще кажете? - Господа разбрали ли сме ние? - Ти не си бил разбран, но попитай ти разбрал ли си Господа. Благословенията, които Бог ти дал, ти разбрал ли си ги? - Добрините, които Той ти е дал, какво си направил? - Ние очакваме един ден да станем по-добри, че тогава да служим на Бога. Днес трябва да направим най-малкото добро. Настоящото добро струва повече, отколкото добрините, които след хиляди години ще ги правим.

Кажете сега едно число. Осем. Ще прочетем осма страница. Да видим осма страница какво ще разреши? (Учителят прочете няколко реда от 8-ма страница). „...*Всичките велики хора, които са живяли в миналото ..... на човечеството*“. Имате само едно правило. Когато правите вашите опити, не разправяйте какви опити правите. Приложете и вижте какви резултати ще има тази Любов. Какво е новото разбиране на Любовта? Когато обичате един човек, трябва да излязат два лъча, един лъч от вашето сърце и един лъч от вашият ум. Ще направите първата връзка. Щом направите връзката, тогава Божественото във вас ще се прояви. Понеже Господ казва: „Дето са двама или трима събрани в мое Име, там ще бъда и аз.“ Законът е: Щом обикнете някого, Господ е там. Там, дето е Бог, престъпление не може да стане. Та казвам: Поддържайте идеята, радвайте се дето и да видите Любовта. Не я спъвайте. При сегашният живот, дето и да се зароди Любовта, мислите, че се е зародило някакво престъпление. Има възможност като не се изпълнява Волята Божия, може да се роди едно престъпление. Право е, че Любовта има опасна страна. Любовта може да стане повод да се роди едно престъпление. Обичаш някого повече отколкото друг. Христос имаше ученици, обичаше Йоанна повече, казва Писанието. Но каква беше Любовта Христова? - Този, когото обичаше Христос, като го хванаха за дрехата, че гол избяга. Петър, който мислеше, че обича много

Христа, три пъти се отрече от Него. Туй показва, че Любовта е до една степен. Йоан оценяваше живота повече, затуй остави дрехата си и избяга, млад беше той. Дрехата остави, гол остана, за да се освободи, да иде да проповядва. Апостол Петър, за такова достойнство казват му: „И ти си от Неговите ученици“. Той казва: „Не, не съм“. В дадения случай защо се отрече? Съвсем други причини има. Много по-дълбоки причини има, отколкото се схващат. Апостол Петър мислеше, че не си струва. Казва: „Преждевременно е. Виждам как този го хванаха да го мъчат, не искам да страдам, нищо повече. Ние мислихме, че Царството Божие ще дойде. И Христос ще стане цар. А пък аз какво ще направя?“ - Казва: „Не съм от Неговите ученици, не поддържам туй учение“. Аз точно вярвам, както и вие вярвате. Всеки ден може да играеш ролята на Йоана, като те хванат, оставиш дрехата; може да играеш и ролята и на апостол Петър, казваш като те пипнат, не съм от Неговите ученици. Всеки ден става това. Във вас това е една драма, която става. Ние пред себе си не издържаме изпита. Някой път гледам колко ние сме склонни като децата. И постоянно казваме неверни неща. Някой върви, блъсне вратата. Казват: „Кой тресна вратата?“ - „Не съм аз, казваш, вятърът я блъсна.“ Аз гледам понякога път като седя горе, който затваря прозорците, чета характера му. Дойде една вечер един и ги затваря, трак, трак, тресе се горе. Той като ги затваря, не ги бута полека, не затваря тихо, но като ги удря, че се тресе. Сега, не че той е виновен, но той бърза. Той иска да свърши работата, да излезе и да върши друга работа. Та ние сме тези, които така затварят прозорците, че всички чуват. Като затваряш прозорците, тракаш - някой оттук са станали много силни. Наблюдавам някой доста ги похвалявам. Имам горе един прозорец. Дойде някой хлопа, аз искам да видя кой хлопа, полека отворя прозореца, тъй тихо го отварям, гледам той насочил очите си към прозореца. Аз така тихо го отварям, намазах го да не скърца. Казвам: Браво, за музикант става този. А друг път като отварям прозореца, не гледат. Към вратата (гледат) - и туй е хубаво. Туй е едно чувство. И то е хубаво. Ако така се развие туй чувство, да познаваме отде Господ ще ни зърне, то е много хубаво. Като отидем да гледаме

слънцето като изгрива, гледаме отде ще дойде. Все ще изгрее отнякъде.

Та първото нещо сега: Икономия на вашата енергия. Икономисвайте енергиите, които имате във вашето тяло. Икономисвайте енергиите, които имате във вашето сърце, понеже ако не се икономисват, няма от къде да се вземат. Икономия трябва да се прави, за всяко нещо, което правим. Не да станем буквоедци, но за всяко нещо, което вършиш, да икономисваш енергията. Тъй да ти подшушне твоята интуиция, какво трябва да правиш. Онова, което отвътре ти се дава, или да вземем следното правило: Ти имаш очи, като виждаш пътя, погледни на пътя, по който очите ти сочат. Вътрешната интуиция, това са вътрешните очи, които ти показват пътя, по който трябва да вървиш. Има един закон, който казва, че във всичките неща, ако оставим Надеждата и Вярата постоянно да действуват в нас, работите ни ще се уредят много по-лесно. Ако болният остави на Вярата, тя ще го излекува по-лесно, отколкото ако се тревожи. Онзи, който боледува, ако остави на своята Надежда, по-скоро ще оздравее. Надявай се и вярвай, няма да изгубиш нищо. Може да не спечелиш, но няма да изгубиш. Но ако не се надяваш и ако не вярваш, нищо няма да спечелиш. Ако се надяваш и вярваш, ако не спечелиш, загуба няма да имаш. Ако не се надяваш и ако не вярваш, ще имаш загуба. Нали имахте една задача, каква задача имахте? Сега разсъждавайте. В Америка често подаряват. Има един ден, наричат го Ден на благодарността, един ден в който дават. Той е ден на даване, на благодарност. Него ден студентите изпращат чекове по пощата, по 25 хиляди долара, 50-60 хиляди, ще получиш такъв чек, но никъде не можеш да го осребриш. Американците обичат да дават такива чекове, с подписи, заверени. Туй е хубаво за обнадеждване. По-хубаво сто долара да може да ги осребриш, отколкото 25 хиляди долара неосребрени. Сега нашият живот на земята мяза на такива чекове. По-добре материално благо от 100 долара, които може да се осребрят.

Сега направете за 10 дена следната задача: Сега нали има по 50 стотинки. Ако направиш една погрешка, ти глобиш себе си, глоби този, който е недоволен с половин лев. Ако е недоволен с

още 1/2 лева. Глобявай го, докато престане. Понеже, той е заинтересован в материалните работи, 50 стотинки глоба. Като върви в съгласие с тебе речи: „Давам ти 50 стотинки“. Още като говори, още 50 стотинки. Може да му давате по 50 стотинки, много е 10 деня, хайде за 3 дена направете този опит и вижте колко пъти ще спорите със себе си, колко глоба ще наложите. С този опит ще видим докъде е дошъл спорът в хората. Този спор във вас е спор на цялото човечество. Хората спорят, всички търсят своето право. Този опит може ли да го направите? - Всякога, когато е раздвоено съзнанието ви, турете 50 стотинки глоба. Щом се раздвои съзнанието, 50 стотинки, турете глоба. Три пъти може да направите опита. Сутрин на ставане, обед и вечерно време. Сутрин няма толкоз опасност, но към обед има опасност. И вечерно време. Ще държите съзнанието си будно, невъзмутими ще бъдете. Като съдия, който съди. Каквото говорят, ти невъзмутим ще бъдеш, безпристрастен. Седнете на съдийския престол и ни най-малко няма да се смущаваш. Адвокатите какво правят? - Ти ще седиш невъзмутим. Сега, ако ви турят вас да съдите в света, ще оправите ли света? - Да благодарим, че има друг да съди, от който се учим. Съвременните съдии в света са от най-умните хора, които са турени да съдят. И тия проповедници, които сега са турени и те са от най-добрите. По-добри от тях няма. Ако те правят погрешки, значи от най-добрите Господ като избирал, избирал, по-добри от тях няма. Тия майки, които са сега в света, са от най-добрите, които Господ намерил. Ако те правят погрешки, няма по-добри. Тъй щото имайте предвид, че светът е направен от най-добрият материал, който Господ имал в дадения случай. Пък вие като се трудите и вие ще бъдете кандидати за в бъдеще. Всичките тия опити се правят, за да станете кандидати. Ако не се кандидатирате, каква е вашата цел за в бъдеще? - Като идете в оня свят, какво бихте искали да направите? - Най-първо като идете в оня свят, трябва да имате един да ви приеме на гости, в дома си. Вие всички имате за цел Господ да ви посрещне. Христос толкоз милиони хора има по вашия път, как ще ви посрещне? - В невидимия свят, когато ви посрещне Христос, всички от оня свят те ще се скрият, ще влязат в тебе, ще останеш

само ти и Христа няма да видиш много. Само ти и Той ще останете. Те с вас ще бъдат. Вътре във вас ще влязат и всичките ще гледат как ще ви посрещне Той. На тях прави голямо удоволствие да видят как ще посрещне Господ един човек от земята. Ще влязат вътре в него и ще гледат с удоволствие на неговото посрещане. Тъй щото вие ще се чувствувате сам с Христа. Няма да има както тук да гледат как ще ви посрещнат. Тук на земята всички не може да се посрещнат по този начин. Затуй, не може да стане посрещане тука. Един цар всички не може да посрещнат. Малцина може да го посрещнат. Той може да посрещне малцина. Целият народ той не може да посрещне.

Добрата молитва.

XVII година.

*17 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 26 януари 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

Бележка /на координатора Вергилий Кръстев/:

Учителят Петър Дънов цитира по отпечатани лекции на посоченото томче. Същите лекции са преработени, преразказани и не са оригиналното му Слово. При проверка, същите лекции не бяха намерени в Държавен исторически архив, поради което се поместват както са отпечатани, т.е. редактирани.

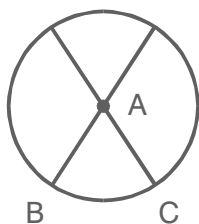
ЩЕ ИДЕШ И ЩЕ СЕ ВЪЗРОДИШ

Отче наш.

„Духът Божий.“

Изпяхме „Махар Бену Аба“.

Трябва да се погледне на живота обективно. Тъй както се гледа сега на света, не може да се даде никакво разрешение на живота. Не може да имаме правилно разбиране. Всеки ще има едно противоречие. Какво представя този чертеж?/Фиг.1/ - Този кръг представя вселената. Това са крайните възможности на всичката видима вселена. А е Божественият център. Всичко излиза навън.

Фиг. 1

Какво се крие зад този център е неизвестно. Даже туй, което е проявено, не го знаем. Даже онова, което е положено в главата на човека, онази материя, която е положена в неговата глава не я знае. Много малко знае, много малко разбира. За своята дихателна система, за своята стомашна система малко разбира по тънкостите. Едва сега учените хора разкриват какви са отношенията.

Та казвам: Всякога имате два диаметъра, които минават през центъра. Вземете Любовта, Любовта не е нещо, което изтича от нас. Любовта е творчески принцип, който изтича из центъра на цялата вселена към периферията и следователно физическият свят не е в центъра, но в периферията ВС. Тия двата лъча, които са излезли, те са образували човека и са образували един триъгълник. Какво показва триъгълникът? - Триъгълникът показва силата на направлението на Любовта. Вие казвате, че двама души се обичат. Двама души на земята не може да се обичат. Вие

искате да се приближите. Двама души никога не може да се приближат. Ако се приближат и се хващат за ръцете, това не е никаква близост, то е проявление. Може да се хващате за ръцете, но мислите ли, че сте близки. Това не е близост. Двама души може да са хванати за ръцете, но много далече да се намират. Щом вие кажете, че сте близки, считате нещо пространствено. Значи душата е много малка. Вие казвате, че двама души са близки. Считате, че душите са нещо материално, а щом са материални, те са малки. Щом са нещо малко или голямо, те са физическият свят, материалният свят. В духовния свят нещата може да бъдат близки и далечни, за нас близко и далечно пространствени. В духовния свят, когато двама души се обичат, те са близки. А когато не се обичат, те са далечни. Когато казваме, че са далечни, когато единият е поставен на 200-300-400 км. далече, тъй щото между физическото проявление не може да има отношение. От физическо гледище разглеждаме живота. Какво разбираме под ВС? Тъй както се проявява един човек, който е създаден от ВС, той не може да бъде щастлив на физическото поле по единствената причина, че страните ВА и СА са по-големи от ВС; следователно излиза от центъра, има по-голяма енергия. Човек не е в състояние да изкаже тази енергия. Един човек, който е хилав физически, в него чувствата преодоляват, вследствие на това, организъмът му е слаб. При най-малката причина в света, той може да умре. Значи, колкото вие сте по-далеч от центъра А на вселената, толкова ВС е по-малко. Линията ВС трябва да бъде равна на ВА. Ако искате да имате едно отношение, и обратното може да стане. Ако вие се приближавате към този център на вселената, у вас тялото завзема всичкото пространство, пък другите линии са къси, вашият ум е слаб. Вашето сърце е слабо. И вие ще имате тогава един живот, в който съзнанието не е пробудено. Та казвам: При един духовен живот, тялото трябва да се регулира от сърцето и от ума. И тогава те се стремят, А е в един дом. Хората искат да се създаде един дом. Раждането на едно дете представя Божествения център, от който хората са излезли. Една жена иска да има дете. Тя не знае какво значи дете. Дете, значи да се върнеш от центъра, от който си излязъл,

да се стремиш. Когато мъжът и жената искат да се обичат, те не могат да се съберат да си гугуцат. Те трябва да се върнат в Божествения център, да имат едно дете. Те искат да си гугуцат двамата, да се съберат, което е невъзможно. Затуй, когато в един дом няма деца, няма Божествен център, не може да се разбират, криво се гледат. Или мъжът, или жената, или приятелите, които нямат общ център, нещо Божествено, не може да се обичат. Без идея в света, не може да има никаква обич. Идеята е центърът, към който се стремят. Вие казвате: „Да имаме пари“. В света онова, което гарантира човека, това е неговият ум, неговото сърце, това е неговата гаранция. Всичките други неща, които вие желаете, то е проявление. Бог щом ви е дал един ум, той ви е гарантирал. Щом ви е дал едно сърце, той ви е гарантирал. Щом ви е дал едно тяло, той ви е гарантирал. Каква друга гаранция искате? Казвате: „Не може да живеем“. Щом двама души не може да живеете добре, нямате идея. Щом двама души са в стълкновение, нямат идея. Стълкновението е едно напрежение отвътре. Сега вие може да мислите, че Любовта нагоре отива. Любовта е отгоре. АВ и АС, това са два Божествени лъча, които слизат в човека. Единият лъч образува неговото сърце, другият лъч образува неговият ум. Те и двата, съединени образуват неговото тяло. Вие искате да знаете някой път какво нещо е Господ. Как предполагате, какво нещо е Господ? - Аз ще ви попитам какво нещо е въздухът? - От какво се състои въздухът? Въздухът е от кислород и азот. Виждали ли сте вие кислорода и азота? - Някой предполага, че е от кислород и азот и вие казвате, като че сте го видяли. Въздухът донякъде виждате, но го опитвате чрез дробовете. Ти въздуха постоянно го опитваш, той влиза и излиза, макар че не го виждаш, обаче влизането в тебе ти го усещаш. Туй, което влиза и напълва дробовете, като излиза, събират се дробовете, постоянно има в тебе едно движение навътре и навън, навътре и навън. Туй разширение, туй движение какво показва? Когато ние се разширяваме, значи от Божествения център нещата влизат в нас. Всякога в разширението на една идея подразбираме енергии от Божествения свят идват в нас. Когато се изпразваме, показва, че ние отиваме към Божествения

център. Щом издишаш, отиваш към Бога. Всяко издишване е движение към Бога. Като издишаш ти какво трябва да кажеш? Вие сега издишвате. Казвате нещо, и тогава не приемате толкоз колкото трябва от Божественото. Вие не може да приемете, понеже сте заети с някои работи. Вие се занимавате с неща, които не ви влизат в работа. Един ученик, който влиза в училището да се учи, който е на 10 години и мисли как ще се ожени, как ще има деца, как ще ги храни, какво ще научи той? Нищо няма да научи. Вие се занимавате с работи, които са ни в клин, ни в ръкав. Занимавате се какво ще ви бъде положението в оня свят. Между ангелите ли ще живеете? Тия работи не ви влизат в работата. Между хората ли ще живеете? - Ще живеете между някои, но то е предположение. Кой е ходил между ангелите? - Ангели има и на земята. Като намерите един разумен човек, то е един ангел. Като намерите един добър човек, той е един ангел. Всеки един добър човек е ангел, всеки разумен човек е ангел. Доста ангели има. Всичките добри хора на земята са все ангели. Всички лоши хора са паднали ангели.

В една окултна школа, хората вярват. Искат да разбират защо Господ така направи света. Те се месят защо Господ направил света така. Това не им влиза в работа. Те трябва да се учат. Трябва учение сега. Първите хора, които като влязоха в първата окултна школа, не учиха добре, лениви бяха. Всичките наши нещастия, които сега ги носим, се дължат на онази леност, когато хората се учили в школата на сърцето. Когато сърцето се е учило, те са учили през куп за грош. И сега, понеже трябва да се служи на сърцето, проверяват и виждат, че работите са лъжливи и всичките грехове, които сега правят, пак излизат от лъжливото учение на сърцето. Какво трябва да се прави сега? - Сърцето трябва да се очисти. Трябва да се поправи. Как ще го поправиш? - Как ще го поправиш като не знаеш. Сега аз разглеждам въпроса в далечното минало, когато човек е грешил. Аз не държа хората отговорни, но разглеждам хората, които някога си едновременно всички са се учили.

Та казвам сега: Във вашето служене на Бога, вие трябва да служите на Бога, за да може Бог да поправи вашето сърце. Ако

сърцето ви не се поправи, то кармически вие ще се върнете в школата на сърцето, ще напуснете човешкият свят, ще влезете в света на животните. Животните изучават школата на сърцето сега. Че вие ще се върнете назад, подразбирам, ще изгубите онези условия, при които човек може да се развива. На вас, на сегашното човечество са дадени условия да се развива вашият ум. Тази енергия, която е дадена за учението на ума, хората иждивяват за нищо и никакво, за непотребни работи на сърцето. Представете си, че вашият баща ви е пратил да учите в странство, дал ви е 30-40 хиляди лева, а вие с тези пари вземете, че си направите хубав костюм, хубави обувци, купите си часовник, пръстени, дойдете през зимата, средства за храна нямате, пари за въглища нямате, за светило пак нямате. Откъде ще вземете, какво ще правите? - Ще започнете да продавате. Ще продадете обувката много евтино. Често има цигулари, доста видни и залагат цигулката си. Когато хората залагат цигулката, от която зависи неговото препитание, няколко пъти залага цигулката си, Провидението го избавя от неговото нещастие, защото без цигулка Паганини щеше да бъде неизвестен. Тогава какво става, че вие залагате вашето сърце някъде? - Щом като изхарчите всичките енергии, които ви дава, вие заложите сърцето си някъде. Тогава младата мома ще каже, че се е влюбила в един момък. Тя заложила сърцето си. Тя няма какво да залага сърцето. Този момък и тази мома те не са дошли за търговци да стават. Казва: „Готова съм да се жертвувам за него!“ Човек е дошъл в едно училище да се учи. Вие трябва да знаете, че вие сте дошли да служите. Вие трябва да знаете, че вие сте дошли най-първо да учите Любовта. Такава, каквато имате, ти на един човек ще му послужиш, на болния ще му превържеш крака, ще му послужиш, ще му дадеш една чаша вода, хляб; никакво друго отношение, прегръщане и целуване. Да пишем писма. Ще си пишете, каквото искате, но да умираме един за друг, туй няма никакъв смисъл. Всички глупости и страдания на хората, че той умира заради нея, че ти умираш заради него. Всеки умира за себе си. И най-после и двамата умират. Писанието не казва, това е живот вечен да се влюбиш в някой човек или в някоя жена, не е това живот вечен да се влюбиш в парите, не е

живот вечен да се влюбиш в знанието. „Това е живот вечен да позная Тебе, Единаго, Истинаго Бога, от Когото всичко излиза.“ Това е Новото учение. Казва: „Ти вярваш ли в Бога?“ - Казвам: Има ли той право да ме пита аз вярвам ли? - Щом имам ум, вярвам. Ако съм без ум... Всеки човек, който има ум, вярва. Вярата вече е основана върху ума. Всеки човек, който няма ум, той не може да вярва. И ако той казва, че вярва в Бога, той лъже. Той обича една мома. Казват: „Обичаш ли я?“ - „Не я обичам“. Погледне я. Казват: „На нея гледаш“. - „Другите гледам, не нея гледам“. Първо той лъже. Най-първо ще се освободите, гледате погрешките на другите хора. Вие се лъжете. Погрешките не стават на земята. Погрешките са станали горе, тук се проявяват. Пука се една бомба, извърши едно престъпление. Тази бомба е направена някъде, в някоя фабрика. Колко гениални хора мислеха, докато измислят една бомба. Казват: „Една бомба се пукнала и убила човека“. Този човек, когото убила той е далеч, но и във вас се пукат бомби. Скарали сте се, някоя бомба е пукната. Направи една пакост. Казвате: „Кой донесъл бомбата, откъде дойде тази бомба?“ На много деца са се откъснали ръцете като човъркат запалките на някоя бомба. Откъснат се пръстите. И вие човъркате някоя астрална бомба. Казвате: „Той ме обиди“. Какво нещо е обидата? - Раздвижване на въздуха. Дошло нещо до тебе. Но тази идея не е на физическото поле, тя иде отгоре, тя слиза. Ти имаш идеята, че високо положение имаш, че ти си едно Божествено Същество. Някой друг те обиди, следователно, за да оправиш работата, щом те обиди някой иди при Господа, тъй както един брат като се обиди от своите братя ще каже на баща си: „Брат ми ме обиди. Аз искам да знаеш ти ли си ме родил? Него дали си родил, искам да знаеш. Ти ли му даде тази заповед? Ако е от тебе, нищо не казвам, но ако е от него, той произволно си позволява; аз искам да знаеш“. Вие да идете при баща си и да кажете: „Защо ме обиди?“ Той не може да те обиди. Брат ти никога не може да те обиди.

Та казвам: Това са новите разбирания. Вие казвате, че имате свобода да правите каквото искате. Там е злото. Човек в знанието си може да прави всичко, и в незнанието си може да

прави всичко. Всичките нещастия в света произтичат от незнанието. А всичкото щастие в света произтича от знанието. Злото е незнанието на миналото. Доброто е знанието на сърцето. Като се е учило добре, сърцето създава доброто. И сърцето дете не се е учило добре, създава злото. Умът сега като се учи, той ще създаде правото в света. А ако не се учи, умът ще създаде безправието. Туй безправие, което съществува в света сега, то се дължи на ангелите, когато минаваха през областта на ума. Ония ангели, които не се учиха добре, в ума си създадоха безправието в света, следователно ние теглим последствията на тяхните прегрешения. А ония ангели, които се учиха добре, служат пак на човечеството. От тях учим сега правдата. Те създадоха правото, онова благородното чувство.

„Търсете Царството Божие и Неговата Правда“.

Казвам: Трябва да се учат хората. Всички трябва да се учат от добрите хора. От ангелите, кое не е право и кое е право. Един човек трябва да те обича, както обича себе си. Туй е правото. Всеки човек, който не обича себе си, както Бог го обича, то е безправие. Всеки човек, който не обича себе си или всеки човек, който не обича Бога, както той го обича, е безправие. Всеки човек, който обича Бога, както той го обича, то е правото. Всеки човек, който обича правото, който обича Бога, той е добър. Всеки човек, който не обича Бога, тъй както той го обича, това е зло. Що е зло? - Щом не обичаш Бога тъй както Той те обича, това е зло. Конкретно да знаете откъде произтича злото. Злото произтича от сърцето. Щом обичаш Бога, тъй както Той те обича, това е добро. Сега не искам да се спирам върху тази причина, която заблуждава хората. Ако се спра върху нея, ще ви дам толкоз силно вино, че всички ще заспите, и ще се опияте. Не искам да ви черпя. Ако ви почерпя само по една чаша, ще ви опия и всички ще заспите. Този закон е верен. Ако тебе ти разкрият какво нещо е Любовта, както сега живеете в света, ако се разкрие какво нещо е Любовта, всички ще заспите. В доброто всички ще заспите. Тялото не може да издържи, защото в Любовта има напрежение на нервната система. Когато се влюби някой в нещо, мъж или жена, той ходи навсякъде, не може да се спре върху нещо. Той ходи из къщи.

Като седи, влезе в ума му мисълта. Какво седи. Той каквото види, се мята да я види. Каквото направи в къщи, навсякъде все нея вижда. На автомобила отзад видял ѝ главата. На коня я видял, че ходила в странство. Той накъдето и да ходи мисли къде е тя. Туй е неразбиране. Тя ходи, разхожда се, а той пъшка. Защо се разхожда? - Сега разбирайте обективно. Много обективно трябва да се разбира живота. На всинца ви ще побелеят главите. Знаеш какво значи побеляване? - Кирливите ризи трябва да се турят в коритото, да се операт хубаво. Побелялата глава показва, че са опрани. Тези, които носят черни коси, още не са опрани. А тези, които носят бели коси, са опрани. Някой път като те перат, одерат те. Да се намери добър перач, като те опере, да не съдере дрехите. Побеляването на дрехите седи в лошото пране. Че като операт хората заминават за другият свят. После пак ще дойдеш в нова форма, строен.

Та казвам: Започнете да изучавате Любовта наново. Оставете всяка душа свободна. Не се влюбвайте. Обичайте. Какво ще се влюбиш, тя има работа. Като видиш че чете, моли се. Дошъл един ми разправя за себе си, той седи и мисли, къде ли е отишла жена му. Някъде по мъже. Аз я виждам на едно място, тя коленичила, моли се на Господа. А той мисли, че тя ходи по мъже. Казвам: Тя ходи на Бога да се моли. А ти мислиш, че тя ходи да върши престъпления. Че кой от вас не върши тия работи? Когато мислиш нещо, трябва да знаеш, че е вярно. Всяко нещо, което не е вярно, то е лъжа. Тази лъжа скъпо ще ти коштува за в бъдеще. Не допускайте в ума си никаква лъжа. Никаква съзнателна лъжа. Даже лъжата изпъдете навън, защото е една бомба. Ще кажеш: „Не си виновен братко“. Ако една бомба експлодира, тури я далече да се пукне. Един ден като се пукне ще ти причини вреда. Всяка лоша мисъл, която остава в твоя ум или в твоето сърце, тя ще експлодира. И като експлодира, ще причини вреда. Казвам: Такива наследствени бомби има оставени от нашите прадеди, баби, чичовци. Не си виноват ти. Ти ще прегледаш навсякъде. Като ги намериш, полекичка по всичките правила ще ги изхвърлиш далеч, че в къщи да не остане никаква бомба. Сега казвате: „Да се обичаме всички“. Има един начин за самовъзпитание. Туй

положение в което сте дошли, вие се намирате в едно натегнато положение. Боледувате, защо? - Боледуването винаги се дължи на човешките чувства, на неестественото развиване на човешкото сърце. Аз следя тия неща. Казваш: „Как ще се оправят работите, съвсем загазих? Та пари нямам, та туй нямам. Та здравето си изгубих. Един ден ще ме погребат. Къде ще ме погребат?“ - Ще оставите, това са стари сметки. Те се разрешават. Те нямат никакво друго разрешение. Един българин ми разправяше една приказка за баща си, който ходил в оня свят. Той бил български чорбаджия, богат. Разболява се и се пренася три дня. Като се връща казва: „Синко, не трябва да се живее досега както сте живяли. Ходих в оня свят и видях как живеят. Донеси ми тефтерите“. Донесят му тефтерите и той ги хвърля в огъня, казва: „Така не може! Ако ти искаш да вървиш в моя път, изгори тефтерите! Нов започни!“ Трябва да започнеш наново! Вие искате Господ да ви помага. Вие искате Господ за вас всичко да направи. Ама мислите ли, с едно повишение Господ може да ви привлече при себе си. Някои вярват, че с конеца на едно повишение Господ може да ги привлече при себе си. С едно повишение вашата душа може да иде, но абсолютно е невъзможно с едно повишение вашето тяло да иде при Бога. Че как ще идете? - Вие сами трябва да идете при Бога. Повече от 300 милиарда клетки имате. Ако идете с всичките души във форма, с такова едно стадо в небето; с триста милиарда, ако идете да кажем коне, волове, овце, с всичкото туй тръгнете в оня свят да идете при Господа, де ще намери Господ място за вас. Как ще се явите вие с вашите добичета? Мислите ли, че вие при Господа ще се явите с вашите деца, които ви били ваши възлюбени. Ще носите всички писма, както сте писали неверни работи, че много сте опитали. Че сте се обичали и после в края на краищата сте разведени. Че сте родили деца и всичките измрели. Ще кажете, че сте женени. Какво ще кажете на Господа, кажете ми? - Да родиш едно дете, значи да идеш при Бога. Когато раждаш едно дете и не отиваш при Бога, ти не си родил. Ако една идея се роди в тебе и ако с тази идея ти при Бога не си ходил, никаква идея не си родил. В тебе едно чувство се родило. Ако с туй чувство не си ходил при Бога, никакво

чувство не сте родили. Направил си нещо за Бога. Ако с туй направеното не си ходил при Бога, ти нищо не си направил. Това е заблуждение. Ние се намираме в заблуждения. Както някой човек, в съня си мисли, че е богат. Разправяше ми един мой приятел: „Молих се, молих се за пари, понеже бях беден“. Една вечер сънува „Чух, казва молбата ти“. - „Носехме такава торба със злато. Като ми дадоха, прегърнах я“. Казва си: „Уредих си работите. Ще ида еди къде си, ще уча, ще свърша. Това ще направя, онова ще направя. По едно време като станах, търся парите, няма ги“. Казва: „Не мога да дойда на себе си. Дадоха ми тия пари, да не би да ми ги откраднат. Ходя, гледам, влизам, излизам - парите ги няма, откраднати. Най-после се убедих, че това е един сън“. Един ден и ние като се събудим в другия свят ще видим, че тази торба, това са илюзиите. Тази торба със злато, това е Божията Любов, която слиза отгоре на земята. Дръжте Любовта, в нея са всичките възможности. Щом имаш Любов, твоят ум ще се развива правилно. Щом се развива твоят ум правилно, и твоето сърце ще се развива правилно, тогава и постъпките ти ще бъдат правилни. И ти ще започнеш да се отличаващ.

Сега, ние някой път се спираме и казваме: „Тъй казва Христос“. Какво казва Христос? „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Какво искал да каже Христос, че Той е Пътят? Аз съм Пътят, Той е Истината. Аз съм Истината, Той е животът. Какво искал да каже Христос? Само по Моя Път ако вървиш, ще дойдеш до Моята Истина? Само като си дошъл до Моята Истина, ще дойдеш до Моя Живот и тогава ще станеш едно с Мене. Тогава Моето ще бъде твое, и твоето Мое. Ние сега, без да сме ходили при Бога, без да вървим по Неговия Път, без да отиваме до Неговата Истина, без да приемаме Неговия живот, ние мислим, че сме разрешили въпроса. Никакво разрешение не е. Вследствие на това умираме. Казвате: „Трябва да се мре“. Не, аз не съм за умирането. Умирането според мене е едно уволнение. Не си изпълняваш добре длъжността на земята, ще те уволнят. Като те уволнят от едно място, ще те турят на по-голяма служба. Ако от първоначален учител станеш прогимназиален, или от гимназията

влезеш в университета, има смисъл. Но, ако имаш повишение, а нямаш никаква работа, това никакво повишение не е в света.

Та казвам сега: Трябва да изменим метода за постижението. Да имате постижение на новата любов, която е в света. Не че тази любов, която сте имали сега, тя е постигнала своята цел. Каква трябва да бъде новата любов? Аз ще ви приведа един пример. Старата любов, това е тригодишно смляно брашно, от което сте направили хляб. Първоначално туй брашно е било хубаво. Но колкото повече времето минава, хлябът започва да става не вкусен. Новата любов, това е новото брашно, което днес е смляно. В новата любов не се мели за три години. Днес колкото ще месиш, толкова ще смелиш. Другото остава несмляно. Сега може да си представите идеята. Какъв извод ще извадите? Как ще познаете, че един човек ви обича? Най-първо трябва да се освободите от илюзиите. Кой ви обича? В присъствието на онзи, който ви обича се явява светлина. В неговото присъствие, във вас се явява едно разположение, въодушевявате се, всичко върви. Той ви обича. В присъствието на Бога, всякога имате светлина. Когато Бог присъствува, тогава сме свободни. Казва: Дишайте! В топлината казва: Възприемайте топлината и светлината! Защо в топлината и светлината? Във всичките блага, които имаме на земята, Бог присъствува. Ние Го търсиме къде? Ние Го търсим извън светлината. Ние Го търсим извън топлината. Ние Го търсим извън въздуха. Ние Го търсим някъде във вселената. Как, в каква форма ще го намерим? Ако Бог не е в доброто. Ако Бог не е в правото. Ако Бог не е в Любовта. Ако Бог не е в Мъдростта. Ако Бог не е в Истината. Ако Бог не е в свободата. Ако Бог не е в живота, къде е тогава? Казват: „Бог не е въздух“. Хубаво. Ако Бог не е в живота, ако не е в доброто, тогава къде ще Го търсим? Ние Го търсим извън тях. Къде е тогава? Ти не може да търсиш Бога, докато не Го обичаш. Търсенето трябва да се разбира. На земята ние търсим, щом обичаш някого, щом отидеш при някой беден човек, трепери от студ, ръцете му са вкочанявали, идеш, запалиш огъня, занесеш хлябец, чорбица и ти останеш да се поразговориш с него, Господ е вече с тебе. И като излезеш, Господ казва: Много добра е тази постъпка. Където вървиш, усещаш се радостен. Ти

видиш този човек и казваш: „Нека умре, да се освободи света от него“. Господ казва: Не направи добре. Веднага усещаш гризение на съвестта. Та казвам: Научете се сега да обичате Бога в себе си; научете се да обичате Бога в другите; научете се да обичате Бога в животните, в растенията. Научете се да Го обичате във въздуха, топлината, светлината, в изворите, навсякъде да Го обичате. Като ходиш ще кажеш: „Присъствието на Бога е и в почвата“. Ако турим Неговата сила на тия частици на почвата, вие не бихте ходили по земята. Ще ви приведа едно сравнение. Вие влизате в морето. Морето е широко, но вие сте ограничени в лодка, или в един кораб сте ограничени. Вие може да се качите на един аероплан, може да пътувате с голяма бързина; в едно направление сте свободни. Като слезете на земята, и дойдете на сушата, на физическото поле, вие сте свободни. Вие в другите светове, ако идете, няма да бъдете свободни. В астралния свят ще бъдете толкоз свободни, колкото сте свободни в морето. В умствения свят ще бъдете толкоз свободни, колкото сте свободни в аероплана. На земята ще бъдеш свободен, ще ходиш свободно, навсякъде ще лягаш, ще ставаш. В аероплана не е така. Значи най-голямата свобода е тук на земята. Вие търсите друга свобода. Няма по-голяма свобода оттук. Ако ходиш в оня свят, ще се намериш в параход, в аероплан. При най-голямата свобода вие мислите, че тук сте в едно място на затвор. Че ние като идем на дургия свят, в другия свят искат разбиране. Трябва да слезеш от аероплана, да си свободен, да се качваш и да слизаш, и да се връщаш в аероплана. Ние ще ходим в оня свят да поправим погрешките. Като дойдем тук на земята, в свободата, тук правим произволите. Как ще мисли човек горе? Ти горе една погрешка не може да видиш. В астралния свят злото не може да видиш. Тук на земята ще видиш и злото и кривото. И тук на земята може да го изправиш. Как го разбирате? - Сега вие ще кажете: „Оплетохме се“. Никак не сте (се) оплели. Да ви кажа как да се отплетеш. Ти си донесъл на един художник изработено едно цвете, което е естествено, а другото изкуствено, но и двете миришат. Той не може да различи кое е изкуственото цвете и кое естественото. Казвам: Повикайте една пчела. Тя като дойде веднага кацне в

естественото цвете. Казвам: Дето каца пчелата, там е естественото. Вие не може да познаете кое цвете е естествено и кое е изкуствено. Повикайте пчелата и дето кацне, то е естественото цвете. Кой ще ви покаже кои неща са добри? - Повикайте едно малко ваше чувство и там, дето вашето чувство каца, то е доброто. Там, дето вашата пчеличка каца, там е правото. Дето не каца, няма право. Дето вашите чувства не кацат, не е доброто. Дето вашите умствени пчелички не кацат, там не е правото. Дето кацат, там е правото. Дето е умът ви, там е правото. Там дето е сърцето ви, там е правото. Там, дето не е сърцето, там е злото. Там дето не е умът, там е безправието. Това са новите разбирания. Що е злото? - Там, дето не е сърцето. Що е доброто? - Там, дето е сърцето. Що е правото? - Там, дето е умът. Що е безправието? - Там, дето не е умът. Сега какво става? - Кацайте не на изкуствените цветя, но да кацате на естествените. Не на човешките цветя, но на Божествените. Сега ние кацаме все на нашите цветя и там иде нещастията. Еди кой си философ какво ще ви каже? - Не какво ще каже философът. Ние трябва да посеем Божественото семе, че цветята да растат, не да правим изкуствени цветя. Да посеем Божественото семе да израстне. Че туй Божественото цвете то да ни поднесе. Казвам: Когато ще кажете една дума „аз ви обичам“, казвате: „Учителю, аз ви обичам“. Аз седя някой път и аз като вас, и аз обичам. Колко ми е патила главата от такава обич. Аз разбирам, където и да ида, трябва да внеса своята светлина, топлина, моето благо да стане благо и на другите. Да може Божественото благо, което аз имам, да стане благо и за другите. Хората трябва да се ползват колективно от него. Никой не живее за себе си, защото ние всички сме създадени само проводници на Божествената Любов, на Божествената Мъдрост и на Божествената Истина. Трябва да се стремим чрез нас, чрез всеки един, в малък размер като едно малко прозорче да мине светлината, да мине и топлината. Божественото в малкото или в голямото, това Божественото да мине през твоето сърце, през твоя ум. Сега как трябва да се основе бъдещето общество? Искам да се родят хората. Ще идем всички при Господа. Нали казват, че Господ ще ни съди. Знаете ли какво значи съдене? -

Като идем в оня свят, Господ нищо няма да ни каже. Кой какъвто е, Господ ще го зарови в земята да види какво ще израстне. Ако е добър, ще изникне нещо и ще даде плод. Ако не е добър, от него какво ще стане? - От него ще излезе един магарешки трън. И тогава казвате: „Аз съм добър човек“. Всинца като идем при Господа, Той има място, градина казва: Посадете го да видим какво ще даде. То е съдба, посаждане в земята. Тогава, който е добър, ще започне да се радва и като израстне из Божествената земя ще завърже и ще даде плод, и ще види Господ. Онзи, който се мъчи, ще изсъхне и в него няма да има живот. И той ще израстне, но този магарешки трън само за 6 месеца ще бъде, като израстне, той ще изсъхне. Сега казват, че грешниците ще възкръснат само за 6 месеца. След 6 месеца ще изсъхнат. Праведните ще израстнат и няма да изсъхнат. Това е новото схващане. Така трябва да схващате нещата. - „Защо трябва да живеем добре“. Ще ви посадят. Казвате: „Какво ще правим в оня свят?“ - На Божествената нива ще ви посадят. Казвате: „Като се преродим“. Тази теория на прераждането е хубава, но има много криви разбирания. Вашето разбиране е тъй, както за една българска мома разправят. Тя се годява за много добър момък, много богат, милионер, къща има, хубав апартамент, няколко автомобили на нейно разположение, слугини, всичко туй. Тя си казва: „Намерих го“. След като се оженила, тя казва на майка си: „Мамо, нищо няма, ни апартамент, ни къща, ни слугини, излъгал ме е“. Гледам светът е пълен с лъжи. Дошъл някой, проповядва за Господа. Не ставайте проповедници на Господа. Какво ще проповядваш? - Говори за онова, което е. Не за онова, което не е. Като дойде някой при мене и ме пита: „Къде е Господ?“ Казвам: Не съм ходил при Него. Като ида при Него и се върна, ще ти кажа, и аз Го търся. Зная Го къде е, но не съм ходил. - „Защо не отиваш?“ - Казвам: Седя под някоя шубрачка скрит, чувам гласа му, като Адама, не ми издържа да се явя. Вие казвате, че не знаете къде е Господ. Знаете Го. Оставете вашите ерменски долапи. Оставете лъжливата любов, с която досега сте подхранвали нещата. Всяка лъжлива любов, оставете я. Туй, с което сме създадени, сме създадени. Ние сме създадени от една

любов, която не е любов. Ние сме засега незаконородени деца. По линията на Каина някои вървят. Някои не вършат Волята Божия. Щом не вършиш Волята Божия, ти си незаконороден. Някой казва, че е чадо Божие. Как може някой да бъде чадо Божие и да върши престъпления и да няма никакво гризение на съвестта. Аз слушам от всички да казвате: „Не може да се живее“. Аз не искам вие да се насилвате. Някои искат да живеят добре. Ние да живеем добре тъй е невъзможно. Не може да живееш добре без да мислиш правилно. За да живееш добре, ти трябва да почувствуващ нещата, да ги възприемеш. Чувствата идат чрез закона на дишането. Чувството ще го възприемем и ще го опитаме. Едно чувство ще го издишаме навън и тогава ще кажем: „Господи, много ти благодаря за чувството, което ми даде. Господи, много Ти благодаря за хубавите мисли, които ми даде. Господи, много Ти благодаря за хубавите чувства, които ми даде. Благодаря Ти, че днес мога да направя едно малко добро дело. Същевременно работя за себе си, същевременно работя и за Царството Божие“. Аз като дойда при вас да ви проповядвам, не мислете, че ще дойда да ви убеждавам. Аз ще запала. Аз имам една главня скрита в джоба си и след като ви приказвам, ще ви запала дрехите и ще си замина. Паля ви, после да става каквото ще. Не искам да зная нищо. Ако сте добри, ще благодарите, ако сте от лошите, на пепел ще станете. Да горите, нищо повече. Ще го запала да гори. Добър ли е или лош, ще го запала, да го видя мисли ли право или криво мисли. Да гори. Ама чакай. Не, не горение, горение. Христос казва: Огън дойдох да запала в света. И ако светът е запален, какво има? - Вие мислите без огън да мине. Всички ще горите. Праведните ще горят и лошите ще горят. Едните ще изгорят, а другите ще просветнат в светлината. Едните ще се мъчат, ще горят праведните, ще изпращат любовта си навсякъде. То е светлината. Сега някои от вас казвате: „За онези от вас, които не са добри, зор има. А за онези от вас, които са добри, благословение има“. Казва Писанието: Един се взема, а друг се оставя.

Ако вие мислите, че В може да отиде до С, ако и двамата искат да се съберат при Бога, горе в А да се обичат, туй е добро. И двамата трябва да идат при Господа. Той ще ги благослови. И

двамата ще слязат долу. Те ще идат при Бога да ги благослови. Когато се обичате, ако не идете при Бога, Той да ви благослови и мислите, че всичко тук на земята е, вие се лъжете. Лъжата е нещо, на което Бог не е дал санкция. Всяко нещо, което в нас няма Божествена санкция, то е лъжа. Всяко нещо в нас, което има Божествена санкция, то е добро и в мислите, и в чувствата, и в постъпките. Имаш мир в душата си. То е Божествена санкция. Имаш радост в душата си, то е Божествена санкция. Имаш здраве, то е Божествена санкция. Разболял си се, търси причината. Казвате: „Трябва да се носи“. Не, не, разгледай всичките работи, изчисти се. Някой път ти се ожесточаваш. Защо боледуваш? - Не съжалявай, че болестта е дошла. Не се ожесточавай имането си защо си го изгубил. Ще намериш причините. Сега аз не искам нито да ви насърчавам, нито да ви обезсърчавам. Но ще ви запала. Кому роклята, кому гащите. Казва: „Огън дойдох да туря.“ Желая и вие където минете да палите, всички неща да горят. Тогава огънят всичко ще пречисти. Любовта е един свещен огън, който трябва да пречисти мислите. Божествената Любов е огън, който трябва да ни пречисти, че да се освободим, да се срещнем. Като срещнеш един брат, като те погледне, той има две очи. Двете очи показват физическия свят. Като видиш добър човек, показва накъде да ходиш. Двете очи показват от физическото към Божественото. Имаш едно цвете, двете ноздри са физическия свят. Цветето, което миришеш, то е Божественият свят. Към него ще излезеш. Там, дето е слънцето, там е Бог. Имаш една уста, но и тя има едно гърло, дето влиза въздуха, и друго, дето влиза храната в стомаха. И там е Господ. От физическия свят към Бога отиваш. От двете към едното отиваш. И всякога, когато се наклонявате към водата, там е Господ. Когато възприемате въздуха, там е Господ. Когато възприемате светлината, там е Господ. Където е слънцето, там е Господ. От където иде една свещенна мисъл, там е Господ. Откъдето иде едно свещено чувство, там е Господ. В тази посока всякога трябва да се движите. Навсякъде, нагоре, надолу, наляво, надясно, накъдето и да е. И туй, което излиза от тебе, от себе си, отиваш към Бога. От Господа после ще се върнеш към себе си. Туй сега е донякъде

едно правилно разбиране за всичко онова. Има още по-големи потънкости за правилното разбиране. За да се освободите от съвременните тревоги, за детето, (за) което се грижите, (за) майка му, която го е обичала; за цветето, което се грижите, сърцето, което го е обичало; за водата, който се грижи; за слънцето, което напича. Водата тече, въздуха се движи по единствената причина на слънцето. Слънцето кара и въздухът и водата. Всички ги кара слънцето. Какво означава това? - Слънцето казва: „Тъй, както аз служа на Господа и вие ще служите на Него така. Както аз се раздавам, пращам светлина, така и вие ще мязате на мене“. Как да живеем като слънцето? Как да се проявяваме? Като дойдем при едно растение, като дойдем при едно цветенце, окичено, като ме погледне казвам: Колко си хубаво. Господ казва: Не се безпокой. Ако аз се грижа за това цвете, което се облякло така хубаво, мислиш ли, че ти човекът, когото съм създал по свой образ и подобие, тебе ще оставя. Господ казва: Ще видиш своята погрешка, една неестествена мисъл. Ние трябва да станем естествени, да мислим хубаво. Сега ние мислим туй, което не е. Някой ме пита: Колко си добър? Аз се считам толкоз добър, колкото може да проявя Божествения живот. В даденият случай Божията доброта, която проявявам, то е моята доброта. Колкото може да проявя Божественото добро, то е доброто в мен. Колкото по-малко възприемам Божественото добро, толкоз по-малко съм добър. Та възможността е като дишането. Всички можете да бъдете добри, но трябва да възприемате в дадения случай повече. Нека остане във вас идеята, че Бог е безграничен, благ и добър. Вие ще видите колко сте лоши. Като речеш да идеш при Господа, усещаш едно колебание в себе си, не искаш да идеш при Бога. Мислиш, като те види, какво ще каже. Ти като ще отидеш при Господа, омий се, изпери си ризата. Като отидеш при Господа, ще се облечеш най-модерно. Няма да има нищо по тебе. Ще си вчешиш космите. Гурели няма да има. Ще идеш при Бога официален, и като те види Господ ще каже: Посадете го в земята. И всички както сте облечени официално, Господ ще каже: Посадете ги, и тогава като излезе ще видим кое е реално и кое не е. Реалното ще дойде с мене, нереалното ще окапе, както листата

на растенията. Няма какво да плачете, но ще кажете: „Благодаря на Господа, че ме освободи от моите заблуждения. Всякой един разцвет на едно цвете, то е новото проявление на Бога. Ако едно цвете може да цъфне, така и аз всеки момент може да цъфна. И всеки момент може да се прояви хубавото. Така и моята душа може да се прояви“. Тъй щото не се обезсърчавайте от мъглата, от облаците, които засенчват вашето небе. Ако идете при Господа, небето веднага ще се изясни. Божественото слънце ще ви огрее. Като изгрее вашето слънце, всичко у вас ще възрасте и вие ще благодарите на Бога. Ако Бог не работи у нас, работата е друга. Сега аз вярвам, понеже сте запалени, ще се стоплите. Няма да има някой, който да не стопли. Аз не намирам, че вие сте лоши. Ето къде намирам малката погрешка. Ние пишем на Господа, но пишем на Господа само на зор, когато сме. После някой от вас по няколко години не сте ходили при Господа. Той пита: Къде сте, а вие все си намирате работа. Казвате: „Ще идем“ и мислите след 60 години ще идете. В годината поне веднъж трябва да ходите и да се върнете. Не там да останете. Като говорим да отидете при Господа, не говорим за умирање. Защото има едно ходене, което не е умирање. Него аз наричам възраждане. Като идеш при Господа, ще се възродиш. Всяка година да стане едно възраждане. Пък ако всеки месец може да правиш е по-хубаво. Ако и във всяка седмица правиш, още по-хубаво. Ако пък всеки ден по едно възраждане правиш, още по-хубаво. Ако всеки един час ходиш, хайде да го оставим. Казвам: Поне в годината едно възраждане, в месеца, в седмицата. Сега ви пожелавам в тази година да се възродите. Един наш брат го взеха, посяха го. Нашия брат Благо го посяха в земята, ще изникне. Досега каквото е правил, ще видим. Онова, което изникне, ще видим кое е Божествено и кое не е. Каквото остане долу, то е човешкото. Каквото излезе сега, то е Божественото. Като минавам, казва: „Учителю, искам да пиша за бъдеще“. Казвам: Сега ще те посеят. Той разбира работите. Той отишъл там да дава светлина на хората. Запалил свещта си и ги търси, чете своите стихотворения. Казвате: „Как да го разберем?“ Както и да го разберете, все е право. Някой казват, че вечерно време, ние сме обърнати с главата надолу.

Земята като се обръща вечерно време се намираме с главата надолу. Не, нашето направление е горе. Небето е над нас, както и земята да се обръща. Каквото и положение да завземе, ние имаме само туй положение нагоре. Като се върти земята ние имаме положение нагоре. Нагоре и надолу, то е все нагоре. Няма надолу. Надолу в света е гъстата материя. Туй, което отвлеча вниманието ни, то е долу. Всяко нещо, което ни отделя от Бога, то е долу. Всяко нещо, което ни привлича към Бога, то е горе. Небето показва стремеж нагоре. Там, дето Бог създал всичките звезди, те като светят казват: „Бог в нас работи“. От слънцето казват: „Бог в нас работи“. Звездите казват: „Бог в нас работи“. Всяко едно растение говори: „Бог работи в нас“. Там, дето не работи, има разрушение, смърт, смрад, нещастие. Господ казва: Тук работят падналите духове. Видиш нещо, което гние - там другите работят. Кое е по-хубаво сега?

Та казвам: Гледайте сега като ви посадят да бъдете готови, поне да имате плод. Какво ще занесете вие в оня свят? - В оня свят ще ви посадят. Най-първо ще изникнете в едно цвете. Сега да ви разправам съвсем ще се объркате. Ще изникнете в едно цвете, едно кокиче, ще дойдат ще ви помиришат. Някоя бубулечка ще дойде, някой човек ще ви помирише.

Христос казва: „Аз съм Живият хляб слязъл и който Ме яде, има живот.“ Ако разбираме буквално, ще извадим криво заключение. Казвате: „Ние като умрем“. Че ти като умреш, ще се разпростреш във всичките хора. Ще влезеш и ще се простреш във всичките хора. Ще се разпростреш навсякъде между добри и лоши. След малко ще започнеш да се събираш и в туй събиране там ще имаш опитности. Много хубаво е, красиво е това нещо. Когато Господ дойде в градината, нито един от вас да не е скрит. И като Адама да каже: Чух гласа Ти, но се убоях. Но да кажете: Ето ме Господи! Сега Господ ще те намери и ще каже: Какво търсиш тук? Ще започнеш да се извиняваш. Не искам да повтаряте онази погрешка, която Адам направи. Като каже: Адаме, къде си? Кажете: Ето ме Господи. Проводи ме Господи, аз ще ида да извърша Твоята Воля. Имаме един пример. Няма да бъдете и като Йона. Каза му Господ да иде в Ниневия, той взима пари, качва се на

кораб и отива за Испания. Като го хвърлят от кораба, гълта го рибата, седи три дни в рибата и рибата го изхвърли навън, изникна Йон. Казва: „Господи, отивам да проповядвам!“

Та казвам: Като ви каже Господ: Къде сте?, не се страхувайте, излезте. Някои от вас казват: „Какво ще кажем на Господа? Страх ни е“. Има един страх, той е неразумен страх. Бих желал всички да имате разумния страх. В разумния страх, погрешките се поправят, а в неразумния страх, погрешките не се поправят. Идете при Господа и каквото ви каже, кажете: „Всичко ще го поправа“. Ще кажеш: „Всичко това, аз ще ида да го поправа“. Че как ще бъдете вие щастливи в света, ако Бог не е във вашия живот. Ако той не съизволява, как ще бъдете щастливи? Вие обичате някого. Ако Бог не съизволява с него, как ще бъдете щастливи? Вие служите някаква служба, Бог не съизволява със службата, как ще бъдете щастливи? Някъде отидете да работите и Бог съизволява с работата, радостен си. Завържеш приятелство с някого, Бог съизволява. Радостен си. Каквато и работа да вършиш, щом Бог съизволява, ти си радостен. Щом Бог съизволява, значи вървим по Божествения път на Любовта. Тогава има един свят красив. Каквато и работа да вършиш, ще бъдеш радостен. Гледайте работата, която вършите да съизволява Господ каквато работа и да е. Миеш ли, переш ли, каквато и работа да е, в която Бог съизволява, то е благословение. Каквато и да е погрешна работа, в която Бог не съизволява, ти не може да бъдеш радостен. Той ти казва: Прави каквото искаш, тази работа не може да бъде.

Сега какво остава в ума ви? - Не искам да остане във вас мисълта, че сте грешни. Искам да остане идеята във вас, че имате много задачи неразрешени, много работи недовършени, които трябва да се свършат. Каквото има да свършим, да се свърши. Казвате: „Много грешни сме“. Не, много задачи неразрешени има, трябва да се разрешат. (Учителят взима цигулката). Туй, което не се огъва, туй, което не се изкривява – Истина се зове. Тя носи свобода, защото нейното Царство е цялата вселена. Туй, което не се огъва е Мъдростта. Тя е силната в света, с нея Бог озарява своето лице. Туй, което не се окаква, туй, което е вечно, нарича се Любов. (Учителят чете една от

темите). Казано е, чистите по сърце. Този брат е хубаво говорил, но не го разбира, той наизуст го е научил. Той казва: Две по две е четири, но защо е четири, той не знае. Това са земни работи. От физическия свят, винаги означава един преходен свят, който трябва да се разшири. Квадратът означава законът на вечността. Понеже, което става в Божествения свят, само физическият свят дава възможност Божествения свят да се прояви, да има разнообразие. Понеже в Божествения свят промяна и измяна няма, той е неизменен. Божественото във физическия свят трябва да се прояви. Казвам: Физическият свят е едно проявление на Божествения свят. Като идем при Бога от физическия свят ще намерим туй, за което сме копняли, ще го намерим. Ако искаме да видим Славата Божия, трябва да дойдем тук, да я видим между големите противоречия, които съществуват. Тук ще видим в какво седи Славата Божия. Казва Христос: От тия камъни Бог е в състояние, може да направи чада на Авраама. Ще вярвате, че като идете при Него, Той всичко може да направи от вас. Като започнете да (мислите) ще ви дойде на ум как да решите задачата. Една сестра дойде при мене и ми се оплаква. Казва: „В комисията имало един страшен и от сега треперя“. Казвам: Не се плаши. Господ е и в този страшния. Господ е скрит вътре. Казва: „Треперя“. Казвам: Няма нищо. Иди, казвам, с разумния страх, не с неразумния страх. После дойде и казва: „То не било толкоз лошо“. Казвам: Светът и животът не е така лошав, както вие го предполагате. В най-лошия живот, Господ е скрит, и в дявола Господ е скрит. Дяволът ви мъчи, Господ го гледа как ви мъчи, Той ви наблюдава. Дяволът не вижда Господа. Той го вижда какво прави. След като ви надупчи дяволът, Господ му удари две плесници и дяволът изчезне. Като му плесне две плесници, казваш: „Олекна ми“. Ти усещаш, че нещо ти олекнало на душата. Весел си вече. Господ казва: Така не се дупчи. Той казва: Иди на този Дух да му занесеш нещо хубаво. Той като дойде, мушне те. Той не изпълнява Волята Божия. Като онази слугиня, дете детето все плачело и тя го варди. И тя го ощипе, казва: „Заради тебе не мога да видя своя възлюбен“. Не знаей какво става на това дете, то все плаче, а пък слугинята го щипе. Тази майка да не оставя детето слугинята да

го развожда. Нека слугинята да иде при своя възлюбен, а тя да седи при своето възлюбено дете. Сега не оставяйте вашите свещени идеи да ги развождат другите с кончета. Всеки един от вас, сам да развожда своята добродетел, своята правда с количката, да тръгне с тях да ги развожда. Вашето детенце като върви и вие с него заедно. Те ще ви възпитат. Като, че те нищо не знаят, пък вие ще им разправяте. После те ще ви дадат. Едно малко дете казва: „Татко, защо ме обичаш?“ Бащата казва: „Обичам те, защото те родих“. - „А не, не че си ме родил. Ти ме обичаш, защото намери Господа чрез мене“. Децата ние ги обичаме, понеже на тях е Царството Божие. Всеки човек, чрез когото ние намираме Господа, ние ще го обичаме. Всеки човек, чрез когото ние не намираме Господа, ние не можеме да го обичаме.

Тази мисъл да остане.

Мото:

ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА СИЛА.
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ВЯРА.
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ЛЮБОВ.

Тази година много задачи добре ще се разрешат.

XVII година.

*18 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 2 февруари 1938 г., сряда - 5 ч. с.
Изгрев - София.*

СТРАДАНИЕ И УЧЕНИЕ

*Отче наш.
„Венир Бенир“.*

Пишете върху темата: „Отличителните черти на човека“.
„В Начало бе Словото.“

Няколко думи за самовъзпитанието на човека. Земният живот хората едва сега са започнали да го изучават. Една твърда материя е неподатлива. Човек дошъл да изучава едно изкуство на земята, да преценява материята. Всичкото усилие на човека седи да може да си достави от тази материя за в бъдеще, да си направи едни нови дрехи. Ако ние разгледаме цялото животинско царство, всичките животни са облечени в различни дрехи, малки насекоми, пеперуди, риби, млекопитаещи и човекът. И между хората има едно грамадно различие. Когато разглеждаме хората в тяхните вярвания, и в науката има едно грамадно различие. И в нас, и в хората, няма нещо определено. Казвате: „Да живеем“. Какво разбирате под думите да живеем? Или казвате: „Да се учим“. Какво разбирате под думата учение? Или казвате: „Туй е нещо психологическо“. Те са понятия неопределени. Много пъти казвате: „Небе“. Какво разбирате под думата „небе“? Или казваме: „Звездното небе е в безвъздушното пространство“. Най-първо при възпитанието, човек започва с процеса на отглеждането. Отглеждат се човешките чувства, възпитават се човешките мисли и се направляват човешките постъпки. В отглеждането човек трябва да се научи да пази, да регулира ритъма на своето сърце. Този ритъм, биенето е свързано с чувствата на човека. Туй, което чувствуващ, е ритъм. Разнообразието на живота зависи от ритъма, от този пулс на сърцето. Може би някой път не сте го наблюдавали. Когато сърцето бие много бързо или пък (бавно), лекарите правят

известна диагноза. Значи има едно нормално биене, един нормален пулс, една нормална и една аномална бързина на пулса. Хората не са свикнали. Слабият пулс води към смъртта. Бързият пулс, ако много бързо бие сърцето, в това биене на пулса душата излиза навън. Ако бие толкоз бързо, душата изхвърква из тялото, отива в другия свят. Ако полека бие, утихва, утихва, тогава той замръзва. И хората по двата начина умират. Едни чрез замръзване, замръзват. Отиват надолу, скована се пулсът. Пулсът постепенно, полека лека замръзва този човек. Или пък усилява се пулсът. Едни хора има, които много ядат и мислят да се оправят, и действително се оправят. В туй изправяне става натрупване на тялото. Ръцете стават по-дебели, отколкото трябва. Краката стават по-дебели, отколкото трябва. Вратът става по-дебел, отколкото трябва. Какво има като задебелее вратът? Попитали вълкът, защо му е дебел врата? Казал: „Защото сам си гледам работата“. Ако вземеш един човек, който има един ръст от 150 см. Метър и половина височина или 1,65 м., аз взимам нормално 165 см и ако той има на врата си 42 см окръжност, намерете какъв е диаметърът на такава окръжност. Колко пъти влиза диаметърът в окръжността? Мисля три пъти и нещо. Такъв човек е разположен. Няма да се мине дълго време и на неговото сърце ще се намали пулса. Когато вратът задебелява, пулсът на сърцето се намалява. Когато вратът изтънява, пулсът на сърцето се увеличава. Та вратът с удебеляването и изтъняването си едновременно регулира ритъма на сърцето. И в правилното биене на такта, сърцето е като капелмайстор. Понеже човек е едно музикално движение. Той не е станал музика. Всяка неорганизирана материя едва сега се образува, този хор в него, учат го сега на елементарните работи на музиката. Капелмайстора е сърцето, постоянно дава команда на всичките как трябва да работят. Всичко както отива, този такт работи. Не мислете, че е главата, капелмайсторът е сърцето. Всеки орган трябва да има друг капелмайстор. Та това са хиляди и хиляди капелмайстори. Този е главният. Като командува, образуват се хорове, безброй хорове в човешкото тяло свирят. Някой път излиза галимация като се слуша - крясък. Големият капелмайстор не спира, коригира постоянно.

Та казвам сега за самовъзпитанието. Вие някой път имате някой неприятни чувства. Казваш: „Защо ми са тия неприятните чувства?“ Неприятното вътре в живота е неразбраното. Туй, което разбираш е приятно. Туй, което не разбираш, е всякога неприятно. Туй, което разбираш и го познаваш, от него не те е страх. Туй, което не разбираш и не познаваш, от него всякога имаш един страх. Тогава в човека има едно чувство на страх. Значи страхът е за всички ония неща, които не познаваме. От тях трябва да се боиш. За да не се боиш, какво трябва да правиш? Трябва да ги изучаваш. Запример, вие се боите от смъртта. Казвате: „Ще се мре“. Страх ви е, защо? Не познавате смъртта. Защо се боим от смъртта? Понеже, тя като дойде нищо не дава. Като дойде един бирник, на общо основание продава. Каквито намери в къщи котли, всичко продаде, изпъди те из къщи навън и казва: „Каквото имаш да дължиш, ще дадеш всичко“. Много жесток бирник е. И да плачеш, каквото и да правиш, той продаде всичко и си замине. Законът трябва да се изпълни. Обаче, смъртта не е господарка на света. Тя е един служащ.

Та първото нещо, трябва да се възстановят ония първични отношения, които човек имал към Източника, отдето е излязъл животът. Животът на човека трябва да се хармонира с общия живот на Битието, с общия живот на природата и с живота на всички окръжаващи същества около него, трябва да се хармонира. Той трябва да знае как да се храни. Не яж малко, но не яж и много. Следователно, храната ти напълно зависи от устата. Възпитанието на човека в чувствата, зависи от устата. Каквито са устата, такова е и сърцето ти. Запример, ако имате един човек, който дребно пише, събрал буквите една до друга, този човек не е от щедрите. Той е много дребнав, женски почерк, дето го казват. Казват: „Жената като влезе в къщи, жената с игла да събира, цялата къща ще напълни, но и с игла, ако изнася, цялата къща ще изнесе“. Тя се научила с малките величини да работи. Онези щедрите хора пишат едри букви. Казвам: Сега това са противоположности. Казва: „Човек не е щедър“. Всяко нещо има своето място. В изобилието човек трябва да бъде щедър. Защото, ако в изобилието ти не си щедър, ти ще пострадаш. Ако в

оскъдността ти не си пестелив, пак ще пострадаш. Следователно, трябва да поставиш всяко нещо на неговото място. Кога човек трябва да бъде пестелив, скържав. Когато е в оскъдност. Той не може да бъде щедър, да разполага. Не е лошо да бъде щедър, но когато имаш изобилие. При изобилието, ако делиш конеца, то е погрешно. Туй е неразбиране на живота.

Казвам: Каква е задачата на учениците в една школа? Да се учат. Учението е регулиране на мислите. Вие много пъти правите разлика между една мисъл и едно чувство. В чувствата ти си един бакалин, който като теглиш, продаваш и се облизваш. Вземеш една бучка захар, откъсваш. Или някоя маслина, хоп влезе вътре. Или каквото и да е друго, опиташ го. Туй е чувство. А пък в човешката мисъл туй не става. В чувствата ти опитваш нещата. А в мисълта ти опитваш цената на нещата. Туй е като едно сравнение. Вземе той златната монета, опитва златна ли е или не. Та човешката мисъл не се яде, но човешките мисли, това са ценностите, които поддържат живота на човека. От какво зависи силата на един банкер, от златото, което има. Казвам: Искате да бъдете здрави. Да бъде човек здрав, то е ценността на самия живот. Здравето е един капитал, с който човек разполага. Щом като изгубиш здравето, ти нямаш никакъв капитал. Как ще възстановиш своя капитал? Здравето се възстановява чрез човешката мисъл, а се поддържа чрез човешките чувства. В чувствата има една постоянна работа на дребно. Сърцето работи на дребно. Човешкият ум работи на широко.

Казвам: Има сега една наука. Някой казва: „Защо трябва да страдаме“, цяла наука има за страданията. Страданията са една икономия в природата. Един метод за напредването на човешкия живот. Ти не може да се родиш, ако не страдаш. Ти добър не може да бъдеш, ако не страдаш. Ти силен не може да бъдеш, ако не страдаш. Ти светия не може да бъдеш, ако не страдаш. Има страдания за светиите, има страдания за учените хора. Ти не може да станеш красив, ако не страдаш. Ти богат не може да станеш, ако не страдаш. Значи за всичките неща, които искате да ги постигнете, има страдания, през които трябва да минете. Страданияето, това е почвата, върху която нещата се сеят. Питате:

„Защо са тия страдания?“ Те са почва. Ще хвърлиш семето, ще ореш, ще сееш. Ще видиш какво ще излезе из тази почва. Без страданиято нямате почва. Тогава как ще живееш ти? Та казвам: Всеки един човек, за да стане здрав, той трябва да страда. Ако не страда, той здрав човек не може да бъде. Здрав човек е всеки един, който е страдал. Всеки, който не е страдал, не е здрав човек. Добър е онзи човек, който страда. Учен е онзи човек, който страда, силен е онзи човек, който страда. Някой път казвате: „Защо са тия страдания?“ Че без страдание нищо не може да се постигне. Казвате: „Тогава къде е Любовта?“ Страданиято е дясната ръка на Любовта. Когато Любовта иска да те хване с дясната ръка, дясната ръка е да мислиш, да работиш. Дясната ръка, означава да мислиш здраво. Понякоя път се спирате и казвате: „Защо Господ допуснал тия страдания?“ Господ допуснал тия страдания, за да влезе животът. Господ допуснал тия страдания, за да се яви сърцето, да се яви човешкият ум, за да се яви човешката сила, за да се явят всичките човешки добродетели. Допуснал страданиято да станем красиви, да станем богати. Без страдание нищо не може да стане. Ако можете, тогава кажете ми един свят без страдание. Или мислите, че като идете в оня свят, той е свят без страдания, и там има страдания. Само че тука ние бягаме от страданиято. А пък онези хора в невидимия свят като влезе едно страдание, всички го искат. Там го имат като писано яйце. Едно страдание като се яви, няма по-голямо щастие за тях да се яви едно голямо страдание. Малко ви се вижда страданиято. Казвате, че Бог е дълготърпелив. В търпението на Бога няма страдание. Той страда, но вие не мислите, че Бог страда. Бог страда, но трябва да разбирате всички неща. Страданията му причиняват една радост, защото разбира. Като дойдат страданията, казваме: „Къде се намери тази пуцина? Тази пуцина откъде дойде?“ Та казвам: Сега ще държите, една необходимост е страданиято. Не да го предизвикваме, да създаваме изкуствени страдания, но в природата съществуват известни страдания; опаковка са страданията на Божествените блага. Аз уподобявам страданиято щом се яви във вас на някое противоречие, мене главата ми е побеляла само от въпроса да ме

питат: „Защо са страданията“. От обяснения ми е побеляла главата. Казвате: „Господ не можеше ли другояче да създаде света“. Господ можеше да създаде. Той създаде света за страданиято. Ако искаше без страдание, нямаше да създава света. Когато Господ не иска страдания, не създава нищо, седи спокоен. Когато иска да създаде нещо, явява се туй страдание.

Казвам: Сега аз ви говоря за разумната страна. Гледам има хора, които са свършили. Гледам ясновидци и всички казват: „Защо са страданията?“ И светите се оплакват от страданията. Без страдания не може. Жената ти е лоша, туй е едно благо. Мъжът ти е лош, туй е едно благо. Слугата ти е лош, туй е едно благо. Ученикът е лош, туй е едно благо за учителя. Благото за ученика не е благо за учителя. Сиромашията, това е едно благо. В сиромашията ти научаваш икономия. В богатството ти ще научаваш щедростта. Сега аз съм отворил едно бюро. Купувам всичките ваши страдания. Ако имате нещо излишно ще ми го дадете. Ще му турите цена. Донесете вашите страдания да ги купя. Искам да ми дадете обективните страдания. Не само да кажеш: „Аз страдам“, но страданиято да има плод. Ще го хвана, ще го туря на ръката, ще го претегля на тегликата. Ако ми отърва, знаеш какво е, ако ми отърва. Ако спечеля нещо от нещо, ще продавам после. Яде се и пие се страданиято. Какви хубави манджи стават от страданиято. И действително, много хубаво ядене става. Казвам: Ако сега внесете във вас тази философия, ще се измени във вас вашия живот. Кажете ми сега, има ли някой велик човек, който да не е страдал. Най-великите хора в света са страдали най-много. Ония светии, мъченици най-много са страдали. Ако иска човек да не страда, колкото е по-прост по-малко (страда). Колкото човек в тази лестница се подига нагоре, страданията ще дойдат. Тогава вие се оплаквате от страданията. Че страданиято е нещо музикално. То е образувано от минорната гама. Много бемоли има. Някой път има хармонична гама, тук-там са турени повишения. Може ли вие да ми изпеете една песен на страданиято сега. Щом се родиш, изведнъж чувствуваш, първото чувство какво е? Недоволство, страдание. Изведнъж като дойде детето от Божествения свят, ще ти изкряска. Туй е

страдание. Като го стягали, стягали 9 месеца седяло компресирано, нито е могло да диша, нито е могло да яде, то било подтиснато. Детето, когато е в утробата на майка си, по-голямо робство от това няма. Нищо не може да каже. Нито гък не може да каже. Майка му го мачка вътре и то трябва да мълчи. Ако мълчи човек - ще стане. Ако рече да каже една дума, отиде. Сега вие си давате мнението. Гък няма да кажете. Онова дете гък няма да каже, ще мълчи в утробата. Като излезе навън, вече има право да говори. Майка му ще му даде правото, ще му отрежат пъпа. Детето може да плаче, да си дава мнението. Майка му ще започне да му разправя. Защо тя го въвела в този свят, какво е неговото предназначение. Ще го храни, ще го учи, ще го прати в училище. Казвам: Ние тепърва ще питаме Господа. Но вие още си давате мнението. Гък няма да кажете, ще мълчите. Вие някой път философствувате защо това е така. И туй ще дойде. Ще имате право като детето. Музикално ще говорите. Запример казваш: „Аз съм гладен“. (Учителят изговори думите „аз съм гладен“ по няколко начина - меко, грубо). Та казвам: Някой път живота е сериозен, но животът е най-великото благо, свързано с радости и скърби. Скърбта в невидимият свят е една привилегия. Има една скърб, когато ти заместиш някого. Когато страда, ти ще идеш да му помогнеш, ще вземеш неговата скърб, за да може той малко да си почине. Като му вземеш скърбта, образува се една връзка. Този човек, понеже ти му носиш скърбта, той започва да те обича. Ти никога не може да обичаш един човек, който никога не е носил своята скърб. И всякога ще обичаш един човек. Ти не може да не обичаш, който е носил своята скърб. Казваш: „Еди-кого не обичам“. Защо не го обичаш? Защото не е носил своята скърб. Обичам го, защо? Защото е носил своята скърб. Обича те той. Защо? Ти си носил неговата скърб. Туй не е философия, туй е наука. Защо трябва да се обичаме? Ти не може да не обичаш някого, който носил своята скърб. Или другояче казано: Не може да не обичаш един човек, който е работил за тебе. Ти не може да обичаш един човек, който не е работил за тебе. Ако един художник работи заради тебе, ще го обичаш. Ако един ти е написал хубаво писмо, ще го обичаш. Онзи, който нищо не е направил, никакво писмо не

е написал, нищо не е направил за тебе, нито една дума не ти е казал, как ще го обичаш? Чудни са хората. Някой път, без да направят нещо, искат да бъдат обичани. Често в окултната школа някои учители са внесли една система, която не е верна. За да стане човек силен, най-първо трябва да се справи със страданието. Да оценявате страданието като един метод, за въздигане на човешката душа. Първите ученици на Христа, които като започнаха да разбират страданието, започнаха да се радват. Апостолите, които първоначално са плакали от страданието, после след като Христос ги учи дълго време, като ги били там, излязли и пак се върнали с голяма радост, че са ги удостоили да ги бият. Значи опитали са едно страдание. Някои са разбрали вътрешния смисъл на страданието. В страданията, Бог присъства. Когато ние страдаме, ние извършваме една работа за Бога. Ако искате вие Господ да ви посети, носете страданията и работете за Господа. Той е там и вижда вашите работи. Щом не страдате, значи Господ знае, че вие не работите. Ако идете в другия свят, ще видите, че вашия живот се оценява по страданията. Да учиш, значи да страдаш. Не само да страдаш, да кажеш: „Аз съм роб,“ но да чувствуваш. В страданията има нещо, което не ти е приятно. Тази неприятност може да я видоизмениш. Вземете да кажем един сладък предмет, ако не го сдъвчеш, ако вземете вашата храна и не я сдъвчете, какво ще ви причини. Ако я глътнете цяла, ще ви причини болка. Ако я преработите, ако я дъвчите дълго време, ще ви отмалеят челюстите. Но туй след време ще ви причини една приятност, ще ви предаде една сила. Казвам: Трябва да разбирате страданията. Досега вие най-главното не сте разбрали. Вие искате да разберете Любовта без страдания. Любовта без страдания не може да бъде разбрана. Когато аз говоря за Любовта, вие разбирате туй, което не е Любов. Аз говоря за Любовта, вие говорите за опаковката на Любовта. Туй, което не е съществено. Аз говоря за Любовта ви, вие говорите за една дреха, за чепици, за мазилки, за пудра, за червените устни. Това са външни украшения. Нямам нищо против това, на Любовта отвън може да турите каквато искате украска. Има тук една Султана, светица. Тя беше на 55 години. Обичаше да си черви устните. Казват: „На

60 години, стара, начервила си устните. Как така? Турила си бели дрехи“. Тя казваше: „Че къщата си как да не намажа. Вие къщите нали ги мажите отвън и отвътре? Аз тъй се намазвам, като почернеят, ще ги намажа. Една мома когато се жени туря червено, понагизди си къщата“. Казвам: Права е. Религиозните хора казват, че не трябва да се мажат устните с червено. Защо не трябва да се мажат? Не трябва да се мажат с белило. Едно време се мажеха с белило. Най-първо ще турят белило, после ще турят червило. Онази мома си туря и белило и червило. А пък сега вместо белило си турят пудра. Едно време имало белило, сега има пудра и червило за устните. Сега научно разглеждам въпроса. Точно разглеждам работата. В света лични работи няма. Всичкото каквото става в света, то е общо за всички. Помнете, че всичките ония велики процеси, които сега стават в природата, един ден те ще бъдат достояние на всинца. От доброто и злото всичките противоположности един ден ще се организират. И от сегашните страдания и несгоди на живота, които съществуват, ще излезе едно велико благо, което ще бъде наследство за всичките хора. Тъй щото от това гледище страданията имат смисъл. Казвате: „Защо са страданията в света?“ Искате щастие преди време. Чакайте, не бързайте сега. На земята малко щастие ще имате. Туй да го знаете. Не чакайте голямо щастие. Не може. Защо не може? Понеже тялото ни не е организирано. Ако на вас ви се даде голямо щастие, вие ще заспите. Ако ви хранят много изобилно, пак ще заспите. Ако претрупат вашия ум със знания, пак ще заспите. Ако ви дадат повече работа, отколкото ви трябва, вие ще се уморите. Винаги след всяка умора иде една смяна. Някой път във вас се заражда една индиферентност. Казвате: „Не ми се живее вече“. Туй е неразбиране на живота. Къде ще идете сега? Ходили ли сте в другият свят? Какво е положението? Аз от там ида. Аз от оня свят ида. Вие за оня свят отивате. Аз от оня свят ида. Във вашия свят ида да го изуча. Пък вие отивате в оня свят и вие ще го проучавате, както аз уча тук. По същия начин ще се учите. Противоречията, които аз имам на земята, вие ще ги имате в другият свят. Представете си, че влезете в едно училище, по музика ви преподава учителят. Хубаво сте облечени, баща ви е

благороден, но вие не разбирате. Учителят разправя, разправя, погледне ви и съжالياва. Усещате, че учителят ви не може да бъде доволен. Разправя веднъж, не може да разбереш, два пъти, три пъти, не може да разбереш. Питам сега: Ако ти не може да разбереш, може ли да имаш благоволенията на твоя учител? Даже и ние защо се тревожим? Щом като не разбираме, веднага се ражда едно чувство на отвращение. Когато не разбират хората, веднага се раждат хубавите връзки. Гледам някой път не се разбирате. Дошли двама - мъж и жена, не се разбират. Кой ви е крив? Че защо ви пратил Господ на земята, тук? Когато слугата стане господар преждевременно, и когато господарят стане слуга преждевременно, това е едно нещастие. Слугата трябва да стане господар, когато вече е завършил 4 факултета. А пък господарят за да стане слуга, трябва му 10 факултета. Затуй сега за господари има много хора. Четири факултета по-лесно се свършват. Никой не иска да стане слуга, понеже наука се изисква. Десет факултета трябва да свършиш. Да няма знание в света, което да не знаеш. Като бъдеш като слуга, първокласен професор ще бъдеш, каквато работа и да ти дадат, ще я свършиш.

Та по музика сега вие казвате: „Как да учим музика?“ Как да учите? Ето как: Вие имате 5 линии. Първата линия е „ми“. На втората линия е „сол“, между тях „фа“. След това имате „ла“, „си“. (Учителят показва пръстите на ръката като петолинии.) И на лицето имате същото. Под носа, под брадата имате първата линия. Носът е ключът „сол“. Имате ключът „фа“, това е ухото. Той се пише на четвъртата линия, нали съвпада? На втората линия е ключът „сол“. Каква е разликата между един басов ключ и един сопранов ключ „сол“? Каква е разликата между сопрана и баса? При сопрана имаме най-високите тонове, а при баса имаме най-ниските тонове. Има нещо в живота, което може да се постигне с баса. Когато искаш ти да осмислиш някоя работа в света, време ти трябва. Ти ще вземеш контрабаса и полека, няма да бързаш. Когато казваме: „Няма да бързаш“, басист си ти. Полека, полека. Когато искаш набързо, ще вземеш цигулката. Всичко набързо върви. Ако вземеш ти една цигулка, сопранова цигулка, ти трябва да си завършил, да си учил баса. Ти не може да станеш цигулар,

ако не си учил на баса. Аз както виждам музиката, от баса ще започнеш и ще стигнеш на сопрана. Или другояче казано: Личният живот, това е басовият живот. От този басовия живот ние ще изкараме другия живот. Не че ще излезем от живота, но ще си създадем условия за онзи възвишения, сопранов, живот нагоре. Следователно, имаме други два живота още. Алтов и теноров. Аз имам няколко бележки по музиката. (Учителят показва ръката си: „ми“, „сол“, „си“.) Този малкият пръст защо е малък? От много работа. Не му остава време да расте. Той е малък пръст. Той е най-близък до сърцето. Този пръст най-после дошъл. Палецът излязъл най-първо. От най-далечната планета в слънчевата система е излязъл палецът. След него показалецът или първият пръст. После вторият, третият и най-после малкият. Сега това са фигуративни работи. Всичко туй трябва да се превърне в една научна система. Някой път вие се намирате в някоя мъчнотия. Някой път гледам някой си хване малкият пръст, тури пръстена на малкия пръст. Онези, които се женят, току турят пръстена и го изваждат, турят го и го изваждат. Този, който си тури и вади пръстена, аз зная каква ще бъде работата. Пръстен, който се туря и се вади, не върви тази работа. Той веднъж като се тури, да се не бута вече. Ако иска някой да се жени, да повтори трябва да ми каже: „Искам да се жена“. Казвам: Ти като даде пръстен на своята възлюблена, че ти го тури и го изважда. Ти не очаквай никакво щастие. Ако е турила пръстена и не го вади, дръж го. Ако го изважда, търси си друг. Туй има изключения, но казвам общото правило. Камък, който се хвърля и се търкаля се изглажда. Значи един пръстен, туй е мерило. Какво показва? Условиата, които Бог е създал за живота. Възлюбената казва: „Ти готов ли си ония условия, които Бог ти дал да ги изпълниш?“ Той взема пръстена и казва: „Ще ги изпълня“. Туря пръстена и не го вади. - Я ги изпълня, я не ги изпълня. Туря и си вади пръстена навън. Нали тъй, когато се разсърди на своята възлюблена, изважда пръстена и го хвърля, казва: „Не го искам“. Като я обичате, туря го там и го гледа. Щом вие вече сте сгодени, щом имате този пръст, той е вашият годеж. С този пръст вие вече сте сгодени за слънцето. Със средният пръст вие сте сгодени за най-стария. Не сте сгодени, но имате

задължения да обичате най-стария брат, след него втория, който дошъл. Значи вие трябва да обичате справедливостта (втория пръст); трябва да обичате благородството (Учителят показва третият пръст) и трябва да обичате служението на Бога. Това значи палецът. Палецът казва: Ти си дошъл на земята да служиш на Бога. Твоето служение трябва да бъде благородно (първият пръст). Пък трябва да бъдеш справедлив (средният пръст). И във всичките радости и скърби винаги трябва да бъдеш весел (безимения пръст). И при това да си знаеш сметките много добре (малкия пръст). Тогава като погледнеш „ми“ – малкият пръст да мислиш; „фа“ – да събираш парички в кесията; третият пръст да бъдеш художник, да туриш ред и порядък. Да имаш хубава къща, хубаво да си я направил, хубаво да са мобилирани стаите. Туй е Сатурн. Петолинето туй показва. Аз, ако предавам музика на децата ще им кажа в какво се крие. В пръстите вътре. Ако аз бих преподавал „до“, значи да бъдеш готов при всичките препятствия, всяко едно препятствие да имаш достатъчно силна черупка. Един ден да я пукнеш. Ако я пукнеш, ти си силен човек. След като пукнеш черупката и излезеш навън, като пилците, излезеш навън, започнеш да вървиш. Ти си здрав човек. Ако изведнъж ти може да си намериш храната и да ядеш, ти си умен човек. Пък онова, което остава, ако го събереш, имаш икономия в живота. Ако си като семенце, може да израстеш и плод да дадеш, това е „сол“. Значи ти при неблагоприятните условия, си едно семенце посято в земята и плод дава. Някой казват: „Растенията не са умни“. Как не са умни? Някой път се спирам. Много умни са, много хубаво облечени са. При най-неблагоприятните условия, както е хубаво облечено, то се радва и дава плода си. Казва: „Затова ме е пратил Бог на земята, да раждам хубави плодове“. Като се разговарям с един човек, казвам: Затова ме е пратил Бог, да насърчавам хората. Казвам: Защо дойдох на земята? Сега дойдох да се уча. Как се уча от хората? С какво благоговение те искат да зреят? Идат тия плодове. Те като влизат в нас, плодовете се учат. След като сдъвча една ябълка, тя се радва в устата, че е влязла, ще се учи. След туй тази ябълка от стомаха ще мине в дробовете, а от дробовете ще мине в мозъка. След туй тази ябълчна семка ще се

посее някъде в твоята мисъл, и един ден започваш да я възпяваш. Колко поети са възпявали ябълките вътре. Той я опише, тя е жива в този ум. Ако тази ябълка не би пострадала, ако този човек извършва една работа, той я извършва заради нея. След туй този поет описва ябълката. Казвам тогава: Вие как искате да бъдете обични на Господа? Господ работи и страда, а вие не искате да работите, не искате и да страдате. Господ създаде света. Хиляди и милиони години му взе, за да направи този свят. Милиарди и милиарди векове той е мислил, мислил, планирал, че като представил един план, че хайде друг план. По този начин, по онзи начин, че проекти, проекти; и най-после се установил върху един проект, направен много хубаво. Проектирал целия свят. Ти сега седиш и го критикуваш. Казваш: „Как Господ направи света?“ Че той милиарди векове е мислил върху този свят, за да предвиди всички неща. Тъй ако стане, какви ще бъдат резултатите? Други ще бъдат страданията. Каква полза ще допринесе? Силите, които ще дойдат, знанието което ще дойде. Ако един човек е хубав, какво ще стане? Ако един човек е грозен, какво ще стане? Ако е богат, какво ще стане? Всичките е взел предвид. Ако има повече ниви какво ще стане? Ако има една жена, какво ще стане? Какво ще прави, ако има две жени? Ако една жена има двама мъже. Всичките тия работи Господ ги е предвидил. Сега не вземайте тези думи буквално. Казвате: „Той много жени има“. Какво разбирате под думата много жени. Казва: „Много жени“. Че тя не е една. Стомахът ти е една жена. Дробовете са друга жена. Сърцето ти е жена, умът ти е жена. Жени, колкото искаш. Къде са мъжете? В света има само един мъж и много жени. Питам тогава: Защо ще се карате? Един мъж има, а много жени. Тогава, де е злото в света, я ми кажете? Злото е в това, че вие си създавате много мъже, дето ги няма. Много жени има, а само един мъж има. Както и да го турите множеството, ето какъв е закона: Под думата „жена“, ние разбираме всичките малки неща в света, на които трябва да им дадем цена. Тия, малките неща са необходими, заслужението на великото в света. Едното, това е Бог. Множеството, това са органите, с които великото постига своите замисли. Та под думата „жена“ разбираме ония души, които са

дошли. Души или духове, както искате да ги наречете. Всичките ония души, които са дошли да изпълнят волята Божия. Само по този начин може да разрешим тия противоречия. Защото друго решение животът няма. Както и да разрешавате живота, не може да се разреши по друг начин. Погрешката е там, че вие казвате: „Аз не искам да бъда жена“. Хубаво, какво искаш да бъдеш? Ако искаш, тогава съедини се с Бога, бъди с Него едно, влез в Бога, ще бъдеш мъж. Ама ще станеш едно с Бога. Няма да кажеш, тъй да се отделиш от Бога, да бъдеш друг. Да разделиш света. Да мислиш, че този свят половината принадлежи на тебе. Вие се оставете от тия заблуждения, че имате нещо. Защото туй, което ти имаш, ще ти го вземат от тебе. Ти имаш жена, ще ти я вземат. След 20-30 години твоята възлюблена ще влезе в земята, ще ти я вземат. Ще заровят тялото в земята, за която ти си дигал шум, цял скандал си правил. Казвам: Защо не пазиш жена си, защо даде да влезе в земята вътре? Защо я предаде, я ми кажете? Силата на човека седи да се избавим от смъртта. От ония големите заблуждения. Че ние търсим своето щастие извън Бога. Ние търсим своето щастие в хората. Щастието ние трябва да го търсим в онова, което Бог е създал. Всички други условия, всички други неща, те са условия за нашия растеж. Условия са те. Тогава вие ще кажете: „Толкоз години ние сме работили“. Какво сте постигнали? Какво сте работили и какво сте постигнали? Ще направите едно изложение. Нали един след като е учил в гимназията, поставят го на изпит. Един, който учил четири години в университета, поставят го на изпит. Ако издържи изпита, дават му диплома. И в природата съществува същото. Ще ви поставят на изпит. Вие искате да свършите училището без да държите изпит. Страданието, това са изпити. Това е предметно учение. Дойде някой при вас и казва: „Този човек не ме обича“. Какво значи не те обича? Как ще докажеш научно, че той не те обича? Ти ще докажеш научно, че не те обича; той ще докаже научно, защо не ви обича. Това е наука. Прави сте и вие. Ти ще констатираш, че той не ви обича. Онзи ще докаже защо не ви обича. Тогава ще дойде третият, който ще ви докаже как може да се обичате. Елате при мене, аз ще ви кажа как можете да се

обичате. Аз на мнозина съм искал да им кажа. Мнозина са искали моя съвет. Дойде някой и казва: „Не ме обичат братята ми“. - Дайте им всичко каквото имате, влезте на неговото място и ти иди на неговото място. Казва: „Знаеш ти ми даваш съвет, който не е добър. Знаеш (ли) какво направи една жена?“ Започва той да ми разправя един пример. Имало един цар, имал много красива жена. Тя дошла един ден при царя, попросила му и му казала: „Дай ми три деня аз да управлявам, да видя какво ще бъде“. Той като я обичал дал ѝ право. Тя управлява три деня, тя арестувала царя и го осъдила на сто години затвор. Казвам: Това е една приказка. Казвам: Де е този цар сега? Туй постоянно става. В живота, кой не е осъден на смърт? Кой мъж не е осъден? И коя жена не е била турена за сто години затвор? Има ли някой, който да не е осъден? То е един факт. Има ли някой, който не е осъден за 100 години? Осъдят те, заровят те, понеже твоята жена дошла да царува. Мъжът умира, защо? Защото жената царува. Жената умира, защото мъжът царува. Всякога, когато дойде един да царува, непременно единият ще умре. Вие можете да проверите това. Туй е вярно. Един стар дядо на 80 години, синът му се жени. Зачева му се дете. Аз да ви кажа, че със зачеването на туй дете, когато детето се ражда старият ще умре. Старата баба или старият дядо, ще умре. Като умре единият, туй показва, че един друг дошъл на власт. Някой път има изключения, когато дядото не умира и бабата не умира. То е правилното разрешение на въпроса. Някой път някой трябва да умре. А пък някой път и старият трябва да живее и младите трябва да живеят. Сега ние сме под първия закон. Едни умират, други се раждат. Това е законът на греха. Ще дойде един ден, когато смърт няма да има. По този начин няма да се живее. Онова, което искаме е самовъзпитание на вашите чувства, самовъзпитание на вашите мисли. Имате едно неразположение в себе си. Туй неразположение не се дължи на Бога, защото в Бога всичко е хармония. Бог на всичко се радва в света. Бог само понякога път иска да ни покаже, че негодува против нашето разбиране. Когато Бог е определил някои неща за нашето благо, ние отхвърляме Неговия съвет и тогава негодува, понеже като отхвърлил съвета Му, няма нещо, което може да му

помогне. Да допуснем, че Бог ти дал сиромашия в света да работиш. Едва може да си изкарваш прехраната. Ти си недоволен, ти грешиш. Ти може да забогатееш много лесно, ако познаваш закона на Любовта. Няма приятел в света, който ти като обичаш, той да не ти даде най-малко половината от онова, което има. Изключения няма. Научете се да обичате. Когато вие живеете нещастен живот, вие не обичате. Нещастieto за мене е, че вие не обичате. Който казва, че е щастлив, той обича. Всякога, когато човек обича, той е щастлив. Всякога, когато не обичате, вие сте нещастен.

Та казвам сега: У вас Бог ви учи на какво? Бог живее във вас и ви учи да бъдете щастливи. Вие постоянно се борите с него. Казвате: „Защо е така? Аз така ли трябва да живея?“ Постоянно се борите, цели дни, часове. Че искате да станете учени, на място е, но време се изисква. Че искате да станете силни, на място е. Бог е предвидил и силни да станете, и учени да станете, и богати да станете, и красиви да станете. Всичко каквото желаете, Той е предвидил. Само че Той за всяко нещо е турил време. Трябва именно да израстнете, да дойдете до тази степен на развитие, да ви се даде онова благо, което Господ е предвидил заради вас. На място ли е вие да вземете дете и да турите 100 кило да носи? Ще му дадете 5 кило да носи. Понякога път изисквате блага от духовните работи, които не ви подхождат. Сега във вас не искам да се зароди желание да не желаете. Но вие се пресиляте. Пресилени желания имате. Желайте да бъдете силни, но има закон за силата в света. За да бъдеш силен, ти непременно трябва да концентрираш мисълта си. Едно много хубаво перо, което струва повече от три хиляди и петстотин лева, златни пари, един ден туй перо се загубило. - „Хванаха ме всичките дяволи. Няма го перото“. Казвам: „Взела жена ми перото. Може да го продала за три хиляди и петстотин лева, може дъщеря ми да го е взела. Може син ми да го е задигнал. Всички подозирам, но не зная кой го е взел. Всичките ги считам, че са виновати, че са взели перото“. Казвам на себе си: „Не си справедлив. Виж първо дали го взели, изследвай. Няма защо да ми вземат перото. Който го е взел, взел го е. Може синът да е, може да е дъщерята“. Казва:

„Господи, избави ме от този дявол, нека дойде перото да не мисля. Да не ида да се нахвърля на жена си. - „Перото си го взела“. Не зная. Може да се нахвърля на сина си. Може да се нахвърля на дъщеря си“. Седя 2-3 деня и казвам: „Отде този дявол дойде. Да го нямаше туй перо, щях да бъда по-щастлив. Отивам, вземам си жилетката. Понякоя път го турям в жилетката, като бъркам, извадих перото. Съмна ми пред очите“. Туй перо е турено не на място. Но този човек не разсъждава правилно. Че какво лошо има, ако жена му взела перото? Че какво лошо има, ако дъщеря му взела перото? Какво лошо, ако синът взел перото? Защо ще се безпокои? Пера има, ще си купи друго перо. Защо, как тъй без позволение ми вземат перото, нямат право. Съди ги. Без да имаме някакъв факт, съдим. Това са теории, хипотези. Че това е тъй, онова е тъй. Не е право. Ние сме дошли на земята, цялата земя е на наше разположение. Земята се върти около себе си, около слънцето. Въздухът е без пари. Светлината е без пари. Какво ли не ни е дал Господ. И всеки ден вие мърморите: „Какво ли е направил Господ?“ Вие мърморите, че вашата жена не ви обича. Че отде накъде да имаш жена? Че отде накъде? Защо взе жената да се жениш? Чудно: Жена за жена не може да се жени. Засягам въпроса принципално. Вие изисквате това, което нямате право. Научете се да бъдете благодарни. Философия се изисква. Ако дойда аз да ви науча на закон, на моралност, да се подмладите, непременно вие трябва да започнете да мислите по закона на любовта. „Любовта, казва е благосклонна, дълготърпелива, не завивжда...“, цитирате тия работи. Някой път и аз цитирам, но в моя ум и в мене има друго. Като дойдат някои мърморковци, аз ги изслушвам. Какво имаш, казвам? Той казва: „Това и това“. Казвам на него: Прав си, и най-после и на себе си казвам: И аз съм прав. Всички сме прави. На този казвам: Ти какво искаш от мене, ще го направя. И на другия казвам, ще го направя. Казвам на всинца ви: Имайте търпение, ще направя всичко това. То е по отношение на Бога. Бог е предвидил всичките неща. Всяко нещо, което ние желаем от Бога, Той ще ни го даде. Пазете се от едно нещо да не би Божието благословение да дойде преждевременно. И да не би да закъснеят Божиите блага.

Вие с живота си или ускорявате, или закъснявате. И в двата случая е катастрофално. Оставете Божието благословение да дойде навреме. Туй е благословение. Тогава ще усетите онази вътрешна радост. Щом усетите, че не е нещо навреме, ще страдате преждевременно. Или след време ще имате страдания. Сега не искам да ви утешавам. Някой ще каже: „Учителят тъй ни говори, за да ни утеши“. Аз няма какво да ви утешавам. Вие сами трябва да се утешите. Онзи Утешител е вътре, Той е Бог. Духът трябва да дойде. Ще се създаде светът, ти трябва да чакаш, не е дошъл твоят ред. Онова малкото дете постепенно трябва да расте. Но и постепенно трябва да остаряваме. Казвам: Някой от вас сте много богати. Някой път казвам: Вие сте по-добри отколкото трябва, някои сте по-лоши отколкото трябва. Вие страдате от голяма добрина, вие страдате и от голяма лошевина. Да си добър дотолкоз, доколкото трябва и да си лош толкова, доколкото трябва. Трябва да бъдете лоши, ама на място. Щом имаш 1 метър и 66 см добрина, лошевина трябва (да) ти бъде 100 см. А пък имаш 166 см, добрината ти трябва да бъде 167 см., а лошавината трябва да бъде 100 см. Ако пък имаш 166 см. добрина той трябва да е 167 см., с 1см. доброто трябва да бъде по-високо от твоят ръст, а пък лошавината трябва да бъде с 66 см. по-малко. А вие туряте друго: вие обръщате тази пропорция. Туряте вашата добрина 100 см, а лошевината 167 см. Обърнете пропорцията. Та в туй отношение, всички имате възможност за постижения на доброто в света. Ако разбирате онези колективни закони, които работят в света, ако се съединявате, да кажем сте колко души. Ако един от вашите братя боледува, ако вие се съедините заедно и му пратите вашата мисъл, вие ще му помогнете да оздравее. Ако сте 100 или 1000 души се съединят в едно, те са една мощна сила. Сега се заражда желание, не се поощрявате, един иска, вие го спъвате. Друг иска, вие го спъвате. Тогава има една картина, която един английски художник рисувал. Той е нарисувал един висок планински връх горе и там е турен идеалът на върха, а всичките са около планината, при полите, хиляди и хиляди хора, които искат да вървят нагоре, но рече един да тръгне, другите ще го върнат. Постоянно ту напред, ту назад. Друг рече да тръгне,

казват му: „Ти не си, който ще бъдеш пръв“. Поискайте нагоре да вървите всичките към този връх. Ако един постигне, слушайте го. Да кажем сега какво ви безпокои? Ако нямаш пари, пей „фа“. Ако не можеш да мислиш, пей „ми“. Ако нямаш разположение, пей „сол“. Ако не знаеш как да се молиш, пей „си“. Ако искаш да имаш разположение, пей „ла“. Туй са основните тонове. Как ще вземете доброто сега? Ако аз имах задача да решавам. Да допусна взема произволно „ми“. „Ми“ ли е това или не, според сегашния камертон? Значи чист е тона. Щом мисля, значи мисълта е процес на чистене. Защото само чрез закона на мисълта, може да се очистиш. Има нещо, от което, ако не се очистиш, не може да мислиш. Става запушване на порите в живота. Някой път и в любовта се покваря. Когато се запушат порите, не може да обичаш. Ако се затворят порите на твоето сърце, не може да обичаш. За да обичаш туй сърце, което имаме, порите му трябва да са отпушени. Щом са запушени порите, не може да обичаш. Щом са запушени порите на твоя мозък, ти не може да мислиш. Щом са запушени порите на твоите мускули, не може да работиш. Щом влезете в онази окултна наука, вие ще разбирате. Щом се отворят порите на сърцето, любовта се изявява правилно. Не е лошото в Любовта, но в онази неправилната любов е лошото. Правилното благословение е в правилната мисъл. Злото е в неправилната мисъл, в неправилната постъпка е злото и в неправилното чувство. Та казвам сега: Аз употребявам музиката. Някой път аз съм правил упражнения, да свиря някои класически парчета. Има някое класическо парче, което по никой начин не може да го свиря. Този, който направил туй парче, турил да изразява една тъга, която не е верна. Тоновете, запример, не са поставени на своето място. В музиката кой е тонът на скръбта? Как ще определите да кажем, че имаш скръб? Как ще определиш, че някой изгубил имането? Или как ще определиш в музиката, че някой не го обича жена му? Как ще го определиш? Голямо изкуство се изисква там. В музиката тия работи не съществуват. Само че жената може да определи. Жената има едно криво понятие за мъжа си. Тя мисли, че той не е даровит, не е богат. Тя има криво мнение заради него. А пък, в дадения случай този мъж, седи по-

високо, отколкото онзи, когото тя е турила в ума си. Тя го подценила, не го обичала. Ти като един музикант, който не разбира едно парче, не може да го свири. Как ще свири? Не знае такта на времето, какъв ритъм трябва да даде. Най-първо, за да обичате един човек, трябва да го познавате. Вие не може да го познавате, ако не го обичате. А за да го познавате, трябва да го турите в музикално отношение. За да се обичат двама души, те трябва да пеят. Единият, който пее добре и другият, който го обича като го слуша да нагласи гласа си, според онзи, който пее. Ако могат двамата да се споразумеят, ще се разберат. Ако има различие в гласа, винаги в тяхните чувства, в тяхните мисли ще има разногласие. В дадения случай, аз ви говоря сега и имам мисълта да ви покажа, че съм учен. Това е едното положение. А може аз да имам за цел да ви покажа Божия закон как трябва да се живее. То е друг въпрос. В света и в музиката, и в религията, и в науката, навсякъде ние искаме да покажем какво знаем. Много малко знаем в туй отношение. Ако искаме да покажем какви са нашите отношения към Бога, може да покажем един пример. Примерът трябва да се даде. Сега какъв пример можем да дадем ние, че аз обичам някого. Каква песен може да ви изпея? Или да кажем, че вие ме обичате, каква песен ще ми изпеете? Ако ме обичате, ще ме разберете. Аз като обичам един човек, ето аз какво разбирам: някой човек е земеделец, има няколко деца, ниви има. Щом го обичам, аз пожелаая неговата нива да му роди изобилно жито. Това не е обич. Той има каруца, има един кон, пожелае да има още един кон, да върви по-добре работата, това не е любов. Или той е ученик, пожелае да се учи добре и всички професори да са добре разположени. Каквото и да пожелаая да се оправят работите, това не е любов. Или другояче казано - на този човек да се премахнат от неговия живот всичките препятствия, които го спъват от пътя му. Да приеме правилно Божието благословение, тогава съм благоугоден на Господа. Туй е Любов. Да почистя аз водата и Божиите блага да потекат. Като обичам някого, да почистя аз водата му добре, за да потекат Божийте благословения. Да върви колелото, да върви работата му. Ако го обичам, ще поправа стомаха му, ще поправа дробовете му, ще поправа сърцето му,

ще поправа ума му. Ще поправа ръцете му, краката му. Всичко туй като поправа, това е Любов. Да се радва в Любовта. Той сам да бъде признателен. Една разбрана Любов. Тъй, ако се обичате, добре. Другата Любов, то са други времена. Сегашната ви Любов, оставете я. Тя е много напреднала Любов. То е преждевременна Любов. Вие всички живеете преждевременно. Това са за далечното бъдеще, тия философски работи. Вие сте взели като малките деца, турили сте цвете, но цветята не са за вас. Тия цветя са за момите на 25 години. Малките момичета никакво цвете да не турят. Мене ме очудва, че едно малко момиченце има такива разбирания. Бяха ми дали една роза. Давам розата на едно момиченце, то казва: „Аз не може да нося тази роза. Кака ми може да я носи, но аз не може да я нося, не е заради мене“. Аз тълкувам: На тази роза аз не може да й дам живот. Не зная как да й дам живот, тя е умряла. Да й възвърна живота не мога. Но кака ми може. Та ние сме се завзели с един въпрос много труден. Ние искаме да оправим света. Изправянето на света е труден въпрос. Кой е крив и кой е прав е труден въпрос. Но важен въпрос е сега да се учим добре. Да имате хубаво разположение на душата си. Едно разположение, да видим Божиите блага, да може всеки един от вас да види какво благо Бог е внесъл и да се зарадва на онова, което има в себе си. А пък вие се гледате някой път и казвате: „Остаряхме вече“. Вие не сте по-стари от мене. Ако има някой, който да е стар, най-стар съм аз. И ако има някой, който да е млад, аз съм най-млад. Две неща има: И най-стар и най-млад съм аз. Аз казвам тъй: Най-стар и най-умен съм аз. Но и който през просото не гледам. Не гледам погрешките на хората. Най-млад съм, понеже никаква погрешка не гледам. Няма да гледам погрешките. Имам едно качество - спял съм, понеже съм млад. Като стана стар, виждам всичко. Но веднага, като искам да се освободя от старото, хайде в младините. Като ми дотегне, там в старините. От старините, в младините отивам. Така искам вие да бъдете млади и стари. Стар разбирам, че Бог ми дал известни блага, използвам ги, отивам при Бога. Аз като съм стар, отивам да принеса жертвоприношение на Бога. А пък млад като съм, отивам с малката количка да работя. Та искам едновременно да

работите и да седите. Които сте остарели, да вземете вашия син да принесете някаква жертва, жертвоприношение трябва. Някой от вас не искате жертвоприношение. И млади и стари. Младият човек е, който трябва да се освободи от всичките несгоди на живота и можем да направим това. Бог е в света. И ако ние идем при Бога, ние ще се освободим. Какво има да ни безпокои, кажете ми? Че, ако знаехте да дишате, запример, ако ти може да концентрираш ума си, че Божият живот чрез дишането да влезе в тебе, ти ще забравиш всичките страдания. След като ядеш, ще мислиш, че Бог е в тази храна. Ти обитаваш Неговата благодат. Така може да концентрираш ума си. После, ти искаш много пари. Имаш само едно петаче. Ако мислиш, че туй петаче, което имаш в джоба си, то е достатъчно. Едно левче. Където ходите, дайте това левче, то се увеличава. После бръкнеш в джоба, друг лев, бъркаш и изваждаш. Само по един лев имаш в джоба. Вие казвате: „Лесно е тъй да се говори“. Че защото е лесно, аз затова говоря. Аз не говоря за мъчни работи, за лесни работи говоря. Всичкото богатство в света за кого е? Аз разсъждавам така: Всичкото богатство, което Бог вложил в земята, за кого го е вложил? За нас го е вложил. Ние, които не разбираме Божия закон, някой път искат да ни убедят и постоянно изпращат напреднали същества да ни убедят. Един ден като се убедим в Божествения план, веднага ще се подобри положението. Вие сега очаквате светът да се подобри. Направете един опит между вас. Когато дойдохме тук, идеята беше широка. Сега гледам току си турили жици, колчета. Спорят все на кого е земята. Ако искате земя, аз ще ви дам земя, колкото искате. Ще ви пратя на Месечината, на Венера, на Юпитер. Колко декара земя искате, километри да ви се даде. Но да се създаде едно благодарно сърце, струва повече. Не огорчавайте Господа. Бъдете готови заради Името Божие на всички жертви. Не заради мене, никаква жертва заради мене, но аз мисля така заради Господа, Който ме е пратил на земята. За всичките блага, които ни е дал, аз съм готов да направя всичко. Във всинца ви бих желал да има тая мисъл. Ако така не мислите, ако така не вършите доброволно, не по силата на някакъв закон, но вътре, съзнателно да помислите. Кажи: „Разгневен си. Заради

Господа премахни тоя гняв“. Недоволен си, премахни го заради Господа. Сиромаш си, богат си, прави всичко заради Господа. Свириш, заради Господа ще свириш. Даваш, заради Господа ще даваш. Учиш, заради Господа ще учиш. Искаш да се обличаш, заради Господа ще се обличаш. Искаш да идеш на бойното поле, заради Господа ще идеш. Всичко в ума си турете заради Неговата Любов. Тогава ще се изменят вашите работи. Какво трябва да правите, ако сте болни? Господ болен може ли да бъде? Не. Значи ти си станал болен, защото си излязъл от Господа навън. Ще идеш при Него. Казваш: „Господи, понеже аз не изпълнявам Твоята воля, затова се разболях“. Ще кажеш: „Ще изпълня Твоята воля, и тогава ще оздравея“. Глупав си, защо? - Защото не си изпълнил Волята Божия, понеже си излязъл от Бога. Като изпълниш Волята Божия ще бъдеш учен. Аз гледам някои от вас колко сте способни. По няколко езици знаете да говорите. Някои не знаете много езици. Бих желал не само няколко, но бих желал по три езика да знаете. Сега да допуснем мисълта е заблудена. Трябва да се освободим. Има едно положение в живота на аномалност. Ние се безпокоим повече, отколкото трябва. Безпокойството е хубаво. То е малко черен пипер. Черен пипер отгоре на яденето. Какво ние можем да направим за Господа? Мислете върху това. Вие ще кажете: „Правим нещо“. Какво можем да направим заради Господа? Които не сме направили, какво можем да направим, което никога не сме направили? Същото туй, което правим, то вече е в реда на нещата. Какво можем да направим, което никога не сме направили? Тогава ще влезем в пътя на подмладяването. И старостта ви ще бъде едно благословение. Защото като остареете, тогава като свети Илия ще дойдат с колесница. Има едно остаряване, като дойде, никакви колесници няма. Има едно подмладяване, ти се родиш, но баща ти и майка ти ще те обичат. А пък някой път се родиш, майка ти умряла, баща ти умрял, ти си изхвърлен, като едно снесено яйце. Някъде ще вземат туй яйце. Аз не искам да бъдете снесени яйца, но майка ви да е при вас, баща ви да е при вас, сестра ви да е при вас, братята ви да са при вас и вие да усетите тяхната любов. Вие някой път не се обичате. Не че не се обичате, и понеже не се обичате казвате: „Учителят

не ни обича“. Сега кажете ми аз как може да ви обичам. Как да дойда при вас? С дърво ли да дойда, защото аз съм майстор. Може да накарам да ви бият и след туй да дойда да ви намажа с мехлем, та да оцените. Не струва? Аз не го обичам туй. Сега ме обвинявате и казвате: „Учителю, ти направи тази работа“. Казвам: Не съм я направил. Казвате: „Ти я направи. Ти направи тази работа“. Защо не дадеш на тази жена добър ум? Че ти си вземал чуждата жена. Ти не си взел своята жена, ти не си вземал своята жена, остави чуждото ребро, намери своето ребро. Намери си реброто, намери си жена, която да те обича. Щом не те обича, остави я друг да обича, когото иска. Оставете хората. Знаете ли какъв е законът? Любовта е като една искра. Ако туриш, всичко се запалва. Не мислете, че Любовта не се запалва. Любовта се запалва и изгаря. Защото има една любов, която след една година ще ви обезсърчи, ще влезе у вас омразата, отвращението. В Любовта има едно вечно растене нагоре. По-хубаво състояние от Любовта няма. Умът работи, сърцето работи и тялото работи. То е благо на целия човек. Новата Любов е Любов, която трябва да примими хората. Не да ги направи лениви, но Любов, която да ги осиромашава, но Любов, която да внесе новото благо, че да започнем да се радваме на Любовта. Сега всички казвате: „Влюбила се е тази мома“. Щом се е влюбила е едно благо. Когато лисицата се влюби в кокошката, то е едно положение. Когато кокошката се влюби в зрънцата, пак е едно положение. Аз бих желал вашата любов да бъде, като вземеш едно цвете, посееш го в градината си, и го поливаш. Засега тази любов е най-хубавата в света, която можете да имате. Посаждайте хубавите мисли, хубавите чувства и хубавите постъпки навсякъде.

Сега аз чета, вие какво мислите? Казвате: „Какво ни е патила нас главата“. Аз съм патил 10 пъти повече от вас. Всичките ви страдания, които имате, всичките ви патила, които имате, аз може да ги нося с едната си ръка. Кажете ми сега едно от вашите най-големи патила. Че по-големи патила от патилата на Христа има ли? Като напусна работата на небето, взе греховете на всичките хора, които бяха правили с хиляди години, че да ликвидира една сметка. Какви ли не престъпления. Всичко туй Го

взел и ги пригодил, да освободи човешката душа от един несносен ум. Знаете какво нещо е страдания, че казват никога не са виждали Христа да се усмихне. Че как ще се усмихне? Как ще бъде весел? Тази тежест на всички престъпления, които седят в съзнанието и начинът по който да се изгледят. Защото, докато не се изгледят престъпленията от нашия ум, от нашето сърце, сърцето не може да бъде спокойно. Казва се в Писанието, че Божията Любов ще заличи нашите престъпления. Божията Любов е, която по един или по друг начин сега съдейства да се изгледят всичките престъпления, които съществуват. Гледам на Изгрева вие си създавате нови неприятности. Има неща, които стават тук, аз не ги харесвам. Аз съм много добър, но не ги харесвам. Не може да имате моето благословение. Сега, ако искате, не можете да имате моето благословение в никое отношение. Ако ме слушате ще ви съдействавам. Много мога да направя заради вас, не туй да бъде подбудителната причина. Ако обичате Господа, всичко мога да направя заради вас. Аз не искам мене да обичате. То е изключено. Ако обичате Господа, всичко мога да направя заради вас. Пък ако не Го обичате, ще ви причиня най-големите страдания, които никога не сте ги сънували. И без да искам ще ви ги причиня. Знаете ли защо? Ако ви туря цялата земя на гърба ви, или ако ви туря 10 тона, ще ви смачкат. Понеже законът е такъв, вие няма да може да издържите. Казвам: По-хубаво е сега да обичате Господа. Сега е времето. Ако искате вие да умрете и да се преродите, че вторият път да дойдете – „Зей коньо за зелена трева“. Ако сега не можете да станете хора, и за в бъдеще не може. Ако сега сте недоволни, по-благоприятни времена от сегашните нямате. Няма да се намерят. Аз ви казвам на вас, защото всички, които ме слушате сте най-способните. Нито един от вас не може да се оплаче, че не може. Можете, можете да направите някои работи повече от мене. Ние сме заплетени в работи, които не са наши. Има много работи, които не са наши. Във вас има много мисли, които не са ваши. Много чувства и много постъпки, които са чужди, те са посторонни работи. Това са осиновени деца, които не са ваши. Имате мисли и желания у вас, които не са ваши, но ви държат отговорни, защо ги проявявате. Всяко едно желание,

проявява своето качество. Оставете онези неща, които са ваши. Ваши неща наричам, които Бог първоначално е вложил, другите неща ги оставете на заден план. Турете в ума си онова, което Бог е вложил. Много хубави работи Бог е вложил у вас. Как да ви представя хубавото, което вие имате? Понякоя път като ви говоря, трябва особен език, за да се разбира Божията Любов. Защото в ума ви може да влезе мисълта, че Учителят иска да ни изнасили, да ни заплаши, но нещата, които стават от страх, не са Божествени. Ако искам да ви хваля, то не е хубаво. Ако искам да ви укорявам и то не е хубаво. Сега не искам нито да ви хваля, нито да ви укорявам. Но ви казвам: Бог е вложил много големи блага във вас, използвайте тия блага. Пък, ако не искате да ги използвате, дайте ни право ние да ви помогнем на гьоторица, на кутурица. Как казват - на изполица.

Мото:

ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА СИЛА.
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ВЯРА.
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ЛЮБОВ.

XVII година.

*19 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 9 февруари 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София-Изгрев*

БОЖЕСТВЕНИЯТ ГЛАС

Отче наш.

Пишете върху темата: „Придобивки от богатството и сиромашията“.

Ако се намерите на един такъв замръзвал блок, на един такъв леден блок, както руските полярни герои, както Папанин, какво ще очаквате? Ще очаквате отвън да ви спасят, да дойдат на помощ, някой ледоразбивач или някой аероплан. Всинца сте поставени на такива ледени блокове. Човек на земята е на такъв леден блок. Все таки трябва да дойде помощ отнякъде. Някой път вие разглеждате живота съвсем от особено гледище. Всичките хора имат едно особено заблуждение. Две теории са влезли в рая. Едната теория била послушанието, да учи човек послушанието. Другата теория е самостоятелност. Първият урок, който предадоха на първите ученици, беше послушанието. При изучаването на първия урок по ботаника беше това. Изучаваха какви са органическите същества. Казва Господ: От това дърво няма да ядете, вие няма да правите никакво изследване, няма да вкусвате. Той им забрани само едно нещо: Да го вкусват. Може да го гледат, да го слушат, да го миришат, но няма да вкусват. Втората теория беше, че както човек е свободен, всичко трябва да опитва. Първият учител беше Бог. Вторият учител казва: „Криво сте разбрали, ни най-малко не сте разбрали езика на Бога“, започва той да тълкува на опит. Казва: „Ако вкусите от това дърво, то ще придобиете всичко онова, което ви липсва. Вие ще станете като Бога, ще станете безсмъртни, може да правите каквото искате“. Представете си, че първото учение Бог го предаде на мъжа. Второто учение на непослушанието го предаде на жената. Бог каза: Няма да ядеш. Вторият учител дойде и казва на жената: „Ще ядеш от плода“. Сега във всинца ви, в мъже и жени

има едно непослушание. Нищо повече. Жената послуша втория учител. Мъжът послуша своята жена. Значи някой път мъжът се оплаква, оплаква се, защото послуша своята жена. Жената се оплаква, защото послуша мъжа. Но и двамата не са послушали, каквото Бог им казал. Всички сега търсите свободата в света. Свободата търсиш, но милостта подига. Силата е, която пази свободата. Ако ти имаш свобода в света, а нямаш сила да я пазиш, защо ти е? Свободата ще бъде причина да те притупат. Защото свободният човек трябва да има два крака. Ти си свободен да работиш, но трябва да имаш две ръце. Ти си свободен да ходиш, но трябва да имаш два крака. Ти си свободен да гледаш, но трябва да имаш две очи. Ти си свободен да слушаш, но трябва да имаш две уши. Трябва да има какво да слушаш.

Та казвам: В обичта трябва пример. Новият възглед за живота, това е любовта. Трябва да разбирате какво нещо е любовта. Христос дойде на земята да спаси човечеството, хората се давеха във водата. Той трябваше да ги извади навън. Каза им: Не влизайте втори път в това море, да се къпете, нищо повече. Защото всеки, който влезе, ще се удави. Сега ние сме на суша, но трябва да учите, да работите нещо. Любовта сега е закон. Хората се учат да работят. Трябва да се учите да мислите, да чувствувате, да работите. Казвате: „Какво трябва да правя?“ Ще работиш, ще обичаш. Това е най-лесната работа. Да обичаш, това е работа вече. Вие разбирате любовта туй, което не е. Човек не обича, който не е честен. Човек не може да обича, който не е чист. Човек не може да обича, който не е безкористен. Следователно, любовта изисква честност. Честността подразбира справедливостта. Справедлив трябва да бъдеш, честен трябва да бъдеш и безкористен трябва да бъдеш. Няма ли ги тия, ни глас, ни слушане. То е живот на безлюбие. Заплатата на твоето безлюбие ще бъде смъртта. Казваш: „Ако не любя?“ Ако не любиш, трябва да знаеш, че смъртта ще бъде твое служение. Смърт ще те намери. Защо трябва да любиш? Ако искаш в живота да не умреш, трябва да любиш. В деня, в който ти престанеш да обичаш, ти ще умреш. Тъй гласи сега законът в градината. Всеки, който не обича, е осъден на смърт. Всеки, който обича е благословен да има живот.

В любовта Божието благословение, а в безлюбието смъртта. Има нови положения.

Казва: „В какво седи новото учение?“ - В любовта, която носи със себе си справедливост, честност, чистота и безкористие. Те са външните черти, вътрешни черти. Всички тия страдания, всички тия недоразумения, които съществуват навсякъде, се дължат, че няма любов. Учат ви сега и вие вярвате в един Господ, който хората са създали. Всеки казва: „Какво ще каже еди кой си проповедник, еди кой си пророк?“ Хубаво са казали хората за слънцето, аз може да чета книгите им, хубаво е това, аз нямам нищо против, кой какво писал за слънцето, аз може да го чета, но все таки, ако не съм виждал туй слънце като изгрява, какво ще се ползувам. Все таки трябва да има един ден да проверя техните теории, да видя туй слънце. В 24 часа то изгрява веднъж и залязва веднъж; поне веднъж в живота си да го видя. Всеки 12 часа може да гледам слънцето. Питат сега: „Къде е Господ?“ - Дето си ти. - „Ама Господ Го няма“. Че това е една лъжа. Понеже ти си тук, там дето си ти, там е и Господ. Щом мислиш, там е Господ. Щом ти чувствуваш, там е Господ. Щом ти работиш, там е Господ. Погрешката ви е, че вие търсите спасение един от друг. Синът търси спасение от баща си; бащата - от сина; жената - от мъжа; мъжът от жената - това са заблуждения. Ти не уповаваш на Бога, Който те е създал, не чуваш Неговия глас, който ти говори, чуваш гласа на жена си. Че каквото тя ти говори, ти ще прокопсаш, че никой няма да види. Онази жена, която трябва да ти говори, тя трябва да е чула гласа на Бога, на своя баща. Онзи мъж, който трябва да ти говори и той трябва да е чул гласа на своя баща, на Бога; да носи в себе си нещо както слънцето. Вие сега седите и казвате: „Какво ли ни говори Учителя?“ Аз говоря за онова, което слушам. Аз говоря за Бога, когото познавам. Познавам, че всичко е от Него. Не само теоретически, но във всяка моя постъпка, във всяка моя мисъл, във всяко мое чувство при вас и вън от вас, зная, че ме следи Той. И когато никой не ме вижда, скрит някъде, когато вие всички нищо не знаете, Той обаче знае всичко, говоря ли право или не. Вие сега ще кажете: „Той нашият учител не прави погрешки“. Какво разбирате, че не правя погрешки? Аз

правя повече погрешки от вас. Аз правя погрешки, че слушам вашите глупости. Аз правя хиляди погрешки, че гледам вашите престъпления. Това са погрешки заради мене. Аз участвувам във вашите погрешки, да слушам вашите глупости. Считам себе си виноват. Казвам: Не може да говоря, пък те не трябва да го правят. Аз като слушам да ми говорите, казвам: Това е глупост. Ето една моя погрешка. Аз търся един изходен път от погрешките. Обикнете Бога, нищо повече! Турете честността, то е външната страна на живота, да бъдете честни в целия си живот. Аз виждам вашите езици са невъзпитани. Ръцете ви са невъзпитани, краката ви са невъзпитани, очите ви са невъзпитани, ушите ви са невъзпитани, носът ви е невъзпитан, яденето ви е невъзпитано. Всичко ви е невъзпитано сега. Ето моята погрешка. Вие виждате, че някой човек върши престъпление. Тази погрешка е твоя. Иди при Господа, научи се. Защото аз се уча сега от вас. Сега аз превеждам този пример, вие имате една особена теория за Бога. Имате особени теории, казвате: „От нашите ли е този или не“. Всеки, който обича Бога, който обича ближните, той е от нашите, нищо повече. Дали са тук или не, дето и да са, те са от нашите. Който обича Бога и който обича ближните, той е от нашите. Всеки, който не обича Бога и който не обича ближните, не е от нашите. Сега другият въпрос казва: „Как да го обичаме?“ Но този въпрос вие сами го знаете. Вие като дойдете при мене, знаете, ще ми дадете правила, аз да се уча от вас. Всеки, който дойде при мене и бедният казва: „Трябва да ме обичаш“. - Как? - „Ще ми помогнеш“. Невежият като дойде при мене казва: „Трябва да ме обичаш“. - Как? - „Ще ме научиш“. Той иска от мене. Гладният като дойде при мене, казва: „Аз искам от тебе. Трябва да ми дадеш хляб да ям“. Та сега вие казвате: „Как да обичаме?“ - Тъй както вие искате да ви обичат, така и вие обичайте, нищо повече. Сега аз как изправлям погрешките? Лесно ги изправлям. Аз имам един (начин). Моите погрешки мязат на праха, който паднал на барабана. Да ги гоня, да ги хукам, те се дигат. Взема барабана, окача го, като забия, всичките започнат да играят. След туй оставя барабана си. Те си играят във въздуха, изнесе ги вятърът и след време те отиват високо горе и образуват дъждовните капки

и поливат света. Казвам: Вие си направете по един барабан за възпитание. Сиромаш си, купи си един барабан, бий го и сиромашията ще започне да играе. Невежа си, барабанчето. Сега вие казвате: „Това наука ли е?“ Питам: Ами това, което сегашните хора вярват, наука ли е? - Не е наука. Тази е неорганизирана наука. Двама, които имате едно верую, вие мислите, кой от вас е по-прав. Който обича повече, е по-прав. Който обича по-малко, е по-малко прав. Който обича най-много, той е най-прав. Който обича, той е всякога прав. Тогава, ако любиш, Мъдростта ще ти свети. Мъдростта щом почувствува, че ти вече обичаш, тя запали своята свещ и ти свети. След туй иде Истината. Щом тя усети, че се запалила свещта, Истината иде, и тя носи свободата. Тъй щото, щом обичаш, ще дойде Божията Мъдрост и ще дойде и Божията Истина. И най-после ще чуеш гласа на Господа, Който ще каже: Това са моите възлюблени деца, които обичат всичко, каквото аз съм направил. Сега какво иска Господ от вас? Ти трябва да обичаш ближния, който излязъл от Бога. Сега аз говоря във вашето съзнание. Всеки един човек, всяка една форма, вътрешната същност на тази форма тя е излязла от Бога. Душата на човека е излязла из Бога. Следователно, обичай тази душа. Ти не я виждаш, ти ще чуеш нейният глас. Тя е, която говори разумно. При това тялото е външната форма. Понеже обичаш душата си, ще зачиташ да не опетниш душата, да не опетниш и Духа. Като обичаш някого ще гледаш да пазиш дрехата чиста. Никога няма да внесеш в неговия ум мисъл, която ще оцапа ума му. Никога няма да внесеш едно чувство в сърцето му, което ще оцапа сърцето му. И за думите е същото, същият закон е. Нито аз искам да цапам вашия ум, вашето сърце и вашето тяло, нито пък искам вие да ме цапате. Бог изисква от нас да не цапаме.

Вие сега казвате: „Като дойде Христос ще ни научи. Като възкръснем“. Кажете ми как ще възкръснете? Казва: „Който чуят гласа Му, ще възкръснат“. Значи, на които се пробуди съзнанието, да почувствуват Любовта, която се проявява. Казвате: „Тази любов едно време какво беше“. Че едно време като млади моми скачахте по хорото. Но тази любов, която изчезва, любов ли е? Този пуздер,

който пламва и изгасва, какъв огън е той. Божествената Любов се разгорява. Тя е като вселената, тя образува слънцата, които виждаме и които не виждаме. Всичко тя приготвява и за бъдеще хиляди и милиони светове приготвява сега и от тях ще излезе светлината. То е Любовта, която постоянно се разгаря. Онази мисъл, която ражда втора, трета, четвърта; онова чувство, което ражда второ, трето - то е Божествената Любов, която работи. Казвам сега: Чуйте Божия глас! Казвате: „Дали е Господ или не?“ Аз искам днес да чуете Божия глас. Идете срещнете някой беден човек, или някое дете, направете каквато и да е малка добрина, веднага ще чуете гласа на Бога много добре. Кажете една сладка дума на жена си, кажете една сладка дума на дъщеря си, на сина си, на приятеля си, на слугата си, на всеки, който и да е отвън. Веднага Господ ще ти проговори. Кажете една обидна дума, веднага Господ ще каже: Не е хубаво. Че то е Божият глас вътре. Казваме: „Къде е Господ?“ Господ постоянно говори. Той Господ има специфичен начин, на всинца говори, особено на всеки едного говори. Казвам сега: В Неговото присъствие сме. Казвате: „Аз вярвам в Бога“. А пред Бога какво ли не правите. Толкоз години ви слушам. След като ви говоря, вие се скарате. Кой е това? - Вторият учител, който влиза в света, то е дяволът. Това не е верую. Може да ти каже нещо и ти може да се разгневиш. Че ако някой в света, който има право да се гневи, това е Бог. Ако ти се гневиш, Господ милион пъти може да се гневи. Но като се разгневи Господ, знаеш какво ще стане? Пред Неговото лице от земята нищо няма да остане. Вие мислите, че Господ не се гневи. Веднъж прояви ли се Неговата любов, от лошите хора нищо няма да остане. Туй е сега. Хората разбират и всичките народи са взели другата страна, разбират, че със сила да пазят свободата си. Хубаво е да пазят своята свобода, но какво ще излезе от тази война? Както сега се въоръжават 650 милиарда за въоръжение се харчат. Ако тия пари се биха посветили от любов, всичко ще бъде рай. Тук се въоръжават с далнобойни оръжия, колкото се може повече хора да убиват. След туй и вие без да искате, и вие участвувате. Дали българите ще спечелят, дали англичаните ще спечелят, дали американците ще спечелят, дали японците ще

спечелят. Всички искат да спечелят. След като се бием, какво ще придобием ние? Ако умре брат ми и аз му взема имуществото, какво съм спечелил? От смъртта на брата си аз съм загубил същественото, останало туй, което гние. Брат ми е оставил ниви, пари, казваме: „Има да се позакърпа“. Туй не е разбираше. Гледам всичките религиозни секти същата слабост имат. Един дошъл тук и казва: „Вие ли сте на правия път? На Бога така не се служи“. Казва: „Трябва да се кръстите“. Гледам в България, когато дойдоха евангелистите, казват: „Вие не трябва да служите на иконите“. Хубаво, българите, които повярваха, изхвърлиха иконите. На иконите не се кланят, но на парите се кланят. Че парите не са ли икони? Дойдоха баптистите. Казват: „Не е право както учат православните и методистите, трябва да се кръсти човек“. След това дойдоха съботяните, казват: „Не сте разбрали закона, вие ще се кръстите, но ако не пазите съботата, не е право. Съботата ще пазите, не неделата“. Пък новото те ще те кръстят. Ще те кръстят православните, ще те кръстят методистите, ще те кръстят баптистите и ще те кръстят съботяните. След туй дойдоха петдесетниците, че Духът говорил. Това е едно учение на безлюбие. В любовта езикът е разбран. Те говорят на езици неразбрани. И аз може да говоря неразбрано „а, ау, хоу“ и т.н. Той е онзи неразбран Дух на всичките противоречия. Неразбраното то е злото в света. Разбраното невежество това е доброто. Неразбраното е злото, то е престъпление.

Та казвам: Животът седи в същественото. Тъй, както сутрин когато слънцето изгрява, трябва да имаш отворен прозорец да проникне неговият първи лъч вътре в стаята и неговата топлина, по който и да е начин. Така в човешката душа, всеки ден Божественият глас, Божествената светлина трябва да прониква. Няма по-хубаво от Божествения глас. Когато дойде Божественият глас, всичко утихва. Човек не е радостен, когато скача, но когато има мир, едно спокойствие, една тишина. Ти си доволен. Радваш се вече на благото на другите хора. Сега някой път вас ви хвалят. Казват: „Не го хвали и не го укорявай“. Хубаво е да те хвалят, лошо е да те укоряват. Едно нещо помнете, че похвалата нищо не ти допринася. Че те хваля, какво ще ти допринесе? Ако укорявате

някого, нищо няма да отнемете. Да кажем, ако хвалиш един наполеон или ако го укоряваш, че нищо не струва, какво придобива. Ако нещо е позлатено и ти го хвалиш, един ден ще се познае, че е позлатено. Пък, ако укоряваш туй, което е златно, един ден ще видиш, че то има цена. Който ви хвали, прави добро на себе си, който ви укорява, прави зло на себе си. Ако разбирам похвалата, че онзи човек ме хвали за Божественото в мене, радвам се, то е доброто. В дадения случай като ме кори, съзнавам, че той ще се отклони от Божествения път, съзнавам едно зло, да не правя като него. Тогава ви давам едно правило: Укорявайте това, което Господ укорява; хвалете това, което Господ хвали; обичайте това, което Господ обича; не обичайте онова, което Господ не обича. Ако има някой, когото Господ не обича, не го обичайте и вие. Но, ако вие обичате това, което Господ не обича, тогава вие нямате една мярка. Сега трябва един контраст. Понеже Бог е създал всичко, Той на всичките неща туря цената им. Всичко от Бога е излязло. Следователно, ние не може да говорим, че ако ние бихме обичали нещата, както Бога ги обичаме. Божественото, когато дойде в нас, всички ще бъдете здрави.

Аз нося сега това, какво означава? Този, който правил този камертон, не е знаел, че той ще дойде тук. То е само предметно учение. Тия тръбички издават един звук, те имат един език, като ги бутнете, ще видите колко хубаво говорят. Всяка една знае по една песен да пее. Първата, най-дългата струна е „фа“- диез. Втората е „си“. Третата е „до“- диез и четвъртата е „ре“. Питам сега: Те знаят ли, че имат тия неща? Но онова разумно същество, което ги е направило, онзи човек, който ги е направил, разбирал от музика. (Учителят донесе един особен камертон: върху една поставка има един цилиндър, на който има прободени четири тръби с различна големина и всяка от тях издава казаните тонове.) Тъй щото едно музикално същество, което ги построило, ако вземе този инструмент и натисне поставката, тия струни имат един звук, който е ясен. Ако подигне и удари тия струни, звукът е слаб. Значи, да се прояви животът, трябва да има известно налягане. В живота, ако няма налягане във вас, вие не може да се проявите. Вие искате без налягане. Един ваш приятел, ако той ви

хване ръката, и ако няма налягане, той не може да се ръкува. Но туй налягане трябва да бъде музикално налягане. В какво седи музикалното налягане? (Учителят удря последователно струните на камертона.) Един човек, който обича е това. (Учителят удари струната „фа диез“.) Туй са четири струни. Две са повишени, а двата са в естествено положение. Казвам: Любовта трябва да тонира цялото тяло. Телата на всинца ви трябва да бъдат музикални. Музиката подразбира един организиран свят. Когато аз говоря за музика, подразбирам един човек, който слуша Божественото, слуша гласа на всичките предмети, които славят Бога. Ти вече не си чужденец в света. Дето минеш, всички те зачитат като същество, излязло от Бога и всеки иска да ти помогне. В любовта има желание да си помагат. Не само един очаква да му помагат, но всички отиват да се проявят. Та казвам сега: Говорите за разните учения. Някой казва: „Аз съм окултист“. Много хубаво. - „Аз съм православен“. Всичко това, тия стари имена са много добри. На новото ние не можем да му турим едно старо име. Мнозина от вас носят името Ангел. Други носят името Божидар. Други носят Теодосий. Казва Писанието: „Ще им се даде ново име.“ Новото име се дава на човек, който възприема Божията любов и слуша Божия глас. Когато Господ говори, вие спите, когато Господ престане да говори, вие сте будни, слушате всичко. Като дойде Господ, пак заспите. Не ви осъждам за нищо, дето слушате. Само обърнете сега: спете, когато тези ви говорят, заспете, когато те ви говорят, а пък когато Господ ви проговори, събудете се. После ще ви дам другото правило. Тъй както сте обърнете се, досега вие сте вярвали в лъжата, сега обезверете се в лъжата, вярвайте в истината. Както си вярвал в лъжата, започни да вярваш в истината. Тури безверието на гърба на лъжата, а пък тури вярата на гърба на истината. Досега ти си вярвал в безлюбието. Казвате: „Не може да се обича, набий го хубаво“. Че ти за да набиеш някого, трябва да бъдеш най-силният човек в света. Ако си най-силният, набийте го. Ако си слаб, не бийте, защото ще дойдат други да бият. Ти ще дадеш много лош пример. Тогава как ще се поправите? Вие очаквате да умрете, че тогава да се поправи животът. То е заблуждение. Още днес

трябва да умрем за злото. Още днес трябва да умрем за лъжата. За всички ония грубости искам всички до един да умрете сега. Още днес да оживеете за Любовта. Още днес да оживеете за новата Любов, която иде в света. В какво ще се познае новата Любов? В новата Любов ти няма да бъдеш недъгав, ти ще бъдеш богат, ти няма да имаш никакви дългове, няма да имаш никакви заблуждения. Ти ще бъдеш свободен тъй, както е свободна светлината. Освободен, ти ще се чувствуваш като новородено дете. Няма да кажеш: „Какво ме очаква за бъдеще?“ Слава, величие, чест, туй те очаква. Сега вие седите и се питате: „Тъй както ни учи Учителят къде ще му излезе краят?“ Тъй както аз уча, ще ви посрещнат в рая. Тъй както аз не уча, ще ви посрещнат в затвора. Смъртта, това е един затвор, от който трябва да се освободите. Ни най-малко не е приятен. Та казвам: Сега в новото учение, в Божественото учение, като станете, вгълби се в себе си, да чуеш Божия глас, да чуеш гласа на Господа. Но трябва да разбирате поне една Божествена дума, защото езикът с който сега говорим е човешки език. Кажеш на един човек „магаре“. Тя не е Божествена дума. Адам нарече животните с тия имена. Кажеш: „Ти си крава или ти си кон“ – тия думи Адам ги тури. Коя е Божествената дума? Казва там Мойсей, че каза Господ: „Да бъде светлина“ и стана светлина. Не каза Адам да бъде светлина, но Господ каза. И каква беше тази дума, която Господ каза да бъде светлина, спрете се да помислите, как е проговорил Господ. Каква е била тая дума, че като произнесъл, цяла пертурбация станало, този тъмен свят се проникнал от Божествената светлина. Като казал Господ „Да бъде светлина“ и светлината излязла от Него. В Него думите са мощни. Като каже: „Да бъде светлина“ и светлината излиза от Него. Човек като каже една дума, нищо не става. Сега всички все говорите с човешки езици. Ами то са думите на Адама, я ги напуснете. Ти не може да кажеш на Господа: „Господи, аз не го обичам“. Аз като ида при Господа, като Го слушам, мога да обичам. Не може в живота Господ да ти говори, ако ти не Го обичаш. Ако ти не го обичаш, не може да Му говориш. Това е закон за вас. Вие, когато обичате, нали обичате да му говорите. Като обичаш някого, как хубаво му говориш. Аз

съм слушал хората на земята, когато обичат, как гласът им е мекичък, деликатен. Като не обича, гласът му е дрезгав. Казвам: От вас от всинца ви се изисква да станете образци. Всеки един от вас на Божественото дърво представя един лист. Ако този лист не е така, както трябва, липсва на това дърво. Всеки един от вас е Божествен цвят, ако не е цъфнал, липсва нещо на дървото. Всеки един от вас е тон на Божествената арфа, ако не звучи – видиш тук тона колко е хубав. (Учителят удря камертона.)

Та казвам: Всичко онова, което Бог е вложил в нас, да го проявим. Често ме питат: „Втори път като дойдем на земята, къде ще се родим?“ Ще се родиш някъде в някоя крава, в някой кон. Аз не говоря за туй прераждане, мене не ме интересува. Мене ме интересува Божественото раждане, когато се родиш да чуеш великото в света. Ние сме слушали роденото от плътта, ние сме се раждали и все същото нещо сме. Казва: „Който чуят гласа Ми, ще оживеят.“ Искам сега всички вие, като чуете Божия глас да оживеете, да дойде този Божествен мир. Гледам мнозина като седят тук на Изгрева, мислят, че са на Изгрева. Някои тук са дошли да им помагат. То е просешка работа. Ние сме готови да направим всичко заради вас, ако обичате Бога. Този Бог, Който е във вас да отвори новата страница, която не е отворена. Готови сме всичко да направим за вас. Но ако не ви говори Господ, вас очаква туй, което очаква света. Проповядвам едно учение, че светът не може да се оправи без любов. Тази честност не може да дойде, ако няма любов. Чистотата не може да дойде, ако няма любов. Безкористие не може да дойде, ако няма любов. Милосердие и всичките други добродетели за да дойдат, трябва да дойде любовта. И силата не може да дойде без любов. Нищо в света не може да дойде без любов. Туй трябва да го знаете. Ако не приемете любовта и знанието не може да дойде, богатството не може да дойде, нищо не може да дойде. Без любов ще имате отрицателната страна на живота. Та казвам: Още сега да опитаме. Сега аз искам да Го опитате да ви не търся втори път. Тогава друг ще ви търси. Нас ни трябва работници. Ако вие не работите, работници ще дойдат от другаде, Господ ще ги намери. Сега казвате: „Учителю, облечи ни със сила да работим“. Така беше в

Търново. Казвате: „Облечи ни Господи!“ С пари не се обличат хората. Ако е с пари, има мисионери, колкото искаш. Хубаво е. Държавата прави толкова училища, има толкова хиляди учители. Хубаво прави, но не е туй учение, което може да спаси света. Ако е насила, хиляди войници жертвуват живота си, но светът с това не може да се поправи. Жертвата трябва да се прави с любов. Парите са човешко изобретение. Те са спомагателно средство. Всичкото злато, което има на земята, то е турено от Бога, то е заради нас. Въздухът е заради нас. Светлината е заради нас. Казва някой: „Пари имаш ли?“ - Светлината е моя. Ако искам пари, ще продавам светлината. Като спра инсталацията на светлината, ще дойдете при мене. Ако искам да продавам, като спра въздуха, ще дойдете при мене. Като спра водата, ще дойдете при мене. Всичките ви пари ще оберат, но не разрешава въпроса. Не само да кажеш: „Ще спра“, но да можеш да спреш. Да допуснем сега, че няма работа. Може да разиграя земята, да направя земетресение, да съборя всичките къщи на богатите хора, като започнат да строят нови къщи, ще създам работа на хората. Но по този начин, като се създава работа, роди се нещастие. Без да дойде земетресението в тия богатите хора трябва да дойде любовта, да кажат: „Те са наши братя, да помагам на тях, дотолкоз доколкото Той ни помогнал“. Ние искаме Господ да ни обича. Да обичаме дотолкова, доколкото Господ ни обича. Дотолкова, доколкото обичате вашите ближни, дотолкова и Господ ще ви обича. Дотолкова, доколкото Господ ви помага, дотолкова и вие трябва да помагате. Сега тази година така трябва да се тури. Другояче вие ще бъдете глухи. Оплаквате се, че това нямате, дрехи нямате, обуца нямате. Обуца ще дойдат, шапки, дрехи, всичко ще дойде.

Сега вие ще излезете, ще кажете: „Видяхте ли какво каза Учителя“. Не, не какво каза Учителят, но готов ли съм аз. Не искам да кажете: „Какво каза Учителят, чу ли?“ Аз ви казвам: Ако сте ме послушали, ще се вгълбите в себе си, ще кажете: „Изпълнявам ли волята Божия в себе си?“ Аз се спирам и казвам: Казвах ли на тия хора, какво Господ иска, каквото чух от Господа? Аз, който чувам Господа, Той казва: На тия деца ще кажеш добре

да учат. Да не употребяват лъжата. Не си знаят уроците, искат лесно да минат. Никаква лъжа, да учат хубаво. Каквото учат, да го учат хубаво, не за бележка, че ще им турят 6, или ще ги направят нещо, но да учат, знанието да бъде подтик. Аз проповядвам знанието като Божието благословение. Да се учим да имаме Божието благословение. Ще обичаме, за да имаме Божието благословение. Ще говорим истината, за да имаме Божието благословение. Дали ще ме обичат хората, то е друг въпрос. То е тяхна работа. Ако аз мисля, че не ме обичат, то е престъпление. Аз ако започна да обичам, мисля, че всички така правят. Всички като започнете да обичате, за света ще мислите, както Господ мисли. Аз искам днес да мислите, както Господ мисли. Един за друг да мислите, както Господ мисли заради вас. Всеки един да се вгълби в себе си вътре. Не онова, което не е, не да каже едно време какво било. Днешното, което е, ще почувствувате в себе си и то не може да се сравни с едно време.

Сега много пъти казват, че при апостолите дошъл Духът на Петдесетницата. Сегашните хора не знаят какво нещо е слизането на Духа. Апостолите имаха една опитност, не само да я цитираме, че преди две хиляди години, как слязъл Духът. Сега да имаме една опитност, то е въпросът. Сега този Дух няма да слезе по същия начин. Понеже Божиите блага не се дават по един и същ начин. Туй, което сега Бог е приготвил за нас, е особено. Тогава било Божествено и това, което сега иде и то е Божествено. Сега Божествената любов иде не само за вас, за всички иде и няма да остане човек на земята, който да не бъде разтърсен. И живите и мъртвите ще чуят гласа на Бога, ще станат. Туй е сега. Туй да го знаете, няма да остане нито един човек, който да не бъде разтърсен. Които обичате, ще приемете любовта, ще станете ученици, ще работите. Които не работят, те ще се учат. Сега няма да кажете: „Какво каза Учителят?“ Ще повярвате. Ще чуете онзи тихия глас, както Илия го чу. Ще дойде Господ с голям гръм, земетресение ще стане, голяма буря; Господ не е там. Господ при Илия не беше в бурята, но беше в тихия глас, който му каза: Илия, пътят по който ти си тръгнал, че изби пророците светът няма да се поправи. Светът ще се поправи само когато твоето

сърце се отвори, че започнеш да обичаш. Мойсей казва: Много милостив е Господ, благоутробен е. Та казвам: Този е най-хубавият глас, който ще чуете. Тъй, както аз ви проповядвам, е малко проповеднически. То е човешко. Каза: „Вие знаете ли?“ - То е човешко. - „Ти от музика разбираш ли?“ - То е човешко. Щом дойда при него, зная че е музикант. Музика има в себе си. Не иска теории. Всеки познава кое е хубавото. Като дръпна струните, колкото и да е невежа, не знае теории, разбира. Казвам: Знанието е Божественото. Знанието предхожда човешките хипотези и теории. Божественото го знаем. После по човешки, всичко това е хубаво. Теорията ще дойде. Но най-първо трябва да имаме ясна представа за музиката. Пък музиката крие една велика сила. Ти за да изкажеш някому с любов, трябва да бъдеш много музикален. Музика трябва да станеш. Любовта ти трябва да проникне във всичките ти клетки, и краката ти, и очите ти, и космите ти, всичко ще трепери. Ще има тия трептения на любовта. Тогава като кажеш дума, всичките хора ще ви разбират. Сега то е едно поощрение. Ти казваш: „Не искам да работя“. Казвам: Иди да работиш за мене, ще ти дам десет, двадесет хиляди, но то е подкуп. Аз му казвам: Иди да работиш, ще имаш моето разположение. Моето добро разположение струва повече отколкото хилядите, които ти дадат. Хлябът, който аз турям в устата, има хиляди по-голяма сила от житото, което седи в хамбара. Може да си мисля, че за дълги години съм осигурен, но в дадения случай онова, което му осигурява, то е малкият хляб, който сдъвкваш, той ще ти даде сила. Онова Божественото знание, което сега ще дойде, вие за бъдеще всички ще го опитате.

Но днешния ден посветете го на какво? Ще направите един малък опит с любовта. Не да се осъждате, не да кажеш: „Малко съм бил така“. Ще седнеш, ще кажеш: „Много малко обичах. Не използвах Божието благо“. Вземете листа, каквото сте обещали горе като слизахте и го направете. Сега не искам да ви кажа, но извадете листа, каквото сте обещали това да направите, онова да направите. Майка ти те пратила на бакалницата да купиш зехтин, пипер, половин кило сирене, грозде две кила, ябълки, круши, всичко туй наредено на листа, но си изгубил листа и сега се

чудиш от кое колко трябва да вземеш. Ще намериш този лист, на който са написани, ще изпълните нещата точно тъй, както се изисква. От това зависи вашето положение в къщи. От любовта, която имате към Бога, зависи вашето щастие. Не от любовта, която имате към мене, нито от любовта към вашите близни, от вашата любов, която имате към Бога, зависи вашето бъдеще. А пък любовта, която имате към другите, то е второстепенно. От любовта към Бога зависи вашето бъдеще. Тази идея трябва да влезе в ума ви, за да не се смущавате. Защото може да обичате този и онзи, то ще бъде проявление на Божията любов. Най-първо трябва да имате Божията любов, за да може, когато обичате, всичките хора да бъдат доволни от вас. Ако не обичате Бога и искате да опитате Божията любов, ще опитате тогава Щом опитате Божията любов, когото обичате, той ще бъде доволен от вас. Ако не опитате Божията любов, а искате да я проявите, тогава ще се намерите в едно голямо противоречие. Няма същество в света, което да е недоволен от Божията любов. И в ада, навсякъде, и в най-лошите същества и в тях има разбиране за любовта. Само че те искат само да вземат, без задължение. Те искат да вземат за себе си. Лоши са, само че вземат, само прегръщат. Онези, добрите хора, те дават. Коя светлина е хубава, която свети вътре или която свети навън? Онази, която свети вътре е добра, но онази, която свети навън е още по-добра. Любовта, която сте имали досега е била вътре, но сега приложете Божията любов. Сега няма какво да ви уча как да се обичате. Този въпрос вие го знаете. Един друг вие да се обичате, вие го знаете много добре. Но Божията любов вие не сте опитали, много малко опити сте направили. Божията любов във вас ще внесе мир. Туй в учения свят казват: „Слизане на Духа, новораждане“. Казват: „Това е Възкресение“. С много имена го кръщават: „Които чуят гласа Му, ще оживеят.“ Само майка, която обича, проговаря. Майката, като обича, проговаря. Най-първо майката проговаря. Детето като обича майка си и то като заплаче, то е първата дума на детето.

Вчера дойде един и ми чете нещо от окултната наука, окултни мисли. Употреби думата „хъм“. Казвам: Тази дума употребяват кучетата. Имаше „аум“ и други думи, но имаше и думата „хъм“.

„Хъм“ кучетата казват. Тя е окултна дума. Бауцането на кучетата и тя е окултна дума. Кучетата имат две думи. Каквото каже туй куче, става.

Казвам сега: Като ви говоря има една опасност. Като ви говоря вие не си туряйте никакви бентове. Вие имате бентове сега. Казвате: „Аз съм женен, не може да го направя. Аз имам деца, не може да го направя. Аз съм човек със слуги, не мога да го направя. Чакай да се освободя от жената, от децата и т.н.“. Това е заблуждение. Никаква жена нямаш, никакви деца нямаш, слуги нямаш. Ти мислиш, че си женен. Туй са празни работи. Ти имаш дотолкоз деца, колкото малкото момиче мисли, че куклата е негово дете. Вчера гледам едно малко дете носи една голяма кукла. То мисли, че е родило, голо носи това дете. Не се заблуждавайте. Душите са излезли от Бога, всички са излезли от Бога. Тук се раждате, кръщавате, казвате този е мой баща, тази е моята майка. Против това нямам нищо, но това не е реалност. Докато ние не съзнаем, че имаме само един баща, ние не може да се поправим в света. Докато имаме много бащи, не можем да се поправим. Ние трябва да мислим, че всички имаме един баща, другите бащи са лъчи от този Баща - от Бога. Всички бащи, излезли от Бога, трябва да го признават. Всичките майки, всичките господари, всичките учители, всички да кажат: „Един баща имаме, не съм аз баща“. Майката да каже: „Не съм аз, но Бог“. Учителят да каже: „Не съм аз, но Бог“. Вие трябва да кажете: „Не съм аз, но Бог“. Всички така трябва да мислим. Ти ще кажеш: „Това е едно благословение, което иде от невидимия свят“. Туй благословение за бъдеще ще се дава на ония, които имат любовта.

Не човешката любов, но Божията любов. Тогава ние няма да искаме както сега. Ще оставим света да си има затвори, ние няма да осъждаме, нито ще отричаме. То е едно училище. Беднотията е едно училище, богатството е едно училище. Всичко в света е училище. Но има един живот много по-добър, отколкото този, който ние знаем. Да бъдете братя, да бъдете сестри. Няма по-хубаво нещо от това. Да сме слуги, то е едно положение, да сме господари то е друго положение, да сме сиромаси е друго положение. Не, казвам, истинското положение, е че Бог създаде

света за нас, които Го любим. Слънцето грее за нас, които обичаме Господа. Слънцето, звездите Бог ги е създал за онези, които Го любят. Те са обиталище, жилища в които Той живее. Растенията Бог ги е създал заради нас, реките, моретата, всичко е създал заради нас, за упражнение на своите деца, които го обичат. Те са едно предметно учение. Целият свят и земята е едно предметно учение, да се радваме, че Господ ги създал заради нас. Туй е предметно учение. Някой път аз ви говоря, ти отиваш по земята и какво ли не правиш. Нямаме туй възпитание. Срещна някой човек, веднага му намеря някой кусур. Аз търся кусурите. Като среща някой човек, кусурът, който съм намерил, той е у мене. Никой човек не може да види себе си. Той ще види себе си у другите хора. И тогава аз забелязвам закона така: Когато аз слушам Божия глас, когато вървя срещам хора, които са красиви. Грозните хора не ги срещам. Щом направя една погрешка, грозните веднага се явят, сам отварям вратата на рая и тогава дяволът влиза. Той иде при мене, ръкува се много хубаво и казва: „Ти си един от великите учители в света, като тебе не се явил днес в света, знаеш ли това?“ Казвам: Аз за пръв път слушам такава похвала от тебе. Казвам: От кой речник извади, искам да чета това нещо де е писано. Ти го съчини или някъде в небето писаха заради мене? Казва: „Не вярваш ли?“ Аз казвам: Обичам да проверявам нещата. И тогава аз му казвам: Слушай, аз съм дошъл на земята да се уча и да слугувам на Бога. Колко съм велик, не зная. Няколко картини съм започнал да рисувам, гледам да ги нарисувам хубаво, после взел съм да свиря, да пея, други работи имам. Може погрешка да имаш, не съм аз онзи, когото ти хвалиш, той е някой друг. Погрешка може да е. Не съм аз с такива имена. Има доста учители днес в света. После всеки един човек мисли, че е един велик учител. Ако аз мога да слугувам на Бога, по-велик от мене няма. Ако мога да проявя любовта на Бога, който живее в мене, по-велик от мене няма. Ако вие може да обичате Бога, по-велик от вас няма. То е величие. Там дето Го няма, никакво величие няма. Казвам: Всеки един от нас може да се прояви в една малка степен. Какво ще се прояви? Сега казва: „Като тебе няма друг“. Като ми каже, че като мене няма друг, казвам: Аз имам една крушка от 500 свещи в

стаята си, като я отворя много свети в стаята. Но някой път излизам навън. Колкото се отдалечавам, виждам, че светлината се намалява. Като ида далеч, едва виждам. Ти седиш, около себе си имаш светлина голяма. Отдалечи се да видиш, твоята светлина докъде достига. Онова, което достига, то е Божествената светлина, Божественото, което достига вътре. Казвам: Всички трябва да се съедините, не да се обезсърчите. Да се съедините в Божественото, да станете мощни. Дойдат страданията, какво ще кажете на едно страдание? Похвали ви някой, кажи в себе си: „Господи, бих желал да бъда такъв, какъвто ти казваш“. - „Ти си много добър“. - „Желая да стана още по-добър. Че съм много добър, добър съм, но и от многото добър има още по-добър. От добър мога да стана още по-добър“. Няма тук опасност.

Понякой път са идвали тук и ме хвалят. Някой път дойде някой болен, казва: „Учителю, ти всичко може да направиш“. Че мога да направя всичко, мога да го направя. Но казвам: Аз, който мога всичко да направя, не мога да те излекувам. Аз не мога да те излекувам, защо? И ти всичко не може да направиш. Казвам: Ти само отвън ме хвалиш, но ти не можеш да обичаш Бога. Ако обичаш Бога, ако имаш Божията любов, ти си дошъл тук да те излекувам. Ако те излекувам, ще кажеш: „Дошло времето да се излекувам“. Ти няма да отдадеш хвала на Бога. Ти няма да си промениш твоя живот. Аз само един пример имам. Дойде при мене един. Казва ми: „Ти всичко може да направиш“. Казвам: Да всичко мога да направя. Болен е той от една много лоша болест. Ще те излекувам рекох, но ти си заможен човек. - Каквото искаш ще ти дам. Казвам: Моята визита е много скъпа, всичко, каквото имаш ще го дадеш. - „Че как“, казва? Нищо повече. Всичко, каквото имаш, ще го дадеш. Не само това, но животът си ще посветиш да служиш на Господа за бъдеще. Ако си готов да дадеш всичко, ще кажа една дума и ще излезе болестта. Ако си готов да се посветиш на Бога, ако не ще си вървиш както си дошъл. - „Ама“... Казвам: Нищо повече. Който може да обича Бога, всичко е заради него. Който не Го обича, не е всичко заради него. Това правило ви казвам. То при всичките правила няма изключение. Не може да има недоразумение. Всички трябва да се решим

свободно вътре да обичаме Бога. Тогава ще направим опит. Казва: „Дето са събрани двама или трима в мое име, там съм и аз.“ Не е само да се съберат, ако любовта не е там, няма събиране. Без любов не могат да се съберат на едно място.

Днес направете един малък опит. Всеки един от вас да направи едно микроскопическо добро, най-малкото добро някъде. Така да се вгълби в себе си - откакто изгрее слънцето, докато залезе, да се вслуша и чуе онзи, тихия глас в себе си. Искам всичко да направите. Опитайте да ви проговори Господ. Като ви проговори, ще дойде нова светлина. Ще кажете тогава: „Мъртъв бях едно време, но сега съм жив“. Всичко онова, което ви тежи на сърцето, всичко туй ще се стопи, ще се чувствувате като новородено дете, ще се зарадвате. Всичко ще ви бъде приятно, всичко, което виждате. Ще чувате, че от всичко излиза Божествен глас, музика. Тия струни са метални, не са органически, но като ги побутнем, то е вече Божественото. (Учителят удря по струните на камертона). Ако един метал може да издава този звук, не можем ли ние живите, които сме излезли от Бога, да дадем хиляди по-хубав звук? Тогава като ни бутнат, отдето минем, хората ще се вслушват. Като вървим, в стъпките ни ще има музика. Стъпките ни ще бъдат музика. В събличането, в обличането, навсякъде ще бъде музика. Та в живота всички ще знаят, без да говорят хората, че сме това, което хората виждат. То е реалното. Всяка свещ, тя ни говори, и самата светлина ни говори. Ако ние разбираме любовта, любовта е онзи език, който ще проговори на целия свят. Ако ние не може да проговорим с езика на любовта, тогава ще имаме обикновения живот. Ако проговори чрез нас любовта, тогава Бог чрез нас ще работи. То е възкресението в света. Желая всички по този начин да възкръснете.

Коя песен да изпеем? - „Изгрява слънцето“. (Изпяхме всички „Изгрява слънцето“.)

Мислете върху туй изречение: Бог на любовта е пътят на живота.

Да осмислим вече ежедневиия си живот. Да го осмислим. В каквото положение и да се намираме, човек да е радостен, където и да е. При Бога всичко има, всичко е хубаво. Днес всички да се

почувствувате, че сте свободни. Като че сте слуги, пък имате един ден отпуск. Десет години не сте имали отпуск. Сега сте свободни да ходите на разходка, да нямате задължения, свободни от закони, от правила. Да се почувствувате един ден, както Бог ви е създал. Да чувствувате присъствието на Бога навсякъде. Тази вълна, туй учение трябва да се предаде навсякъде. Новият път, това е пътят на Любовта. И той е само, който може да поправи света. Тук, животът на Изгрева, Любовта е която може да го поправи. Не нашата Любов, но Любовта, която ще дойде отвътре.

Станете!

Добрата молитва.

XVII година.

*20 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 16 февруари 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София - Изгрев*

БОГАТСТВО И СИРОМАШИЯ

Отче наш.

Вие сега сте имали един инцидент. Един пример: Едно пчеларско дружество в Англия иска една царица да му изпратят. Пишат: „Царицата иде“. Това било във времето на кралица Виктория. В една малка кутия изпращат царицата. Целият град излязъл да посрещне царицата. Изваждат една малка кутия на това тържествено посрещане на една пчелна царица. Цял град излязъл да посрещне, царицата иде. Няма нищо. Има чудни работи. Всичките работи, които не ги разбираме са чудни, които не ги разбираме, мислим, че са чудни.

(Учителят чете една от темите за „Придобивките на сиромашията и богатството“.) Но на земята има двама души: най-добрият слуга и най-лошият слуга. Има и двама господари: най-добрият господар и най-лошият господар. По-добър слуга и по-лош слуга на земята от богатството няма и по-добър слуга и по-лош слуга от сиромашията няма. Мнозина от вас като говорите за богатството го вземате като господари. Казваш: „Да съм богат“. Защо искаш да бъдеш богат? - За да бъдеш господар. Пък няма нещо по-лошо да ти стане богатството господар. То е толкоз недоволно, че ти няма да имаш почивка ни ден, ни нощ. Богатството ще те тласка навсякъде, какво ли няма да направи от тебе. Ти ще замязаш на някой манекен, шапка ще ти турят, обуца, една дреха, друга дреха, та какво ли не. Ще те праща навсякъде. Ти ще пощурееш, какво да правиш. Господарят мисли какво да яде. Всички ще замязате на римски патриции, които пращали да събират езици от славеи за да си направят ядене. Та казвам: Богатството е слуга на мъдрия човек, на невежия господар. Щом се страхуваш от сиромашията, сиромашията ще ти стане господар. Сиромашията на умния човек е слуга, на невежия – господар. Ако

се страхуваш от богатството, че го нямаш или че може да те напусне, значи ти е господар. В света само един господар да имаме. Да те пази Господ от двама господари. Един господар трябва да има в света за основа.

Сега един от вас е писал: „При сиромашията човек има възможност да се вгълби в себе си“. Въпрос е. „При богатството човек става щедър“. Въпрос е. „Може да осъществи своите желаниа“. Право е, как не. „Богатият много не се тревожи“. Въпрос е, най-много се тревожи. Външно богатият не се тревожи, но вътрешно. Прав е само, когато богатството е като слуга при мъдрия, тогава е право. Както и да се говори, се ще кажете: „Се си е добре човек да има един богат слуга, отколкото сиромаш слуга“. Когато господарят осиромашее, слугата като е богат, ще го кредитира. Когато слугата е сиромаш, пък и господарят е сиромаш, не може да се кредитират. Богатството за човека е един опит. То са условия дадени. И сиромашията е едно условие. Аз считам празната чаша сиромаш, пълната чаша с вода наричам богата. В моя ум тази е идеята. Щом говоря за богатство казвам: Пълна чаша с вода. Сега вече хората обръщат внимание на външната форма на чашата, от злато ли е направена или от нещо друго. Всяка една чаша е форма за вода. Сега външно е водата вече, зависи каква вода ще туриш сам в тази чаша, от тебе зависи. Дали да се роди човек или да умре, не зависи от него. Да се роди човек, той не може да избере баща си и майка си. Как ще се роди зависи от баща му и майка му. И дето умира, пак не зависи от него. А да живее добре, зависи от него. Да подобри живота си, зависи от него. Понякой път ние се тревожим в живота си. Защо сме се родили, ние се тревожим и защо умираме, ние се тревожим. Не се плаши, че ще умреш. Никога не мисли, кога ще се родиш. Всичките тревоги идат, когато човек мисли: „Защо съм се родил?“ Родил си се да станеш богат. Това право ли е? - Не е право. Родил си се, за да станеш сиромаш. Право ли е? - Не е право. То е твърдение. Но човек се родил за да живее един живот. Но животът носи две големи противоречия, големи страдания. И най-голямото благо носи животът. И двете са преплетени. Щом дойдеш в живота, непременно и двете блага ще дойдат, неизбежно

е. Защо, как може да ти обяснят, защо животът носи две големи страдания, две противоречия, най-големите страдания и най-големите радости. Ако си учен, ще се разговаряш с радостите, пък за скърбите ще им намериш работа. Ако си от недоучените, от глупавите хора, се ще имаш работа със скърбите, със страданията, с тях ще се разговаряш. Запример, вие често се питате: „Защо съм сиромас?“ Как ще ми докажете, че вие сте сиромас? Какви са признаците на сиромашията? Чудна работа сега. Вие ще кажете: „Ами пари нямам“. Съгласен съм с вас, че човек може да има пари, но аз може да ви натоваря едно магаре със 70-80 кила злато, магарето богато ли е? Магарето съзнава ли, че носи 70-80 килограма злато, което милиони струва? То не съзнава дали е злато или камъни. Магарето усеща тежестта на работата, но какво е съдържанието, не усеща. Та казвам: То е понятието, което ние имаме. Най-голямото богатство, което човек носи, то е животът. Животът е богатството. Всички други неща са пособия, украшения на самия живот, само условия са те. Богатството е едно условие, сиромашията е друго условие. Ние разглеждаме въпроса другояче. Както сега хората го разглеждат, той няма разрешение, а се раждат всичките противоречия, които съществуват. Сега някои от вас седят и мислят, че са сиромаси. Лошото е там, че вие мислите, че сте сиромаси. Някой мисли, че е богат. Злото е там, че вие мислите, че сте богати. То е едно заблуждение, едно прегрешение спрямо Бога. Ние правим едно голямо прегрешение, като мислим че сме богати. За това, което имаме сега, способностите, доброто в себе си, мислим, че сме богати, че имаме това-онова, то е престъпление. Значи трябва да вземеш една книга, обръщаш внимание на нейната подвързия отвън, не на съдържанието на книгата. Как е подвързана книгата, със злато, хубава, отлична книга, но мислиш само за подвързията. Книгата можеше да няма тази подвързия и книгата е пак ценна, защото ценността на книгата не седи в подвързията, но в съдържанието. Всеки един живот е ценен не за подвързията, но човек сам съдържа ценността. Богатството седи в онази непреодолима вяра, която имаме към Бога. В най-добрият смисъл. В онзи, който му дал живот. Като станеш сутрин няма по-хубаво

нещо, какво голямо богатство е в света да мислиш за Господа. Не като станеш, да кажеш: „Какво да се прави сега?“ Какво ще се прави. Ако си при един лош господар, веднага ще ти каже, какво ще се прави. Ще се пържиш. Ако си при един, който има да взема от тебе, какво ще правиш? Има да ти чете молитви. Ако си в училището при един лош учител има да те ругае, какво ли няма да ти каже, всичките епитети ще ти тури. Ще станеш невежа, будала, никаква дарба нямаш, много работи ще ти каже. Ще преглъщаш, като идеш ще се оплакваш. Питам сега: Какво ще ти каже учителят? - Ще ти каже будала. Една неразбрана дума. Невежа. Че какво лошо има в думата „невежа“? Тури не-вежа. „Вежа“ значи, човек който види, знае. Учителят му казва: „Будала“, човек на Бога със знание, който не се проявил. А ученикът разбира, че той нищо не знае, че е будала. Учителят му казва най-хубавото, а ученикът разбира туй, което не е. Значи от разбирането зависи. Когато Бог ни изпраща сиромашия, Той ни изпраща най-хубавите работи. Когато ни изпраща богатство, пак ни изпраща най-хубавите работи. Ама ти си седял спокойно, не си мислил. Като дойде богатството, то ще те стимулира да мислиш какво да правиш. Ще станеш енергичен, къщи правиш, железници правиш, фабрики правиш, ще ходиш, ще се разхождаш, вече на едно място не може да стоиш. Автомобили ще имаш, коне, овци, ще станеш един отличен човек. Ти си вече на работа. А пък сиромашията ще те научи да почиваш. Сиромашията иде след като си бил богат, казва ти: „Почини си“. Сиромашията ще те научи как да си почива човек. Ама вие така не разбирате. Цялото човечество за сиромашията имаме други възгледи. И за богатството имаме други възгледи. Както и да ви говоря, ако имаме една студена стая, вие ще бъдете недоволни. Ако сте в такъв един салон, неотоплен, студено, дава се концерт или аз държа беседа, но има 10 градуса под нулата, както и да ви говоря, ще се стискате. Къде е сега неудобството? Салонът е хубав, прозорците хубави, но има едно неудобство. Студът. Ако салонът е отоплен, веднага ще се измени всичкото положение. Казвам: Аз считам тази топлина в живота, животът е важен. Та първото нещо: Благодарете за живота, който имате, една постоянна

величина. Когато човек разбира живота е една постоянна величина. Щом не разбира живота, той става непостоянна величина. Щом не разбираш живота, той носи едно голямо нещастие; щом го разбираш, носи най-големите блага. В този живот има да научите много трудни задачи. Да стане човек доволен от живота, няма по-мъчно нещо от това. Много мъчна работа е. Казва някой: „Да се проповядва, че да бъдем доволни“. Но вие опитвали ли сте се да бъдете доволни от живота? Постоянно се опитвате и до де сте достигнали? Да кажем, аз мога да ви направя доволни, но то ще бъде временно. Баща ви даде 100-200 хиляди, вие сте доволни от баща ви. Но, ако баща ви вземе тия двеста хиляди, че ги похарчи, ще бъдете недоволни. Доволството на човека трябва да седи в една вътрешна величина, която не се мени. Сега представете си за един момент, че вие не сте такива каквито сте сега. Всеки един от вас има едно особено мнение за себе си. Всеки има мнение, което не е право. Всички имате едно погрешно мнение за себе си. Някой път човек мисли, че е много беден, но то не е ясна представа. В какво седи беднотията? Той ще ти каже, че е беден, но той няма ясна представа. Пък някой път може да мисли, че е богат и пак няма ясна представа за себе си. Сега коя е истинската представа за човека? Вземете сега: Вие сте учили музика. Няма някой от вас, който да не знае. Какво значи тонът „до“? Един основен тон има приблизително 32 трептения. Ние сме го приели по доверие на учените хора, че има 32 трептения. Аз може да ви кажа думата „Любов“. ЛЮБОВ. Това ли е любов? Туй, което написах, любов ли е? То е символ. В какво седи любовта? 32 трептения са написани, но в какво седи един тон „до“? Преди няколко дена разправам на един доста даровит музикант как аз бих преподавал музика, как бих пял, ако съм певец. Ако аз съм певец, ще взема „до“ и ще мисля, че имам едно яйце. Най-първо искам да взема „до“. В туй яйце има всичките възможности да излезе едно жълто пиле, хубаво, шарено с най-хубавите краски. И след туй, на туй пиле ще му намеря една квачка, че да може да му предаде една особена, специфична топлина, че като премине топлината в яйцето, да може тази топлина да създаде краката на пилето, очите, ушите, носа, да му

създаде устата, да може да му създаде всичко и най-после това пиле да може да отвори черупката и да излезе. Това е „до“. Тъй ще го пея. Ще пея да оживее пилето, да се образуват неговите крака, да се образуват неговите крилца, очи и да разчупи черупката, да се освободи. Това е „до“. Като взема „до“, да имам тази идея в ума си. Това е „до“, то е в хармония. Значи започвам с живота. Ако разбирам живота, най-голямото благо ще дойде, ако не го разбирам най-голямото нещастие ще дойде, ще бъде затворен в яйцето, не може да излезе. Много пъти намеря ръце нямаш, очи нямаш, това нямаш, страданията идат. Започнат да се образуват крака, крилца, ръце, очи, уста, нос, разчупва се черупката, това е най-голямото благо. Казвам сега: Ние искаме да вземем един обикновен тон. Някой казва: „Аз искам да живея“. Ще вземеш основния тон на любовта. Това е „до“. Само като символ е то. „До“ или С, основния тон. Ако ги пееш, как ще ги повишиш? Кажеш „до диз“. Ако вземеш С, ще кажеш цис, цес. Казвам: Има една идея, която трябва да проникне. Човек от главата до петите си трябва да бъде музикално същество. Музиката не е само това. Музикални трябва да станат ръцете, музикални трябва да станат краката, очите, ушите, всичко трябва да стане музикално в тебе. Да бъдеш музикален, аз го наричам един свещен трепет, който го наричам едно музикално състояние. Да бъдеш свещения трепет на музиката, всичките ти частици на тялото, туй, което е живо, музикално да трепери. Тогава няма да имаш нещастия в света, ще бъдеш всякога щастлив. Сега във вас остава мисълта, казвате: „То е висока работа тази“. Никак не е висока. Се трябва да има някой да запали собата, да се стопли салона. Ще запалиш въглищата. Тази соба ще стопли салона. Ти може да пееш и ще ти бъде приятно в един отоплен салон. Отоплете вашия салон. Салонът ви е музикален. Музикалността е един резултат. Горещата соба, любовта която може да влезе във вашата душа, защото любовта нито влиза, нито излиза. Има една любов, която влиза и излиза, но има една любов, която нито влиза, нито излиза. Каква е тя? Ние казваме: „Светлината влиза и излиза“. Има една светлина, която влиза и излиза, но има една светлина, която нито влиза, нито излиза, но всякога и с отворени очи, и със

затворени очи, се е вътре, чувствуваш накъдето и да е, около тебе светлина има. Има една светлина като затвориш очите, не може да ходиш. Има една светлина, която и със затворени очи да си, и с отворени очи, навсякъде еднакво прониква. Сега то е мъчно, как ще си представите вие?

Казва някой: „Как ще бъда доволен?“ Казвам: Има едно доволство в света, което влиза и излиза. На туй доволство му трябват пари. Казва: „Как ще бъда богат, когато нямам пет пари в джоба си?“ Казвам му аз философски, рекох: Предположи, че имаш пари. Казва: „Как ще предполагам?“ - Ами как предполагаш, че нямаш? То сега е предположение, че нямаш. Предположение сега, че имаш пари в единия джоб, в другия джоб като бръкнеш ще намериш. Казва: „Как може да стане това?“ Обяснявам философски. Казвам: Ходил ли си по планините? Децата нали правят снежни топки. Направят някоя голяма топка. Тази топка е голяма, но като започне да се топи, тече и постепенно се намалява. Най-първо децата търкалят топката, търкалят и като се търкаля, става голяма. Като оставят тази топка, дойде слънцето. Слънцето има особен тертип, като грее оттук-оттам топката започва да се смалява, смалява, най-после изчезва. Казвам: Как децата направиха топката, а слънцето я смали? Казва: „Стопи се“. Рекох: Какво се изгуби? Като се стопи тази топка, какво става? Изгубила ли се тази вода? Че ти си сиромаш, показва, че твоята топка се стопява. Като децата излез отвън, направи си друга. Казва: „Де да намеря сега сняг?“ То е концентриране на мисълта. Ако можете да концентрирате вашата мисъл тъй силно, вие може да имате един наполеон в джоба си. Онези, които изучават закона на концентрирането, като се концентрират, като завършат своя опит, ще дойдат да опитат опита на концентрацията. Учителят ще ги постави да нямат пет пари, ще се концентрират, че имат два наполеона в двата джоба. Пита ги учителят: „Концентрирахте ли се?“ - „Концентрирахме се“. - „Бръкнете в джоба“. - „Няма ги парите“. Не върви. Втори път пак ще държиш матура. Концентрираш се, бръкнеш, пак ги няма. Казва: „Дяволска работа е“. Казва: „Изгуби се“. Но един ден след като се концентрираш и бръкнеш, ще намериш два наполеона. Сега две обяснения има.

Вие ще ме попитате: „Как са дошли парите в джоба?“ Сега ще ви превода един анекдот. Една млада мома и един млад момък нямали пари. Имало един богат човек, който обичал жените. Те искали да го оберат, да имат пари да се оженят. Момъкът казва на момата: „Аз ще те представя на него, той като се заплесне в тебе ти му говори, пък аз ще го оберат“. Сега обяснявам как са забогатели момъкът и момата. Момата говори на богатия, а момъкът обира джобовете му. Работата там се уредила. Върви богатият и си мисли, много хубава е тази мома. А пък момъкът като върви и си пипа джобовете и казва: „Пълни са“. Богатият мисли, че момата е хубава, а момъкът мисли, че джобовете му са пълни.

Сега се заражда идеята - откъде дойдоха тия двата наполеона в джобовете? Парите в джобовете на младия момък дойдоха от богатия. Но, ако не беше умната мома да го забавлява, че да се отвлече вниманието му, да се концентрира в момата, парите не може да излезат от джобовете на богатия. Значи богатият чрез концентриране извади парите от джобовете, младият момък чрез концентриране ги тури в своите джобове. Тия двата наполеона са били някъде. Значи щом са някъде, излезли са от някой джоб. Да допуснем сега да направите един опит. Един мъчен опит. Те са от мъчните опити. Как ще обясните, кажете ми сега, откъде са дошли тия пари. Нас не ни интересува. Аз може да обясня, но ще се изгуби интересът към темата. Нас ни интересуват двата наполеона откъде са дошли. Тогава ще ви приведа друг един пример. Не му търсете разрешението.

Един българин, който бил в Америка, се намерил в едно трудно положение. Трудно положение, няма работа, не може да намери работа, седял 3 дена гладен, не знае да се моли. Молил се на Господа да дойде някой приятел дето има, да му помогне, отникъде нищо не иде. Един ден върви по Бостонските улици и вижда една кесия (джуздан). В тази кесия имало 20 долара. Той започнал да се интересува, той гледа и вижда кой изгубил парите. Той намерил на кого била кесията, той бил един от студентите на един богат човек, който ходил в банката да си вложи парите, пък тези 20 долара оставил за харчлък. Като поискал да ги тури в

джоба, паднали на земята. Отива да му занесе парите и мисли, че той ще му даде нещо. Той му казал едно „благодаря“ и го изпратил. Гладувал още един ден. Отива в един бит-пазар, дето хиляди хора влизат. Той гледа един долар долу на земята, всички го тъпчат. Взема го и нещо му казва: „Не търси господаря“. Той се навежда, взема го и благодари на Бога. Нещо му казва: „Не му търси господаря, защото пак ще гладуваш“. Има нещо, което не трябва да разрешаваме откъде е паднало. Една кесия паднала там, когато един богат човек я изваждал. Та някой път ние искаме да разрешаваме въпросите до дъното. Не разрешавайте въпросите до дъното. В сегашния живот трябва да имаме една правилна представа. Докато не почнем да мислим правилно за Бога, работите ни няма да се оправят. Имаме крива представа за Бога, мислим, че Той си играе с нас, както Той си иска. Бог наредил живота много добре, но ние трябва да се учим да пеем. Вземаш „до“, но „до“-то да го вземеш, основното „до“ има 32 трептения. По 32 начина може да вземеш тона „до“. Всяко едно трептение е една форма на „до“, как да го вземеш; 32 начина има, най-малко седем начина има. Всеки един тон има седем степени. Тонът „до“ има седем степени, в които може да го вземеш. Сега няма да ви обяснявам първата степен „до“, втората „ре“, третата „ми“ - те са степени. „до“-то може да го вземеш в първа степен като „до“, като „ре“ може да го вземеш, като „ми“ може да го вземеш. Всичките тия качества на цялата октава то ги има в себе си. Но „до“-то само по себе си има една основна черта. То освобождава от големите противоречия. Тонът „до“ освобождава човека от големите противоречия и му дава истинска посока в живота. Туй, което може да ти даде посока в какво направление и да е, или мисловно направление, или чувствено или физическо, то е „до“. Ако вземеш „до“-то, крака ще имаш, уши ще имаш, очи ще имаш, всички условия ще имаш. Туй, което създава всичките условия то е „до“. Туй „до“, докато в тебе не започне да звучи като музика, докато не разбереш живота като музика, ти не може да живееш. Докато мислиш, че животът е страдание, ти не разбираш живота. Страдание е неразбрания живот. Неправилно се взема или неправилно разбираш Божиите пътища, не разбираш законите.

Запример, вие идете при един музикант, на който ухото много е развито. Вие искате да му говорите. Как трябва да му говорите? Ако вие му говорите музикално, веднага ще има едно желание, едно разположение спрямо вас. Кой господар би искал да му се говори немусикално. Всичките господари са музикални. Ако само в гласа си вземеш нещо неправилно, кажеш: „Какво искате да кажете?“ (Учителят го изговори грубо). Музикално как ще кажеш: „Какво искате да кажете? Какво искате да кажете?“ (Малко грубо произнесено). Това не е музикално. „Ти знаеш ли кой съм?“ - Това не е музикално. „Че аз съм недоволен“. - Това не е музикално. „Така ли трябва да се живее?“ - Това не е музикално. „Ти си невежа“, това не е музикално. Противоречие има. Всичките спорове в света произтичат от немусикалното произношение. Забелязали ли сте някой път, кажеш една дума на един човек, той я помни. Значи музикално сте казали. Някой път казвате така хубаво думата, има един трепет музикален в самата дума. Човек не може да забрави, някой път, едно немусикално казване носи нещастие. Ти се молиш на Бога и изпращаш една музикална мисъл. Като седнеш, на Бога трябва да му говориш, че имаш един свещен трепет, тъй че няма никакъв дисонанс. Като идеш при Него, чист трябва да бъдеш. Сега да кажем, аз съм радостен. Вие казвате: „Нещастен съм“. Музикално как ще го кажете. Как ще ми изпеете: Нещастен съм? Или пък някой път вие казвате: „Бури минаха в моя живот. Големи бури минаха“. Как ще изпеете? (Учителят пее: „Бури минаха в моя живот“.) Музикално ли е това пеене? (Учителят пак пее: „Бури минаха в моя живот, бури минаха в моя живот, бури минаха, бури минаха, но малко добро оставиха“.) - Може още по-хубаво да се изпее. Ако пееш така, веднага в душата ти ще стане една промяна. Невидимият свят е толкова отзивчив, ако ти благодариш на Бога, като дете да изпееш на Господа „Бури минаха“, веднага ще почувствуваш едно спокойствие. Няма да се мине него ден, някой приятел ще дойде отнякъде, ще започнат работите лесно да се уреждат. Като кажеш: „Бури минаха“ (Учителят го изпя грубо) работите съвсем се объркват. Ние живеем в свят на дисхармония. Много мъчно е да се живее някак си, блага има, ослабват страните, неразположен

си, не ти се пее. Казва: „Какво ще пее? Аз мисля откъде да си изкарам хляба, работа нямам“. Пък то, ако се вложи музикален живот, работите тръгват наред.

Сега като ви говоря на вас, във вас остава една мисъл, вие ми кажете, на които съм говорил са ми казвали: „Ти нямаш моята опитност“. Аз седя и пее. (Учителят пее: „Аз имам опитността на всичките хора; няма опитност, която да не съм минал в моя свят и твоята опитност аз зная. Аз зная какво е парички да нямаш ти в джоба си, парички нямаш в джоба си“.) - Той мисли, че няма пари. Представете си, че аз съм човекът, който нямам пет пари. Като ви попея, като пушна дискус все ще се съберат 20 лева, ще спечеля нещо. Всеки един от вас поне е готов да даде по един лев. Като мина, ще кажете: „Много интересно пъ“. Да се оставим, ние имаме един аристократизъм, имаме две слабости. Имаме един аристократизъм, от който трябва да се освободим. Имаме друго едно състояние животинско, останало у нас. Казва: „За нищо не искам да се грижа“. Две крайности. Едното състояние крайно възискателно, другото за нищо човек не се грижи. Казвам: Човек за всичко трябва да благодари. Скърбен си, благодари. Не мислете, че скръбта е едно твое състояние. Скръбта в света е нещо общо. Който разбира скръбта, е радостен, а пък който не я разбира, е скърбен. Казват: „Защо е така?“ Много естествено. Представете си, че вие сте тук около десет души, седели сте два дена гладни. Вие ме гледате, че аз нося един хубав, топъл хляб, всички се зарадват. Представете си, че аз дам само на едного този хляб, другите девет души останете без хляб. Този, който взел хляба, ще бъде доволен; другите, които остават без хляб, ще бъдете недоволни. Най-първо се зарадват, после стават скърбни, понеже от хляба не ви е дадено. Но вие сте прибързали. Казваш: „Отиде той хлябът“. Додето няма, мърморите. Но пак ме виждате, пак ида с хляб и този хляб дам на друг. Казват: „Този ги избира“. Пак нося хляб и давам на трети, на четвърти, и на десетия път дам на вас. Ти не разбираш, казваш: „Онези предпочитат, най-после донесе хляба на мене“. Като му дам той се зарадва, но пита, защо на него не съм дал първи. Казва: „Защо на мене даде последен?“ Защото всяка глава има една опашка.

Всичките хора не могат да бъдат глава. Най-после остана хляба за краката. Всички все глава ли са? Това, което е последно, то е крака. И де е сега злото в света, че си последен? Нали сте виждали вие тия тренове. Някой път върви напред с локомотива, с главата напред, но някой път върви обратно, със задницата напред. Като тръгне със задницата напред, тя става глава, пък главата опашка. Последното място става първо. Това е второстепенно.

Най-първо имате предвид, че онова, което Бог е създал, то е хубаво. Вие влизате в Божествения порядък и дето ви турил, там е най-хубаво. Не се месете в Божиите работи. Положението, което ви е дал Бог не го изменяйте. Не излизайте от туй положение. Той дал възможност на всеки едного от вас, една специфична служба. Вие не знаете какво е вашето предназначение. Трябва да дойде някой гениален човек. Много пъти има бедни, но много музикални деца по музика. Като дойде някой учител по музика, някой даровит учител, казва: „Това дете е даровито“. Казвам: Трябва да дойде някой учител около вас, за да ви извади дарбите. Хубостта на учителя седи в това, че като дойдат, учителите винаги изкарват дарбите, които са скрити на учениците. Ако учителят не дойде, тогава аз правя едно уподобление. Казвам: То е ясна представа. Семената, които се сеят в земята, аз наричам - това са учениците. Всички посети семена, това са ученици. Слънцето, което иде, то е Учителят. Като дойде, като ги нагрее, всяко семе придобива сила в себе си, неговите дарби които са скрити, излизат. Слънцето изкарва дарбите на семената, всички растат, цъфтят, завързват. Казвам: Непременно като изгрее слънцето, всичко израства. Сега вие сте в един свят, дето вашето слънце като изгрее ще бъдете на мястото си, за да може дарбите във вас, скритата сила във вас да излезе навън. Тогава в живота има много работи, които може да ни спънат.

Всеки казва: „Вече остарях“. Но и младият може да се спъне и старият може да се спъне, ако не разбира. Старият може да се подмлади и младият може да остарее. Туй е, което постоянно става. Знанието съединява. Животът седи в това. Младият и старият се съединяват в света. Някога вие грешите, когато казвате, че младите се оженили. Млад за млад никога не може да

се ожени. Млад за стар се жени и стар за млад се жени. Двама млади, приятели не могат да станат. Всякога един млад и един стар са приятели. Едната ръка е стара, другата е млада, двете ръце се хващат и работят. Единият крак е стар, другият е млад. Едното око е младо, другото е старо. Сега вие за старостта имате една идея. Кой е стар сърцето или ума? Умът е по-стар, сърцето е младо. Младият прави погрешки, старият не прави погрешки. Но понеже двамата са свързани, старият плаща за младият. Погрешките ги прави сърцето, умът ги изправя. Младият носи капитала, старият дава методите за обработване на този капитал. Той като обработи капитала, плаща дългове. Какво лошо има, че младият направил погрешка? В реда на нещата е. В какво седят погрешките? Когато някоя домакиня или някоя млада мома или млада сестра точат, като точат правят понякога път две погрешки. Някой път турят повече масло отколкото трябва и турят повече сирене отколкото трябва. Някой път турят по-малко сирене и масло отколкото трябва. Най-хубавата баница става тогава, когато туриш толкова масло колкото трябва и сирене толкова, колкото трябва. Които не знаят, турят повече или турят по-малко. Две погрешки са те. Трябва да туриш толкова, колкото трябва. И в знанието може да турим повече, отколкото трябва или по-малко отколкото трябва. Във всеки случай трябва да турим толкова, колкото трябва. Сега те са общи схващания. - „Де да го зная, с ножици ли ще го взема, колко знание трябва да туря? И с какво трябва да се започне?“ Вие започвате с яденето. То е първата музика. Щом започнеш да ядеш, то е първото музикално парче. Когато ядат хората, постоянно наблюдавам дали са музикални или не. Гледал съм хора, у които музикалното чувство е развито, когато ядат. Виждам, според степента на музикалното им чувство, такова е и яденето. Яде някой музикално, приятно ти е да го гледаш, хубаво движи устата си. Чувам като допира зъбите, предните зъби, кътниците, и в мляскането, като мляска и тебе ти се доиска да вземеш. Казвам: Първото музикално нещо, това е устата. Като пипате с ръцете и то е цяла музика. Според мене, ако допрете леко палецът и показалеца на всяка ръка, това са основни тонове. Основен Божествен тон е палецът, основен

човешки тон е първия пръст. То е най-хубавият образ на човека, че тия трите останали пръсти казват така: „Ние гарантираме за туй предприятие като вземеш нещо, посадиш го в земята“. Имате основните тонове: Божественото и човешкото съединени, имате вече един акорд. А пък тия тонове пригласят, всички имате хармония. Туй е най-хубавото нещо.

Та ще се научите да пеете. Ще се научите да пеете мелодични песни. Вие понякога път изучавате хармонията. Хармонията отгоре ще дойде. Тя е Божественият свят. Ти не може да изучаваш хармония, докато не пееш мелодия. Зор ще има нагоре, ще изпращаш на Господа. Трябва да му пееш дълго време. Казва: Не се научил още да пее. Казва: Я попей. Казва: Заучи още. Вторият ден, третият ден Господ се те слуша с ухото си. Казва: Дайте му повече на него. Та вие отивате при Господа не да се молите, но музикално изпявате едно парче. Вие ни най-малко не се представяте. Отивам да пея: концентрирам се на концерта, отивам ще пея една мелодична песен. Да кажем, сега вие пеете песента „В начало бе Словото“, от де започва, от кой тон започва? Прескачам „до“-то и я започвам от „си“, мисля, че е „си“. То е хармония. То е Божественото начало. Без Словото не пея аз. То е хармония, приемам Божественото. Според този закон, горното „до“ е по-повишено, то е „до диез“. Защо е повишено горно „до“? - Защото яйцето е вече излюпено. Повишението на „до“-то показва, че яйцето е излюпено, значи реализирано. Туй яйце, „В начало бе Словото и Словото бе у Бога“, но аз пея „В начало бе Словото“, но трябва да влезе във връзка със Словото. В началото на Битието бе Словото. Ако аз влезе в съгласие с това Слово, моите работи ще се уредят. Всякога в един оркестър или хор, лесно може да поправите погрешките. Ако вие запееете криво, веднага другите ще ви коригират, лесно се поправя. Ти слушаш, всички не могат да вземат фалшиво. Някои веднага се коригират. Казвам: Щом влезете в Божествения свят, погрешките лесно се поправят.

Та сега вие искате да знаете най-първо как трябва да се пее. При пеенето ти трябва да чувствуваш доволство в себе си. Пей най-първо на себе си. Ако си доволен, ти пееш хубаво. Щом

отиваш другите да проверяват, ти не пееш хубаво. Аз ще се изправа пред невидимия свят, който хората не виждат, ще пее на ангелите, ще пее на Господа. Тогава след като пее, ще слушам дали съм пял хубаво. Ако след като съм пял хармония, чувам отзвук хармония, значи съм пял хубаво. Като съм пял, току изведнъж ще дойде един величествен акорд от невидимия свят. Всичките ангели ще запееят и аз ще слушам. Моята мелодия, която съм пял, моята мелодия изпяват не само мелодично, но изпяват хармонично. И аз тогава се коригирам. Казвам: Хубаво пее. Онова, което съм пял, те го пеят в хармония не само един, но хиляди хора пеят изведнъж. И тъй ми става приятно. Туй, което аз съм пял, те ми отговарят. Казват: „Много хубаво пее“. Ако аз не им пее и те не ми пеят. Щом аз пее, вече и те пеят в хармония. Знаеш ли какво е да чуваш в хор да пеят. Сега ще ви попитам, вие какво разбрахте сега? Можете ли ми изпя една песен? (Учителят извади цигулката си). В какво седи хубостта на една цигулка? Как мислите, тази цигулка как я оценявате? Тя е хубава, но трябва да има някой, който да покаже, че е хубава. Ако свири един обикновен човек, не може да разберете дали е хубава. Но ако свири един майстор, ще се покаже хубава ли е цигулката или не. Казвате вие, че това дърво е мъртво. Туй дърво сега доставя, причинява много по-голямо удоволствие, отколкото когато растеше някъде. Човек в обикновените условия мяза на дърво в гората. Като дойде в Божествения свят, ще мяза на инструмент. Непременно човек трябва да стане цигулка да свирят отгоре му. Ако тази цигулка не беше минала през тия страдания, не щеше да бъде на туй почтено място. Знаете ли през какви страдания е минала цигулката? Се трябва да се свири. Всички трябва да знаете да свирите. Сега, ако река да свиря, веднага онези, които знаят да свирят, ще намерят погрешки: как държиш цигулката, как държиш лъка, че ръката не държи хубаво, после позициите не знаел, поза нямал. Не е лесна работа. Много възискателни са. Като излезе цигуларя да свири, много се изисква. Дайте тон от пианото. (Учителят настройва цигулката си). Свиренето, ако не е за възпитание, ако вземеш цигулката си, ще си създадеш страдания. Ако не знаеш да свириш, ти ще си създадеш страдания в себе си. Я изпейте

основния тон. (Учителят свири и пее „до“ и ние с него. После взе „сол“.) „Сол“ е реализиране на нещата. (Учителят свири и пее една мелодия с „а-а-а-а“. После свири и пее думата „мензо“ в много вариации). Кой е запомнил от вас? (Учителят свири и пее следното: „Всички ние в живота вървим с победа, всички ние ще свършим. Напред, напред ние вървим, напред ние вървим“.) - На какво мяза? Значи щом дойде скръбта, то е изгряване на скръбта. Щом дойде скръбта, аз я огрявам и тя ме огрява. Като дойде скръбта, започвам да играя. Като започна да играя, тя се сприятелява с мене. Казвате: „Защо трябва да бъдем скръбни?“ - За да играем. Скръбта е една радост. Радостта е проявена радост. Радостта е проявена скръб. Скръбта е непроявена скръб. Радостта е проявена скръб. Скръбта като се прояви става радост. Радостта като не се проявява имате скръб.

Старите сестри се готвят да пеят. Вие всички като станете се упражнявайте. Попей малко на себе си. Можеш, не можеш, потананикай си, послушай се. (Учителят пее със затворени уста. После пее следното: „Колко съм недоволен, че днес криво станах. Колко съм недоволен, че днес станах, че днес станах, какво ще правя и аз не зная. Криво си турих крака на земята, когато стъпих; пък този беден юрган, с който нощес бях увит, цяла нощ се измъчва“). Юрганът, това са лошите условия. Това нямаш, онова нямаш. Ти попеей си на юргана. Мини тогава в друга гама. Представи си, че юрганът е копринен. Като погледнаш юргана, представи си, че той е мек, копринен и веднага състоянието се променя. Ти когато си нещастен и хиляди и милиони хора има, които са щастливи. На земята щастливите хора и на небето ти като погледнеш на тях всеки от тях по едно левче като ти дадат, като тази публика, ти ще станеш доволен. Попеей малко по едно левче, и тогава ти ще имаш нещо събрано. Казвам: Като станете сутрин, учете се да пеете. Аз бих желал всички да сте певци, знаеш как. Гледам, колко хубави гласове имате и камъните може да разиграете вие. Аз ви давам едно разнообразие, понеже според мене еднообразната мисъл, еднообразните чувства, всичко, което човек притежава е Божествено. И когато се смее човек, и когато е сериозен, и когато прави нещо, има неща, които са Божествени.

Човешки неща наричаме, когато човек не оценява хубавите мисли в себе си. Че де е лошото, че си се засмял? В смеха се дигат устните нагоре, в скръбта спадат мускулите. Дали си се засмял, или се усмихваш, ти даваш движение на тялото. Ти се радвай, че си се засмял. Бъди тогава сериозен, в какво седи тогава сериозността? Можеш да бъдеш сериозен. (Учителят показва едно спокойно изражение на лицето. После показва навъсено.) Казва: „То е човешко“. Засмей се! Като се смее, няма да мисля, но като се смее, вземам участие в туй. Че мене ми е приятно, когато децата се смеят много естествено. Гледам някой човек като се засмее, дойде му мисълта, че не трябва да се смее и събере се в себе си. Бъди във всичките си положения естествен. Не мисли какъв образ ти е дал Господ. Играй си ролята както трябва. Ако имаш роля на радост, играй я. Ако си сериозен, играй. Ако си скърбен, тури скръбта, не чакай скръбта такава, каквато не е. В скръбта има нещо много хубаво. Като погледнеш някой човек, има нещо в скръбта. Даже, ако нямате скръб, не може да ви обичат хората. Една скърбяща мома, всички я обичат. Една мома казва: „Изгоря ми сърцето“. Казвам: Да си замине скръбта. Казва: „Не, аз я обичам. Пак го обичам“. Та макар скръбта да й причинява едно изгаряне, на място е. Защото то не е изгаряне. Няма изгаряне в любовта. Любовта никога не изгаря. Животът причинява много страдания, но тия страдания не остават. Като заминат, ще бъдат като едно възпоменание. По това се отличават. Ти казваш: „Няма да го забравя“. Като мине, като че сън било. Истинските страдания са нещо временно. Минават, те са едно благо за вас. Страданията, те ще оставят в нас вечното благо, което Бог ни изпраща. Да благодарим на Бога. Хубаво, ако аз нямах любовта, живота..... Ще взема цигулката, ще ви свиря. Като погледна цигулката виждам този човек как работил, какви мисли имал, колко години минали, как се запознал, как дошла до мене, туй дърво как расло. Казвам: Хубаво стана, че Господ го изпрати да расте, че този направи цигулка от него, че друг направи струните, това магаренце така нагласено хубаво. Казвам: Гениална работа е това. Аз като взема да свиря, казвам: Колко хора са работили, докато дойде цигулката при мене. Уважавам

техния труд. Казвам на това дърво: Много си хубаво, не плачи, ако тебе не бяха отсекали, ти не щеше да дойдеш при мене. Помилвам я, нося я, утешавам я, че е далеч от баща си и майка си. Казвам: Второ хубаво си направила, че си дошла при мене. Колко си хубава. Ще седиш при мене. Тъй аз гледам на въпроса. И мисля, че е право. Искам и вие така да гледате на нещата.

Мото:

ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА СИЛА.

ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ВЯРА.

ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ЛЮБОВ.

XVII година.

21 лекция на Общия окултен клас,

държана от Учителя на 23 февруари 1938 г., сряда, 5 ч. с.

София - Изгрев

ЛЕЧЕБНОТО ДЕЙСТВИЕ НА МУЗИКАТА

*Отче наш.
„Бог е Любов.“*

Някой път учениците от много учение се уморяват. Много учат и се уморяват и почват да забравят това, което са учили. Има неща, които трябва да се забравят, и има неща, които трябва да се помнят. Добре е човек да забрави своята скръб. Добре е човек някой път да забрави своите несполуки в живота. Добре е човек да забрави своята слабост. Има неща, които човек трябва да ги забрави. Но сега въпросът е: Кое трябва да се помни? Всеки един човек иска да бъде здрав. Знаете ли какво нещо е здравето. То е нещо, което трябва да се придобива. Здравето е богатство. И човек трябва да знае как да го добие. Голямо богатство е то. Има едно съвпадение в живота. Вземете например една буква, един звук. Казвате: „И“. Това е българска буква, но тоя звук „и“ в турския език като го продължиш, значи „добро“. Българинът с този звук означава понякой път, че една работа не е добре, че не е станала както трябва. Българинът туря звука „и“ понякога като коментар. Учен е, или!

Ако вземете двете букви: „Д“ и „Т“. Като произнесете тия два звука с по едно „е“ след звука, ще получите - де-те - дете. Като събереш „д“ и „т“, родило се едно дете.

Здравето си има своите елементи. Има една философия, на която трябва да се спрете. Вие произнасяте една дума, например „дете“, но какво носи детето в себе си? Казвате: „Злато“. На всяка дума трябва да знаеш смисъла. Казваш: „Сребро, скъпоценен камък“. Като кажеш „злато“, веднага една мисъл ще дойде в ума ти. Кажеш например „един килограм злато“, „един килограм вода“, или „един килограм пясък“, „един килограм кал“.

Всяка дума в дадения случай като я казваш, тя ще ти направи впечатление, ще ти дойдат известни мисли.

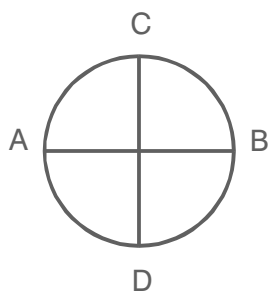
Казвам: Тепърва човек отсега нататък трябва да се научи да говори. В новия живот, най-първо, човек трябва да се научи да говори. Колко е мъчно да говориш. Вземете например, ако аз почна да говоря френски. Зная малко френски, английски зная, много езици зная, но да се говори не е лесно. И български да се говори е мъчно. Не само граматически правилно да говориш. Можеш да поставиш нещо правилно граматически, но музикалност е нужна. Това правилно поставяне не е още достатъчно.

Да се научи човек да говори, то е цяло изкуство. За да говориш, за да произнесеш една дума, трябва да владееш това изкуство. Човек не е просто същество. Човек засега е една арфа със сто струни, с които се изразяват неговите чувства, способности, сили, стремежи. Трябва да знаеш в дадения случай коя корда да бутнеш, за да произведеш съответния тон. Някой път трябва да бутнеш 2-3-4 струни, за да произведеш тон с някакъв смисъл. Казваш: „Той трябва да бъде мек човек“. Искаш да възпитаеш един човек в мекота. Коя корда трябва да бутнеш? Трябва да знаеш. Някой път искате да бъдете мек, а някой път искате да бъдете силни. Де трябва да бутнете? Коя корда трябва да бутнете, за да бъдете силни? Не само за вас е трудно това. Но много малко хора има, които могат това. Тия хора, които са се научили хубаво да свирят на тия корди, ние ги наричаме светици, гении, таланти. Те са три вида, които знаят да свирят, а пък обикновените хора, които сега се учат, те са ученици. Някои казват: „Аз много се моля“. Можеш да изсвириш тия думи, само да правиш упражнение. Не, при молитвата се изисква изкуство. Като кажеш една молитва, в природата, навсякъде по всички вестници да пишат това. Молитвата е нещо велико в света! А пък ти ще кажеш една молитва като едно упражнение. Но дали тя е отишла при Бога, то е въпрос. Но вие още нямате един отговор, от който да се види, дали вашата молитва е послушана. Някой път сте гладен. Молите се, но хлябът не идва. Някой път сте болен. Молите се за здраве, и здравето не идва. Имате някой път

вътрешни притеснения. Молите се, и не идва разрешението, освобождението.

Вие си имате известни възгледи. Оставете вашите възгледи. Туй, което сте придобили, дръжте си го. Но не мерете природата или Божия живот с онова, което вие знаете. Ако аз зная малко английски, мога да мисля, че мога да преподавам английски.

Има две страни: Можете да кажете „Аз нищо не знам“. Не е верно. Можете да кажете „Аз много знам“. Не е верно. Ти можеш да кажеш „Аз много знам. Имам култура“. Колко думи употребяваш при говоренето (на) български? В английския език Шекспир употребил най-много думи - 16 000 думи; Милтон - 10 000 думи. Един съвременен оратор употребява около 4000 думи. А пък обикновените хора в разговор употребяват 1000-1500-2000 думи. Сега можете ли тия 1000 думи, които употребявате, можете ли тия думи да ги кажете една след друга както в речника? Не можете да ги кажете. Говорите с хиляда думи, но не ги знаете.

Фиг. 1

Трябва да дойдат особени случаи, за да се предизвика някоя дума във вас. Някой път искаш да кажеш нещо, но думата не идва.

Та казвам: В мекотата трябва да знаете де са кордите./Фиг. 1./

Човек трябва да се пази в живота, защото има едно вътрешно еднообразие, което обезсмисля живота. Вземете един пияница, който взема една чаша с вино и я изпива. После налива втора чаша, за

здраве. После трета чаша пак за здраве. И като пие за здраве, погледнеш, че се е променил. Като изпие първата чаша, той стане по-бодър, при втората чаша още по-бодър, и след това стане една реакция, стане разсеян: уж става философ, замисля се. И като съзерцава, кълъмне и заспи. Това е еднообразие: една чаша, втора, трета, десета чаша. Трябва да се избягва еднообразието.

Вие искате да поправите себе си или някой пияница. Не му казвайте: „Не пий вино“. Като дойдеш до него, кажи му: „Пий

вода!“ Срещнеш го втори път, пак му кажи: „Пий вода“. Ти в него ще събудиш желание: „Чакай да опитам водата“. Водата е майка на виното. Детето е вино, а пък да видим каква е майката. Ако вие от виното правите заключение за водата, какво ще бъде вашето заключение? Водата роди виното, но има нещо във виното, което не е произлязло от водата. И често в нашия живот влизат такива неща.

Ние казваме: „Всички сме излезли от Бога“. Всичкото вино е излязло от водата. Но има нещо във виното, което не е излязло от водата. Защото, ако беше така, то от всяка чешма щеше да излиза нещо като вино. Но водата не прилича ни най-малко на виното.

В еднообразието се губи смисълът на живота. Ако сте музикант и казвате: „До“, „до“, „до“, „до“ - какво е сега това? Ако някой продължава така да пее, все ще дойде до едно място и ще заспи. Става умора.

Казваш: „Да се молим“, „да се молим“, „да се молим“, „да се молим“. И като казваш все така, ще заспиш. Еднообразие е това. Молитвата трябва да се съедини с нещо друго, с някаква мисъл.

В молитвата има хиляди работи, които трябва да знаеш. Молитвата е един отличен език и си има свои правила. То е велико нещо да знае човек да се моли. Ний като казваме „да се молим“, подразбираме нещо много обикновено. Вземете тия, които свирят за първи път. Малките деца как свирят някои упражнения на цигулка? (Учителят прави движения с ръка, като че свири на цигулка). Или изпееш някоя малка песен. Това е едно малко упражнение.

Певецът се отличава с няколко качества. За да бъдеш един отличен певец, не трябва да имаш никаква болка, не трябва да имаш никакво смущение в душата си, не трябва да имаш никакво разочарование. Казвам: Разочарованието може да дойде до тебе, но то ще бъде като водата за патицата. Водата не може да проникне през перата на патицата, понеже те са намазани. Скръбта не трябва да проникне в душата на човека. Изкушение може да дойде, но то не трябва да проникне в душата на човека. Сега това са закони.

Човек трябва да знае, как да бутва кордите на душата си, за да мисли. И ако знае как да бутва, той ще извади нещо отлично от себе си, но ако не знае, ще дойде в него еднообразието. Някой път усещате, че ставате кисел, недоволен сте, сърдит сте. И като че търсите причината във всички наоколо. И който дойде, вас ви е неприятно. Казвате: „Много съм нервен днес, много съм неразположен днес“. В какво седи неразположението? Или казваш: „Обезверил съм се днес“. В какво седи обезверяването? Или някой път казваш: „Имам вяра вече“. Аз наричам Вярата - дробовете на духовното тяло. Надеждата, това е храносмилателната система на духовното тяло. А пък Любовта, това е главата на духовното тяло.

Сега някой път хората говорят: „Аз имам любов“. Но те не разбират, че тя е в духовното тяло. Те не разбират, че тя не е на земята. Това, което отговаря на Любовта, това е главата. Казваш: „Слаба ми е вярата“. Слаби ти са гърдите. Казваш: „Надеждата ми е слаба“. Слаб ти е стомахът. В какво седи Новото Учение? Казваш: „Да имаме вяра“. Вярата - това са дробовете на духовното тяло. И ако тия дробове не се развият, ти не можеш да проявиш правилно вярата си. Ти ще започнеш от тия дробове, които имаш. Ти трябва да дишаш и с всяка една вдишка, когато поемеш въздуха, да чувствуваш прииждането на оная велика сила от природата. Щом вземеш една нова вдишка, една нова мисъл трябва да дойде в тебе, едно ново чувство и една нова постъпка. С всяка вдишка трябва да приемеш това. При сегашния живот хората, които изгубят своето равновесие, дишат много бързо. И болните хора изобщо дишат много бързо. И казват за някого: „Много бързо мисли“. Не трябва да мислиш много бързо, както болният диша бързо. Всяка една мисъл, която идва в ума ти, трябва да има една стойност. И трябва да задържиш в себе си ония мисли, които носят сила. Например детето носи сила. На кого? Детето носи сила на майка си! Детето прави известни движения, които привидно са като забавление, но вътре в самото дете има едно желание, то иска да се освободи от известни ограничения, и прави всевъзможни опити. Това е една душа, която е излязла от Бога и идва на физическото поле. Исква да се

освободи. Прави опити: един, втори, и пр. Вие не сте наблюдавали живота на децата, за да видите колко разумно постъпват. Ние мислим, че тяхното въртене няма смисъл. То си върти очите насам нататък, то изследва! Учен човек е то, прави наблюдения както някой астроном: туря тръбата ту в едно, ту в друго положение. Търси някоя нова звезда, която трябва да изучава.

Та казвам сега: Вие седите някой път и казвате: „Като отидем на онзи свят, какво ще бъде?“ Като отидете в онзи свят, аз ще ви дам една картина какво ще бъде. Вие ще се намерите в един клас на невежи деца, които сега са влезли в класа, които бърбят и не знаят да приказват. Между тях ще се намерите. Щом влезете в онзи свят, трябва да учите нещо. Щом влезете в онзи свят, трябва да се упражнявате, да си движите краката, ръцете, очите, шията. Като малки деца ще станете. Ще пълзите по земята. Вие мислите, че като влезете в онзи свят, изведнъж ще се движите както в този свят. Няма да имате тия крака, тия ръце и пр. С една материя толкоз тънка, че няма никакви кости. Оттук го хванеш, не държи; оттам го хванеш, не държи. Ще кажеш: „На земята можех да си движа краката, ръцете, а пък тук не мога!“ И у вас тогава ще се роди едно недоволство. Ще кажеш: „Не си струва да се идва в този свят. Аз да знаех, не идвах тук. Аз го мислех нещо кой знае какво!“ Земният живот е едно приготвление. Затова ви казвам: Ти трябва да се свържеш с Доброто. Ако не се свържеш с Доброто, ако не си вещь в добродетелта, ти в онзи свят не можеш да си движиш краката. Ако в този свят не се свържеш с Правдата, на онзи свят не можеш да си движиш ръката. И ако в този свят не си имал любов към знанието, към светлината, в онзи свят няма да чуваш, ще бъдеш глух. Ако в този свят не си имал любов към Истината, в онзи свят очите ти ще бъдат затворени. И ако в този свят не си се научил да обичаш хората, в онзи свят ще бъдеш ням. Устата ти ще бъдат затворени. Вие мислите, че като влезете в онзи свят, ще можете да работите. В онзи свят ще видите всички дефекти, които сте имали в този свят. Ще кажете: „Че как? Толкоз ли не знаем?“ Аз не искам да ви обезсърчавам, но всеки един недъг, който имаме на земята, там ще се прояви. Божественият Дух е толкова внимателен, че духът, който живее в

нас, иска да ни накара да работим. Защото придобивките на земята ще ни дадат свобода за другия живот. И когато се проповядва, че човек трябва да се покае, да се обърне към Бога, да се новороди, да се възроди, това е защото като влезе в оня свят, да не носи недъзите на този свят! Например имате да кажем един недъг на страх. Да остане само един страх. От всичкия страх като се освободите, да остане само един страх за модел: Страхът от Бога! От мечки, вълци, от болести, от сиромашия, от всичко това нито помен да не остане, да остане само страхът от Бога! Какво трябва да остане от Любовта? Ти имаш любов към винцето, към парите, към нивите, към обущата, към хубави кожи, към украшенията на ухото - обиците, към пръстени и пр. Хубави са тия работи. С какво ще заместиш един пръстен? Най-първо научи се да обичаш първия си пръст - показалеца. Като го бутнеш, кажи: „Желая да бъда така благороден, както ти си благороден. Желая да се запозная с твоя баща. Баща ти е много благороден“. Този пръст е свързан с Юпитер, с най-голямата планета на нашата система. Хиляди пъти е по-голяма от земята. Направете една справка в астрономията.

Ще дойдеш до втория пръст - средния. Ще му кажеш: „Желая да се запозная с тебе. Ти си много справедлив. Правдата е тук. Кривите постъпки ти ги оправяш. Искам да се запозная с твоя баща - Сатурн“. После ще се обърнеш към третия пръст - безимения или слънчевия. Той е пръстът на всичко хубаво в света, на всичко красиво и възвишено в света. Баща му е Слънцето. Ще се запознаеш и с малкия пръст, кутрето. Неговият баща е Меркурий. Той е най-малката планета. Той урежда всички търговски работи, деловит е, практичен. Защо ви са тия пръсти? Показалецът ти, ти урежда работите, другите пръсти също. На големия пръст – палеца, кой е баща му?

Та казвам сега: Това е едно предметно учение. Някои хора търсят Бога. Петте пръста са пътища, по които човек може да се запознае със самия живот. Седиш някой път и искаш да бъдеш благороден. За да бъдеш благороден, не само от своето гледище трябва да изхождаш, но едновременно се поставяш в гледището на всички хора. Трябва да разглеждаме нещата от становището

на всички хора. Някой човек има някоя слабост от наше гледище. Като дойде да разглеждам от негово гледище, ще видя, че това не е слабост, но една необходимост. Дойда до друг човек, и мога да кажа, че този човек е мълчалив, не говори. Защо не говори? Защото много е страдал от много говорене. Много е говорил и много е страдал. Сега мълчи, за да не би да се изложи. Турците казват: „Който много знае, много тегли.“ Има друга поговорка: „Много приказки на воденицата“. Но говорът на воденицата е много еднообразен: трака-трука, трака-трука. Имате един чакълдак, който само скача. Чакълдакът само бута житото, и житото пада надолу.

Та казвам: За да обичаш Бога, трябва да бъдеш като Него. За да обичаш един англичанин, трябва да отидеш в Америка и да се запознаеш с английския език, и да говориш после на английски с него. И англичанинът не може да обича българите, докато не се запознае с българския език. Ти не можеш да се запознаеш с когото и да е, ако не влезеш в неговия живот. И той не може да се запознае с тебе, ако не може да влезе в твоя живот. Има влизане в живота, и има излизане от живота. Има едно правилно влизане в живота, и едно правилно излизане от живота. Пример за правилно излизане – това е артериалната кръв, която излиза от сърцето. Тая кръв отива по цялото тяло и после пак се връща в сърцето. Кръвта чрез вените се повръща в сърцето и оттам минава в дробовете. Има едно излизане от Бога. Ние, когато излизаме от Бога, отиваме в света да работим. Това, което ни е дал Бог отиваме да го раздадем. Ние един ден ще се върнем при Него, за да се пречистим, да възприемем новите блага и пак ще отидем в живота. Това може да става веднъж в деня, веднъж в месеца, може да става веднъж в годината, може да става и веднъж в целия живот.

Ти всеки ден като станеш, ще отидеш при Бога и ще се върнеш. За колко време кръвта прави едно обръщение? Излиза от сърцето и се връща в сърцето? За 23 секунди. Два кръга прави кръвта. Не само това. Има обръщение в човешкия живот за една минута. За 24 часа, за една седмица, има и годишни обръщения, които стават медлено. И благодарение на тая промяна, човек

постоянно се изменя. В три месеца известни части на тялото съвършено се изменят. И на това основание всички повреди, които стават, могат да се поправят и повредените части да се обновят. Някои поддържат, че за седем години съвършено се променя човек. И ако направиш една погрешка, и в 7 години я забравиш, тялото ти е обновено. Ако не я забравиш, тялото ти не е обновено. Тялото на човека трябва съвършено да се обнови. Обновата не трябва да съдържа никакви дефекти в себе си, никакви недостатъци. Да ви кажа нещо с дефекта. (Учителят пее неясно и еднообразно.) Може някой да седи и да си бърби нещо под носа. Той не да бърби, но да изкара песен както трябва. (Учителят пее.) Трябва да правите упражнения. Ако вие сега не владеете това изкуство да пеете, вие няма да приложите никаква мекота. Като пееш, можеш да събудиш мекота в себе си, можеш да събудиш милосърдие. С пение трябва да събудиш Любовта към Бога, трябва да събудиш своето съзнание, трябва да събудиш своето достойнство, после своята смелост, своята честност. В пението има един начин за възпитание. Някой пее, но трябва да измениш една дума в песента. Например изпееш думата „дете“. Как пее майката „детенце, мило мое детенце“. (Учителят пее: „диндуруду, диндуруду“) Това значи: „Колко си чист! Девствен си ти!“ „Дин“ - значи девствен. „Дур“ - значи „стой“. Думите на майката значат: „Стой тук, да не ме напускаш. Много си хубаво направен, да не заминаваш, тук да седиш“.

В живота трябва да се тури една нова линия. Трябва да влезе в него една нова струя. Всяка сутрин като станете, обърнете стария лист. Недоволството, което имате в себе си, отхвърлете го. Защото тия недоволства в света се отразяват върху лицето на човека. Станеш сутринта и си недоволен. Това недоволство може да произтича от храната, от стомаха, може да произтича от лошото дишане, може да произтича от мислите ти. Три са причините: или от физическия свят, или от духовния свят, или от мисловния свят може да произтича едно недоволство. Ако произтича от физическия свят, намерете кои са причините. Спрете се върху храната, която вземате, спрете се върху хляба. Ядете един плод – круша. Спрете се. Не почвайте изведнъж да ядете.

Разглеждайте я! Нека да се зароди във вас чувство на любов, и като възприемете тая круша, да прочетете какво е писано в нея. И тая круша да внесе ново разположение в тебе. Всеки плод е едно написано писмо от невидимия свят. Върху тоя плод са падали слънчевите лъчи. Ония, които са създали плода са събирали слънчеви лъчи, кондензирали са слънчевата енергия вътре в тоя плод. Вие имате една задача да извадите тая светлина и да я внесете в тялото вътре. Плодовете са една слънчева храна.

Трудна е тая работа. Не мислете, че е така лесна. Какво сега се храним, то едва ли една хилядна задържаеме от това, което съдържа храната. И ако ние бихме задържали всичко това, което е в плода, ние щяхме да имаме такъв дълъг живот. Растенията живеят по хиляда години, някои от тях.

Та казвам: Трябва да имате едно изкуство. Животът е едно изкуство, което трябва да се усвои.

Имаш ръка и не знаеш защо ти е. Седиш някой път и разглеждаш ръката си. Вие не знаете, как се е образувала първата става, втората става, третата. И не знаете какъв е смисълът на тия стави. После се е образувала дланта; и не знаете как се е образувала тя. При какви условия. Не знаете произхождението на палеца.

Новото възпитание на хората, бъдещото знание на хората е: Те трябва да бъдат запознати напълно със своята ръка. И човек като си постави така ръката, като я гледа да може да види лицето си в ръката. Като си постави ръката, да може да се огледа в нея. Като постави дясната ръка, да се огледа по един начин, и като си постави лявата ръка, да се огледа по друг начин. (Учителят си туря ръката срещу лицето и се оглежда като в огледало.) А пък вие си извадите своето огледало и се оглеждате. Колко време ви трябва за да се огледате в своята ръка? Ръката ти трябва да бъде огледало, да се оглеждаш в нея. В какво седи величието на човека? В справедливостта. Ако средният пръст е добре устроен, ти си справедлив. И ако първият пръст - показалецът е добре устроен, ти си благороден. Ако безименният пръст е добре устроен, ти си музикален, разбираш хубавото; този пръст е на красотата. Ако малкият пръст е добре устроен, животът ти е благороден. Ако

палецът ти е добре устроен, ти служиш добре на Бога, търсиш Неговото Царство, живееш по Неговата Правда, изпълняваш Волята Му. Тия четирите пръста са човекът, а пък палецът е Бог. (Учителят си затваря ръката с четирите пръста и туря палеца отгоре.) Тия пръсти се прекланят пред палеца. Някой път трябва да затваряте така ръката си, като дойде дяволът с изкушение. (Четирите пръста свити, а палецът насочен нагоре.) А пък като си отиде дяволът, ще направиш така. (Учителят отваря ръката си и всички пръсти са проточени напред.) Има една философия в приложението на християнството. Тъй както сега се прилага, е без постижение. От 2000 години насам много нещо сте придобили. Не можем да кажем, че не сте придобили. Но можем да придобием още повече. Да кажем, че вие всички бяхте отлични певци, и ако бяхте отлични художници, ако знаехте да рисувате, и ако бяхте отлични говорители. Колко е важно да се каже една сладка дума! И ако имахте това познание, още като видите един човек, да го познавате! Ако бяхте учени хора, както един ботаник знае имената на растенията и може да говори цяла една лекция върху едно цвете! Ако отидете в медицинския факултет, там професорът като вземе една кост, цял един час може да ви говори за нея, ще ви каже каква мускулатура има заловена за нея; какви сухожилия са заловени за нея, какви нерви има по нея. За една кост цял един час ще ви говори той!

Сега някои говорят за линията на сърцето по ръката. Но тая сърдечна линия е резултат на ония сили, които работят. Тая линия не може да се образува, ако пръстите не са оформени. И цялата ръка трябва да бъде добре оформена, за да имаме добре развита сърдечна линия. Също за това трябва да бъде оформена главата. Линията на сърцето показва, че главата трябва да бъде добре оформена, лицето, дробовете, стомахът. Линията на сърцето показва развитието на симпатичната нервна система, а пък линията на ума показва как е развит главният мозък. А пък има и други линии: линията на живота показва силата на неговата воля, каква е волята му, колко ще бъде дълъг животът му и какво той знае.

Сега без да знаете тия отношения, всеки един от вас знае доколко е силен в живота. Да си силен в живота, това не значи

само да живееш, но да знаеш във всеки момент как да постъпваш; да знаеш как да употребиш своите мисли, да имаш най-хубавите мисли; да разбираш природата и да знаеш нейните закони. За да имаш добро сърце, трябва да знаеш качествата, които са скрити в самата природа. Как ще придобиеш сега това? Кой е начинът за добиването на това?

Ти си държиш някой път очите затворени. Защо хората си държат очите затворени някой път? Защото някой път са се набрали много впечатления, и за да се обработят те, природата като майка затваря очите си, за да може това, което си набрал, да се оформи. И всеки момент ти мигаш. Вие постоянно мигате. Постоянно се образува една влага, и клепачите постоянно мият очите, за да можеш правилно да виждаш и да възприемаш впечатленията.

Вие седите с някой човек и не знаете как да се поставите с него, отде да го погледнете. И сутринта като станете, вие не знаете как да се огледате. На огледалото как трябва да се оглеждаш? Ще се поставиш така, че да виждаш цялото си лице еднакво, няма да се поставиш встрани. Някой път се поставяте встрани, за да изглеждате по-красив. Цялото лице трябва да е хубаво - да виждаш цялото си лице в огледалото. Всяка сутрин като станеш, разгледай веждите си, линиите на челото си, после как са горе космите на главата ти? Защото като почнат космите да щръкват нагоре, вземете вода и намокрете космите си. Щръкналите косми показват, че във вашия организъм има сухота и космите се нуждаят от вода. Вземете малко вода в ръцете си и намокрете космите си. здравословно е това. И тая коса малко да се овлажни. Ще кажете: „Това ли ни остана?“ Полейте тия косми! Намокрете ги! Кажете си: „Благословена е моята гора, която е израстнала на главата ми“. Какво значи „гора“? „Го“ на английски значи „иди“; „ра“ на египетски значи, изгрев на слънцето. „Гора“ значи: Иди при слънцето, което изгрява. Тая гора е, която възприема слънчевите лъчи. И космите играят една важна роля. Космите задържат влагата, сочността. И ако оголее човек, не е хубаво. Не е хубаво човек да бъде много космат, но и ако няма тия косми на тялото си, той ще дойде в друго едно противоречие.

Човек трябва да използва енергията в косъма. Виждал съм някой път, че човек си глади космите. И забелязвали ли сте, колко пъти си поглаждате космите по главата? Някой път направете опит. Вижте колко пъти от сутринта след като изгрее слънцето докато залезне си поглаждате космите. Някой път направете наблюдение колко пъти човек си прекарва ръцете по главата. Вие сте правили това и не сте обръщали внимание, защото сте го правили без да участвувате в това съзнанието ви.

Сега аз искам да ви наведем на тая мисъл: Ако обичаме Бога, ние изучаваме всичко това, което Той е създал. И доколкото ние вземаме участие в това, което Той е създал, ние се ползуваме от благата. Имаме неща да изучаваме. Дойде ви някой голям неприятел в живота. Тогаз казвате: „Защо Господ създаде светът такъв?“ Вие сте се поставили на едно място неестествено. Ако една река тече силно и се поставите на средата на течението, и реката ви блъска, кой е виновен, вие или реката? Не се поставяйте там, дето реката ще блъсне много! Вие сте дошли в струята на живота, която блъска най-много, в средата. Тая струя ви блъска. Изместете се. Някои хора страдат, казват, че големи страдания има в света. Искат той да помогне на целия свят. Как ще помогне? Казва: „Много страдат хората“. Хората ги хваща една мания и отварят една война. Но това е една лудост. Това донася ръце и крака счупени. И се бият една година, както в Испания. И после се помиряват. Ще пишат после, че на тая война тая и тая са причините. Това е едно болезнено състояние. Казват за някого, че си изгубил ума. Че хората, които се бият, не са ли изгубили своя ум? Ако човек се разсърди, не е ли изгубил своя ум? И ако се обезсърчи, не е ли изгубил своя ум? И ако се обесърчи, не е ли изгубил своя ум? Войната на какво се дължи? Когато българите бяха под турско робство, турците винаги оставяха българите да работят 40–50 години, и като забогатееят много, турците правеха „бозгунлук“, ще направят яма, и българите ще избягат из горите, и турците ще оберат всичко. И после пак ще оставят раята да забогатее. Както правеха пчеларите, старите пчелари, те есенно време избиваха пчелите и взимаха меда. Сега новите пчелари са по-хуманни. Те не избиват пчелите; те вземат четки, изтърсят

мухите в кошера и им вземат меда. По-хубав метод. Войната - това е едно неестествено състояние, което Бог използва. Опитност добиват хората. Избиването на хиляди хора във войната не е по Бога. Но защо го допуска Бог? Това е свободата на хората, неразумната свобода, която хората си дават. И всичките тия престъпления, които се правят във време на война, хората не ги считат за престъпление. Цяла една война става и вътре в човека. Ако вие някой път се разсърдите, във вас става една ужасна война и някой път милиони клетки стават жертва, измират. Или направите някоя неестествена постъпка, и във вас става цяла война. Болестта е една война. И след като се съвземете след болестта ще видите, че сте изгубили 10-15 килограма от теглото си. Колко живи същества във вашия организъм са измрели! И после ви взема няколко месеца, няколко години докато се съвземете от някоя болест. На какво се дължи това? На неправилните мисли. Дойде ви едно страдание. Кажете си: „Светът е разумен. Той е взел предвид всичко“. Сега като ви говоря, вие мислите, че го знаете, но като дойде едно страдание, вие не мислите така. И казвате: „Защо ми дойде това нещо?“ Господ като създаде света, той като види тия хора, които грешат, какво ще каже? Той ще каже: „Аз ги създадох разумни същества. Защо те не слушат?“ Ние не слушаме Господа по единствената причина, понеже искаме да бъдем като Него, да бъдем господари, да се освободим от Неговото влияние. Ние искаме да бъдем така самостоятелни както Него и искаме да бъдем свободни като Него. Желанието е хубаво, но нямаме тая сила и тая мъдрост. Той е създал света, понеже е знаел как, откъде да го създаде. Ти като искаш да създадеш света, откъде ще вземеш тоя материал и какъв свят ще създадеш? Аз съм срещал много проповедници, които казват: „Тоя човек аз го обърнах. Тоя човек, аз го доведох“. Тогава и земята ще каже: „Ако аз не бях! Благодарете на мене.“ Водата ще каже: „Ако аз не бях! Благодарете на мене!“ И въздухът ще каже: „Благодарете на мене. Ако аз не бях, вие не можехте да живеете“. И светлината ще каже така. Вие искате Господ да има към вас едно особено разположение, но Бог има еднакво разположение към всички! Бог е създал света хармоничен. Той

като те погледне, вижда че не вървиш в хармония с целокупния живот. Ако тоя пръст израстне повече! Ако показалецът иска да израстне повече и израстне половин метър, какво ще бъде неговото положение? Ако средният пръст израстне два метра? Ако безименният пръст израстне 1 1/2 м. аз в своите изследвания само на едно място видях една млада мома, на която показалецът беше с 1 1/2 сантиметра по-дълъг от средния пръст и стърчеше нагоре. И като я видях, казах: Тук има един характер такъв, че и земята да се разруши, тя ще направи пак това, което тя си знае, и цялата земя да се обърне! Тогаз ми идеше на ум за оная българска жена: Имало една упорита жена. Под думата „жена“ аз разбирам друго – едно проявление на човешкия характер. Един анекдот е това. Отиват мъжът и жената на нивата. Мъжът казва на жена си: „Да съберем покосеното сено“. Тя казва: „Не е косено! То е стрижено!“ - „Косено е!“ - „Не! Стрижено е!“ Той излязъл от търпение и взел я, и я хвърлил в реката. Тя потънала надолу и си издигнала ръката, и пак с ръката правела знак, че е стрижено. И тя не се връщала. Той тръгнал да я търси по реката нагоре, срещу течението. Попитали го: „Какво търсиш?“ Той казал: „Хвърлих (жена си) в реката, и тя не отива надолу, а нагоре по реката“. Някой прави една погрешка, втора, трета, четвърта и пр., и при това казва: „Не може другояче“. Та сегашният ни живот, целокупният живот на човечеството прилича на тая жена, която казва: „Не е косено, а е стрижено“. Всеки казва: „Лош е животът. Лоши са хората“. Защо един човек е лош? Понеже е свободен! Той има добри стремежи, но няма достатъчно знания. Мнозина казват: „Ще оправим света“. Как ще го оправи? Все са идвали хора да оправят света! Бог ви дава всеки ден 10 пъти да видите колко сте силни. Седите вие при неблагоприятни условия, например болен си. Погледни на болестта тихо и спокойно и кажи: „Ще се оправи!“ Боли те кракът. Защо те боли кракът? За концентрация. Всички болести идат за концентрация. Инак ти не може да се концентрираш. Боли те лакъта. Концентрирай се. Като те заболи лакътят, като те питат: „Какво правиш?“ Кажи: „Концентрирам се в лакътя си!“ Или ще кажеш: „Концентрирам се върху рамото си, върху гърба си“. Когато те заболи глава, концентрирай се върху главата си! Някой казва, че го боли глава.

Концентрирай се върху главата си, постоянно мисли върху главата си! Ако те заболи главата, на местото си е. Ако те заболи коремът, на местото си е! Само че не трябва да пресилваш концентрацията! Ако се концентрираш 1/2–1 час на ден, хубаво, но ако се концентрираш 3–4 часа, туй е вече прекалено. Но след като те заболи и след като мислите дълго време, да премахнете вашата болка. аз ще ви кажа някой път как да лекувате стомахът. Това е за ония от вас, които сте ученици. А другите, които не са ученици, и направят опита, ще ги заболи корема. Като те заболи корема, концентрирай се сега тъй на физическото поле (Учителят тури ръцете си върху корема) и почни да му говориш (Учителят пее: „Боли ме коремът, боли ме коремът“) Не само да изчезне болестта, но и да се научиш да пееш. Това е една концентрирана мисъл вече! Когато те заболи глава, постъпи по същия начин - попейте! (Учителят пее: „Вече разбрах защо ме боли глава! аз ще мисля вече добре! аз ще чувствам вече добре! И ще постъпвам справедливо, без да правя никакви погрешки! Напред! Напред!“)

Сега гледам ви, вие сте остарели. Казвате: „Остаряхме вече“. аз се радвам, че имате остарели хора. От тях да се поучат. Щом сте стари хора, вие знаете! Имате много големи богатства. Децата се учат да пеят, а старият е публика. Учете се да пеете, за да се подмладите. Музиката е един начин за подмладяване. Не може да се подмлади човек, ако не пее. Музиката е една наука и изкуство. Тя е една сила. Музиката е нещо вътрешно. Тя не е от земен характер. Човек трябва да възприеме музиката в ума си и в сърцето си. Цялото тяло трябва да е обгърнато с музиката. Ако той вътрешно не е музикален, той и външно не може да бъде музикален. Та казвам: За да станете музикален, трябва да мислите за духовния свят, понеже там са музикални нещата. Там всяко нещо е изразено музикално. (Учителят свири на цигулката и пее следното: „Боли ме коремът. Силни болки ме свиват. Нетърпими са те. Но при герой са дошли те“.) Като пее така, ще оздравее болката. - „Боли ме коремът. Боли ме коремът, боли ме коремът, силни болки са! Непоносими! Силни болки, непоносими“.

Може да се пее на болката, понеже е нещо реално. Тая песен можеш да я пееш с израз. Болката, когато човек ѝ пее, не е

страшна. Когато човек пее, болестта се лекува. Всяка болест, на която не може да се пее, мъчно се лекува. Болестта, на която можеш да пееш може да се лекува. Никога не сте слушали тая песен досега. „Боли ме коремът. Боли ме коремът.“

Всички да изпеем „Тъги, скърби“. (Всички пеят, а Учителят едновременно свири. След това Учителят изсвирва тая песен само с върха на лъка си върху цигулката.) Знаете ли колко е мъчно да удряте така лъка!

(Всички пеят: „Боли ме коремът. Боли ме коремът. Боли ме коремът.“ То е едно благо, което аз още не съм познал. Затуй е това коремоболие. Боли ме коремът, защото още не съм познал Доброто, що царува в този свят. Боли ме коремът“.)

Мото:

ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА СИЛА.
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ВЯРА.
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ЛЮБОВ.

(3 пъти)

Формула:

ДА БЛАГОДАРИМ НА БОГА ЗА ВСИЧКИТЕ БЛАГОСТИ, КОИТО
НИ Е ДАЛ.

6 ч.35 м.

Гимнастически упражнения

XVII година.

*22 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 2 март 1938 г., сряда, 5 ч. с.
Вали сняг. Небето облачно. Времето тихо и хладно
София - Изгрев*

БОЖИЕТО ДИХАНИЕ

*Добрата молитва.
„Махар Бену Аба“.*

Имате ли зададена тема? - /Нямаме./ Пишете на тема: „Ползата от добрата храна“.

„Всичко в живота е постижимо.“

Ако ви се зададе една тема: „Добрият живот“, какво бихте писали? Сега няма да пишете върху това, но в бъдеще може да я развиете. В какво седи добрият живот? Ако сравним човека с растителното царство, то доброто на човека представлява външната страна, клонищата на едно растение. Ние знаем, че тия клонища трябва да имат някаква основа, те се крепят на корените, които са долу в гъстата материя, в почвата. Следователно, всяко едно растение, семето трябва най-първо да се посее в почвата. Там са най-неблагоприятните условия за работа. Ако тая семка може да ги преодолее и да изникне, тогаз в него ще се създадат условия да може да се развива, да израстне и цъфти. Сега мнозина от вас казват, че не можете да намерите защо е злото в света. Злото в света, това са корените на живота, а пък доброто, това са клонищата на живота. Злото можем да го намерим и като излезе растението от почвата. В животните злото се ражда. Имаме тревопасни и месоядни животни. Месоядните са произлезли от корените на растителното царство, а пък тревопасните от клонищата. Като дойдем до храната, едни хора са произлезли от доброто, а пък други хора от злото. Как е произлязло злото? То е произлязло от корените на човечеството, а пък (доброто) от клонищата. Сега някои хора искат да станат съвършено добри. Ако вие почнете постепенно да изваждате клонищата на едно дърво, и коренът може да се превърне на

клон. Ако изкарате един корен на слънчевите лъчи, то този корен ще се превърне на клон. И ако това растение не може да образува нови корени, то ще почне да линее. Например, ако един човек стане много груб, то корените почват да вземат надмощие. Има повече корени, отколкото клонища. Човек тогаз е в аномално състояние. Ако има повече клонища, отколкото корени, пак е аномално. Сега някои не знаят службата на доброто. Доброто и злото като сили никой не може да ги използва отделно. Някои хора искат да бъдат много добри. А пък някои хора казват: „Не струва човек да бъде много добър. Той трябва да бъде и малко лош“. И едното и другото е несъвместимо в живота. Нито много добър ставай, нито много лош.

Ние трябва да приложим идеята сега, в това положение, в което хората се намират. Искате да знаете защо светът е станал толкова лош. По единствената причина, че те мислят за своя стомах повече, отколкото за своята глава. И вследствие на това долната част на тялото у жените е много по-развита, при таза, а пък горната част, при плешките е по-слабо развита. И у мъжа тая, долната част е повече развита. Казват: „Да е човек повече развит при бедрата“. Не е лошо. Тогаз човек има повече сила, по-голяма форма, но ако пък се намали главата на човека съразмерно с неговото тяло, тогаз се ражда едно зло. Човек не разсъждава върху нещата. За всяко благо, което му се дава, той трябва да плати. Всякога трябва да плати за всяко благо, което му се дава в природата. И това, което ти се дава, трябва да го оценяваш. И ако не го оценяваш, глоба ще имаш. Сега не разбирате, че това е произволно. Тоя закон не е произволен. Да кажем, че ти имаш големи богатства в света. Искаш да имаш голяма сила в света, но не знаеш как се придобива сила, как трябва да се поддържа. Силата на човека седи в неговите мускули. Ако човек е развил своята стомашна система, той ще развие повече своя черен дроб, при яденето ще се развие неговия черен дроб и ще стане аномален. Черният му дроб ще изисква повече храна и ще изкарва повече енергия. Къде може да я впрегне на работа? Обикновените хора впрягат своята сила само за да хванат някое тревопасно животно, да го изядат. Там показват своята сила. И после между

тия, силните животни се заражда една вътрешна борба. Когато имат една плячка, по-силният всякога ще вземе плячката за себе си. Та виждаме сегашните народи така помагат на злото, което е взело надмощие. Всички хора вървят по един крив път. Въръжават се да станат силни. Всеки иска да стане силен и защо? Всеки иска да бъде богат, да има големи удобства и се състезават. Не е още разумното, което направлява хората. И в религията, всички хора, които вървят по религиозен път, и те имат едно криво схващане. Ако Господ не им помага в материалните работи от тяхно гледище, те казват: „Не е Господ справедлив“. Ако им даде Господ пари казват: „Справедлив е“. Ако им даде повече къщи, повече добитък, казват: „Справедлив е“. Имаме една такава история с Йов. Йов е бил много умен и много добър. Той е бил от най-богатите на изток. И прочул се той. И в Господния съвет Господ го е похвалил. Дошъл представителят на черната ложа. Господ му казал: „Обърнал ли си внимание, че като Йова няма друг човек на земята, който да изпълнява Божиите закони?“ Онзи казал: „Дал си му богатства, запазил си го, дал си му синове и дъщери, и добра жена и хората го почитат и затова Те хвали. Но вземи му богатствата и какво ще прави тогава? Ще се обърне против Тебе“. Искал да каже, че в Йова няма никаква висока идея. Днес всички хора в малък размер се изпитват. Например, сега има една инфлуенца. Болестта инфлуенца това е последното изпитание. Най-първо ще ти се вземат външните, материални работи; можеш да изгубиш къща, парите, положението си между хората и най-после дойде страданието върху телото ти. Дойде някоя болест. И не можеш да си обясниш защо са тия болести. Въпреки, че Йов беше толкова умен и добър човек, той принасяше жертвоприношения на Бога, но той беше малко по-пристрастен към синовете и дъщерите си. Сега ние разглеждаме от сегашното гледище. И казал онзи: „Вземи му богатството и дъщерите, и синовете, и жена му, вземи му всичко, и като остане, като човек да видим как ще се прояви?“ Като дойдоха всички тия нещастия на Йова, той прокле деня, в който се роди. Той казал: „Проклет е онзи ден, когато казаха на майка ми, че й се родил син. Няма никакъв смисъл животът, нито във външните материални блага,

нито в това, че синове имах. Ето, имах синове и дъщери, и те заминаха. Ето, аз уповах на имането, но и то си замина“. Животът въвн от условията, въвн от синовете и дъщерите, какъв смисъл има, той не можеше да разбере. Та в Йова имаше едно вътрешно неразбиране на нещата. Че този факт е така, се показва от последната глава, когато Бог му проговори и тогава Йов каза: „Досега не разбирах, но се просветих и втори път няма да говоря така“. И тогаз имането наново му се връща, и синовете и дъщерите наново се прераждат от гледището на окултната наука. И казва се там, че те били още по-умни, по-способни, по-добри. И Йов след този изпит стана по-умен, отколкото бил по-рано. Сега какво можем да се ползуваме от живота на Йова? Вие искате да разрешите всичките въпроси на земята, искате да станете добри, да имате всички блага. Как ще ги разрешите? Ще ги разрешите, както Йов ги разреши. Христос като дойде на земята, как разреши един социален въпрос? Той беше най-умният, най-добрият на земята, и проповядваше на земята. Вие не можете да си представите, защо не Го приеха неговите съвременници. Защото тия новите положения не бяха съгласни със старите привычки, със старото знание, което те имаха. Новите понятия за Бога не бяха в съгласие със старите понятия. Според старите понятия, както Мойсей ги възпита на времето, трябваше да принесат жертвоприношение. Казваше се: „За големите престъпления ще заколиш един вол. За по-малките, една овца. А пък за още по-малките една гургулица, един гълъб, една кокошка“. А пък в нашите времена вие като направите едно голямо престъпление, каква жертва правите? Сега като направи някой голямо престъпление, ще се моли един час и ще поплаче малко и мисли, че като поплаче, работата е уредена. Донякъде е възможно за един добър човек.

Това прилича на онзи, който взема пари от един банкерин. Отива той при банкерина. Когато дойде време за първата вноска и не му връща парите. Хората са сега като този длъжник. Взел е той от банкера милионер хиляда лева и отива при него и му казва: „Не мога да върна парите“. Онзи отлага, прави тогава полица и прибавя лихвите. Отлага три месеца. Временно се урежда работата. След три месеца пак отлага. Отлага, отлага – до кога?

Това си има един край, когато банката повече не отлага и прави ликвидация. Ние виждаме сега, че същият закон съществува и в природата. Един човек е изпратен на земята. Сегашните хора, както са създадени, не са свободни, понеже материята са взели отнякъде. Когато един човек идва на земята да се въплъти, той взема оттук оттам от кредитори. Той като е идвал да се въплъти, не е имал достатъчно средства за да си съгради една къща. Кредиторите му заемали пари на заем. Вие не знаете защо умирате. Умирате от лошите кредитори. Те чакат, чакат, вие не плащате. И те казват най-после: „Да се продаде къщата“. Какво значи да се продаде къщата? Това е умирането. Тогаз всеки един кредитор взема това, което има да взема. И тогаз вас, за да ви утешат, казват ви, че вие отивате при Господа. Каква е идеята в израза, че като умрем, отиваме при Бога? Че като сме в телото, не сме ли при Бога? Казваме, че Бог е създал всичко. Значи, като сме на земята не сме при Бога, а пък като умрем ще отидем при Бога! Да умреш - значи да не си гражданин. Човек, който умира е без права. Да умреш това е все едно да те лишат от граждански права. При смъртта ти отиваш в другия свят, но ти там си един странник. Там има безработица. Както в Америка има сега 10 милиона безработни и държавата трябва да ги подкрепя. Мислите ли, че положението на тия безработни е приятно? Не!

Та казвам: Новите възгледи в религията поставят нещата на друга основа - да имаме правилно схващане за живота - кога живеем при Бога и кога не. Как ще живееш при Бога, когато имаш 10 души кредитори, които те кредитират? Да кажем, че ти не си свободен и при сегашните условия. Докато си плащаш добре данъците, ти си почтен гражданин на държавата, но щом не си плащаш почтено на държавата, тя ще продаде всичко, каквото имаш и ти ще останеш като слуга, който ще отиде да работи. Ще ти турят мита на печалбите, които вземаш. Държавата ще вземе. Ние считаме добри хора всички, които плащат на държавата. Сега този закон ние сме го прокарали. И за да бъдем благоугодни на Бога, какво трябва да правим? И в духовния свят се изисква плащане. Ние някой път искаме да живеем, без да плащаме. Ние казваме: „Да си поживее човек“. Как ще поживее? Често съм

привеждал онзи пример, примера за онзи млад момък, който искал да се ожени. Взел си на заем чужди дрехи и обуца. И играе на хорото и се хваща за момите. Те не знаят, че играе с чужди обуца и дрехи. И онзи, който му дал обувката, казал: „Тропай по-малко, защото ще скъсаш обувката – пари се е дало за тях!“ И оная мома, която била при него на хорото узнала, че обувката не са негови. После друг един се обадил: „Събуй тия обуца и обуи моите, за да не те засрамват“. Момъкът като ги обул, онзи му казал: „Играй, тия като скъсаш, други ще ти дам“. Питам: И в единия и в другия случай къде е свободата? Кой е по-добър от двамата кредитори? Първият ли, който му казва, че ще скъса обувката, или вторият. Няма съмнение, че вторият е малко по-добър, но и в единия, и в другия случай момъкът, който играе на хорото, не се повдига ни най-малко. Окръжаващите хора ще имат лошо мнение за него, че е беден човек, че не е сръчен, не е работлив, че не може да купи едни обуца и едни дрехи. Как ще гледа той една жена? Как мислите за тия социални разбирания? Върху тая основа хората са съградили сегашния строй на земята. Целият строй е граден върху човешки принципи. Божественият принцип тепърва работи. Той не е проникнал навсякъде. Тепърва ще почне да работи. И по кой начин човек може да се освободи от ограничаващите го условия? Как може човек да се освободи от болестта? От всяка една болест човек може да се освободи само при три неща: Ти трябва да вземаш здравословна храна, трябва да дишаш чистия въздух и трябва да знаеш каква светлина възприемаш, и кога я възприемаш! Много пъти даже прости хора денем, когато слънцето е на зенита всички хора бягат от него и сутринта, когато слънцето изгрява са по-разположени. Следователно, сутринта слънцето дава по-здравословна светлина, и въздухът сутринта е малко по-чист, отколкото към обед или вечерно време. И една храна, която е много пипана, губи нещо. Да кажем днес отиваш на пазара и купуваш една храна. Но тя е изгубила много от своята хранителност. При тая храна не можеш да бъдеш здрав. Не е същото, когато събираш нещо от градината. И хлябът ще мине през много ръце и ако разгледаш с микроскоп, ще видиш, че този хляб има неестествени частици, които никак

не са хранителни. Защото във от лошото изпотпяване, което излиза от някой човек, има и едно друго влияние, което изтича от човека, една материя, която изтича от него. Вие казвате: „На някой човек не мога да търпя влиянието му“. Или някой път от очите изтича нещо. От очите на някои хора изтича нещо остро, едно течение. Или пък от някои хора изтича една неестествена топлина. От някои хора излиза една топлина, която е неприятна. И тя действа неприятно върху нашия организъм. А пък има известна топлина, която действа приятно.

Та казвам: Първоначално религиозният, духовният живот е бил за да се създадат най-хубавите условия, при които човек може да се прояви. Но за да се прояви, трябва най-първо главата му да е добре устроена. Когато съм проучвал този въпрос, виждам на какво се дължи нещастieto на хората. Някои хора нямат търпение - те имат известни части на челото над веждите, които са недоразвити, и тогаз човек е нетърпелив. Той винаги се притеснява. И за най-малкото ще кипне. Някой човек е чрезмерно честолюбив. Умът му е слабо развит, а пък неговите чувства са силно развити. Аз искам да посоча на какво се дължи честолюбието на човека. Честолюбието на човека седи в неговото съзнание, че той е една личност, която трябва да има свобода. И това е право, то е Божествено. У човека има едно чувство на самоуважение. Известни граждански права му са дадени от природата. Някой път той на тия граждански права дава повече права, отколкото те имат. Например, едно малко дете, като гледа баща му колко яде, ако то поиска да яде колкото баща си, това дете няма разумност в себе си. То трябва да знае, че на него не му е потребно толкова, колкото на баща му. Или имате две братчета – на 5 и на 20 години. Ако малкото братче иска да яде колкото брат му, който е на 20 години, то не разбира, че на него не му е потребна толкова храна. Това е едно. Другото положение, личните чувства. Като искаш да си направиш живота щастлив, ще дойдат други мъчнотии. И понеже всички хора искат да бъдат щастливи, между тях се заражда една борба. Понеже това благо зависи и от външните условия – зависи от храната, от въздуха, светлината и пр. И всеки един човек иска да има най-хубавото жилище, да има повече

земя, да има повече храна, да не е в нужда. И казвам сега: Колцина от вас имате тия условия? Някои от вас колко декара земя имате? Нямаме нито един декара земя. А пък при сегашните условия човек без земя на какво може да уповава? Къщите в които живеете са под наем. Имате една малка заплата. Утре могат да те изхвърлят на пътя като чиновник. На какво ще разчиташ? Това е външната страна. От Божествено гледище сме осигурени. Въздухът ни се дава даром. Светлината ви се дава даром. Водата ни се дава даром. И хлябът, който ние употребяваме и той е даром. Но хората са турили възбрана на хляба. За този хляб казваме, че не го дава Господ, но ние го изваждаме от земята. И ти трябва да плащаш за хляба. Големият въпрос сега е за хляба.

И мнозина мислят и казват: „Господ ще уреди животът“. Но за да уреди Бог живота в нас, ние трябва да бъдем умни. За да уреди Бог живота ни, в нас, ние трябва да бъдем много добри. За да уреди Бог живота в нас, ние трябва да бъдем много силни. За да уреди Бог живота в нас, ние трябва да бъдем здрави. Отсъствието на здраве е едно нарушение на законите на физическият свят. Когато човек е слаб, отслабнал, той е вече нарушил функциите на ония сили, които идат в живота. Той има няколко тела. Нарушил е функциите и на едно от тия тела. Няма достатъчно сила за да извършва функциите си. А пък доброто, това е едно от качествата на работата, която той извършва. Всяка една работа, която извършва, трябва да има нужните качества. А пък умът, това е онзи капитал, с който той трябва да разполага. Това сега е в общи черти. Неговият капитал е мозъкът му. Вторият му капитал са неговите дробове. И третият му капитал е неговият стомах. Или той е създаден от две системи. Едната е човешка система, това е симпатичната нервна система, която се занимава с храносмилането, а пък Божествената е свързана с мозъка му. И следователно със своята симпатична нервна система човек има общо с всички животни. Сега вие имате една представа за животните, че те седят по-ниско от хората. В своето разбиране животните седят много ниско, понеже всички животни обосновават своето щастие върху силата. Всяко едно животно

иска да бъде силно в своя вид. Ако е най-силно, то взема храната. Ако то е много слабо, остава на заден план. Аз съм наблюдавал малките пиленца. Някое пиленце е слабо и всички го къват. То е дребничко. И ако остане нещо, яде. Ако не, гладува. А пък по-силните са по-угоени. Някой път съм се питал, защо този човек е дребен? Той като пиле е бил дребен и са го къвали. И какъвто е бил като пиле, и като човек е запазил качествата си. Като пиле какъвто е бил, такъв е бил като растение, и като човек е запазил качествата, които е имал като растение. Някои хора са паразитни, понеже са били и като растения паразитни, и са запазили това качество и като млекопитаещи, и като хора. И сега вие, които сте дошли на земята, не можете да се освободите от много качества, които са вътре във вашето тяло. Да кажем, че някои от вас сте вегетарианци от 10-20 години. Има някои храни, които имат благоприятно ухание. Някои от вас сте яли печените на шиш кебапи. Ако са подсолени с чер пипер, червен пипер, малко сол, и като се турат на огъня, стават червени, зачервяват се и миришат, и казват: „Хубаво е да вкуси човек от това, приятно ми е“. То е от свинско месо. И някой път турят малко хрян и казват: „Хубаво е да си похапнем“. Един наш приятел, вегетарианец от 20 години ми разправяше. Влизам в гостилницата. Приготвили са момици. Сядам на масата и казвам: „Дай ми момици!“ Сложиха ми. Аз забравих, че съм вегетарианец, поглеждам и казвам си: „Ти си вегетарианец. Защо ти са тия момици?“ И за да се избавя от гостилничаря, казвам му: „Ще ме извиниш, не съм разположен“. И той казва: „У мене заговори животното. И мълча си и си отивам. Но за момент бях забравил, че съм вегетарианец и у мен се появи желание да опитам момиците“. Човек трябва да се роди вегетарианец, а не сега да става вегетарианец. Щом сега става вегетарианец, той е помак. И в морално отношение има хора, които са помаци. Той в този свят е станал добър. Щом сега си станал добър, ти си помак. Щом сега си станал вегетарианец, ти си помак. Трябва да се родиш вегетарианец, трябва да се родиш морален. Човек трябва да се роди с известен морал в света. Ето какво аз разбирам под това. В тебе доброто да ти е естествено вече. Някои растения сами си добиват храната, а други растения

черпят сокове от други. Кой ги е научил тия растения на паразитен живот? Отде е научило туй това растение? Човек го е научил това отнякъде да кажем, но растението откъде? Това си има дълбоката страна. Няма да го разглеждаме. Злото в растенията, животните и човека, това са корените на живота. Ако на нас парите са ни станали господари, то значи, че корените на нашия живот са взели надмощие и при такъв един живот ти не можеш да бъдеш щастлив. Ако нямаш корени, ако кажеш: „Мен не ми трябват пари“, това не е разрешение на въпроса. И без пари не може, и с пари не може. Някой ще каже: „Пари не ми трябват“. Ако ти станеш роб на парите, там е лошото. Ти трябва да бъдеш господар на парите и като си господар на тях, тия пари да не те спъват. А пък за да бъдеш господар, ти трябва да бъдеш в Божествения порядък на нещата. Имаме едно изяснение от Свещеното писание. Онзи, младият син седи при баща си и бил свободен. И разполагал с всичкото богатство на баща си. И веднъж в него се заражда идеята: „Аз искам да отида в странство“. Той иска да опита щастие си в света. Исква онзи дял, който му се пада. И ония, които не разбират, мислят, че този младият момък може да бъде щастлив вън от дома на баща си. Баща му му казва: „Вземи“. И той отива в широкия свят, удря на ядене и пиене. Пие, изяжда всичко и след като е изхарчил всичко, хората са го изоставили. Хората са го уважавали, докато има пари, но после го оставили. И той става свинар. И даже не му дават да яде рошковите, с които хранят свинете. И заражда се в него разкаяние и си мисли: „При баща си живях много по-хубаво и по-свободно, отколкото тук в света“. И си казва: „Ще се завърна при баща си и ще работя при него. Работата при баща ми ще бъде много по-добра, отколкото при свинете“. Сега вие всички хора на земята сте като този младия син, които са дошли от невидимия свят да пасат свинете. Всички вие сте все от тия младите синове. Като остарееш, хората ще те оставят и като умреш ще кажат: „Хубаво, че се освободихме от него“. И ще ви погребат. И ние се лъжем, самоизмамваме се и казваме: „Добре да ни погребат“. Аз не искам после хората да ме погребват добре. Аз искам като съм жив на земята, добре да се отнасят хората към мене, и аз да се отнасям добре към тях. А пък

като умра, как ще ме погребват, то е посторонен въпрос. Някои питат: „Ще се познаем ли на небето като умрем?“ Питам: Тук как се познавате? И тук не се познавате! Да се познаваме добре, ето какво разбирам аз под това: Да кажем, че ми трябват 5 лева. Отивам при един мой приятел и му казвам: Дай ми на заем 5 лева. Днес 5 лева ми трябват за храна. Ако аз поискам 100 лева или 1000 лева, той ще ми даде, но в дадения случай, ако аз поискам повече, аз не постъпвам добре.

Ние правим същата погрешка спрямо Бога. Ние искаме от Бога повече отколкото ни трябва. Като станеш сутрин какво ти трябва? Какво трябва да поискаш от Бога? Ако Господ ти даде здраве, и те направи силен, хората ще изискват от тебе повече отколкото трябва. Ако поискаш от Господа по-голяма красота, отколкото ти трябва, то ти ще имаш цяла бяла на главата си.

Вие били ли сте една красива, угледна жена? Аз не съм виждал между вас красива жена. Това не е красота. Още като я видиш, тя запалва чергата и ти тръгваш подир нея. И не можеш да се освободиш от нея. Не е грехът в красотата. Тая красота има вече магнетическа сила. Ти от една красива жена си толкоз свободен, колкото е свободна земята от слънцето. Ти може да си какъвто и да е философ, но ти не си свободен човек. Щом дойде тая красота в нея, този израз на лицето ѝ се дължи на една колективна сила, която действа. Ако тая млада мома, млада жена не е умна, тя ще си създаде нещастия. Тя ще привлече много мъже около себе си, и като не знае, как да се справи с тях, тя ще ги опълчи едни против други да се бият помежду си, кой да я има. И последният, който вземе надмощие, той ще почне да ѝ дава педагогическо възпитание. Докато се състезават за нея, тя е в безопасност, но като няма кой да се състезава, тя ще опита върху себе си насилието. Ако двама мъже се бият за мене и аз съм една красива жена, аз няма да взема нито единият, нито другият, нищо повече. Това е морал.

Красотата - това е външната страна на живота. Да кажем някой се влюбва в една красива жена. В какво седи нейната красота? Красотата седи най-първо в нейната добротата. Красотата седи външно в нейното лице; но вътрешно тя е милостива,

милосърдна. Една красива жена има много добри черти. Една красива жена, както я схващам аз, тя никога не се сърди. Като дойде един грозен мъж към нея, тя ще се поусмивне като го погледне. На нея е приятно, че има един грозен мъж, че и той я обича. И красивите жени са много добри. Ония, грозните, са лоши. Лошият човек е изгубил своето отношение към Първата причина. Всеки един човек става лош от мисъл да уреди живота си. Щом помислиш, че ти на земята си фактор, който може да уредиш живота си, ти ще станеш лош. А пък щом решиш, че Бог ще уреди всичко за тебе, ти ще паднеш в друга крайност в живота. В разумния живот се изисква да разбереш ония положения, при които Бог работи и ония положения, при които ти трябва да работиш. Да кажем, че ти си един добър певец. Имаш един отличен глас. Защо ще ходиш да просиш? Иди изпей една песен. Или ако си цигулар, изсвири нещо. Ако си художник, нарисуй нещо. Хората имат нужда от тия работи. Или имаш какъвто и да е друг занаят. Прояви занаята си. Просията е последното на което ти трябва да разчиташ. Има една просия много благородна. Когато аз бях във Варна в 1917 година, направи ми впечатление следното: При мене дойде един ученик в хотела. Каза ми: „Да се запознаем с вас“. Разправи ми за семейството си. Каза ми, че баща му и майка му са бедни и той ходи да работи. И ми каза: „Ако искате, мога да ви направя една услуга“. Не дойде да проси. Каза: „Ако искате, мога да ви донеса вода, да ви купя лимони, хляб - каквото искате. Аз съм на ваше разположение“. Той каза: „Като се освободя от училище, аз мога да идвам при вас и да ви направя някои услуги, ако вие обичате“. Един ден идва при мене и като ми послужи, не искаше нищо. След като слугува една седмица, каза ми: „Можете да ми дадете 20 лева. Толкоз ми трябва“. Давам му 100 лева. Той каза: „Не, мен ми трябва само 20 лева“. Казах му: Защо не искаш да вземеш всичките? Той каза: „Че трябва да се плащат тия пари! Аз не искам даром! Аз съм си турил за правило, като ми дадат пари на заем, да ги изработя. Не искам да вземам даром. Аз искам да бъда свободен и ти да бъдеш свободен, и да не мислиш, че си ми давал пари. И аз да не мисля, че съм те изнудвал, но да имаме правилни отношения“. Ето един

ученик от трето отделение, който има доста правилни социални схващания. То има почти същата философия на онзи дервишин, който бил 40-50 годишен. Той след като живял и се учил в разни школи, срещнал един турски бей, княз и му казал: „Можеш ли да ми послужиш?“ В кесията имало меджидиета, наполеони, турски лири и прочее. Беят извадил кесията, отворил и казал на дервишина: „Вземи си колкото обичаш“. Дервишинът казал: „Няма ли други по-дребни монети. Тия са много едри“. Беят изважда друга една кесия. Дервишинът взел 20 пари и казал: „Толкоз ми трябва за дадения случай“. Той оставил меджидиетата, лирите.

У този ученик откъде се е родила тая философия в него? Давам му 100 лева, той ми казва: „На мен ми трябва само 20 лева!“

Та казвам: Всички вие сте родени с всички ония качества, които Бог е вложил във вас. Аз често забелязвам следното, някой път правя психологически изследвания. У човека има едно същество, което се дразни. Например, някой човек върши някаква работа и ти се дразниш, че той не я прави добре. Например, някой път те дразни следното: Някой свири и те дразни, че не взема вярно тоновете. Когато дойде английският хор и пя, английският диригент даваше тон по особен начин. Обикновено българският диригент взема камертона и дава тон на четирите партии. А в английският хор не беше така. Диригентът даде на пианото акорди, всяка партия слушаше гласа си, тона, който е потребен. С камертон много мъчно се дава тон. Колкото български хоровете съм слушал, никога не съм слушал да вземат вярно тоновете. Все има нещо неверно. Онзи верния тон не го вземат. Например, вземаш тона „до“, но знаеш ли кой е правилният тон? Когато аз взема един правилен тон, то в моята главнозъчна и симпатична нервна система чувствавам нещо приятно. Аз съм правил опити. Ако съм неразположен и ако взема само „до“ верно, то веднага неразположението изчезва. Ако взема верно „ре“, пак изчезва. Щом взема някой тон верно, то веднага се явява в мен една енергия.

Та казвам: В дадения случай вие се нервирате, че някой взел един тон неправилно. Какво трябва да направите? Или

виждаш, че един върши нещо и му говориш, че не е хубаво. Какво трябва да направите в случая? Станете и сами направете тая работа. Аз често съм правил опити. Гледам, някой се обръща към мен и казва: „Добър ден“. Има нещо рязко в думите му. А пък някой ти казва: „Добър ден“ и ти е приятно. А някой те поздрави и не ти е приятно. Ако той ти каже грубо „добър ден“ и ти му кажеш грубо, тогаз какво излиза? А пък, ако той ми каже грубо „добър ден“, а аз му кажа меко, той ще се спре веднага? Често във вашия живот каквото повикало, такова се отзовало. А пък вие веднага коригирайте! Ако той ви каже грубо „добър ден“, вие кажете „добър ден“ музикално. Ти ще попиташ: „Защо трябва да се каже така?“ Твоята дума чрез радиото отива в света на ангелите и в света на светиите. Тъкмо някой светия е турил радиото си, ти кажеш рязко, грубо „Добър ден“ и тогаз светията знае, че между вас няма отношение. Вие трябва да пеете добре, правилно, понеже радиото е отворено и светиите слушат и казват: „Не е верно така. Вземете малко по-правилно“.

Колко е мъчно това! Аз гледам, когато пеят „Бог е Любов“ как невярно се пее. Една песен, която се пее неверно е тая. Аз не зная дали само веднъж сте я изпели хубаво! Има нещо, което дразни в това пение! Това е на основание на това, че вие като пеете, не чувствувате любовта. Вие като пеете: „Любов“, мислите върху други неща. Думите „Бог е Любов“ не се пеят така! (Учителят изпя тия думи.) Аз като изпея думите „Бог е Любов“, другояче пея, другояче схващам пението. И по-рядко трябва да се пее „Бог е Любов“. И после ние се срамуваме от Любовта. Казваш: „За Любовта ли ще пея?“ Да! За любовта ще имаш една отлична реч. Като помислиш, че Бог е любов, ти трябва да имаш един свещен трепет, че си пред едно велико Разумно Същество. Когато кажеш грубо „Бог е Любов“, този ден Бог ще ти покаже какво нещо е любовта. Този ден Той ще подбуди един човек да ти направи една услуга, за да видиш какво нещо е любовта.

Един ден свири една сестра, а друга сестра си дава мнението, че първата дрънкала. А пък и втората толкоз разбира! Оная сестра поне дрънка малко, а пък тая сестра, която прави критиката, тя и наполовината не знае.

Не си давай мнението, ако не знаеш повече! Никога не говори за някого, че пее лошо, защото той ще ти каже: „Я изпей ти!“

Някой казва: „Той ми засегна сърцето“. Аз не искам той да засяга със своята песен сърцето ми. Той като пее, да разлюлее малко въздуха и този въздух само да погали малко сърцето ми. Не искам да ми бута сърцето с пението си!

Ако вие изпеете „Бог е Любов“, вие бихте могли да се освободите от всяка една болест. Ако имате хрема и изпеете „Бог е Любов“, ще се освободите от нея. Някои имате инфлуенца. Ти си изпей „Бог е Любов“, инфлуенцата ще изчезне. Това ще бъде подобно на това, което е правил Едисон. Той след като е работил цял ден в своята лаборатория, оцапвал дрехите си с разни масла, и вечерта е пуцал електрически ток през цялото си тяло и през дрехите си и веднага се е очиствал. И човек като пее „Бог е Любов“, трептенията са толкоз силни, че всички ония пращинки, които са полепнали по неговите мисли изчезват, изчезват и неговите лоши мисли и чувства! Музиката трябва да бъде толкова силна, че да е метод за поддържане на здравето. Имаш хрема. Ще пееш на хремата. И в бъдеще, когато ви хване хрема, да си имате метод за една песен за хремата. Дайте ми един куплет за хремата. Как наричат хремата по най-любезен начин? О, любезна сестричко Хрема или Инфлуенца. Как да я наречем, думата инфлуенца е много груба. Кой е произходът на думата хрема? Но ние се впускаме в една друга област.

Трябва да се образуват истинските връзки. Образувайте си истинските връзки с Бога! Единственото Същество, което има еднакви отношения към нас, които не се изменят, е Бог! Каквото и да правим отношенията на Бога към нас не се менят. Ти като направиш грях, не можеш да кажеш, че Бог е недоволен от тебе! Недоволството произтича от съвсем други причини. И когато сме добри или не, Бог има еднакво отношение към нас. Когато постъпиш зле Бог не мисли, че си лош, но Бог мисли, че не си постъпил разумно. Той мисли, че злото е въвн от тебе. И когато постъпиш лошо, Бог мисли, че си добър! Добрият човек има възможност да направи зло и добро. Вие разбирате добро и зло

другояче. Да направиш така, че тия две сили да се хармонизират. Например, аз мога да кажа на някой човек меко, любезно: Ти си лош човек, и нему му е приятно! Ще му кажеш меко: „Ти си много лош“ - ще се позасмееш малко. А пък някой път казвам някому: Много си добър, а пък го гледам много сериозно.

Добротата е опасна в едно отношение. Да допуснем, че ти си учител и ученикът не си знае урока. И ти му туряш бележка „пет“. Един разумен ученик ще съзнае, а пък онзи, който не е разумен, ще каже: „Пет ми тури“. Втори път пак не си знае урока и пак му туриш пет, и го прекарваш от четвърти клас в пети с петорки. Дойдат други учители, те нямат това разположение и този способният ученик, който имаше петорки, сега гледаш, че има двойки. И те казват, че той е съвсем неспособен. Да, при добрият учител в четвърти клас е бил способен, а при тия вискателни учители той не е така способен. Не желайте да ви прекарват, когато сте неспособен ученик, с високи бележки. Когато не сте толкоз способен, по-добре е да минавате с три, защото инак в по-горните класове ще се покаже вашата неспособност. Ученикът, който не е способен, в горните класове всякога ще покаже своята неспособност.

Някой път постъпвам много добре и не го харесвам. Според тая теория аз съм много по-добър в тоя случай отколкото трябва и тогаз тия, при които ще отидете, ще бъдат много вискателни! Вие ще кажете: „От Христос?“ Вие още не познавате характера на Христа! Казва се там, че ще дойде един ден гневът на Агнето. Онзи метал ще мине през огъня. Вземете предвид, че златото за да се пречисти трябва да мине през висока температура. Не е лоша високата температура. Трябва да се стопи, а не да изгори. Та казвам: При високата температура не трябва да горите, а трябва да се стопите и да се пречистите.

Идеята сега е: Не злоупотребявайте с Божията любов. Ти, ако обичаш един човек повече отколкото другите, ти злоупотребяваш с Божията любов! Ще бъдеш както Бога!

Ако обичаш един човек, понеже той ти прави добро, ти не си разбрал любовта. И ако го мразиш, понеже ти прави зло, пак не разбираш злото. Ти съзнавай, че неговата постъпка е добра или

лоша, но не влагай това в живота му, което Бог не влага. Бог му е дал един живот и той е злоупотребил със своя живот. Ако тая красива жена накара 10 души да се бият и да си пукнат главите, кой е виновният? Тя е виновната. Тя използва своята красота. Тя да каже: „Ако искате да имате моето благоволение, не искам да се карате за мене. Към всички вас ще бъда еднаква“. А пък за нейното тщеславие тя иска да се бият за нея. Тя да каже: „Вие ще ме оставите свободна. Можете да ме обичате. Нямам нищо против това. Но не искам заради мене да се биете“.

Между всички вас се зараждат известни неща. Все си имате свои симпатии. В окултната наука към всички трябва да се стремите да бъдете еднакви. Аз не искам да бъдете светии, но да бъдете справедливи. Защото в своите чувства към едни сте изобилни, а пък към другите не сте изобилни. Но трябва да знаете, че както постъпвате спрямо другите хора, така ще постъпва и Бог спрямо вас. Сега идеята е: Бог винаги оставя да изпитаме нашите мисли, чувства и постъпки. Бог постъпва спрямо нас както ние сме постъпвали.

Той винаги докарва да опитаме всичките наши мисли, чувства и постъпки. Каквото правиш, ще ти го правят. Бог иска да ни докара в съзнанието да не подценяваме доброто и да не надценяваме злото. И да дадем на доброто и злото съответната цена. Когато дойде лошият Дух Сатана в съвета Господен, Господ говори с него. И казва му: Обърна ли внимание на моя раб Йова? И този Дух е много умен. И пита го Господ: Ти какво мислиш? И Духът му казва. Тогаз Бог му казва: Давам ти власт да го опиташ. И отиде дяволът да го опита. Понякой път лошите духове ви изпитват. Това е въпрос на вашето неразбиране. Какво може да ме изкушава един лош дух? Аз съм роден да не ям месо. Какво ще ме изкушава един лош дух мен? Както това момче във Варна, комуто давам 100 лева, и той казва: „Не искам повече от 20 лева. Толкоз ми трябва“. Или както този дервиш, който иска 10 пари! Представете си, че вие имате 20 каси пълни със злато. И какво ще ви изкушава това, че видите у някой човек 2-3 наполеона. Може ли да се изкушавате? Но идеята, че нищо нямаш, това може да ни изкушава. Та първото нещо: Вложете идеята да осветите Името

Божие, дето и да сте на земята. Най-първо считайте, че живеете за Името Божие. Христос казва на едно място: „Така да просветнат вашите дела пред човеците, че като ги видят да прославят Отца Вашего, Който е на небесата.“ Така да живеем, че като ни видят, където и да е, да кажат: „Ето, това се казва хора, които живеят по Бога“. Да бъдем образец. Аз не искам да стана добър, но да проявя своята доброта. Аз не искам да стана умен, но да проявя своя ум. Имам ги, но трябва да ги проявя. Искам да проявя своята доброта и разумност, както е благоугодно на Бога, а не да угодя на хората. Всички трябва да се стремим да бъдем благоприятни пред Божествения Дух. И Бог като си обърне погледа, да види, че онова доверие, което ни е дал, ние го оправдаваме; и че ние осветяваме Неговото Име. Та добър и умен човек е онзи, който никога не забравя Господа в своите мисли. Добър и умен човек е онзи, който никога не забравя Бога в своите чувства. Добър човек е онзи, който всякога е справедлив спрямо всички. Да бъдем еднакво справедливи в постъпките си, да бъдем добри в чувствата си, да храним еднакво добри чувства към когото и да е. Макар и да виждаме една лоша постъпка, да бъдем снизходителни и да кажем: „Аз се научих от Него“. И да не забравяме, че на земята сме за да извършим Волята Божия. Вие сте дошли тук, за да се проявите, че сте умни, че сте добри и за да проявите, че вашите постъпки са справедливи. Вложете справедливостта, добротата и разумността, в която да се осветява Името Божие, понеже ние сме в една епоха, която е епохална. Старият живот си отива, старите разбирания си отиват, старият порядък си отива. И иде нещо ново в света. И ако ние не сме готови да приемем това новото, ще се намерим в едно противоречие. Не е въпросът да ви се проповядва какво има в онзи свят.

Вложете Любовта в главата си. Вложете Мъдростта в сърцето си. И вложете Истината във вашите постъпки. Във вашите земни постъпки трябва да се управлявате от Истината, чувствата - от Мъдростта, а пък Любовта трябва да управлява главата. На това като положите живота, може да се създаде едно ново общество. Така ще се проявява както трябва Невидимият свят. А пък сега Любовта не е в главата ни. И Мъдростта не е в сърцето

ни. И Истината не е в постъпките ни. И вследствие на това, работата не върви. И като срещнете Истината, поканете я.

Пишете сега по едно писмо на Истината. Пишете едно писмо на Мъдростта. Пишете едно любовно писмо на Любовта, да дойде Любовта във вас. Да дойдат и Мъдростта, и Истината във вас. Вие сега все искате да бъде Любовта във вашето сърце. Аз ви казвам: Не! Не! Любовта в сърцето е опасна, но в главата е безопасна. Любовта и в постъпките е опасна. Любовно като постъпваме е опасна работа. Я една жена да пипне любовно ръката на един мъж и тя ще запали чергата му. Тя не трябва да пипа този мъж. Той няма нужда от пипане и гладене. Това е пиянство. Не трябва да пиеш от тая чаша. Така всички хора са се осакатили в света! Любовта трябва да бъде в човешката глава: Любовта трябва да бъде в свещената мисъл да се освети Името Божие.

В сърцето да дойде Царството Божие и Неговата Правда, а пък във вашите постъпки да бъде Волята Божия.

Или Славата Божия – осветяването Името Божие; Царството Божие и Неговата Правда; и Волята Божия.

Отче наш.

Проявете диханието, което Бог е вдъхнал първоначално във вашите ноздри. А не да го търсим сега в този живот.

6 ч. 45 м.

Гимнастически упражнения

XVII година.

*23 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 9 март 1938 г., сряда, 5 ч. с.
Небето чисто, звездно. Времето тихо и меко.
София - Изгрев*

О, ЛЮБОВ НЕИЗКАЗАНА!

МУЗИКАЛНО УПРАЖНЕНИЕ

Отче наш.

(Учителят си извади цигулката и веднага почва да говори.)
Днес ще ви дам едно предметно учение. Какво значи разбиране?
Аз говоря за пеенето. Може да се пее по много начини. Вие докато не отидете на Небето да чуete как пеят, никога няма да се научите. Сега аз ще ви изпея само две думи.

„О, Любов неизказана!“ (Учителят изпя тия думи няколко пъти.) Сега това пеене можем да го наречем предметно учение. Това е едно упражнение. Докато не пеете така, вие не можете да се тонирате. Това е едно упражнение. Вие сте като един, който изважда кесията си и гледа колко да даде 5 или 10 стотинки. Или вие желаете да пеете и мислите как ще пеете. Няма какво да мислите как ще пеете. Щом почнеш да мислиш как ще пееш, ние не можем да пеем. Докато мислиш как ще пееш, ти не можеш да пееш.

Да вземем думата „любов“ в българския език. Можеш да пишеш „лубов“, можеш да пишеш „любов“. Кое е правото сега? - Думата „Любов“ е една дума неразбрана. Разбраната храна е тая, която като влезе в стомаха, става част от човека и му дава сила. Тя е разбраната храна. А пък неразбраната храна е тая, която като влезе в стомаха не може да се смели, има запичане и трябва да вземеш рициново масло. В музиката има едно неразбрано пение. Аз не искам сега да ви пея така. Ако аз накарам да изпеете това, което аз изпях, как можете да го изпеете? Можете ли да го изпеете? - Не! - И ако аз река да го изпея втори път, не ще мога да го изпея така. Една плоча винаги

може да изпее същото, което е написано на нея. На един разумен човек в когото е написано нещо, никога не може да изпее нещо по един и същ начин. Например някой голям певец пее. Да кажем, че пее първи, втори, трети път и между първото, второто и третото пение, винаги ще има различие, там нещата са механически. Та някой път вие искате да бъдете еднообразни, да постъпвате съвършено морално, че да не правите никакви погрешки. Трябва да заприличате на плочи. Така както аз ви пях, така пеят в елементарното училище, на окултната школа там така пеят. Досега не сте слушали такова пение.

За да се пее така, човек трябва да чувствава идеята, трябва да изразява съдържанието, трябва да даде и външната форма. Ако почнеш да мислиш какво нещо е любовта и как да я изразиш, тя ще остане неизразена. Сега аз като ви пея и като ви свиря, вие можете да се заблудите и да кажете: „Да можех аз да пея, както вие пеете!“ - Като мене всички можете да пеете. Няма никой, който (да) не може да пее така. Защо не пеете? - Защото не искате! - Ако искате, можете. Може да кажеш: „Аз искам по друг начин“. По който и да е начин, пей! Аз гледам как пяха вчера в хора старите сестри - харесаха ми се. Харесах в тях желанието. Не се срамуват. Цял един хор от стари братя и сестри. И някой казва: „Те приличат на млади сестри. Пеят тия стари сестри!“ - Аз ви пях сега, за да насърча старите. Младите няма защо да ги насърчавам, а старите трябва да се насърчават, понеже старите са изобщо усвоили един аристократически маниери. Един аристократ не може да ходи, понеже ще изгуби голяма енергия от себе си и казва: „Времето е пари. Да ме гледат хората като ходя, то не става така! Трябва да седя на едно място“. Да седиш на едно място, то е право, но онзи който седи на едно място, трябва много бързо да се движи, така бързо да се движи, че винаги да го виждаш на едно място. Но щом седи на едно и също място, без да се движи, то е едно опасно положение. Сега вие мислите, че сте стари. В какво седи вашата старост? - Вие казвате, че сте изгубили вашата сила. И къде дянахте вашата сила? Тогаз какво бих помислил заради вас? Вие казвате, че сте чада Божии и сте излезли от Бога. Бог е безсмъртен. И Бог никога не отслабва.

И как е възможно вие, деца на Бога да сте отслабнали и да сте се обезсилили? - Тогаз другото заключение: Щом сте отслабнали, вие не сте от Бога. И щом не можете да вършите това, което Бог върши, пак не сте от Бога. Щом не можете да пеете, тогаз не сте певец. Щом кажеш: „Не мога да мисля“, тогаз не си човек. Ако кажеш: „Не мога да чувствавам“, тогаз не си животно. Можеш да кажеш: „Не искам и да ходя.“ - Тогаз какво трябва да правиш?

Сега аз не искам да ви кажа един морал: Трябва да бъдете добри. Доброто не е нещо, което можеш да го купиш някъде. Доброто, любовта, всичко това иде от Бога. И за всекиго едного от вас се изисква много малко, за да може да мисли правилно, да чувства правилно, да постъпва правилно и да пее правилно! - Понеже, щом човек е мислил и чувствувал хубаво у него се заражда желание да изкаже своята мисъл, има приятност да изкаже тия неща чрез говора. Не мислете, че пението е само това, което се пее външно. Но и в говора има една музика! - Говориш някому, но съжаляваш и си казваш: „Защо ли му говоря?“ Трябва да имате качеството на един поет, който като гледа едно малко цветенце, наблюдава го цял ден и пише най-хубавите куплети. И аз се чудя откъде е намерил хубавите тия работи в цветето! - Аз само гледам няколко листа и цветове, а пък той колко неща вижда скрити в цветето. В това просто цвете, той вижда велики работи, а пък вие в хубавия човек не виждате нищо! - Сега някой път не искам да си опетня езика! - Какви ли не епитети не си туряте! - Аз чувам тук на Изгрева много епитети!

Сега вие ще кажете: „Да мога да свиря, тогаз ще мога да пея!“ Можеш да свириш и да пееш едновременно. Но можеш да пееш и без да свириш. Сега аз взех цигулката, за да ме защитава от вас. В какво отношение? (Учителят пее: „О, Любов неизказана!“ Учителят пее така с неестествен глас, дебел глас.) При такова пеене, с дебел глас, човек иска да покаже психологически, че в тая любов има голяма дълбочина, неизмерима е по дълбочина. А пък когато се пее с тънък глас, човек иска да покаже, че любовта е много висока. Не е лошо. Човек пее дотам, додето е достигнал. (Учителят пее тия думи с много тънък, неестествен глас.) Не е лошо, но с тая любов никъде няма да го приемат. По този начин,

човек само цъфти, без да завързва. А пък има едно естествено положение. Когато пееш, трябва да предадеш своето пение на другите, че и те да почнат с тебе да пеят. А щом пееш и другите, които те слушат не пеят с тебе заедно, пението не е правилно. А пък и ти щом пееш и щом не се вслушваш, пеенето не е правилно. Най-първо трябва да се слуша човек. Законът е верен и в друго отношение. Щом живееш добре, тогаз и хората ще искат да живеят добре. На всинца ви пеенето трябва да бъде мярката. Например, ти си неразположен духом, разгневен си. Попей и тогаз иди да говориш.

Няма друг морал в света. Този морал, в който ние живеем, тия форми, които съществуват във вас, това е старият морал, до който ние сме дошли. Главата ни ще побелее, ще се набръчка лицето ни, ще почнем да не виждаме, ще се прегърбим, ще ни заболи коремът, краката, ръцете, очите ни ще отслабнат, и ние мислим, че за Бога живеем. Какъв е този живот за Бога, кажете ми? - Ако ние в Божествения живот не можем да станем като ангели, ние сме на крив път. Ако в Божественият живот не можем да станем като светии, ние сме на крив път! - Светиите, това са най-веселите хора в света! - Светията е такъв, че всичко наоколо в неговия свят е градини с плодни дървета и цветя. Той не е облечен с оцапани дрехи, не е пожълтял! Не! - Той носи най-хубавите дрехи, у него няма нищо излишно. И когато говори, тъй е музикален неговият глас. Като го чуеш веднъж, ще искаш пак да го чуеш! - И хиляди години да минат, с приятност ще си спомняш това! - И в гласа му и в движенията му, всичко в него има смисъл! - И като те срещне, той ще се радва, че те е видял. И като те срещне, той ще мисли, че е видял някой друг светия на среща си! А пък ние като срещнем един светия, мислим че той е обикновен човек, като нас. А пък светията като срещне някой друг, той мисли, че и той е светия като него и ще му отдаде всичкото уважение и почитание. Вие имате особено понятие за Бога, тъй са ви го предали. Това е понятие на грешните хора. Това понятие е излязло от самите нас. Един баща, когато син му греши, той си носи тоягата и му казва: „Тъй казва Господ - който греши да го бият“. И синът мисли, че Господ е казал това. А пък Господ е казал на бащата: „Покажи на

сина си как трябва да живее“. Да кажем, че имаш един син и го учиш на пение. Той пее и ти пей с него, докато той обърне внимание, понеже твоето пение като е по-хубаво, е винаги по-силно от лошото. И той като те слуша ще се поправи и един ден ще почне да взема вярно тоновете, както ти ги вземаш! А пък ти сега му казваш: „Криво пееш. Така не се пее!“ Ще намериш един учител да го учи.

(Учителят пее думите „О, Любов неизказана!“) Я, ми изпейте вие, за да видим как вие схващате любовта! Като те срещне един човек как ще изкаже любовта? - Кой е най-естественият път на любовта?

Често казвате: „Учителят говори точно това, което аз мисля“. Вие се заблуждавате. Вие сте мислили, както Учителят е мислил по-рано. И вие възприемате неговата мисъл. И като чуete неговата мисъл, вие казвате: „Аз така мисля“. Вие сте приели неговата мисъл. И казвате: „Как аз мислех, той така говори“. И ако вие сега пеете, той е пял хиляди години преди вас.

Всичките Учители в своите бележки са били много изправни. Ето какво аз разбирам под изправност. Когато един ученик направи нещо без погрешка, турят му шест. Когато направи една погрешка, турят му 5 бележка, при две погрешки - 4. При три погрешки - 3. При четири погрешки - 2. При 5 погрешки - единица. А пък когато направи 6 погрешки - турят му нула. Тогаз по обратния път: Направиш 5 погрешки. Избавиш се от нулата. Като направиш 6 погрешки, турят ти нулата като венец на главата. Венчават те. Ти си венчан за нулата. Направиш 5 погрешки, турят ти тоягата на гърба. Направят те войник с щик. Дето ходиш, с щика! Направиш 4 погрешки, турят те на трапеза, 2-те е трапеза. Направиш 3 погрешки, направят те земеделец да сееш семена. Направиш две погрешки, дадат ти сърп да жънеш. Направиш една погрешка, дадат ти перото. Щом не направиш нито една, дадат ти първата книга да напишеш първото упражнение и ти ще пишеш: „О, Любов неизказана!“

Какво разбрахте сега от казаното? - Вие всички ме разбрахте, но я повторете сега, какво разбрахте! - Сега аз се помъчих да ви

покажа какво аз разбирам, а пък вие сега ми кажете какво сте разбрали?

Направете сега лицето си да представлява доброта. Вземете една поза всички на доброта, да се види какво нещо е доброто. Каква е позата на доброто? - Ще ви е срам сега. Или вземете позата на един богат човек сега. Нямаме ясна представа за доброто. Каква е позата на доброто?

За да покажеш какво е „до“, трябва да пееш. „До“ е един основен тон, който има 16 трептения в секундата. И всяко едно трептение си има своята цена. При сегашните условия човешкото ухо може да долови минимум 16 трептения в секундата. А най-високите тонове имат 40 000 трептения в секундата. Това е най-високият тон, който ухото може да схване. Ухото го схваща, но ако речем да го изпеем, не можем. Гласът ни не може да го вземе.

Вземете бас - тонът да е нисък, но да е музикален. Сега вземете свободно „до“. Вземете го без камертон. (Всички пеят „до“.) Подобрете сега този тон. (Всички пеят „до“; след това всички пеят звуковете „а“, „е“, „и“, „о“ при което всяка следваща гласна има по-висок тон.) Когато си натоварен, ти можеш да вземеш „а“ много хармонично; „и“ е движение, посока. Когато вземеш „и“ правилно, значи посоката по която вървиш е правилна. При „е“, ти се разширяваш като река. Значи, ако вземеш „е“ правилно, то разширението ти е правилно. Ако вземеш „о“, това са условията, при които живееш. „О“ е крайният предел. Ти подалеч от „о“, от този кръг не можеш да отидеш. „О“ е основният тон, който можеш да вземеш, дето не си ангажиран с нищо. Ти си свободен. Когато говорим за музиката, ти в нея трябва да знаеш как да се товариш и как да се разтовариш. Най-първо ще очертаеш. Искаш да свършиш една работа вземи „о“ (Учителят пее „о“ с разни тонове - ниски и високи. Учителят нагласява цигулката и с песен казва: „Разгласена е цигулката“. Учителят пее „о“ с ниски и високи тонове и свири и всички пеят с него заедно. Учителят пее и свири „и“ и всички пеят с него заедно. Учителят пее „О, Любов неизказана!“ Това се повтори няколко пъти.) Като пее човек, освобождава се. Това са елементарни работи. Вие като влезете в

една окултна школа, най-простите ученици там така ще пеят. А пък вие възрастните още така не можете да пеете. Защо не можеш да пееш? - Че как ще пееш? - 30-40 градуса студ има вътре. Вцепеняване има вътре. Например, ти мислиш най-първо, че си нещастен, сиромаш, че никоой не те обича, че нямаш къща, че нямаш това-онова. Как ще пееш тогава? - Ти за да пееш, трябва да вярваш в Бога, че Той е създал всичко. Аз бих желал да ви се отворят очите, за да чуете как пеят ангелите. Като се роди Христос дойде цял хор от ангели и изпяха една песен. Не сте ли чули как пеят ангелите? - Който веднъж ги е чул, няма да забрави това. Питам сега: Това, което аз ви изпах, колко време ще го помните? - Ще кажете: „Това не е за нас. (В това прераждане това няма да бъде, но в следующото.) Това е най-простото пение, което аз пея. Мога да пея още повече. Това е началото на пението. Ако аз искам да бъда певец, мога да развия колкото искам високи тонове. Но аз не искам да правя пакост на хората. Аз мога да изпея една песен така, че да ви обезсърча всички. А пък аз ви пея така, че да ви накарам да вярвате, че и вие можете да пеете. Защото и в пението има неща, непоносими за човешката нервна система. Ако слушате някой певец, ви е приятно, а пък като слушаш някого друго, искаш да бягаш, понеже казваш: „То е дарба!“ Дарбите са достойствие на всинца ви. Когато един певец пее добре, то Бог иска да ви каже: „Така трябва да пеете всички!“ Слушате един цигулар да свири. Бог иска да ви каже: „Така можете да свирите всички“. Та всички добри хора като срещате от Невидимият свят искат да ви кажат: „Такива трябва да бъдете“. Всички велики хора са носители на Божественото в света. В дадения случай, ако вие бяхте ясновидци, щяхте да видите, че даден музикант не е сам, но има около него цяло едно общество от музиканти, които пеят и свирят. То е една задружна работа!

Та вие не искайте да бъдете музиканти сами. Но съединете се с целия музикален свят и станете едно с тях. Не да се изгубите, но влезте в небесния хор. Вас ви е страх, че като станете даровити, ще ви задигнат от земята на небето. Бъдете уверени, че дълго време няма да ви вземат. Ще чакат да се научите, и после ще ви вземат. Ако се запишете за небесния хор, няма да ви вземат

горе, понеже ще ви оставят да се упражнявате тук 40-50 години, та като се научите да пеете, да бъдете готови за небето.

Аз ви давам само един малък метод, като употребих за пение думите: „О, Любов неизказана!“ Но можете да вземете и други някои думи вместо думите „О, Любов неизказана!“ Например можете да вземете тия думи: „О, Светла Душа, от която аз съм родена“, или „О, Светла Душа, от която аз съм роден“. Вземете си едно изречение и си направете една ваша песен! Да кажем, че сте направили една погрешка, и не знаете как да я поправите. Вземете една ваша погрешка и я изпейте. Как ще я изпейте. Я ми кажете една дума, която ви мъчи. На Изгрева има една дума, която мъчи хората. Коя е тази дума, която мъчи? - „Не живеем добре!“ Ще ги изпея сега тия думи! (Учителят пее „Не живеем добре, не живеем, не живеем, не живеем, не живеем“.) Какво означава „не“? - Като казваш: „Не живеем добре“, това е подбудителна причина да живееш добре. Не че не живееш добре, но понеже пред тебе има един идеал и добрият ви живот, който сте живяли, пред по-доброто се показва като не добър. С думите „Не живеем добре“, аз подразбирам, че живеем добре. „Не живеем добре“ това значи, че живеем добре, но като достигна един идеал, към който съм се стремял, пред мене седи друг по-висок идеал и към този следующ идеал се стремя. Та не се спирайте на отрицателните работи. Достигнеш по-високия идеал и ще кажеш пак: „Живеем добре“. Но понеже видиш още по-висок идеал, пак ще кажеш „Не живеем добре“. После пак ще пеете „живеем добре“ и т.н. И всички се подобряват по този начин.

Тия клечки на цигулката са от най-хубавите, но имат една слабост, че се разслабват, развъртват . И човек има най-хубавите клечки, но се развъртват.

Та като станете сутринта малко се понагласете.

Я сега изпейте една песен. Да изпеем: „Аз мога да кажа“. (Всички изпахме тази песен.) Какво можем да кажем сега? Хубаво я изпахте. Значи разбрали сте ме. Тъй както го изпахте, значи има прогрес. Избавихте се от двойката. Разбрали сте. Всички трябва да бъдете добри ученици. Аз вземам думата „добър“ в този смисъл: Всички трябва да бъдете добри ученици, да ходите добре.

Всички трябва да бъдете справедливи ученици, да работите добре. Всички трябва да бъдете любещи ученици, да мислите добре.

Три неща! - Да вземете верно тона. „До“-то е доброто. Да сте справедливи - да вземете вярно тона „ми“. И да любите добре, да мислите добре - да вземете добре тона „сол“. „До“, „ми“, „сол“! - Та винаги свързвайте тона „до“ с доброто. Основният тон на доброто е „до“. Основният тон на правдата е „ми“ и основният тон на Любовта, при сегашния живот е „сол“. В Любовта има цъфтене при „сол“, животът става красив, има благоухание. „Ми“ ти дава условията, благоприятните условия, богатството - „ре“, това са материалите от които ще се образува цветът. „Фа“ доставя материалите, от които ще се съгради цветът.

Имаме три основни цвята: червен, жълт и син. И в музика(та) имаме три основни цвята и четири производни цвята.

Та казвам: Основният тон е доброто. Да си припомниш, че имаш по пет пръста на краката си - петте добродетели. Та като тръгнеш на работа, ще мислиш, че отиваш да свършиш една работа не за себе си, но за Бога! Може да е нищожна работа, може да купиш нещо за някого или друга някоя услуга можеш да направиш, но ще знаеш, че е за Бога. Една малка работа извършена за Бога е велика работа, а пък една голяма работа, извършена за себе си, е нищожна работа, един мехур, който ще се пукне. И най-малката работа за Бога след 10 години ще те направи най-силен, най-могъщ в света. И най-малката работа за Бога е работа, която спасява. На ден като направиш едно добро за Бога, то е доста. И като се върнеш вечерта, ще усетиш една радост, че денят е имал смисъл. Ще кажеш на Господа: „Най-малкото добро за тебе го направих“. И Бог ще си дигне ръката и ще те благослови и ще каже: „Много добре си направил“. Ще чуете Неговото благословение за най-малкото добро.

Този е сега пътят на новия живот. Като мислим по този начин, ще имаме радост. А пък другото: „Да бъдем морални“, „да имаме любов“, „да живеем добре“, това като думи са обикновени работи.

Сутринта като станеш, направи най-малкото добро: може да си слуга, учител, жена, мъж, дете, нищо не значи. Те са

външните форми. Каквато и форма да имаш, тя не те спъва. Детето, което направи най-малкото добро, седи по-високо отколкото един цар, който не е направил нищо. А пък, ако царят направи едно добро, то е още по-велико. Вие, ако като малки деца не можете да направите едно добро, и като царе не можете да го направите. Ако го направите като малки деца, ще го направите и като мъж, и като жена, и като девица, и като момък, във всяко отношение ще го направите.

Та от вас искат от невидимият свят най-малкото добро, това което никой не вижда - добро, което само Господ вижда. Това да ви бъде сега новият морал. Като станете сутринта, да кажете: „Днес искам да направя най-малкото добро заради Господа!“ И през целия ден между другите ти работи това добро да го носиш като скъпоценен камък. Казано е: „Ще им се даде по едно бяло камъче“. И имаме (ли) това камъче отдолу под езика си, то всички думи придобиват качеството на това хубавото камъче. А пък това камъче, това е камъче на Любовта. Аз го наричам така. Първото камъче на Любовта е на доброто, второто камъче е на Правдата, а пък третото камъче е на самата Любов! - Сега мисля, че ме разбрахте. Това е най-малкото, което мога да ви дам отгоре и то ще ви донесе всичкото благословение в бъдеще. И ако го следвате, Божието благословение ще ви следва навсякъде, и Господ ще бъде навсякъде с вас. И Неговата десница ще бъде простряна над вас. И няма да се боите. „И хиляда ще паднат от страната ви и десет хиляди от другата ви страна, и при тебе няма да се приближи.“ Най-малкото добро! Най-малкото право ще дадете на всеки човек. Като срещнеш един човек отдай му най-малкото добро, като го срещнеш, отдай му най-малката любов, която няма къде да я турите! И като се върнеш, кажи: „Това направих Господи, заради Тебе!“ И от тия малките работи, от малкото добро, от малката Любов и от малката правда, Господ е доволен. Той е доволен от тия скъпоценни камъни.

(Учителят чете темите: „Полза от добрата храна“)

Аз сега похвалявам старите сестри, че пеят. Досега пееха младите, а пък сега запяха и старите. Като почнат да пеят и мъртвите, още по-добре. Като почнат да пеят и болните, още по-

добре. Да оставим мъртвите. Всички трябва да пеят и здрави и болни - и добри и лоши. Казано е: „Пейте и възпявайте в душата си Господа!“ - Да пеете, понеже светът е създаден за да славим Бога, да мислим за Бога, да носим Неговата справедливост. Да обичаме Бога навсякъде, във всичките му малки работи. Това да ви бъде занятието. И да благодарим от сутрин до вечер за всичко, което ни дава Господ.

Да пеете!

И когато ни попитат за какво мислим, да кажем: „Мислим за три неща“. Сега някои бягат в манастирите. В манастирите доброто го няма. И в църквите го няма доброто, и в училищата го няма. Доброто е вътре във вас, във вашата душа. Справедливостта е във вашия ум, а пък Любовта е във вашия Дух. Най-малкото добро, което вашата душа може да прояви, най-малката справедливост, която вашият ум може да прояви и най-малката любов, която вашият дух може да прояви!

Всяка сутрин служете на Душата си, на ума си и на Духа си, за да ви благослови Господ.

Добрата молитва.

6 ч. 10 м.

Гимнастически упражнения

XVII година.

*24 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 16 март 1938 г., сряда 5 ч. с.
Небето облачно. Времето тихо и меко.
София - Изгрев*

МУЗИКАЛНИЯТ ЖИВОТ НА ДУШАТА

Отче наш.

„Духът Божий“

Имате ли зададена някоя тема? Пишете върху темата „От какво зависи силата на речта?“

Ние сме дошли до една област, дето всички неприятности на съвременната култура произтичат от това, че хората нямат едно правилно различаване на нещата. Човек ако не може правилно да разрешава, ще има противоречия. Например, на вас може да се харесва една дреха, която има хубав небесно-син цвят. Цветът е отличен, но самата дреха няма съдържание, не е здрава, няма издръжливост. А понякога път съдържанието е хубаво, дрехата е здрава, но цветът ѝ, някак си не е приятен. Има хора, които в своята обхода външно са много деликатни, имат хубав цвят. Първият път като ги срещнеш са учтиви, имат дипломация, маниери, във всичко са отлични, знаят как да постъпят. Той е отличен, докато не е взел от тебе пари в заем. Щом е взел парите в заем, вече се изменя. Вземете една котка. Тя все мърка около тебе, но дайте ѝ една риба скумрия, котката не мърка вече, но хване скумрийцата, и като речеш да я вземеш, тя си дига крака срещу тебе и казва: „Или ти или аз“. Въпросът е кой ще яде рибата. Като влезеш при учените хора, някой път те се скарват за някаква си скумрийца, за някаква си история, кой по-добре разяснява някакъв си въпрос. Като влезеш в моралната област, хората се скарват по въпроса дали някой се е молил добре, къде се е молил, как е коленичил. В семейния живот става цял въпрос как така мъжът да си тури черната връзка малко накриво. Или братята се скарвали за нещо.

Представете си, че с вас много пъти съм се обхождал много добре, но един път съм казал: „Много лош човек си“. Ти ми гледаш лицето, че е усмихнато и тогава няма да вземете тези (думи) много силно. Но, ако си набръчкам веждите и ти кажа „Много си лош“, на тебе веднага ще ти стане неприятно. Вие сте се повлияли от дисхармонията на моето лице. Някои линии са се появили на лицето ми, които са изменили вашето състояние. Като философ вие сте дали известни тълкувания на тези линии. Често забелязвате някой човек, че като му приказваш, той си подигне само единия ъгъл на устните и ти тълкуваш това, че той нито пет пари не дава за онова, което ти му говориш.

Откъде накъде този речник. Защо това движение на устните означава, че пет пари не дава. Казвам: Трябва да разбирате природата. Вие сте създадени от разни материали и всичкият материал от който сте създадени е индивидуализиран. Всеки материал от вас си има свое убежище. Например на желязото, което е в твоята кръв, ти не можеш да разчиташ в морално отношение. После ти не можеш да разчиташ на медта. Ако се насъбере много мед в тебе, тя ще те отрови, ще се образуват известни отрови. Да кажем, че някой път вие седите и сте неразположени. След като сте водили един религиозен живот, минала ви е някаква си идея, че вие не сте добър човек. Или някой път ви мине идеята, че вие сте добър. На какво се основава да мислите, че вие сте добър или не? - Има един вътрешен закон, който определя живота. Бог, Който е създал света, изисква от всички живи същества да разбират Неговите Закони и всеки според степента на неговото развитие да разбира Законите Му.

Често говорят за влиянието на музиката. Тези стършели, които снасят своите яйца под кожата на млекопитающите, имат особен тон. Като минава стършелът, образува особен тон и като чуе животното този тон, то бяга. Няма да ви кажа този тон, защото, ако ви го произнеса, мога да ви накарам всички да излезете вън. Вие сте били като млекопитаещи и при чуването на този тон, ще изгубите съзнанието си и у вас ще се роди един страх.

Някой път вие мислите, че съм много сръчен, смел, но човек си има известни слабости. Ще ви дам един пример: Имаше във Варна една баба Хранова, акушерка. Тя беше героиня, добра плувачка, можеше да плува по 2-3 километра навътре в морето, като някой тюлен се разхожда из морето. Но само като ѝ покажеш една пиявица в шише, тя като я види, хуква да бяга. Тя е готова да се бие с кой да е мъж и да се защитава, но щом види пиявица, бяга. Тя казва: „Аз не зная с какво да си обясня това. У мене се явява един панически страх, като че нещо ме обсебва“. Тя е пострадала. Как ще се обясни този страх от пиявицата в нея? - Може да се обясни. Представете се, че във вашето здание има 100 кг. барут. Детето се приближава с една малка искрица до барута. Знаете ли какво може да произведе тази искрица върху този барут? - Всичкото ви здание ще хвъркне във въздуха.

Понякой път вие не знаете какво се крие на върха на вашия език и изказвате една дума, чрез която правите една такава експлозия в природата. За всяка дума, която човек казва, Бог го държи отговорен. Една дума в дипломатическия свят, отваря цяла война. Един поглед разваля живота на хората за цял живот.

Като влезете в религиозния живот се излагате на известни пакости. У религиозните хора се явяват най-опасните работи за скандали. И между напредналите ангели се явиха най-лошите постъпки и онези погрешки, които те направиха, Господ не им ги прости и ги върза, и ги прати в изгнание. А пък някой път аз гледам тук приятели, които си играят с огъня. И аз съм дошъл до едно място да кажа, че трябва да затворя школата. Не намирам за нужно да ви говоря по-нататък и трябва да ви оставя да научите Божественния Закон. Онази вечер цял един скандал стана тук. Тук има братя и сестри, които толкова време следват този Път! Има някои неща, които могат да се търпят. Но аз не искам вие да престъпвате Божия Закон. Защото според този начин на постъпване, който имате, не мислете, че Небето е място, гдето могат да ви пуснат, както тук. Кракът на човека, който не мисли, не чувствава и не постъпва правилно, в райската градина не може да стъпи. Адам след като престъпи Божия Закон, Бог го изкара из райската градина, направи дрехи на Адам и Ева и ги изпъди

навън. Законът е все същият и сега. Днес можеш да имаш хубаво настроение, но щом съгрешиш ще излезеш извън рая. Ще ти дойде скъпо. Ти казваш: „Учителят каза така и така“. Христос нали е казал хубави работи. Всички проповядват това, което Христос не е казал. И често вие говорите това, което аз не съм казал.

Говорим за Новото учение, но в какво седи то? - Новото учение седи в разбирането на Любовта. В какво седи разбирането на Любовта? Ако Любовта ви бъде свършена, няма да имате никаква болка никъде. Аз забелязвам - мога да имам болки, които произтичат от самия мен, а пък мога да имам болки, които произтичат от окръжаващата среда. Аз мога да имам ревматизъм в краката си. Всякога щом видя един човек, който страда от ревматизъм и мен може да ме заболи кракът от симпатия.

Обичаш някой човек, който е добър и ще чувствуваш добрите му работи. Ако е лош, ще чувствуваш лошите му работи. Ако той има болка в сърцето си и ти ще имаш. Ако той има главоболие и ти ще имаш. Ако той има задух, и ти ще имаш.

Ти казваш: „Да се обичаме“. Как ще се обичаме тогава? Онзи, който обича другите, трябва да е по-силен, да лекува недъзите на хората. Щом не можеш да обичаш хората и да ги лекуваш, остави, не се занимавай с Любовта. И котката обича някой път птичките. Тук имаше една котка, която изяде една птичка и после умря. Видях я, че носи една птичка и след един месец умря котката.

Всички вие седите на едно място в почвата, на която сега седите, отдолу има динамит. Всякога може да произведете една експлозия. В човека, в неговия мозък, в неговото тяло има толкова взривни вещества, че всякога сами може да произведете един взрив. Ти ще кажеш: „Че как може да се произведе взрив?“ - Взрив може да произведе яденето. Седите на една трапеза и гледате на други колко са сипали, и на тебе колко, и веднага във вас има една мисъл къде си седнал, дали отляво или отдясно, и ще се яви у тебе въпрос: „Защо да си на това място“. Това може да произведе цял един взрив.

Казваш: „По свобода да си изберат“. Но знаете ли какво нещо е избирание по свобода? - Попитайте един музикант, който е вещ в музиката. Той ще постави всички тонове на мястото в музикалната стълба. А пък онзи, който не разбира музиката, ще ги постави гдето намира за добре и ще каже: „Аз така мисля“. И после онзи, който разбира, ще разпредели нотите на цели, половинки, осминки, шестнайсетинки и пр., които ще употреби на място, после ще употреби правилно тактовете 2/4, 3/4, и т.н.

И самият живот е музика. За да живеш в пълния смисъл, трябва да си музикант. Трябва да знаеш всяка една постъпка как да я поставиш. У вас се заражда желание да живеете добре. При добрия живот около себе си ще имате едно противоречие. Когато се говори за тези работи, вие не изследвате себе си, не изучавате себе си, а изучавате другите хора. Като изучаваш другите хора, ни най-малко няма да се ползуваш ти. Техните погрешки не са твои. И техните добродетели не са твои. Косвено те ще ти влияят. Когато някой сгреши, може по симпатия да ти причини вреда. Но един човек, който живее зле, не може да ти причини зло всъщност. И ако е добър, пак не може да ти направи добро. Човек остава такъв, какъвто е той всъщност.

Понякога вие упорствувате. Упорството у човека е един Божествен морален импулс. Упорството у човека зависи от Божественото в човека. Да упорствуваш е Божествено. Но знаете ли къде трябва да турите упорството? - Например искаш да пиеш винце и си казваш: „Аз трябва да пия вино“. Думите да пия са прави. Право е, че трябва да пиеш, но какво? Никой не трябва да ти каже, че не трябва да пиеш. Онзи, който ти казва, че не трябва да пиеш, той не говори право. Никога не казвай, че не трябва да пиеш. Но какво трябва да пиеш? - Вода. Не казвай: „Не пий вино!“ Оставете виното настрана. Не се занимавай с виното. От какво е произлязло виното. Виното произлязло от сладкото. Следователно, всеки един от вас, вие като станете много добри, може да станете и много лоши. Всички хора, които са много лоши, са и много добри. И които са много добри, са и много лоши.

Вие живеете в един свят на състезание. Например, вземете двама приятели, вземете две майки. Те имат две деца и ги

сравняват, кое дете е по-хубаво. Всяка една майка казва, че нейното дете е по-хубаво и веднага ще се скарат. Защо ще се скарат? - От неразбиране. Всяко едно дете в света се ражда, не за някаква похвала отвън. Детето се ражда в Божествената Хармония, за да попълни някое празно място, за да заеме мястото на някоя нота в Божествената Хармония.

Някои деца се раждат с басовия ключ, други в теноровия ключ, някои в алтовия ключ, а някои в сопрановия. Сега аз ви говоря не каква е идеята у вас. Какво е това басов ключ? - Човек е басов ключ има много желаниа. Знаете ли какво може да направи басът? - Басът може да направи много хубави работи, но и много големи пакости. Също така и сопрановият ключ.

У всинца ви има едно желание да изправите света. Помнете едно нещо: Никой не е изправил света. И вие няма да го изправите. И никой няма да го изправи. И хиляди учители няма да го изправят. Ако светът можеше да се оправи, то Христос дойде преди 2000 години. Преди Христа е имало други. Ти ще кажеш: „Бог създаде света и светът не е оправен“. Светът е оправен, но вие мислите, че той не е оправен. This, that, това. Каква е разликата между първата и втората дума? - Как се превежда тая английска дума? (Това, онова, че). Но това е приблизително.

Буквата „т“ е взета от еврейската буква „ш“. Тази буква сама по себе си показва едно лекуване на материалният свят. А буквата „ш“ е чаша пълна. Пияницата при „ш“ е изпил две чаши вино. След като си изпил виното пак ще обърнеш чашата нагоре, за да ги изпълниш. Първата чаша е красива, ти ще усетиш едно вдъхновение. Ако изпиеш още една чаша, ще се усетиш по-възбуден, но след 10-15 чаши, ще станеш философ, ще кълъмнеш и в дълбоко размишление ще заспиш.

Често препоръчват на запад източното концентриране. Да кажем, че се намиращ в някоя кръчма и след като се напиеш, заспиш. Има няколко хора, които като се концентрират, заспиват. Значи има едно концентриране, което е направено от соковете на виното, а пък има концентриране, което е направено от чиста вода. Не трябва да имаш никакво желание да обсебиш този обект, върху който се концентрираш. Щом имаш желание, и най-

малкото желание да го задържиш за себе си, ти вече пиеш едно опивателно питие.

При Любовта се вършат най-големите пакости. Яков имаше едно чувство: Обичаше хубавите жени, после имаше той и чувството на стяженолюбие. Той искаше да има нещо хубаво. Кожата му не беше космата. Той беше женствен по характер и обичаше красивите жени. Майката на Якова беше красива и той приличаше на майка си. Тя имаше особена слабост към него, тя го обичаше и тя го подтикна да отиде той да излъже баща си. Според еврейският закон, Исав беше първият, а тя искаше да направи последния пръв, а първият последен. И майка му каза: „Аз ще те направя такъв, че баща ти да не те познае“. Или ще кажете: „Каква е тази майка?“ Но вие раждате в себе си едно чувство. И вие като Якова имате това чувство и искате да излъжете Господа. На вашият стремеж турите някаква Божествена мисъл и казвате: „Аз служа на Господа. Аз правя това за Господа“. А пък той не е дошъл ни най-малко от обич към Господа.

Един млад американец отишъл на едно място и видял една млада мома, в която се влюбил. Той отишъл да проповядва, но не отивал да проповядва в други села, а все в това село, гдето намерил тази хубава мома. И гледал дали тя е там и когато тя е там, той се разпалвал и разтърсвал всички хора. Той отивал за момата. Другите казвали: „Колко хубаво приказва, колко Божествено, мед капе от устата му“. Този мед не е за публиката. Този мед е за онази мома. И един ден, когато всички хора се научават, че този мед е за нея, всички ще се настроят против него.

Вие сте дошли до едно положение да различавате. Да допуснем, че правиш едно добро в света. Какви са подбудителните причини? - Аз ви говоря за ваше добро, понеже мястото, гдето сте дошли е много опасно.

Преди години аз се занимавах с философията на музиката, не на обикновената музика, но на музиката, която съществува в природата. Всички добри и лоши неща произтичат от музиката, от хармонията. Аз съм турил най-хубавите струни на цигулката си и като тегля два, три пъти на една струна, тя понякога се скъсва;

тегля струна „ре“ и тя се скъсва. Тегля струна „ла“, скъсва се и тя. Тегля струна „ми“, скъсва се и тя. Опасно е при някои музикални парчета. Една хубава струна струва 30 лева, 40 лева, 100 лева. Всеки ден като късаш по три струни, каква ще бъде загубата? - Паганини е правил един опит, за да покаже на публиката, че е добър свирец. Той нагласява цигулката и като удря лъка, скъсва се струна „ми“. Продължава да свири. Удари лъка на струна „ла“ и тя се скъсва, и той довършва концерта на двете останали струни. Скъсването на двете струни му е било необходимо за да произведе известен ефект. Ако можете като Паганини да свирите на две струни - да, но ако не сте музикант като него, не ги скъсвайте, защото ще загазите.

Аз съм забелязвал всякога следното: Има известни музикални парчета, които ако изсвиря, ще падне чаша, ще се търкулне картина, ще стане голяма пакост. Тогава аз ще свиря друг мотив, за да противодействувам. Някои сте почнали да свирите една гама, която аз наричам гама на смъртта и тогава се зараждат много болести.

Аз съжалявам, че тук на Изгрева боледувате. Боледувате, понеже свирите на тази гама, която носи смъртта. Вие казвате: „Ние не живеем добре“. Така не се говори. Вие казвате: „Не сме добри хора“. Добри сте, но не постъпвате добре. Богати сте, но не сте щедри. Имате отлична мисъл, но не изказвате мисълта. Вашата мисъл я изказвате, когато не трябва. Минава една мечка и вие я видите и се уплашите. Но след като влезе мечката в гората, вие стреляте. След като влезе мечката в гората, няма какво да стреляте.

Ако можете да поправите някого, кажете му така: „Братко, имам да ти кажа нещо на ухото“. А пък вие ще видите една лоша черта у него и не му я казвате, и като си отиде той, и вие говорите зад гърба му. Той прави това, онова. И образувате цяла една атмосфера, която не е хубава. Бог не изисква това.

Не говорете против себе си, понеже вие сте създания Божий. Не казвайте: „Аз съм лош човек“, но кажи: „Не съм се научил да свиря на цигулка“. Цигулката е отлична, струните са отлични, лъкът е отличен, учителят, който ви учи е отличен. Единственото

нещо, което ви липсва е, че вие не знаете да свирите. Не че сте неспособни, но някъде бързате. Някои деца гледам са много послушни и свирят добре. А някои не.

Вие искате да бъдете диригенти. Всеки един от вас е диригент. Езикът е капелмайстор. И когато твоят език почне да говори, капелмайсторът е на работа. Я вижте как са отворени очите на един капелмайстор, който гледа и слуша свиренето на всеки инструмент. Това не е лесен занаят, както помислил един българин. Например как ще дадете един такт 7/16? - Такъв такт има, например, нашата ръченица? - Каква ще бъде бързината на ръченицата? - Като засвири цигуларят, той трябва да знае как трябва да се играе това парче. И както той свири, така трябва да играят другите. Цигуларят трябва да знае къде трябва да свири по-бързо и къде по-бавно. Понякоя път играчите заставят капелмайстора да свири бавно или бързо. (Учителят изпя песента „Духът Божи“) В Духът всяко движение е разумно. В Духът няма нещо погрешно. В Божествения Дух всичко е съвършено. Когато пее един човек, който знае музиката, всички тонове ще бъдат изпяти правилно. Ще падат на мястото и ако ти слушаш да пее един такъв певец, възприемаш неговата музика, то ако имаш болест в сърцето, в главата, в гърдите, всичко ще изчезне. Ако си сиромаш, ще забогатееш. Ако си глупав, ще поумнееш.

Сега мнозина от вас мислите, че сте много добри композитори. Аз гледам като дойдат някои млади, нищо не разбират от музиката, но си дават мнението. Ако искате да знаете дали сте добър певец, може да направите опит: Когато времето е дъждовно, изпейте една песен, ако се проясни небето, вие сте добър певец. Или, когато времето е ясно и вие изпеете една песен и се заоблачи, тогаз сте добър певец. Но ако с вашето пеене, облачното небе не се прояснява, вие сте обикновен певец, както всички други, и не си правете илюзии. Някой път като пея, времето се изяснява, а някой път като пея, не се изяснява. Причината не е в небето, а в мене. В първия случай съм бутнал надлежния ключ. В природата има ключове. Ако бутнеш надлежният ключ, ще дойде светлина. Но ако бутнеш друг ключ,

няма да има светлина. Значи не сте бутнали на място. Трябва да бутате на място.

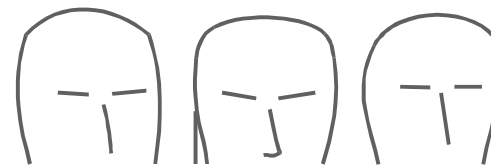
Вие употребявате Името Божие напразно. Някой път 20 пъти казвате: „Аз за Господа правя това“. Престанете да изговаряте думата „Господ“. На ден само веднъж я изговори. Ти казваш: „Аз съм религиозен“. Не говорете, че сте религиозни. Само веднъж като станеш сутрин, кажи: Набожен съм. Но кажи го насаме, а не на хората. Не казвай, че си набожен. Сутрин като станеш, кажи си: „Аз съм добър човек“, но на хората не говори, че си добър. Ако искаш да покажеш на хората, че си добър, като видиш паднало дете, дигни го. Видиш някое дете, че си счупило стомната. Помилвай го и му купи нова стомна. Скарали се двама души. Как ще ги помириш? Казвам им: Нося ви подарък - една торба с пари. И те като видят парите, забравят да се бият. Давам им златото и те имат отлично мнение за мене. И казват: „Голямо щастие е това“. И благодарение, че се биеха, че им занесох торбата със злато.

Защо ние като живеем добре ще ни дава Господ благословение? Защо ви е благословение като живеете добре? А пък някой път като се карате Бог ви дава злато, за да не се карате. Благо се дава на лошите хора. Един лъв се готви да се хвърли върху тебе. Пусни му парче месо и той ще те остави, и ще се нахвърли върху месото, но ако не му дадеш благо, той ще се нахвърли върху тебе.

Аз като ви говоря това съзнавам, че има една погрешка. Трябваше да ви говоря на вас, които разбирате на тих език, а не така както сега. Сега както ви говоря, считам ви за много учени хора. Казвам: Наредете тези работи. А пък аз виждам, че някои от вас ще наредят хубаво работите, а някои не. Сега къде е погрешката? - Бъдещият ви живот зависи от това, което вършите сега. Това, което сега става в живота, втори път няма да мине никога. Онова, което сега ще научите, никога друг път няма да го научите. Втори път можете да научите хиляди други работи, но онова, което ще научите сега, ще остане като една празнина, ако остане сега ненаучено. Ангелите, които бяха преди хиляди години хора, научиха много работи, но има някои работи, които стават с

нас, но те не ги знаят. Те се интересуват да знаят какво става между хората. Ти ще кажеш: „Как да не знае един ангел това?“ - Един ангел не знае какво нещо е горчиво, какво нещо е люто. Невежа е в това. Той не го знае, той не го е проверявал. Защото, ако туриш един ангел да проверява с езика си това, което ти проверяваш, той ще падне в същата погрешка, която ти правиш.

Вие сте поставени на един голям изпит, да опитате доброто и злото, сладкото и горчивото. Каква пропорция ще турите между горчивите и сладките работи? - Ако аз бях на ваше място, ще си

Фиг. 1

туря ръката върху челото. Така ще направя, ако искам да усиля паметта. За религиозното чувство ще изпитам като си туря ръцете отгоре на главата. /Фиг. 1 / Ще накарам някой невежа човек да тури ръката си горе върху моята глава. Всъщност този последния опит не го правете, а накарайте човека с религиозното чувство да тури ръцете си върху главата ти. Защото добрият човек ще ни предаде нещо. Набожният човек с ръката си ще ти даде нещо. Никога, когато си болен не позволявай на никого, който е по-болен от тебе, да тури ръката си върху вас. Но един здрав да си тури ръката върху тебе - то е благословение. Здравият ще ти предаде нещо, но болният не може да ти предаде нищо. Онзи човек, който е песимист и гледа мрачно на живота, не позволявай да си туря ръката отгоре ти. Като чума да седи той отвън, макар и да е за нищо. Ако един човек казва: „За молитва пет пари не давам, не го пускай в къщи“. Ти казваш: „Аз ще го обърна“. Освен че няма да го обърнеш, но той ще те обърне. Сега, ако влезе един крадец и обърне вашата кесия, какво е станало? - Какво значи обръщане? - Ти казваш: „Аз обърнах одного към Господа“. Тази дума е двойка, тя няма смисъл. „Обръщане“ значи да го обърнеш наопъки. Ако извадя и обърна твоята кесия наопъки, какво ще остане от нейното съдържание? - Не употребявайте думата „да обръщаш“, но внесете Божията Любов, посадете Божията Любов в човешкото сърце.

Помнете следното: Божественият ред на нещата, няма да развалим Божественият свят. Някой, който е правил престъпления от хиляди векове, образува своите страдания. Било хора, било ангели, нито едно същество не може да наруши Божествения ред на нещата и да не мине през страдания. Ние можем така да причиним вреда на себе си. И ако човек има добри мисли, той ще причини добро на себе си и на другите. Аз искам вие да живеете добре, най-първо заради самите вас, така ще се приспособите. Аз като кажа, че ще живея за себе си, аз подразбирам следното: Да оставя Господ да живее в мен както Той знае. Аз нямам нищо против това да оставя Господа да се прояви в мен както Той знае. Също и вие пожелайте същото. Бог погрешка не може да прави. Щом разсъждавате какво Бог да направи, щом казваш, че тук или там не направи добре, ти си на крив път. Не коригирай това, каквото Бог прави. Щом правим едно различие то се разбира, че в мене има един съдия по-нисък. Ти може да казваш, че един професор е по-лош. Не, вие не можете да давате мнение, не може да се (съди това), което седи по-високо от вас. За един човек с понизки чувства може да си давате мнението. А пък по-високият може да си даде мнението за вас. Но вие никога не може да го коригирате. Вие не може да кажете: „Защо Господ направи така и така?“ Но за онзи, който е по-долу от нас, можем да си даваме мнението. Като дойде при мене някой и иска да ми дава съвет, казвам му: Колко езици знаеш? - Казва: „Няколко езици?“ Питам го: Как ги знаеш? - Някой път той знае да говори добре, но не знае да пише добре. Казвам: Може ли да говорите български, немски, френски, английски. За да бъдеш англичанин, трябва да знаеш как да произнесеш гръцката буква омега (фита) – това е пробният камък на английски език. В немския език е важно как употребяваш гърлото си. При френския е важно, как си служиш с носа. Англичанинът, който иска да внесе мекият елемент в езика си, иска да смекчи езика си употребява „фита“. Гърците са правили така. У французите няма „фита“. Има известни меки звукове. Да кажем, че си груб по характер. На момата кажи: „Много ми е приятно, че ви срещнах днес“. Да кажем, че имате неразположение. Щом произнесеш думите: „Приятно ми е, приятно

ми е“. И ако изчезне това неразположение, ти тогава си произнесъл хубаво думата. Същото е и по отношение на мисълта. Щом почнеш да мислиш правилно, веднага това, което те е измъчило, ще изчезне. Но ако не мислите правилно, измъчването ще продължава. Ти казваш: „Защо са тези страдания, измъчвания?“ Питаш ти. - Те са корекции. Онези, които искат да изглаждат езика си, правят корекции. Да кажем, че произнасяш зле една дума. Коригирай се. Има един духовен правопис. Ти казваш, че си набожен, нали така. По какво се отличава един човек, който е набожен и един друг, който не е? - При набожния човек дървата горят, а пък при човека, който не е набожен, дървата изгасват. При набожния човек храната се смила, а пък при онзи човек, който не е набожен, тя така си остава. При набожния човек мъртвият става, а пък при ненабожния, мъртвият влиза в гроба. Какво ще мисля аз, че съм набожен човек, ако при мене всичко умира. Някой от вас казва: „Ние не сме такива, каквито бяхме едно време“. Студът е минус, а пък топлината плюс. Щом взимаш, студът работи в тебе. Ти искаш да станеш богат човек. Събираш оттук-оттам. А пък щом искаш да даваш от себе си, топлината работи в тебе. Топлината дава. И в раздаването на тази топлина има една опасност. Ако ти усилиш топлината повече, отколкото трябва, ако на едно цвете полееш повече топлина, отколкото трябва, ако на едно цвете полееш повече вода отколкото трябва, ти ще го осакатиш. Ти трябва да знаеш колко вода да полееш. Та казвам сега: Всеки ден произнасяй хубави думи. Бих ви дал една задача, да не употребявате повече от 100 хубави думи на ден. 100 думи като кажеш на ден, нито една повече. Сутринта като станете ще определите колко думи да кажете. Когато дойде някой да държи кратка реч, а не дълга, колцина от вас биха могли да изпълнят това правило. И после колко глагола да употребявате, колко съществителни, колко прилагателни, колко местоимения, колко съюзи? Има известно съотношение между тях. Ако вземете думата „мома“, на български език значи едно, а пък в природата знаете ли какво значи? Думата „мома“ означава едно течение в природата. И музиката на това течение е или нагоре, или надолу. Някой път може да означава музика надолу, като произнесеш тази дума. А пък, когато се

произнесе „мома“ както трябва, това показва, че веществото се движи във всички посоки, става разширение от всички посоки. Ако произнесете думата „иди“, много е изящна тази дума. Ти искаш да се разшириш, да знаеш причинния свят, да се разшириш и да станеш силен. Ако произнесе думата „жена“ или „деца“, този човек е бременен. Като се роди излезе растение. Имате корени и клони и растението се развива.

Фиг. 2

Българите произнасят думата „аз“./Фиг. 2/ Звукът „з“ е много опасен. Това е човешката уста ненаситна, която трябва да яде. Ще зависи как ще произнасят буквите. В Библията създаването на света, почва с буквата „б“ на

еврейски. Всяко нещо, което произнасяш, да има само един смисъл. В Любовта е смисълът на човешкият живот. Или можем да кажем: Любовта е смисълът на човешкият живот. Кой израз е по-прав? - Не говорете излишни работи. Не туряйте мисли, които са неподходящи за вашия ум. Не туряйте чувства, които са неподходящи за вашето сърце, и не туряйте постъпки, които са неподходящи за вашата воля. Вие с вашите неправилни мисли, разяждате мозъка си, с вашите лоши чувства образувате гниене във вас. С вашата постъпка образувате прах и кал, които запушват порите на вашето тяло, и оттам идат всичките нещастия и болести, от които сега страдате. Мислете право, чувствувайте право и постъпвайте право. Вие музикално не постъпвате добре. Старите сестри много хубаво изпяха като излязоха. Те пяха хубаво за малките деца. Те имаха една амбиция да се покажат, има някои места, гдето те не пееха хубаво.

Един камък е скъпоценен, който дава най-големите пречупвания на светлината. Той дава краски с хубави тонове. Снощи видях, че във вас има заложби да пеете, но само едно ви липсва. На българина му липсва постоянство. Българинът е даровит много, но никога не използва дарбите си. Той има едно желание, той обича разнообразие. С малко работи иска да придобие много. И изобщо всички българи страдат от това. Малко като направят, те мислят, че много са свършили. А пък много трябва да работят. Вие изпяхте една песен. Така ли се пее? Така ли се пее песента

на Учителя? - Някой път аз ще ви изпея една Учителюва песен, както аз разбирам песента. Ще видите как се пее на Учител. Вие хубаво пяхте, но може да пеете още по-хубаво. Сега те са посторонни работи. Дълго време трябва да пеете тук на земята, за да можете да влезете в Небесния Храм. Онези, които не пеят добре, няма опасност да ги задигнат горе. В небето няма нужда от тях. Земята се нуждае от тях. Небето има нужда от много добри певци. Аз желая да останете на земята и да пеете добре тук.

И ТОВА Е ЖИВОТ ВЕЧЕН ДА ПОЗНАЯ ТЕБЕ, ЕДИНАГО,
ИСТИНАГО БОГА И ХРИСТА, КОГОТО ТИ СИ ПРОВОДИЛ.
(3 пъти)

XVII година.

*25 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 23 март 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София - Изгрев*

ЕДИН МОМЕНТ

Отче наш.

Чете се темата: "От какво зависи силата на речта?"

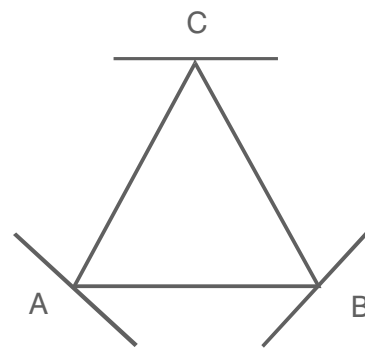
„Бог е Любов“.

Няколко пояснения. Вие правите упражнения за пример. Всички хора пеят и се упражняват. Хубаво е, но всяко нещо трябва да се прави добре. Аз за пример, тази сутрин като ви слушах отгоре да пеете една песен, чувствавам, че вие правите правилен застой. Веднага прави отражение на моята симпатична нервна система. Казвам: Хубаво пеят песента. Вълните пристигат. Когато пеете някой път упражненията, гледам вие ги пеете от немай къде. Така човек всяко нещо което прави, трябва да знае, че той гради. Вие си дигате крака като някой стар човек, едва се клатите. Забелязвам някой си дига ръката, трябва да има 45 градуса, ще проточиш ръката си, ако искаш да приемеш енергия. Ако държиш ръката си отпуснато, енергия не може да приемеш, нищо не можеш да приемеш. То значи, ти си един човек, един цвят, който цъфти и е окапал, нищо няма да завърже. Ще проточиш ръката си веднага перпендикулярно и тогава ще свиеш малко ръката си. Ако някой ви фотографира, вие ще видите, всеки си има някаква идея. Най-първо ние трябва да поддържаме природата, онова, което тя е начертала по един път и каквото можем ние да създадем за себе си. Някои сега спорят кое е право. Двете ръце трябва да бъдат успоредни, пак близо 45 градуса, за да можете да възприемете известни енергии от природата. Може да приемеш енергия от природата, само когато постъпваш разумно. Глупавите хора страдат по единствената причина, че не постъпват разумно. Щом кажеш една дума, която не е разумна, почувствуващ една скръб. Щом мислиш, че една мисъл е глупава, неразумна, иде скръбта. Щом имаш едно глупаво

чувство, неразумната скръб идва. Казваш: „Скръб имам“. Неразумните постъпки носят скръб. - „Какво трябва да правя?“ - Разумно постъпвай. Веднага ще почувствуващ радостта. Сега похвално е за пример, че вие ставате рано. Като вас колко има в София, които стават в 4 часа и тук идват да бъдат в 5 часа на лекция. Вие сте по-силни от войниците. Туй, което вие правите, войниците не го правят. Войниците може би след 20 години ще го правят. Ако го наложиш, един човек, който не е възпитан, като дойде на събрание ще заспи. Казва: „Тежка работа е. Не може толкоз рано, нека изгрее слънцето“. Значи вие имате известно възпитание, известна придобивка. Всички неща се придобиват от навик, а навикът не е нещо произволно. Защото частиците „на“ и „вик“, казвате „навик“, отделяте „на“ от „вик“. Онзи, който вика. Навик е нещо придобито. „На“, дето вика този човек.

Желая, когато правите упражненията да се ползвате от тях. Всеки един от вас трябва да е съсредоточен. Като дигнеш ръцете си, да ти е приятно, да усещаш движението. Има движение, което като направиш, приятно ти е. Най-после внимавайте другите как правят упражненията, но ти като дигнеш ръцете си, да ти е приятно. (Учителят показва движенията плавно на първите четири упражнения.) Вие ще направите опит, когато имате най-лошо разположение на духа. Ако направите някое движение правилно, веднага туй състояние, което имате във вас ще се премахне. Та казвам: Да направим упражненията както трябва.

Сега аз начертах този триъгълник (фиг. 1). Вие може да го

Фиг. 1

тълкувате както искате. Този триъгълник в природата си има смисъл. АВ е основата. Това е основата на музиката, основата на движението. Един тон може да се вземе правилно само при един равнобедрен триъгълник. Трептенията, които излизат от тебе, образуват един равнобедрен триъгълник. Да кажем да вземем „до“. Искаш да го вземеш правилно. Може да

го вземеш в едно или в друго отношение чрез понижениe или повишениe може да го вземеш. Може да имаш много „С-С-С-С“. „До“ може да го вземеш правилно или неправилно. Но първото „до“ ще ти даде смисъла на тона, с който ти искаш да се почувствува в дадения случай. Един тон най-първо действува на ума, действува на сърцето, действува на тялото и на волята. Всеки един тон, той е известни трептения. Тяхната природа се отличава чрез трептението. Чрез трептенията се предават мислите и чувствата на хората. Една мисъл иде от някой далечен център. Чрез трептението на светлината се предава тази мисъл. Да кажем, вие получавате червения лъч или портокаления или зеления, или жълтия. Те са трептения, ще видите, че в червеният цвят някой може да бъде по-ясен, някой по-тъмен. Цветът, това е висша музика. Ако река да ви занимавам с неща, които не са достъпни за вас, ще стане едно от двете. - Или ще заспите, или ще излезете навън. Казвате: „Туй нещо не ме интересува“. Казвате: „Отвлечена работа е“. Вие трябва да бъдете приспособени да възприемате нещата. Понякоя път някои хора искат да им се казват някои неща много отвлечени, нови неща, но има нови неща, които като се кажат, ти ще заспиш. Един американски студент от горните класове, идва при него един студент от долните класове, който е много любопитен. И той носи едно шише със силен амоняк. Казва: „Какво има в шишето?“ - „Опитай“. Той като го опитва пада на гърба си, толкоз силно му подеждува. Има неща, които не ги опитвайте. Щом като ги опитате, ще се намериш на гърба. Някой път трептенията на този амоняк може да са толкоз слаби, че даже не подозираш, че има амоняк.

Та сега вие казвате: „Толкоз време какво сме придобили?“ Да допуснем туй положение. Вземете един светски човек, един религиозен човек и един учен човек, какво са придобили? - Един светски човек придобива за тялото си, един религиозен човек придобива нещо за сърцето си, един учен човек придобива нещо за главата си. Сега казвате: „Какво придобиваш?“ Но питам: В края на краищата учения, който придобил за главата си, религиозния който придобил за сърцето си, и светския - за тялото си, те след като имат, де им остана капитала? - Светският човек къде оставя капитала си? В земята го оставя. Религиозният човек

къде го оставя? - И той го оставя в банката на земята. Къде го оставя ученият човек? - И той го оставя в банката на земята. Питам: Светският човек къде отиде, религиозният къде отиде и ученият човек къде отиде? - На едно място само оставиха придобитото. Ученият човек къде отиде? - Светският човек е АВ, ученият човек е АС, а религиозният човек е СВ. Тогава светският човек остава в линията АВ, ученият остава в линията АС, а пък религиозният остава в линията ВС. Тримата образуват един триъгълник. Сега, във вас идеята - значи тази форма, тези трептения се сливат. Тук вече имате едно статическо положение на триъгълника, за да кажем че единият остава да живее в своите чувства, другият остава да живее в своите мисли, а третият остава да живее в своето движение. Така ще го видиш ти. Единият тръгнал и върви, другият се занимава с яденето, взел паницата и яде, а третият взел една книга и той само се озърта над книгата, чете. И тримата имат общо. Този, който копае на нивата, той доставя храната на онзи, който яде. Онзи, който е работил, че е ял, той доставя храната за онзи за ума, той да вземе книгата и да мисли. Тия двамата доставиха храната на АВ. На светския човек му дадох сила да може да носи мотиката. Туй отчасти е така, казвате: „Туй е много проста работа“. Представете си, че вие сте влезли в другия свят, няма да имате тази форма. Коси няма да имате, очи няма да имате. Тези неща, всичко ще остане на земята. На какво ще мязате като влезете в другия свят? - Като вземе някой да рисува един човек, на какво мяза? Тогава имате един човек нарисован. Какво има в тази рисунка? (Учителят показва картината на Цветана Симеонова „Изобилието“.) Като влезете в онзи свят, част от тялото ви ще бъде направено от мисловна материя, част от тялото ви ще бъде направено от чувствена материя, и част от тялото ви ще бъде направено от една малка, съединителна материя, съединени заедно. И ако вие влезете в оня свят и погледнете на хората от този свят, ще видите, че от някои хора излиза кал от главата им, някой човек като мисли, излиза кал, тече от главата му. От оня свят като погледнете на някой човек, ще видите че от сърцето му излиза друга кал. Може да се окаляш в тази кал, както тука на земята. Тук като дойдеш може да си чистиш обувката. В оня свят, може

да тече кал от онзи човек, който чувства неправилно. И от онзи, който не мисли правилно, тече кал от ума. А пък от онзи, светския човек, от цялото му тяло тече кал. Ученият се отличава по това, че кал излиза от ума, от религиозния кал излиза от сърцето му, а пък от светския човек тече кал от ума му, от сърцето му, от тялото му, отвсякъде тече кал. Ако от другият свят гледате на един учен човек, който мисли хубаво, една свежа мисъл иде, светлина приятна излиза, един извор излиза, вятър полъхва, едно ухание, когато цветята цъфтят. Същото е и за духовния човек, който чувства правилно. Така е и с религиозния човек. Ако и светският човек живее хубаво, правилно, от цялото му тяло излиза нещо хубаво, приятно. Сега всички вие се приготвяте да бъдете ученици. Добри ученици сте. Започвате добре, но свършвате малко зле. В началото, в първите класове, получавате шесторки, във втори клас - петорки, в трети - четворки, а най-после свършвате с тройки. После пак се събуди импулс, пак имате шесторки. В пети имате петорки, в шести имате четворки и свършвате с тройки. По-добре е да започнете с тройки и четворки и във възходяща степен да вървите. Вие започвате с мажорната гама и свършвате с миньорната гама. Казвате: „Не си струва човек толкоз да се учи, какво е добил от учението?“ Все таки когато си учил и покажеш, пък си получил 6, друго нещо е. Казвате: „Шест, нищо не значи“. Щом получиш 6, ти си доволен. Остава в тебе нещо много хубаво. Щом си получил 3, ти едва минаваш. Или ако добиеш 2, или ако добиеш единица, или ако добиеш една нула - ти при нулата, при единицата и при двойката все ще повтаряш класа, но пак има разлика между онзи, който остава с нула, онзи, който остава с единица и онзи, който остава с двойка. Те трябва да се съюзят тримата. Ако се съюзят втората година ще изкарат отлично.

Казвам: Господ иска от нас каквото правим в света, да го правим много добре. Имаме сега песента „Фир-фюр-фен“, всички сте я пели толкоз пъти. Тази песен е за главата. Тя е за учения човек, не е за сърцето. Песента „Махар Бену“, тя е за сърцето. Най-първо ще вземете тона. Но как ще си дадете тона? Камертонът какъв е у вас? Започвате с „до“. За главата имате мъчнотия. Ти си се родил сега. Туй движение ти започваш научно да изследваш. Тръгваш нанякъде, имате „ре“. Като тръгнеш непременно трябва

да цъфнеш. Какво значи да цъфнеш? Като тръгнеш, научни изследвания ще правиш. Трябва да имаш способности. Джобът ти трябва да е пълен със средства. Ако тръгнете в странство да се учите, може ли да тръгнете така? Казвам: Какво е „сол“? „Сол“ значи пъпка. И тази пъпка всякога може да цъфне. Като цъфне всички насекоми ще се съберат. Събирането на тия насекоми значи, условията са благоприятни. Как ще вземете сега „ре“-то? (Учителят пее „Фир-фюр-фен“.) Правилен ли е този тон? - Сега песента излиза правилно, защото започнахме от „ре“. Сега ще започнем от долно „сол“. Всякога в пеенето има една опасност. Понеже в нас има едно съзнание на музикалност. Като вземеш нещо, казва: „Не е право“. Пееш нещо, казва: „Не пееш правилно“. Не може да се образува една връзка. В тебе има един певец. В тебе пее един и той ти казва: „Не пееш правилно“. Казваш: „Толкоз може. Доста трудно е“. Докато започнете да разбирате този вътрешен музикант, той те слуша и след туй, той си има една губерка. След като свършиш, мушне те и ти почувствуващ една болка. Като пееш, пооправяш малко. Тази работа усещаш. Вторият път пак ти казва: „Не пееш правилно“. Вторият път пак те мушне. И като те мушка, мушка, най-после дойдеш до убеждението, че трябва да пееш хубаво. Представете си, че вие (не) изпеете хубаво тази песен „Фир-фюр-фен“. Той казва: „Моля да си излезете, не ви искам“. Или вие я изпеете и той каже: „Я ми я изпейте още веднъж“. Изпеете я трети път и той е толкоз благодарен, изважда една кесия и казва: „Много съм признателен за песента ви. Нещо ново влезе“. Носи кесията. Какво показва кесията? Че сте пяли хубаво. Сега в природата туй е верно. Всякога, когато изпееш нещо хубаво, веднага кесията се отваря. Щом изпееш зле, казват: „Излез навън“. Така един професор имало в музикалната академия, който изпъждал учениците си навън, които не знаели да свирят. Казва: „Хайде, ще си научиш урока, излез вън“. Който знае, слуша го, а който не знае да свири казва: „Излез навън“. Като не знаеш, казва, излез навън. Щом свириш хубаво, ще ти даде една кесия. Щом ти даде кесията, ти знаеш, че добре си пял и свирил. Никога не излизайте вън от училището без кесия. Като излезете всякога да имате една кесия. Никога не излизайте без кесия. Да кажем, аз няма какво да пея пред вас, но казвам: Като пея на вас,

запример може да ви коригирам. Но същевременно аз като пея, да коригирам вас и мене коригирам. Някой път и учителя и ученика изкарват навън. Сега има толкоз системи по музика. Гледам спорят коя система е по-хубава. Онази музикална система е верна, която подхранва ума, която подхранва сърцето и която подхранва тялото. Следователно, при една музика ти трябва да бъдеш здрав, енергичен. Трябва да имаш хубави чувства. При една хубава музика трябва да имаш хубави мисли, защото в музиката всичко моментално, магически става. Онези от вас, които искат работите им да вървят добре, трябва да бъдат музикални. Това е външната страна. Музикалност трябва да има в ума ти. Музикалност трябва да има във вашите чувства, музикалност трябва да има и във вашите постъпки. Да кажем, някой път аз съм правил опити. Някога, когато започнат да се карат, аз ги слушам колко красиво говорят. Някой път, когато искам да видя двама приятели, които се карат, досега не са се познавали. Единият казва: „Аз не те знаех какъв си. Толкоз си скържав, нищо не си направил за мене“. Другият казва: „Ами аз не зная ли? Зная ли те тебе?“ И започват да кряскат. Като започна да пея на двамата, единият проточи ръка и казва: „Ще ме извиниш“. Туй, което казах е прекалено. Той намерил една малка микроскопическа погрешка, турил я под микроскопа, направил я много голяма. Никой път не му услужил в нищо, малките работи вижда големи. Щом се докачи, в докачението има едно чувство, което увеличава нещата. Този човек направил голяма погрешка. Щом го обичаме, големите погрешки се смаляват. При обичта почти не виждаш погрешките. При безлюбието всичкото лошо виждаш. Един човек като дойде ти не му вярваш, щом няма любов. Щом дойде ученият човек, казва: „Това са празни работи“. Единственото реално нещо остават тогава само парите. Реални са парите, но за тия реалните пари, може да те пречукат всякога. Парите са една красива другарка, за която всякога може да те убият. Даже Авраам, когато отиде в Ханаанската земя, като беше между князовете, пък жена му беше красива и понеже го беше страх да не го претрепят, когато го попитаха дали му е жена, казва, че не му е жена, ами че му е сестра, уплаши се той. Един от князовете взе жена му и дойде Господ на помощ. Казва му:

„Защо ме излъга? Не каза, че е твоя жена, ами че ти е сестра. Щях да направя едно престъпление“. Често и ние при парите, вземат ни ги хората. Всеки обича парите. Красивото всеки го взема. Следователно, при красивите неща хората трябва да бъдат добри. За този пример навождам ви. Той показва състоянието на тия хора какви са били, значи този закон е верен. Запример, нас може да ни съблазни една красива кокошка. Една кокошка може ли да ни съблазни, както една красива жена? Една красива кокошка, угоена, може да ни съблазни да я заколим, да я изядем. С една красива жена няма да направиш това престъпление да изядеш, но ще я прегърнеш. Ако има малко кал по устата, ще я измиеш с памук, ще направиш едно благодеяние. Целувката не е нищо друго, освен измиване на една кална уста. Тя дошла кална, понеже много са я целували. Някой казва: „Ще я целуна“. Тя е вече окаляна. Друг казва: „И аз да я целуна“. Онзи, който я обича, ще си извади кърпичката и ще я умие. Та в целувката на хората не виждам нищо друго, освен чистене, чистене устата на любимата. Като са ги целували, опетнили са техните уста. Някой като целувал някого казва (Учителят направи намръщено лице). Вие се смеете, понеже мислите, че в целувката сте придобили нещо. В целувката може да придобиеш, но трябва да знаеш как да придобиеш. Закон има в природата. Всички неща са реални. Ако вземеш едно пясъчно зърно и го посееш, то ще бъде целувка, която нищо няма да допринесе. Но ако сееш царевично семенце или житено зрънце, или ябълчна семка, и ако знаеш къде да го засадиш, на каква дълбочина и ако след една или няколко години туй посаждане, тази целувка изникне. Да допуснем, че един човек, който страда от охтика, е на умираше. Ти отидеш и го целунеш и той оздравее. Една княжеска дъщеря умира, и като я целунеш здравето ѝ се възвърне, мислиш ли, че тя ще забрави тази целувка? Казвам: Целувките в света, това са носителки на Божиите благословения. Чрез целувките Божественото се изявява. Кой от вас не отива да целуне чешмата? Кой от вас не целува ябълките? Кой от вас не целува крушите? Кой от вас не целува всички неща, които са приятни? Казвате: „Аз не съм целувал никого“. То е първата лъжа. Целуваш и как целуваш! Другите неща, другите целувки те са естествени. Така очистена целувката вече има смисъл. Една

прегръдка, една целувка, това са Божествени действия, които дават подтик да се развива нашата душа. Ако нашето слънце нямаше желание да ни целуне, ако вятърът нямаше желание да ни прегръща, ако въздухът не искаше да влезе вътре, какво щеше да бъде нашето положение? Ако тази храна, която влиза в нас, не се жертвува, че не ни обича, ами тя се жертвува в стомаха. Тя се жертвува, започва да ни целува, да ни прегръща. Храносмилането е обичта на храната. Тя като влезе, започне да целува. Тук прегръща, там целуне. Казват учените хора: „Хубаво се смяла храната“. Храната прегръща и целува стомаха. Тази храна, която влязла, го обича. Онази храна, която излиза, не го обича. Казвам: Не яж храна, която не те обича. Щом не те целуне, ще те ухапе. Тук хапе, там хапе. Бъдете свободни. Всеки един свободен човек да се изрази. Човек може да бъде сериозен. Сериозният човек какво означава? И който се смее какво означава? Всяко нещо, което правите, един ден ще ни се отворят очите и ще видиме, че вие сте заобиколени със същества. Най-малко стотина същества има, които ви наблюдават. Всеки ден сте под зорки погледи. Вие всинца сте под зорките погледи на разумните същества, както живеете. Вие сте под погледите на хората. Ние, хората сме като цветя на този невидимият свят. И всеки ден минават, и като пъпки, като цветя все ни наблюдават. Някой път мислите: „Кой ли ни обръща внимание?“ Господ и Той ви наблюдава. Господ като наблюдава, каквото и да правите, Той не се сърди, но Той изправя нещата. Когато Господ ни посети някой път ще ни дойдат най-големите нещастия. От какво? - Понеже, там дето Господ е стъпил, всички същества се събират. Казват: „Господ при еди кое си същество е, на еди кое си място“, и всички тичат. И като се съберат, този иска дръпне нещо, онзи иска дръпне нещо. Ще ви приведа един пример. Когато осветяват някоя православна църква свещениците и владиците имат бели дрехи. Ще хванат тази дреха, че всичките късат. Кой как хване иска да откъсне едно парче. От владишката риза и от ризата на поповете, нищо не остава. Всичко туй отива. Там, дето Господ осветява някой храм, от вашата риза нищо няма да остане, вие ще останете гол, голеничък. Кой как дойде, отреже едно парче, понеже е осветен един храм. Някой път казват: „Много страдам“. Непременно тази дреха, с

която се осветява един храм, тя трябва да иде за подарък. Сега не се оплаквайте. Някои от вас се оплакват, че имате ревматизъм, имате болезки в кръста или в корема имате болка. Болестите показват, че храма се осветява. Болестта е отрязване на едно парче от ризата. Всеки като вземе своята част, болката ще престане. Законът е такъв: Бъдете благодарни на онова, което Бог ви дава. Тогава като ме боли кракът, казвам: Благодаря Ти, Господи, че си благоволил да ме посетиш. Благодаря и на тези приятели, които са дошли. Казвам: Чакайте, колкото искате аз ще ви дам. Чакайте, аз сам ще ви дам. Като кажа: Сам ще ви дам, те се нареждат и аз започвам, на този дам, на онзи дам и болката престане. Вие казват: „Моя е тази риза“. Не искате да давате. Тогава дойдат насила и теглят. Кажете: „Чакайте, ние ще ви дадем“. Започнете да им давате. Те се наредят наред, няма да имате болка. Казват: „Вие сте егоисти, не искате да страдате. Не искате да дадете онази риза, с която се осветява храмът, тя не е ваша“. Тия благословения нека си вървят. Хлябът или житото, всичко давайте. Вие ще задържите от осветяването на храма едно малко парченце на ризата или едно житено зърно. Законът е верен. Ако си раздал всичките житени зърна и остане едно житено зърно, след време от туй, малкото зрънце, от туй житеното зърно, вашият хамбар ще се напълни. Достатъчно е да имате една хубава Божествена мисъл, достатъчно е да имате едно хубаво Божествено чувство. Достатъчно е да имате само една Божествена постъпка и всичкото ви богатство може да се възвърне. Но когато няма нито една добра мисъл, когато няма нито едно добро чувство, когато няма нито една добра постъпка, всичко е изгубено тогава. Всякога дръжте правилото: Всеки ден трябва да имате, да разчитате на една хубава мисъл в себе си. Силата на човека седи в хубава мисъл, защото казва Писанието: „Вие сте храм на Бога“. В добрата мисъл, в нея Бог пребъдва. В доброто чувство Божият Дух пребъдва. Добрата ми постъпка, в тази моя постъпка Божията сила пребъдва. Следователно, в хубавата мисъл, Бог пребъдва в дадения момент. В доброто ми чувство Духът пребъдва и в добрата ми постъпка, силата Божия пребъдва. Тогаз Бог работи в тялото, работи в сърцето, работи и в ума. Защо трябва да имаме хубави мисли? Ако нямаш хубави мисли, работите

няма да вървят. Да кажем искаш да учиш, не може да учиш - хваща те сънна болест. Речеш да учиш, заспиваш, защото има една преумора, има натрупване. Да кажем вие сте често сериозни. Природата винаги не е сериозна. Природата може да бъде сериозна за 1, 2 часа или за 24 часа, но след туй веднага стане весела, всичко има в нея. Всички трябва да бъдем както природата. Когато тя е сериозна, тя дава нещо. Когато тя е весела, тя взема нещо. Когато някой ден, както днес, времето е ясно ще има повече изпарения ще вземе повече от Земята. Когато дълго времето е сухо, забелязва се, ще даде нещо от себе си. Сериозните хора дават, веселите хора вземат. Онзи, който дава, благодарение на онези, от които е взел. Баща ми, който взел, оставил нещо аз да дам. Ако не беше взел, нямаше аз какво да дам. Ако бащата е бил щедър, синът ще върви по неговата линия. Но той ще започне обратно. Най-първо ще вземе, после ще дава.

Казвам сега: В музиката ще пеете за главата си, за вашите мисли ще пеете, и за вашето сърце ще пеете. И за вашето тяло ще пеете. Как бихте пели? - За тялото си аз бих пял така: „Аз ще бъда здрав“. За сърцето си ще пея: „Аз ще бъда добър“. За ума си: „Аз ще бъда умен или разумен“. Сега я изпейте: „Аз ще бъда здрав!“ Как ще я изпеете? Как я схващате? Представете си, че вие сте болен, как ще изпеете „Аз ще бъда здрав“. Най-първо ще си представиш какво нещо е здравето. Вторият път за идущата седмица пейте „Аз ще бъда здрав“. Всеки ден попейте си. Както и да го изпеете, все е хубаво. Хубаво ще бъде, но каква полза ще принесете, ще оцените. Сега не може да пеете, понеже един мисли по един начин, а друг мисли по друг начин. В природата песента за здравето се пее по един начин. За здравето ще имаме друг един триъгълник обърнат надолу. АВ ще представя линията за здравето; АС ще представя линията за ума, а ВС представя линията за сърцето. Сега ако пеете „Аз ще бъда здрав“ как трябва да кажете на себе си, ако говорите, как ще го кажете? „Аз“, ударението е вече на „аз“; „ще“ пак е силно ударение. „Аз ще бъда здрав“. Имате едно ударение „аз“ е силно и „ще“ пак силно ударение ще бъде. Тогава според законите на музиката, като изпеете „аз“, трябва да направите една крива линия, понеже имате друг един момент, който ще дойде после. Казвате: „Ще

бъда“. Ще направите една завивка. Ще кажете: „Аз ще бъда здрав“. Трябва да отворим една опитна школа за пеенето. Все трябва да ви събера такива ревматични, които имате болки, да се провери, да се види дали е верно. Като вземем тази болка на крака и като запеем, ще полекне. И на гърба ще почувствуваш здравето. Ако препятствията веднага ще се премахнат, добре пеем. На английски имате „W“ (дубъл ве). Това е реалистичен знак. То е нещо реалистично, което приема. Туй, което приема не е силно, туй което дава е силно. Слабите приемат. „З“-то е слабо. Същият закон е. Имате вече турено нагоре. „М“-то имате два момента. Един силен и един слаб. Слабите моменти аз наричам на възприятия. Човек трябва да бъде силен във възприятията. Някои са силни в даването, но са слаби във възприятието. Други обратното: Искам да станете силни и във възприятието и в даването. Силата е в центъра на човешкото съзнание. Едната е от центъра на съзнанието навън, а другата е от съзнанието, а другата е обратно. Казвам: Ние трябва да бъдем изразители на музиката. Музиката ние не я създадохме. Ние трябва да възприемем музиката. Около нас целият свят е музикален - слънцето, което изгрива, вятърът, който вее, всички разумни същества преди хиляди години са излезли от един музикален свят. И ние като се раждаме сме потопени в музикална среда. Ако нашето съзнание е развито, ще чуваш песен. Ако човек се обърне към Бога, никога няма да бъде тъжен и скърбен. Мислиш, че има сиромашия, болести. То е от незнание. Ние при големите благословения ходим като големи нещастници. Ние сме като онези деца, които са забравили името на баща си и майка си и ходят като немилни-недраги. Името не му знаят. Ако знаеш името на баща си, баща му е княз. Той не знае името на баща си, ходи търси баща си и не може да го намери. Та вие сте нещастни по единствената причина, че сте забравили името на баща си. Че вие не може да произнесете името на Бога. Как му е името? Бог. Как ще кажеш, че Бог е ваш баща? Аз като мисля за моя баща, за Бога, забравям, че имам къща, считам всички неща, които имам дрипели. Какво има да нося на земята? Или знанието, което имам то е толкоз малко. Една малка картина имам при онова великото. При името Божие трябва да забравиш всичко, да се зароди (в) тебе желанието

не да излезеш да идеш при Бога, но да направиш нещо заради Него. Какво ще му занесеш? Като идеш при баща си трябва да му занесеш някакъв подарък. Бог, като идва при нас, всякога ни носи подарък. Той като дошъл при нас, Той оставя едно несметно богатство. Колкото пъти идва, Той все ще остави. Ние сега като отиваме при Бога по същия закон и ние трябва да занесем нещо. Поне да занесем едно признателно сърце. Като помислим заради Него, когато ние сме наскърбени, да станем радостни. Или да кажем такова едно състояние. Представете си, че сте опърпан, гол, бос, ходите из града, хората ви съжаляват като ви гледат. Вие мислите за Господа и сте радостни. Като че сте облечени най-хубаво и да не обръщате никакво внимание на хората. Ходите бос да забравите, че сте бос. Ходите гологлав, да забравите, че сте гологлав. Че хората към вас гледат и започват хората да обръщат внимание, казват: „Опърпан е този човек“, но в лицето му, в погледа, като погледне, лъха нещо свежо. Хората ще забравят да гледат на вашите скъсани дрехи. При такова едно състояние, дрехите ти ще се обновят. Как може да се обновят? Как се обновяват дрехите? - Една птица има ли скъсани дрехи? Веднага, ако някое перце падне, друго израства. Ще видиш веднага туря и изправя положението. Една райска птица е облечена като царска дъщеря, с най-хубавите дрехи. Казвам: И вие можете да бъдете така. Всеки ден може да бъдете облечени с най-хубавите си мисли. Всеки ден да бъдете облечени с най-хубавите си чувства. Всеки ден да бъдете облечени с най-хубавите си постъпки. Кой може да ви затрудни да бъдете облечени в царски дрехи така? (Учителят пее: „Аз ще бъда здрав, целият ден ще бъда здрав, ще бъда здрав“.) Сутрин като станете пейте покрай болните. Като ви слушам отгоре, ще ви кажа дали пеете добре.

Свободата на човека седи в това, човек да бъде носител на Божественото. Дето минаваме, всичките хора да са благодарни от нас в даден момент, не всякога. През едно място като минават хората, да бъдат благодарни. Един кратък момент трябва да бъдете благодарни. Не постоянно да бъдем. Ние в даден момент да бъдем благодарни. Не трябва да туряте един час. Вие не туряйте часове, но кажете: „Аз искам един момент да бъда здрав“.

Този момент си здрав и това е подвижна точка, тя не седи на едно място, тя се движи навсякъде. Щом искате за един час, вие имате един час от времето. Много малко имате за един час. Един момент е по-силен, отколкото един час. Един момент на здравето е по-силен от един ден. Един момент на здравето е по-силен, отколкото една година. Един момент на здравето е по-силен, отколкото един живот. Един момент е най-силната мярка. В един момент, ако станете силни ще бъдете и в 120 години. Казвам ви сега: Желая ви да бъдете силни в един момент, не за един час, не за една седмица, не за една година. За един момент.

Упражненията, които имате, трябва да се поправят. Упражненията трябва да ги правите добре, че ангелите като ви погледнат, да им се поревне и те да дойдат да играят с вас.

Добрата молитва.

XVII година.

*26 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 30 март 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

ЕДНОКРАТЕН, МНОГОКРАТЕН И НЕПРЕРИВНИ ПРОЦЕСИ

Отче наш.

„Духът Божий“.

Имате ли зададена тема? - /Не./

Пишете тогава върху: „Произхода на житното зърно“. Един философски въпрос.

Противоречията в живота произтичат от една несъобразителност у хората. Всякога ние искаме да си пробием път, при най-големите препятствия, които имаме. Човек трябва да се движи в една линия, дето има най-малко съпротивление. Да кажем, вие имате главоболие. В главата има голямо препятствие. Щом се яви главоболието в главата, значи нервната система не функционира правилно, има голямо препятствие. Твоята мисъл се движи при голямо съпротивление. Или, ако имате болка в корема си, значи симпатичната ви нервна система се движи в голяма противоположност. Трябва да измените пътя си. Сега да допуснем, че вие си съставите една идея, и искате да имате красиви обувца, модни, рогообразни. Не, които подхождат на вашия крак, но модни. Както воловете имат рога. Тия обувца, тия тесните обувца започват да ви причиняват болка, образуват се известни мазоли и вие не можете да ходите, по причина на модата. Носите ги. Питам: След като човек носи тесните обувки, какво придобива? Ще се влоши. Чувствува болка. Едно препятствие. При това не можете да се откажете от обувцата. Не бива да се носят такива обувца. Туряте си широки обувца и казвате, че са малко батал. Груби са обувцата. Сега да направим второто сравнение. Има някои яденета, които не са здравословни, но са вкусни. Има

храни, които не са хранителни, но са вкусни, следователно човек се заблуждава. Щом като яде такава храна, казва: „Вкусна е“. Но щом като яде такава храна, няма да се мине дълго време, той усеща едно неразположение, повръщане. Казва: „Вкусна беше храната“. След това се породи едно обратно действие на стомаха. Стомахът наместо да започне своята работа, започва да изхвърля всичката храна навън. Онези, които не разбират закона, чудят се и казват: „Много добре ядох, но защо храната излиза навън“. Той не може да си обясни. Тази храна не подхожда. Между храната и човека се образува реакция. Храната след като влезе в твоя стомах не иска да остане там. Следователно, човек трябва да образува едно насилие, за да я задържи. Но той е похарчил повече енергия, отколкото тя ще му даде. Тогава българите казват: „Жена, която е много работна, две затъкавала, три разтъкавала“. Какво искат да кажат с думите: „две затъкава и три разтъкава“? Ти си чиновник, имаш 20 лева приход на ден, пък правиш 30 лева разход. Казваш: „Печеля“. Колко печелиш? - „20 лева“. А харчиш 30 лева. Образуват се дългове. И мислиш един ден да изплатиш дълговете. Казваш: „Имам един приход“. Ти уповаваш на един приход от 20 лева. Казваш: „Мене ми трябва пари“. Вземаш пари на заем, оттук оттам. Чудиш се защо се увеличават дълговете. Че ти вървиш по пътя на най-големите съпротивления. Сега често се говори, има едно заблуждение. Най-първо, човек казва че има едно тяло. Но ти трябва да разбираш, че туй тяло е създадено в материално отношение от милиарди същества, клетчици и те са създадени от още по-дребни частици. То е едно множество. Те се индивидуализират. Всички имат особени правила, закони, по които те се движат. Значи във физическия свят трябва да разбираш множеството, интересите на всички тия частици. Някой път вие говорите за духовния свят. Какви са в духовния свят? Там няма ти да изучаваш множеството. В духовния свят има вече едно напрежение. Туй са сили, които работят. Запример, ти ще изучаваш барута, но ще четеш от колко зрънца се състои. Няма да знаеш колко зрънца барут имаш, но каква е онази възпламеняваща сила в барута, какво избухване има той. Следователно, (в) духовния свят като влезеш, не разбираш

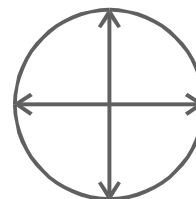

законите. И често в тебе става избухване. Да кажем, че ти някой път си се разгневил. В кой свят си? Щом се гневиш ти си в духовния свят. Веднага зачерви се лицето, очите изскочат, замахаш ръце. Мислиш, че ще направиш всичко. В къщи започваш да викаш на синовете, на дъщерите си. Днес викаш, утре викаш, и децата ти след като им викаш дълго време, не може да те обичат. Казват: „На нас не ни харесва нашият баща“. Преди да викаш на синовете си и на дъщерите си, те са имали едно добро мнение за тебе. Щом започнеш да викаш с време и без време, казват: „Не зная, стана нещо с баща ни“. Сега туй става и във вашия дом, и във вас. Какво трябва да правите в дадения случай? Трябва да минеш в един по-горен свят. Значи, щом викаш, щом се сърдиш, ти вървиш по пътя на най-големите съпротивления. Ти искаш да си пробиеш път, там, дето мъчно може да се мине. Да допуснем, че двама души се бият, но единият е бил умен, той се е въоръжил, има модерни оръжия. Другите мислят, че са герои без много въоръжаване, както абисинците, тази работа ще свърши. Започва войната и едните казват: „Нас Господ не ни помага“. Питам: На кои хора Господ може да помага? Въпросът е предрешен на кои може да се помогне. Всякога се помага на умния човек. Следователно онзи, който се гневи, трябва да знае. Сега, аз зачеквам въпроса за гнева. Има един гняв, който няма основа. Има един гняв, който е непотребен. Господ като се разгневи в света, работите се уреждат. Господ трябва да се гневи, за да се уреждат работите. Докато не се разгневи, работите не се уреждат. Но щом се разгневи, всичко се урежда. Сега умният, когато се гневи, той работи. Глупавият, когато се гневи. Турците имат друга една поговорка: „Силният на своята кожа прави препятствие“. Сега често тук седите и казвате: „Не ми върви“. Вие сте религиозни, да кажем, молите се и очаквате Провидението спрямо вас да бъде снизходително, каквото поискате да ви дадат. Но някой път не става. Децата някой път може да поискат нещо, което в дадения случай майката не може да им даде. Децата мислят някои път, че бащата и майката са вселена, че каквото поискат може да им дадат. То е заблуждение. Майката много работи може да даде. Но има работи, които не може да даде. Ако

детето поиска от птичка мляко, отгде ще го вземе? Казват: „От птичка мляко да поиска, ще даде“. Коя птичка, как ще издоиш? Това не е една крава.

Наскоро една вечер иде една сестра към един часа, хлопа. Аз седя и казвам: Кой е? Казва: „Еди-кой си“. Казвам: Какво има, сега е един часа? Казва: „Учителю, разсъждавах нещо! Измислих нещо много важно! Като размишлявах, размишлявах“, изведнъж очите й почервенели, кръвта нахлула в очите й. И тя не може да разбере, мислила за много хубави работи, пък кръвта нахлула в нейните очи и започват да я смъдят очите. Тя разбира едно нещо, пък аз разбирам друго нещо. Как е възможно човек да мисли за хубави работи и да му почервенеят очите? Сега защо човек като мисли за най-хубавите работи, ще почервеняват очите? Сега как ще го обясните вие? После, тя казва: „Да ида при Учителя“. И като помислила да иде при Учителя, поспаднала кръвта й. Тя е мислила за най-хубавите работи, но може би тръгнала по един път на най-големите съпротивления, дето е неприятелят. Когато ще разрешаваш една задача, най-мъчната задача не разрешавай, но най-първо най-лесните задачи разрешавай, а после най-мъчните.

Та казвам: Често в миналото, (в) каквото и да е общество, раждат се някой път противоречия. Противоречията произтичат от това, че напреженията. - Вземете в този кръг. (фиг.1) Те са възможностите на вашия живот. По четири направления вие можете да постигнете, и то се образува така. Вие имате във фигурата вече един резултат. Допуснете, че туй е една узряла ябълка. Може да разгледате отвън нейната форма, нейния цвят. Може да разглеждате и нейното съдържание и нейния вкус, но то

Фиг. 1

е вече един завършен резултат. Кои са причините, че на някоя ябълка плодът е сладък и хубав? Един въпрос научен. Разисква се, какви са били условията, при които тази ябълка е израсла. Но да допуснем, че вие имате една мисъл във вас, която е израснала при същите условия. Явява се известна мисъл, вие не знаете какво може да произведе още вашата мисъл. Имате едно желание, но не знаете туй

желание какво може да произведе във вас, какъв резултат. Или появи се една мисъл. Някоя мисъл може да е много благородна, но не знаете тази, благородната, мисъл какво ще произведе. Или може да направите едно добро, според вашето схващане, но не знаете какъв резултат ще произведе във вас. В дадения случай откъде трябва да тръгнете в този квадрат. И когато ние говорим за Любовта в света, ние разбираме движението по най-малкото съпротивление. В света няма по-безопасен път от Любовта. Най-безопасният път, по който човек може да върви, то е Любовта. Тук в квадрата, де ще намерите Любовта? В квадрата имате 4 души. Де ще намерите Любовта между тях? Имате бащата, майката, синът и дъщерята. Ние ги взимаме само за изяснение. Де ще намерите Любовта? Откъде започва тя? Любовта, ако започва от бащата тя ще има един резултат, ако започва от майката, ще има друг резултат, ако започва от сина, ще има друг резултат, ако започва от дъщерята, ще има друг резултат. Ако започва от бащата, Любовта ще донесе нещо. Ако започва от майката, Любовта ще завлече нещо. Ако започва от сина, синът ще донесе нещо. Ако започва от дъщерята и тя ще изнесе нещо. Ти трябва да знаеш този закон. Вие сега ще разсъждавате и казвате: „Сестрите винаги изнасят навън“. Сестрата е един отдушник. Ако бащата донесе дърва и ако майката донесе огън, да запалят огъня на една камина, и ако синът направи камината, този комин нагоре, това е сестрата, тя е един отдушник. Тя ще изкарва димът навън. В дадения случай, вие трябва да знаете службата каква е. Бащата дървата носи. Майката огъня носи. Синът камината, а сестрата комина. Ако сестрата я няма, ще ви кажа, че във вашата къща дим ще има, следователно очите ще бъдат зачервени винаги. Ако братът го няма, камина няма да имате. Ако бащата го няма, дърва няма да имате. Ако майката я няма, тогава и огън няма. Тогава какво ще има във вашата къща? Ако дърва няма, камина няма, дим няма. Допуснете, че сте свободни, питам: Какъв ще бъде вашият живот без дим? Лошото не е, че има дим. Но този дим трябва да излезе из комина навън, да има горение. Има в света един живот без дим. Но той е идеалният свят. Идеалният свят разбирам, дето не се образува никакъв дим, никакво

противоречие. Щом се явява противоречие в живота, все ще има малко дим. Трябва да имаме една сестра, която ще изкара дима навън. То е разумността. Като започнеш да разсъждаваш, разумността ще ти покаже по кой начин може да извадиш дима навън. Да бъде въздухът чист. Ние, когато направим една погрешка, казваме: „Невидимият свят ще уреди този въпрос“. Урежда го, но ти имаш да даваш. Да вземем само за изяснение на нещата. Онзи, който има да взима от тебе, не може да търпи и най-после те дава под съд. Казва: „Ще се уреди тази работа“. Урежда се. Съдията те осъжда да платиш. Осъждат те тебе, след туй извикат те и те турят в затвора, понеже няма с какво да платиш. Казва: „Ще се уреди?“ Как ще се уреди? Колко време ще вземе да се уреди, да платиш дълговете? Да кажем имаш да даваш стотина или 1000 лева, колко време ти трябва да лежиш, за да ги изплатиш? Колко хващат на ден, за да ги излежиш? /Няма такъв закон./ Тук няма, но в природата има. Глоба има. Сега ние сме център А. Сега ние сме заети не с външната страна на живота, но с онова, което е създадено у нас. Нашият организъм, нашият духовен мир, нашият ум, сърце, са проява на светове, които са работили преди нас, хиляди и хиляди разумни същества. Едни са работили на физическото поле, други са работили в духовният свят и в умствения свят, и са създали нашия организъм, който имаме. За главата ни са работили от умствения свят. За дробовете са ни работили в духовният свят, за стомаха ни са работили на физическото поле. Сега едно разглеждане частично на въпроса. Ние трябва да разбираме в едно отношение законите на физическият свят. Сега, каква е разликата между законите на физическият свят и законите на духовният свят? Да кажем вие имате 10 коня, които трябва да ги храните. Към коя категория ще спаднат? Ще помислите сега за тях да ги храните. То е физическият свят. Значи трябва да знаете всеки един кон колко храна му трябва на годината. Колко сено, колко ечемик му трябва. Всеки един кон си има свой навик, особени черти. Някой кон е сприхав, обича да рита. Някой обича да хапе. Трябва да знаете, като го храниш какъв е характерът му. На мнозина ушите са се щръкнали. Конят като хване ухото, отхапе го. Или като минеш, ритне те,

може да ти счупи крака. То е духовният свят. Казваш: „Аз исках да направя добро на този кон, отивам да му давам сено, но този кон не разбира“. Той като гледа и той разсъждава. Ти мислиш, че му правиш добро. Той казва: „Благодаря ти. Ти си ми турил юлар на главата. Искаш сено и ечемик да ми дадеш, лишил си ме от свобода“, хване те за ухото, откъсне го или ритне те. Казва: „Не ти искам нито сеното, нито ечемика, пусни ме да си вървя“. Искаш да знаеш защо те рита този кон. Той иска свобода. Защо ми ухапа ухото? Казва: „Слушай, ако ти си на моето място, ако тебе те свържат, ти какво ще мислиш?“ Ти го свържеш и мислиш: „Господ направил този кон да служи на човека“. Добре, но щом го е направил да служи, между конят и човека има отношение. Господарят впрегнал този кон да му служи. Господарят има отношение. Пратил този кон да работи. Какви са тогава отношенията на коня? Този господар взел този кон и само ечемик му дава и сено, нищо повече. Заплата, нищо друго не дава. Не се грижи за него. Че този кон казва: „Разбираш, аз съм млад момък. Един ден трябва да се ожена, деца ще имам. Кой ще ги гледа?“ Този господар казва: „Ти като ги народиш, жена ти и децата ти, всички ще живеят при мене“. Кобилата и кончета като се народят той ги впрегне всичките. Ти след като впрягаш коня, кобилата и кончетата, какво ще стане най-после с тази работа? Казваш: „Той е кон“. Ще го продадеш, свърши се работата. Ти го продадеш коня, но работата е следната: този кон като иде, понеже на земята няма право да му даде на коня, той трябва да служи 10-15 години и неговата възлюбена и тя служи 10-15 години, най-после заминат за другият свят. Дадат едно заявление и в другия свят повикат те да те съдят, конят и жената (на коня). Ти мислиш, имаш известна идея, че този кон е на 4 крака, животно, няма никакво право. Не е така. Един кон има толкоз право, колкото един човек. Той на земята няма право. Но в оня свят има. Тогава те викат в духовния свят и те питат: „На какво основание ти му тури юлар на главата?“ После ще те питат: „Защо що подкова? Защо не направи както на себе си, хубави, меки обуца, но защо го подкова с железни налчета, тикна в ноктите му железни гвоздеи?“

Вие запример, мислите, че една мисъл, едно чувство, което идва у вас, или една постъпка не са живи. Вие някой път за едно чувство, което е дошло във вас, не сме му дали място да се прояви както трябва. Вие ставате отговорни. За една хубава мисъл, която минала в теб, всеки един човек става отговорен. Не мислете, че една мисъл иде без някакво отношение. Една лоша мисъл, една добра мисъл, едно добро чувство и едно лошо чувство, една добра постъпка, една лоша постъпка – всички тия неща имат отношение към нас. Сега, ако не разбираме Божественият закон ще се уплашим. Казваме: „Не ни трябва никакви мисли“. Мислите идат, и добрите и лошите мисли ще дойдат. Ние като не разбираме законите ще кажем: „Защо Господ създаде света тъй?“ Ни най-малко този въпрос, защо Господ създаде света не разрешава въпроса. Светът е създаден и защо Господ го е създал, то е друг въпрос. Но в дадения случай как трябва да се справиш с една добра мисъл, и да се справиш разумно, добре с една лоша мисъл. Там се изисква голяма разумност. Да знаеш как да се справиш. Да допуснем, че ти си един моден човек. Имаш едни обуца, които ти са осакатили крака, както китайците имат една мода. За да направят благочестиви, морални жените си, стискат им краката в менгемета. Китайките имат малки крачка. Тя е голяма китайка, а има краче на малко дете. Питали един китаец защо правели това? - „За да не ходят да хойкат из махалата надалеч“. Какви са били съображенията? Може би един моден вкус. Но седиш ти и казваш: „Не зная какво ще стане“. Едно време краката бяха здрави, но сега те болят краката. Ти вече не вземаш предвид, че обуцата са причина. Казваш: „Нещо урочасаха краката ми“. Когато съм правил наблюдения, често българинът все страда от уроки. Казва: „Не зная, тук до няколко години бях здрав човек, но вече урочасах“. Казвам: Как? - „Бях така се поизпотил, станах, отидох, взех едно кюпче, изпих една вода и оттам насетне не ми върви. В тази вода влезе нещо нечисто, че урочасах“. Аз виждам уроките в това, че той простудил своя стомах, свили се кръвоносните съдове, кръвообръщението не става редовно. Започва едно болезнено състояние. Казвам: Лятно време той се изпотил, дигне стомната, изпие едно кюпче вода и с тази студената вода, всеки човек може да урочаса, и най-силните

може да урочасат. Някой напил коня със студена вода и погледнеш коня паднал и умрял. В туй отношение не разбирате законите, като туриш това животно потно да пие вода.

Сега да оставим животните. Често ние допускаме в ума си известни мисли и не може да си представим какъв динамически резултат ще произведат. Някои мисли са динамични. Те щом влязат в човека, непременно ти трябва да бъдеш внимателен, едно малко сътресение ще произведат, някаква експлозия. Някои чувства носят в себе си известни киселини, отровни са. Техните трептения са отровни. Някои постъпки носят в себе си разрушения. Казвам: Имаме постъпки, които правят разрушения. Да кажем, вие вървите по пътя. Ударите си крака о някой камък. Кракът ли е виновен? Изведнъж, като се ударите в камъка, забравите, че е камък. Искате да го ритнете, и като го ритнете, вие си осакатите крака. Често има някой кон, като го впрягате, той се е научил да рита. С ритането коня иска да покаже, че иска да се освободи. Но го впрегнат здраво в талигата. Този кон рита, рита и изкривява крака си. Най-после ги опитомяват лошите коне. Като го впрегнат да оре нивата или го впрегнат коня в колата, ще се качат няколко души и той тръгне, докато най-после се умири. Конят започне да мисли. Защото ритането му дава един резултат и конете стават умни. Някои коне са много умни. Разправяше ми един приятел от Казанлък. Той развъждаше охлюви, 4-5 хиляди в градината си. За да не излизат навън, турил една жица и пуснал един слаб електрически ток. Охлювът като стигне до жицата и като го парне тока, и той падне. И ходих, казва, да ги преглеждам всяка сутрин. Тези, които бяха паднали, аз ги отбелязвах отгоре на черупката и никога не намерих от белязаните втори път някой да е правил опит да излезе. Значи, този глупавият охлюв с едно опарване вече разбира и не отива. Казва: „Всякога намирах все нови, които нямаха тази опитност. Онези, които се бяха опарвали, не правеха друг опит да пълзят през тази жица“. Онези, които са се опарили, никога в тях няма желание по тази жица да се допират навън. Обаче, ние хората не само веднъж, но много пъти след като се опарваме, все пак искаме да излезем през тази градина. Ти не може да излезеш, докато си на физическото поле.

Казваш: „Лоши са условията“. Какво ще правиш? Искаш да излезеш. По кой начин? За да излезеш, ти трябва да мислиш правилно, ти трябва да имаш план за живота си. Второ, ти трябва да бъдеш духовен, да разбираш духовните сили, с които трябва да работиш. Защото какви са тия чувства? Чувствата са един материал, с който ти трябва да работиш. Вашата мисъл е потребна като ключ, като план да имате, да ви ръководи. Вашите чувства са материал. Пък трябва да постъпвате добре, понеже с хубавите постъпки се гради. Вие едновременно като мислите и като чувствувате, и постъпвате добре, вие съграждате себе си. Градите вашия умствен свят, градите вашия духовен свят, градите вашия физически свят. Но не съзнаваш нещо. Като мислиш, ти мислиш за хората. Вие най-първо мислите за хората. Бог ти дал мисълта, за да уреждаш живота в мисловния свят. Дал ти е чувства, за да можеш да изграждаш чувствения свят. И дал ти е на физическото поле тяло с постъпките си, за да може да имаш тия постижения. Тогава на физическият свят имаме резултати. В духовният свят имаме основа. А в мисловния свят имаме идеи. Мисловният свят, това е идейния свят, пътищата по които може да се постигне.

Та казвам: Любовта може да се постигне по три начина. Ако ти не мислиш, ти Любовта не може да разбереш; ако не чувствуваш, ти Любовта не може да разбереш и ако не постъпваш добре, Любовта не може да разбереш. Три начина има за разбиране на Любовта. Често в Любовта правим същата погрешка. Ние разбираме Любовта само от физическо поле. Любов на постъпките има, но той е еднократен процес. В духовния свят ние имаме многократен процес, а в умствения свят ние имаме един непреривен процес. Еднократният трябва да се смени с многократен. Многократният трябва да се смени в непреривен. И така вече се образува един кръг, в който можем да завършим. Ако ти не знаеш как да минаваш от еднократният процес в многократен и от многократният в непреривен, работите не се постигат. И тогаз се произвежда такъв процес, усещаш някой път една празнина, едно обезсърчение. Казваш: „Като направя добро, какво от това“. Ти разправяш, като направиш добро, нищо не се постига. Наял си се, върнеш се. Какво ще постигнеш? За няколко часа се

освободиш от глада, но след няколко часа гладът ще се яви. Тогава иде многократният процес. Да си доставиш храна за една година. Най-първо ти се наядеш и мислиш откъде да вземеш храна. Мислиш откъде да вземеш храна за втория ден. За да се избавиш от процеса, понеже ще се повтаря, набавяш си храна за цяла година. Но тогава се явяват други препятствия. Тази храна, която си приготвил се разваля. Приготвил си сирене за цяла година, но то се развалило. Приготвил си масло за цяла година, но маслото колкото да го рафинират, то се разваля. Сега вземете рафинираното масло. Ако ми трябваше шарлан за цяла година, ще взема 5-6 крини орехи, туй ми е шарланът. Ще счупя 10 ореха, ще извадя черупките и ще взема ядките вътре. Ще ги туря в яденето, ето шарланът. Сега, купете си орехи. Трябва ти шарлан да готвиш, 50 ореха в яденето - най-здравословна храна. Или вземете си лешници или бадеми, и турете бадеми - и те имат масло. После имате слънчогледово семе. Да кажем имате една машинка да ги мелите. Вземете машинка да ги бели, турете 100-150 грама от слънчогледа и яденето ще бъде по-вкусно, отколкото да имате рафинираното масло. То е тъй рафинирано, че ония здравословни масла, тия витамини се развалят. Отдавна си заминават. Казвам: Понякой път нашите мисли замязват на тия рафинираните масла. Мисълта не я бели, мисли с нейната черупка. Постъпката и нея дръж с черупката, не я обелвай. Като ти потрябва постъпката, счупи черупката. Като ти дотрябва едно чувство, счупи черупките, извади ги. Но никога не избягвай черупките. Сега мнозина от вас искате да станете много добри. Аз не ви препоръчвам да си счупите черупките. Отвън трябва да имате черупка, отвътре да бъдете добри. А не отвън да бъдете красиви. Щом Господ е поставил главата както е мозъкът, без да тури тази яката, дебела черупка, какво щеше да стане? Казва: „Дебела му е главата“. Ако беше оставил главата да е мека, знаеш какво нещастие би довело. Ти благодари, че мозъкът е затворен. Тази къщица на мозъка е доста добра. Понякой път ние казваме: „В Любовта човек трябва да бъде много добър“. Но какво вие подразбирате под думите „много добър“? Добро е туй, което никога не тревожи човека. - Що е зло? Туй е зло, което всякога тревожи човека. - Що е добро? Туй, което не те тревожи, е добро.

Туй, което те тревожи, е зло. Та казваш: „Остави, има нещо, което ме тревожи“. Какво трябва да правиш? Дръж се за онова, което не те тревожи. Сега се заражда друг един въпрос: „Как да го знаем?“ Чудна работа, вие имате такива чувства, с които можете да усетите. Бог е предупредил, предохранил го, запазил го. Ако ви дам един плод, вие имате език, с който можете да го познаете. Казвам: Проверете. Има плодове, които са горчиви, сладки, кисели. Ако вие опитате плодовете с вашата уста, вие за 5-10 минути ще имате правилно понятие трябва ли да го ядете или не. Някой ви препоръчва нещо, вашият език да опита. Вашият вкус е по-голям авторитет в дадения случай, отколкото всички научни изводи. Те са хубави като спомагателно средство. Но, вашето спомагало, което имате, което Бог ви дал, струва повече отколкото всичко туй, което имате. Казвате: „Сега да направим едно добро“. Според вас как да се направи едно добро? Искам да ви говоря хубаво на вас. Най-първо трябва да знаеш. Един закон има. От какво разстояние трябва да ви говоря. Не сте правили опит. Ако говориш на един човек от 10 метра разстояние, ако му говориш от 5 метра разстояние, дойдеш до 1 метър и половина, дойдеш до половин метър, или дойдеш до 10 см да му говориш, знаеш ли какви ще бъдат резултатите? Да кажем, ако на вас някоя мечка ви говори от 5 см до вас, какво ще ви бъде? Ако мечката ви говори от 5 см разстояние, какво ще бъде състоянието ви? Ако мечката ви говори от 100 метра, вие сте горе на някоя канара, вие ще имате едно разположение, но няма по-опасна работа от 5 см мечката да ви говори. Вие най-малко ще боледувате 3 месеца и при това имайте предвид, туй е неразбиране. Ще боледувате, защото мечката има ужасно интензивни чувства. Тя когото обича, обича, но и когото мечката мрази, мрази го. Когото обича мечката, много обича, но и когото мечката мрази, ти трябва да знаеш, че след 20 години ще ти отмъсти, не забравя. И във френологията казват: „Да те е страх от мечи характер“. Хората с мечи характер, у които мечката живее, 20 години да минат, те няма да забравят. Някой път вие не искате да забравите. Казвате: „Аз не мога да забравя“. То е мечката във вас. Не че е лошо. Има нещо благородно при мечката, много добра е. Направиш едно добро на мечката, признава. Едно малко мече в Карнобатско, една жена го подувала като дете.

Станало голяма мечка и като играла един ден, като минава мечката се затичва при жената, и започва да лиже краката на тази жена. Мечкарят се чуди защо прави така мечката. Тя била същото мече, което жената подувала. И сега ѝ ближе краката. Казва: „Колко добро ми направи ти“. Но този, който я разиграва сега, ако тази мечка би се освободила и този мечкар попадне в ръцете ѝ, тя ще си отмъсти тъй, че мечкарят ще се намери в чудо.

Аз ви обръщам вниманието. В природата има известни напрежения. Четири напрежения имаме. Кои са? (Учителят показва кръга). Трябва да разрешим. Самият живот изисква. Ти си напрегнат в умствено отношение. Напрегнат си в чувствено отношение или си напрегнат във физическо отношение. Три напрежения имаме, които не разбираме. Някой казва: „Да мислим“. Има едно напрежение, което извожда, то е изходно. Разумното в света е, което разрешава въпроса. Четвъртото положение е, което разрешава въпросите. Туй е разумното или идеята за Бога. Казвам: Ти мислиш за Бога, но Бог е разумното. Като мислиш за Бога, трябва да разбереш за тия трите напрежения и тогава ще дойдеш до Бога. То е изходната линия, то е пътят на малкото съпротивление. Да мислим за Бога, то е единственият път, по който най-добре можем да излезем. Всичките други пътища, каквито и да хванем, все ще фалираме, в края на краищата, все ще фалираме. Като хванеш онзи път, който води към Бога, той е единственият път, който винаги спасява. В този път няма противоречия. Всяко противоречие, което се явява във вашия живот показва, че вие имате малко отклонение. Трябва да се повърнете докато престане. Дотогава, докато имате противоречие в живота си, трябва да търсите разумното. И онези пътища са хубави. И трите пътища са добри. По който и да е път можете да излезете навън, но и при трите пътища ще имате най-голямото противоречие. По този път нагоре (Учителят показва перпендикуляра нагоре), когато тръгвате, то е пътят на Любовта. Пътя, в който трябва да се премахне препятствието. Да кажем, вие имате един страх, не отивате при Бога. За да се премахне страхът, трябва да тръгнете. Казвате: „Аз имам Любов“. Щом имаш Любов, страх нямаш. Щом имаш страх, нямаш Любов. Страхът е отвътре, а Господ е отвън. Тогава тури така: Страхът

отвън, а Господ отвътре. Да туриш Господа отвътре, значи да започнеш да се движиш много добре, да имаш желание не само да идеш при Него, но да имаш желание Бог, каквото ти каже да изпълниш. Като идеш при Бога, ще ти даде наставления, ще те прати в света, ще ти даде една задача, която трябва да свършиш. Ако ти се колебаеш в пътя, започваш да правиш умозаклучения, не вървиш към добрия път. Веднага ще направиш една погрешка. Ще направиш една погрешка, ще се оплетеш. Мязаш на муха, която кацне на паяжината и се оплете. Паякът е по-умен от мухата. Той предвидил слабостите на мухата. Тя като кацне на паяжината, ще се оплете. Лукава е тази паяжина.

Та казвам: В религиозния живот вие изучавайте вашите чувства. В умствения живот, вие изучавайте вашите мисли, във физическия свят вие ще изучавате процесите. Има един начин за изучаване, той е следният: Имате едно съпротивление - концентрирайте ума си. Дадат ви едно блюдо за ядене, но трябва да знаете да си концентрирате мисълта. Оставете се свободен и кажете: „Да ям ли тази храна или да не я ям?“ Веднага ще дойде във вас нещо и ще каже: „Няма да я ядете“. Или пък: „Възприемай тази храна“. Някой път казва: „Не яж“ и ти ядеш. Друг път ти казва: „Яж“, и ти не искаш да ядеш. Та в Божествения свят, когато ти се каже: Яж, - Яж. Когато ти се казва: „Не яж“, - не яж. Нищо повече. Вие ще кажете: „Ами ако човек не яде, то е само за един момент“. В даден момент се казва: „Не яж“. Защото един момент ще те спаси. От този момент, в който ти не ядеш, ще тръгнеш в правия път. Като послушаш, едно послушание е път, за да те вкара в правия път. Ако не послушаш, ти ще влезеш в кривия път. Всеки ден вие правите една погрешка. Всяка погрешка е отклонение. Всякога, когато поправяме погрешки, значи да влизаме в правият път на Любовта. Да направиш една погрешка, аз всякога подразбирам да се отклониш от своя си път. Следователно, в този път ние трябва да пазим равновесие. Този закон навсякъде съществува. Един велосипедист седи на две колелета, но знаете ли какво равновесие трябва да пази. Той се е научил да пази равновесие. Аз, ако се кача, който не съм се научил да карам, ще падна. Или на едната или на другата страна. Знаете ли какво ще стане? В пътя ние на две колелета вървим, на

велосипед, пък някой път пътят не е така гладък. Ще дойде някъде и този велосипед ще спре. Трап има някъде, трябва да го прескочи. Ако речеш да го прескочиш, ще изхвъркнеш от велосипеда. Всички тия велосипедисти отдалече виждат трапчинките и току завъртат, колко внимателен трябва да бъде. Ако някоя трапчинка е по-голяма, веднага става едно подскачане. Казвам: Вие сте шофьори на вашето тяло. Понякой път урбулешката карате, да се покажете, че сте голям майстор - шофьор. Но погледнеш, шофьорът отхвъркнал някъде. Много внимателен трябва да бъде човек. Трябва да има достатъчно мисъл, достатъчно чувства. Чувствата са груби. Аз считам мисълта в един автомобил, като започне да дига шум, запалват се тия въглища. С какво? - С бързината. Чувствата, това е бързината. Запалването, това е мисълта. Бутатите, това са постъпките. Автомобилът го карат. Едно време конят като ритя, колата върви. Казвам: Мисълта трябва да загори огъня. Трябва да дойде бързината. И трябва буталото да бутя и автомобилът се движи. Ние казваме: „Много добре постъпих“. Казвам: Някой път стига разумно да ритя конят. Сега има от тези живите коне.

Казвам: Вие за в бъдеще бутайте разумно. После, като горите, на свят горете. Като се запалите, на свят, не да избухвате. Казвате: „Да бъдем мълчаливи“. Онези автомобили дигат доста шум. Нека дигат шум, но работата да върви в света.

Правилна работа на човешката мисъл. Правилна работа на човешките чувства и правилна работа на човешките постъпки.

Добрата молитва.

XVII година.

27 лекция на Общия окултен клас,

държана от Учителя на 6 април 1938 г., сряда, 5 ч. с.

София - Изгрев.

БЕЗЗАВЕТНА БЛАГОДАРНОСТ

Добрата молитва.

„Духът Божий.“

Трябва да се избягва еднообразната мисъл. Туй трябва да се избягва: еднообразната мисъл, еднообразни чувства, еднообразни действия. Еднообразната мисъл образува втръсване в мисловния свят. Еднообразните чувства образуват втръсване в чувствения свят или в духовния свят. И еднообразните действия внасят втръсвания във физическия свят. Втръсва ти се нещо, еднообразие има. Запример, някой ти говори нещо и ти казваш: „Аз това го зная“. Ако той ти говори нещо и ти не искаш да го послушаш, защо? Не казвай на хората туй, което те знаят. Кажим им туй, което не знаят. Сега, друго: Не храни ситите хора, но гладните хора. Не обличай облечените, но облечи голите. Не учи учените, но учи невежите. Нека се разбира думата. Най-първо учи себе си. Ако искаш да учиш, стани ти ученик, учи ти себе си. Та туй, което ти искаш да научиш хората, първо го опитай, ти стани ученик на себе си, научи го и като видиш какви са резултатите, поддържай това, което те не знаят. Има една еднообразна мисъл, тя е следната: Вие мислите, че това, което на вас ви се пада, че някоя мисъл дошла във вашия ум, и че тази мисъл може да иде в другите умове. Тази мисъл, която дошла във вашия ум, тя остава ваша, на друг не може да бъде. Ако някой каже, че и той е знаят с тази идея, формата е друга. Никога една и съща мисъл с една и съща форма не се предава. Запример, вие говорите за Любовта, но всичките хора имат различни схващания за Любовта. И във всеки един има Любав. Тя не е това, което ти мислиш. Ти за Любовта мислиш едно, друг за Любовта мисли друго. Кое е същественото на Любовта? Кое е същественото на Мъдростта?

Самата дума съществена ли е? Тя е неразбрана. Като кажеш кое е същественото на Любовта; ами кое е същественото на същественото? Що е Любовта? Каква е съществената Любов? Най-първо същественото на Любовта е, че ти като влезеш между мъртвите хора, те оживяват - това е Любовта. Същественото е, че ти като храниш един човек, който е гладен, той се задоволява. Ако не го храниш със същественото, той остава гладен. Ако оставаш гладен, същественото го няма. Там, дето се задоволява, същественото е влязло в тебе. Трябва да се разбира конкретно същественото. Същественото има връзка с реалното.

Та казвам: Често тълкуват Писанието. Един стих има, Христос казва: „Не трябва да си вземаш нито тържик, нито обуца, нито тояга, защото работникът е достоен за своята прехрана.“ Две тълкувания има: може да дадете на онзи, който отива надолу и онзи, който отива нагоре. Който отива нагоре, да кажем човек, който отива на небето; да кажем, че вие днес станете пътник - не насила да ви интернират със закон, но доброволно. Купите си билет и отивате на другия свят. Питам: Какво ще вземете от този свят да носите? Колко торби ще вземете? Когато някой човек умрял заминава да туриш „у“ - „Умира“, казва човек, който отива в широкия свят. Да умреш в малкия свят, да отидеш в широкия свят, то е умирање. Сега представете си, че рибата излиза из водата, престава да живее като риба, а живее като човек. Питам: Какво е изгубила рибата? Какво ще вземе рибата да носи в човешкия свят? Нищо няма да вземе. Нейните хриле са непотребни и нейните крилца, с които плувала, и те са непотребни, и люспите, които има, и те са непотребни. Когато казваме, че човек отива в небето, като тръгнете за небето никакъв тържик не ви трябва. Вие, които сте тръгнали да служите на Бога, нищо не ви трябва. По-напред ви казах, че като тръгнете да идете в света да работите, тържик да не вземате, а после казвам: Който има тържик, който има тояга, да вземе. Значи, отивате в човешкия свят. Щом отиваш в човешкия свят, ще си напълниш кесията със звонкови. А като отиваш в небето паспорт не ти трябва, нищо не ти трябва. Но щом тръгнеш в света паспорт ти трябва, ще се въоръжиш. Та някой път, когато се разговаряте с хората трябва да имате две неща предвид. Аз често наблюдавам: някой иска да убеди някого,

говори му за Бога, а той му говори за човешкото, той няма тия знания. Аз го виждам, че джобовите са празни, билет няма, познания няма, не знае какво нещо е знание. Той казва: „Ще бъда научен отгоре“. Ти като идеш в света, тъй по човешки няма да си напълниш джоба. Ще се напълни, като работиш. Запример, ако един цигулар излезе на сцената и каже без да свири, публиката ще го вдъхнови? Какво ще го вдъхнови? Какво ще разберат хората? Те ще кажат: „Той искаше един концерт да даде, но не можа нищо да направи. Даже не можа нищо да свири. Той не знае да вдигне цигулката“. Ще кажат: „Изправил се на сцената като истукан. Не знае да погледне, но и какво ще пее?“ Какво ще разберете? Но свири човекът най-хубавото, което може по всичките правила, които музиката изисква. Ще изсвири и тази публика ще каже: „Този човек разбира от всичко в света“.

Та казвам: И вие трябва да разбирате вашето изкуство. Кое изкуство е това? Думата изкуство понякога път означава външната страна на нещата. Да даде един облик. Един музикант може да има изкуство в музиката и често публиката е недоволна, казва: „Техника има, но душа няма“. Той свири, но публиката не го въодушевява. Изкуството не е техника. Той не е научил съдържанието на музиката, той не е музикален още. Но какво ще извадиш от музиката? Някой път аз ще ви попея да ви покажа какво нещо е музиката. Ще ви посвирия да видите музиката не като изкуство, но музиката като музика, като хармония в природата. Музиката като живот. Сега вие може да мислите какво ще бъде. Като го чуете, тогава ще разберете. В какво седи да ви дам едно малко определение. Да кажем, вземете, че вас ви дадат хубаво направени кюфтета, понеже сте вегетарианци, направени от пресни картофи. Има един начин, там ще ги направят, турят някои примеси, ще ги позачервят хубаво, с брашно ги правят, с малко лютивичко, със сос отгоре им турят и какво ли не? Щом ядеш кюфтетата, те са много вкусни на езика, но щом влязат в стомаха, казват: „Нещо се превръща в стомаха“. Туй не е изкуство на кюфтетата. Това сготвено е изкуствено. Друг ще ги сготви тъй хубаво, но и щом ги ядеш, става ти приятно, светло. Не такова лютивичко. Някои са просто направени, но като влязат у вас тези кюфтета придават. Та има едно знание, често се

употребява в Писанието: Знанието възгордява. Знанието направено по човешки начин, примесва се това, онова, то възгордява. Всяка мисъл, която не се възприема добре от човешкия ум, всяко чувство, което не се възприема както трябва и всяка една постъпка, която не се направи както трябва, те всякога произвеждат гордост. Ти си направил нещо, ти мислиш, че никой друг човек не може да го направи като тебе. Представете си, че двама души сте певци, влизате някъде. Единият казва: „Като вляза всичките хора ми ръкоплекат“. Колко умрели хора има. И там всичките ги погребват на гробищата. Влезе вторият и като пее, не му ръкоплекат. Ще каже някой: Не му ръкоплекаха. Тия хора са толкоз заети с мисълта си, която той им даде, та не им остава време да ръкоплекат. Запример, аз мога да ви накарам да не ми ръкоплекате. Аз мога да не ви дам нищо, вие ще ми ръкоплекате да изкарате нещо. Но, ако извадя и започвам да хвърлям златни английски лири, вие ще ми ръкоплекате ли? Вие сте заети, че като събирате тия пари не ръкоплекате. То не е зальгалка, събирате. Казвам: Когато една мисъл влиза в човешката душа, става същото, човек не ръкоплека, той отпосле благодари. Ръкоплекането го има, но на оня свят то е благодарността на душата. Благодарността трябва да дойде.

Сега ще ви прочета за тази седмица да размишлявате 10-а страница от „Свещените думи на Учителя“:

„Светлина - ученикът живее в светлината. Това е единственият реален свят. Сянката не е реална. Търси светлината, която няма сенка. Избягвай всяка мисъл и чувство, които внасят тъмнина в твоето съзнание. Глава на твоето Слово е Истината. Дето Истината грее, плодът цъфти и зрее. Ученикът разбира Истината само тогава, когато я прилага. Туй, което не може да приложиш, ти не може да го разбереш. Ученикът трябва да бъде чист в мислите, желанията и действията си, за да може Учителят да му даде методите за работа. Пътят на ученика е път на зазоряване. Той е път на вечната светлина, носителка на Любовта. Единственото същество, до което човек най-лесно може да се приближи е Бог.“

Да се пазите от следното, понеже в живота се говорят много излишни работи. Не говориш истината. Всеки ден говориш

черни и бели лъжи, несъзнателно ги говориш. Запример, ти се оплакваш: „Бял ден не съм видял. Аз съм нещастно същество“. - Това е една квадратна лъжа, защото ако ти беше нещастно същество, от тебе нищо не щеше да остане. Не може да живееш. Ако и бял ден не си видял, ти на света не си излязъл. Ти бял ден не си видял. Ти очи имаш, значи лъжа е туй. В какво си нещастен, запример? Хиляди години си живял, Господ за въздуха още пари не ти е вземал. Хиляди години си живял, Господ за хляба, който си ял, пари не ти е вземал. За светлината, която си приемал, пари не ти е вземал. Ти имаш телефон и за вашите телефони нищо не сте плащали досега. После да се наръсиш с малко козметическа миризма, все ще платиш най-малко 10-15 лева, а за цветята, които пръскат тази миризма нищо не си давал. Всичко даром ви е дадено. И за светлината, и за въздуха, за мислите, за чувствата, всичко туй даром ви е дадено. Искат само едно, казват: „Деца, учете се, защото един ден туй училище, в което сега се намирате ще се дигне, че и да искате да учите, няма да можете, ще се затвори този университет“. Може този университет на земята (да е) 100-200 години, 10 хиляди; милиони, десет милиона, 100 милиона години и най-после този университет на земята ще се затвори. Вие сега разбирате - ще се затвори, ще се смени вече този университет. На земята, когато хората завършат, когато всичките хора, които са изпратени на земята, този университет е направен заради тях. И щом хората завършат този университет, земята трябва да си почине и този университет ще се затвори. Всичките ученици ще минат в друго училище, в някой друг свят. Казва Христос: Работете докато е навреме. Защото когато няма условия, вечерно време, когато хората спят какво ще им говориш, какво ще им проповядваш? Ще пееш на хора, които са будни, ще говориш на хора, които са будни. А които спят, няма да ги безпокоиш, ще ги оставиш да спят хората. Ние няма да ги съдим, нека спят. Не безпокой хората, когато спят. Знай, че след 8-9 часа ще се наспи, но едва легнал, той на първия час, ти да идеш да го събудиш. На втория, на третия, на четвъртия, най-малко да спи. Колко часа оставят децата да спят? Майката с каква философия да занимава децата си. Децата спят 9-10 часа. Майката със Сократа занимава ли ги? Какво е казал Сократ? Коя майка

занимава детето си с Платон? Коя майка е занимавала детето си с Цицерона, с Демостена, с гръцкия онзи оратор, или пък с някой от модерните? Тия неща отпосле ще дойдат. Те са потребни тия работи, но не са необходими за детето. Отпосле ще дойдат. Майката говори, занимава се със съществените работи. Тя ще ги занимава с Любовта. Тя ще ги занимава с храната. Ще ги научи какво трябва да ядат. Най-напред като рече да заплаче, то иска да пее. Някога вие имате криво разбиране за живота. Когато детето иска храна от майка си, то започне да пее. И като разумно дете, майка му казва: „Добър певец си мама, хайде сега, ела мама“. Вие (не) разбирате и казвате: „Плаче детето“. А майката казва: „Стига толкоз“. И тя го туря да суче. Плати му. На певците плащат. Майката казва: „Толкоз е хубава песента. Най-хубавото, което имам ще ти дам“. Туря го да суче. Туй дете майката го погали, помилва го и казва: „Какъв отличен певец си. Благословен Господ, Който те е пратил да ми пееш така“. Вие, които не разбирате закона, казвате: „Тази майка как го търпи“. Вие не разбирате езика на децата. Не разбирате думите. Които не разбират сега, трябва да станат майки и трябва да станат деца, за да разберат тази истина. Майката без детето нищо не представлява. На едного казах три изречения: Нивата без земеделец може, но земеделец без нива не може. Грънчар без гърнето може, но гърнето без грънчар не може. Светлината без очите може, но очите без светлината не могат. Светлината създаде очите. Този постоянен напор на светлината. Светлината създаде очите. Очите само възприемат светлината. Светлината е била преди очите на човека. Нивата е била преди земеделеца. Земеделецът отпосле е дошъл. Любовта без нас може, но ние без Любовта не можем. Следователно, Любовта в каквато и форма да дойде, не роптай, приеми я. Може да е най-малката форма, ти благодари на Бога за тази Любов. Ако ти му благодариш, тази малката Любов, тя ще ти достави всичко онова, от което ти се нуждаеш. Тя е като малката ябълчна семка, която расте и се развива, иска се само време. Любовта иде, тя е много внимателна. Иде в най-малката форма. Тя е толкоз деликатна, че не иска като дойде да усещаме някаква тежест. Тя иде в най-малката форма да не би да ни причини някаква вреда. Внимателна е много.

После, след време се развива, става по-големичка. Като стане по-голяма вие започвате да плачете от Любовта. Често плачете от Любовта. Защото формата на Любовта е станала по-голяма. Щом се оплаквате от Любовта, нека формата ѝ да се смени.

Аз съм ви дал оня пример, за онзи турски паша, който бил в едно село във Видинско и останал много доволен от селяните, та им пратил един слон. Пашата мислел, че тия хора могат да го употребят за работа. Слонът седял там и ял, и трябвало да му дават по 70 кг на ден ориз. След две години пашата среща един от селото и казва: „Как сте, доволни ли сте?“ - „Паша ефенди, много сме доволни“. - „Да ви изпратя още един слон?“ Сега правя едно сравнение. Често ти имаш един слон на Любовта, той ти изполял и ушите и търсиш още един да ти изпрати. Мислиш, че вторият слон, който дойде ще ти донесе нещо по-добро. Несъвместимо е. Вторият слон трябва да го туриш на работа. Умът трябва да работи. Този слон трябва да го туриш на работа. Ако не туриш Любовта в себе си на работа, ако себе си не впрегнеш на работа, ти ще си създадеш най-голямото нещастие. Някой път ние сме недоволни, че Бог това не ти е дал, онова не ти е дал. Бог, Който знае всичко, Той не иска да ни направи нещастни. Той не иска да ни изпрати един слон и постоянно да плащаме. Понякой път ние искаме по навик да ни прати и на нас един слон. Ако сме богати е добре, но ако сме сиромаси, слон не ни трябва. Една малка овчица с едно малко агънце е на място, малко и млечице ще имаме, но слонът, който яде 75 кг., не ни трябва. Мнозина от вас искате да бъдете богати. Хубаво е богатството, но ако вие сте богати, вас ще ви припишат най-лошите работи. Ще дойде някой път някой, ще му дадете 100 лв. Той ще ви изпусва. Казва: „Този мръсник!“ В себе си ще каже: „Сто лева ми даде. Милиони има той“. Та всеки ден този ще ви напсува, онзи ще ви напсува, вие се ожесточавате в себе си. Богатите хора защо мразят бедните? Бедните хора сами ги заставят да ги мразят. Не си разбират те от езика.

В новия живот, в който сте влязли, вие се стремете към щастието. Вие не можете да бъдете щастливи, докато не разберете всичко онова, което ви се дава. То е разумно. Каквото и да ви се случи в света, то е разумно. Някой път някой ме пита: „Ти тази

работа не знаеш ли?“ - Знаех, казвам. - „Ами защо я допусна?“ Казвам: Защото е разумно. - „Как е, казва, разумно?“ - Иде при мене, който боледува, има кръвоизлияние, страх го да не умре. Казват: „Кажи Учителю една дума, ще му престане кръвта“. Не е време да кажа една дума. Ако кажа една дума, освен че няма да спре кръвта, но ще тече още повече. Те не разбират. Казвам му: Слушай, ще вземете малко сердава вълна, ще вземете една свещ, ще я изгорите, ще я направите на пепел. И тази, вълнената пепел на върха на една лъжичка ще вземете и кръвта ще спре. Казва: „Лекарите дадоха лекарства, но не спира“. Сега, ще изгорите сердевата вълна, че тя да спре. Сега искат да им кажа друго. - „Не очаквах това. Пък тази пепел какво ще направи?“ Минава ден, кръвта не спира. После направят пепел и наблюдават, че спира кръвта. Аз казвам: Опитайте. - „Сега нас ни е страх пак да не потече“. Рекох: Пак вълна ще турите. Като потече някъде вода механикът коноп има, извади крана, завърти, туря конопа, докато престане да тече.

Казвам: Благодарете на Бога. Трябва да благодарим. Всеки ден трябва да благодарим на Бога. Ние сме същества, които не сме се научили още да благодарим. Да благодарим на Господа, защото е толкоз добър, да бъдем като Него. Обиди те някой. Казваш: „Кръвно ме обиди“. Какво кръвно те обидил? Размърдал въздуха, направил такива дълги вълни, дошли до ушите му, раздрусало тъпанчето малко повече отколкото трябва. Не хлопай силно, тъй тихо похлопай. Казвате сега: „Какво трябва да правим?“ Ами ти, който не си благодарен, не обиждаш ли Господа? И колко пъти! Такива благословения Господ изпращал и Господ не е обиден. Господ може да стъпи отгоре ти и ще остане нищо от тебе. Ти казваш: „Господи!“ Той казва: Дайте му повече. Защо плаче? - Иска повече. Дадат ти три, четири и ние всякога сме неблагоприятни. Господ дава, дава, досега все ни е давал. Ние страдаме от това, че сме така натоварени от това, което Бог ни е дал, че пшкхаме вече от многото даване. Първото нещо: Ще се научиш да благодариш. Който те е обидил, ще опиташ характера си заради Господа. Ще кажеш: Както Господ те е търпял, така и ти ще търпиш. Онзи, който те е обидил ще го търпиш. Може сега ти на него да не се обиждаш.

После отивате и ходите да носите новини, които не са верни, които не сте ги проверили. Проверете една новина верна ли е. При мене някой път дойдат и казват: „Знаете ли какво става на Изгрева?“ - Какво става? Казвам, чуете нещо, разпръвете го. Казвам: На Изгрева става това, което става навсякъде. Светлината грее. Тия хора много хубаво си приказват. Казвате: „Две сестри се скараха“. Ни най-малко не се карат. Понеже едната глуха и другата глуха, високо си говорят. Често съм се запитвал: Ти чу ли това, което приказват? Друга сестра ми приказва за нещо. Казвам: Повикай другата сестра. Питам: Ти каза ли на нея? На нея казала едно, на мене казва друго. Казвам: Викайте онзи. Някой път съм проверявал. Тия сестри, които се карат и като се съберат, тя започва да се извинява. Казва: „Учителю, ще ме извиниш. Чух ги като се караха, но го преувеличих. Тези сестри те не се караха“. Казва: „Малко високо говореха“. Казвам: Как се карат хората? Връщам се назад, докато намеря извора. Двете сестри, които били глухи, които си говорили по-високо, за да се разберат високо говорели. Другата изтълкувала, че се карат. Ни най-малко не се карат. Приятелски се разговарят. Едната казала: „Каква си ти хубостница!“ А пък другата казала: „Колко си мазна!“ Какво лошо има в думата „хубостница“, или в думата „мазна“? Че де е лошото в думата „мазник“? Искате да сготвите малко, нали ще турите малко „мазник“. Казва: „Знаеш да наливаш зехтин“. Че кой не е наливал зехтин? - Няма нищо. Вие от тази школа, по-велика школа засега никъде не можете да намерите. Тази школа е 10 пъти по-хубава отколкото Питагоровата школа. Тия опити ги произвеждаха там изкуствено, а сега всеки ден, сутрин като ставаш ще те изпитат. Няма да мине дълго време, ще те изпитат. Онзи, когото изпитват, да се радва, че го изпитват. А онзи, чрез когото те изпитват, не обръща внимание. Радвайте се, че ви изпитват, защото мъртвите хора никога не се изпитват. Живите се изпитват. Когато човек умре, той се моли на Господа. - „Господи, съживи ме“. Защо умират хората? Понеже не искат да имат изпитания. Господ казва: Турете го. Остават те и ти оставаш забравен. Щом не те изпитват ти ще бъдеш от забравените. Кое е по-хубаво: да ти говорят или да останеш да бъдеш от забравените? Да не те смущават. Казват: „Оставете го. Никой да не му говори нищо“.

Дошъл вятърът и някой казва: „Лъхна вятър“. Събудил се. Че кое е по-хубаво, да те лъхне вятър, или никак да не те лъха? Казвате: „Слънчасах малко“. Няма нищо, че си слънчасал, приел си повече слънце. Човек се грее 1 минута. На едного казват: „Главата ти е гола“. Препоръчват му да ходи гологлав, да му израстнат косми. Докато се приспособиш в началото ще ходиш по 5-10, 15 минути гологлав и ще увеличаваш все повече и повече. И като ходил няколко години, израстнали косми на главата му. Колко време ходил? Казвам: Много хубаво си направил. Много си взел. Казва: „Как да се изпразня?“ Много мъчно се изпразва главата. Напълнила се е вътре. Турям си ръцете отзад. Казва: „Какво правиш?“ - Моя работа. Затвори си очите. Той ги затвори и аз си слагам ръцете по главата му. Той казва: „Започва малко да ми олеква“. Казвам: Така не се ходи на слънце, целият ден гологлав. И ти си възприел повече електричество в мозъка, отколкото трябва. Може да се получи удар. Може да да се турят препятствия. Казвам: Навсякъде човек може да получи удар. Не пресилвайте нещата. Първото нещо: Благодарете на Бога, че ви е пратил на земята. Вие искате да бъдете между ангелите. Ангелите знаеш ли какво послушание имат те? Те работят. Вие мислите за ангелите, че седят. Те са същества на работа. Че ако вие идете между ангелите какво ще правите? Най-малките условия, които им се дават, те го считат за щастие. Вие за да идете при тях, тук на земята трябва да се научите. Ако на този живот, който Господ ви дава не сте благодарни, как ще бъдете благодарни там? Ще бъдете още по-недоволни. Тамън ще ти турят паницата и ще кажат: „Иди свърши тази работа“. Ще се върнеш и ти ще бъдеш недоволен. Щом в небето веднъж си недоволен, ти вече в небето не може да се върнеш. Тук на земята и 20 пъти да направиш погрешка, ще се върнеш. В небето между ангелите, ако направиш една погрешка, за 10 хиляди години не може да се върнеш. Затуй погрешките тук се изправят. Когато изправите вашите погрешки, вие ще станете жители между ангелите. Дотогава, докато не се научите да благодарите на Господа, при ангелите не можете да идете. Да благодариш, да кажеш: „Благодаря за благата“. В ума си имате нещо хубаво. Толкоз хубаво, даже вие не подозирате. Вие даже не сте го сънували.

Та Новото Учение заради вас лично седи, да възприемете всичките, Божиите блага, които ви се дават, да ги реализирате и в постъпките, и в чувствата, и в мислите. Всичко онова, което Бог ви дава, да го възприемете. Всичко, каквото ви се дава от Бога, възприемете го на радо сърце. Нещастни сме ние, защото си позволяваме някои работи. Казвам: Ти питай, туй, което не разбираш. Ако искаш обуца, намери някой майстор, който разбира от обуца, да ти вземе. Ако отиваш да си вземеш цигулка, намери някой майстор да избере. Ако искате да изучавате светлината, трябва да дойдат духовете на светлината отгоре да ви научат по кой начин да възприемете. Кой от вас знае как да гледа? Как гледате слънцето? Слънцето не се гледа направо. Не възприемайте слънцето направо. На слънцето крадешком ще хвърлите един поглед за 1/10 от секундата. Един бегъл поглед. Отдалеч ще погледнеш слънцето. Слънцето действа много силно и много хора може да повредят очите си като гледат слънцето. Светлината не е лоша, но ретината не е приспособена. Вълните на слънцето, които идат, са доста големи. Човек, който иска да гледа слънцето, да го разбира, трябва да има Любов към Бога. Да се заинтересува как Господ създал слънцето, да има Любов към него, да мисли за слънцето като живо същество. Тогава светлината ще ти говори, ще имаш друго понятие за светлината.

Та, единствената мисъл, която трябва да остане у вас е следната. То е новото в света: ЕДНА БЕЗЗАВЕТНА БЛАГОДАРНОСТ. Човек като стане благодарен на Бога, че той е останал да живее. Като се върнеш вечерта, благодари на Бога, че не те е премазала някоя кола. Аз виждам хиляди такива нещастия. Денем може да се случат. Да благодариш, че Бог ни пазил през целия ден при най-лошите работи, които може да се случат, при всичките злини, които може да дойдат, ти си останал. Някои неща допуща заради ваше добро.

Сега искате да знаете защо някои неща се случват. Всичко е за добро. Дотогава, докато вие не почувствувате в себе си един вътрешен мир, вътрешна радост, макар да не разбирате нещата, да ви стане приятно.

Та казвам сега: Сега трябва да създадем една атмосфера, не да създадем, но да не образуваме фронт на Божиите блага.

Има опасност да се образува фронт, да се отбие едно Божие благословение. Всеки един от вас трябва да бъде един проводник на Божиите блага. Вашата работа никога друг не може да я свърши. Ако вие не бъдете един проводник, липсва нещо. В музиката една нота може да липсва. Някой път става замръзване. Един музикант една нота може да липсва, но като се вгледа, вижда че липсва нещо. Да се тури на мястото. Та в живота (има) много малки работи. Ние в живота наместваме работите. Човек е музикално съчетание, което Бог праща постоянно да се коригира. Всички неща да се наместят по местата. Постъпка ли е, мисъл ли е, всяка една клетка да се намести на мястото, тогава ще бъдем свършени хора. Може да ви се говори. В човека има удове, с които Бог е снабдил човека. Човек може да знае какво има да му се случи. Вие имате един уред, който може да ви показва какво ще бъде времето утре. Вие имате уреди, с които може да знаете ще бъдете ли назначен чиновник, или поет, или философ, или музикант. Може да знаете. Едновременно човек всичко не може да стане на земята. Няколко предмета не може да се учат. Когато учиш музика, ще се предизвикат тия центрове, които се занимават с музиката. Щом искаш някой друг научен въпрос, други центрове ще се събудят. Казвам: Сега има една наука, която не допринася туй, което искаме. Ние четем Библията, много мъчно е да се чете. Взело е 1500 години, докато се напише в разни епохи, с разни разбираня. Вие не може да се върнете 1500 години да четете. Тълкувате. Вие четете например Псалмите. Трябва да знаете в какво положение е бил Давид, когато писал Псалмите. Или живота на Авраама. Или тия войни, които ставали във времето на Илия, или във времето на апостолите, или във времето на Христа. Тия работи, за да ги разберете, трябва да се повърнете назад, да пресъздадете туй време и да видите каква е истината в живота. Вие тълкувате всичко от ваше становище. Казвате: „Тъй е казал Христос“. Но Христос го е казал при известни условия. Христос е говорил за рибите, понеже се намирал между рибари, за да го разберат. Когато е бил между земледелци, говорил за семето. Защо говорил на рибарите, за рибите? Какво разбирал под думата „риби“? Под думата „риба“ се разбира: Ти трябва да

бъдеш чист. Трябва да бъдеш в състояние да побеждаваш всичките мъчнотии в живота. Това е риба. В нея ще видиш каква гъвкавост има, ще бъдеш гъвкав. Тя върви навсякъде гъвкава. Ти искаш направо да си пробиеш път на земята. Рибата е много гъвкава. В характера си трябва да имаш нещо гъвкаво. Като рибата да се приспособяваш при всичките условия. Това значи риба. Когато говорил за житното зърно, съвсем друго разбирал Христос. Там няма да бъдеш гъвкав като рибата, ще бъдеш стабилен. Христос, когато изнася идея, за рибата е друга, а когато говори за житното зърно е друго. Вие сега туряте общ знаменател на житното зърно и рибата. Така не може да разберете истината. Някои мисли ще ги поставите по начина на рибите. Някои чувства ще ги поставите по начина на житното зърно. То е философия. Казвам: Благодарете! Едва сега сте влезли в училището, много има да учите още. Много има да учите, но ако не сте способни да учите, тогава какво трябва да правите? Ще турите: Не, способни. Не да спираш на отрицателната страна. Неспособен е всеки, който не учи. Всичко може да ви се даде, но вие трябва да учите. Ако не учите, вие ставате неспособни. Имате въздух, имате всички условия на земята. Единствената спънка е, че вие не учите. Това е най-лошата работа на земята. Единственото място, додето сме дошли сега, е да учим.

Та разсъждавайте сега: Ученикът трябва да ходи в светлина. Трябва да се учите, да благодарите на Бога. Понеже няма да се мине дълго време, няма да се мине повече от 120 години и Господ ще ви повика. Нито един от вас няма да остане тука. След 120 години всички, които сте тук, ще ви повикат. И след 120 години нито един няма да остане на земята. До 120 години нито един от вас няма да остане. Отсега, понеже имате 120 години на разположение, използвайте времето всеки ден. Използвайте времето. Нито един ден, нито един час, нито една минута да не остане неизползувана по възможност. Всяка една секунда има своето назначение. По възможност използвайте, нищо не отлагайте. Да кажете: „Има време“. Така разсъждават, които не разбират Божиите закони. Не отлагайте. Станете сутрин, благодарете на Бога. Имате работа, благодарете на Бога.

Свършите работа, благодарете на Бога. Излезете навън, благодарете на Бога. Направите нещо, благодарете на Бога. Дойдете в къщи, благодарете на Бога. Понаквасите се от дъжда, благодарете на Бога. Духне ви вятърът, благодарете на Бога. Слънцето ви огрее, благодарете на Бога. Каквото и да се случи, навсякъде благодарете. Погледнал ви някой зло, благодарете. За всичко се научете да благодарите. Срещне те някоя мравя, благодарете, че ви е удостоил да срещнете мравята. Благодарете за облаците. Благодарете за дърветата, че ги виждате, благодарете за цветята, че цъфнали. То е един метод. По този начин ще приемете едно благо, което по никой друг начин не може да се приеме. Благодарното сърце приема всичките Божи блага.

Отче наш.

Сега на упражнения!

XVII година.

*28 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 20 април 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

Бележка /на координатора Вергилий Кръстев/
На 13 април 1938 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

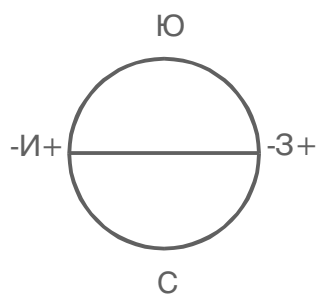
БОЖЕСТВЕНИЯТ ИМПУЛС

Отче наш.

„Фир-Фюр-Фен.“

Ще ви прочета един стих от 10-а глава на Йоана: „Крадецът не иде освен да открадне, да погуби и да заколи, а аз дойдох за да имате изобилно.“

Човек трябва да има една определена посока на своето движение. Една определена мисъл, едно определено чувство. Казва се: Не пожелай. В окултната наука се казва да се убие всяко желание. Да желаеш нещо и да пожелаеш нещо, те са две неща различни. Желанието е един Божествен процес. Желаш. Желай, казва псалмопевецът. Ако убиеш туй желание, в тебе, какво ще желаеш? Да пожелаеш едно желание, на което се радва. Не пожелай неговото желание, не му го вземай. Тогава Давид пожела да вземе едната овчица на онзи, бедният човек. И през целия си живот за това желание той опитва резултатите. Какво нещо е пожеланието? Понякоя път гледам, искате да се разправяте с хората. Казвате: „Ние сме християни“. Аз се чудя. Ти, един невежа човек, ти ще се оправдаваш, че и ти мислиш като него. Невежият не се оправдава, ти не казвай, че си като него. Кажй: „Едно време и аз мислех като тебе, но сега не мисля. Като бях като дете, мислех като тебе. Но сега съм възрастен човек, не може да мисля като тебе“. Ние искаме да покажем, че ние сме правоверни. Ние мислим, както другите хора мислят. Всеки един от вас трябва да мисли, каквото Бог е вложил в него. Да мисли заради Него. Казваме: „Ние вярваме в Христа“. Въпросът не е във вярването, доста хора са вярвали в Христа. Светът не се нуждае сега от вяра. Светът не се нуждае и от надежда. Надежда има в света колкото искаш и вери има колкото искаш. Много вери има. Светът се нуждае от Божественото, то е Любовта. Вие считате

Фиг. 1

Любов е туй, което слиза отгоре. Така трябва да мислите. Щом Любовта я търсите някъде в хората, по земята, това не е Любов. Качеството на Любовта е, че когато тя дойде, тя е изгрев на човешкия живот. Тук имате един кръг, (фиг. 1) това са възможностите. От минус „З“ тук е западът. По какво се отличава западът от изтока? Изток е там, дето слънцето изгрява. Но изток е туй място, дето иде благословието. Туй, което дава е изток, туй, което взема е запад. Следователно, щом ти даваш, ти си изток. Щом вземаш, ти си запад. Трябва да знаеш, този запад за кого е. Този запад може за тебе да е запад, за другите е вече изток. Сменят се нещата. Всяко едно състояние, което човек има, то се сменя. Сега вие мислите, че като вашата Любов към Бога няма. То е едно частично схващане. Запример, по какво се отличава вашата Любов от Любовта на другите? По какво се отличава Любовта на една майка от Любовта на други майки? И двете имат деца, по какво се отличават? Онази майка, която люби добре децата си, тя може да бъде здрава майка. Щом не е здрава майка, тя не може да ги люби. Тази, здравата майка на Любовта, тя дава достатъчно храна на детето си и то не гладува. Щом детето гладува при майка си, то тази майка няма мляко. Защо нямат мляко? Защото Любовта им е малка. Някои жени нямат деца, защо? Защото не трябвало да се женят, преждевременно се е оженила. Всички бързат да се женят. Вие сте изопачили понятието за женитбата. Всеки бърза да се жени. Не бързайте да се жените, не бързайте и да се разженвате. Сега, щом се каже женитба, разбираме дали човек трябва да се жени или не трябва. Женитбата е едно отношение, за да познаеш Божията любов. Ти трябва да изпълниш един закон. Не тъй както ние го разбираме. Женитбата може да я считаме като един закон за яденето. Поне веднъж трябва да ядеш. На физическото поле поне три пъти трябва да ядеш на ден, значи три пъти ще се ожениш. Сутрин ще се жениш, на обед и вечер ще се жениш и

след туй ще легнеш да спиш. Какво разбирате под това? Защото думата „женитба“, тази буква „ж“ значи нещо, което се посажда и расте. Ти извършваш някаква работа, ти се ожениш. За туй съчетание, да се ожениш за някого, ти трябва да дойдеш в съприкосновение с една душа, да познаеш как Господ я е създал. Тази душа, която излязла от Бога, да познаеш тази душа. Как се познават душите сега? Казва Христос: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истинаго Бога“. Ако ти в една душа не може да видиш Бога, Който е скрит вътре и се проявява, защото външната страна, която виждате, то се вижда обикновено, то е човешкият Дух. Когато познаеш Божественото, което е скрито във всяка една душа, то е Божественият живот, който ще даде израз. Ти не може да дадеш цена на човешкото. Запример, аз мога да ви напиша думата „БОГАТСТВО“. Може да произнесеш тази дума. Каква сила има в думата? Казваш: „Богат е“. Думата богатство е отвлечена. Но ако имаш звонкови монети, ако богатството е в звонкови монети, ти вече имаш реалността, ти си по-близо до реалността. Ти можеш да бъдеш богат, но трябва да знаеш как да употребиш това богатство, което имаш. Вие всички искате да бъдете богати, вие искате да имате злато. Не разбирате живота, а туй, което не е. Най-важното нещо в света е Любовта. Второто важно в света, това е животът и третото най-важно в света, това е движението, посоката. Или най-първо трябва да изразиш Любовта. Щом имаш Любов, ти трябва да имаш мисъл. Щом имаш живот, ти трябва да имаш чувствование в себе си, а щом имаш движение, ти трябва да имаш воля в себе си. Ако твоята Любов няма мисъл, ти Любовта не познаваш. Ако твоята Любов не може да придобие живота, и ако твоята мисъл не може да произведе едно чувствование в тебе, ти не си влязъл в онзи свят, по който Господ иска да те учи. Ние разбираме сега и казваме: „Аз вярвам в Бога“. Каква е идеята, която имаме? Казваме, че Господ е отвътре и казваме, че Господ е отвън. Ако е вътре, де ще Го търсиш, на кое място? Или ако е вън, накъде ще търсиш? Трябва да има някаква посока. Ако търсиш Ивана, Драгана, все трябва да знаеш накъде. Когато търсим човека, де го търсим ние най-първо? Аз гледам, когато някой дойде, погледне

те в главата, погледне те в краката. Той иска да се ориентира. Ииска да види първо главата, долу ли е или горе. Краката горе ли са или долу. Веднага гледа и се ориентира. След туй, като се ориентира, вижда, че главата е горе, започва да ти говори. Ти погледнеш един човек горе в главата, после го гледаш в краката, но не знаеш защо го гледаш в краката. Ти го гледаш в краката, понеже хиляди пъти ти давал ритник в миналото и ти сега седиш по-далече, да не би пак да имаш ритник. Вие го гледате в главата, тази глава, знаете ли колко хиляди страдания ти е причинила? Главата на една змия като хване жабата какво прави? Казвате: „Всичко е в главата“. Всичко е в главата и всичко е в краката. На змията всичкото е в главата, но в змията има нещо, и в тялото има нещо. Казвам: Било е време, когато нашата глава не е работила както трябва и краката не са работили както трябва. Вземете тия, мирните животни като овцете. Казвате: „Колко са кротки!“ Но я вижте тези пехливани, кочовете, когато дойдат тези овни, като се изтъпанчат от два далечни краища, че като се затичат, ударят си главите, натиснат се, блъскат си главите, и после пак се изтеглят. Защо? Борят се те, разрешават един социален въпрос. Кой да се ожени по-напред. И който надвие, той се жени по-напред. Когато надвият, той остава за последен. Той пак се бори. Ако той надвие, има право да се жени. Ако него надвият, няма право да се жени. Туй е същият закон. Аз вземам един пример. Вие казвате тъй: „Ако може да гледам една жена“. Как ще гледаш жената? Как се гледа една жена? Сега аз засягам въпроса. Защото човек е този, който мисли, а пък жена е, която чувствава. Следователно, те са два полюса. Най-първо се е образувал мъжът. Мъжът е изгревът. Жената е залезът. Мъжът е началото. Жената е краят. Сега вие искате да знаете кой е на първо място. На първо място е първият, който дава. На второ място е онзи, който взема. Защото този първият, който дава, той на себе си няма да даде. Следователно,

Фиг. 2

той е пръв да дава, но той трябва да го даде на един, който трябва да вземе. Първа е жената, която взема. И тогава те турят този знак на плюс. Аз бих ги употребил така: Това е мъжът. (Фиг.2) Това е жената. (Фиг.3) Първият, е

Фиг. 3

който дава, вторият, е който взема. Но нищо в света не е в покой. Туй движение, което е отгоре, то ще се обърне. Те са две половини. Мъжът, който се движи пръв, той ще дойде до положението да взема. А жената, която първа взема, ще дойде до положението да дава.

Следователно, тази паница, която е пълна, тя като се движи, ще дойде да се изпразни, ако даваш, ще ти дадат. Ако не даваш, няма да ти дадат. Сега вие казвате: „Защо трябва да обичаме някого?“ За да те обичат. Давай, за да ти дават. Мисли, за да мислят за тебе. Не само да мислиш за един човек. Ти може да мислиш как може да му направиш една пакост. Може да мислиш за него добре, за благото му. Та казвам: Аз се отнасям към Любовта, Божията Любов. Ние сме дошли на земята и всичко онова, което Бог ни е дал да го обработим. Дал ни е богатство, несметно богатство ни е дал. Вие седите и мислите какво да правите. На някой богатството седи в гърлото. На някой богатството седи в пръстите, в мърдането на тия пръсти. Той знае как да ги мърда. На някой седи в лявата, в дясната ръка. Ако знаеш така да си мърдаш ръцете (Учителят показва както цигуларят свири) милиони ще дойдат. Ако някой знае с четката да рисува, а пък на някой богатството седи в писането. Имаш едно златно перо, не сребърно, вземи това перо, драци, драци и богатството ще дойде. Ами че, един учен човек мастилото го продава с хиляди. Като вземе едно шишенце мастило, че то струва 10 лева, а той го продаде за 10 хиляди. Но той вземе, че изпише едно шише мастило и го продава после. Това не е ли търговия? А пък онзи, който знае да пее хубаво, въздухът продава. Той ще приеме малко въздух и като го изкара навън, продава го на хората. Всеки иска малко от този въздух да го тури в ухото. Казва: „Ей, че хубав въздух! Да имам в ухото!“ Продава човекът въздуха. 50-60 или 100 вдишки. Всеки един ще плати по стотина лева за малко въздух. Аз ви представям работите по-другояче. Вие някой път ги представяте идеално. Представяте ги в най-простата форма. Казвате: „Много гори сърцето ми“. Казваш, че гори. Разбира се. Ама изгоря ли сърцето? То не само трябва да се запали и да гори, но да гори без

да изгаря. Щом изгаря, работата на пепел става. Една мисъл, която ти имаш, трябва да се смени с друга. Мисълта не трябва да престава. Някой казва: „Едно време какво мислехме! Идеални бяхме. Сега вече не е така животът ни“. Та казвам: Нашият брат, сърбинът, който дойде, ние казваме, че нямаме Любов тука, а този брат като дойде при нашата малка Любов, се стопли. Той казва: „Аз като вашата Любов никъде не съм виждал“. Онези казват, че нямаме Любов. Любовта е нещо особено. Онзи, който не е готов за Любовта, затыпява неговото чувство, той не усеща Любовта. Той мисли, че няма Любов. Но мнозина от вас изгубвате възприятието на Любовта. Вие гледате един човек, той първо ви прави впечатление, след туй изгубвате красивото чувство. Защо го изгубвате? Ще ви приведа един пример. Казвате, има една дума „докле“. „До-кле“, „до-кле“. Едното казва: „Докле“, значи откъде си. На български „докле“ значи почакай, докато си свърша работата. Има две значения. Ние трябва да знаем „докле“. Казва: „кле“, „докле го“. Трябва да разбираш смисъла. Че в езика ни има много думи, които имат двуяко значение. Вие често слушате думата Любов. Любовта това е първият подтик на Битието, на живота. Божественият импулс. То е най-хубавото нещо. Първото нещо, което иде в живота, което създава вселената. Това е този Божествен подтик. И този подтик го наричам Любов. Този подтик като дойде, човек всичко може да направи. Божествената Любов трябва да ти бъде подтик, непреривен подтик като движение, като един извор. Всякога Любовта отдето минава, около нея се започва да растат растенията. Дали тези растения ще разбират, то е друг въпрос, но все ще приемат вода. Все ще възприемат Божията Любов. Казвам: За Бога трябва да имате едно определено понятие. Трябва да обичате Бога. Всичките ви спорове, недоразумения произтичат. Оставете всеки един човек, пред вас, оставете да се изкаже. Било е време, когато вие сте спирали. Казвате: „Чакайте аз да ви кажа, какво зная“. Ти не бързай да кажеш какво ти мислиш, остави го да се изкаже, той какво мисли. Ти казваш: „Чакай да ти кажа аз“. Той казва: „Чакай да ти кажа аз“. След като той се изкаже, изкажи се ти. Чакай да ти каже, тогава ти му кажи. Гледам сега, постоянно някои стари сестри

казват за някоя млада сестра: „Губят си времето, събират, се седят“. Казвам: Когато изгрява слънцето някъде, няма ли да се спреш да го видиш? Аз съм наблюдавал децата като отиват в училище, спират се в някоя градина с узрели круши, ябълки, пък плет има, гледат го, научно изследване правят. Аз вече зная какво изследват тези деца. Най-първо мислят дали градинарят е добър, да даде нещо. Когато го няма, гледат да се качат, да вземат нещо. Турците казват: „Да гледаш хубавото, то е добро“. Какво разбира турчинът? Той разбира: хубаво е човек да си пийне винце. Като пийне малко винце, той става весел. Лошото във виното къде е? Не пий вино, което другите са пили. Туй вино, което опива, хората са го пили. Ние пием някой път виното, което изгубило своите свойства и хранителни вещества. Не пий вино, което изгубило своите съществени качества, сладчината си. Виното, което изгубило своята сладчина, то е за другите и не е за тебе. И ако пиеш туй вино, ще се опиеш. Ако пиеш сладкото вино, няма да се опиеш. Вие пиете от Любовта. Има една Любов, която се е вкиснала. В света съществува една вкиснала Любов. Виждам младите като се влюбят, се вкисват. Казват: „Тази е вкисната Любов“. Неразположен си. Всеки един религиозен човек и той се влюбва. Вие се влюбите в Бога, какво ще правите? Да кажем, вие отивате при един хлебар, в какво ще се влюбите? В хляба му. Докато не ви е дал хляба, вие мило може да го гледате. Вие го гледате, но хляба гледате. Той казва: „Давам ти хляба“. Ти даваш 5 лева, вземаш един хляб. Кой печели? Ти ли печелиш или хлебарят печели? Тия пари ти не може да ги ядеш. Ти като си дал пари - туй, което не се яде, всел си онова, което се яде. Казваш: „Дай онова, което оживява хората, аз ще дам онова, което уморява“. Като отидеме при Господа, ние трябва да платим. Туй е едно нещо, което не ти е идвало на ум. Ново нещо ще ви кажа. Разменната монета при Бога, това са нашите грехове. Ние ще му дадем нашите грехове. Той ще ни даде един сомун. С греховете си ние ще заплатим. Ние плащаме на Бога за хляба, който ни дава, с греховете си. Ние се хвалим, че сме платили. Идеш при Господа, дадеш 5 лева, Той ти даде един сомун. Господ взема тия пари, туря ги в обръщение, дойдеш - пак Му дадеш. Сега, в края на

краищата, кой печели? Не е въпросът в печеленето. Вашите грехове Бог като тор ги туря при растенията. Тор са те. Че трябва цялото Битие да работи, тия грехове да ги превърне, от тях да стане нещо, един плод за ядене. Че един ден ще опитаме сладките плодове на греховете. Това е една необработена материя. Необработена мисъл, необработени желания и необработени постъпки. Сега, вие, като ме слушате ще кажете: „Хубаво, нека да грешим“. Да ви кажа: Грешете, само да имате по 5 лева, да имате да платите при Господа. Не пълни джобове, но да има да платиш. Господ иска като идеш, 5 лева да ги дадеш и нищо да не остане в джоба. Вие искате сега домът ви да е пълен, джобът ви да е пълен, това са непотребни работи. Като идеш дай 5 лева да ги вземе Господ и ще ги тури на работа. Ти вземи хляба и като го изядеш, ще се въздигнеш. Сега трябва да имате мистичен живот, за да разбирате. Вие, ако разбирате буквално, какво ще разберете? Откъде се ражда ревността на хората? От неразбирането на нещата. Ние ревнуваме всякога слабия човек. Ние не ревнуваме, че Витоша може да я откраднат. И да дойде някой да ми каже, че Витоша е открадната, да ми каже да повярвам. Всичко може да откраднат, но не и Витоша. Ако дойдат да ми кажат, че един мой пръстен е откраднат, може. Щом ние се съблазняваме в някого, ние го смятаме слаб, нямаме доверие в него. Тогава какво ще кажете вие в себе си? Дошла една мома, която избягала от дома си. Облякла се в мъжки дрехи, за да си проправи живота, в света. Настанила се в един дом, в един млад момък, който работи. Казват: „Внимавайте, този младият момък, тук има една мома, може да ѝ напакости“. Младият момък казва: „Аз не се интересувам от младите моми“. - „А, казват, преструваш се. Ти се интересуваш.“

Смъртта се интересува от живота. Животът се интересува от смъртта. Смъртта винаги обикаля там, дето има живот. Смъртта търси живота. Животът не търси животът, но търси смъртта. И като я намери там, веднага се спира. Ако вие разбирате онзи велик закон в Битието, ще видите каква е Божествената Любов. Казваме: „Божествената Любов в света“. Като ви говоря сега, аз не искам да разравям вашето минало, вашите разбирания. Аз не

правя въпрос за миналото. Защото гледам, някой казва: „Защо не внимаваш, защо счупи тази стомна, ти ум нямаш ли? Знаеш ли колко пари струва?“ Безпредметно е това. И да гълчиш, че стомната е счупена, тя е счупена вече. Друг път като му дадеш стомната, кажи: „Слушай приятелю, тази стомна е скъпа стомна, бъди внимателен“. А като се счупи, засмей се. Ще купим друга стомна, нищо повече. Туй, което е станало, станало е вече. Направил си една погрешка, направена е погрешката. Ама защо да я направя? Направил си погрешка. Ако аз „О“-то го направя на „А“, какво ще стане? Богатство, богатства. Сега вие минавате за много умни. Аз гледам, някои много напреднали духовно и някой път те ме учат, те какво да правя. Казват: „Учителю, защо всичко това е така?“ Казвам: Аз ще изправя това“. Казвам: Втория път ще го изправя. - „Ама не трябваше“. Казвам: Втория път ще го туря тъй, както трябва. Гледам, не се минава един ден, иде ученият философ и плаче. Защо? - „Боли ме коремът“. Аз го питам: Защо? Трябва да има една причина. Защо те боли коремът? Защото не мислиш право. Когато човек не мисли право, коремът го боли. Когато стомахът правилно не чувствава, главата го боли. Щом те боли главата, причината е в сърцето, щом е анормално, главоболие ще има. Щом умът е анормален, коремоболие ще има. Коремът е външната страна на сърцето. Липсва нещо на сърцето. Изправи чувствата си, веднага ще се махне коремоболието. Сега запример, като ходихме на екскурзия, казвам: Какво нещо е навикът? Често нося един шал. За да не стават резки промени, излизам от стаята, завивам се с шала. Но като излизам, забравил съм, турил съм си палтото, не съм взел шала. И целия ден беше студено, но аз мисля, че шал имам. Като се връщам, търся шала. Намирам го отгоре, оставил съм го. А пък през целия ден все ми беше топло на врата. Седя, разговарям се през целия ден и мисля, че шалът е праметнат. Даже разсъждавам в себе си. Казвам: Как днес моят шал ме слуша, друг път току пада единия край. Аз взема, че го праметна. Днес се е възпитал, никак не пада. Минава ми мисъл и казвам: Чудна работа. Минава ми мисъл, но не правя опита и се радвам. И казвам: Целият ден мина и не се простудих. Мисълта, че имаш шал, дали го имаш или го нямаш, е

друго. Но, мисълта, че имаш шал е реална. И действително този опит съм го правил. Аз имам едно тънко палто, но меко, хубаво. Една зима, студено беше, турям туй, тънкото палто, но магическо. Питат: „Как ходиш с тънкото палто, няма подплата?“ Но аз мисля, че може да ме топли. И като мисля, че може да ме топли, топли ме. Като започна да се колебая, започвам да се свивам. Казвам: Всичко зависи от човешката мисъл. Само трябва да има един обект, върху който да концентрираш ума си нагоре. Опорната точка е Бог в света. Първата опорна точка, в която ние трябва да турим своите основи, да любим Бога. За Бога постоянно ще мислиш. Всякога мисли, че Той мисли за тебе. Другояче, ако мислиш, ти ще създадеш едно нещастно положение в себе си. Мисли, че каквото и да направиш, Той ще го поправи. То не е за тебе добро, но за Бога всичко е за добро. За нас всичко не е за добро. За едно дете е добро само майчиното мляко. Ако ти му дадеш твърда храна, то ще умре, коремоболие ще има. Следователно, Господ ще ти каже: Туй не е за тебе. След време, когато поизрастнеш, тази твърдата храна ще бъде за тебе. Когато ние казваме, че нещата са за нас, те са нашата възраст. Има известни мисли, известни желаня, има известни постъпки, които в дадения случай не са за нас, ами за другите. Следователно, не критикувай никого. Ако седи по-ниско от тебе, кажи: „Туй не е нужно за тебе“. На едно малко дете може да му кажеш: „Тази храна не е за тебе“. Ако седи по-горе от тебе, че той прави някои работи, не се меси. Ние се месим. Питаме се: „Защо Господ създаде света така?“ То не е наша работа. Господ мислил, мислил. Казваме: „Защо Господ е създал света така?“ Ние мислим: „Не можеше ли по друг начин?“ Можеше Господ да го създаде. Та туй, което Бог ви е създал, благодарете. Използвайте вашите богатства. Използвайте колкото сила имате. Понякоя път направете един опит. Вие казвате, че имате вяра в Бога, имате Любов. Направете един опит. Срещнете някой човек и му кажете: „Моля, може ли да ми направиш една малка услуга“. Виж как този човек ще се отзове. Ако добре се отзове, то е хубаво. Срещне те втори, друг, кажи му: „Може ли да ми направиш една малка услуга“, то е положителното и после ще дойдеш до някой banker,

ще кажеш: „Може ли да ми направиш една услуга?“ Ти си слаб, дошъл си до камъка, който е твърд. Ти ще се обезсърчиш, но пак ще започнеш от началото, пак ще правиш опити. Докато този banker се отзове. Ти ще намериш ключа да отключиш. Аз понякоя път съм правил опити. Аз никога не турям в ума си, когато ще тръгна за някъде, че ще пътувам или с трен, или с файтон, или с автомобил. Те са изключения. Аз го смятам, че това са изключения. Може да се случи в 40 години, може да се кача на файтон, но считам, че не е нещо далечно. Реша се да вървя и нищо не турям в ума си. Минава един (с) автомобил и казва: „Качи се“. Казвам: Нямам пари. Той казва: „Не искам пари, качи се“. Питам: Защо този човек ме качи? Някой път се качвам, някой път не се качвам. Защо? Като се кача, понеже някой път сам вървя по пътя, минава един, втори, покани ме. Втори път ме покани, трети път. Платя. Помни, туря в ума си да се кача. Трябва да го спра: Моля ви се, ще ви платя, мога ли да се кача? – „Да казва може, място има“. Казвам: 5 лева? - „А, не“. - 10 лева? - „Не“. - 15 ? - „Не“. - 20, 25, 30? - „Хайде вече“. Казвам: Този човек е много ядлив. Значи, аз му давам, колко? Шест пъти по пет - шест сомунa, значи той изяжда на ден по 6 сомунa, от ядливите хора е. Най-първо му давам 5 лева, за един сомун. Не иска. За два, не иска. За три, седнем разговаряме се. Казва: „Не ми върви. Губят се тия пари“. Питам: Къде дявате вашите хубави чувства, вашите хубави мисли? Къде ги дявате? Къде е вашата младост? Къде са дянати ония възделенните мисли? Човек от детинство до старини трябва да остане една младенческа идея. Любовта не трябва да претърпи никакво изменение. Любовта, каквато е в младини, такава трябва да бъде и в старини. Отвън може да се измени както искате, но в себе си трябва да запазите онова младенческо състояние. Младенческо състояние наричам онова първо състояние, което Бог е вложил. Има една младост, която Бог е вложил. Има една старост, която Бог е вложил. Има една младост, която хората са вложили. Има една старост, която хората са вложили. Казвам: Дръж онова младенческо състояние. Не вземайте предвид как трябва да обичате. Обичайте както Господ дал. Не се месете в Любовта на хората. Или другояче казано: Бъдете отглас на Божията

Любов. Не я делете. Всеки да прояви Любовта си, тъй както Бог му я дал някога. Никога не туряйте лоша мисъл, и без това ще дойдат лошите мисли. Вие трябва да се възпитавате. Една сестра ме гледа. Казвам: Гледайте, но се учете. Защото ще ви изпитвам. Понякоя път тия младите сестри ги обвиняват. Но като няма кой да мете салона, казвам: Научихте ли урока? Я, изметете салона. И те го измитат. Ако накараме някой външен човек, ще му вземе 2-3 часа. Трябва да дадем най-малко 50 лева, а те като изметат салона, чувам музикално нареждат столовете. „До“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“. Чува се като се местят столовете. И като нареждат столовете, аз знам дали новата част нареждат или крайните. Казвам: Аз, ако съм на тяхното място, какво ще направя? И аз ще направя същото. Като идеш гладен, ти ще гледаш хляба. Жаден като си, като идеш при извора, ще го гледаш. Кой няма да гледа извора? Аз като ида във фурната, гледам хората - кой как гледа, приятно ми е. Виждам някои хора, вниманието им е на хляба. Като вземе хляба от фурнаджията, даде му пари и благодари. Вие като отидете в Божествената фурна дайте парите си и не ходете на фурнаджията да му казвате, че хлябът днес не беше добре опечен. Аз говоря за майстори хлебари. Някои от вас искат хляба да е препечен, някои искат да не е препечен. Защо обичате препечения хляб? Някои обичат непрепечения. Малко суровичък.

Та новото в живота трябва да го знаете. Трябва да вземете Любовта като основа, отдето ще се появи Божественото слънце, тогава вие ще намерите вашият запад, ще намерите и себе си. Но, трябва всички да имате един подтик, Божествен подтик. Всички трябва да обичаме Бога. Без Любовта към Бога ние ще останем чужденци един към друг. Единственото нещо в света, което може да ни забележи, единственото нещо, което може да внесе радост и веселие. Виждате, даже един музикант, когато свири, като гледа публиката, веднага в публиката ще намери някого, когото обича и той да го обича. Погледнеш някой като свири погледне нагоре и свири. Като свири поглежда там. Онзи, който е на сцената, който го обича, той трябва да дава подтик. Този, когото обичаш, там е Бог. Онзи, който те обича в тебе, е Бог. Ти, когото обичаш, Бог е там. И онзи, който те обича, Бог е в тебе.

Следователно, ние като обичаме, ние търсим Бога. И нас трябва да обичат. Не само да обичаш, но и тебе трябва да те обичат. Туй трябва да знаете, че като те обичат, ще познаеш че Бог е в тебе. Аз ви обичам, познавам, че Бог е във вас. Вие ме обичате, познавате, че Бог е в мене. Между нас става обмяна. Когато някой иска него да обичат, а той да не обича, то е човешко. Може, но то е човешки егоизъм. Този брат, сърбинът, който замина в Сърбия, научи нещо. Той казва: „Трябва да образуваме една теоцентрична идея, не егоистична“. Значи да образуваме един Божествен живот, на който Бог да е центърът. Не егоистичен, ние да сме центъра в света. Сега ние излизаме от егоцентричния живот и влизаме в теоцентричния живот.

Какво имахте вие, десета страница? За следващия път – 30-а страница!

(Учителят прочете 30-та страница от „Свещените думи на Учителя“).

Добрата молитва.

XVII година.

*29 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 27 април 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

МУЗИКАЛНА ЛЮБОВ

Отче наш.

Пишете върху темата: „На какво да разчита човек най-много?“ –/Изпяхме „Венир Бенир.“/

Да разчита, но да е последователен. Не теоретически. На какво да разчита човек в даден случай? Може да разглеждате на какво да разчита за в бъдеще, но в дадения момент на какво да разчита. Давиш се във водата, на какво ще разчиташ? Или борчлия си. В дадения случай на какво ще разчиташ? Или в голяма опасност се намиращ. На какво ще разчиташ? Болен си. На какво ще разчиташ? Ако си здрав, на какво ще разчиташ? Ако си болен, на умиране, на какво ще разчиташ? Във вас ще се роди една идея, като сте решили въпроса. Човек, ако правилно постави въпроса: На какво да разчита най-много?, той ще има успех. Ако си на умиране, на какво ще разчиташ най-много? Ако си здрав, добре, но ако не си добре, на какво ще разчиташ? Как трябва да разчиташ? Мислете малко, не изведнъж да кажете. Аз още отсега виждам какво ще кажете. Точно определено нещо е. Мярка да ви бъде в даден случай, в един момент, разположен или неразположен, на какво може да разчиташ. Човек, като се разгневи, разчита на гнева си. Като е в добро разположение, разчита на доброто си разположение. Като се обезвери, разчита на безверието. То е един начин. Като има вяра, разчита на вярата. Всичките спънки в живота произтичат от това, че хората не знаят на какво да разчитат. Ти разчиташ на нещо, но то е общо разчитане. В даден случай в момента не знаем на какво да разчитаме. Много пъти човек, като се дави казва: „Ще се удавя вече“. Той мисли, че ще се удави. Някой път в даването може да разчита на нещо. Ще спечели да излезе навън. Може да поставиш въпроса на какво да

разчиташ. Събират се 20 пъти на едно място, няма никакъв надпис. На кого трябва да разчиташ? Трябва един от тия пътища да хванеш. Кой е най-подходящ? На кой път трябва да разчиташ най-много? Всякога в живота човек прави своя избор. Всеки ден вие имате известен избор. Не само между две неща да правите избор, между много неща може да се прави избор. След като направите избора ще видите: той не е направен за вас, както вие искате. Вие ще намерите пътя не такъв, какъвто сте го очаквали. Пък някой път може да го намерите по-добре, отколкото вие сте предполагали. Да допуснем, че вие минавате през една местност, дето човешки крак не е стъпял. Какво ще бъде вашето положение през тази местност? Да кажем, минавате през гористо място, дето човек не е стъпял, вие ще се натъкнете на нови мъчнотии. Сега всичките хора в живота очакват. Всеки един човек мисли, че всичко в живота, както е наредено е само заради него. И човек понякога път се чуди как тъй нещата да не стават, както той мисли. Всеки недоволен мисли, че работите трябва да станат, както той мисли. Като не станат, както той мисли, той се чуди как да не са взели всичко туй предвид и като не станат, започва да се сърди на своята съдба, на провидението. Нещо има да се сърди, мисли че като се сърди, ще му се уредят работите. Вземете, запример, в едно семейство. Домакинята мисли, като се разсърди на домакина, ще ѝ се уредят работите. Домакинята мисли, че като се разсърди, ще му се уредят работите. Но представете си, че уреждането на работите не зависи от нея. Да допуснем, че няма никакви дърва, времето студено, навън е 25 градуса студ. Иде той и се сърди, защо стаята да не е отоплена? Питам: Кой е виноват? Отчасти той е виноват. Защо тя не е предвидила да потърси оттук, оттам. Как тъй да не вземе това предвид, ами седяла, чакала да се уредят работите. Да кажем, в един живот някой път ние виждаме, че работите не вървят тъй, както трябва, понеже ред поколения някои семейства не са предвидили, не са живели, тъй както трябва, и вследствие на това едно от поколенията трябва да изправя погрешките на друго поколение. За, пример, може да се разглеждат ред наследствени черти, положителни или отрицателни. Да кажем в едно поколение някои от дедите си

е позволил да попейва повече винце, отколкото трябва, образувал един навик, който наричат пиянство. Сега по това пиянство има общо съдържание. Въздържанието (е), чрез което хората се мъчат да изправят тия недъзи на миналото. Или да допуснем, че в човека има чувство на стяженолюбие. Кражбата произтича понеже онзи, който обича да краде, в него стяженолюбието е над нормата. Свърхнорма има. В него има такова желание, че той не взема нещата по един разумен начин, но всичко, каквото види, мисли че е заради него. Обича да попишва, да краде. Сега, кражбата още психологически не се знае на какво се дължи. Той има положително чувство, той има силно желание да притежава този предмет, същевременно няма съзнание на справедливост, дали му се пада или не, не разсъждава правилно. Дали туй, което желае му се пада или не. Тогава хората се сдружават, държавата образувала известни закони и за онези, които обичат да усвояват чуждите работи, направила затвор, исправително място за крадците. Всеки крадец като хванат, според тия закони, ще го осъдят. Кражбата може да е малка, за една седмица, за един месец, може за няколко години да го осъдят.

Има три положителни фактора в света. Един положителен фактор на Божествения свят, един положителен фактор на духовния свят и един положителен фактор на физическия свят, които действуват едновременно, положително. Има и три отрицателни, които същевременно действуват. Шест фактора, които действуват и оставят своите отпечатьци върху човека. В даден случай може да разглеждаш въпроса: „Защо не си постъпил тъй, както трябва?“ Ти съжالياваш, че не си постъпил както ти искаш, или може да съжالياваш, че си постъпил тъй, както хората искат. Тъй, както приятелите искат. Или пък може да съжالياваш, че не си постъпил тъй, както Бог изисква. Та ние винаги се натъкваме на три мъчнотии. Не постъпваме тъй, както ние искаме някой път. Не постъпваме както ближните ни искат и някой път не постъпваме тъй, както Бог изисква. Тия три неща се различават. Онзи, Божественият свят изисква най-малко време. Божествено да разрешиш дали трябва да направиш - не се изисква много време. Моментално, в една минута, даже не ти взема една минута.

В една секунда може да разрешиш нещо и всякога решението е правилно. Когато човек постъпва по Божественому, тогава почти изключение няма. Когато ще постъпиш по правилата на ближните, там се изисква най-малко 1 час да мислиш, а пък когато ще постъпиш по своему, както ти си намислил, се изискват цели 10 часа. След 10 часа като си мислил, ти едва ще намислиш дали постъпваш правилно. Ако не мислиш 10 часа, няма да решиш правилно. 10 часа се изискват, за да решиш правилно. Ти ще трябва да употребиш туй време. Сега вие ще кажете: „Защо да е така?“ Защо да е така, да го оставим. Важно е, че е така. Защо да е така, тоя въпрос, може да го обусловим. Вие искате да опечете една пита. Както българите печат, в пепелта заровена. Колко време се изисква да се опече една пита? Все таки не по-малко от половин час трябва. Добре, но ако огънят е слаб, ако пепелта е слаба, тогава ще вземе 1 час. Някой път ще вземе час и половина, а някой път и два часа. Когато хората сгорещят огнището и отгоре, и отдолу се опича добре. Някой път я извадят, че я обърнат от другата страна, заровят я в топла жарова. Да може да се опече цялата се изисква известно време. Или представете си, че имате да топите калай. За да заври водата, при 100 градуса завира, а за да се стопи калай трябва 200 градуса. При 200 градуса се топи. Ако имате да топите желязо, повече от 1000 градуса температура се изисква. А за златото или платината се изискват 1000-1500 градуса топлина. Защо е така? Защото сцеплението на ония частици е голямо, металът, е който изисква голямата топлина, голяма сила изисква, за да ги разедини.

Сега, вие се натъквате. Някой път човек мисли еднообразно. Еднообразното мислене разрешава наполовина работите. Вземете млекопитаещите. В някоя далечна епоха земята е била изобилна с плодове, с растения, не трябвало млекопитающите нито да орат, нито да работят, докато всичкото било в изобилие. Наяде се, легне под някоя круша, спи. Няма какво да прави. Да учи, книги няма, да оре, не мисли. За децата не мисли да ги възпитава: нови дрехи, обуца за жена си, за децата си, каква шапка да й купи, не мисли, за обуца, за юрган, не мисли за креват, за нищо не мисли. Най-после туй животно седне и започне да яде. Господ

изпрати мухи, за да ги накара да мислят, изпраща хапливите мухи. Било време, когато хапливи мухи нямало. По цял ден са дремали. Ушите не са мърдали, но виждат, че по този начин ще се атрофират органите, няма да се развиват. Тогава идват хапливите мухи, като учени хора. Тия животни седели тихи и спокойни, идеалисти, един идеен живот. (Мухите) седнали започнали да правят своите изследвания или на ухото, или на някое тънко място и животното подвижи гърба си, измени състоянието. Тази муха прави своите научни изследвания. Какъв е този предмет? Туй, ученото същество да види този предмет какъв е. Туй тяло какво е и започват млекопитающите да мислят: „Откъде дойде това нещо, че ги безпокои“. Та казвам: Тия безпокойствия тогава причинили мухите в далечното минало. Сега тия мухи не са изменили смисъла. Един ден, тамън ти си се успокоил като туй млекопитающо, мислиш, че всичко е уредено, искаш да си подремнеш, дойде хапливата мисъл в твоето съзнание, наруши всичкото равновесие и тогава започваш да мислиш: „Защо светът така е създаден?“ То е една проява, то още не значи. Една проява е, имате две същества, които постъпват по два различни начина. Мухите правят своите научни изследвания. И комарът дойде на твоята ръка, кацне, прави своите научни изследвания. Мислите ли, че той научно го прави. Туря си хобота и започне да тегли от кръвта: погледне, стане червеничко. Малко е теглил. Една микроскопическа част е взел. Дойде един комар, втори, трети, десети комар. Като изтеглят малко кръв, ти усещаш неразположение, че част от твоето богатство е взето. Кръвта е твоето богатство, усещаш се неразположен. Но, ако вземете един маларичен комар, той ще остави известни бактерии и отпосле у тебе ще се образува маларичната треска. Други малки същества влязат в кръвта. Сега в нашето съзнание, мнозина от вас от миналото има мисли, наслоени бактерии, които се развиват. Яйца има. Цял ден ти се безпокоиш за нищо и никакво. Запример казваш, че трябва да имаме вяра. Някой път има мисли, трябва разумността да помогне. Зароди се една идея в тебе, че ти сега ще умреш, как ще си помогнеш? Идеш при един лекар, той направи своята диагноза, виждаш лекаря не дава насърчение.

Някъде, ако и да те насърчи, казва: „Няма ти нищо“. Ти мислиш, че те лъже, казваш: „Смята ме!“ Казва: „Няма ти нищо“. Преди години иде един свещеник при мене, ходи обикаля всичките лекари, заражда се в него един страх, че той сам не може да остане. Щом остане в къщи, трябва да има някой. Ако иде в църквата, в олтаря, трябва да има някой друг свещеник. Ако е сам, хваща го един страх, иска да избяга. Сам не може да ходи, все трябва да има някой с него. Гледат го здрав, казват му: „Няма ти нищо“. Казва: „Как ми няма нищо?“ Намислил той да напусне свещеничеството. Не може и да иде при някой болен, трябва да има и друг с него. Сам като е, хваща го страх да бяга. Ако има някой с него ще чете молитва, ако няма, не може да чете. Иде при мене и ми казва: „Какъв съвет ще ми дадеш?“ Казвам: Може да ти дам един съвет, но няма да ме лъжеш. Ако ми кажеш истината, ще ти дам. Ако не ми кажеш истината, ще си носиш туй благословение, което имаш, ще го носиш. Господ ти го дал ще го носиш. Казвам: Имаш ли някой човек, с когото си живял и не си постъпил тъй както трябва? Той иска да се изповяда. Някой ще каже: „Аз не зная ли?“ Аз зная, но той трябва да знае. Той, ако не знае. Сега вие разсъждавате. Аз зная цената на английската лира, но ако му дам и той мисли, че е българско петаче? И той трябва да знае. Понеже аз като му дам тази лира трябва да я употреби, тя да предаде нещо, защото онзи, комуто се дава едно благо, трябва да разбира, за да оцени благото. Казвам: Ще ми кажеш. Той казва: „Майка ми живееше при мене. Много ме обичаше. Един ден кипнах и набих майка си, тя умря и оттам насетне ме нападна този страх“. Казвам му: Ще се примириш сега с майка си. Ще викаш майка си, ще се молиш, ще викаш майка си да ти прости. Майка му не му прощава. Рекох: Защо би майка си? Казва: „Кипнах“. Кой ти дал правото да биеш майка си, ти си свещеник? Майка бие ли се? Казва: „Този дявол дойде“. Рекох: Дяволът е дошъл и дяволът останал у тебе. Дяволът те мъчи. Сега, това е единственият случай. От чисто научно гледище аз зная отгде тази болест е дошла. Няма друга причина. Туй може да се докаже. Щом се примирят, ако той се примири с майка си, тя ще има друго разположение спрямо него и този страх ще изчезне. Този страх ние го виждаме в първите хора.

Когато те съгрехиха. Майка му била много добра жена. Той направил прегрешение. Страх има в него. От невидимият свят го посрещат. В държавата, когато един престъпник направи престъпление, държавата го преследва, той се крие навсякъде; та и човек, когато направи прегрешение, невидимият свят го преследва. И първият човек, който не знаеше какво нещо е страх, като съгрехи Адам, този ученият човек, скри се в един храст. Понеже Господ го вика и той не се обажда. После Господ го намери. Господ знаеше в кой храст е скрит. Дойде Той, намери го и като дойде, тогава Адам излезе. Жена му се криеше, защото и тя беше в туй положение. Казва: „Боя се от лицето Ти?“ Защо се боиш? Коя е причината на страха? Защо се роди страха в него? - Че изяли една ябълка. И Ева взела, и той ял една ябълка. Веднага се заражда един страх. Поставено е в една форма, достъпна за човешкия ум. Веднага Бог му казва: Да не си ял от онзи, забранения плод? Страх от него иде. Заражда се не само страх, заражда се една форма на лъжа. Той да се извини, казва: „Онова голямо благословение, което ми направи, онзи помощник уж щеше да ми бъде помощник в рая; онази моята другарка, която ми изпрати, тя донесе тази работа, тя стана причина“. Но това не беше, понеже Адам не може да си помогне ни най-малко. В Адама се тури страхът и тури лъжата в най-малката форма, че той не взе прегрешението върху себе си, но казва: „Ако аз бях сам, тази работа не щеше да бъде“. Но работата не помогна, остана и днес да носим последствията. Казвам: В днешния живот ние не може да се обосновем на ония поколения, както са живяли в миналото. Днес има един момент, трябва да знаем как да постъпим. Новият живот, който иде, изисква нови условия. Трябва да постъпиш по един или по друг начин. Да допуснем, че сега искаме да поставим едно възпитание на хората. Най-първо турят една хигиена, здраво трябва да бъде поколението. Здравето зависи, то се определя чисто биологически. Определя се от момента, от който детето се роди. Този момент, в който се роди, как ще започне дишането, в положителен смисъл или отрицателен. Някои деца се раждат и като се родят правилно започва дишането. Детето ще взема определено количество въздух, което е необходимо за пречистване

на кръвта. Някой път туй, дишането започва неправилно, не се приема достатъчно количество въздух. Кръвта остава нечиста и тогава се зараждат много болести. Съвременните хора дишат много неправилно. Няма ритъм. В дишането има цяла музика. Ще видите онзи, здравият човек, като спи, спи като ангел. Всичко върви тихо. Той диша така хубаво, че мислиш, че е умрял. Някой път има запъване, хъркане, ужасно е това хъркане. Някои хора като хъркат, може да се чуе на 300 метра отвън. Сега може да кажете, че не ни интересува хъркането на хората, но много видове хъркания има. Речеш да мислиш, започваш хъркането, не става мисленето правилно. Искаш да постъпиш добре, хъркане има, не става музикално. После да ви приведа едно изяснение. Не всички може да се ползват от едно изяснение. Да вземем из музиката едно обяснение. Всинца не сте музикални, не разбирате философията на музиката и обяснението не е ясно. Ти вземаш един нормален тон. Нормални тонове са тия, които нито се понижават, нито се повишават. Казвате: „Той се е понижил“. Не е лошо да се понижи човек, нито е лошо да се повиши. Има нормално състояние, дете човек нито се повишава, нито се понижават. Има нормални тонове, които трептят само повишени, понижение не може да стане. Те са няколко, малко са. Някои трептят и повишени и понижени. Други трептят само понижени. А други само повишени. Питам сега: Кое е онова, което заставя един тон да измени своето нормално състояние, да се повиши? Да кажем повишавате „до“. Какво му предават с повишението на тона? Този тон вече е минал в понижено състояние, той придобива мекота, а в повишено състояние той придобива сила. „До диез“, ако понижите, той ще придобие известна мекота. Та казвам: Някой път зависи, трябва да повишавате тона, за да придобиете сила, някой път трябва да го понижавате, за да придобиете мекота, която е необходима. Музиката като възпитателно средство ще употребите. Отлични свойства има. Ако така не разбираш музиката, а искаш само да се повишаваш. Щом се повишаваш, ако един железар знае само да калява желязото, той ще добие един резултат, ако научи закона и да разкалява и да закалява. В единия случай туря желязото в огъня и го туря във водата. Още

философията на туй не знае, но знае, че като се изважда от едното състояние и се туря в другото, закалява се. Има и други подобни методи за закаляване. Разкаляването ще го нагорещи. Като го нагорещява, то се разкалява само по себе си. Но за да закалиш едно желязо, изисква се доста материал да изгори, доста време взема. В себе си имаш известна мисъл, която трябва да се закали. Или имаш едно чувство, което трябва да се закали, или имаш една постъпка, която трябва да се закали. Понеже външните условия изискват туй закаляване, тогава, ако си музикален лесно, няма нищо да ти струва, моментално само ще зърнеш, ще стане. По Божествен начин ще стане. Или сега аз забелязвам някои певци. Много певци има, на които им трябва сила на тона. Трябва да ги закалят, трябва да повишава всичките тонове и той само прави усилие, но той прави само усилието на желязото. Туй само за желязото е вярно. Искаш да закалиш едно дърво. Как ще го закалиш? Като желязото ли? Или пък искаш да закалиш една своя мисъл. Как ще я закалиш? Като желязото ли? Не като желязото. Сега, онези от вас, които искат да пеят, щом в даден случай ти се безпокоиш дали ще вземеш вярно или не, ти не разбираш закона на пеенето. Безпокоиш се, имаш предвид, че ще те слуша някой, ще ти се смее. Като изучавам пеенето, мене ме интересува аз сам как пея и аз сам се слушам. Трябва да ида между същества, които да не се интересуват от моето пеене. Ще ида при дърветата. Дали правилно пея или не, те са снизходителни, казват те тъй: „В нас живот е, който образува музиката“. Те са само едно отражение. Като ида между тях, както и да пея, те няма да ми кажат нито дума или добре пея, или зле. Ако сте между дърветата, как ще пеете? Вземете друго. Има една Любов на музиката. Всички музиканти, които не успяват, нямат музикална Любов. С музикалната Любов, както на желязото е необходимо огън, защото ако на желязото няма огън, не може да се закали. Огън трябва и на музиканта, който свири или пее, той трябва да има музикален огън. Музикална Любов аз я наричам. Щом имаш Любовта на музиката в себе си, на певеца, ще може да закалиш гласа си, да туриш сила на гласа си. Може да туриш и мекота. Без туй, каквито и усилия да правиш, постижение не може да имаш. А

пък може да имаш и музикална Любов, но трябва да знаеш как да закаляваш. От железарско гледище колко време трябва да държиш желязото в този огън? После, като туриш желязото във водата, колко време трябва да го държиш? Трябва да разбираш законите. Има закони определени. Няма да го държиш 4-5 часа вътре, желязото, в огъня да се стопи. Онези железари имат мехове, те ще усилят огъня. Сега аз ви дадох две сравнения. То е само да дойдем до правата мисъл. Искам да пеете, вас не ви трябва желязото, но ви трябва музикална Любов. Ха сега, как ще започнете закаляването? Искате да вземете верен тон „до“. В понижено, в нормално и в повишено състояние. Ще започнеш от нормалното състояние най-първо, защото ако един музикален тон не може да го понижиш и ако не можеш да го повишиш, то значи не може да разполагаш с неговата сила. Ако една своя мисъл ти не може да я закалиш, да й дадеш мекота, ти ще претърпиш известно фиаско, несполука в живота. Мнозина трябва да говорите музикално. Като започнете, с кой тон започвате говора си? (Учителят каза високо: „Какво искаш?“) - Кой тон е? (Учителят изговаря ниско: „Какво искаш?“) - Кой тон е? „Какво искаш?“, нормален тон ли е? Понижен ли е или повишен? Основният тон, с който започваш речта в даден случай, ще определиш дали тона ще го вземеш нормално, дали повишено или понижено състояние. Понижено разбирам да туриш мекота. Меките тонове са събирателни, а пък онези, силните тонове, разпръскват нещо надалече. Когато искаш да изпратиш далече, ще дадеш повишен характер на речта, когато се молиш за един човек дали ще оздравее или не. Веднъж бях при едно семейство, дето разположение имам спрямо всичките. Беше заболял хазяина на дома. Сестрата иде, уплашила се, иде при мене и ми казва: „Учителю, Иван си отива. Иван се е разболял“. Аз седя и болестта на Иван не ме интересува. Казвам й: Ще му мине. Не си е свършил работата, как ще си замине? - „Три деца имаме, поне да отгледаме децата, да станат големи!“ Аз отивам при болния, той изгубил съзнание, едва диша. Турих си ухото наблизко и слушам, че чете една молитва, която той знае и още като слушам, гледам той взел правилно тона, нормален тон взел. Аз се усмигнах и отстъпих. Казвам: Ще

оздравее. Чете си молитвата и много добре я чете. Казвам ѝ: След 2-3 дни ще оздравее, ще оздравее, нормален тон е взел. Съзнание има в него, моли се и се моли правилно, както аз бих желал хората да се молят. След няколко деня той беше вече здрав. Казвам: Вие как четете молитвите? Някой от вас като четете молитва, не вземате верен тон. Изисква се верен тон да вземете. Невидимият свят е много възискателен. Музикално трябва да четете. Не е проста работа да се моли човек. Най-първо ще вземеш, верен тон. Ако не вземеш, ще те върнат назад. Ще вземеш втори път и ако не е верен, пак може да те върнат. 10 пъти ще четеш молитвата и виждаш, че няма отговор. Сега има такива учители, които казват: „Моли се Господ ще те слуша“. Ако Му се молиш по всичките правила на музиката, ще те слуша, но ако не се молиш, молението ти ще остане тук на земята, до другия свят няма да иде. Или казано: Молитвата ти трябва да бъде изпратена с Любов до Бога. Без Любов ти не може да вземеш верен тон. Музикалната Любов трябва да вземе участие в молитвата. Тия работи вие не ги знаете. Мислите, че и без музика в рая може да влезете. Не, не. Без музика в рая не може да влезеш. Човек, който не е музикален, в рая не може да влезе. Той не може да влезе. Може да го зърне на прага, но не може да мине. Можеш да слушаш един оркестър и в салона да бъдеш, но да станеш член, да пееш в хора или да свириш в оркестъра, не можеш. Ако си добър певец, може да вземеш участие. Ако си отличен певец, ще те вземат, но ако не си, ще те оставят. Вие се приготвявате да идете в оня свят. Но за оня свят как ще идете, като екскурзианти или ще идете там да се установите? Отива някой във Франция за една-две години, да вземе своето образование. Друг иска да се пресели във Франция. Казвам: Вие отивате да се преселите в оня свят, да напуснете земята, или отивате за 4-5 години да прекарате и пак да се върнете? Две положения различни. Но в единия и в другия случай трябва да изучавате французкият език. Ако знаете френски език, ще свършите, ако не знаете френски както трябва, не знаей дали в някой французки университет ще ви дадат правото да свършите, ако не знаете добре езика. Сега вестниците писаха, че един българин взел премия, за един красив французки език в

академията. Прославил се един българин. Не французин, но българин.

Сега другото положение. Мнозина казват: „Господ да ми даде големи дарби“. Че, Господ дарбите ги дал още в началото. Всеки човек като се ражда му дал дарба. И повече от това не може да му се даде. Сега се изисква условия да се развие туй. Трябва да знаеш туй, което ти е дадено, да го развиеш. Онова, което ти е дадено, не си развил, как ще ти дадат ново. Новото ще те отвлече от целта на живота. И най-първо трябва да упражнявате, да видите силата на човешката реч. Някой път минавате през някоя местност и ви лаят кучета. Някъде тия кучета се нахвърлят отгоре ви. Не е много приятно да те лаят кучетата, но ще упражниш гласа си, ще започнеш да им говориш. Ще им говориш като на хората и те ще започнат да омикват. Има един начин, дават ухо. Ако ти си попаднал, най-първо те си държат опашката в едно положение. Щом вземеш нормалния тон, те започнат като камертон да си клатят опашката. Като започнеш да говориш, започват да си клатят опашката и след туй някой, който не разбира езика, хвърля камъни. Те избягат като хвърлиш, но после те пак се опълчат и се нахвърлят още по-силно. Представете си сега, че една мъчнотия е едно куче, някой я създаде, лае те. Какво трябва да правиш с тази мъчнотия, с едно куче, което те лае? Ако му хвърлиш един камък, кучето ще стане по-лошо. Какво трябва да правиш? Да му говориш. Допусни, че в тебе има една мисъл, че ти човек няма да станеш, ще умреш - всичко отрицателно. Какво ще направиш на туй куче в тебе, че ти човек няма да станеш. Значи в дадените условия може туй състояние да е право. Хванал си кривия път. Този път по който вървиш, ти никъде няма да излезеш. Тогава ще провериш верно ли е туй нещо, което ти се казва. Ако е верно, върни се назад. Взemi правият път. Едно правилно разрешение, а някъде просто трябва да отхвърлиш тази мисъл. Казваш: „Ще умрем“. Не, няма да умреш. На какво основание? Не съм създаден да умирам, създаден съм да живея. В Бога няма желание аз да умирам. Ако Бог допуска аз да умра, то е по единствената причина, че аз не върша Неговата воля. Кога уволняват един чиновник? Уволняват

го, защото не си върши работата. Щом си върши работата, не го уволняват. Щом дойде човек да умира, онези от невидимия свят трябва да имат някакъв повод да го уволнят.

Сега да се върнем към основната мисъл за музиката. Сега, представете си, че ви дам да проучвате песента „Махар Бену“, да я изпеете по всичките правила, понижено и повишено, да ѝ предадете и мекота и сила. Не да измените същественото, да я повишите в един тон. Защото някой път музикантите изменят. Много пъти от една гама в друга гама поставят, но работата не се свършва. Дали е в „до-мажор“ или в „ла-мажор“, „до-минор“ или в „ла-минор“, в която и да е гама, трябва да се пее. Най-хубавите са които, минават от една гама в друга. Запример, ако аз мина от „до-мажор“ в „ре-мажор“. Какво е гамата? Два диеза. Но това са технически работи. Повишеният тон на „ре-мажор“ в дадения случай показва, че онова, което пееш, трябва да дадеш сила на движението. В „до-мажор“ ти се въртиш наоколо, спирално, както някои деца прашките си въртят, а като пусне камъка на прашката, то е вече „ре-мажор“. Сега туй между вас да остане. Трябва да го проверите. „До-мажор“ вие дълго време трябва да го опитвате и трябва да го пуснеш, за да образуваш „ре-мажор“. Най-първо трябва да разбирате в двата диеза - „ре-мажор“. Ами ако са два бемола? Защо с два диеза е „ре-мажор“, а с два бемола е „си-миньор“? Музикантите си имат правила. Ние сега влизаме в една техническа област. Онези музиканти, които са образували гамите, са имали нещо предвид. Имали са определена идея. Практическа идея за постижение. Турили са един път. Инженерите чертаят от едно място, друго място, имат съображения. Най-малката права линия е да излезе на добър край. Първото нещо, когато пеете, трябва да имате музикален огън. Сега това не изключва всичко онова, което знаете. Вие понякой път се спирате и казвате: „Аз това зная“. Но знанието във вас трябва да се организира, да расте. Много пъти знанието може да е така разхвърляно, че ние не може да го използваме. В цигулката онези, които вземат най-първо лъка, от единият край до другият край прекарват лъка силно. Да натиска лъкът. То е един метод. Децата както започват - с натискането. С натискането на ръката може големите виртуози

да го правят. Детето щом натисне лъка, излиза един неопределен тон. То не знае как да натиска. Като свири на цигулката трябва да остави ръката свободно да тегли, само тежестта на ръката като минава е достатъчна. Някои учители по музика искат да чуят гласа. Тихо трябва да свири, да се научи онова дете. Някои от вас, когато пеете имате желание гласът ви да бъде силен. Гласът ви може да бъде силен, ако започнете от тихото. В природата всички неща започват тихо. Силният глас, той е експлозия някъде в дадения случай. В природата виждаме изгрева на слънцето. Светлината иде слаба, после се усилва, усилва, докато дойде до изгрева на слънцето. Та винаги дръжте в себе си туй усилвателно положение. Да кажем, вие имате едно песимистично настроение, болен сте. Да допуснем, че имате една обикновена простуда. Употребете музиката да видите за колко време ще оздравеете. С музика може да се лекува. Тъй на настинката, на простудата започни да ѝ пееш. Ако пееш, в 24 часа ще иде. Най-много три дена. Тъй музикално попей на тази простуда. Българите често имат един метод, който аз го харесвам. Той седи в следното: Те като знаят, че човек трябва да пее, те го разтриват: понеже болки има, като го разтриват той пее „олеле, олеле“, и като го разтриват хубаво, оздравее човекът. Понеже пее „олеле, олеле“ натиснат и оздравее човекът. Някой след като го разтрият мъчно оздравява. Казвам: Ти може да направиш музикално една разтривка. Как бихте пели? Как бихте пели на настинката сега? Може да ми отговорите: Туй ни остана сега, всичко свършихме, това ни остана. Пък като станете сутрин, как започвате? Откъде трябва да започнете? Сутрин като станеш, поне една песен малка трябва да съчините. Кой как стане, казвате: „Какво ще се прави днес?“ Значи никъде не сте ангажирани. Щом сте ангажирани вече, ще се уловите на работа. Какво ще се прави днес, значи никъде не сте ангажирани още.

Сега сте дошли в една област на малките постижения. Аз съм правил опити. Свириш някоя песен, вземеш „ре“ свободно. Ако вземете „ре“ свободно на струната „ре“ и на струната „сол“, тия два тона се различават. Едновременно „ре“-то може да го вземете на „сол“ струна на 4-ия пръст. Ще направите повече

усилие. А пък може да го вземете и свободно, без никакво усилие, но всякога един тон, дето вземат участие човешките пръсти, ако вземете „сол“ без участието на пръстите има един резултат. Имате „сол“, „ре“, „ла“, „ми“. Може да вземете един тон с първия, втория, третия или четвъртия пръст. Те се различават. Ония тонове в музиката, които се вземат с първия пръст имат достойнство. Тия, които се вземат със средния пръст, с големия пръст, давам им стойност. Придобиват ценност. Тези, които се вземат с третия пръст им се дава красота. А тези, които взема с малкия пръст има практическо приложение. Всичките ония цигулари, добрите цигулари, като свирят, този, малкият пръст играе. Има практическо приложение. Ако малкият пръст не играе, както трябва, то нещата практическо приложение нямат. Онзи пианист като седи, мърда пръстите си. Четири основни тона ще вземете. Вие даже не знаете какъв основен тон представя първия пръст. От първия пръст излизат известни тонове в музиката. Те са специални работи. Някой път, ако се занимавате с философията на музиката, ще ги разберете. Вие сега ще кажете: „Да ги знаем“. Тя е много дълбока работа. Аз ви казвам сега. Хималаите, виждате ли тия върхове? Дали ще идете там или не, все таки е хубаво да го желаете. Англичаните, французите, германците от колко години искат да се качат. Мъчно, трудно е. Онова, което Бог вложил във вас, вие трябва да направите едно усилие да развивате, всичките дарби, чувства и способности, които имате. Понеже тия дарби, чувства и способности вас ви са необходими. В другият свят, дето идете, ще зависи от степента на вашето развитие. В оня свят, в който отивате, не искат невежи хора. Невежеството никъде не помага. Учението навсякъде помага. В този свят и в другия. Онази наука, която ни води към онзи, истинския път на самовъзпитание. Човек да благодари на Бога за всичко онова, с което Той го е одарил. Трябва всички да съзнавате какво богатство Бог вложил във вашите умове, какво богатство е вложил във вашите сърца. Някой път вие мислите, че никакви дарби нямате. Пък това не е верно. Сега всичко, каквото ви говорих, може да

развиете темата: „На какво да разчита човек най-много?“ Разчитай на онова, което Бог е вложил в тебе.

Добрата молитва.

XVII година.

*30 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 4 май 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

УЧАТ И СТРАДАТ

Отче наш.

Чете се темата: „На какво разчита човек най-много?“

Когато се развива една тема, трябва да има едно естествено положение. Един художник, да допуснем, че иска да рисува. Той избира една точка, откъдето да разглежда предмета, да го рисува. Вие искате да наблюдавате един предмет. Трябва да си изберете една точка, откъдето да разгледате този предмет. Да кажем, искате да говорите, трябва да знаете отде да започнете. С глагол ли да започнете, със съюз ли, с някое прилагателно, с местоимение, със съществително или с някое причастие. Цяло изкуство е. Онези, които изучават ораторството изобщо, вземат предвид тия неща. Ораторът е добре осведомен за своята реч. Онези, които не се карат както вас, казват по вдъхновение. Някои отделят вдъхновението, но вдъхновението е най-разумното, вдъхновеното влиза (в) правилната реч. Някой поет пише нещо отлично. Ти го заучаваш да го декламираш. Като че тази реч излиза от тебе. Тук друго същество се е намесило. Ти само изразяваш онова, което той е изразил. Много пъти, ние когато мислим, някои мисли имаме, които ги изразяваме, но не са наши. Та казвам: На какво човек да разчита? Много пъти говорим за нещо, което не знаем. Вземете един съвременен човек, който свършил гимназия, може да ви разправя за водорода, за кислорода, за азота, за въглерода. Той разправя. Вие казвате: „Я направете един опит“. - „Опит не може да направя“. Някой може да разправя за музиката. Отлични теоретици има за музиката. Казвам: Я изпей нещо. Не може нищо да изпее. Теорията знае много добре. Дойде да се приложи музиката, няма една вътрешна опитност. В живота сега има три неща в сегашното съзнание. Човек трябва да има посока, то е едно движение. После, туй

движение трябва да има съдържание, трябва да има и смисъл. Сега, кой от вас не е чувал за посока? Но ако в живота ти не знаеш посоката на живота. Идеш в живота и не знаеш посоката, в какво направление трябва да се движиш. Запример, когато дойдоха кристалите в земята скриха се, не излязоха на повърхността, долу се скриха. Дълго време седяха, докато изучиха много работи. Сега като говоря за кристалите, мисля че имаме отношения с разумни същества. То е отчасти така. Тази книга, Библията, само по себе си няма съзнание за разумност. Тя не съзнава, че е свещена книга. Онзи, който чете знае, че нещата не са вътре в книгата, а излизат от един свещен източник. Или друго обяснение да ви дам: Вземете светлината. Ние виждаме в кинетическо състояние как се проявява, но светлина има. Друго състояние, положително състояние. Допуснете, че вие имате кибритена кутия със светлина, която е турена в главичките на всяка една клечка. Един човек може зимно време, един невежа да носи тази кутия в джоба си, да каже: „Какво ми струва“. В дадения случай всяка една клечка може да го спаси от някоя беда. Той ще запали клечката, ще запали огъня. Вие имате една мисъл. Не знаете в какво отношение тази мисъл може да ви помогне. Казваме: „Да вярваме в Бога“, но изучавали ли сте динамичната вяра? Вие казвате, че имате вяра. Имате някаква болка в крака си някъде. Казвате: „Имам вяра“. Казвам: Приложи вярата си. Казано е: „В това, което повярваш, ще бъде“. - Повярвай, че не те боли. Ще престане болката. Туриш мисълта си, болката не престава. Защо не престава болката? Защото условията, които причиняват болката не са се премахнали. Причини има. За да изцериш една болка, ти най-първо трябва да намериш причината, след туй да видиш средата, през която е минала и какъв резултат е произвела тази болка. Само тогава ти може да се справиш. Тогава ще ви приведа онзи пример от Севастополската война. Във Варненско минава един французки войник, който разправя на един българин нещо на френски. Разправя му: „Иска мляко. Българинът казва: „Кажми на български да те разбере“. Французинът разправя на френски, но българинът му казва: „Виждам, че си добър човек, но кажи да те разбере“. Той показва с ръката си, че дои крава. Този

българин бил доста умен човек и той разбира какво иска да му каже, иначе ще си помисли: Какво иска, защо си дърпа пръста? Някой път пеете една песен, който е досетлив, веднага ще знае, а друг ще каже: „Какво се е запял този, какво размърдва въздуха, какво безпокои хората!“ Ако сте от добрите певци, ще ви слушат. Ако сте от недобрите певци казват: „Какво се е разкряскал от 10 часа, не знае ли, че трябва да се спи“. Казвам: Има известни мисли, които нас може да ни безпокоят. Запример, думата „старост“. Вие често започвате да казвате: „Остарях“. Защо употребявате думата „остарях“? После казвате думите - „обеднях“, „разболях се“, „неразположен съм“. Произнасяте тия отрицателни думи и очаквате нещо. Като кажете: „Остарях“ какво ще стане? Днес кажеш „остарях“, утре „остарях“ и един ден усетиш, че си остарял. Казваш: „Това е то, човек трябва да остарее“, но нищо не е разрешено. В една школа както сте вие, имате много познания - от миналото натрупани. Ние съвременните хора страдаме всички от излишни познания. Не, че са излишни познанията. Ти тръгнеш на екскурзия, вземеш една раница, напълниш я с храна и я туриш на гърба си, но това не е екскурзия. Ще туриш до около 5-6 кг на гърба си, до 10 кило. Да туриш повече кило не се нагърбвай, вече си се натоварил трикратно като туриш 30 кило, до туй място, до което отиваш. Носиш, нужни са запаси. Сега по-умните хора взимат товарни животни и ги натоварват. Ти няма да тургаш в торбата повече багаж отколкото трябва. Сега вече има далеч повече багаж, отколкото трябва. Седиш и мислиш, какво ще се прави след 20 години и затова целия ден ти се осигуряваш, за да може като остарееш добре да живееш. Тук въпросът не е добре

Фиг. 1

да живееш. Ти като остарееш трябва да живееш, но има два начина. Ти като остарееш, никак няма да живееш. Ако остарееш и поумнееш, тогава разбирам. Но, ако остарееш и не си поумнял, съвсем другояче се развиваш. Да кажем, имате такава една линия. /Фиг. 1/ Дайте тия линии на някой геометрик, той веднага ще ги включи някъде. Нищо в природата не е без смисъл. Един художник може да намери мястото на тази линия. Един художник

може да нарисува. Един геометрик и той може да ги употреби. Онзи, който нищо не разбира, ще мисли, че това са като разхвърляни кости. Онзи, който разбира може да ги сглоби и да образува цяло същество.

Сега вие казвате, че Господ създал света. Когато Господ създаде света, вие не бяхте там. Като го създаваше Господ, ние не бяхме там. Това подразбирам, съзнанието да е било будно. Да кажем, когато някой път слънцето изгрява, ти спиш. След като изгрее слънцето твоето съзнание ще се пробуди. Сега някои казват: „Трябва човек да бъде религиозен“. Какво значи човек да бъде религиозен? Неговото съзнание трябва да се пробуди за живота, че живота има по-възвишен смисъл. Религията, е която иска да осмисли земният живот, да го постави при по-добри условия, защото в материалния живот ние живеем в една гъста среда, в която човек постоянно изгубва. В материалното поле постоянно трябва да се бориш за своето съществуване. Вземете едно растение, което е посято в земята. Най-първо има борба в почвата. Да пробие гъстата материя и да изважда храна. Другата част е турена във въздуха, за да приема храна от един по-възвишен свят и туй растение след като расте, даде своите плодове. То разчита на окръжаващата среда. И за да се развива, трябва други животни да дойдат да му помогнат. Ние понякога път казваме, че растенията не са разумни. Много са разумни. В растенията има голяма вяра. Едно растение като създаде плода, турило заплата в плода. Туй, което ние ядем, то е заплата. То казва: „Посей костилката“. Тази обвивка около семената, то е заплатата. Какво ще ти вземе, посей костилките, на тия плодните дървета. Най-първо малките мушици, птиците са вземали тия костилки и са ги посявали. Сега хората дошли на тяхното място. Но хората сега ядат плодовете и някои посяват костилките, други не ги посяват.

Та казвам: Да дойдем до човешката мисъл, всяка една мисъл. При днешното възпитание на хората вие казвате: „Остаряхме“. На 45 години казваш: „Остарях“; на 50, 55, на 60, на 70, на 80, на 90 години. Като станеш на 90 години какво имаш, какво си разбрал? Казвате: „Той е вече столетник, на 100 години“. Какво е придобил? Човек си остава какъвто е в началото, такъв е и в края.

Малките деца като се раждат са безпомощни, трябва майката да вземе участие в тяхното растене. Когато остарее човек, дойде по едно време в крайния предел, той пак остане малко подвижен. Сутрин с бастуна си стане, тури го на земята, за какво мисли? - „Остарях, остарях“. Върви с бастуна и си мисли: „Остарях, остарях, ще се мре, ще се мре. Остарях“. Какво показва: Ще се мре? Ще умрем, ще влезем в един нов свят, дето условията са похубави. Остарях, значи поумняваме. Нека разсъждаваме за живота. Сега под думата „старост“ разбираме, че си изгубил силите си. Млад си бил, имал си идеал, сега казвате, че животът се изменил. И както виждам, някои от вас сте започнали да повтаряте: „Остаряхме“. По лицата ви чета. Даже някои от вас по един път на ден го произнасят. Някои не са започнали още да го произнасят, някои го произнасят по два пъти, по три пъти. А по лицата като ги гледам, някои го произнасят до 10 пъти. Старият човек трябва да се научи да се подмладява. Смисълът на старостта е подмладяването. Старият трябва да се учи. Старите хора трябва да бъдат най-добрите слуги в света. Най-добрите ученици трябва да бъдат младите. За ученик, ако търсите, търсете млад. Ако за слуга търсите, търсете стария. Така ли е сега? Сега са турили все младите хора да слугуват, а старите ги турили да се учат. Размесици са нещата. Старият човек като го туриш да се учи, той е недоволен. Старият човек на 70-80 години да го учиш, той се бунтува. А да туриш младия да слугува, той не знае как да направи тази работа. Той ще се намери в едно противоречие. Та казвам: Младият трябва да вярва в Бога, за да се учи, старият трябва да вярва в Бога, за да слугува. Старият ще разбира наредбата в света, онзи Божествения порядък. Ние когато дойдем да говорим за Бога, трябва да имаме една свещена мисъл. Някой път, като дойдем до името Божие, ще бъде свещено да имаш само едно мнение. Всеки, който се е опитал да има две мнения за Бога е имал страдания. Всичките страдания в живота произтичат от двете мнения за Бога. И всичките благодати и добрини произтичат от едното мнение за Бога. Някой, който страда в себе си, да знае това. Да каже: „Две мнения имам за Бога“. Вие вземате някой път и разглеждате въпроса за злото. То не е философия. Философски

разгледано, злото има съвсем друго предназначение. Злото, което съществува в човешкия живот, то са известни сили в природата. Ние не сме ги употребили както трябва и вследствие на това, дошло злото. Но няма такова зло, каквото ние мислим, то е наше разбиране. Писанието казва тъй: „Аз съм, Който творя доброто и злото.“ Тъй е казано в Свещеното Писание. Какво трябва да разбирате. Ако вие не разбирате свещения смисъл на думите, ще кажете, че Господ прави зло. Не, онзи чук, който играе върху камъка, добро ли е това? Онзи седи със своя чук и откъртва от някоя канара някое парче, добро ли прави? Че, ако дойде някой сега със същия чук и го приложи върху тебе да откърти нещо, добро ли е? Но човек не се нуждае от тия чукове. Онези, които изучават философията на живота казват: „В един голям камък като откъртиш, всяка откъртенa частица ти е приятел, че се е освободила от канарата“. Значи, ти като откъртиш едно малко парче, туй малкото парче се радва. Понеже се ражда самосъзнанието, че трябва да живее отделно. Казвам: Туй, отделното парче на някоя планина, остава ли на планината? Започва да се търкаля и дойде в долината. След хиляди години ще се преобрази. Какво ще стане с малкото парче? Какво ще стане с една семка? Ако една семка поставите на място, дето може да се развива, ще образува едно растение. А пък, ако не е на мястото, няма благоприятни условия, ще се спре нейното развитие.

Та, понеже вие сте дошли на земята да се учите, две положения има. Най-първо трябва да имате предвид да се учите. Всеки ден част от времето ще употребите за учение, а част от времето ще употребите за служене. По този начин ти ще се освободиш от вътрешната дисхармония, от вътрешното неразположение и ще станете добри, разположени. Има случай, ти седиш, ставаш и не си разположен. Когато ти дойде едно състояние, каквото и да ти говорят, сърдиш се, не искаш да говориш: „Не съм разположен“, казваш. Какво трябва да разбираме под думата „неразположение“? Да кажем, един човек на когото челото е такова (първата линия от чертежа). Този човек не разбира противоречията. Тази линия е магнетична. Тази линия води по пътя на най-малкото съпротивление. Ние в природата страдаме,

понеже вървим по пътя на най-голямото съпротивление. Умният човек не трябва да иждивява своята енергия, той трябва да търси пътя на най-малките съпротивления. Да кажем, ние ще си зададем въпроса: „Като умрем къде ще отидем?“ Никъде няма да отидеш. Той сега мисли, че като умре, ще иде някъде. Никъде няма да отиде. Той си създава една идея. Той не знае. Трябва да знаете, че сте тук на земята, има едно тяло. Като умреш, ще излезеш из тялото и тялото ще се развали. Той не знае каква е идеята. Той изгубил това понятие. Ти като живееш физически, по Бога живееш, като умреш, пак в Бога ще живееш. Казвате: „Как ще живея?“ Представете си, че вие сте богаташ, който има 100 милиона. Или представете си, че вие сте сиромаш, който има само 1 лев в джоба си. Богатият казва: „Аз имам с какво да живея“. Сиромашът казва: „Аз нямам с какво да живея“. Ти не разсъждаваш добре. Животът седи ли в парите, които имат? Стоте милиона, това са резултат на умствения живот на човека. Тези пари няма да му донесат живот. Стоте милиона не носят никакъв живот в себе си. Единият лев, който има в джоба си, ни най-малко не показва, че той е сиромаш. Сега вие седите и казвате, че един човек е даровит. Този, даровитият човек е разработил дарбите, които Бог е вложил. Онзи, който не е даровит се подразбира, че той не е работил върху дарбата си. Вие седите и казвате: „За какво сме дошли на земята?“ Човек трябва да знае. Дават един пример, той е следният: На един железничар, машинист къщата била близо до железопътната линия. Бащата карал един локомотив. Гледа един ден, неговото дете играе на железопътната линия. Иде машината. Той извиква на детето си: „Лягай!“ То като чува баща си, ляга и машината минава отгоре. Не се спира да пита „Защо трябва да лягам“. Детето ляга и тренът минава отгоре. Ние сега седим на Божествения път и Господ казва: Лягай! Ти казваш: „Защо да лягам?“ Лягай и нищо повече. Като мине тренът отгоре ти, стани тогава и разсъждавай защо трябва да лягаш. Ние искаме да разрешим въпроса защо трябва да лягаме. Щом баща ти казва: „Лягай“, лягай! Щом баща ти казва: „Ставай“, ставай! Сега казвате: „Защо трябва да мислим?“ Трябва да мислим, понеже мисълта е единственото средство, чрез което ние можем да постигнем

нещо. Трябва да живеем. Под думата „живот“ - трябва да чувствуваме, да оценяваме своята мисъл. В живота си да оценяваме мислите си. Ако мислиш, и в живота си не оценяваш своята мисъл, ти си на крив път. Всеки ден, всеки един от вас трябва да бъде благодарен. Като стане сутринта трябва да благодари, че има хубавите условия да живее добре. Виждате времето е малко облачно. Но барометърът показва, че ще се подобри. Аз имам един барометър, той не разсъждава, но от снощи прави цял един кръг, близо 360 градуса. От най-лошото започва тази стрелка. Качва се, качва се и гледам, дошла до 99; още 1 градус има, отива към хубаво време. Върти се стрелката. Ако дойде някой път да гледа часовника като обикалят стрелките, казва: „Какъв е този часовник?“ Този часовник показва времето. Ако ще се развали времето, часовникът ще се обърне обратно и започва да се върти назад. Като дойде от другата страна, пак дойде 100 градуса. Отдясно като дойде показва хубавото време. А като се обърне отляво наляво, показва буря, земетресение.

Та казвам: Някъде се движи човек? Ако се движи отляво надясно, ще има съвсем други резултати, ако се движи отляво надясно, ще има съвсем други резултати. Ние казваме, че човек трябва да започне с Любовта. Любовта е отляво. Ти ще започнеш с Любовта и ще вървиш към истината в живота, защото истината е посоката на свободата, която ти търсиш. Правата мисъл е в истината. Там са ония, най-хубавите условия, при които можеш да постигнеш всичко онова в даденият случай. Ето аз какво разбирам постижение: Аз съм жаден човек, един пътник. Така в долината на един километър има един хубав извор. Какво ще постигна? Ще постигна това, че като ида при извора, не че (ще) стана най-добрият човек, най-ученият, най-здравият или най-красивият, но в даденият случай, ще придобия онова, което е необходимо. Понеже, ако не задоволя своята жажда, тази жажда може да стане причина да се спра в живота. Казвам: Всякога, когато имате една жажда в себе си, ти искаш да бъдеш певец, намери извора на певачеството, нищо повече. Казваш: „Да отложим сега“. Не отлагай. Да отложиш аз разбирам, ако влезеш в една кръчма, отлагай, не пий. Но, ако идеш при извора, пий. Щом влезеш в кръчмата, отлагай! Не пий от

онова, което кръчмарят ти дава, защото това са два порядъка. Кръчмарският порядък е човешки. Други са предназначенията в природата, дето Бог създава нещата. Всяко нещо е направено за наша полза. То е предметно учение. В кръчмата всичко е направено в полза на кръчмаря. Туй е разликата. Тогава да ви приведа друго. Един отива, запознава се с кръчмаря. Той имал 20-30 бъчви с най-хубаво вино. - „Какво искаш?“ - „Налей едно кило“. Днес едно кило, утре едно кило, казва: „Иване, ти си много добър човек. Майстор си, много хубаво пиеш“. И все го потупва по гърба кръчмарят. Всичко пропилил. Един ден закъсал, продал всичко, няма нищо, идва в кръчмата. Има един голям кош с череши. Нямам пари. Рекъл да вземе една череша. Казва му кръчмарят: „Чакай, не се вземат тия череши така“. Направи му това впечатление, че кръчмарят докато той имаше пари, даваше, а като няма, казва: „Всичко изпоядох“. Кръчмарят му казва: „Иване, не си за тук, гледай да си търсиш късмета на друго място. В кръчмата не може да (се) идва на вересия. Аз не може да ти дам“.

Питам: Ние как ще устроим един живот? Ще си устроим ние един живот по подобие на кръчмаря или един живот по подобие на Бога. Аз ще ви покажа тогава лошите условия. Вие ще кажете: „Един кръчмар не може да се освободи от лошите последствия“. Всичко може да стане. Сега ще ви покажа, че от лошите последствия ние не може да се освободим. Мене ми разправяха преди няколко време. Един касапин, който се е занимавал с клане на говеда, на агнета, имал (три) деца. Едното наскоро родено, на около 6-7 месеца, а другото на 5-6 години, а по-голямото на 7-8 години. Един ден голямото братче казва на по-малкото: „Да ти покажа как татко коли агънцата“. И то му отрязало гърлото. Детето не мислило какви последствия ще има. Хваща братчето си, взима ножа и му показва. Като го заболяло, започнало да вика, да реве. Като се задава майката, по-голямото рекло да бяга, пада и се намушва на ножа. Майката в това време къпела детето и като чула вик го оставила в коритото. Като се върнала и то се удавило. Ние сега мислим, че ако сме касапи, ще уредим живота си. Лошият живот не може да донесе щастие на човека. Лошите мисли, лошите чувства и лошите постъпки никога не може да

донесат добро, туй трябва да го знаете. В живота една лоша постъпка може да ти бъде за поука. Но добро никога не може да донесе.

Често хората изучават човека. Физиономистите като (изучават човека), изучават живота. Всичко трябва да се изучава, за да видите какво ви липсва. /Фиг. 2/ Някои от вас го носите на вашето чело, пък някои не сте работили върху търпението. Някои виждам, че сте работили върху философията. Вашето чело е

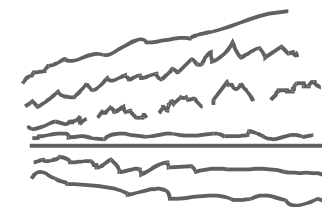

Фиг. 2

развито там. Някои от вас виждам, че върху музиката сте работили. Някои от вас сте работили върху математиката. Знаете добре да смятате. Някои от вас в смятането ви няма. Някои от вас върху реда и порядъка сте работили. Някои от вас порядък нямате. Като дойда във вас, всичко е разхвърляно. Столове, маси, покривки не са турени

както трябва. Като влезеш в една къща дето има ред и порядък, всяко нещо е на място. Или пък може да изучавате човека по почерка. (Учителят взима една от темите). Този брат, който писал това е оптимистичен. Този човек е много припрян, енергия има,

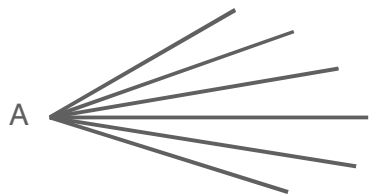
подем има, въодушевление, динамичен е. Жар има в себе си. А друг като пише, той започва така: (Учителят показва линиите.) (Фиг. 3) Когато пишете, гледайте да бъдат прави линиите, да имате посока на движение. Ще пишеш право, за да имаш права посока. Онези, източните народи пишат отдясно

Фиг. 3

наляво. Китайците пишат отгоре надолу. То е все същото. Европейските народи пишат отляво надясно. Правилното писане е отляво надясно. Значи, от мъчнотиите към по-добрите условия. От неразумното към разумното ние отиваме. Сега, аз ви представям, тия работи са като лъчи разпределени. Те имат общ център. /Фиг. 4/ Ако те произтичат от едно такова тяло, де е въпросът? Ако имаме една обща плоскост да кажем плоскостта АВ, законът е вече друг. Това са лошите условия на живота. Тук са лошите условия на живота. Следователно, трябва да знаеш какво

отношение, каква енергия трябва да имаш. За да постигнеш нещо, при тия лошите условия, воля трябва да имаш. При горният

Фиг. 4

чертеж постиженията са полесни. Та всеки човек като вярва в Бога, ще постигне нещо. Като не вярва, пак ще постигне. Като вярва ще бъде богат. И като не вярва, пак ще бъде богат. Сега, онзи, който не мисли ще каже: „Като вярваш, ще бъдеш богат с радости, а като не вярваш, ще бъдеш богат със скърби. Като вярваш, ще бъдеш богат със здраве, а като не вярваш, ще бъдеш богат с болести; пак си богат“. Всеки ден ще има нещо да ви занимава ума. И страданията ви занимават еднакво, както и радостите. Някой от вас казва: „Защо трябва да вярвам?“ Ако искаш радости, вярвай. Ако искаш страдания, не вярвай. Ако търсиш добър живот, тури Любовта. Ако ли пък търсиш нещастие в света, тогава вземи пътя на безлюбието. Два пътя има, по които човек може да върви, казвам философски. Казва някой: „Ще бъда безверник“. Два резултата има. Защото и в безверието има вяра. Когато казват хората, че той се е обезверил, човек се е обезверил в едно, а започнал да вярва в друго. Аз съм привеждал този пример. Отива един господин при един богаташ, по Бога му говори: „Заради Господа - му казва - дайте“. - „Иди, казва, да работиш. Той, Господ не обича просяци. Ти ходил ли си при Господа?“ Казва: „Господ ме прати при тебе“. - „Господ с тебе ли ще се занимава да те праща при мене, върви си по работата“. Този, като излязъл, казва: „Ти не искаш да слушаш Господа“. Отива, купува си един револвер. Малко пресилено е обяснението. И след 4-5 месеца влиза при същия богат човек и му казва: „Скоро давай, аз ще те претрепам“. Казва: „В кого вярваш повече? Аз преди време дойдох тук без револвер, не вярвам в Бога. Сега Господ ме прати при тебе с револвер да изпълниш Неговата воля. Ако не изпълниш волята Му, ще те претрепя“. Този пример аз го привеждам и като ме слушате, някой може да каже: „Какво иска да каже?“ Защо иде насилието в света? Мислите ли, че един

баща, който насиллил сина си, че синът ще постъпи с баща си другояче? Аз имам един пример, може да ви го приведа. Туй се случило във Варна. Един баща, който обичал да потупва своята другарка, всякога когато потупвал другарката си, той имал едно момченце и то плачело и казвало: „Татко, не бий мама!“ Бащата някой път го слушал, някой път не го слушал. Минават се години - 10-15. Дохожда един ден и бащата иска да бие жена си. Момчето става, хваща баща си за ръката и казва: „Татко, не ти позволявам в мое присъствие да биеш мама“. Бащата ми разправяше този случай: „Като ме хвана за ръцете този синко майчин, като клещи. Той докато беше малък се молеше“. И бащата казва: „Започнах да мисля и казвам: Прав е. Какъв пример давам на сина си“. Значи един ден и той ще почне да го налага по същия начин. Силният си позволява. И няма да мисли право ли е или не. Казвам: Наказание трябва да има в света. Аз съм за всичко, което съществува. Но да те бие един умен човек, един добър човек е благословение. Но да те бие един лош човек, то е едно проклятие. Да те одумва един светия, то е едно благословение, но да те псува един лош човек е едно проклятие в света. Понякой път Господ ви наказва в света и вие се възмущавате. Радвайте се, Божието наказание е едно благословение. Ако Господ е обърнал внимание да ви наказва, показва, че Той мислил заради вас, че от вас може да стане нещо. Ако вие роптаете, не разбирате Божия път, ако мислите, че Бог ви наказва, за да ви измъчва, нямате понятие за Любовта, която има към вас. Сега се спирам върху един морал. Човек да се възнаграждава веднага. Защото има три вида бойове. По мисъл може да те бие човек, по чувство може да те бие, и трето – по постъпки. С всяка постъпка може да те бият. Та някои от вас мислят: „То е бой“. Едно слово заради вас, туй е бой. Някоя постъпка на физическото поле заради вас - туй е бой. Казвам: Ние трябва да се откажем от нашите лоши мисли. Трябва да се откажем от нашите лоши чувства и от нашите лоши постъпки. Те са един материал непотребен. Не че е бил непотребен по-рано. За камъните е чука. Но този чук е стар метод. Не трябва да се приложи на човека. Един баща ще каже: „Синко, направи това“. Така може да го каже. Ако си Драганчо може да каже: „Драганчо,

иди на нивата, впрегни воловете, изори нивата. Вземи книжките и иди на училище“. Ако си музикант казва: „Гледай да пееш хубаво, гледай да слушаш хубаво учителя“. Какво ви коства? Някои от вас имате този метод. Кой е сега правилният начин? Как ще кажеш? Кой е правилният метод? Питаш един човек - Искаш да ти покаже пътя. Ти си странник, той е овчарче. Кой е правилният път? Как ще го извикаш, как ще се обърнеш към него? Един англичанин ако е, ще каже: „Моля“. Българинът как ще каже? Аз съм наблюдавал. Българинът ще каже: „Хей, момче, кой е пътят?“ А един англичанин ще каже: „Моля, може ли да ми покажете пътя?“ Сега някои поддържат, че трябва да бъдат праволинейни. Какво разбирате под думата праволинейни? Представете си, че вие срещнете този овчар и го питате. Вие разговаряте и така да снимат за филм. Тебе ще те озвучат. Твоят глас ще бъде озвучен какво си казал. И този овчар ще бъде показан. И като се разглежда филма, един ден те ще питат: „Защо попита „Хей, момче!“ Питам: Как трябва да отговорите сега? Ако някой от вас е умен, трябва да седнете при този овчар, да кажете: „Много хубаво място е. Стадото е много добро“. Ще го попитате, ще се разговаряте 5-10 минути с него и след туй ще кажете: „Може ли да ми направите една услуга? Вие сте запознат с местността, може ли да ми покажете пътя?“ Вие понеже сте практичен, ще кажете направо. Не, ще седнете, ще се запознаете с него, ще си поговорите и ще кажете: „Много ми е приятно, че се запознахме. Ако дойдете в града някой път, елате у дома“. Ако не постъпиш така, като го извикаш, той може да ти каже такава дума! Някой на теб ще ти каже: „Не постъпи добре“. Гледам и в религиозните хора, и те нямат обръщение. Някой път религиозните хора много се молят. Аз съм привеждал този пример. Един баща искал да направи сина си религиозен. Завежда детето си в църквата. Молят се по евангелски, коленичили. И като коленичат, проповедникът чете и като започне от началото на Битието, как създал Господ света. Започнал да се моли 15-20 минути, половин час и повече. Като се молили така, детето пита: „Татко, свърши ли се?“ Минало се още половин час и бащата казва: „Синко, той е в пустинята още“. Христос казва: „Не мислете, че в многословието Господ ще ви слуша.“ Ти си жаден

или ти си гладен. Бог е вложил в тебе един дух, Бог е вложил в тебе една душа, Бог е вложил в тебе един ум, Бог е вложил в тебе едно сърце; кажи онова същественото към Него. Като се обърнеш към Баща си, кажи: „Татко, моля Ти се, помогни ми“. Като вярваш, не Му казвай кога да ти помогне. Ти ще имаш Божията помощ. Човек трябва да бъде вътрешно искрен. Вътрешно как ще се моли на Господа? Ти имаш понятие какво нещо е молитва. Молитвата е най-хубавото отношение, което човек може да има към Бога. Може да се тури каквато и да е дума. Най-хубавото отношение към едно същество, което считаш, че е разумно, че е добро. Може да ти направи една малка услуга в дадения случай, тъй да я направи, че да бъдеш доволен. Тогава, ние се явяваме при Бога, ти се молиш и казваш: „Ти, Господи, днес не ме послуша“. Тогава ти не вървиш по правият път. Ти не мислиш правилно. Господ вече ти отговорил. Че ти преди да се помолиш, Той ти даде, Той накара слънцето да изгрява. Даде ти въздуха, даде ти баща ти, майка ти. Всичките условия, които имаш, всичко туй зависи от разположението на Господа. Ще имате друго възражение. - „Ами онези бедните?“ И богатият може да стане беден. Ял, пил, развалил си стомаха, турил го лекаря на диета, казва: „Няма да ядеш, ще постиш два деня, три деня“. Ще му дадат храна да яде такава, която лесно се смила. Този, богатият човек, който се е научил да яде много пищна храна му се вижда ограничение. Тогава богатият човек казва: „Как ще взема храната?“ По правила ще я взема. Та сега Бог ти е турил ограничения, всички вас ви е ограничил, не сте на една степен на развитие. Отношението на Бога към всинца ви не е еднакво. Той желае след хиляди години ние да станем свободни. Туй е целта. Христос казва: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш.“ Съвършени ще станете, умни, добри, да се изпълни душата ви с Любов, със знание, със светлина. Да се изпълни вашият дух със свобода. Да сте свободни във всичко, каквото желаете. Но в тази свобода да не ощетявате никого, което правите да бъде добро, да бъде за Слава Божия. Да бъде добро за ближните и за вас. Това е разумният човек. Сега тъй като ви говоря, вие се сравнявате. Искаш да пееш, като чуеш подобър певец, някой път не може да те въодушеви, казваш: „Аз не

мога да пее“. Всякога, когато слушаш, който и да е добър певец, ти се радвай, понеже всеки добър певец внася нещо ново. Като срещнеш един добър човек, радвай се, че си го срещнал, радвай се, че не си като него. И ти ще бъдеш като него. Като видиш един богат човек, радвай се, че си срещнал един богат човек. Да имаш ясна представа. Като видиш една череша, една круша, една ябълка, ти не желай да бъдеш като този човек, но радвай се да имаш ясна представа. Радвай се да видиш слънцето как изгрива. Радвай се за всяка книга, която четеш. Радвай се на една дума, която идва до твоето ухо. Радвай се, че Бог ти е турил една слушалка. Вие искате да имате радио сега. Едно радио колко струва? Едно хубаво радио струва 25-30 хиляди. Има такива по-прости, по-евтини, но разликата е в гласа. Казваш: „Ще имам едно радио!“ Туй, което слушаш не е ли радио? Ами ако бяха затулени ушите? Какво може да се сравни с човешките очи, онова благо, което имаш? Погледнеш небето, виждаш всичките звезди, всичката растителност наоколо, онова благо, което донася светлината. Ти седиш при тия богатства и казваш: „Какво богатство аз имам?“ То е несметно богатство. Цял един свят е отворен. Може да ходиш навсякъде - 20, 30, 40, 50 години всичко това го виждаш свободно, за билет нищо не плащаш. Ако плащате по един лев за всяко нещо, което сте видели, знаете ли на ден колко трябваше да платите? На ден, ако видиш 1000 неща, ще платиш 1000 лева. Необходимо е да ги имаш. Ако видиш 10 000 неща, десет хиляди трябва да платиш. Ако сметнете тогава 1000 лева за 100 дена правят сто хиляди лева. За 300 дена, 300 хиляди лева бюджет трябва да платите. Всичко това ни се дава даром. И при това сте недоволни. Сега неразбиране има. Като влезете в духовният свят и там ще видите облаци. Като влезете в оня свят, вие ще видите кой как е живял. В оня свят - да ви дам едно обяснение, като идете в разумния свят, всеки е взел билет. Ще види колко печели. Ще види, някому се паднали 10 000 лева, някому 20, 30, 40 хиляди, а на одного се е паднал милиона. Един като влезе по музика, ще види какво знае да пее. Ще изпее само едно куплетче от 3-4 реда „Цвете мило, цвете красно“. Друг ще изпее някаква си ария. Аз съм превеждал този пример за Паганини.

Минава той покрай един стар цигулар, 85 годишен. Едвам му държат краката, едва държи цигулката. Мисля, че е бил много способен човек. Паганини като поглежда цигулара, взима цигулката и изведнъж започва да свири. Образува се една голяма тълпа и той като свири, всички започват да турят в паничката на стареца. Паганини свири и се напълва копанката с пари. Бедният цигулар казва: „Синко, защо не дойде по-рано?“ И този цигулар свири, но копанката е празна. Когато свири Паганини, копанката се пълни.

Казвам: Ние имаме един живот, дето копанката е празна. Трябва да дойде Паганини и да покаже начин на свирене. Някой казва: „Аз съм добродетелен човек“, а при това е нещастен. Добродетелният човек всякога трябва да бъде щастлив. Защото доброто, това е плод на Божествената Любов. Всички благодарете на Бога, че имате една отлична глава, че имате отлични дробове. Благодарете на Бога, че имате едно отлично сърце. Благодарете на Бога, че имате едно отлично благоутробие, един отличен стомах. Благодарете за всичко. Като станеш сутринта, благодари на Бога. Като станеш, погледни на ръката си. Цяла книга е това. Всичкото благородство, което Бог е вложил в моя пръв пръст, аз желая да го проявя. Всичкото благородство е в първия пръст. Като хванеш първия си пръст, кажи: „Аз искам да бъда благороден“. Като хванеш втория пръст, всичката справедливост в света е там. В третия пръст е всичката красота, която съществува в света. Всичките разумни работи, практически направени - вземане, даване, това е малкият пръст. Като хванеш най-после палеца си, ще кажеш: „Туй, което Бог е вложил в моя палец, неговата сила няма равна. Той носи всичките блага. Всичките блага, които има в пръстите, той ги носи“. (Учителят дига пръстите си). Те сега като се събират са сила. (Учителят събра всичките си пръсти). Тъй като се съединят, значи всички са съгласни в едно. Или искаш да бъдеш справедлив, съедини палецът и средният пръст. Искаш да обичаш хубавото, съедини палецът и третия пръст. Искаш да постъпваш практически, съедини малкият пръст и палецът. Казвате: „С тия ли работи трябва да се занимаваме?“ С какво трябва да се занимаваме тогава? Ако ти си написал една поезия, няма кой да я чете, каквото си написал? Надраскате там

нещо, но ако никой не го чете и твоята мисъл, ако не влезе в живият свят, или ако ти си направил едно добро, в какво седи доброто? Давам един плод някому. Но, ако този плод комуто съм дал, е мъртъв човек, това не го ползува. Всеки един плод, даден някому, след като се изяде доброто, което си направил трябва да влезе, да даде плод. Всяка една наша мисъл, всяко едно наше чувство и всяка една наша постъпка трябва да дадат един хубав резултат. Някой път погледът може да бъде мътен. Защо става погледът мътен? Защото няма благородство, защото няма справедливост, защото няма красота. Искаш да имаш един поглед благороден, красив, справедлив, ще се свържеш, това е едно радио. Ще си подигнеш ръката нагоре. Това са антени. Казвам: Господи, всичко онова, което ти си вложил в нас, да бъде. Ти показваш пръстите си. Казваш: „Господи, всичко онова, което си вложил, искам да се прояви в моята душа“. Туй показва като си дигнеш ръцете нагоре. Седи един приятел, дигнал си ръцете нагоре, иска да нарисува една картина. Казва: „Не ми се харесва“. Горе, ръцете, туй значи. Ако ги изнесеш ръцете напред, туй е динамически. Казваш: „Животът е велик“. Животът е направен велик. Ние казваме: „Трябва да се обичаме“. (Ръцете на гърдите). Най-първо ще покажеш в какво седи Любовта. Да си доволен само от Любовта. И като помислиш, веднага да светне, да се запалиш. Един ден като проявиш Любовта, веднага да се образуват няколко хиляди градуса топлина и светлина. Вечерно време като кажеш „Любов“, навсякъде да стане светло, да стане топло. Като влезеш в една къща, дето хората са замръзнали, веднага да стане топло. Като кажеш „Мъдрост“, веднага да стане светло. Като кажеш „Истина“, веднага всички болни да станат от леглото, да се освободят. Тогава животът има смисъл. Всяка една добродетел, това са билети. Като произнесеш името на една добродетел, ще имаш блага. Аз ви говоря, това е хиляда и една нощ. Един брат като се оженил, иде и ми разправя за жена си. Казва: „Особена е, бамбашка е“. Всинца все сме бамбашка. Аз сега от моето гледище му разправям, той казва: „Не може, не разбирам“. Нима ние тук разбираме Волята Божия? Господ с хиляди години ни говори, ни говори, но не разбираме. Учените

хора след като свършат четири факултета, казват: „Няма Господ“. Този учен човек разбрал ли е, че няма Господ? Отде намерил, че няма Господ? Еди кой си автор казва, че нямало Господ. После една жена казва, че иска да бъде свободна. Синът иска да бъде свободен. Синът не може да бъде свободен, докато бащата не е свободен. Дъщерята не може да бъде свободна, докато майката не е свободна. Ако причината е свободна и резултатът ще бъде свободен. Ако причината е ограничена и резултатът ще бъде ограничен. Ако, ние вярваме в един Бог, който не е свободен, който ни е Господ - той не е Господ. Ние вярваме в един Господ, който е свободен, който всичко може да направи. Следователно, ти като вярваш в Бога, ти ще придобиеш същата свобода. Ако ти вярваш в Бога, туй което не е, ти сам ще се ограничиш. Казвам: Сега какво е новото вярване? Днес кое е новото вярване? Ти ще се научиш да обичаш Онзи, Който те обича, Който всякога те е обичал. Ти ще се научиш да имаш добро мнение за Онзи, Който всякога е имал добро мнение за тебе. И ще се научиш да имаш добро мнение за Онзи, Който всякога те е освобождавал от всичките неприятности на живота. Ти трябва да имаш добро мнение за Бога. Туй е философия. Ако ти не може да се научиш да обичаш Онзи, Който те е обичал, Онзи, Който всякога ти е мислил доброто, Който всякога имал добро мнение за тебе, тогава какъв човек може да бъдеш ти?

Та казвам: Вие сте тръгнали по този път. За придобивките втори път ще продължим.

Тайна молитва.

XVII година.

*31 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 11 май 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

ДОБРОТА, РАЗУМНОСТ, ЛЮБОВ

*Добрата молитва.
„Бог е Любов.“*

Било е време, когато светът не е бил такъв, какъвто е сега. Предполага се какъв е бил света. Нито едно от живите същества не знае как е бил света. Ще кажем: „Да си представи човек“. Но как може да си представи това, което не е виждал? И на слепия човек можеш да му говориш за светлината, той може да си представи, но каква ще бъде неговата представа в сравнение с представите на оня, който има зрение? Често казваме: „Трябва да се живее“. Животът в сегашната форма се различава от животът, който първоначално се е появил. Свещените книги казват, че Бог е създал човека. Създал го е от пръст. Който не разбира това, ще каже, че човек е направен от пръст. Това е отчасти верно. Оня, която не разбира, той ще мисли така. Че е направен от пръст, това е верно, но че човек е пръст, това не е верно. Та казвам: Човек трябва да разбира.

(Учителят показва едно стъкло, в което е поставено едно изкуствено цвете.)

Тук имате едно шишенце. Представява като цвете. Можете да мислите за него какви ли не философии. Най-първо ще кажете, как е влязло това цвете в това шишенце. То си мени няколко пъти краската. Става синьо, лилаво и розово. И същевременно това е свързано с друго нещо - показва времето. Когато ще се оправи времето, става синьо. Когато времето ще се промени, става лилаво, а пък когато ще вали дъжд, става розово. Това е едно изкуствено цвете. В химията нали има известни вещества, които при известни киселини променят краската си? В дадения случай

човек е едно цвете. Той има не само една краска. Човек е барометър със 7 краски. Можеш да познаеш, дали един човек ще живее или ще умре. Като казваме дали ще умре, разбираме, дали ще се премести един човек от едно място в друго място. Това е умираше. А пък ние считаме смъртта за друго нещо. Смъртта е преместване от едни условия в други условия. А пък под живот ние разбираме навлизане от един неорганизиран свят в един организиран. Следователно, в живота има страдания, понеже той се организира. Едно дете, което е влязло в училище, е неорганизирано. Но за да се просвети, за да се организира, то трябва да учи. Какъв труд се изисква! Ще учи буквите, ще му пишат поведение, ще съобщават на баща му, че не се учи. Много работи ще мине. Всички вие сте в дадения случай ученици, дошли на земята. Вие това не го съзнавате.

(Една котка забелязахме около катедрата). Лятно време мухите идват в салона, за да научат нещо. Тая котка и тя е дошла да научи нещо, но тя никога няма да научи това, което вие ще научите. Мухата дете и да влезе, какво ще научи? Все ще научи нещо, но няма да научи това, което вие ще научите. Глухият дете и да влезе какво ще научи? Все ще научи нещо, но той не може да научи това, което може да научи оня, който има слух. Оня, който има зрение, ще научи повече от оня, който няма зрение. Но да оставим сега тия противоречия. Сега всички казват: „Човек трябва да прояви живота си“. Но има един живот, който се проявява извън време и пространство, извън сегашните условия. Например, след като умре човек, вие нямате опитността, в какво положение се намира човек. Както и да ви разправят, аз мога да ви разправам много неща, но то ще бъде хиляда и една нощ. Ще кажете: „Я, да го видим това!“ Хубаво, как ще го видиш? Когато едно тело е нагорещено до 1000-2000 градуса, как ще влезеш вътре да видиш как е нагорещено? Казваш: „Искам да видя“. От далеч, отвън ще измерваш градусите, но вътре не можеш да влезеш при тая топлина. По какво се отличава една топлина от 1000 градуса? Топлината разширява нещата. Следователно тая топлина си има мярка. Ако вашият организъм има повече топлина, той ще се стопи. Вие не ще можете да живеете при тая топлина, няма да имате условия да живеете.

Тепърва трябва да се научим, как да живеем. Сега хората още не живеят. Не че не живеят. Но имаме повече страдания, отколкото радости. И следователно често слушаме хората да казват: „Дотегна ми, не съм видял бял ден!“ Това не е верно, че не сте видяли бял ден. Белите дни са толкоз, колкото и черните дни. Нощта е черен ден, а пък когато слънцето е изгряло - бял ден. Но понеже неговият ум е бил зает само с черните дни, той мисли, че само черни дни е имало, а пък другият е зает само с белите дни и казва, че има само бели дни. Не, има бели и черни дни. За умния човек черният ден е така приятен, както и белият ден. А пък за ония, които са неразумни, не е така.

Страданието - това е нощ. Радостта - това е ден. Който разбира живота, за него страданието има такъв смисъл, както и радостта. Страданията - това са корените на живота. А пък радостите - това са клонищата на живота. А пък онова, Разумното, с което ние ще извадим вътрешния смисъл, това са плодовете на това дърво. Та казвам: Животът си има свой смисъл. Животът прилича на такова цвете. Например, това цвете е лилаво. Готви се да става промяна на атмосферата. Сега да не излиза навън човек - ще има дъжд. И ако някой е облечен като за Великден, да не излиза навън. И ако вие искате да направите екскурзия за няколко часа, ще се върнете ли сух? Ще отидете сух и ще се върнете мокър. Ще кажете: „Защо е така?“ Някой пита: „Защо е така?“ Никога не питай защо е така. Вие констатирайте фактите както са. Нещата ще станат. Защо? - Има си причина. В природата всякога стават промени и благодарение на разнообразието на живота, последният има красота. В безконечните промени на живота е красотата на живота. Каквито и промени да стават разумният човек разбира. Понеже Бог, Който е създал света е разумен, то и всичко, което Той е създал е разумно. Ако ние не разбираме разумността, ще срещнем мъчнотии. Ако ние влезем неподготвени в Музикалната академия, знаете ли какви мъчнотии ще срещнем?

Някой иска да пее. Но ако започнете една песен от основния тон „До“ и трябва да слезете в низходяща степен, колцина от вас ще вземат долно „до“, което е една октава по-долу от основния тон „до“? Нито един от вас не може да вземе това долно „до“.

Повечето от вас ще вземат горно „до“, но долно „до“, няма да може да вземете. Ако имате за основен тон „сол“ в основната октава, по-лесно ще можете да вземете долно „сол“, т.е. една октава по-долно от „сол“ в основната октава. Тогава горно „сол“ ще вземете малко по-мъчно. Повечето от вас по-лесно ще вземете долно „сол“, отколкото горно „сол“. Ако вземете основния тон „до“, малцина от вас ще можете да вземете по-долното „сол“. Може да има някои от вас да го вземат, да могат да слезат в бас до долно „до“. Та казвам: Нещата в света са постижими. В много случаи зависи от това, каква основа вие вземате в живота. Много неща са постижими и непостижими; зависи каква основа на тона вие взимате, отде започвате. При сегашните условия, тъй както се развива музиката, трябва да имаме правилна идея за музиката. Музиката е един Божествен метод за да стане животът по-носен. Музикалният човек има един много завършен характер. Има хора, които се тревожат, когато чуят фалшиво изпълнение на музикален откъс. Аз имам един познат, музикант, когато се свири нещо фалшиво, той си маха ръцете край ушите и излиза навън. Дразнеше го това. За да кажеш една дума хубаво, музикално, изисква се музика. Трябва да издадеш музикални трептения. Например, как ще произнесеш думата „Любов“ музикално? Можете да дадете направление на Любовта! Един вид Любов във вас може да се яви като разрушителна сила, която разрушава яйцето. Или на Любовта можете да дадете направление на движение, или да й дадете една оценка, мислейки върху нея. Или при Любовта във вас може да се роди желание да се обличате хубаво; хората когато се влюбят, почват да се обличат хубаво, турят си хубави дрехи, шапки, обувца. Имате пък желание да се покажете, че знаете нещо.

Като обичате някого, как му говорите? Представете си, че вие се влюбвате в някого. Той е един готвач, със скъсани дрехи, оцапан. Вие като отидете, за дрехите му нищо няма да кажете. Той като бърка яденето, ще кажете: „Колко хубаво готви!“ Та вие ще видите у оня, когото обичате красота в движенията при бъркането на яденето. Ще кажете: „Много красиви движения има той!“ И ако не го обичате, никаква красота няма да видите в движението на лъжицата! Ако го обичате, ще кажете: „Той с такт

движи лъжицата, бърка“. С такт е той. Може да има един готвач такт 2/4, 3/4 и пр.

Сега може да попитате: „Каква е разликата между 2/4 и 3/4 и 4/4?“ - 4/4 е творчески такт; той е най-силният такт вътре в природата. 2/4 е женски такт, 3/4 е детски такт. 3/4 - това е „сол“ в музиката. 2/4 урежда живота, а 4/4 - създава живота. Човек е създаден при 4/4. Турили са го в градината при 2/4 и при 3/4 го извадиха от рая навън. А пък сега отвън рая учи 5/4.

Какво съставлява музиката? - Туй е такт! При един тон трябва да определиш колко време трябва да продължава. Например, един даден тон се развива. Какво пространство ще завземе и колко трябва да продължава? Да кажем, че 2/4 е тактът. Да знаете, на всяка четвъртина колко време трябва да дадете. Времето трябва да го сметнете много правилно. И ако дадете малко повече на едната нота, вие я удължавате. А ако ѝ намалите трайността, съкратявате я. Някой бърза в живота. Музикално е създаден човек. Вие бързате да израстнете. Знаете ли какво може да стане, ако израстнете преждевременно? Ако цъфнете преждевременно, с вас ще стане така, както в умерения пояс, когато някое дърво цъфне рано. И ако цъфне късно, пак ще стане нещо лошо. Значи всяко нещо трябва да дойде навреме.

И всички хора не са еднакво музикални. Най-музикална сега е бялата раса. В нея се развива сегашната музика. Тук на челото, странично над веждите, има един ръб, който е центърът на музиката. Над веждите тук е центъра на времето. Някой човек има такт. Много е учтив. Има време развито. Той знае как да постъпи. Минавате, той ви дава място, отстъпва. Или ще ви търпи да се изкажете. А пък онзи, у когото не е развито времето, той бърза във всичко. Той взема някой път половината нота като четвъртинка, а пък някой път половината взема като цяла нота. И след това, като си създадем една особена музика, ние почваме да се питаме: „Защо светът е такъв?“ Туй е животът, който ние сме си създали.

Ти като станеш сутринта, няма да мислиш най-първо за себе си. Защото слънцето, ако не изгрее и ако въздухът не влезе в твоята къща, ако хлябът и водата не дойдат какво ще стане с тебе?

Ти казваш: „Аз трябва да живея“. Как ще живееш без въздух, без светлина? Казваш: „И без Бог може да се живее в света!“ То е една идея неверна. Дошъл си на земята. Извън земята ти не можеш да живееш този живот! И казваш: „Дотегна ми на земята този живот“. Ти не си разбрал земния живот. Бог направи земята и взе пръст и направи човека от пръст. Бог уважава земята, а пък човек ходи с краката си и тъпче земята и казва, че няма смисъл животът, че тая земя била грешна. Това не е философско разбиране, това не е разумно разбиране. Това са хора, които са изгубили оня вътрешен смисъл на живота. И ние сме турили друго като важно. Казваме: „Пари да имаш!“ Колко пари му трябва на човека? За парите има един център на главата. У някои хора този център е много развит. Той е над слепите очи. /Фиг. 1/ В парите има музика. Като вземеш една златна монета и я пуснеш, какъв тон издава? Ако се пусне една английска златна монета и ако пуснете едно българско левче, как ще звънтят? Левът си има свой тон. И златото си има тон, той има най-хубавият, музикалният тон. И аз бих желал всеки човек, всеки от вас да има по една златна монета в джоба си. Тя действува здравословно. То е емблема на живота, на онзи разумния живот. Ти като пипнеш златото, ти ще влезеш във връзка с нещо, не само със самото злато - то е проводник. Като гледаме на стъклото ще приемем светлината, която е в света. Мнозина хора пипат златото, но те са оцапали това злато и не могат да възприемат

Фиг. 1

благословието, което иде чрез златото. Ако човек разбира златото, той ще бъде здрав, радостен, весел. Но златото си има две страни: Трябва да го цениш и към него трябва да бъдеш щедър. Но знаете ли къде се учи щедростта? Та като богат никога не можеш да учиш щедростта. За да станеш щедър в Божествения свят, ти трябва да минеш през сиромашията. Сиромашията е едно велико училище, за да стане душата ти обширна и щедра? За да разбираш работите трябва да бъдеш непременно сиромаш. А пък за да можеш да организираш света, трябва да станеш

богат. Затова банкери в света са жените. Сиромасите в света са, които работят - мъжете. И затова всяка една къща е изградена от сиромаси и от богати. Сега новото разбиране е - Мъжът носи щедростта, а жената носи икономията. Тя казва: „Да се пести!“ Пестеливост трябва да има да се внесе ред и порядък къщи. А пък мъжът трябва да финансира тия работи. Той трябва да има капитали. Съдружници стават те.

Ти казваш: „Какво трябва да се прави?“ Какво трябва да прави един банкир, какво трябва да прави един музикант, един певец? Трябва да пее! Не само да пее. Трябва да пее хубаво. И този музикант трябва да се опитва в две неща. Един музикант в две неща може да покаже, че е добър музикант. Ако времето е много влажно, да се изясни чрез неговото пение времето, както е днес. И като запее и времето се изясни от облаците, той е добър певец. Тогава ще светне, светлината ще дойде. А пък когато 3-4 месеца е било суша и като дойде той да запее, и дойде дъжд, той е добър певец.

Казвам сега: Облачното време - това са тъгите и скърбите. Някой път е много влажно времето. И трябва да си попееш някой път за да могат да се разпръснат тия тъги. Вие всичките трябва да се учите да пеете, за да можете да си разпръснете тъгите. Може да има трояко пение. Ти можеш да пееш с ума си. Защото пението е един процес на ума.

Но можеш да пееш по Божествен начин. Тогава по Божествен начин ти ще пееш за Любовта в света, ще пееш за Разумността в света, ще пееш за Свободата в света. Те са три неща велики. Ще пееш за Любовта! Ще пееш за Бога. Ще пееш за Божията Мъдрост, с която светът е създаден. Ще пееш за Божията Истина, от която е произлязла Свободата. Ти не можеш да бъдеш свободен, ако не познаваш Истината. Ти не можеш да имаш Божествената светлина и знание, ако не познаваш Мъдростта. Ти не можеш да имаш живот, ако не познаваш Любовта. Защо е Любовта? За да внесе живот. Защо е Истината? За да внесе Свобода! Защо е Мъдростта? За да придобием светлината, знанието! Това е необходимо и за сегашния живот и за всеки друг живот!

Тия три неща трябва да бъдат основни подтици в живота ни. Срещнете някой човек. Някой човек може да го обичате и някого

не можете да го обичате. Всички ония хора, които ви дават нещо, вие ги обичате. Можете да направите опит. Всеки, който иска да вземе от вас, тия които вземат от вас, не ги обичате. Някой човек не го обичате, понеже той взема и не дава. И защо обичате добрите хора? Добрите хора ги обичате, понеже те дават. Те носят Божието благословение в света. Най-първо трябва да бъдете добри, в смисъл онова, което Бог е дал на вас да го раздадете, понеже след като го раздадете, Бог ще ви даде друго благословение.

Сегашната основа на живота е, че ние искаме да станем щастливи. Щастието в живота зависи от Любовта. Щастието в живота зависи от Мъдростта. Щастието в живота зависи от Истината! От Любовта зависи! Животът зависи и от светлината, и знанието, което имаме.

Сега във вас влизат противоречията на минали или ежедневните противоречия.

В съвременния живот вие трябва да имате разбиране за нещата. Има всевъзможни, хиляди течения има, които влизат в човека. Вие можете да направите един опит. Ако отидете между банкирите, вие ще почнете да оценявате парите, (у) вас ще се зароди желание да имате пари. Ако отидете между земеделците, ще се зароди у вас желание да имате и вие земя. Ако отидете между градинари да живеете дълго време, у вас ще се зароди желание да имате и вие градина. Ако отидете между гениални музиканти, у вас ще се зароди желание да бъдете и вие музиканти. Но трудът в света е разпределен. Човек в дадения момент не може да бъде всичко. Всеки човек в дадения случай има да извършва една работа.

Сега вие казвате, че човек трябва да бъде добър, че трябва да бъде умен. Най-първото нещо: Човек трябва да бъде разумен. За да бъде разумен, той трябва да знае едно: Че всичко, което Бог е създал в света, той трябва да го приеме на вяра, че е добро. Може да му се струва, че има някои противоречия, но той за себе си трябва да възприеме това. Допуснете, че ви заболява коремът. Къде е причината? Заболяването на корема може да произтича от две причини: или, че вашата симпатична нервна система не е в

съгласие с вашия мозък и тогава се заражда коремоболие; или пък причината може да е, че вие сте яли някоя храна, която е мъчносмилаема, та клетките на вашия стомах почват да чувствуват особено дразнене. И следователно, от това гледище, когато човек ще яде, той трябва да си подбере най-добрата храна и да я дъвче. Да не оставя несдъвкана храна, да не оставя стомахът да върши работата на устата. Инак ще има коремоболие.

Но този закон на (дъвченето) е валиден и за човешката мисъл. И мисълта си има свой стомах. Ако една мисъл не си я разбрал, не си я сдъвкал хубаво, тя ще ти причини коремоболие. И чувствата си имат свой стомах. Ако си я приел и не си я сдъвкал, ще ти причини коремоболие. Та имате едно коремоболие в стомаха, едно коремоболие в ума и друго в сърцето. Когато човек е гневлив, той има коремоболие в ума. Когато плаче, той има коремоболие в сърцето. Сръдната е на място. Но колко човек трябва да се сърди? Някой казва: „Да не се сърди човек!“ Все трябва да се посърдиш, но каква доза от сръдната трябва да употребяваш? Един мъж има една жена, която се е влюбила в него. И той минава в нейните очи за ангел. И ако той повиши малко тона си, може една година да не се примири. Та, ние съвременните не сме се научили да знаем следното: Каква динамична сила има всяка една мисъл, която създаваш, и всяко едно чувство, което допускаш, и всяка една постъпка. И след време тая сила може да се прояви.

Има един анекдот: Отишъл един в другия свят. Искал да отиде там да разгледа света. Молил се дълго време един за това и Господ изпратил един ангел, който го завел да види ада. Адът е място, дето живеят души. Не е толкоз лошо място, но е едно негодно място. В цигански колиби живеят. Циганските колиби са като палати пред тях, те са десет пъти по-лоши. Та видял той един циганин на пиростия и много малко огън отдолу. Той попитал: „Този циганин защо е седнал на тая пиростия?“ Ангелът му казал: „Той в света беше един писател, написа една лоша книга, с която развали света. Този огън сега едвам ще го опари, но той след време ще се разгори. Сега едвам кади отдолу“. Той седи на пиростията и чака нещо да стане. Онзи ходи, обикаля и след като

се върнал, вижда голям огън под циганина. - „Откъде дойде този огън?“ - пита той. - „От неговата книга“. - Му се отговаря.

Та кажеш една отрицателна дума, ти си на пиростията. На тая пиростия ти сам ще се печеш. Всеки ще отговаря за своите мисли, чувства и постъпки. За чуждите постъпки никой няма да отговаря. Този закон е верен и за един ангел, и за боговете в света. Една вечна справедливост има вътре в Божествения свят. Всеки ще опита своята мисъл, дали е добра или лоша, своите чувства, дали са добри или лоши, и своите постъпки, дали са добри или лоши.

Сега ония, които се интересуват, питате: „Този закон верен ли е?“ Казвам му: Да оставим онзи свят. Един ден аз искам да му дам една опитност. Той не вярва. Той се запознава с една мома, която той обиква и иска всеки ден да я види. Но ако един ден той й каже една обидна дума, тя ще си обърне гърба и тогава тя няма да иска да го види. Той ще почне да се пече. Казваш: „Защо е така?“ Тъй е, защото не знаеш да владееш езика си. Какво трябва да казваш на своята възлюблена? Ето какво трябва да й кажеш: „Аз виждам в твоето лице, че Бог живее в тебе. Аз виждам в тебе един ангел“. Ако каже: „Какъв демон си ти! Какъв звяр си ти! Каква мечка си! Каква змия си“. Какъв смисъл има в това? Ние виждаме тия думи навсякъде. Така не се говори. На оня, когото обичаш, ще кажеш, че Бог живее в него. И той като те обича и той ще види Бога в тебе. Ти казваш: „Къде е Господ?“ Като виждаш Бога в хората, Любовта е там! И като виждат хората Бога в тебе, Любовта е там! Така трябва да се разбира. Не само да се казва: „Аз вярвам!“ Не, трябва да се направи стъпка по-напред! Да виждаме Бога в хората, и тогава да имаме всичкото благословение. Като обичате едно дете, няма разлика между детето и възрастния. Там, дето е Любовта, ценността на нещата е еднаква. Знаете ли колко са умни малките деца? Има малки деца, които са по-умни от възрастните. На едно малко 6-годишно момиченце му дадох веднъж цвете. То каза: „Това цвете аз не мога да го нося. Кака ми е по-голяма. Тя да го носи“. А пък аз на кака му не искам да го дам! Аз изхождам от гледището: Ако дам цвете на това дете, с него няма да завържа нещо, а пък ако дам цветето на тая мома, ще внесе съвсем друго нещо.

Някой дава някому едно откъснато цвете. Знаете ли какъв ангажимент има в това? Сегашните хора като се женят, си дават все откъснати цветя и затова са харосали! На всички тия цветя трябва да се даде живот! За живите и здравите хора не късайте цветя! Цветята могат да се късат само за болни хора! А за здравите хора не късайте цветя! Давайте им с корен. Туй е културата на новото. Ето какво аз разбирам: Една хубава мисъл не я късай! Едно хубаво чувство, което ще цъфне, не го късай! Една хубава постъпка не я късай от корена! Носи с корен тая хубава мисъл! Носи с корен това хубаво чувство! Носи с корен тая хубава постъпка! Това се подразбира.

И всеки ден ние сме пред лицето на един свят. Ние мислим, че сме сами. И тук като седите сега, вие ме наблюдавате и вас ви наблюдават! Тук има толкова умни същества, чийто поглед е насочен към вас! Тук е насочен погледа на Бога! Бог сега наблюдава какво мислите вие. Ако има някой, който наблюдава хората, това е Бог! Той наблюдава така, че нищо не може да избегне от Неговото око! И доброто и злото. Той винаги мълчи. Като те види, че правиш нещо лошо, Бог ще прати един ангел да ти пошепне: „Не прави това!“ Три пъти ще каже. И ако го направиш, ще носиш последствията. И щом помислиш нещо добро, пак Бог ще прати един ангел да ти каже: „Направи това!“ Та две неща казва: „Прави това“ и „Не прави това!“ Едно правило: Говорете, когато имате да кажете нещо хубаво. Не говорете, когато имате да кажете нещо лошо!

Някой път седиш и се укоряваш. Казваш си: „Аз съм лош човек!“ Така човек не се оправя! Когато аз направя погрешка, имам условия да науча нещо. И след като направя погрешката си, ще покажа силата си. Ще покажа, че имам по-голяма сила да я оправя. И така добивам двойна сила. И като направи човек погрешка, ако не я поправи, ще стане два пъти по-слаб, а ако я изправи става два пъти по-силен. Опасното в живота е там: Щом направиш 10 погрешки и не ги изправиш, ти ставаш 10 пъти по-слаб. И ако направиш 10 погрешки и ги изправиш, ставаш 10 пъти по-силен. Ето защо, поправи погрешката си, за да станеш по-силен, по-добър, по-разумен. Всяка погрешка е едно малко петно, което трябва да се премахне.

Сега, ако ви кажа: Изпей „сол“! Защо трябва да пеете „сол“? За да цъфнеш. Който не може да пее „сол“, той не може да се разцъфти. Щом вземеш „сол“, можеш да вземеш и „со“. От „до“ до „ми“ имаме терца. От „сол“ до „до“ имаме кварта. То е вече Божественият принцип. Квартата е четвърта степен. Това е Божествената страна. Третата степен е за децата. Втората степен е за жените. А пък първата степен е за Бога! Сега, това е пак неразбрано. В първата степен ти ще бъдеш сила, мощ, разумност. Във втората степен ти ще бъдеш начин как да създаваш нещо, да уредиш една къща. А пък в третата степен ти ще внесеш равновесието и радостта в хората. В дома този закон е верен: Момъкът е единицата. Неговата възлюблена е 2. А пък детето е 3. Детето носи радост като дойде. То е 3/4. (Учителят прави движение с дясната ръка в три посоки: надолу, надясно и нагоре - както се движи ръката при такт 3/4.) Започва се движението отгоре надолу - това е доброто; надясно - това е разумността и нагоре - това е Любовта. Това е 3/4 такт. Добро, разумност, Любов!

Сега коя песен бихте пели с такт 3/4? Ти в духовния свят не можеш да пееш докато не чувствуваш. С такта заедно трябва да станеш добър, трябва да станеш разумен, и трябва да станеш Любов. Ти в духовния свят без този такт не можеш да помръднеш ръката си надолу. Ръката ще остане на местото си. Ако си добър, ще слезе. Като си разумен, ръката ти ще отиде в дясно. Ако имаш Любов, ръката ти ще отиде нагоре.

Някой път искате да отидете при Бога. Как ще отидете при Бога, ако не си бил добър? Добър - това значи да имаш крака. Човек, който е добър, той има крака, за да отиде при Бога! Ония, които имат разумност, те имат ръце. С ръцете ще погалиш нещо, ще напишеш нещо. И след като отидеш при Бога, трябва да имаш уста. Какво ще кажеш на Бога, като отидеш? Ако отидете при Бога, изпърво какво ще кажете? - „Татко, благодарим Ти, ние бяхме на земята. Свършихме Твоята Воля. Наскърбени утешихме и сега дойдохме при Тебе да приемем Твоето благословение, за да слезем пак отново да работим“. Да отидеш при Любовта, значи да възприемеш новото благословение на Бога! И ако вие всички бяхте слезли от небето с този такт, с това Божие благословение, за да раздадете доброто, животът ви би имал велик смисъл!

Всички вие трябва да бъдете пълни с добро! Доброто е от Бога! Разумността е от Бога! И Любовта е от Бога! И като ги раздаваме, тогава ние вече участвуваме в този Божествен живот. Тогава вече физическия живот на земята има смисъл.

Трябва да имаш здраво тяло, за да възприемаш нещата. По цялото тяло има милиони антени. Това са космите, които израстват по кожата. Човек има седем милиона прозорци по кожата си, и при всеки прозорец има по една антена. Човек има седем милиона антени, които възприемат всевъзможните промени, които стават в природата. Някои от тия промени ние не ги чувствуваме. А пък един разумен, велик, гениален човек, той отвсякъде черпи знания. Чрез космите се приема знание. Казвате: „Каква ще бъде бъдещата култура?“ Бъдещата култура ще бъде на доброто (Учителят поставя ръцете надолу); на разумното (Учителят дига ръцете настрани) и на Любовта (Учителят подига ръцете нагоре). Сега доброто не се зачита. То се счита като механически процес. Казват: „Не си струва човек да бъде добър“. Казват: „Човек трябва да бъде хитър“.

Човек трябва да бъде разумен! Три неща трябва да бъде: добър, разумен и любящ. Три неща: доброта, разумност и Любов трябва да се свържат. И ако те и във вашия живот се свържат, тогава вашата глава ще се развие по особен начин. И ако ги турите като основа, ще се развивате. Ако сте певец, ще пеете на свят. Ако сте разумен, ще дадете израз на пението си. Ако имате Любов, всички ще останат доволни от вашето пеене. Там, дето има Любов в пеенето, не остава никоя душа незадоволена. Аделина Пати имала запис в пощата. Казали й: „Не ви познаваме госпожо! Трябва да има някой да ви гарантира“. Тя пяла и директорът на пощата казал: „Дайте й сумата! Само Аделина Пати може да пее така!“ Ти искаш препоръка! - Пей! Като отивате при Господа, ще запейте. Знаете ли как ще запееете? Като се роди Христос, дойдоха ангели с песен и запяха оная велика песен. Но хората не разбраха тая музика, хванаха Христа и Го разпнаха. Казаха: „Той не е за земята. Той е дошъл преждевременно“. Ако хората бяха разбрали Христа преди две хиляди години, тия страдания, които сега идат, не би ги имало. Две хиляди години страда човечеството. Та казвам: Ние трябва да разберем пеенето. Ние трябва да разберем тия

ангели - ангелът на Любовта, ангелът на Доброто, ангелът на Разумното. Те съставляват една тройка. И всеки ден те хлопат. Всеки ден те хлопат на вашата глава, на вашето сърдце и на вашето тяло, и пеят песента. Кога не са ви пели?

Сега приложение се изисква! Ние казваме, че вършим волята Божия. Да се зароди в нас желание да вършим волята Божия. И да виждаме във всички неща в природата Божия пръст. И да виждаме във всеки един човек всичко, там където има живот да виждаме Божието проявление. И същевременно да виждаме, че там дето се е намесил човек, нещата не са така, както трябва да бъдат. И трябва да се изправят погрешките.

Някой път не вземаш добре известен тон. Как ще вземеш тона „до“ верно? Аз имам една свирка. Тая свирка знае по-верно да взема тона. Тая неразумна свирка взема по-верно тона, а пък вие разумните хора, понякоя път не може да вземете тона верно, понеже има малка промяна в атмосферата. И поради това може да има една вариация в тона.

Я вземете „сол“! Всеки да вземе както може. (Всички пеят „сол“) Вземете горно „сол“! Вземете долно „сол“! Сега вземете горно „сол“, основно „сол“ и долно „сол“. (Всички пеят тия тонове). (Учителят поглежда изкуственото цвете-барометър, и казва:) Към розово отива цветето. Дъжд вече някъде вали.

Аз имам един барометър, с който сега правя своите наблюдения. Той показва 3-4 дена по-рано какво ще бъде времето.

Стрелката му се движи на голямо пространство. А пък обикновените барометри за 2-3 дена едвам ще направят едно малко движение. А пък този мой барометър прави два кръга от по 360 градуса. А пък при обикновения барометър изменението на налягането ще покаже едва едно малко движение вътре в барометъра, едно малко разместване.

Чутките души отдалеч познават. Има хора ясновидци, които отдалеч чувствуват какво има да стане. А пък някои не могат.

Преди години, когато стана земетресението в Търново, всички търновци излязоха на лагер. И пророци се явиха в града, които казваха, че Търново ще потъне. Всички пророкуват. Казаха: „Скоро ще стане пак земетресение“. Аз пък виждам, че птиците пеят, петлите кукуригат, кучетата лаят и магаретата реват. И

казвам: Никакво земетресение няма да има, понеже птиците пеят, петлите кукуригат, кучетата лаят и магаретата реват. Ако имаше да стане земетресение, всички кучета щяха да бъдат вълн. Не щеше да има никакво кукуригане на петли и когато ще стане земетресение, всички петли мълкват. Ако петлите престанат да кукуригат, тогава вземете мерки. Когато петлите кукуригат, птичките пеят, на добре отива. За мене петлите са барометър за времето. За мене най-хубаво предсказват петлите. Казвам някому, че ще стане от него нещо. Идва петела и изкукуригва. И казвам на оня: Хубаво! Виждаш ли, че и петелът казва, че ще стане от тебе нещо. Но когато говоря някому и петелът не идва, казвам: Земетресение ще има. Туй е едно съвпадение, едно съчетание.

Казвам: Всичко в света си има своя дълбок, Божествен произход. Когато цветята цъфтят, това е Божие благословение. Когато, както в днешния ден, слънцето свети, това показва, че Бог благоволява. Днешният ден показва, че бъдещето, което Бог ще създаде, ще бъде отлично. Върху това аз нямам две мнения. Бъдещето, което Бог ще създаде, ще бъде добро за всички хора, без разлика!

Мото:

ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА СИЛА.
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ВЯРА.
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ЛЮБОВ.
(3 пъти).

6 ч.15 м.

Гимнастически упражнения

XVII година.

*32 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 18 май 1938 г., сряда, 5 ч. с.
Ясно небе. Времето тихо и спокойно.
София - Изгрев*

ПРАВИЯТ И КРИВИЯТ ПЪТ

Отче наш.

„Махар Бену Аба.“

Пишете върху темата „Правият и кривият път“.

Ще ви дам една дефиниция на „право“ и „криво“. Право е туй, дето няма възможност да паднеш. Дето никога няма да паднеш. Криво е там, дето всякога може да паднеш. - Що е криво? - Дето всякога може да паднеш. - Що е право? - Дето никога не може да паднеш. Ако не внимаваш в правото, пак не може да паднеш. Щом паднеш, ти си в кривия път. Щом трябва да внимаваш, ти си в кривия път. Право е, което няма възможност да паднеш. Вие всички имате възможност да паднете. Вие по една неизбежност вървите в кривия път. Сега ще разбирате научно кривия път. Това е правият път /Фиг. 1/, пък това е кривият път /Фиг. 2/. В този кривият път има голяма опасност. Сега мнозина от вас разбирате живота по човешки, изхождате от едно становище, което отчасти е право. Запример, вие искате да бъдете щастливи. Всичко да ви бъде добре, обаче не сте изучили какви са

Фиг. 1

Фиг. 2

условията на щастието. - При какви условия човек може да бъде щастлив? - За да бъдете щастливи, значи хиляди други същества трябва да бъдат нещастни заради вас. Ако те не са щастливи, вие можете да бъдете щастливи. Така е в реалния живот. За вас може да е много добре, че една кокошка е заклана. За вас може да е много добре, че едно агне е заклано. За вас може да е много добре, че майка ви се е мъчила, че баща ви се е мъчил. Вие като останете сам, казвате: „Как да не бъде щастлив?“ Някой път не трябва да бъдеш щастлив, трябва да

бъдеш нещастен, за да станат другите щастливи. Закон е: Една обмяна на енергиите има в света. Сега да кажем слънцето, което изгрява на земята, ще видим, че то върви по една линия. Във вселената има едно Божествено движение, според което всичките тела вървят по права линия. Там се изисква един гениален ум, за да се схване. Там всички вървят по права линия. В сегашното устройство се показва, че земята обикаля около слънцето. Тя има стремеж. Правата линия има стремеж към слънцето, понеже слънцето се е изместило и тя трябва да се измести. За да го намери, тя се изкривява, понеже слънцето не е постоянно. Ако беше постоянно, земята би вървяла свободно по права линия. Земята се е влюбила в слънцето, слънцето в друг се е влюбило. Този, другият, в друг се е влюбил. Всеки се е влюбил и търси. И никой не намира. Земята като иде на местото на слънцето, търси го. После пак го види, пак го търси. Това е кривият път на Любовта, който хората имат. И вие сте като земята. Вие обичате някого, като идете там, няма го. Вие сега философски казвате: „Защо е така?“ Проучете го защо е така? Вие обичате един човек. Защо го обичате? Дали ли сте си отчет? Обичате го. Защо трябва да го обичате? За да не го мразите? Защо не трябва да го мразите? За да го обичате.

Сега разбирайте, има един закон в света. Не трябва да правиш зло, нали? Туй е минус. Но, ако не трябва да правиш добро? Не, ние не трябва да правиме зло. Ако този закон - не трябва да правиш зло - че ако всичко престане, че не трябва да правим и добро, това е минус. Законът казвам е: Трябва да правим добро - плюс. Ако туриш този знак плюс на злото, ти ще измениш целия ред на нещата. Ако не правиш зло, ако в злото си отрицателен, негативен, защото в злото, за да станеш силен, ти трябва да се въздържаш от него. Ако правиш зло, постоянно отслабваш. Ако се въздържаш от злото, ти печелиш. В доброто е обратно. Ако се въздържаш да правиш доброто, отслабваш. А пък, ако правиш добро, усилваш се. В злото, ако правиш злото, ти губиш. Ако правиш доброто, ти печелиш. Законът е: В злото, ако се въздържаш, ти печелиш. Ако в доброто, ти се въздържаш, губиш. Сега вие казвате: „Защо е така?“ Че ти не си направил

опит, защо е така. - Ти пръв не си разбрал защо е така. Най-първо ти не си разбрал какво нещо е злото и какво е доброто. Тепърва има да се учиш. Вие като станете всяка една сутрин, вие сте още под чуждо влияние. Ти станеш сутрин, не си разположен, не от самосебе си, но понеже имаш някое задължение. Слуга си. Ще стане господарката. Ти, слугата, имаш нейният ум и нейното лице. Тя казва: „Пак ще дойде онзи“. Ако си слуга, казваш: „Пак ще дойде онзи“ и тебе ти е неприятно да го видиш. Ставаш сутринта, разположен си, понеже получил си известие, че него ден един приятел, когото ти обичаш ще дойде. Ти си разположен. Казвам: Всеки ден трябва да дойде някой ваш приятел. Всеки ден, когато сте неразположени, все вашата господарка ще дойде. Сега, някой път вие сте дошли до идеята, вие мислите за Бога като за лошата господарка. - „Той ще дойде пак да ни наказва“. Онзи, който ни наказва, той носи името Божие, но той не е Бог. Онзи, който наказва, той е от съвсем друго естество. Та най-първо трябва да се освободим от известни възгледи. Запример, ти си се научил, че майка ти в първата година те е хранила с мляко. Но ти през целия живот не можеш да бъдеш хранен с мляко. Майка ти не е длъжна да те храни. Тя ще те храни една, две години, после ще те отбие, ще те научи да ядеш твърда храна. Искаме да живеем един добър живот. Значи майка ти да ти дава мляко. Хубавият живот е в млякото. Но, понеже всякога мляко не може да ядем, понякога път си спомняме. Сега вие сутрин като станете си правите мляко с кафе. Тук наблюдавам носят мляко да ви спомнят за ранната възраст, как майка ви давала мляко. Един половин кило, друг по едно кило. Друг казва: „За мене мляко не остана“. Значи майка ви е крива. Едно време пиехте мляко от майка си. То е друго майчиното мляко. Сега пиете мляко от кравата. Вчера се разправям с две млади сестри. Седят и казват: „Как Учителю, ние да нямаме хубави шапки“. Аз започвам една нова философия. Казвам: Не знаете ли, че вашите шапки са необходими за кравите, за конете. Те слама ядат. Шапките от слама са направени. Ако носите шапки, ще гладуват. Каквото остане, ще го направят на шапки. Вие се хвалите с вашите шапки, пък то е храната на добитъка. Пък те казват: „Дотегна ни

тази слама“. На тях им е дотегнало, пък вие я туряте на главата си. И аз имам една сламена шапка и като я туря на главата си, мисля дали се храня добре. Понякоя пък като искам да мисля за говедата, турям си сламената шапка. След туй, както виждам вие имате хубави дрехи. Но това са стара мода на овцете. Вълнените дрехи, е стара мода на овцете. Ние ги стрижем. Старите дрехи на овцете са наши нови дрехи. Старите дрехи, с които някои растения се обличат, ние ще ги турим. Памукът, то е стара мода. Ние още нямаме нови дрехи да не са носени. Ние носим дрехите на овцете. Казваш: „Аз овца ли ще бъда?“ Овца не искаш да бъдеш, пък дрехите ѝ носиш. Това са разсъждения. И ние по същият начин носим старите възгледи. Неща на миналите поколения, какво са вярвали в Бога. Баща ви как живял, вие как живеете? Баща ви имал едно тълкувание. Вие имате друго тълкувание. Нещата са изопачени. Сега на вас ви трябва доста познание, за да можете да направите една връзка.

Фиг. 3

Онези от вас, които са музикални, вие имате цяла нота, половина, четвъртина, осмина, шестнайстина, трийсетворина. /Фиг. 3/ Питам тройките къде са? Тройките ги няма. Имате само

4 и 8. 5 и 7 къде са? Половин тон имате. Няма третина тон. Една четвъртина тон мъчно се взема. Ако може да вземеш една четвъртина тон, ти си гениален. В музиката служи за украшение. Често вие не можете да се справите с някои ваши състояния, понеже не можете да вземете половина тонове. Те са много ситни трептения, които уреждат някои работи. Тази сутрин слушах отгоре като пеехте една песен много разлято. „Бог е Любов“ пеехте така разлято, така плоско, гласът няма никаква дълбочина. Няма дълбочина. Тъй като пеете, това не е никаква Любов. Вие произнасяте думата „Любов“, но не е никаква Любов. Или морал, но никакъв морал не е това. Казвам: Каквото кажат хората, трябва да знаете, че в природата има един отзвук на нещата. Каквото кажеш, ти ще чуеш неговият отзвук, някъде чуеш един отзвук, някъде три, четири, някъде много отзвуци. Всяка ваша мисъл,

която вие проектирате, на всяка ваша постъпка ще чуете отзвук. Може в дадения момент или след няколко време. Сега, когато ви разправам този закон, не трябва да се плашим, но трябва да знаем, че отзвукът на нещата ще дойде. Някой казва: „Защо трябва да живея?“ - Защото ще чуеш неговия отзвук. Трябва да живееш добре, за да бъдеш щастлив. Доброто живеене, това е основа. Трябва да туриш доброто да градиш. Трябва да бъдеш добър. Ти градиш своето бъдеще. Вчера идат двама ученици, следват богословие, пък единият от тях иска да става монах, другият иска да става свещеник. Казвам на него: Ти свещеник може да станеш, за монах не си. Монах е високо състояние. Той трябва да бъде служител на църквата или трябва да стане служител на Бога, че след туй да стане монах. За да бъдеш монах трябва да обичаш Бога от всичко друго в света. За да бъдеш монах, Бог трябва да бъде на първо място. Щом Бог не е на първо място, ти

Фиг. 4

не си монах. Някой казва, че иска да иде в манастир. В манастир може да идеш, но въпросът не се разрешава. Ти може да мислиш, че на Бога служиш, но въпросът не се разрешава. Служенето е вътрешен подтик.

Та казвам: Служенето на Бога, Любовта на Бога иде. Какво означава това положение? /Фиг.4./ Онзи ученият човек от тази кривата линия

ще получи цяла наука. Някой път туй мяза на една гъба, с корените отдолу. И човек има един корен. Главата, но тази глава е поставена върху тялото. Тя не е турена, за да му пази сянка. Тази глава е поставена да мислиш. Ако мислиш, ако разсъждаваш с главата си, ти ще бъдеш щастлив. Ако знаеш как да държиш главата си. Запример, някой от вас наведе главата си наляво или надясно или напред. Те са различни състояния. Някой път хората по навик държат главата на една страна. Преди години четох една книга, че в Америка имало един председател на проповедниците, един евангелски владика, който носел главата наведена наляво. Всичките проповедници носели главата си наляво, по симпатия или модата в света не е нищо друго. Каквото носят хората и ние носим. Дали е право или не, то е друг въпрос. Главата трябва да

бъде права. Дръжте си главата права, ни напред, ни назад. Може да я наведете, но то е за упражнение. Всякога, когато искате да изкажете един въпрос, главата трябва да бъде отвесно. Тогава очите ви трябва да бъдат хоризонтални, към хоризонта, дето слънцето изгрява. В мисловния свят пак е същия закон. Трябва да имате една ясна мисъл. Ясната мисъл е когато гледаш натам, отдето изгряло слънцето. Искате да разрешавате мъчни въпроси. Когато изгрява слънцето, предметът става ясен. Казвам: Не само трябва да изгрее обикновеното слънце в природата, но във всеки един човек има по едно слънце. Неговото слънце всяка сутрин трябва да изгрява. Може на вашия хоризонт да има облаци, тогава вие сте в състояние да измените облаците. Както в природата известни облаци се разкъсват. Облаците ще се изместят от хоризонта. Така и всеки един от вас е в състояние да измени своето настроение. Ти ставаш сутрин, неразположен си духом. Може да измениш своето състояние. Гладният винаги може да измени своето състояние, стига да има хляб. Жадният може да измени винаги своето състояние. Ако няма вода, ако няма хляб, тогава какво трябва да прави. Става сутринта, неразположен. Кое е онова, което може да внесе разположение в душата? Мисълта за Бога. Ако помислиш, веднага ще се измени твоето настроение. Най-първо, ти може да не схващаш идеята за Бога, като цяло, понеже от туй гледище не можеш да видиш. Бога като цяло не може да видиш. Нашето зрение не е нагодено. Има тела в света, които не можем да видим, понеже са извън обсега на нашето зрение. Не попадат в областта, дето нашето зрение може да схване. Понеже Бог се проявява, във всички хора, отчасти се проявява. Тогава като видите един човек, вие трябва в него да знаете, да прегледате на кое място се проявява Бог. Не искам да ви казвам, то е наука. Двата студенти като погледнах, на единият харесах задната част на главата, основа има. В него има съзнание, човек, който мисли, а пък другият, Господ в тази част на главата Го нямаше. Него като погледнах, видях, че при брадата се проявява. На единият горе в главата Бог се проявява, а на другия в брадата. Те са два различни характера. На единия казвам: Ти си много страхлив. Без да искаш, смутоляваш работата. Като

направиш нещо, току изведнъж ти кажеш една лъжа. В него съзнанието за себе си е развито. Съвестта е развита, затуй като дойде, започне нещо и на него казвам: След като изправиш ти една погрешка, видиш последствията лоши и ти от практическо гледище казваш: „Не трябваше да направя тази работа“. Ти започваш да мислиш по Божественому, че не трябва да правиш. Другият, у когото Господ горе се проявява, той има друга опасност. У него се развило тщеславието отзад. Като се яви Господ, тщеславието казва: „Знаеш ли, че Господ е изгрял в мене“. Господ изгрява във всичките. Слънцето като изгрее, то не може да се хвали един предмет, че само него огрял. Слънцето еднакво огрява всички. Но всички растения не еднакво възприемат светлината. Не еднакво се ползват от нея. Запример, при сегашното наше разбиране някои хора се оплакват. Казват: „Много съм нервен“. Да бъдеш нервен, то е Божие благословение. Ама ти като станеш сутрин не знаеш. Най-първо трябва като цигулар да знаеш как да нагласиш цигулката. Казваш: „Нервен съм“. Всички ония същества, които имат нервна система, те са влезли в музикалния свят. Следователно, трябва да знаеш как да нагласяваш нервната си система, понеже както струните на цигулката се влияят от налягането, от влагата, от топлината, така и нервната система се влияе. Та казвам: Като станеш, трябва да нагласиш хубаво цигулката си, защото ако не си нагласиш цигулката, ти свириш в един оркестър. И като вземеш един тон, друг вземе друг, и тогава казваш: „Ти не си прав“. Онзи казва: „Ти не си прав“. Ти казваш: „Ти не разсъждаваш добре“. Нагласете нервната си система според камертона. Първият камертон е това. (Учителят показва палеца и средния пръст на ръката). Аз го наричам камертон на Любовта. Аз с него си служа. Когато се намеря в най-трудно положение, не искам да слушам никого. Ударя моя камертон. Той дойде, изказва своето мнение. Но, аз ударя моя камертон и нагласявам цигулката си. Ако някой си покаже двата пръста, какво ще разберете? Туй показва, че имаш в себе си едно противоречие. Трябва да знаеш как да го примириш. Защото двата пръста така, това е знак на противоречие. Обърнати надолу, има единство в ръката. Ръката е, която разрешава

разумно. Разумното е, което разрешава противоречията. Че има противоречия, няма нищо лошо. Имате една задача: $3 \times 3 = 9$. Какво съставя 9-те? Ако на три места турите по три, какво ще ви дадат? Или ако на две места турите единица, какво ще придобиете? - Ще добиете две. Но две единици в дадения случай са две сили, които са в спор една с друга. Значи две мощни сили. Едно и едно никога не може да се примирят. Ако ги турите, те са в борба. Двете, това е примирение. Двете сили, с които се борите, вие може да ги примирите само чрез две. Чрез 1 и 2. Едно и две, които са в несъгласие, може да ги примирите с числото 3. Когато в един дом бащата и майката не може да се примирят, децата ги примиряват. Децата са примирителен елемент. Затуй, ако в един дом няма деца, нито бащата е баща, нито майката е майка. Детето като се ражда, произвежда баща си за генерал, а майка си за генералша. Докато не се родят децата, те са прости, редови. Казват: „Да се женят“. Не е въпросът в жененето. Важното е да се родят децата. Те са, които дават смисъл на дома, но не жененето. Сега аз принасям идеята. Ако имаш в себе си, за твоят дух и твоята душа, разсъждавам какво нещо е душата и какво нещо е духът. Да оставим тяхната същина какво е. То е далечен въпрос. И след хиляди години вие за душата, и за духа ще знаете толкоз, колкото сега. След хиляди години вие можете да напишете едно число с 20 нули и туй число пак ще бъде непонятно за вас. Може много лесно да го напишете. Сега например, са дошли астрономите да казват: „Новият телескоп, който е поставен, ще открие вселената на един милиард на светлината години“. Светлината, която изминава за една година, туй пространство се взема за единица. Този телескоп, такова пространство за един милиард години ще открие. Хубаво, ще ги открие. Какво ще знаят за тях? Ще ги видят като едно малко блещукане. Ще има фотографии, но отношението, което съществува между звездите, какви са законите, с които то е един закон, то е една земя, неизвестна - тера инкогнита.

Та казвам: Вие за себе си сте непознати. Вие не разбирате себе си. Къде е вашето религиозно чувство не знаете. Де е вашият разсъдък, де е вашата музикална способност и нея не знаете. Вие говорите за Любовта. Къде е центърът на Любовта не знаете. Говорите да се женят хората. Кой жени хората не знаете.

Тук, задният мозък ги жени. Хората се женят отзад. Двама души като се съберат, ушите са виновати, за да се одумват. На стария ум има една опашка. Някои хора са много докачливи. Причината е отзад на темето. Та ви казвам: Предметно учение. За да разберете тия центрове, трябва дълго време да учите. Ние се намираме в един свят, предадено ни е едно знание и не са ти показали местото къде е. Казват: „Тук е касата“, но ключът къде е, и как ще отваряш и затваряш, не знаеш. Къде е този ключ? Търсим сега ключа. Изгубен е този ключ. Много пъти се намираш в трудно положение. Не знаеш как да постъпиш. Когато някой се разгневи, той не иска да те гледа вече. Защо не иска да те гледа? Ще те погледне, но все на земята гледа. Казва: „Не искам да го гледам“. Защо не иска да го гледа? Ти, ако погледнеш този човек, ще видиш, че нямаше причина да му се сърдиш. Няма никаква полза. Ти си го престорил, че той е. Аз ще ви приведа пак онзи пример за най-добрият човек. Седя аз преди години в едно място, в един кръг. Седи един облечен хубаво, 20-годишен, седи една мома угледна, около 20–21 година, виждам, че той решил да бръкне и да извади парите й. Аз седя и го наблюдавам, тамън рече да бръкне, аз само си мръдна главата. Той пак мисли, че не го виждам, и аз пак си мръдна главата. Сега той ме счита, че аз съм по-майстор от него. Казвам: Не е тази работа за тебе. След като направих три пъти, подигна си рамената, стана и си замина. Казва: „По-майстор си“. Значи остави на мен да разреша въпроса. Казвам: Туй момиче не е позволено да го обираш. Той казва: „Не е за тебе тази работа“. Добро му направих. Аз искам да му направя добро. Той иска да обере момичето. Казва: „Какво си направил сега?“ Ще каже някой: „Ти като си го гледал, момичето останало необрано“. Ако аз не бях гледал, не щях да си махна три пъти с главата и той щеше да обере момичето. Туй момиче не знае, че аз съм причината, че не го обраха. Можех да му кажа с пръст, но да го не изложя. Апашът ме гледа и вижда, че съм по-майстор. Ако рече да бутне, аз го поглеждам. Него ден всичките апаши не можах да си направят работата. Ако търсеха работа, защо не им провървя? И всичките ония, които са щастливи, дължат на мене щастието си. Понеже не позволих да ги оберат. Следователно, в дадения случай, когато вие правите едно добро, вие правите доброто за хиляди

хора. В даден случай, когато вие правите зло, ако го допуснете, на хиляди хора го правите. Казвам: Трябва да живееш за Бога. Бог не иска да се вършат престъпления. Бог не иска да допускаме лоши мисли и като ги допуснем, Бог иска да изправим лошите си мисли. Ти може да имаш лошо настроение. Това нищо не значи. Злото само по себе си, в злото имаме три букви „З Л О“. Всичкото седи в злото там, че умът не е взел надмощие. В злото човек няма една опорна точка. „Д О Б Р О“. В доброто, както виждате той вече има една основа, върху която е построен живота. В злото е отворен този кръг. Ти в злото всичко онова, което направиш, то няма да остане при тебе. В злото нещата не остават в човека, а в доброто остават. Следователно, една работа, направена с каквато и да е лоша мисъл, всичият твой труд ще бъде напразно. Казвам: Не трябва да се прави злото, понеже всичката деятелност на нашата мисъл, целият живот, може да иде, да се разсипе. Затуй трябва да се тури мисълта, хората да станат добри. Човек трябва да търси живота.

Та казвам: Бог допуснал злото в света като една опаковка. В сегашния живот, злото трябва да седи, като една неизбежна опаковка за доброто, за доброто, което ти трябва да направиш. Защото какво е доброто? Да направиш доброто, ти трябва да приложиш нещо от злото. Ако дойде един работник, който е работил, че иска да се ръкува с някой, на когото ръката е деликатна, той ще го поодращи. Като се ръкува ще каже: „Не знае как да се ръкува“. Може да ти стисне повече ръката. Вие не сте разбрали ръкуването. В ръкуването има една страна. Как се ръкува човек? Някой се ръкува хлабаво. Някой с двата пръста. Хубавото ръкуване е палците ще се срещнат, единият палец ще бъде отгоре. Ръкуването, това е емблем, който хората трябва тепърва да учат.

Та казвам: Всички ние сме едно предметно учение. Ако вие имахте едно огледало, станете сутрин да се огледате каква промяна става във вашето лице, в челото, в носа. Три неща: челото, носът и устата. Ще гледате какви са космите. След време ще започнете да наблюдавате ушите, да видите дали един човек ще бъде щастлив или не. Тия кривини на ушите показват, какво има на човека да му пати главата, или какво щастие в света ще дойде. Всичко е написано в тия кривини, който знае да чете.

Писано е вътре. Значи най-хубавите неща идат чрез ухото. А пък най-хубавите образи идват чрез очите. Онова, което съдържат някои цветя иде чрез носа. Хубавото, сладкото, приятното иде чрез устата. Та това са съобщения, чрез които ние опитваме великите блага, които Бог е внесъл. Има още други работи, които трябва да се изучават. Казвам: Вие като станете сутрин за какво мислите? Да дойдете тук. Вие като станете сутрин трябва една малка добродетел да проявите. Какво трябва да направите най-първо? Как ставате вие с левия крак или с десния? Вие вдигнете главата или изхвърлите крака или се обръщате на другата страна. Някой се обърне на другата страна и казва: „Дали е изгряло слънцето“. Правило е: Щом като се събудиш, изведнъж да станеш. Как трябва да станеш? Ако си лежал на дясната страна, изправи си ръката, стани на леглото. Тури краката си отвесно, вземи едно право положение. Виж каква мисъл ще ти дойде. Дали ще ви дойде или не е друг въпрос, но вземи едно положение, ще получиш ли някакво сведение, дали по радиото ще дойде нещо. Да видиш дали радиото работи. Веднага ще дойде някоя хубава мисъл, някакво хубаво разположение ще дойде. Не си навеждай главата на една страна да кажеш: „Какво ще ми дойде?“ Тури ръцете, отпусни ги, тихо, спокойно, като че работите са уредени. Не мисли, че си слуга или друго нещо. Най-първо Господ те е пратил на училище да се учиш, ти ще се считаш като ученик. Другите занаятия отпосле ще дойдат. Ти, като станете, да кажем, имате една роля да играете на една сцена. Докато сте на сцената, добре. Но, ако речете в действителния живот да играете тази роля, ще идете в затвора. На земята, във вашата стая сте свободни да играете, каквато искате роля. Но, ако речете да играете същата роля отвън, не сте свободни. В къщи вие сте свободни, като станете да мислите, каквото искате. Може да мислиш, че си цар, може да мислиш, че си милионер, може да мислиш, че си най-силния човек. Всичко е в реда на нещата. Но, ако отвън излезете и започнете да мислите така, веднага ще влезете в стълковение с другите хора отвън. Отвън, като влезете в света, ще вземете последното място. Аз досега тази философия съм я проверявал и досега мене не ми се е случило нещастие. Като се качвам по трамваите, аз като влизам, не влизам пръв, ако остане място,

тогава се качвам. Като вървиш напред, бутне те някой. Всеки ти заповядва. Като няма никой, тогава се качвам. Като няма никой подир мене, аз се качвам, понеже ще ми кажат: „Няма място“. Спра се и погледна. Казва: „Заповядайте, има място“. Кача се. Ако няма място, не се качвам. Оставам пеш да вървя. И досега не ми се е случвало нещастие. Някой път като не се кача на трамвая още по-добре, спечеля 3 лева. После като вървя, срещна се с някой свой познат, поспра се, купя си банан, портокал, хубав лимон. Видя някоя хубава шапка или видя някоя красива мома, красива жена или видя някое хубаво, красиво здание, добре замазано. Казвам: Нищо не съм изгубил. Вие седите понякой път и мислите. Ама той обича жените. Ти едновременно си мъж и жена. Ти седиш сега като мъж, но в миналото си бил жена. Сега си станал мъж и казваш: „Ето закача жените“. Защо мъжете обичат да закачат жените? Понеже били жени. Жената, понеже е била мъж, казва: „Не трябва да закачаш мъжете“. Вие имате криво разсъждение. Под думата жена, трябва да разбирате сърцето, Любовта. Мъдростта, това е главата на човека. Мъжът в дадения случай отразява светлината на мъдростта. А пък жената отразява топлината на Любовта. Сега ти си жена, която отразява топлината на Любовта. Тя е жена. Дотолкоз, доколкото мъжът отразява светлината на Мъдростта, то е мъж. Щом като престане, не е мъж. След туй се сменят, в следуюния живот. Това са философски работи. Като философия е това, не да вярвате 100%. Ако сега си жена, следуюния живот ще бъдеш мъж, сменят се. Защото, ако всеки остане на своето място, няма да има никакви мъже и жени. Мъжът и жената са полюси. Това е човекът. Човекът се е разделил на две части.

Казвам: Най-първо Бог направи човека монах. Адам беше монах турен в рая и въздишаше. Казва: „Не искам да живея с Бога“. Защото той дойде в изкушение. Той дойде в туй противоречие, понеже Бог като прекара всичките животни, видя ги две по две. Горкият монах, онези не бяха монаси. Казва: „Не си струва монашеството“. Господ като му видя тази идея, направи му другарка и той престана да е монах. Следователно, като дойде Ева и монашеството изчезва. Вие сега искате да бъдете монаси - дето няма да го бъде. Вие в рая не можахте да бъдете, че тук

немислимо е. Една жена да има при тебе, че да бъдеш монах. Или един мъж да има, че ти да бъдеш монахиня. Във вас сега влиза една идея, която ви съблазнява. Вие трябва да разбирате човешката душа, която вие обичате. Та вие сте прегърнали тялото. Душата не е нещо, което може да я обсебиш. Жената прегърнала някой мъж, целунала го. Аз гледам свободно. Какво има, че те целунал мъжът, кажете ми сега? Казваш: „Той ме опетни“. Ами един ден като ти турят телото в земята, вземат ръцете, лицето, тогава няма ли да те опетнят? В дадения случай ти трябва да разбираш този мъж. Като те целуне, той иска да ти даде една идея. Казва: „Аз те обичам“. Много са ми казвали: „Той ме целуна“. Кое е по-хубаво, да те мушне или да те целуне? Да те целуне. Той можеше да вземе ножа, да те мушне два пъти. Едно време казва мушках, сега целувам. Какво лошо има в целувката в дадения случай? Защо ще считааш, че твоята целувка е на място, пък целувката на другите хора не е на място? Казва: „Аз не искам да живея такъв живот“. Когато един слънчев лъч влиза в клозета, тия нечистотии, които има, не ги ли целува? Слънчевият лъч целуне човека и си заминава. Ако светлината не влизаше да целува тия извержения, знаете ли какво би станало в света? Та вие разглеждате нещата; в света всичко, което Бог е създал е на място. Казвате: „Той ме целуна“. Благодарете на Бога, че ви е целунал. Казвате: „Той ме удари“. Благодарете на Бога, че ви е ударил. Мушнал ви е. Благодарете на Бога затова. Понеже вие досега сте мушкали и вас ви мушкат. Понеже не сте целували на свят, целувайте се както трябва. Понеже сте се одумвали в миналото, какво ли не сте правили, сега се учите на положителното. Като срещнете един човек, не говори за отрицателните му страни. Говорете добре, за да чуете Господа. Щом се произнесеш за един човек, ти се произнасяш върху делото на Бога. Казвам: Вие сте даровити, но казвам - Трябва да учите. Всички сте богати, но не сте станали още наследници на вашето богатство. Вие ще кажете: „Тъй как ще ме целуват всичките хора?“ В света има един пример, той е следният: Един генерал съблича един подпоручик, построява цялата рота войници и всичките войници имат пръчка и гол го прекарват, всеки войник да го шибне. Започват да го шибат от единия край до другия край. Той върви, а те го шибат. Казвам:

Като минеш от единият край до другият, двеста души от една рота, а във военно време 2000 души по един удар да ти ударят, това са 2000 удара. Казвам: Тия удари на място ли са? Защо го направи генералът? Целта с това постига ли се? Не се постига целта. Казвам: Вие едно време сте били генерали, които сте прекарвали хората по два удара да ударят. Сега казвате: „Трябва да се бие“. Какво се постига с биенето? Биенето, това е градеж. Няма нужда сега от биене. Като се съгради една къща, ще направят мазилката. Като се свърши мазилката, ще влезете в къщата да турите другата обстановка.

Казвам: Сега във вашия живот вие ще сложите вашите чукове и мистриите ще сложите, друго занятие вече имате. Сега кажете една дума, помислете как да я кажем. Да изпеем „Фир-Фюр-Фен“. Турете една българска дума с три слога. Светлина. Какво значи „Фир-Фюр-Фен“? „Фир-Фюр-Фен“ значи високо нещо. Туй, от което светлината излиза, мощното състояние в света, което създава светлината. Светлината е женски за нас елемент. „Фир-Фюр-Фен“ е мъжки елемент. При светлината вече мъжът се изгубва. Жената мъж не може да стане.

Та казвам: Приложете Любовта. Да мислите за великото благо, което Бог ви е дал всеки ден. Вие още не съзнавате какво Бог направил заради вас през хиляди векове, във всичките ваши падания и ставания. Когато вие не сте го познавали, Той винаги минавал и все ви оставял по едно добро. Когато сте живяли на земята и в смъртта, на гроба, казва: „Да се извади навън“. Камъни, когато сте били, скъпоценни камъни, когато сте били, желязо като сте били, каквото и да сте били, Той вас ви посещавал. Не че вие сте били желязо, но сте били в условията на желязото. Под думата „желязо“, разбирам, когато нещата се окисляват, става бърза промяна. Когато сте били в условията на златото, разбирам един живот по-уреден, дето не стават тия промени, тия преустройства. Не може да мислиш, докато не влезе в човешката мисъл светлина. Светлината непременно трябва да влезе, да имате запас от Любов, за да може да мислите. Не може светлината да дойде в света без Любов.

Та казвам: Сутрин като станете, помислете за Бога, за Любовта Му към вас, която има и тогава вие се постарайте

заради Любовта към Него да покажете него ден комуто и да е, където и да е, при каквито и условия да е. Минеш някъде, едно камъче на пътя. Аз често на камъните правя добро. Едно камъче, ритат го хората, този го ритне, онзи го ритне. Взема го, да го не ритат хората. Или пък много пъти един камък взема, ще го измия и ще го туря някъде. Една философия, никого няма да изнася. Някой път съм се спирал при някой извор, взема, че го изчистя. В ума ми остане чистото изворче. Усещам, че водата, която иде, остава доволна. Туря наоколо камъчетата. Та сутрин като станете, на вашите шосета турете камъните на място. Вашите извори, в самите вас изчистете. Защо трябва да бъдем добри? Аз трябва да бъда добър в себе си, понеже от това зависи моето щастие. Щом съм добър, веднага може да градя. Щом не съм добър, няма материал. Тепърва Бог трябва да праща някой друг зидар, който трябва да ме учи какво трябва да правя. Пък и аз, който не искам да уча, казвам: „На тези ли години трябва да се уча?“ Тамън сте на възраст. Някои сте на 45 години, някои сте на 30, някои на 15, някой ученик най-малко е на 15, на 20 години, на 21. Баща и майка трябва да има. Баща и майка разбирам, глава да има. Сърце да има, съзнание да има. След туй воля трябва да има. Волята подразбирам братята. Сестри трябва да има. Ще ви дам един опит, каква трябва да бъде Любовта ви към вашия (баща)? Любовта ви към вашата майка? Любовта ви към волята, която имате. Любовта към самите вас, каква трябва да бъде? Вие сте всички от (умните) хора, само от вашите стомни излиза водата, пукнали сте ги. Някога се случва счупите стомната. Идете и си купете по-хубави стомни. Благодарете, че старата стомна се е счупила. Ако имате стари възгледи, които сте оставили, не съжалявайте за тях. Едно време какво мислеше? Че какво мислеше едно време? Днес може да мислите. Вие се оглеждате и казвате: „Остаряхме ние“. Два вида остаряване има. Едно остаряване има - ти започваш да признаваш, че си слаб. За да те обича Бог в света, трябва да бъдеш слаб. Ако си силен, Бог няма да те обича. Единственото нещо, което Бог обича, Бог обича слабите хора. Когато апостол Павел се оплаква, че го мъчи нещо, Господ казва: Моята сила, моята Любов се показва в твоята слабост. Ако си силен, ти сам вършиш работата. Ако майката роди едно силно дете. Представете

си, че родите едно съвършено дете, тогава сегашният живот има ли такъв смисъл. Законът е същият. Всяка мисъл, всяко чувство, което се ражда във вас първоначално то е слабо. Мислите не остаряват, а се усилват. Постъпките не остаряват. Всичко в природата расте. Бог е, който се изявява. А пък ние не може да обичаме слабото в нас. Ние хората обичаме силното, а ние самите сме слаби. Следователно, нашата Любов трябва да бъде по-силна. Ние трябва да обичаме Бога, който е силен; само слабото може да обича силното, и силното може да обича слабото. Аз намирам отношенията са верни. На силният му допада като хване слабият. Някой силен най-първо като срещне силен като себе си, ще го набие, като стане онзи слаб, ще му помага. Ако сте от силните, Господ ще ви набие, а когато станете слаби, тогава ще ви обича. Ако сте силни, ще ви набие. Вие сте силни, Господ казва: Ще опитам вашата сила, да видим колко сте силни. Ще ви вземе и ще имате борба като Якова. Като го бутна за хълбока, изкълчи се. Някой път ви боли сляпото черво. Сляпото черво сега го режат. То не е, което образува една болка. Ще ви бутне Господ на хълбока и като ви бутне на хълбока, ще станете хром. По-добре е човек да се не бори с Бога. Може да се борите. Като обичате Господа, то е борба. Яков не знаеше и като го бутна Господ, той съзна своята погрешка. Господ казва: Ти измами брата си, взе му благословието. Сега ще се примириш, ще идеш при брата си, ще искаш извинение, ще поправиш погрешката. Тогава даде подаръци. Казва, на 400 души въоръжени: „Като дойде ще турите всичко под нож“. Но той отиде със смирение казва на Исава, и като видя Исава веднага казва: „Всичко туй е за тебе, ако искаш. Аз ти взех благословието, сега ида при тебе да си изправа погрешката.“

Та казвам: Ние сега сме дошли в света, връщаме се от странство. От Ливана се връщаме с двете жени. Двете жени, това са два морала. Едното за Бога, едното за света. Връщаме се с жените си, с чадата си, при брата си. Кой е този брат? Знаеш колко пакости сте направили на Господа. Често ние с нашите прегрешения правим пакости. Ще намериш един ден Божественото тяло на онзи, който ни обича. И евреите като идат, ще видят отвърстието от раната на Христа. Един евреин попитал:

Какво ще бъде нашето място в Царството Божие? Казват: „Ще влезете всички в раната на Христа, за да я запушите, в раната, която прободохте, за да запушите тази рана. Христос още носи тази рана“. Казва: „Не искам да зная, боднаха го римляните“. Сега ще видите, че има някаква рана на тялото на Онзи, Който ни обича. Ние сме го мушнале с копието. Та сега аз казвам: Не съгрешавайте! Аз казвам на себе си. Не трябва да цапам Господа. Всяка моя лоша мисъл е цапане лицето на Господа, цапане ръцете на Господа, цапане краката на Господа.

Казвам: „Не трябва да греша. Не трябва да цапам Онзи, Който ме обича“. И на всинца ви казвам: Не цапайте Онзи, който ви обича.

Сега туй, което ви казвам, ако го направите от Любов, на място е. Ако тия работи, всички работи вършите от Любов, на място е. Не искам да остане в ума ви мисълта, че вие сте измъчили Господа. Каквото сме правили, трябва да забравим. В миналото, каквото сме правили, да оставим. Отсега нататък, туй новото, което правим, да го не цапаме. Досега сме го цапали, да го не цапаме вече!

Мото:

ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА СИЛА.
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ВЯРА.
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ЛЮБОВ.
(3 пъти).

XVII година.

*33 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 25 май 1938 г., сряда 5 ч. с.
София - Изгрев.*

ВЕЛИКОТО БЛАГО НА ЖИВОТА

Отче наш.

(Чете се темата: „Отношение на правите и кривите линии“.)
„Благост“.

Има един процес в природата, който причинява болки на хората. Този процес в по-низшите животни, понеже желанието да ядат е толкова голямо, не остава дълго време да дъвчат. Щом като хване жертвата си, глътне я. И понякога път човек е под влиянието на тях. Някой път иска бързо да се нахрани. Има един навик, не иска да дъвче, иска така да глътне. Понякога път казват: „Той има лакомия“. Но лакомията, той я учил преди милиони години. Наскоро четох, имаше една статия „За породата на китовите - колко храна трябва на един голям кит“. На най-големите китове трябва един тон храна, за да се нахрани. Питате вие: „Откъде човек се е изучил да бъде лаком?“ От кита. Един тон храна му трябва. Седи в съзнанието идеята, че много храна ти трябва. Колко храна ти трябва? Запример, един човек в устата на кита, една хапчица закуска. Ако турим 10-15 хора по 50 килограма, не може да го нахранят. 20 души, 20 хапки ще бъдат, един обяд. Двадесет души по 50 килограма едва ще направят един обяд за този кит. Представете си на този кит за 100 дена колко хора му трябва, ако яде по 20 души на ден! Сега въпросът не е колко яде китът. Цял един тон му трябва като върви с отворена уста. Пък си има една мрежица, и водата като влиза - прецежда. Той цеди водата и преглъща. Върви все с отворена уста. Някои хора има сега, които си държат устата отворена по навик от кита. Някои сега ще кажете: „Докажи.“ Всичко в природата може да се докаже, само се изисква дълго време. Казвам: Една храна трябва да се сдъвче добре. При сегашните условия трябва да се дъвче, не трябва да бързате.

Или да кажем сега, ако ви зададат една тема: „Коя е най-късата и коя е най-дългата линия?“ Всеки, който е ученик, ще се намери в затруднение. Не му е казано най-късата линия коя е. Най-късата линия е правата линия между две точки. Туй разстояние е толкова малко, че трябва с микроскоп да го гледате. Правата линия е почти невидима между две точки. А най-дългата линия е кривата линия. Следователно, в дългия път ти не може да хванеш правия път. Сега това са изводи. В дългия път ти не може да хванеш правия път. И в правия път не може да намериш кривия път. Значи има друг един път. Човек като излезе, преплитат се тия двата пътища, дългият и късият път. От него се образувал кривият път. Дългият и късият път образуват кривият път, тъй наречения. Да допуснем, че вие се движите в една рядка среда. Да кажем, слънчевият лъч се движи в една рядка среда, светла, етерна среда, етера в своето най-рядко състояние. Но понеже лъчът дойде в по-гъста среда, веднага става едно пречупване. Щом влезе в една по-гъста среда, ти вече по правата линия вече не може да вървиш, ще се изкривиш, ще образуваш една крива линия.

Та казвам: В живота, когато човек изкривява, казвате: „Дойде в трудно положение“. Да допуснем, че някой ви стисне ръката, веднага във вас се изгубва от приятното настроение. Или някой човек ви каже нещо. Някой път една (..) може да бъде по-гъста. Ако някой изпрати по-силен звук във вашето (ухо), ще произведе неприятно впечатление, веднага ще се изменят вашите чувства. Но вие не можете да си дадете отчет, защо са се изменили чувствата ви.

Да кажем казвате: „Ти си разумен.“ ТИ СИ РАЗУМЕН. Тебе ти е приятно. Но достатъчно е да тури само един слог, за да се измени твоето разположение. Достатъчно е да ти каже: „Ти си НЕ-разумен“. Само две букви да тури и ти усещаш неприятност. Казвате: „Ти си разумен!“ Тебе ти е приятно, но като тури една малка частица „не“ пред разумен, изведнъж тебе ти стане неприятно. Ако съедини двете букви с разумен, ще се образува едно съединение, което започва да работи. Казваш: „Аз съм неразумен“, но идеята остава неразбрана. Този слог „РА“ е свързан

със светлината. Значи неразумния човек няма светлина. Вследствие на това, одето минава се блъска. Ако влезеш в една тъмна стая, може да има много ценни работи, ти като вървиш бутнеш това, онова, ще направиш пакост. Не че си имал някакво лошо желание, но от нямане на светлина ти ще направиш някаква пакост. Ти се чудиш как си направил тия погрешки. Нямам си достатъчно светлина. Как се придобива светлина? Именно, кажи „не“, тури запетая, „разумен“. Какво ще разбереш? Ако туриш запетая, да се спреш. „Ти си не, разумен“. Да допуснем, че един човек има светлина, разумен е. Няма светлина, неразумен е. Много работи вие сте ги забравили. Сега някои хора често ми са казвали, когато идат при Бога, там да ги съди Господ. Те мислят, че ще отидат при Господа като тука да ги съди. Като идеш в оня свят, няма да има такъв съд. Там няма да има адвокати, съдилища. Всичкият ти живот, каквото си вършил, всичките тези души, които си убил, ще вървят подир тебе. Кокоските, които си изял и те ще вървят подир тебе. Изял си миди, и мидите ще вървят. Изял си ябълки, круши - всички вървят отподире ти и казват: „Този човек ни дължи“. Всичките са с развалени форми. Тръгнаха те да съдят и викат. Кокоските казват: „Главите ни дай, крилцата ни дай, крачката ни дай!“ Целия ден вървят отподире ти. Ти се обръщаш, те казват: „Крачката осакати ни, дай ни ги“. Тръгнаха стотина агънца отподире ти и те искат. Всичко, каквото си изял, ще върви отподире ти. Крушите казват: „Излъга ни, изяде крушата и не посади семките в земята. Защо не ги посади? Ти спря нашата еволюция“. Ябълките, крушите, черешите всички ще станат да ни съдят. На своето задължение не сме издържали. Та в края на века сме. Трябва да минем в новото разбиране. Някой мисли, че е много набожен. Ти тази, старата набожност я остави настрана. Туй старото ваше разбиране трябва да го погребете. Като слизам отгоре, една сестра казва: „Трябва да напуснем старото“. Казвам: Старото трябва да го погребваш. Като остарее някой, клекне на кревата, иска да го храниш и като умре да го погребваш. Ако погребваш старите, плачеш. Докато се освободиш от някои свои възгледи, трябва (доста време да мине). Запример, вземете възгледа за човешкото достойнство. В какво седи достойнството

на един брат, в какво седи достойнството на една сестра? - Достойнството е, тя да не допусне никога една лоша мисъл за брата си, но те са неща скрити вътре. Никога в неговия живот да не му е казала една обидна дума, това е сестра. Такава една сестра като спомниш, чуваш само нейния красив език. Някой път като чуеш сестра си, на деня по 10 пъти ще ти каже „говедо“ и „звяр“. Самата дума „говедо“ не е лоша дума, но тъй произнесена, че в туй произношение има нещо лошо. Веднага ти се обърне в симпатичната нервна система, засяга твоето чувство. Засягат се вече твоите чувства. Ние сега се връщаме и искаме да обясним. За говедата не трябва да говорим. За говедата, трябва да говорим: Най-хубавата страна на тези говеда е, че са орали нашите ниви. После, кравите са се отелвали, давали са ни млечице за нашите деца, пък и за нас самите. Трябва да си представим в ума добрините, които са ни направили, за да забравим лошото, което имаме в ума си. При сегашните условия някой казва: „Кажете ми някоя моя погрешка“. Казвам: Ти си знаеш погрешките по-добре от мене, какво ще ти казвам. Ако аз ти кажа наполовина, ще ти кажа какъв си. Аз като правих своите изследвания, аз казвам: Да казваш погрешките на хората, то не е наука. Ученият човек, ако търси погрешките на хората ще си осакати ума. Наука е да търсиш доброто в човека, доброто е наука. Понеже доброто е разумно, има ред и порядък. Какво ще изучаваш онези, немусикалните песни? Каква музика има в мученето на воловете, или кряскането на жабите? За един музикант и там има музика. Онзи, който чува, че крякат жабите, в жабите има сопран, има и алт, има и бас, има и тенор. Някои казват „ква, ква“ бързо, някои бавно. Това е жабешко положение. Братко, като те срещнах, виждам в тебе една отлична постъпка. Например, срещне ме някой, казва: „Какъв си капелмайстор“. После, както виждам каква красива линия имаш, като си дигаш ръката. Пък колко хубаво ме магнетизира. Казвам: Този човек както го магнетизира, ти му предаде едно благо от Господа. Вие ще кажете: „Това не е морално“. Кое е морално? Да напуснем стария морал, да ходим в топлина, да ходим в светлина, да ходим в свобода. Да ходим в живот, тоест в Любов. Да ходим в светлина, това е знание. Да

ходим в свобода, то е онази област, в която нещата се постигат. Ние разбираме свобода да правим каквото искаме. Свобода е закон за постижение на онези копнежи, които има човешката душа. Ти искаш да постигнеш щастието. Щастието се постига само в свободата. В тази свобода животът трябва да функционира, знанието трябва да функционира и то положително знание. Да кажем ти казваш: „Две по две е четири“. Туй какво е сега „две по две е четири“? Всякога в живота многото желаниа отклоняват човека от правият път. Многото желаниа отклоняват човека да постигне щастието, което той търси. Пътят на вашето щастие е там. Вие ще намерите щастието в един път, дето никой не може да ходи освен вие. Вашето щастие по особен път вие ще го намерите. Ако не влезете във вашият прав път на вашата душа, вие никога не можете да постигнете щастието. Научно казано е така. Или другояче казано: Ако вие не намерите вашата Любов, която вие можете да изразите, или която вие можете да възприемете. Всеки човек има особен начин за възприемане и за предаване на своята Любов. Ако не намериш този път, вие всякога ще се намерите недоволни. Ще има нещо празно в душата. Ако ви дадат дреха, ще кажете: „Защо ми са тия дрехи?“ Ако ви дадат обувка - „Защо ми са тия обувка?“ Ако ви дадат някоя книга да четете, ще каже някой: „Да беше това на млади години, сега вече съм остарял“.

Хубаво, да допуснем, че вие сте вегетарианец. Какво да ви кажа? Хайде сега няма да ви приведа кокошки. Ако бяхте месоядни, щях да приведа пример за кокошки. Ти нямаш зъби, остарял си, станал си на 90 години, пък ти донесат най-хубави ябълки, круши. Но те не са от много меките, как ще ги ядеш? Какво ще си кажеш? - „Да беше на млади години, когато зъбите бяха хубави, здрави“. Сега и очите ти не виждат тъй хубаво. Само си клатиш главата и казваш: „Остарях“. Остарял си, защо? Не може да ядеш ябълки, круши. Ако може да ги ядеш, хич няма да бъдеш стар, ще бъдеш млад.

Казвам: Когато някой човек не може да разсъждава, не е ли остарял? Когато в някой човек не може да се проявява Любовта, чувствата в него да се проявяват, не е ли остарял? Що е старостта?

Ти преставаш да чувствуваш. Казваш: „Това е празно. Глупости правех на младини, ходих да играя на хорото. Сега не играя на хорото. Едно време къщи правех. Глупава работа, изгубих си времето. После се обличах по 3-4 пъти на ден. То са глупави работи. Събирах книги да чета, рисувах. Глупави работи!“ Кое е останало умното на стария? Той казва: „Това е глупаво, онова е глупаво“. Че кое е умното? Старият казва: „Ще се мре“. Туй е сега една задача - „ще се мре“. Казва: „Какво ще се прави в тази черната земя?“ Какво ще прави в черната земя? Трябва да влезе да проучава ония закони, отдето е започнал. Ще влезе в черната земя и като семе ще го заровят, да видим дали ще може да поникне или не. Що е възкресението? Как ще възкръсне човек? Това е възкресение. Земледелецът вземе житото, зарови го и вижда в кое жито има възможност да възкръсне и в кое не. Някое жито възкръсва, някое жито хич не възкръсва. По 2-3-4 пръста е заровено в земята. Колкото е по-дълбоко заровено, по-мъчно изниква. Ако никак не е заровено, няма възможност туй жито да изникне. Казваме сега: „Умира човек“. Ние се плашим. Умирането, това е посяването в живота, за да може пак наново да поникне. Смъртта е един процес. Не може да се убедим в туй. Човек трябва да умре, за да дойде пак новият живот. Щом съгреша, непременно смъртта е една неизбежност да започнем наново, да поправим своите погрешки. Сега вие не знаете колко пъти сте умирали. Забравили сте. Всинца сте сега под гнета на смъртта. Всинца сте осъдени на смърт, нищо повече! Няма какво да ви казвам, че сте осъдени. По-добре да не знаете, че сте осъдени. Аз чета присъдата. Присъдата е за всинца ви. - „Че как, ние ще идем в рая“. Докато идете в рая, зорът е там. В рая ще идете, но докато идете в рая..... Дойдеш от странство, носиш някои подаръци, взел си, минаваш през митницата. Като излизаш от Франция - митница има, като влизаш в България - митница има. Разправяше един брат, който се връщал. Набедили го за евреин. Германците му разхвърляли всичко, търсят нещо. И всички ония неща ги конфискуват. Има неща, които не са позволени да се носят, ще ги конфискуват. Очакват подаръци. Няма никакви подаръци. Ще се оплакваш, че това е взето на митницата, онова е взето. Ще се

оплакваш, че на митницата ги взели. Хубаво, защо носиш такива работи, които ги вземат на митницата?

Сега в съвременния свят има такива случаи, не носи някои неща със себе си, прати ги по пощата. Някой път ще платиш толкоз, колкото струва. Платил си 1000 лева и още 1000 лева, 2000 лева ще платиш. Какво от това, че е двойно по-скъпо? Сега за нас е въпросът, да се постигне нещо, не е въпрос до цената. Ако е за един плат и 1000 лева, и 2000 лева, и 10 хиляди лева, и 100 хиляди лева ще дам, стига този плат да е необходим, стига да се постигне целта в живота. И в живота, за да се постигне една добродетел, всяка добродетел е нещо, което е необходимо, което е съществено. Ти за в бъдеще не може да живееш без добродетели. Някой казва: „Защо не може да живее без добродетел?“ Твоят капитал, вложен в Божествената банка - всичкия, с който ще живееш. Без добродетел, то е немотия. В небето хората отиват, вие още не знаете закона за прераждането. Някой седи 45 години и като изяде капитала, хайде казват. - „Тук не може да живееш“, търсят място, на земята го пратят да работи. И да искаш, не може да останеш. Никой не те кредитира. И да може, не дават. Че и в оня свят ще бъдете без работа.

Четох преди няколко време. Двама английски студенти, които се съмняват дали има задгробен живот или не. Дали си обещание, ако единият умре по-рано, ако има възможност другият, ако има начин да съобщи. Който приятел да съобщи на другият, че той е жив. Дали си един знак в един затворен плик и както англичаните са много постоянни, след като умира единият, другият направил близо 500 сеанса и най-после приятелят му дал знака. Написал лозинката, която си дали. Написва на една плоча без ръка. Турил само плочата, турил само едно перо и написва лозинката: „Тук започва да се зазорява. Две години работа не са ми дали още“. Вие сега мислите, като идете в оня свят, изведнъж ще ви посрещнат. Не се знае. Този англичанин казва, работа не му дали и казва, че започва да се зазорява малко. Сега аз не искам да ви представям някои неща. Някои хора, за да накарат хората да бъдат добри, ще им представят, че има ад, страдания. Животът седи в друго. Ние трябва да разбираме какво нещо е

Любовта. Любовта, това е великото благо на живота. Какво нещо е Мъдростта? Това е велико благо на знанието. Знанието е необходимо за човека. Какво нещо е Истината? Това е едно благо за свободата. Свобода без Истина не може да има. Следователно, когато говорим за Истина, ние подразбираме свободата, която има отношение. Свободата дава всички възможности за постижението на онова, което човек копнее. Ти като да постигнеш това, което искаш. Сега в живота срещат се двама. Двама нещастни хора може да си помогнат. Тъй щото в нещастните хора има голямо тщеславие. И щастливите хора са тщеславни, и страхливите хора и те са тщеславни. Срещнат се двама души, които знаят много езици, 5-6-7-8 езика. Току изведнъж започне единият да говори на един език, на друг ще каже на друг език. Който не знае нищо само поглежда. Като се срещнат двама добри хора и те искат да се покажат. Ако се срещнат двама певци, естествен начин е, той иска да покаже и току започне да пее някоя ария. Другият като слуша, като свърши първият, той започне друга ария. И двамата пеят хубаво. Срещат се двама, които страдат и се разправят. Той носи някаква болка на сърцето си. Органическа болка или ревматизъм, или коремоболие, или болка в гръбнака. Казва: „Ох“. И двамата вървят. Единият казва: „Ох“, и другият казва „Ох“ (Учителят го изговори дебело). Туй е пак тщеславие. - „Остави се, не мога да крача“. Другият казва: „Остави се, коремът ме боли“. Ако дойде трети казва: „Остави се, в главата (ми) има нещо“. Разправят се тия хора. Като се разправят, малко им олеква. Аз ги виждам, гледам болните хора са много тщеславни. Като дойдат, започват, разправят кого, как го въртяло коляното или кръста. А болестта, аз виждам, тази болест ни най-малко не те върти, но ти мислиш, че тя те върти. В болестните състояния на човека някой път той казва: „Да не се радваш ти на онзи, който страда“. Че аз ще ви приведа един пример да се зарадваш, когато някой страда. Представи си, че някой човек те гони с пушка да те убие. Изведнъж парализират се крака и ръцете. Няма ли ти да се зарадваш? Ще кажеш: „Слава на Господа!“ Тогава какво трябва да правиш, кажи ми? Зарадвай се, че ръцете са се парализирали и краката. Не се моли да му се

развърже ръката, но кажи: „Братко, какво те застави, защо искаш да ме гониш, защо искаш да ме убиваш, искам да зная какви са причините, какво те накара?“ Ти сега ще искаш да го съжаляваш. Казваш: „Горкият човек, как му се вцепениха краката и ръцете?“ Кое е по-добре? По-добре да се вцепенят ръцете в престъпника, отколкото да му останат здрави и да те убие.

Та казвам: Понякоя път страданията, които идат не са нищо друго за нас, страданията ни се изпращат от свободния свят, за да ни освободят от престъпления. Всяко страдание те освобождава от престъпление. Ако не страдаш, ти ще направиш престъпление. Дойде страданието, усетиш ръцете си вързани. То е, за да не извършиш престъпление. Всяко оздравяване ти дава възможност да направиш добро. Искайте да бъдете здрави. Внесете мисълта. Всеки един момент да използваш за Славата на Бога. Сега вие сте дошли в света. Когато човек мисли за себе си, мисли и за другите. Три центъра има: Мислиш за себе си. Как се нарича туй състояние? Как да го кръстим? Щом мислиш за себе си, законът е там, щом очакваш благото от хората, ти всякога ще се размътиш, понеже то е едно благо. Щом очакваш от хората своето благо, ти нищо няма да постигнеш. Щом очакваш твоео благо от Бога, ти вървиш по правия път. Щом се размъсташ, да знаеш ти вървиш в едно човешко течение. Щом си губиш мира, ти си в човешко течение. Щом не си изгубваш мира, ти си в едно Божествено течение. В Божественият път разочарования няма. Ще дойдат мъчнотиите, но ти виждаш. Зад мъчнотиите виждаш ония постижения. И тогава усещаш тежест, но усещаш в себе си сила, че може да превъзмогнеш. В човешкия път казваш: „Това нещо е непостижимо“. В човешкия порядък нещата се виждат непостижими. Казвам: Всички трябва да се завземете да използвате условията. Малките условия трябва да се използват. Вие не знаете, като дойдете до един човек, вие не спазвате правилата. Вие при един човек не трябва да се приближавате. Като дойдете при някой човек, вие се приближавате повече, отколкото трябва. Някои хора дойдат близо, че като говорят, изскача им плюнката. Стойте на половин метър, на един метър разстояние. Вие се приближавате. За да бъде естествено това

състояние помежду вас, трябва да има разстояние. Тук сте в едно неестествено положение. Вследствие на това изникват недоразумения. И в театъра и навсякъде не е спазен този закон. Трябва да има 50 см. място, за да бъде всеки свободен. Но за в бъдеще това ще стане. Всеки път като се дава представление, ще бъдеш в къщи. Ще туриш слушалката и по телевизия ще виждаш как се играе. Никой съсед няма да се обръща да те смущава. То е за далечното бъдеще. Сега дойдете до убеждението, искате да знаете в какво вярва един човек. Питате: „Какво е твоео верую?“ Питам: Какви са вашите съображения? Срещам една череша, питам: Ти каква си? Казва: „Череша“. Езикът на черешата казва: „Опитай ме, ще видиш“. Тогава, за да познаеш черешата каква е и ти ще си кажеш мнението. Ще й кажеш: „Много си сладка“. И тя тогава казва: „Мене ми е приятно, щом съм много сладка, аз ще дойда на гости във вас, ще влезе във вашата приемна стая“. И тя ще донесе писмо. Тази череша носи писмо от вашия небесен Баща. И вие ще започнете да четете. Като изядете една череша, какво сте чели? Всички знаете, че черешите са сладки. Някои са сладки, някои не са толкоз сладки. Онези, които са анемични, нека ядат череша. Онези, у които вярата е слаба, нека ядат сини сливи. Казвам: Комуто е слаба вярата, да яде сливи. Не зелени, зрели. Не незрели, ами точно узрели. Когато зреят сините сливи трябва да знаете. Казват: „В идущия месец ще имаме най-щастливият ден“. То е на кабалистите. Интрига беше. Писано е във вестниците.

Изисква се от всинца ви самовъзпитание. Разумност. Трудно нещо е самовъзпитанието. В разумния живот много малко се говори. Христос като дойде при онзи човек, не го разпитва какви грехове имаш, но му казва: Дигни одъра си и ходи! Този човек беше учен. Понеже 38 години беше болен. Този човек, за да носи тази болест, трябваше да мисли, да разсъждава. Искаше да влезе в къпалнята и каква настойчивост имаше. Христос му каза: Дигни одъра си и ходи. Като дойде някой от вас, казвам: Ще се оправят твоите работи. Той започне да философствува: „Как ще се оправят работите?“ - Аз казвам: Още 10 години трябва да минат. Казвам: Ще се оправят работите. Още 5 години трябва да

минат. Като дойде трети път, казвам: Ще се оправят работите! - Как ще се оправят? - Като се оправят ще видиш. Не искай да ти разправят как ще се оправят. Божествените работи като станат, ще се оправят. Провери. Преди да са станали, не знаеш. Казвам: Ще оздравееш. Как ще оздравееш, не знаеш. Кажете ти: „Стани“ - Стани. „Учи“ - Учи! - „Защо трябва да го правя?“ Не питай. Прави доброто. От резултатите му ще видиш. Здравето на човека зависи от силата на неговото добро. Доброто укрепва нервната система. Запример, вие ходите. Защо човек трябва да ходи? Някой път не вървят. Трябва да ходите, за да бъдете здрави. Мнозина се разболяват, понеже турят подметка от животинска кожа. Хубави са обувките, но лятно време, за да бъдете здрави, ще хвърлите обувките, ще излезете на поляната и по зелената морава ще ходите бос. И то не сутрин, на росата, ами денем, когато е топло вече и се е нагорещила тревата. На топло ще ходите половин-един час. Тогава земята всичко онова, което е нечисто, тя има такова влияние, ще го погълне. От земята ще приемеш онази енергия, която е здравословна. Сега казвате: „Трябва да имаме обувки“. Обувките трябва да са направени така, че да няма притеснение на капиларните съдове. Много хора заболяват от техните обувки. Кракът трябва да е свободен, за да става функционирането редовно.

Та казвам: Сега като говоря за Любовта, аз имам предвид, ако ядеш без Любов, ще дойдат болести. Ако учиш без Любов, каквато работа и да вършиш в света, ако не влагаш Божественото, твоят успех ще бъде проблематичен, временен ще бъде. И тъй, в една школа вие всички ставате, вие си давате мнението: еди-кой си пъл хубаво, еди-кой си не пее хубаво. Всички пеят хубаво. Когато някой човек го обичаш, виждаш колко хубаво пее. Като не го обичаш има нещо, което не му достига. И действително не достига. Този човек, който те обича има известна мекота. Този, който ти пее без Любов, трептенията не са еднакви. Някой път учителят пита учениците дали разбират. Те махат с главата. Българите имат този обичай, клатят си главата. Клатенето на главата е излязло от неволя. Защо конят си клати главата нагоре? Какво означава? Защото мухи са влезли и той прърха. Казва:

„Мухите, стойте настрана?“ Някои хора си клатят главата, мухи има наоколо. Не си клатете главата. Това е спестяване на време. Ще кажеш ясно какво е. Да кажем ти искаш (да кажеш) някому, че той е добър. Как ще го кажеш? Този човек за да му кажеш, че е добър, ти трябва да го обичаш. Ако не го обичаш, не можеш да му кажеш, че той е добър. На този човек като му кажеш, че е добър, като че ти виждаш себе си. Като му кажеш: „Ти си добър“, тебе да ти стане приятно, че си му казал, че е добър и да се зарадваш, че е добър. Като че тази доброта е твоя. Пък сега кажеш: „Ти си добър“, ама въздъхнеш. Казваш: „Нима аз не съм добър?“ Ако кажеш, че той е добър, а ти не си добър, тогава ти го опетняваш. И ти трябва да бъдеш толкоз добър, колкото е той. Та да се радваш в неговата доброта. И той да се радва в твоята доброта. Та когато седнете, всеки да седне и да мисли само за себе си. А вие като седнете, вие все гледате дали е тук някой. Вие като седнете, представете си, че само вие сте в салона и после като се свърши лекцията да се учудиш, че тия братя са тука. Сега вие се гледате. Някои говорят, другите мислят дали ще каже право. Ти слушаш една песен, слушаш как я пеят. Нали имаме онази песен „Благост“. Кой е там е основният тон? - Първият е „до“, после е „сол“. Казваме, че Бог живее у нас. Но Бог живее в разумното, във всяка наша мисъл. Защото искаш да кажеш нещо, но това е едно въплътено Слово. Едно въплътено Слово Божие е. Една въплътена мисъл е минала през три фази. Ти си възприел една форма от умствения свят, тя е слязла в по-нисшия свят в груба форма, в чувствения свят и най-после в постъпките. Като направиш едно добро, ти си родил нещо. Всяка постъпка е като една майка, която е родила едно дете. Тази, добрата майка, трябва да я отглеждаш. Ако направите една добра постъпка, ако е от естественото царство, тя ще расте. Все таки трябва да обиколите туй място, да го поливате, че да може всяко добро, което сте направили, да расте. Всяко добро, което човек прави, трябва да вземе участие, да расте. Някой път раждаме доброто, като децата и не мислим за тях, оставяме ги другите да се грижат. Сега сме дошли до фазата - нашите хубави мисли трябва да ги отглеждаме. Вашите хубави чувства трябва да ги отглеждате

и вашите добри постъпки трябва да ги отглеждате. Защото, ако не ги отглеждате, на стари години няма кой да ви гледа. Вие ще ме разберете криво - няма кой да ви помага. Добрата мисъл, доброто чувство, добрата постъпка е, която помага. Ти седиш и в живота ти усещаш, че преминала някаква хубава мисъл, тя те радва. Тази мисъл живее. Минало едно хубаво чувство, туй чувство живее. Понякоя път вие мислите за Христа. Откакто е заминал Христос от земята има две хиляди години. Две хиляди години няма, но 1900 години. Той е толкоз стар - на 1900 години. Вие си представяте образа на Христа, казвате: „Какъв е?“ Вие, ако видите образа на Христа, ако го погледнете, в него ще видите всичките пертурбации, които стават в целият християнски свят. Мени се Неговото лице, ако погледнете Христа. Той като гледа какви престъпления се вършат в Неговото име, като погледне на кривите заблуждения, като погледне на Любовта ви, мислите ли, че Той е весел? И после опити има как да го излъжете. Дойде някой и казва: „Господи, това ще направим, онова ще направим“. Но го полъгват. Той казва: „Господи, аз ще посветя живота си“. После като му мине магарето през водата, нищо не дава за Господа.

Много пъти идват сестри, оплакват се. Казва: „Не ме признават“. Казвам: Те Христа още не са признали, пък тази сестра иска да я признаят. Те господаря са изпъдили, а искат слугата да го изпратят с финикови вейки. Казва Христос: Мене, ако изгониха и вас ще изгонят. В света, когато хората почнат да обичат Бога, да живеят по закона на Любовта, тогава можем да бъдем сигурни, че и нас ще обичат. Докато има съмнение дали Господ съществува или не, дали Христос е реален, историческа личност или не, с тези разбирания хората не могат да се примирят. Ние чакаме да се примирят християните.

Но сега да дойде до онова, което ние можем да направим. Всеки един от вас може да направи 10 повече отколкото сега. Силата е турена вътре в него. Ако ви се покаже пътя, по който вие може да се повдигнете, вие ще дойдете до друго едно заблуждение. Ще кажете: „Аз нямам нужда от другите хора“. Колкото човек знае повече, той ще има отношение към хората. Когато ти дойдеш да живееш по Божия Закон, ще имаш по-

широки възгледи, ще започнеш да обичаш хората повече. В Божествения порядък ще обичаш хората повече, а в човешкия порядък себе си ще обичаш повече. Синовете, дъщерите и другите ще ти бъдат като чужди. В Божествения порядък е друго. Друг (е) реда. И близки, и далечни са като братя. Имаш някой брат, той не е свършил училище, ти си свършил университет, той не е свършил, но той като дойде на твоите години, той може да знае повече от тебе. Бог гледа еднакво и на учените, и на невежите. Той гледа на възможностите, които са вложени в тях. Та казвам: Трябва да се радваме на онези, които засега се проявяват, които са постигнали целта и на онези, които ще се проявят. На всички трябва да се радваме: онези, които ще се проявят за в бъдеще, другите ще си почиват. Пъпките, които сега ще цъфнат и онези, които са прецъфтяли, те ще дадат плод, а пък онези, които за в бъдеще ще цъфнат, за бъдеще ще дадат радост. Радостта иде. Външната радост е цъфтене на човека. Благото на човека иде от плода, който ще опитаме. Най-после ще имаме една радост, че сме видяли един цъфнал цвят, че завързал, че дал плод, който ние може да опитаме. Ще се радваме, че Любовта в нас е цъфнала и дала плод. Тази Любов трябва да даде плодове. На всеки Любовта трябва да цъфне и да даде плод. Ние трябва да се радваме, че Любовта е поникнала, цъфнала и дала плод. При туй положение мнозина имат коремоболие, кръвно налягане. Откъде е това кръвно налягане? Някой път ще се спра върху кръвното налягане. Кръвното налягане, това е дявола в нас. Дяволът дошъл, наляга с помпата. А пък онзи, естественият живот е доброто. Нормалното състояние на здравето е доброто. Под думата „добро“ разбирам здравословното състояние, което тялото има. Та всичките клетки се усещат разположени. Кръвта циркулира навсякъде, всички клетки имат храница, чистота има, порядък има. Гледам света и се радвам на всичко, пък и на мене всички се радват. Та казвам: Ето сега днешният ден. Аз казвам: Утре ще им говоря. Утрешният ден ще бъде хубав, ясен. Ако говориш, ако живееш по Божията Любов, то ще бъде с тях, няма да има никакво облаче. Когато дойде да ви говоря, един ден ще ви говоря какъв е лошият живот.

Него ден ще бъде облачно. Ако живеем добре, небето ще бъде като днес. Много хубав беше изгревът.

Та импулсът във всинца ви заради Божията Любов, и знание, и музика, и художество, всичко в света, което вършим, трябва да го вършим от Любов. Вчера иде при мене една сестра, казвам ѝ: Слушай сестра, ти сега ще дойдеш да ми се оплакваш, че някой ти казал една горчива дума. Онзи, който те обидил, не е виновен. Той е виноват, че те е огорчил, но ти като идеш и ми разправяш, огорчаваш и мене. Намесвате и мене във вашата каша. Вие искате да ме заставите аз да ви кажа, че той не трябва да прави това, че не е прав. Той знае, след като те е обидил, че не е прав. Аз няма да ида да го съдя. За мене е радостно, като направи една погрешка, той да бъде в съзнание. Аз се радвам, понеже е видял, че греша, щом отида като командир да му кажа: Ти защо го направи? Аз не съм съдия. Със съдийство светът не се оправя. Ще дойде някой да ми каже: Защо на този човек не даваш пари? Не бъдете съдии. Старият завет и Новият завет. Праведните хора ще съдят света. Ще идат, ще те викат. Ще кажат: „Защо ти не си плащаш?“ Има закон, насила ще те турят в затвора. Хората в света имат право да съдят, понеже те са праведните хора. Ако искате да влезете в света, имате право да съдите. Но старозаветните (да пасат овците). Новозаветните да си градят къщите, а пък праведните да ги дават под наем. Ще вземат кирия от тях. Старозаветните материал да докарат; новозаветният гради, праведният да ги дава под наем, а ученикът трябва да учи. Нему не трябва нито материал, нито греди, нито да дава под наем. Понеже материалът е донесен, други ще градят. Той няма да гради, нито наем да взема, понеже наемът е взет. Нему остава само да учи. Оставете старозаветните със своя Стар Завет, оставете новозаветните с техния Нов завет. Оставете праведните с тяхната правда. Вие с вашата торбичка, учете се. Всички много добре извършват работата си. Който е старозаветен, да си гледа работата, който е новозаветен, аз разбирам който гради, той е новозаветен; праведен е, който под наем ги дава. Сега ние учим новото, което Бог ни изпраща. Всичко е съградено. Понеже казва: Бог направи нова земя и ново небе. В туй новото небе е училището,

в което ние влизаме да изучаваме сега Божията Любов, а пък ще изучаваме човешката любов, като опашка на Божията Любов. Ако турим тази основа за Любовта, да имаме съзнанието в нас, да не бъдем слаби хора. Знаете ли каква сила е мисълта? Виждам някой човек неразположен. На някой дължал 1000 лева. Той иде, но още отдалече аз отброявам тези пари и като влезе при мен, аз му давам 1000 лева, поусмихна се и казвам: Ще извините, аз трябваше да дойда. Ето парите, имате ги. Кажа сладка дума и този човек измени мнението си заради мене. Когато срещнете, всеки едного, дайте му като извор. Покажете му Божественото в себе си. Дойде една сестра, казва: „Какво да се прави?“ Обвинявали я. Казвам: Тъй е. Ние в небето не можехме да живеем на свет, че тук на земята, извън рая ли ще живеем? Вие искате извън рая да ви говорят благи думи. Благите думи са в рая. Ти за да кажеш сладка дума, трябва да влезеш в рая. Щом кажеш лоша дума, ти си извън рая. Докато не влезете в рая, казвате: „Хубавите условия, новите условия“, това е раят, в който Любовта може да се прояви. Любовта е като срещнеш един човек да видиш, че има хубави мисли. Певецът като дойде при онези, които го обичат, зароди се желание да пее. Щом мога да пея някъде значи, че ме обичат. Щом не мога да пея, не ме обичат. Щом съм при някои хора и може да направя добро, обичат ме хората. А щом съм при някой хора и не мога да направя добро, не ме обичат. Навсякъде, дето можете да направите нещо, обичат ви. Щом не можете да направите нещо, не ви обичат. Тогава, ако в тебе духът не работи, ти не го обичаш и той не може да се прояви. Същият закон е: Ако обичаш Бога, Бог в тебе всичко може да направи. Трябва да го обичаш. Казвате: „Защо трябва да обичам Господа?“ Понеже непостижимите неща в живота Бог трябва да ги направи в нас. Ако не Го обичаме, не може да работи в нас. Ако Го обичаме, Той ще направи тия работи и ние ще ги видим, може да станат моментално. Тогава, ако някой е болен, направете опит. Боли го крака. Обикнете Господа, моментално ще изчезне болката. Щом не се маха болестта, Любовта ви към Бога не е такава. Туй ще опитате. Тук идваше онзи селянин. – Как му се явил Господ и му казал да оправи хората, как го помазал. Аз го похвалявам в едно

нещо. Харесвам го, понеже е много естествен. Като разправя, няма никаква лъжа. Разправя го по простому, като го разправя, не преувеличава, по простому го разправя. Харесва ми. Казва някой: „Сто мечки ме гониха“. А една мечка не е имало. Разправя си човека, точно какво му разправя Господ. Разправя, че като отишъл при Христа, видял че Христос бил мек, с приятно, хубаво лице. Като отишъл при старият Господ, бил строг. Като отишъл при старият Господ, докарали при Него един грешник и този, старият Господ казал: Поразете го. Христа го вижда, че е мек, на Любовта, а онзи, който съди, Той се разправя. Вие всички мислите, че Господ като идете при Него, ще бъде като баща, снизходителен. Онзи баща като ви види, че сте грешни, като види погрешките, ще каже: Не тъй, това да не правиш. Кой ти даде право? Ти мислиш, че като направиш нещо лошо, Господ ще те гледа благо. Не, ще се измени Неговото лице. Казва: Нищо не правиш добро. - „Господ говори в мене“. Не е този законът. Та като видял Христа, Той бил весел, с весело лице, засмян. Тогава му казал: В името на Господа лекувай! И в името на Исуса Христа, лекувай! Казва: „Някъде, казвам, чува ме Господ, пък някъде не ме чува“. За да ви чува Господ, за да станем такива, каквито трябва, най-първо трябва да се научим да пеем. Като дойдем да пеем, да видим какво нещо е музиката като наука. Един ден ще направим опит на някоя малка болест. Няма да започнем с големите болести. Но някой, който е болен от малка болест, ще му изпеем една малка песен и веднага ще престане коремоболието. Или главоболие има, веднага ще изчезне главоболието. Не е мъчна работа пеенето. Двама души се карат. Седни и пей „Благост“, веднага ще се свърши работата. Двама души са гладни, да почнат да паят „Благост, благост“, ще дойде хляба. Вие казвате: „Това са зальгвания“. Всички се намирате в един свят все на зальгвания. Всичко наоколо е зальгване. Да не мислите, че зальгването е нещо реално. Вторият път като дойдете на идущата лекция, всеки като седне да не мисли за никого. Като влезе, да се съсредоточи в себе си, да мисли, че той е сам в салона и след като се завърши събранието, да ви е приятно, че всички братя са били с вас заедно. Туй чувство да остане. После, в Изгрева колко благословения се изпращат?

Аз по кухнята познавам колко е прогресирал Изгрева. Един човек целият ден му взело, докато изчисти казаните. Изпогори си ръцете. Колко киселина е турил? Тези сестри, които са готвили, трябвало е с малко дървено масло да намажат казана. Тия киселини, които падат всички те почернили, че опетнил се, почернил се. Всяка сестра сготви и остави кухнята. Остави казаните, клонците, всичко нечистено, смачкано - една каша. Та казвам: Всички ония сестри, които готвят ще намазват казана с масло, ще го изчистват отвътре и отвън. После в кухнята ще мязат на Дели бей. Турим някоя сестра в кухнята, като директор. Управление има за един месец. Дайте им свобода да се проявят. Ще идете до вратата и ще кажете: „Може ли да вляза?“ Ще отиде някой ще им се меси в работата. Те казват: „Учителя тъй каза“. Няма да се месите в работата! Няма да използвате моето име, да го туряте. Не съм казал тия работи. Някой иска да вземе топла вода. Изгревът е място за всички. Не един да има привилегия. Всички да имат неговата привилегия, не само един. После, оставете една сестра да управлява както знае и ще видим. Аз виждам коя как работи. Тази година, аз искам да видя как работите. Дайте свобода. После, не си давайте мнението как ще сготвят. Този, който си дава мнението, да дойде да сготви. Без критика. Не да ни критикувате, но когато аз искам да критикувам, то на себе си често казвам, като видя погрешката на другите казвам: Всяка една погрешка е възможност за мене. Като ми дотрябва малко тор, намеря някоя сестра или някой брат и с пари го купувам. Но вие не може да го направите. Някой казва: „Ти си много търпелив“. Аз зная, докато стана търпелив какви усилия трябват. Мислите, че тъй съм роден. Усилие трябва. Направите някоя погрешка, някой пък искат да ме заставят. Всякога съзнанието ми е будно, понеже музикално постъпвам. Като дойда до някой, искам да му кажа: Извади си камертона. Искам да зная от кой тон да започна. Той музикално ще вземе основния тон. Та гледам каквото каже, ще трябва да коригирам, защото не може да се постигне една наша мисъл, при Бога не може да отиде една мисъл, която не е музикална. Тя остава на земята. Всички мисли и желания, които са музикални, отиват в невидимия свят. Всички мисли и чувства,

които са немюзикални, от тях идат страданията неволно. Туй е неизбежен закон. Ще говорим пак по това.

Мото:

ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА СИЛА.
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ВЯРА.
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ЛЮБОВ.

XVII година.

*34 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 1 юни 1938 г., сряда 5 ч. с.
София - Изгрев.*

ДОБРИЯТ ЖИВОТ

Отче наш.

Изпейте: „Блага дума на устата“.

Имате ли тема зададена? - /Не./

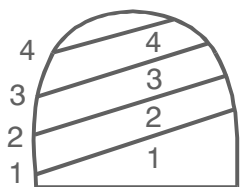
Пишете върху темата: „Основи на здравето“.

Всеки човек трябва да се учи да мисли. Туй се отнася до учениците. По какво се отличава изтока и по какво се отличава запада? От изтока слънцето изгрява, а в запад слънцето залязва. Две точки са това. Като правите сравнение в живота, казвате: „Човек трябва да знае своя изток.“ Там, откъдето слънцето изгрява. Той трябва да знае и своя запад, там, дето слънцето залязва. Или вие искате да бъдете сполучливи във вашия живот. Всяка сполука, това е вашия изток. Всяка загуба е вашия запад. При изтока си, когато слънцето изгрява, ще ви застави да идете на работа. Когато залязва, ще ви накара да се върнете в къщи.

В религиозният живот по какво се отличават религиозните хора? Казвате: „Светски човек“ и „религиозен човек“. В религиозният човек се е събудило един вид чувства. В светският - друг вид чувства. В младите хора има особени чувства, които са събудени, а в старите хора има други чувства, които се събуждат. Когато в младият се събудят младите чувства, той става млад. Когато в старият се събуждат старите чувства, той става стар. Когато в ученолюбивият се събудят учените чувства, той става учен. Когато в невежият се събудят невежите чувства, той става невежа. Да кажем, вие сте даровит, имате хубав глас, но не искате да пеете. Купувате си един билет от българската лотария или от друга някоя лотария. Българската лотария има един милион печалба. Вие мислите, като си купите билета, непременно единият

милион ще ви се падне. Седите и си въобразявате целия ден. Мислите, че милиона ще дойде.

На каква мяза туй, което начертах? /Фиг. 1./ То мяза на една чаша, която е обърната надолу, на която водата е изсипана. Но в моя ум, това представя човешката мисляща способност. Вие като си купите тоя билет, вие сте в основата на човека. Тук са очите на човека. Действува във вас луната.

Фиг. 1

Вие сте месечинов човек. Седиш и очакваш отнякъде да дойде щастието, да дойде късметът отнякъде. Тебе ти влияе месечината. Казвам: Колко късметлия може да бъдеш? Толкоз, колкото при месечината може да узрее житото, толкоз ще бъдеш късметлия. За да бъдеш късметлия, трябва да дойде втората линия. Тук иде Меркурий /2/. То е практическото училище. После, иде

третата линия, или Венерините чувства трябва да дойдат /3/. Най-после Слънцето дойде/4/. Аз наричам Слънце туй, разумното у човека, което съединява чувствата, което стимулира. Първата линия е на месечината, втората е на Меркурий, третата на Венера, и четвъртата на Слънцето. Имате тогава сполука в живота. Сполуката иде в четирите линии. Това е кварта. Какво ще разберете вие от кварта? В музиката ще видите в квартата - от една нота ще прескочите на четвъртата, четвъртия тон ще вземете. Значи, в даденият случай, 4 има съвсем друго значение. Върху някои неща, ако вие не разсъждавате, вие не можете да постигнете целта, към която се стремите. Някои разсъждават и вие търсите причината на нещата. И след като имате една несполука, вие започвате да мислите. Питали ли сте се някой път, като си вземете билет, защо не ви се пада? Вие трябва да изучавате закона. Пътят, по който вървят числата 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Но туй е наше разбиране, туй е разбиране на бялата раса. Ако дойдете в семитите, те започват от обратната посока, отдясно наляво: 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1. Тези хора имат две различни точки. Ако вие отдясно наляво отивате, вие сте човек, който отгоре слизате. Ако отляво надясно отивате, вие ще бъдете човек, който отдолу нагоре

отива. Ако вие живеете като един семит, вие инволюирате, слизате от горе на долу. Ако аз ви намеря да пишете по този начин, втория, зная, че някога вие сте били богат човек, разполагали сте с много средства, баща ви бил имотен. Вие седите и не работите. Казвате: „Баща ми е богат. Оттук ще взема на заем, оттам“, вие разчитате на тях. А ако сте от първите, вие разчитате на себе си. Казвате: „Я да се опретна, имам сили и способности“. Ще започнете да работите. Тогава казвам: Онзи, който започва по този начин - отляво надясно, може да успее много повече, от колкото онзи, който започва отдясно наляво. Човек, който започва отляво надясно, винаги печели повече, отколкото онзи, който започва отдясно наляво. Може да кажем: Какво са създали онези раси - китайците, асирийците, вавилонците? Семитите какво създадоха в света? А китайците пишат отгоре надолу. Семитите отдясно наляво. Бялата раса пише отляво надясно. Значи, сегашната култура се дължи на бялата раса. Бялата раса има по-голяма разумност, по-големи разбирания. А в бялата раса, те има да се освободят от ония криви чувства и от ония криви заблуждения, които те наследиха от своите учители - семитите, асирийците. Понякоя път и те правят погрешки. Аз съм гледал, дойде някой стар човек и казва: „Едно време този трап го прескачах, пак ще го прескоча“. Засили се и хоп, в трапа. Сега къде е погрешката на стария човек? Погрешката на стария човек седи в това: Младият като отива, в него желанието е толкоз силно, че на оня край се намират черешите, той отива за череши и в него толкова силно желание има да яде череши, че туй желание го хвърля на онзи край и прескача трапа. Старият пада вътре, понеже започва да разсъждава: „Дали ще мога да прескоча трапа или не“. Щом започнеш да разсъждаваш дали може да прескочиш трапа или не, 50% ще влезеш вътре. Щом вие започвате да разсъждавате дали сте религиозен човек, 50% вие сте изгубили вашата религиозност. Вие казвате: „Трябва да станем по-добри“. Същият закон е щом започнеш да мислиш, че ще станеш по-добър. Много пъти много музиканти и художници, всички губят затова, че те искат да станат повече от това, което са. Човек не може да бъде повече от това, което Бог е вложил в него. Още като

видя лицето, лицето определя височината на цялото тяло. Широчината на носа определя широчината на раменете. Кривата линия на носа определя каква ще бъде вашата активност. Вашият нос има една линия, която определя доколко сте активни. Вие искате от един човек да бъде работлив. Погледнете носа му. Носът ще (го) покаже такъв, какъвто вие очаквате. Вие ще се проявите такъв, какъвто сте. Вие ще кажете: „Аз очаквах от него“. Ти очакваш от своето гледище, ти виждаш какво може да направи. Вземете една спармацетова свещ. Ако тя е направена от едно непочистено вещество, като я запалите, ще има повече дим. Вие знаете, едно време имаше такива газеничета. Щом се остави да гори едно газениче в къщи, сутринта като станеш, като си изчистиш носа, всичко е черно. И като влезеш, цялата къща се е вмирисала от газеничето. Сега има голям прогрес. Електрическата свещ има съвсем друго горение. На някои от вас религиозните чувства са газеничета. В религиозно отношение някои от вас си служат с газеничета и постоянно излиза черно от носа ви. Туй показва, че горението във вас не е правилно. Та казвам: Възможностите сега във вас какви са? Вие се надявате както казал баща ви. Баща ви казал: „Синко, аз ще оставя всичко на тебе“. Ние се самоизлъгваме. Бащите са умни хора. Бащата никога не оставя своето имане на своя несретен син. Мислете хубаво. Бог никога не оставя своите блага на своите несретни синове. Всеки може да направи тази погрешка, но ако вие се учите, ако вие имате добро желание да работите, ще ви даде Господ нещо, но основните работи ще ви даде с който ще се занимавате. Туй, за което копнеете, няма да го постигнете. Някои от вас сега седите и казвате: „Дали аз като вярвам има Господ“. Аз го виждам това във вашето подсъзнание. Дали в туй, което аз вярвам, или не. Аз често проверявам дали добре пея. Не ходя да питам никого. Карат се двама души, аз отивам да си тананикам. Пея си и те престават да се карат. Ако аз пея и те продължават да се карат, аз казвам: Не съм добър певец. Когато двама души се бият, аз се опитвам дали съм добър певец или не. Защо? Аз използвам този случай. Хубаво, туй сравнение какво ще ви допринесе?

Запример, вие като станете сутрин, с коя дума започвате? Коя дума произнасяте? Запример тази сутрин като станехте, какво ви дойде на ума? Ако ви е дошло някоя дума с „Л“, или с „М“, или с „Ж“, или с „Н“, с „Р“, със „С“, с „О“, с „А“. Постиженията през този ден ще бъдат различни. Те са философски разсъждения. Нещата не са тъй празни. Запример, седя аз и разговарям се. Говоря ви върху пеенето, върху неговата сила. Но, ако започна да ви пея, от моето пеене ще имате друго схващане. Когато ви говоря за музиката, ще имате съвсем друго схващане. Аз сега искам да ви говоря за религия. Но никога не можа да ви предам туй, което ви говоря, ако аз сам не го чувствавам. Никога не може да предадете, това, което сами не чувствувате. Досега някои са ме питали: „По кой начин ще познаеме дали имаме Любов към Бога или не?“ То се познава. Човек трябва да има голяма вяра. Доброто се познава по Любовта. Онзи, когото вие обичате, вие никога не се съмнявате в него. Човек, който ви обича, никога не може да ви направи пакост. Ако ви направи пакост, моментално ще я изправи, веднага ще я изправи. Пък онези, които не ви обичат, оставят работите неоправени. Аз различавам следното: Когато човек обича Бога, той започва да живее добре. Той е добър към себе си. В него има един стремеж. Човек, който се е влюбил в Бога, започва да живее добре, започва да мисли добре, започва да чувствува добре и започва да постъпва добре. Във всичките си отношения той е изправен. Онзи, който обича Бога и като музикант успява. Онзи, който обича Бога и като художник успява. Онзи, който обича Бога и като търговец успява. Майка, която обича Бога и като майка успява. Баща, който обича Бога, като баща успява. Всички успяват, които обичат Бога. Всички, които не успяват, Любовта им към Бога не е положителна величина. Вие ще питате: „Защо е така?“ Аз може да ви отговоря с един контраст: Защото не може да бъде другояче. Това не е философия. Така е, понеже вие се движите към светлината. Следователно, Бог е една светлина надалече. Колкото вие се приближавате към Него, светлината се увеличава. Всички неща стават ясни. Вие виждате какво е тяхното предназначение. Колкото вие се отдалечавате, нещата стават неясни. Следователно, дайте на

един човек в тъмното, ако дам на 10 души, които имат хубаво зрение да вдяват конец в тъмното, колко души ще вдянат? Някои са майстори, даже в тъмното като вземат конца, вдяват. А другите, конца отива нагоре, надолу, не може по никой начин да влезе.

Та казвам: Мнозина от вас държите една посока. Вие се отдалечавате от Бога, вместо да се приближавате. Вие ще ме запитате защо се отдалечавате. Защото има мъгла около вас. Вие сте изгубили четирите основни точки на вашите схващания и сте следователно в една мъгла. Ако нямаш компас, не може да знаеш накъде е изток, запад и тогава ще започнеш да се луташ. Преди две години една наша голяма група отиде горе на езерото Бъбрека. Там на извора седяха и падна голяма мъгла. Една група от 30-40 души тръгнаха за София, ние ги изпратихме донякъде. И като се върнахме, седим при извора. Всички мислят: „Къде ли отидоха?“ Сигурно, казват са минали хижата. По едно време гледам, срещам един човек, после една голяма група. Мислят, че иде нова група от София, а пък те същите, които тръгнаха за София. Като ходили, ходили, пак дойдоха при нас. Тогава с тях слязохме на лагера да вземат старият път и да идат за София. Понеже мъглата е голяма, изгубиха пътя, изгубиха четирите точки на своите схващания. Казвам: Чудно нещо, София да не намерят. В дадения случай, това са нашите стари погрешки. Когато един човек не отива към Бога, винаги се вплита в своите стари погрешки. Всеки един от вас ще знае, че щом се връща в своите стари погрешки, мъгла има. Той не отива към целта, която има предвид, но се връща. Какво се изисква в даденият случай? Мъглата може да се вдигне само при условие, че дойде силно течение. Вятърът трябва да я разхвърли. В човека трябва да дойде неговата мисъл. Да започне да мисли. Всички трябва да започнете да мислите. Казвате: „Сериозна работа!“ Каква дума може да турите? С коя българска дума може да се замести? А, брат Белев, ти си лингвист, намерете я тази дума, с която може да започнете. Питам: В човека Любовта ли се роди по-напред и после думата „Любов“, или по-напред „Любов“, че Любовта дойде. Сега се пита: Светлината ли беше по-напред, че очите дойдоха после, или първо бяха очите,

че после дойде светлината. Светлината съществува преди очите. Очите отпосле се образуваха като едно средство.

Та казвам: Наука трябва да развива зрението. Ако си музикант, трябва да развиваш слуха. Ако си човек на етиката, трябва да развиваш носа. Ако си човек на Любовта, трябва да развиваш езика. Ако си човек на Правдата, трябва да развиваш осезанието, да чувствуваш. Ние трябва да възстановим чувствителността. Осезанието във всичките хора не е нормално. В някои вкусът, в някои слухът, у някои обонянието, а у някои зрението не е нормално. Вие видите нещо и казвате: „Това е грозно, онова е грозно“. Има някои неща, които внасят във вас страх. То е вашето зрение. Вие имате една опитност. Вас ви е страх от змии. Ако вие видите змия, вие побягвате от нея. Като види някой змия, нему му е приятно, той ще иде да я лови. Ако някой щъркел види змия, дойде до някоя змия, ще я хване, ще я понесе, казва: „Намерих нещо за ядене“. Ти бягаш, а щъркелът като срещне змията, той я хване. Някой път тя се завие на врата му, да видиш как скача. Ако не знае как да я хване, тя се увие около врата. Тогава той се намери в деликатно положение. Някои въпроси вие ги разрешавате правилно. Хванете змията, тя увисне. Някой път тази змия се увие около врата и тогава вие се намерите в трудно положение. Какво трябва да правите, когато не можете да разрешите един въпрос? Вчера една млада сестра си купила нови обуца, идва да ми се похвали, че си купила нови обуца. Тя носила 39 номер, но взела 38. Аз сега мисля: На нея не 38, не 39, но 40 ѝ трябва. Няма да ѝ кажа така. Тя казва, че е грозно с такива големи обуца. Тя отива на екскурзия със своите обуца 38 номер и тя разправя един анекдот. Една сестра на 90 години, другата на 70, а другата на 60. Тя, най-младата. Те вървят пред мене, аз най-подир. Другите, старите сестри казват: „Брей, че Господ остави една млада сестра да ни придружава“. Казвам: Тя ги придружава по неволя, не по добра воля. Придружава ги поради тесните си обуца. Те я накараха да бъде отзад. Много пъти вие казвате: „Аз искам да направя добро“, не че вие го искате, но вашите обуца ви заставят да идете някъде. Вие се запознаете с някоя жена не от доброто желание, но обувката 38 номер ви

стягат. Другата сестра толкоз много се уморила, че я оставили в селото, в една стая и тя тази сутрин ще се връща. Ако се събудят вашите чувства отзад на главата, някой път се почесвате отзад, вие ще имате съвсем друг характер. Ако се събуди вашият мозък, вие сте млад момък, търсите млада мома да се ожените. Ако се събуди 2 пръста нагоре вашия мозък, вие ще имате желание да си направите къща, да имате хубава стая, искате да имате деца. Ако се събуди още 2 пръста нагоре, вие ще имате желание да говорят за вас добре всички. Във вас се е събудило чувството на достойнство. Ако още два пръста се събуди вашият мозък, вие ще искате да бъдете религиозен, ще започнете да почитате. Ще кажете: „Положението на майката е най-високият връх“. Всичко в живота е на място. Младият е на правата посока и майката е на правата посока. Онези, които търсят славата, и те са на правата посока. Погрешката в какво седи? Младият мисли, че от тази Любов няма по-висока. Той мисли, че тази, в която се е влюбил ще му донесе всичкото щастие. Онази, в която той се е влюбил ще му донесе всичките нещастия! Тя е първата мома, която ще го излъже. В него след туй ще се роди омраза, да си отмъсти. Пък тази мома не иска да го излъже. Тя като го гледала, гледала, казва: „Не е заради мене“. И тя има правото. Никой момък няма право да наложи на една мома, че трябва да се ожени за него. Както той е свободен да избира, така и тя е свободна да избира. Значи, ако той има едно правилно разбиране. Не е лошо майката да има деца, но какви ще бъдат тези деца? Ако ги народи такива, които няма да я слушат, тя не може да бъде щастлива. После, търси слава от хората. Ако тия хора не те обичат, каква слава ще ти дадат? Някой път, като се запознае, ще ти дадат славата. Като изразиш своя живот, ще ти изнесат всичките най-лоши работи във вестниците, ще те прославят. Ще ти дадат една слава не от добродетели, но ще извадят всичките престъпления и пороци, ще ги увеличат. Питам: Защо ти е такава слава, такова обществено положение, да те изкарат престъпник? После, искате да отидете при Бога. Там ще намерите тези, религиозните хора. В Америка често набожните хора имат спънка с едни ексцентрични религиозни хора. Те са с особено поведение. Като влязат в

църквата, четат тихо, няма никакъв разговор и като започне проповедника да чете, тези ексцентрични хора ще си кажат мнението. Проповедникът говори, а той извика. Седи си на мястото и като говори проповедникът, той пак извика. Погледне, той пак си седи. Някой път проповедникът иска да му каже да пази благоприличие. Той извика: „О, Господи, помогни му да не спира речта си“. Сега, всички вие казвате: „Религиозният човек има право“. Онзи ги безпокои. Питам сега: Кое е онова чувство, което го заставя? Всеки ще каже, че той е невъзпитан, този човек. Много находчиви мисли, казват. Някой път в църквата, в която има много хубави столове, от хубаво кадифе направени, някой от тези, ще влезе в най-богатата църква и ще седне на някой стол. Иде някой с жена си, с децата си, този американец поглежда учтиво. Той седи спокоен. Той не знае, че това кресло е направено за друг. Той седи спокоен и гледа. Онзи го пита: „Знаеш ли на кого е това кресло?“ - „Не зная“. Той му казва: „Това кресло е на мене“. Казва: „Радвам се, че е твое“. - „Ами ти знаеш ли колко струва?“ - „Не зная“. - „2500 долара“. - „Струва си парите“. Какво ще му кажеш? Това са ексцентричността. Всичките ние в света имаме тия ексцентричността. Всеки един човек в сравнение с другите хора има някаква ексцентричност. Някои чувства са по-силно развити, някои са по-слабо развити. Някои способности са по-развити, някои по-слаби. Когато в художника се развиват тия чувства на художество, той художник става. Когато в музиканта са развити способностите, музикантът трябва да има музикални чувства. Ти не може да бъдеш музикант, ако нямаш туй чувство развито. То се мери по широчината. Има един ръб от страни на главата и по този ръб се мери. Той има едно чувство, което определя ритъма на музиката. Тук, природата на това място е турила тази способност на музиканта. Сега като ви говоря ще се чудите къде е туй чувство. Някои от вас искате да бъдете набожни. Набожността е горе на главата. Ако главата горе е издадена, този човек е набожен. Три качества има набожността. Набожният има Любов към Бога. Той има уважение, благоговение. Този човек, който има туй религиозно чувство, той не иска да унищожи една мравя, той зачита всичко. Той счита даже и камъчетата свещени.

Тия хора, които имат туй религиозно чувство, те са религиозни. Казвам: Ако туй чувство у тебе не е развито, ти никога не може да бъдеш толкоз деликатен. Казвате: „Човек трябва да бъде деликатен в своите чувства“. Та казвам: Ние в сегашния век се нуждаем от деликатност в нашите чувства. Ние не сме деликатни да усещаме страданията на хората. В даден случай да чувствуваш и да знаеш как да им помогнеш. Гледам един човек се е отчаял от живота. Казва: „Няма за кого да живея“. Отчаял се, отвращение има от хората. Този човек, понеже неговите работи не вървят, трябва да му дадеш противоположното чувство в себе си. Този човек изисква да му кажеш само една-две думи и всичките работи ще се оправят. Кажи му и веднага този човек ще се измени, всичките работи ще се оправят. Той за пръв път слуша такова нещо, никой досега не му е казал. Той си казва: „Твоите работи няма да се оправят. Ти деца имаш, нищо няма да излезе от тях. Ти имаш и една жена“. Кажи му: „Твоите работи ще се оправят. Ти имаш отлична жена“, макар и да не е отлична. Кажи му: „Много добра жена имаш“. Я виж онзи, видния професор, когато вземе някой ученик, от него музикант изкарва. Ако е някой, който не разбира от музика, макар че е даровит, какво ще му допринесе на даровития човек?

Да кажем, вие започвате една песен: „Е, е, е“ (Учителят пее: „Е, е, е“) Или да кажем, вие започвате с „М, м, м“. Ако сега турите „М“ или „Е“, тогава гласът къде ще дойде? Или ако турите „А“, или ако турите „И“? Къде ще дойде гласа? Или ако турите „Е, а“. Къде ще дойде гласът?

Та казвам: Щом като аз кажа Бог, веднага в мене трябва да се събуди туй чувство, което съответствува на Бога. Тъй щото аз трябва да обичам. Само Бог е в света, който може да събуди туй чувство в нас. Никой друг не може да събуди туй чувство. Другите може да събудят други чувства. Единственото същество, което може да събуди туй чувство, то е името на Бог. Ти като дойдеш до Него, Той ще го събуди. Ако туй чувство се събуди, ти си намерил Бога. Ако не се събуди, ти носиш някой лъжлив Господ. Казваме, че човек трябва да разсъждава. Ти, ако си намерил истинската философия. Има хора, които може да събудят в тебе тия способности, причините на нещата да знаеш. У тебе музиката не

може да се събуди от кой да е човек. Само един музикант може да събуди туй чувство. Който не е музикант, не може да го събуди. Когато ти намериш истинския музикант, той трябва да събуди това чувство. Следователно, всеки, който иска да стане музикант, трябва да намери един истински музикант. Всеки, който иска да стане художник, трябва да намери истинския художник. Каквото вие искате в света да станете, непременно трябва да имате един модел. Тия модели съществуват. Значи, съществуват ред същества, с които ние трябва да се запознаем, които ще предизвикат във нас тия, благородните чувства, тия благородните способности, чрез които ние ще можем да се повдигнем. Вие казвате, че понякоя път вие мислите. Казвате: „Дух“. Какво нещо е Духът? Имате много погрешни схващания за Духа. Духът е най-сигурното. Христос казва: „Духът, който аз ще ви пратя, Той ще ви научи на всичко“. Онзи Дух, който научава човека на всичко, Той е Божественият Дух. Онзи, който не те научава на всичко, той не е Божествен. Всеки един Дух, който дойде в тебе, той трябва да те научи. Не само на едно нещо, но трябва да те научи на всичко. Писанието казва: „Изпитвайте духовете от Бога ли са“. Духът, който е от Бога, той ще ви научи на всичко. Този, който не е от Бога, той ще ви научи на това, което не е. Божественият Дух ще ви научи на това, което е и ще ви подтикне в пътя. Някой път вие казвате: „Какво казва Учителят?“ Не, вие още не сте на правият път. Аз ви показвам една бучка захар и казвате: „Това е захар“. То е предположение във вас. Вие имате право да знаете дали това е захар или не. Ако ви дам тази бучка и вие я турите на вашия език, той ще ви каже истинска захар ли е или не. Може да имате белият цвят, да ви се представя един предмет като захар, без да е захар. Онова, което може да събуди реалното, идеалното във вас, то е Божественото. Всяка една мисъл, всяко чувство, което събужда идеята за идеалното, за реалното в света, то е правото. Аз ви говоря, вие казвате: „Че досега ние не сме ли намерили Бога?“ Ако вие сте видели само един професор, каква е ползата от виждането на професора? Този човек е на изкуството, на художеството, започва да ви учи. Знаете вече всяка линия как да определите. Рисуват един човек. Как ще определите правата

линия на доброто? Или правата линия на неговият талант? Или правата линия на неговата твърдост? Или искате да покажете, че е постоянен. Как ще покажете, че е постоянен? Или че е изменчив? Как ще го нарисувате? Не е лесна работа да бъде човек художник. Някой рисува така, но и художникът, когато рисува един човек да тури съответните черти. Аз като ви гледам, седите и нямате естествено положение. Някои си държите устата повече стиснати, отколкото трябва. Някои, отваряте повече, отколкото трябва, някои не се държите както трябва. Като дойдете тук, трябва да имате най-хубавото разположение. Твоите уста не може да бъдат турени хубаво, ако нямаш разположение. Някой стиска устата си. Туй показва твоята твърдост. Някои си мърда устата, казва: „Няма да отида да му шетам“. Или пък някой си отпуснал устните. Това показва недоволство. Или някой си свил окоото, или пък си свил очите, или пък очите ви може да са отворени. Гледам някого или пък някой човек не е спокоен, върти се. Ти гледаш всичко това. Аз бих желал като дойдете тука да бъдете слепи. Вие ще видите, че един се е почесал. Вие слушате лекцията и виждате, че се е почесал. Вие не сте разбрали лекцията. Човек, който дошъл да учи Божественото, той трябва да слуша. Всичките неестествени движения нищо не значат. Той мърда езика, очите си. Когато изучава човек себе си, когато мислите върху себе си, оставете погрешките на хората. Вие искате да изследвате човека. Има някои аномалности в човека, намерете ги. Аномалности, значи над нормата. Има едно състояние специфично в човека, при обикновените условия се заражда. Вие искате този човек да бъде търпелив, но знаете ли, че търпението, то е за гениалните хора? Кой от вас има търпение? Аз съм ви дал онзи пример, отива един ученик в Индия при един знаменит учител и иска да го учи за Любовта. Учителят му го праща за един опит. Ти, казва, ще идеш при един военен, полковник и ще му удариш една плесница. Ще (се) покажеш смел. После, има един брамин, той тамън се моли, и на него ще му удариш една плесница. После, има един голям мъдрец, един голям адепт - и при него ще идеш, и на него ще удариш една плесница, и ще дойдеш да ми кажеш. Ученикът става, отива при военния и му удря една плесница. Той му удря

две плесници, катурва се на земята. Отива при брамина, който се молел и на него му удря плесница. Той подигнал ръката да удари, но после си спуска ръката надолу и не го удря. Най-после отива при адепта, и на него удря една плесница. Той не усетил, като че нищо не се е случило. Връща се и разправя на своя учител. Казва: „Опасно нещо е да се удари плесница на полковника. Аз му ударих една, той ми удари две. Паднах и се обърнах два пъти като го ударих. На другият, на брамина като му ударих една плесница, той само повдигна ръката си, не ме удари и я спусна на земята. А като ударих адепта, той даже не се помръдна“. Казва му (учителят): „Ти може да намериш Божията Любов само като адепта“. Ако ти като военния, като ти ударят една плесница и ти удариш две, не може да намериш Божията Любов. Ако си като брамина, който подига ръката, но не удря, пак не може да намериш Божията Любов. Но, ако си като онзи адепт, който така се е вгълбил и нищо не усеща, което става отвън, тогава може да те посети Божията Любов. Докато ние се безпокоим за най-малките работи в света, Божията Любов не е в нас. Това е далечно състояние. Един ден си разположен, на другия ден не си разположен. Ние трябва да имаме едно чувство вътре в себе си, всякога трябва да бъдем разположени. Аз не казвам, че на повърхността водата да не се вълнува. Вълнува се, но долу 30-40 метра е тихо, спокойно. В твоите гъбини на душата, там да бъде спокойно. Някой път 10 метра от повърхността може да има вълнение, но долу, в дъното трябва да има спокойствие. Сега вие искате и отвън да не се вълнувате. Отвън не може, ще се вълнуваш, но дълбоко в душата си да бъдеш спокоен. Че ти се вълнуваш външно, нищо. Необходимо е. Сега не разбирайте криво, че човек не трябва да се вълнува. Вълнуването произвежда обновяване. Всяко развълнувано чувство в човека е процес на обновяване. Защото, ако не се вълнуваш, ще дойде едно чувство на безразличие на живота, защото когато тази вода изгуби своята преснота, започва да се образува една миризма. Има някои гниещи вещества. Всичките води, които текат, които се движат, те се опресняват. Някой път вие казвате: „Защо са страданията?“ Страданията са за опресняване. Ако нямате страдания, ще ви сполетят два пъти

по-големи нещастия, отколкото сега. Всичките страдания ни опресняват. Някой път страданията не постигат тази цел, но изобщо страданията опресняват. Човек, ако страда, той се подмладява. Когато говоря за страданията, разбирам Божествения процес, при който чувствата се опресняват, движението на тия чувства. Когато дойдат страданията вие трябва да отправите ума си към Бога. Той като гледа на всичките твои страдания, той помага всякога. Бог е толкоз внимателен, на всички помага. Когато вие страдате, вие сте пред зрението на Бога. Той е намислил да ви помогне. Ако не Го спрете в Неговата помощ, благословието ще дойде. Някой път се намесите и казвате: „Защо са тия страдания?“ Тия страдания са, за да ви помогне Господ. Щом страдаш, ще ти помогне. Роптаеш ли, няма да дойде помощта. Ще чакаш. Може дълго време да мине. - „Колко дълго време?“ Дългото време е от вас. Ако Божието благословение закъснее половин час, роптали сте. Ако закъснее един час, роптали сте повече. Ако закъснее повече: един месец, една година, 10 години, казвам: Ти си прекалил. Щом не роптаете и вярвате с абсолютна вяра, страданието е моментално, за една минута ще мине и ще си замине. Ако нямаш тази вяра, то ще остане половин час, един час, една седмица, един месец, даже някой път една година, ще закъснее. Погрешката е във вас. Ако седите по 3 години в един клас, вашите учители ли са, които искат да ви задържат в класа? Причината сте вие. Ако минавате два класа в година, значи способни сте, много учите. Ако минавате по един клас, нормално вървите. Сега желая ви поне нормално да минавате класовете, да не седите по три години в един клас.

Да вземем песента „Фир-фюр-фен“. Как бихте я изпяли по Бога? От Божествено гледище как бихте изпели „Фир-фюр-фен“? Като срещнете един човек, да му направите една услуга, че през целия си живот да е радостен, че сте го срещнали, че сте били внимателни и че в него сте оставили едно чувство. Отиваш да правиш услуга. Как трябва да се направи едно добро? Аз ако съм на вашето място, ето как бих направил. Най-добрия метод, който съм намерил е следният за мене: Ще взема две стомни, ще ида горе в планината, ще ги напълня с вода, ще се спра на едно

място, дето минават богати хора, аристократи, които са ходили на екскурзия и мястото е безводно. Спра се със стомните, наляя от чистата вода в хубава чиста чаша и предлагам: Заповядайте, заповядайте. Като изпие водата, този богатият ще каже: „Много ви благодаря“. Не да идеш в къщи, но там, далече на пътя като му дадеш вода, този човек като те погледне, ще каже: „Много съм ти благодарен“. Той е намислил един ден да ти се отплати.

Казвам: Когато правиш една услуга, направи я на място, със стомните далече на пътя, не в града. Не мислете, че като извадиш от джоба, като даваш 5 лева, ти си платил. Ти с тези 5 лева нищо не си направил. Когато казва Христос, че нито една чаша с вода, която е дадена, няма да остане без своята заплата, ако ти с тези две стомни и с чашата отидеш по пътя и дадеш една чаша, и Господ и Той ще ти даде една хубава чаша. Божието благословение ще дойде върху тебе.

Казвам: Сега с вашите две стомни в ръце по пътя далече, дето хората са жадни, по една чаша вода да им дадете, за да дойде Божието благословение върху вас.

Мото:

ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА СИЛА.
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ВЯРА.
ХРИСТОС Е ЧОВЕКЪТ НА ИЗОБИЛНАТА ЛЮБОВ.

XVII година.

*35 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 22 юни 1938 г., сряда 5 ч. с.
София - Изгрев.*

Бележка /на координатора Вергилий Кръстев/
На 8 юни и 15 юни 1938 г. по каталога на Елена Андреева
няма лекции.

ОСНОВА НА ЗДРАВЕТО

Отче наш.

„Изгрява слънцето.“

Като се зададе една тема, вземете я най-първо като образ за размишление. Да кажем, тук е написано: „Чистотата на мислите, чистотата на чувствата и чистотата на постъпките, чистотата на топлината“. Тази картина не е пълна. Той, когато рисува човек, той може да рисува както иска, но всеки един образ в природата трябва да го представиш, както си го изрисувал. Има образи в природата, които не носят своя първичен образ. Да кажем, ценността на здравето. Ценността на здравето е основата на здравето. Здравето е един резултат. Сега всички, изобщо съвременните хора, имат едно понятие за придобитите неща. Дават цена само на нещо, което не е придобито. Но и онова, което има да се придобие и то е ценно. Придобитото, което досега е придобито е много малко. Ако се раздели, почти много малко ще остане за всеки. Казвам: Разсъждавайте за здравето. Като говорите за здравето, да почувствувате като здраве в себе си и да почувствувате всички негови качества. Казваш: „Здравето.“ - Ще изложиш какво мислиш за здравето, какво чувствуваш и най-после как го разбираш. И най-после как туй здраве е у тебе. Ако човек не е здрав, то и неговите придобивки ще бъдат такива. Каквото е здравето, такива ще бъдат и придобивките. Каквато е мисълта, каквито са чувствата, каквато е волята, такива ще бъдат и неговите придобивки. Такива ще бъдат и неговите отношения. При това Бог изисква всички ние да бъдем здрави. Както Той ни е направил. Всякога, когато иде едно същество от невидимия свят, то ни разглежда от гледището, както Бог ни е направил. Следователно, каквото ново придобиеш към туй. Сега, как наричат

вие тези придобивки? Представете си, че вие сте турили на гърба на един вол учеността. Учен вол е. Тогава туй същество като слезе и види този учен вол, няма да търси вола, но ще търси господаря му. Понеже господарят му е учил, този вол да стане учен. И тогава човек ще отговаря за учеността на вола. Пишат на гърба на вола „лош вол“. Пак ще търсят господаря. Сега човек има двама господари в света. Единият господар е проявеният Бог, другият господар е дяволът. Бог писал „добрият“, дяволът писал „лошият“ вол. Бог писал „любящият“ вол, дяволът писал „омразният“ вол. Какво ще разберете вие от това? Вие всеки ден имате известни състояния, не може да си дадете никакъв отчет. Вие сте да кажем неразположен духом. Всеки един от вас трябва да се изпита какво може да издържи. Да кажем, вие имате един котел, опитвате какво налягане, какво напрежение на парата може да издържи. Следователно, напрежението не трябва да дойде до онази максималност, защото може да се пръсне котела. Не само ще се пукне, но някой път ще се пръсне. Ако парният котел на някоя превозна машина се пръсне на някоя гара, гарата може да се дигне, покрива и всичко туй ще се дигне.

Казвам новото сега: Знанието трябва да дойде, за да се подмладите. Всички трябва да имате желание да се подмладите в Любовта. Гледам всичките хора са остарели в Любовта. Казвате: „Младостта, то беше едно време. Учението ни интересуваше едно време, здравето беше до едно време“. Остарявате вече, изпяхте си песента. Хубаво, всички тия неща са статически положения. Ти си актьор, за една вечер на сцената си играл, някаква видна роля, която няма втора, или пък си играл някаква рол - човек незначителен, незавидна роля. А пък видните и незавидните роли имат еднаква цена в общото. Сега всички тук имате желание да играете видни роли. Вземете в тялото има състезание на три билиона и 600 милиона клетки, които образуват главата. Онези клетки, които не може вече да се съберат в главата, те са образували дробовете. Онези клетки, които не може да се съберат в дробовете, те се образували в стомаха. Онези клетки, които не са могли да се поберат в стомаха, образували са мускулната система. Има едно разпределение. Завземали са

място. Казвам: Каква разлика има между ония клетки, които са в главата и в дробовите? Предназначението на клетките в главата е да мислят. Ония клетки, които са в дробовите предназначение имат да чувстват. Ония клетки, които са в стомаха са работници, дават резултат. В главата е мисълта. Между двата бели дроба е поставено сърцето. Сега ние сме се отделили и считаме, че Бог е вън от нас, търсим Го някъде. То е отчасти вярно. Бог е извън нас, но е и вътре в нас. Какво разбираме извън нас? По отношение на нашето тяло считаме Бога извън нас. Но по отношение на тялото, считаме че е вътре в нас. Разбираме „Бог е вътре в нас“, когато мислим за тялото. Някой път казваме за душата. Считаме, туй, което е вън от душата е вътре в душата. И пак считаме тази душа да е материална. Казвате, че човек има душа. Как обосновавате, че човек има душа? Всеки един от вас, макар и да не е учен, той все ще го обоснове, все ще разправя, че има душа. Питам: 10 души от вас, които говорят за душата, какво ще кажат? Сега мене не ми е целта да ви обяснявам какво е душата, защото всички вие знаете какво нещо е душата. Безразлично дали можете да определите или не. За мене, когато аз казвам, че вие разбирате душата, аз си служа с един максимум, или с една мярка. Вие всички имате по един език. Ако ви дам по една бучка захар да близнете, вие всички знаете какво нещо е сладчина. Вашите философски понятия и разбирания може да са различни, но всички едновременно чувствувате една специфичност. Тази особеност, тази специфичност е сладчината. Ако имаме един уред, с който да измерим, ще видите, че сладчината в някой е по-силна, в някой е по-слаба, но всички разбирате какво нещо е сладчината. Сега, аз какво ще ви обяснявам какво нещо е сладчината. Най-първо при сладчината лигите ще ви потекат. Туй отчасти е верно. Ако аз ви дам една горчивина, при горчивината ще ви потекат лигите? Ако лигите ви потекат при горчивината, тогава? Сега туй няма противоречие, защото горчивото какво е? Ще каже някой, че е противното на сладчината. Казвам: Сладкото дръжте го в себе си, пренесете го от физическият свят в по-горния. Едно чувство може да бъде сладко, една мисъл може да бъде сладка. Сладките мисли са здравословни, а горчивите мисли какви са? Казвате:

„Горчиви мисли и горчиви чувства има някой човек“. Те не са здравословни. В тях се зараждат болезнените състояния. Едно горчиво чувство е причина за свиването на капилярните съдове. От физическо гледище горчивите чувства образуват свиването на капилярните съдове. При свиването на капилярните съдове, съдовете изгубват всякога своята пластичност и вследствие на това кръвта не може да се движи добре. При това капилярните съдове имат известни мерки. Имат такава чувствителност - деликатни нишки, с които всеки един капилярен съд трябва да изпитва кръвта, която минава. Някой път тия съдове изгубват тази чувствителност. Запример, капилярните съдове имат такава чувствителност, както тия папили на пръстите ви. Като пипате някой път някоя ръка, някой предмет, който е гладък, може да чувствувате на този предмет какви са неговите качества. И ако си турите ръката на ръката на някой човек, който е добър, ще почувствувате, че нещо хубаво излиза от него. Ако си турите ръката на някой лош човек, ще почувствувате нещо лошо. Туй, което почувствувате, ще бъде или магнетизъм, или електричество, което е минало във вашите пръсти. Но туй, което ще почувствувате някой път може да има грамадно влияние върху вас. Всяко съприкосновение вие се допирате до дърветата или камъните. Седите и мислите, че туй някакво последствие ще има. Всякога ще има известно последствие. Излизате във въздуха, помнете: въздуха има влияние върху вас. Вие може да не съзнавате в даден случай. Слънчевите лъчи имат влияние. Ако вие в даден случай, след като изгрее слънцето, съсредоточите вашата мисъл, че вие живеете в Бога, тогава слънчевите лъчи имат едно отношение. Сега като гледам слънцето, друго влияние ще има върху вас. Срещате един човек, мислите, че Бог го е създал. Този човек ще окаже едно влияние върху вас. Казвате: „Човек в света е дошъл да се мъчи вътре“. Или някой път казвате: „Мене ми дотегна да живея“. Какво трябва да направи човек, на когото му е дотегнало да живее? Вас като ви дотегне и не ви се живее, какво правите? Щом някому е дотегнало, ще иде на Витоша да се разходи. Значи туй, което е дотегнало, да иде по храстите тук, там, закачи го.

Казвате: Живее ми се. И като се върнете, олекнало ви е малко, просветне ви ума. Измени се състоянието ви.

Та казвам сега: Наука ви трябва. Вие казвате: Какво сме научили? Какво сте научили? 8000 години какво сте научили? 8 часа сте спали. Някой път по 10 часа, остават 14 часа. 4 часа вие употребявате за ядене и пиене, остават 10 часа. В 10 часа какво сте мислили? Вземете за 8000 години всеки ден сте имали по 10 часа да мислите. И тия часове ще ги превърнете в дни, в месеци и тогава какво число ще имате? Ще имате едно грамадно число. И тогава Господ ще иска от вас един отчет за тия 10 часа какво сте правили. За 14 часа отчет няма да давате, то е подсъзнанието, но за 10 часа ще дадете. Или най-после ще дадете отчет за 3 часа на ден какво сте мислили. Някои ми казват: „Много е лош този ум, който имам“. Или ти вървиш, направил си си нови обуца и казваш: „Много са ми удобни тия обуца“. Или, „как намираш този майстор?“ Е, да кажем шапка имаш. Мислиш: „Защо така Господ е направил?“ Писал ти някой някое писмо, написал тъй, както той не е мислил. Не ти е написал туй, което трябва - „Уважаеми господине“, или „моля Господине“. Какво трябва да се мисли? Единственото нещо, трябва да се учите да мислите. За да мисли човек, трябва да бъде здрав. Мисленето трябва да бъде здраво. Чувствуването трябва да бъде здраво и в постъпките човек трябва да бъде здрав. Вие не можете да бъдете здрав, ако не разбирате закона на Любовта. Основата на здравето е Любовта. Сега ходите лекари да ви лекуват. Най-първо, когато отивате да се лекувате, питали ли сте Господа какъв лекар да викате. Че вие правите престъпление. Ще питате Господа, при кой лекар трябва да идем? Защото да кажем, вие страдате от нервни болести и ти отидеш при някой лекар, който е специалист за стомаха. Има лекари, които са специалисти за гърбовете, има лекари, които са специалисти за мозъка. Вие на общо основание казвате еди кой си лекар. Някой ще каже: „Нас не трябва лекари“. Трябват ти лекари. Най-първо има един специалист лекар в умствения свят и специалист в духовния свят, и специалист във физическия свят, на физическото поле. Най-първо ще викаш лекаря в умствения свят, той ще си даде мнението и ще каже: „Ще повикате моя

колега, но моята рецепта е такава и такава“. Пише той така /Фиг.1/ Това е неговата рецепта. Рецептата на другия е такава

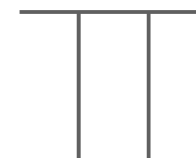

Фиг. 1

/Фиг.2/ Рецептата на третия е такава /Фиг.3/ Три рецепти имате за здравето. Първо на умствения свят, в духовния свят и на физическия свят. Знаеш колко зависи от тия формули? Една грандиозна формула. Първият като дойде, тури формулата си. Той е като чаша. Другият е наведен надолу. А третият лекар ще запуши отгоре и отдолу. Формулата

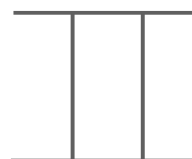
на първият лекар е като една чаша, която приема нещо. Другият е обърнат надолу. Но тия вещества, които се съдържат в чашата са лепкави, не излизат навън. А пък този, третият, той ги запушил. Той се е нагорещил. Но има вече една лампичка, ще започне да се топи. За да не би туй вещество да се разпилява, той ще го запуши. Той е учен човек.

Сега вие искате да скриете една мисъл. Какво означава, когато искате да криете? Какво означава скритността? Направиш нещо, искаш да го скриеш. Хубаво е да го скриеш, не е лошо. Ценните неща се крият. Ти ще го запушиш отгоре и отдолу, да не би от туй, ценното да се изгуби нещо.

Фиг. 2

Та казвам: Основата на здравето е Любовта. Ако ви боли крака, туй показва, че сте започнали да губите от съдържанието на Любовта.

Фиг. 3

Ако ви боли лакътя, започнали сте да губите от съдържанието на справедливостта. Ако ви боли главата, значи започнали сте да губите от смисъла на Любовта. Боли ви главата, смисъла на Любовта губиш. Лакътя те боли, справедливостта започваш да губиш. Крака те боли, съдържанието на доброто губиш. Или

коляното те боли, ти викаш лекар, той ще ти даде горчиви хапчета. Викаш един лекар за лакътя, ще мажеш лакътя с газ. Тия работи с газ не се мажат. Сега един от вас иде да маже. Когато гледате някого, майките обичат да милват децата. Защото като маже

майката, като го помилва, масло излиза. Хубаво е някой път известни части, когато заболяят да се мажат. Душата мажете, аз разбирам трябва да имате един мислов вътрешен процес. За всичките неща аз ви говоря на един език, но вие ме разбирате другояче. Понякоя път правя преводи, превеждам разни примери, които нямат еднакво съдържание. След като се приведе един пример, вие му давате едно тълкувание. На всеки пример трябва да се даде неговата ценност. Например, в музиката имате една нота. Какво означава? На първата линия какво имате? Под петолинието вие имате „ре“. „Ре“ има своята ценност, има своя звук. Ако вие го вземете, тогава ще ви разберат. В невидимия свят, в разумния свят, вие искате отдалече да говорите. Ще кажете „ре“. Значи, отваряте му път. Моля, накъде трябва да вървя? Тогава ще кажеш „ре“. - „Моля къде е вратата?“ Тогава ще кажеш „ре“. Трябват ти удобства (Учителят пее „ми“, след това пее „фа“). Малко хляб ми трябва за торбата. Още като казваш и хлябът ще дойде. Щом кажеш „ми“, веднага работите ще се уредят. Като пееш „фа“, значи има смисъл да пееш. Ти пееш „фа“ и „ми“, но нищо не излиза. Ако може да дадете трептенията на „до“, вие може да направите един тон магнетичен. В един тон можете да вложите мисъл, мислов елемент. В един тон може да вложите чувствени елементи, може да вложите и елементи на изразителност. Че ако вие при един болен човек кажете „до“ (Учителят силно вика „до“.) Аз произведох във вас смях. Произведох силен контраст. Смених във вас едно състояние. Тъй, изведнъж ви извиках. Ако някой отведнъж ви каже „бу-у-у“? Разправяше ми една млада сестра: „Една моя приятелка ума ми щеше да извади. Вървя през гората, замислила съм се, фантазирам нещо“. Едната приятелка върви, без да знае другата и изведнъж я пипа. И тя ѝ казва: „Така ли се пипа, ще ми извадиш ума!“ Онази няма никакво лошо желание, а другата се уплашила, мисли, че има нещо страшно. Та от невидимия свят, като ви бутнат някъде, вие нямате достатъчно вяра. Хване ви някой, какво има да се плашиш? Да бъдеш тих и спокоен. Да кажеш: „Господ ме е хванал, пипнал ме е Господ“. Заболи ви крака, пак да се зарадвате, че ви е заболял крака. Кракът за пръв път. Вие ходите, а пък сега като ви боли кракът как стъпвате? За пръв път вие ще помилвате

коленцето и ще кажете: „Братко, много си ме слушал“. Вие никога не сте се спирали, коляното да го помилвате. Колко хиляди душички има, които седят в твоето коляно. Не са чули нито една сладка дума. Вас не ви иде на ум да го помилвате. Тогава дойде една болест да ви накара насила, та вие от немай къде ще го милвате. После ще съжालявате, че сте помилвали коляното. Казвате: „Да ми не дава Господ да ги милвам“. Туй не е разбираше. Понякоя път е хубаво. Понякоя път има един вид, здравето се явява. Някой път ти чувствуваш известен прилив на душата да си помилваш крака. Като помилваш крака ти е приятно. Или някой път имаш прилив да помилваш ръката. Като помилваш, усещаш приятност. Има два начина. Болестите са негативни. Има един начин здравословен. Някой път е хубаво да прекарате ръката около ушите. Кажи: „Благословен Господ Бог, Който е създал моите уши. Благословен Господ Бог мой, Който е създал моите очи“. Помилвай носа си и кажи: „Благословен Господ мой, Който е създал носа“. Вие понякоя път дърпате носа. Аз искам да си създадете един начин на самовъзпитание. Ако не знаете вие сами да се възпитате, никой не може да ви възпита. Ще влезете в разумния свят и като влезете между разумните същества от вашата обхода, каквато линия на движение направите, в оня свят всичко е в движението. Всяко движение, най-малкото помръдване показва какво мислите. Да кажем мърдате устата или пръстите, или ръцете, или да кажем ръката спуснете надолу или турите ръцете на гърдите, или хванете главата, или турите ръцете отгоре. Туй има смисъл. Няма движение в света, колкото и да е малко, да няма вътрешен смисъл. И от неестествените движения в света произтичат от тази несъобразност. Изгубва се красотата на човека. Един ден вашето лице се набръчква по причина на вашите движения. В мене желанието е да се подмладите. А вие казвате, че остарявате вече. В невидимият свят няма място за стари хора. Трябва да мине една епоха от няколко милиона години, за да се образува един стол, едно място за стар човек. В невидимият свят има 24 старци. Това са епохите които са минали. По няколко милиона години, 24 старци. Милиони и милиони и милиони същества са минали, и само един остава като един плод. В тази епоха сега се образува 25-ия старец, като се завърши нашата епоха. Ако вие

искате за една кандидатура, за стар човек - няма. За млади хора има разни столове, които чакат. Ако станете стари, губите си времето. За стари ако сте, всички до един ще пропаднете, който и да си даде кандидатурата, не само вие, но целият свят. Пригответна е някъде една кандидатура, но няма да бъде нито един от вас. За стари хора минават. Че брада сте имали - нито брадата, нито набръчканото лице, нито годините помагат. Нищо не помага. Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Царството Божие се подразбират ония хубавите условия, които вие търсите. Като влезете в Царството Божие, може да си създадете тия форми.

Казвам: Положете вие Любовта за основа на вашето здраве. Някой път вие обичате някой човек, обичате някой ваш брат. Има си свои причини. Един пример аз ви привождам. Един ден Буда бил много неразположен. Той е индуски Христос. Кой как дойдел, казал: „Нямам време“. Всичките не ги приемал. Започнали да се чудят учениците му. Не иска да приеме никого. Иде един одърпан човек, Буда става, посреща го, услужва му, нахранва го, говори му. Учениците казват: „Какво пристрастие! Този, толкоз хора върна, на този дриплю такава внимание“. Тогава Буда им обяснил. Този човек, на когото станах, че го посрещнах, едно време в далечното минало аз бях един свещеник, на умираше, гладен. Този човек беше гълъб и той пожертвува живота си за мене, за да продължа живота си аз, да изказвам молитви към Бога. Затова аз го посрещнах, заради голямата Любов на саможертва. Затова аз правя това. Пък онези, които ги изпратих, те ми направиха хиляди пакости, затова им казах: „Вървете си, вървете си“. Казвам: Не може да обичате всичките хора еднакво, понеже те нямат право. Който не се е жертвал заради мене, не може да го обичам. Да ви говоря на научен език. Казвате: „Трябва да обичаме всичките хора“. То е от гледището на Бога. Да обичаме всички хора, в които Бог живее. Понеже Бог се е жертвувал заради нас. Там, дето Бог живее, трябва да покажем Любовта си. То е Божествената Любов. Но остане ли човек сам, ти не може да го обичаш. И да искаш, то е невъзможно. Като казваме за Бога, може да Го обичаме, понеже Той се е жертвувал заради нас и постоянно се жертвува. Ако ние откажем своята обич към Него, правим престъпление. И всичките

страдания, които имате на какво се дължат? Че когато Господ дошъл при вас, вие нищо не сте направили за Него. Ще станеш, ще Го посрещнеш, ще услужиш, ще Го изпратиш на 1 километър, на 2 километра. Ще кажеш: „Много ми е приятно, че дойде. Аз съм на вашата услуга“. Казвате: „Аз не обичам този“ и той не ви обича. Нито ти си се пожертвувал заради него, нито той се е пожертвувал заради тебе. Ако вие не се обичате един друг, обич не може да имате. Що е майчинството? Майките сега се учат на закона на самопожертвуванието. Девет месеца ще носи своето дете, след туй се самопожертвува. Туй дете защо се жертвува? Туй дете направи голяма жертва заради нея. Туй дете, което майката носи, то се е пожертвувало за майка си, затуй тя го носи. Вие не можете да турите в утробата на майката един, който не се е пожертвувал. Може да турите в утробата й само един, който се е пожертвувал. Майката казва: „Не го искам“. Много майки помятат, понеже туй дете нищо не е направило за нея. Тя казва: „Не го искам. Искам да се маха. Този несретник не го искам“. Вие, които не разбирате Божия закон казвате: „Не го искам“. Законност има там, дето действа Любовта. Законност има там, дето действа Божията Мъдрост. Законност има там, дето действа Божията Истина. Дойде ли този закон, всеки един от вас трябва да го изпълни. Вие го знаете. Понякой път аз ви говоря, вие мислите, че искам да съдя някого. Съдбата в света постоянно върви. Има цяла една организация от същества, които съдят човека. Тъй както в невидимият свят има коли за нечистотии. Казват: „Имате ли нечистотии?“ Той ще дойде, и ще прегледа. Не само туй, което си оставил отвън, но той има право да влиза въщи и да прегледа. Ще влезе вътре и ще провери. И ако намери, ще каже: „Съберете го“. Не може да остане тази нечистота. Всичката нечистота, която имате, трябва да я изхвърлите, за да бъдете вие свободни. Какво нещо е покаянието на хората? Покаянието на хората е очистване (от) греха. Грехът е една голяма нечистота. Значи, да се покае човек, да няма грех. Това е цяла една отрова. По-голяма отрова, по-голяма язва няма. Един бацил е той. Ако ти го държиш, ти ще се повредиш. Ти трябва да се освободиш от него. Сега не искам да ви говоря за греха. Трябва да имате особени ръкавици, после да го поднесете под

особен микроскоп и да го наблюдавате. Има особени шишета, трябва да го държиш затворен. Казвате: „Аз имам вяра“. Вярата е път. Един проводник за разбиране. Без вяра, нещата не може да се разберат. Запример, ако вие сте ученик и не вярвате, казваш: „Тази задача не е за мене“. Ти трябва да знаеш дали разрешаваш правилно. В алгебрата, в аритметиката има знак. Турен знак минус и плус. Ако туриш минус, какво означава? Че нещата се изваждат. Ако турите плус, нещата се събират. Ако турите знака на умножението, нещата се умножават. Ако турите две точки, нещата се делят. Казвате: „Каква е разликата между събирането, изваждането, умножението и делението?“ Разликата в действителния живот е грамадна. Имаш една болест, трябва да се извади. Искаш здраве, нещата трябва да се събират. Искаш щастие, то да дойде. Нещата трябва да се умножават. Искаш да имаш справедливост. Нещата трябва да се разделят. Ще туриш две точки. Какво означават две точки? Между две точки може да се тегли само една права линия. То е знакът на умножението. Туй е закон на умножението. То е динамическата енергия. И при събирането имате същия знак, но в умножението линиите са в полегата форма. А пък при събирането, те са перпендикулярни. Едната плоскост е хоризонтална, другата е вертикална. В събирането нещата са статически. Събираш две неща, статически е. А при умножението вече са в движение. При плуса показва, че тялото е в покой. При минуса, и то е в покой. А при умножението ти трябва дълго да работиш.

Та казвам: Всички страдате от какви ли не болести. Вчера ме срещна една млада мома, глава я боляло. Казва ми: „Какво да правя?“ Казвам: Вземи и си свари пелин, сутрин и вечер по една кафяна чаша. - „Ама ще мине ли?“ - Пий сега. Дали ще мине или не, ще видиш. Пий сега пелина. Казва: „Аз съм болен“. Ти си болен, затова ме търсиш. Ако не беше болен, нямаше да ме търсиш. Аз се радвам, че мога да ти услужа. Понеже в миналото не си услужил, пелин ще ти давам. - „Защо да пия пелин?“ Казва: „Защо не положиш ръката си да мине?“ Аз не полагам ръката си на онзи, който нищо не е направил за мене. Който нищо не е направил, не си турям ръката. Защо ще турям ръката си да я цапам? Аз не искам да цапам ръката на Онзи Господ, Който

живее в мене. Той ми казва: „Няма ли да си туриш ръката?“ На този човек, виждаш ли го, аз от толкоз хиляди години съм направил хиляди добрини, той нищо не е направил. Една сладка дума не ми е казал. Сега казваме: „Да се обичаме“. Жертва се изисква. Любов се изисква. Сега вие мислите кой е по-добър. От осем хиляди години, каквито сте били в рая, като сте излезли от рая, все такива сте. Аз разглеждам целия живот. Аз не разглеждам една ваша постъпка. За мене е безпредметна тя. Както и да постъпиш, за мене е безпредметно. Целият живот като го разглеждам за мене представлява интерес. Казваме: „Този човек е добър, и аз желая да бъда добър като него“. Друг е лош. Казвам: Не искам да бъда като него. Не го съдя. Не му казвам, че е лош. Като е добър казвам: Искам да бъда като него. Каквото върши, копирам го. Като е лош, не искам да бъда като него. Не го съдя. За мене туй е предметно учение. Аз искам да се избавя от ония погрешки, които той направил, защото има възможност и аз да ги направя. Всеки един човек, който не иска да служи на Бога, той ще направи една погрешка. Имайте желание да служите на Бога. Само при служението на Бога ще ви се оправят работите във всяко едно отношение. Като служиш на Бога, ако си музикант другояче ще свириш, другояче ще пееш. Като минава някой музикант, още като го видиш, от трептението на тоновете като слушаш всеки си пожелава така да свири. Някой като го чуе, свири хубаво. Казва: „И аз искам да свиря така“. Някой пее хубаво. - „И аз искам да пея така“. Да пееш хубаво, това е един подтик. Аз бих желал всички да пеете.

Тук преди два деня иде една млада жена за пръв път. Тя се женила. Търси ме. Не искам да я срещам. Ухапало я е едно мъжко куче. Не искам да се занимавам. После отивам, проверявам. Така е, както мислех. Мъжко куче я ухапало. Казвам й: Ще пееш? - „Как? Животът няма смисъл, не ми се пее, не ми се живее“. - Дали ти се живее или не, научи се да пееш. Като станеш сутрин - попей си. Ти идеш сега да ме питаш по един въпрос (който е предрешен). Туй куче ти си го гледала, ухапало те е. Какво разбирате под думата „мъжко куче“? Казвам: Този, младият мъж, който ти е професор, той те е накарал да дойдеш при мене. Ти като станеш, ще си съсредоточиш ума, да мисли за Господа. Казвам: Много

добре си устроена, но за Господа не си мислила. Искаш да бъдеш щастлива, но за щастието на земята и въпрос не трябва да правиш. Рекох: Тебе те мъчи въпроса, че той обича други жени. Радвай се, те са твои сестри, които той обича. Ти си от голяма фамилия, не сте една, две, три. Толкоз сестри и той обикнал твоите сестри. Какво лошо има? Моралът е да се радваш. Ти как разбираш Любовта? Дотогава, докато един мъж обича една жена и я подига, не я отдалечавай от Бога. И тя в неговото присъствие се заражда желание да служи на Бога. Този мъж е благословен. Всяка една жена, която обича един мъж и го подига, тази Любов е от Бога. Мъжът се приближава към Бога. Аз разглеждам Любовта, която подига. Радвай се, че той като обича другите жени, ще обича и тебе. Като престане да обича другите жени, няма да обича и тебе. Казвам: Щом мъжът обича, да имаш пълна вяра в него. Щом се съмняваш и казваш: „Не трябва да обича другите“. Нека да обича и другите. Но другите да не обича повече. Щом знае, че мъжът й другите не обича повече от нея, приятно й е. Но щом усети, че с един градус Любовта към другите е по-голяма, веднага я заболи сърцето. Радвайте се в света, че Бог във всеки един мъж, който люби се проявява. Във всяка една жена, която люби, Бог се проявява. Когато ние се проявяваме, когато ние любим, винаги влиза нещо користолюбиво. Туй всеки може да го провери. Една млада мома се радва на един момък, не се радва на Бога. Казва: „Да го имам“. Туй е користолюбие. Тебе да ти е приятно, като мехлем да ти пада само като го видиш. Но щом се зароди най-малкото желание да туриш юлар и да го водиш, че да го пипнеш по врата, да го вържеш. Оставете младите момци свободни да ходят, дето ги е Господ пратил. Оставете младите моми свободно да ходят, дето Господ ги е пратил. Оставете майките да ходят в пътя, който Бог е определил. Оставете бащите, слугите, оставете всичките да ходят в пътя, който Бог им е определил. Сега желая на всички ви да тръгнете в този нов път. Аз понякога път се връщам и усещам голяма реакция. След като съм говорил, не сте ме разбрали. Търся начин сега. От едно добро аз направя една пакост. Той преял, боли го коремът. Казвам: Погрешката е моя. Аз му дадох 3-4 кг. череши за 4 деня, а той за

един ден ги изял. Заболял го коремът. Трябваше да му дам половин кило череши. Някой път като говоря, много давам, някой път малко давам. Като правя добро някой път, много съм добър. Някой път трябва да дам малко. Та казвам: Всички по този начин търсете погрешките си. От обич съм дал повече. Някому от предвидливост, че може да се повреди, съм дал по-малко. Дайте толкоз на човека, колкото му е потребно. Казвате: „Сега аз зная какво ще говори Учителят“. Аз не зная за какво ще говоря, а пък той знаел! За да знаеш трябва да имаш светлина. Да виждаш от единият край, до другия. Запример, един ясновидец вижда, но ясновидството в духовният свят има граници. Ти виждаш отчасти нещата как стават. Един математик вижда известни задачи как ще се разрешат. А друг не може да види тия възможности. Запример, двама души се карат, виждам начина как може да се примирят. Като виждам главата, виждам, че обича парите много. Виждам, че обича не само парите, но златото. Казвам на онзи, я му дайте злато. Като му даде, веднага се изменя неговото лице. Като му дадеш книжни пари и като му платите златни пари, ще видите каква е разликата в лицето. Най-добрата заплата в света, звонковата монета, това е Любовта. Ако имате да дължите някому, дайте му златни пари. 10, 20, 30, 50, 100, набройте ги. Ти си един отличен платец, който плаща със злато. Всеки, който плаща със злато, той е любящ човек.

Сега желая всинца вие да се изплатите, колкото имате да плащате. Много има да плащате. Всички, които имате на мен да плащате, със злато да платите. Пък и аз каквото дължа, и аз със злато ще изплатя, не с книжни пари. Като се срещнем, всички със злато ще платим.

Добрата молитва.

XVII година.

*36 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 29 юни 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

СВЕТЛИНА, ТОПЛИНА, ДОБРОТА

Отче наш.

„В начало бе Словото“.

Ще прочета няколко стиха от 5-та глава на Лука, от 5 до 10-и стих.

„Духът Божий“.

Понякоя път има еднообразие в стремежите. Всичките хора имат един стремеж - да бъдат богати. Да бъдеш богат не е лошо, но когато богатството еднообразно иде в живота, тогава има разочарование.

Имате думите:

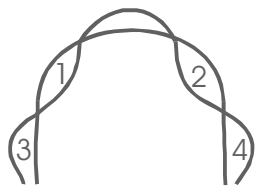
СВЕТЛИНА
ТОПЛИНА
ДОБРОТА

Какво отношение има между светлина, топлина и доброта? Светлината произвежда трептения в етера. Топлината в твърдите тела образува разширение. А добротата какво образува? Тя не се отнася до физическия свят. Там, дето хората са добри, може да ги познаеш по това, че градините са добре обработени. Човек, който е добър е добре облечен, добре вчесан. Този човек има добри обноски. Светлината се отнася до челото на човека, до неговия умствен свят. Топлината се отнася до неговото сърце, добротата се отнася до неговите постъпки. Следователно, ако вие разбирате светлината и не знаете как да я турите на работа, да ви помага на вашия ум, тогава вие не сте разбрали вътрешния смисъл на светлината. Ако вие си греете ръцете на топлината и не знаете да впрегнете на работа, вие ще изгубите едно от условията. Мекотата в живота не може да се внесе без топлина.

Да образуваш един мек характер, мекотата е едно качество. Трябва ти топлина. Добротата е път, да ви доведе до Любовта. Добродетелта е среда на Любовта. Любовта не може да дойде без добротата. Ако си добър, Любовта ще се прояви в тебе. Вие сега разбирате добротата. Казвате: „Аз да стана добър“. Ти не може да станеш добър. Ако речеш ти да станеш добър, въпросът е за постъпките. Добротата е едно условие за да се прояви Любовта. Любовта, това е връзката, която ще ви свърже с Бога. А пък по-голямо благо от Любовта ти не може да намериш. И по-голямо нещастие не може да те сполети в света, ако изгубиш Любовта. Най-голямото нещастие е да изгубиш Любовта. Като изгубиш Любовта, ти ще намериш смъртта. Най-голямото благо е като намериш Любовта. Но сега така се говори. Любовта не може да се намери. Като че тя е нещо много малко, трябва да го търсиш някъде като игла. Но ти трябва да се поставиш в такова положение, че Любовта да те намери. Ако ти не се поставиш, значи Любовта не може да те намери, не може да се прояви. Ти не може да живееш в Любовта и да си нещастен. Запример, сега вие живеете във въздуха, но ако вас ви стегнат врата, тогава какво ще ви ползува този външен въздух? Отношението е такова: когато въздухът постоянно влиза и излиза из дробовете, се образува такова правилно отношение, тогава и Любовта, която влиза, постоянно функционира в душата. Сега светлината не може да се прояви, ако той няма едно добре оформено чело. Любовта не може добре да се прояви, ако човек няма добре оформени уста и постъпките на човека не могат да бъдат добри, ако той няма добре оформени ръце. Ръцете трябва да са добре оформени, за да може да се прояви. Казва: „С каквито и да е ръце“. Ти иди при коня, че го бутни за задните крака. На него ръцете ни най-малко не са оформени. Щом го бутнеш по задницата, рита. Иди при вола, волът в туй отношение (е) по-добър от коня. Неговото копито е разделено на две. Той със задницата не рита, но той боде. А пък човек, който има повече раздвояване, ръката показва, не е завършена. Значи човек само като си дигне ръката, ще знаеш какво ще говори неговият език.

Или пък щом почнат да мърдат малко мускулите на устните, накрая ти вече може да знаеш какво ще каже.

Сега да дойдем до научната страна. Светлината не може да се прояви, ако нямаш едно добре оформено чело. Сега вие помислете./Фиг. 1/ За ученият човек това много значи. За онзи, който нищо не знае, не разбира, нищо не значи. Ако тия места на една глава са вгълбнати, този човек не знае какво нещо е справедливост, не знае какво нещо е доброта. И Божественият свят малко разбира. Почти безсъвестен човек е. Малко нещо

Фиг. 1

възприема от Божественото. /3/ - Това показва голям егоизъм у човека. 3 и 4 са отрицателни качества, а 1 и 2 - положителни качества. И положителните качества може да го тикнат в много престъпления. Тази част, 1 и 2 е деформирана, защото челото е без основи. Малко светлина има. Следователно, да се развие човешката съвест, трябва светлина. За да се развие

човешката мекота, непременно трябва топлина. За да се развие милосърдието на човека отпреде, трябва му топлина. За да се прояви неговата добрина, трябва му справедливост. Следователно, като държите ръцете си една върху друга сплеснати, вие не знаете какво да правите. Много неестествено. Човек някой път, и вие пипате ръцете. Ако постоянно ти гладиш ръката отгоре, ти по този начин може да укротяваш мъжкия принцип в себе си - туй грубото, което действува да се прояви. Когато гладиш отдолу ръката си, укротяваш жената в себе си женският принцип. Някой път, когато жената е възбудена, ще гладиш долната част. Възбуден е женският принцип в тебе. Чувствата, жената дошла. Сърцето ти е възбудено. За да укротиш сърцето, от долната страна ще гладиш ръката си. Сърцето има две страни. Лявата страна на сърцето и дясната страна. Казвате: „Като се глади, какво ще се постигне?“ Като говориш, какво ще се постигне с говоренето? Ако говориш и не знаеш какво говориш и как да говориш, може да ти пукнат главата, може да ти счупят и краката, всичко може да стане. Ако говориш добре, хората ще те посрещнат, ще те обичат, ще те

целуват. Каквото и да правиш, ти трябва да знаеш как да огъваш езика си наляво и надясно. Цяло изкуство е човек да говори. Ако вие знаехте науката за говоренето, пък то зависи от езика. Хиляди и хиляди начини има да огъваш езика си. Някой казва: „Аз съм строг човек“. Не че си строг човек, но езика ти не може да се огъва. Някой път дебел станал езика ти, реже като нож. - „Аз, казваш, аз съм много праволинеен“. Какво значи праволинеен? Ти, за да накажеш един човек, ще му кажеш че е лош. Ти, за да го накажеш, покажи своята най-голяма доброта. Когато той кръвно ти е обиден, покажи му добротата. Точно противното на обидата. Той сам ще се съди. Ако ти станеш като него, той те ритне веднъж, ти го ритнеш два пъти, тогава по какво се отличавате? Той е един път кон, ти си два пъти кон. Кон, аз вземам от думата „конт“ - значи голямо нещо. Малко изменение на буквите. Конят аз го вземам като емблема на човешкия ум, на нисшия ум на човека. Ум на постоянни промени. Той мяза на месечината. Месечовите хора, всеки месец по 4 пъти се менят. Гледаш го малък станал, след туй, голям станал. После започва пак да се смалва, малък става. Хора, които мязат на месечината, не може да разчиташ на тях. Каквото обещаят, една четвърт изпълняват. В месеца ще го намериш два пъти да изпълни туй, което каже. Другите 26 деня каквото каже, няма да го направи. Само 2 деня каквото каже ще направи. Щом не прави това, което казва, той се намира в 26-те деня. Естеството му е такова. Не може да кажеш на месечината да бъде постоянно пълна. Не може да остане. Тя като се разгневи, скрие се, не се показва. След туй, затыжи се и пак се покаже. Някой път като се разсърди, никого не иска да гледа. Влюбените хора много се сърдят. Като се разсърди някой, който обича някого, казва: „Няма да го гледам“. После, трябва една малка светлинка само да го зърне. Най-първо ще видиш младата мома, погледне го и след туй се оттегли. После, колкото се увеличават чувствата, завесата започва да се оттегля и най-после цялата завеса се оттегли, месечината е пълна. И пак започне да се тегли завесата. В туй всички имате опитност. Понеже не знаете произхода й, казвате: Господ направил така. Казвате: „Защо ме е направил Господ такъв?“ Господ те е направил такъв,

понеже ти не използва светлината. Ако грешиш в ума си, малко светлина имаш, ако грешиш в сърцето си, малко топлина имаш. Ако грешиш във волята си и не знаеш как да постъпваш, малко доброта имаш. Добротата, това е вашият капитал, „аржан конте“. Това е капиталът в обръщение - златото. Ако ти си добър, ти си финансист. Ако не си добър, никакъв финансист не си. Всичките ти работи ще бъдат объркани. Един човек, който е добър, държавата му е добре устроена. Значи сърцето му се намира в добро положение. Той всичко може да направи. Щом не си добър... Доброто е кръвообръщението на човека. Казвате: „Защо трябва да бъде добър?“ Ако в тебе кръвообръщението и дишането не стават правилно, ти си осъден, никакво постижение не може да имаш.

Та казвам: Постижението е светлината. Светлината, свържете я с нашия ум. Топлината е свързана с нашите чувства. Доброто е свързано с физическия ви живот. И тогава може да имате въпрос за постижения. Понякоя път вие искате да ви обичат хората. Ти не може да обичаш един човек с тънки устни като косъм. Ти не може да обичаш един човек, който има сплеснат нос като човката на някоя сврака. Не може да обичаш който има

Фиг. 2

чело сплеснато като триъгълник нагоре - /Фиг. 2./. Всяка линия в природата тя си има своя ценност. Някой път може да изгубите вашата ценност. Ако загубите този завой на ноздрите, ще изгубиш здравето. Щом носът се разширява, човек придобива топлина. Долната част показва на носа,

каква част от тази топлина е употребена за строежа на чувствата. Чувствата трябва да се строят, да се организират. Ако вие, вашите чувства не ги държите в изправност, те може да се разстройат, както едно пиано се разстройва. Казвам: Всеки един от вас трябва да си има огледало, да се наблюдава. Толкоз години работите, като живеете 50-60 години, турете си една задача да изправите носа. Някой от вас има вгълбнат нос. На някой носът е изпъкнал, а на някои носът е закривен. Ако носът отдолу ти е закривен, ти ще станеш песимист. Ако е изпъкнал на средата ще

станеш. Ако е вгълбнат, ще бъдеш любопитен. Ще искаш да знаеш къде какво е станало, там, дето не ти трябва. Това са общи работи, аз ги давам за стимул. Понякоя път вие седите, гладите си челото и казвате, че някой иска да пее. За да пее, той трябва да знае как да постъпва. Ако искаш да бъдеш математик, трябва да знаеш как да постъпиш. Ако не знаеш къде да буташ челото си, ти математик не може да станеш. Ако не знаеш къде да се буташ, ти певец не може да станеш. Онзи, който иска да стане певец да знаеш как да буташ гърлото си. Запример, ако аз искам да дам една чувствителност на своя тон, на гласа си, щях да хвана гърлото си (с) показалеца. Ако искам да дам благородно изражение, с показалеца си ще пипна гърлото. Ако искаш да предадеш всичките тия качества, тогава с цялата ръка, с всичките си пръсти ще пипам ларинкса. Сега вие като ме слушате, ще помислите, че като се пипнете, изведнъж ще стане. Много разочарования ще имате. Пазете се от раздвояване. Щом има раздвояване в чувствата, нищо не се постига. Всяко раздвояване в съзнанието на човека, в науката или в изкуството, или в светлината, за постижението, раздвояването трябва да изчезне. „Двоеумният човек е непостоянен във всичките си пътища.“ Туй раздвояване на съзнанието трябва да изчезне. Мислиш, че си добър. Казваш: „Добър съм, ама не съм“. - Раздвояваш се. - „Дали ще стане нещо от мене?“ Казваш си: „Я стане, я не“. - Раздвояваш се. Ще кажеш: „От мене човек ще стане, понеже Бог ме е направил човек да стана. Ако аз не стана, горко ми. Причината е в мене, не в Бога“. Слънцето изгрява за теб. Като изгрее слънцето, трябва да мислиш. А на обед като напече, казва: „Работете върху чувствата си“. Като изгладнееш, казва: „Бъдете добри“. Като дойдат гладните години, гладът идва, за да накара хората да бъдат добри. Когато гладува и жадува, тогава човек може да придобие онова възвишеното и благородното. Казвате: „Защо Господ ми е дал този глад?“ Гладът е онази мощната сила, която те кара да придобиваш благородното и възвишеното. Вие се спирате и казвате: „Толкоз години вярваме“. Вие седите и вярвате, чакате този билет, който сте взели от лотарията да спечели. Без много работа. Хубави са лотариите, но лотарията е за хора, които

нямат работа. Лотарията е за безработните хора, а онези, които може да работят не им трябва лотария. Цигуларят, който знае да свири хубаво, той не трябва да взима лотарийни билети, но да вземе цигулката и да свири. Певецът, който има хубав глас - да пее, не му трябва лотариен билет. Художникът, който има отлична ръка - да рисува, не му трябва лотариен билет, но да вземе да рисува. Човек, който е добър, не му трябва лотариен билет, но да иде да прави добро. Да иде да намери някоя богата нива, да направи добро и тази богата нива ще ти даде всичката мазнина, която ти трябва.

Та казвам: Вие живеете в светлината и казвате - „Много светло е. Много топло е“. Казвате после: „Не си струва човек да бъде много добър“. Вие още не сте дошли до крайния предел. Трябва да имате един термометър, да определите степента на добротата си. В Китай имало един китаец - много добър. Той имал един противник, и той искал да бъде добър като него. Един ден се намерил един шегобиец. Той ходил при добрия човек 19 пъти и той все му услужвал, а онзи, който искал да му подражава, и той да бъде добър като него, като отишъл при него 5 пъти, той му казал: „Прекали го. Веднъж, два пъти, но 5 пъти?“ Той му казал: „Не може да достигнеш онзи. При него аз 19 пъти ходих и той не е показал ни най-малко недоволство“. Казвам: Вие искате да бъдете музиканти. Ако на 5-ия път вие се обезсърчите, слаба ви е музиката. Ако говорите и на 5-я път вие се обезсърдите слаба ви е Любовта. Никога не се обезсърчавай. Мнозина от вас носите старите аристократически схващания. Например, схващането, че има аристократическа кръв. Аристократическа кръв е, която има изобилно светлина. Аристократическа кръв е, която има изобилно топлина. За мене аристократическа кръв е, която съдържа сгъстена светлина, сгъстена топлина и сгъстена добротата. Тя е аристократическа кръв. И тогава желая да имате всички сгъстена светлина в себе си. Та сега новото учение най-първо иде да разшири челата ви, да ги оформи малко. Новото учение иде да оформи вашите носове. Ако се оформи добре носа ви, ако се оформи добре лицето ви и ако се оформи добре вашата ръка, ще се прояви доброто във вас.

Та казвам: Не отказвайте да направите едно добро на когото и да е. Някой казва: „Аз не зная как да направя едно добро“. Ако вечерно време легнеш, че ти дойде на ум да направиш добро, да донесеш вода някому - стани, иди, донеси една стомна вода! Полей някое цвете, ти си направил едно добро. Ако усетиш желание, полей друго цвете. Вечерно време в тъмното иди, полей и легни спокойно, че си направил добро на някое растение, на някое плодно дърво. Ще кажеш: „Не намерих нито един добър човек, комуто да направя добро“. Може да направиш добро на малкия си пръст. Малкият пръст те боли. Господ казва: Направи нещо, вземи, поглади го, понамажи го със зехтин. Прочети му една молитва. Кажи: „Господи, помогни на малкото ми пръстче, което ме боли“. Като си легнеш, да знаеш, че си направил едно добро. Ти сега ще кажеш: „Е, ще се моля за малкия си пръст!“ Вие не разбирате. За малките работи се молим. Човек, който има големи работи, той не се моли. Имайте във вас желание да измените вашия нос. Да кажем, вие сте станали гневен. Какво показва гневът в човека? Гневът не е лош. Имате излишен капитал, трябва да го превърнете. Гневът да го превърнете в енергия. Като си гневен, влюби се. Който се гневи, да се влюби. Щом се разгневиш, влюби се в някого. Или щом се разгневиш, ще ви дам един метод какво да правите, да разберете какво разбирам „влюбване“. Ако е лятно време, имате хубави черешки, круши, ябълки. Щом се разгневиш, нападни черешите, нападни крушите. Щом крушата влезе в тебе, щом ябълката влезе в тебе, веднага гневът ще се превърне в една светлина. Някой път казваш: „Такъв ми е темперамента“. Темпераментът е едно състояние на човека за да се прояви той. Да кажем, вие сте сангвиничен темперамент. Сангвиничният темперамент има предвид да развива дробовите. Умственият темперамент има за задача да урегулира нервната система. Холеричният темперамент има за задача да урегулира вътрешната сила у човека, динамическата сила. Флегматичният темперамент има за задача да уравни. Ти като се безпокоиш, казвам: Тури малко ще се уреди. Казвате, че англичаните са флегматични. Не са флегматични. Англичанинът при дадени условия е флегматичен, но са много енергични. Те са горделив, честолюбив

народ са. Той няма да се възбуди. Ако го обидиш, той ще се дуелира с вас. Започнат двамата, ще се набият, след туй си хванат ръцете. На единият - шапката смачкана, на другия главата сплескана и след туй станат приятели. Казват: „Ти си глупав и аз съм глупав“. Та аз ви казвам: Като се биете, поне боксирайте се. Ръкувайте се. Щом те набие някой, що ще ходиш да се сърдиш. Две сестри се карат. Удари я в носа, после в ухото, после в челото - да мисли. Удари я после по бузата, по брадата - да прави добро. Удари я в челото - да има светлина. Удари я в носа, да има топлина. Удари я по брадата, да има добро.

Казвам: Новото Учение в света има една велика задача - да извършим нещата с най-малко разноси. Първото нещо, турете в ума си. Вие казвате: „Какво ще правим, остаряхме“. Остарели сте! Тамън сте хора. Стари хора търсим. Младите да пъплат. Възрастните да работят, а старите да учат. Онези от вас, които сте млади, да пъплат. Онези, които са възмъжали, да работят, а старите да се учат. Всичките стари хора буквари да имат. Учение от тях се изисква. За старите, за вас са тия работи. Вие като учите, ще разсъждавате. Другояче, вие очаквате да умрете, да идете в оня свят. Вие си представяте оня свят такъв, какъвто не е. Ангелите са заети с една свещена работа. Всеки ангел е занят, няма време. Неговото съзнание е заето, не може да се занимава с маловажни работи. Казвам: И вие не се занимавайте с маловажни работи, че този е лош, онзи е лош. Лошите хора са по-добри хора. Добрите хора са по-лоши хора. Лошите хора са по-добри, понеже създават условие за доброто, а пък много добрите хора създават една ревност. Другите хора искат да станат като тях. Казва: „Преструва се“. И те критикува. Като види, че е много добър, казва: „Не е много добър този човек“ - значи в неговия ум ще влезе една лоша мисъл, че е лъжец, че е лицемер. А като види един лош човек, започва да се предпазва, да не би да ти каже нещо, да не би да те набие, ставаш внимателен, учител е той. Казвате: „Защо са лошите хора?“ Учители са те. В думата „лош“ вие имате едно значение. Лошото в тая дума се крие в буквата „ш“. Лошият човек ще те храни по 4-5 пъти, ще те облича. Българският селянин по 4-5 пъти храни свинята, но като дойде

Коледа изведе свинята из кочината, казва: „Стига толкоз“. Пресече й гърлото. След туй се чува вика на свинята, която квичи. Казвам: Всеки, който яде по 5 пъти на ден, той ще плати за това ядене. Толкоз време са те хранили, ще платиш. Насила се взема платата от нея. Та сега живота другояче разглеждайте. Вие не очаквайте да влезете в света и да ви посрещнат. Светът никога няма да ви посрещне. Всичките хора са заети. Онази, красивата мома не е заета с тебе. Тя е заета със своята красота, с прическата, с роклите си, иска да излезе, да се покаже. Тя ще иде пред огледалото, ще се оглежда. Ако ти очакваш нещо от красивата мома, лъжеш се. Какъв превод ще дадете? Грозният, ако иде при красивият, на нему ще му стане приятно. Красивите хора обичат да виждат грозните хора. Той като го погледне, радва се. Грозният ще започне да се измъчва, да се пържи, а красивият ще му стане приятно. Тогава добрият човек е красив, а грешният е грозен. Затуй грешният при добрият се мъчи. Добрият като гледа, казва: „Той е един грешник“. Туй е разумното в света. Сега на вас, които сте грозни, вашата грозота е или в челото, или в носа, или в ръцете. Ако сте добри, де седи добрината ви? Във вашето чело, във вашия нос, във вашите ръце. Ако имате хубаво чело, благодарете на Бога за челото си, благодарете на Бога за носа си, благодарете на Бога за ръцете си. Ако челото ви не е добро, заемете се да работите за челото. Уредете го. Всичките усилия турете на вашите чувства. Всеки ден турете си един идеал в ума. Какъв трябва да бъде носа? Начертайте го. Желай да имаш такъв нос. Може да имаш такъв нос, какъвто искаш. Трябва най-малко 4-5 години да мислиш да имаш прав нос; 4-5 години - да имаш хубав нос. Нарисувай го. Ако не го рисуващ, носът ви ще стане такъв, какъвто не трябва.

Казвам: Ако вие бихте работили по тази система, знаете ли какви щяхте да бъдете? Какви лица щяхте да имате! Това е наука. Работите ли, ще кажете: „Ето нашето учение. Виж какво чело направи? Туй учение, в което ходя, преобразява носовете, преобразява лицата, преобразява ръцете. То внася светлина, топлина и доброта в нас. Животът ни се осмисля“. Отсега нататък за старите настава време за учение. За възрастните отсега

нататък настава време за работа, а отсега нататък за децата настава време за пъплене.

Започнете с пъпленето. Започнете с работата и свършете с учението.

Добрата молитва.

XVII година.

37 лекция на Общия окултен клас,

държана от Учителя на 6 юли 1938 г., сряда, 5 ч. с.

София - Изгрев.

КИБРИТЕНИ КЛЕЧКИ

Отче наш.

„В Начало бе Словото.“

Имате ли някаква тема зададена? Пишете върху „Отличителните черти на човека“.

В живота има много певци, но всички певци не пеят еднакво. И всичките певци не са еднакво даровити. В пеенето не са еднакво даровити. Всичките хора не са еднакво умни. Различават се в проявата на своята умствена деятелност. Често се смесват чувствата с човешката мисъл. Запример, понятието за човешкото зрение какво е? Казвате: „Трябва да види човек, за да повярва“. Има неща, които след като ги видиш не може да повярваш. Една бучка захар виждаш, че е бяла, но ни най-малко виждането не показва, че си видял захарта. Значи авторитетът за този случай за онова вътрешно понятие е езикът. Ти като близнеш, може да знаеш дали това е захар. Значи захарта има известни отличителни черти, относителни са. Очите не са авторитет за познаването на захарта. Туй е така на физическото поле. Вземете религиозните хора. Ти по какво може да познаеш един религиозен човек? С гледане религиозният човек не се познава, трябва да го опиташ. Има известни отличителни черти. Значи, духовният човек носи известни отличителни черти на лицето си. Щом ги има, той е религиозен. Но малцина знаят тия черти. В сегашното положение на хората има една опасност. Бедните хора, когато дружат с богатите, развалят се. Невежите, когато дружат с учените хора, стават горделиви, започват да мислят, че и те знаят нещо. Когато желязото дружи с огъня и то става като огъня. То мисли, че е като него. Щом се извади от огъня, веднага туй желязо изгубва своята сила. Има известни хора, които като влязат в едно общество,

стават религиозни. Щом излязат от това общество, след няколко години изстиват, стават черни. Казвам: Има една религия, която наричам гримовна. Тази дума не е толкова ясна. Знаете ли какво значи „гримовна“? Когато човек се докарва някак си. Запример, човек си гримира лицето изкуствено. Може да вземе разни пози, да изразява скръб или радост, или чувство на достойнство, или пък чувство на смирение. Когато човек се смири, образува буквата „G“, българското „Г“ или латинското „S“. Наведе се, има смирение. Имате изстиване. Всякога, когато хората изстиват, се свиват. Когато се стоплят се разширяват.

Сега трябва едно правилно възпитание. Правилно възпитание на човешкото сърце, на човешкия ум, в една фаза, дето хората трябва да знаят как да възпитат сърцето си, как да възпитат ума си. Ако сърцето не знаете как да възпитате, ще стане хилаво. Ако ума си не знаете как да възпитате и той ще стане хилав. Запример, когато хората преминават през големи скърби, на техните лица се явяват известни дълбоки бразди. Когато не са минали през страдания, лицето не е набраздено. Набразденото лице показва, че е писано повече. Но ако се напише на човешкото лице само скърби и страдания, каква полза има, че човек е страдал? Какво нещо е страданието? То е процес на умственият свят. Чрез страданието, човек разбира своя ум. Тогава може да се покаже каква е била еволюцията. Ползата от страданията е, че при големите страдания, през изпитанията, през които е минавал човек в миналото, както индивидуално, така и колективно цялото човечество, той се е научил да мисли. Например, земята е минала през разни фази. Било е време, когато оста на земята е била хоризонтална спрямо нейната орбита. Но знаете ли какво е било положението на земята? На живота? Било е време, когато остта е била перпендикулярна спрямо нейната орбита, спрямо плоскостта на орбитата. Сега е наклонена 23 градуса. Сега какво отношение може да има за една хоризонтална ос на земята или една перпендикулярна ос? Значи, когато земната ос е била хоризонтална спрямо нейната плоскост, тогава земята е спала, в спящо състояние. Нямало онзи умствен живот, интелигентността била извън земята. Ставали големи пертурбации в цялата земя,

вътре и вън. С подигането вече на оста, става пробуждането на земята, тия същества, които дошли. При явяването на човека на земята оста е била перпендикулярна. Та казвам: Всеки един от вас, когато човек се събужда религиозно. Най-първо един светски човек, неговата орбита е хоризонтална спрямо пътя, в който върви и той се движи около някаква идея. В него стават големи пертурбации, без да разбира смисъла. Човек може да страда, без да разбира защо страда. Има големи страдания. Някой път хората мислят, че като умрат ще отидат да кажат на Господа колко са страдали. Бог ни най-малко не се интересува от нашите страдания. Страданията са една задача. Мъчнотиите произтичат от онова, което учиш. Ако си научил нещо, тогава има смисъл. Ако си страдал (и) нищо не си научил, няма никакъв смисъл. Да кажем, човек е страдал за да стане добър. Ако не е станал добър, какво ще разправя за своите страдания? Понякоя път вие питате: „Защо са страданията?“ Един възпитателен метод са за вашия ум. Ако разбирате смисъла на страданието, тогава ще започне да се реформира вашето лице: челото ще се подигне, ще излезе напред. Челото е полегато 75 градуса, а до 90 градуса има 15 градуса отклонение. Лицето трябва да бъде перпендикулярно спрямо оста на гръбнака, т.е. ние вземаме за основа центъра на слънцето и центъра на земята, теглим една права линия, спускаме отвес и именно към този перпендикуляр, който се спуска от слънцето към земята върви човешкото тяло. Трябва да се приближи. В пораншните времена челото се е отдалечило. В растенията, в рибите, с излизането на птиците във въздуха постоянно се изменя и оста на човека, неговият умствен свят се изменя, започва да се подига. В млекопитающите както виждате тяхната ос на гръбначния стълб е хоризонтална спрямо земята, понеже са поставени при много неблагоприятни условия. Тия излишни сили, които не може да употребят, да се освободят от мъчнотиите.

Та казвам: Сега препоръчват, когато проучват електричеството, ако падне на лицето, обърнете го на гърба. Ако го обърнете на гърба, ще му помогнете, а ако не го обърнете, няма да му помогнете. Ако падне на гърба, обърнете го на лицето, ако падне на лявата ръка, обърнете го на дясната. Ако паднете на

лицето, обърнете се на гърба, а и ако паднете на лявата страна, обърнете се на дясната. Ако паднете на дясната, обърнете се на лявата. Ще вземете едно противоположно положение. Сега трябва да се разбира научната страна. Много пъти хората търсят лесният път. Кой е най-лесният път в света? Най-лесният път е яденето. По-лесен занаят от яденето няма. Но от този, най-лесният занаят, излязоха най-големите нещастия за човечеството. Някой казва: „Какво има ако близна?“ Не е опасно да близне човек. Но питам: Ако вие близнете една бучка захар, която има 2000 градуса температура, какво ще стане с езика ви? При 2000 градуса да близнеш, знаеш какво би станало с езика? После, при съвременното възпитание хората не разбират какви пертурбации произвеждат разните чувства в хората. Например, вземете, ако във вас се яви чувството самоуважение. Има едно нормално самоуважение. Божествената страна на самоуважението е да зачиташ всичко онова, което Бог е вложил в тебе. Но, ако ти помислиш, че по-умен човек от тебе няма, ти си на крив път. Да мислиш, че ти си най-умният, ти си вече на кривия път. Ако ти дойде тази мисъл, как ще се излекуваш? Сега явяват се хора, които казват, че в духовния свят той виждал, виждал ангели, но то още не е една реалност, че виждал ангели. Не че не е реално, но ти може да видиш сянката на един ангел. Да кажем ти може да слушаш един музикант, но туй, което слушаш няма да те направи музикант. Този музикант, този певец може да ти дадат само едно малко подбуждение. Опасността в сегашният свят е, че ние сме в един свят, минаваме през един свят на изтъркани кибритени клечки. Минаваш, вземеш една клечка, драскаш, не се пали. Втора, трета, четвърта драскаш тия клечки, но те нямат запалки. Новото в света е новите клечки, които идват. Всичките религиозни мисли на миналото са издраскани клечки. Запример, ти казваш, че трябва да се молиш на Бога. За да се молиш на Бога, трябва да имаш един повод. Този повод трябва да е нов. Не трябва да е стар повод. Ако ти се молиш за жена си, кой досега не се е молил за жена си? Ако се молиш да се жениш, кой досега не се е молил да се жени? Ако ти се молиш да бъдеш богат, кой не се е молил за богатство? Ако се молиш за сила, кой не се е молил за сила? То са

все издраскани клечки. Сега аз искам вие да разсъждавате. Вие да дойдете до положението. Аз не поддържам онази философия да направим някои хора, да ги убедим, да започнем да ги учим наново. Много неща у нас са турени не на място. Първоначално, както е направен (човек), много добре е направен. После дошли други майстори, които са го поправили и някои неща не са на място. Сега трябва да дойде един майстор, да дойде да постави (всеки винт), всяко колелце, всяка част на своето място. Запример, ние говорим за Любовта, но Любовта има степени. Има полова Любов, която има две страни: полова Любов у мъжа и полова Любов у жената. Човек се е разделил. Що е половата Любов? То е един сложен въпрос. Защото в природата нещата, ако не се раздвояват, те не може да работят. Какво нещо е пол? Българите имат стан и там имате две кросна. Едното кросно е при тъкача, хоризонтално поставено. Той го туря при гърдите си, а другото кросно е при краката, по-далече и там е навито всичкото платно, което трябва да се тъче. Има един процес, то са два полюса. Аз ще ви попитам де е женското кросно и де е мъжкото кросно? Мъжкото кросно е долу, дето е навито нетъканото платно, а женското кросно, на което се навива тъканото платно. Буквално този въпрос не седи така.

Понякой път вие мислите за Бога като човек. Искате да отидете при Бога да му кажете като на някой човек, да кажете: „Не знаеш ли, че ние страдаме?“ Такова нещо не може да стане. При Бога така никога не можете да идете. Как ще идете при Бога, когато се казва, че той изпълня всичкото небе, цялото пространство изпълня. Как ще си Го представите? На какво ще Го уподобите? Вие на Бога ще му дадете човешко лице, но Бог създаде тия лица. Хиляди свещи представят слънцето, но слънце ли са те? Вие, не че не може да идете при Господа, но по този механически начин не може да идете. Казват: „При Бога никой никога не може да иде, ако не е чист“. При Бога никой никога не може да иде, ако не е добър, милостив. Ако не е разумен. При Бога никой не може да отиде, ако не обича. При Бога никой не може да отиде, ако няма светлина, ако не е свободен. Защото в молитвата на човека за в бъдеще трябва да влизат три елемента. Ти не може да се молиш,

ако нямаш Любов. И не може да се молиш, ако нямаш знание. Ти не може да се молиш, ако не си свободен. Да кажем вие искате да се молите и после си задавате въпроса: „Защо трябва да се молим?“ Вашата молитва остава безпредметна. Ако вие се запитате защо трябва да дишате - заставени сте, искате, не искате - ще дишате. Може да си зададете въпроса: „Не може ли хората без да дишат?“ Питам: Отде се роди този въпрос? Не може. Защо хората питат? Има същества, които не дишат като нас; има същества, които не дишат въздух. Ако влезете в порядък среда, в етера, или душите, които заминават в другият свят, не дишат като нас. Те дишат подобно на дишането на рибите. Рибите дишат като минава водата през техните хриле. На хората водата не трябва да минава през дробовете им. Но има един процес на дишането. Питам сега: Ангелите молят ли се както хората? За тях казват, че ангелите поднасяли човешките молитви, както тамяна поднасят на огън, да дими. За тях нашите молитви са дим, който поднасят пред Господа да кадят. Като турят в кадилницата нашите молитви са тамян и като минават през този огън се опитва доколко молитвата е съществена. Тъй както развивам въпроса, всичката идейност на молитвата изчезва. Представете си, че ти се молиш, но сърцето ти има някакво користолобие. Вие се молите понякога път; и религиозни хора има, които като се молят са много тщеславни. Молят се високо, за да ги чуят. После, разправят се, много тщеславни са, много горделиви са религиозните хора. Той казва: „Три часа съм се молил“. В три часа какво е казал на Господа, кажете ми? Напишете си една молитва от три часа. Напишете най-хубавата молитва за три часа. Направете една молитва. Той, човекът, не се е молил три часа на Господа. Хубаво е и три часа да се молиш. Тия три часа в 1 секунда може да ги кажеш. Две думи може да кажеш и вследствие на това религиозният живот се разваля. Много хора започват добре, свършват зле. После, религиозните хора стават нетърпеливи, горделиви, избухливи. До едно време вървят, но охлузва им се кожата, те се приближават и започват да се хвалят кой колко се молил. Тогава ще ви приведа онзи пример с онзи анекдот, дето трима души имали една печена кокошка и не се

споразумели да си я разделят. Всеки искал да вземе най-хубавата част от кокошката. Всеки се счита за много достоен. Не могли да се споразумеят. Най-после дошла една идея. Казват: „Да легнем да спим, че който сънува най-чудният сън, той ще изяде кокошката“. Легнали да спят и тримата. Спали един час. Събудили се и първият започнал да разправя. Казва: „Чуден сън видях - като започнах да слизам в земята, ония пропасти сто километра; 200, 300, 1000, 2000, 3-4-5-6 хиляди километра, един гъст огън. Разправят за чудесии“. Другият казва: „Мене като ме грабна нещо, че като влязох в слънцето, че чак до дъното на слънцето, до центъра“. А третият казва: „Аз като ви видях, че единият отиде в земята, а другият отиде в слънцето, рекох си: Няма да се върнат тия хора, аз станах и изядох кокошката“. Аз бих ви дал едно правило: Вземете си едно хубаво огледало за молитва, без дефект и като се молите, огледайте се. След като се молите, огледайте се дали си се молил право или не. Ако след като си се молил твоето лице постоянно се поправя, молитвата е права. Ако лицето ти след молитвата не се поправя, молитвата ти не е свят. Това е правило с малки изключения. Не може човек да се приближи при Бога, при Разумното Същество, при най-благородното същество в света и да не замязаш на Него, да не придобиеш качества от Него. Ти като отидеш при Бога, ще се поставиш в едно положение, дето правилно можеш да възприемаш нещата. Ти туриш за себе си, че си достоен. Ще оставиш настрана всичко - какво е достойнство, с каква дреха трябва да се облечеш. Който отива при Господа, все трябва да се облече с някаква дреха. Представят хората, които отиват при Бога с бели дрехи, със златни колани. Сега нас ни интересува в новата религия, начинът за подигането на човешкият ум и на човешкото сърце. Всичките изпитания, които имаме, то е за облагородяване. Мъчнотиите и препятствията, които срещате, те са един метод за възпитание. Без страдания, без изпитания, вие не можете да имате никакви придобивки. В старо време Питагор, който се учил в Египет, в неговата школа имало ученици, които по 4 години е трябвало да мълчат. Най-първо един ученик ще го подложат на иронични подигравки, четири години подигравки. Който могъл да издържи,

той вече се приемал за ученик. И сега е същото, хората като знаят, че сте станали религиозни ще започнат да ви подиграват. Тия духове, които са подигравали едно време хората и днес ще ви подиграят. Ще ви кажат, че вашият ум не е на място, че вие сте смахнат, че не мислите хубаво, че вие сте (се) заблудили. Много работи може да ви припишат. Онзи, духовният човек трябва спокойно да изслуша, тъй както един бастун. Трябва да се подчини на течението. Защото има разни противоположни течения. Има течения долни, има и горни течения, противоположни. Щом срещнеш едно противоположно течение на себе си, ти ще се дигнеш над него, ще го разгледаш научно, ще гледаш туй течение да го използваш. Сега, за да се използва, ти трябва да разбираш ония закони, по които човек се развива. В човека има четири основни неща, на които човек трябва да обръща внимание. Първото положение на своето подсъзнание. - То е Божественият склад на всички ония придобивки на миналото. Свръхсъзнанието - то е висшето Божественото съзнание. То са двата полюса. Единият - подсъзнанието, другият - свръхсъзнанието. Подсъзнанието това е запад, а свръхсъзнанието е отгоре. Тогава над подсъзнанието имаме съзнанието. То е човешкото съзнание. И имаме самосъзнанието, което съответствува на свръхсъзнанието. Ти от подсъзнанието трябва да минеш в съзнанието, нещата трябва да ти станат ясни. От съзнанието трябва да минеш в самосъзнанието, както хората сега са минали. Сега много малко хора има. Има една книга писана на английски и представя около 19 души в света. Има велики хора, които досега са придобили свръхсъзнанието. Има един, който ги е наредил на степени. Сега хората са дошли до самосъзнанието, а някои са още в подсъзнанието. Има хора, които са в подсъзнанието, други в съзнанието, трети в самосъзнанието и най-напредналите хора в свръхсъзнанието. Подсъзнанието се отличава с туй, че виждат погрешките. В съзнанието ти само чувстваш страданията и несгодите на живота, чувствуваш, когато си в съзнанието виждаш само несгодите. Туй ти е неприятно, онова ти неприятно. Нямах понятие да страдаш за своята погрешка, само несгодите чувстваш. Считааш, че всичките погрешки са въвн, ти никаква погрешка не

правиш. В подсъзнанието вие мислите, че всичко в света е създадено за удоволствие, за вас. В самосъзнанието ти виждаш своите погрешки, отличаваш своите добродетели и съзнаваш своите погрешки. В свръхсъзнанието виждаш бъдещите блага, които Бог е приготвил и че тия блага даром няма да дойдат, но ти трябва да работиш за тях. Сега разни методи ти употребяваш. Един от най-хубавите методи е, когато ние говорим за Божествената Любов. Под думата Божествена Любов аз разбирам следното: Съзнавам, че всички същества, каквито и да са имат, еднакви права на Божествените блага. То е Любов. Ако ти така не съзнаваш, това не е Божествена Любов. Ако ти съзнаваш, че ти имаш изключително право, понеже считааш, че си царски син, че си княжески син, че баща ти бил богат, че бил учен, това са неща, външни придобивки. Ние говорим за човека, понеже всички същества, които са създадени от Бога, Бог ги е създал с определена цел. На всяко едно същество Той отделил място да живее, да се развива и има предназначение, икономия на Божествения свят има. Когато влезете в този свят трябва на всички хора да гледаме така. Тия хора, които търсят своето щастие, човек, който търси своето щастие както сега, той никога няма да го намери. Никой досега не е намерил своето щастие. Щастието може да се постигне само, когато съзнаем онази цел, която Бог е вложил в живота. Целта на човешкият живот е Любовта. Без Любов не може да имаш никаква цел. Целта е нещо вътрешно, условията са външни. Някой казва: „Ти обичаш някого повече“. Защо го обичаш? Ти за да обичаш някой предмет трябва да си поблизо, или другояче казано: ако ти живееш в своето подсъзнание, ти не може да имаш тази Любов, както ако живееш в своето свръхсъзнание. Подсъзнанието взема, свръхсъзнанието дава. Съзнанието ти взема, а самосъзнанието ти дава. Казвам: Ако ти не познаваш тия двата процеса, ако всички в света трябва да ти дават, ти не може да бъдеш щастлив. Значи, за да бъдеш щастлив трябва да съзнаваш в себе си, че всичко ти е дадено от Бога. После, онова, даденото трябва да го обработиш и да дадеш плод. Ако Любовта в тебе няма корени, клонища, цвят и плод, тази Любов не е Божествена. Вие сега казвате: „Да прекараме този

живот, че в следущето прераждане“. Оставете тази философия за следущето прераждане. Може да е писано, но то е буквално тълкувание. Казвате: „Какво ще бъде следущето прераждане?“ Казвам: Каквото е сегашното. Казва: „Какъв съм бил в миналото?“ Казвам: Какъвто си сега. - „Ама не съм ли бил някакъв цар, някакъв княз?“ - Ако човек е цар, какво ще придобие? Допуснете, че вие сте били в един университет, слушали сте най-знаменити професори. Ако знанието, което са ти дали и нищо не си приложил в живота, какво те ползува? Наскоро имаше един студент, който до 72 години е бил все студент в един университет в Германия. Най-старият студент, който като влязъл от 20-тата си година до 72 година все студент бил и си заминал, без да свърши университета. Животът е един университет, в който вие сега живеете. Какво сте придобили в този университет? Понякоя път направете някой опит. Преди няколко време дойде при мене един човек, за пръв път го виждам. Млад човек от Разградско. Казва: „Знаете ли защо дойдох?“ Казвам: Не зная защо си дошъл. - „Жена ми беше бременна. Аз съм чиновник. Не иска да носи това дете, не иска да го роди, направи аборт. Вследствие на това, усложнява се въпросът, има кръвоизлияние и най-после не може да се спре кръвта. Една рецепта ми дадох и ми трябват 115 лева. Ида при тебе да ми послужиш“. Сега, жена му пометнала, нямал пари, идва да му платя за тази рецепта. Аз сега седя и ми преминава една мисъл. Той седи и намира се в двоумение дали ще му помогна, съмнява се дали ще му помогна или ще го пратя за зелен хайвер някъде. Казва ми, че в 10 деня отгоре ще върне парите, но пак се двоуми в себе си. Аз го виждам, че се двоуми, дали ще ги върне или не, защото има отзвук в мене. Казвам: Въпросът не е за 10 деня дали ще ги върнеш за 10 деня, но аз турям дали ще издържиш на думата си. Не му проповядвам, нищо не му казвам. Трябваше да му чета една лекция, но жена му вече пометнала. Той обича жена си, иска да ѝ помогне. Казвам: Почакайте отвън. Вие ще идете при Бога, жена ви е пометнала, вие ще идете да искате пари. Аз помислих, имам един цяр за спиране на кръвта, но казвам: Не трябва. Нека си купи цера за 115 лева. Аз искам да се освободя. И в мене се заражда въпросът 115

лева отгде да ги намеря? Не са много, 115 лева, намерих ги, но казвам: Ако му дам моя цяр, може да злоупотребят с него. Аз ще спечеля 115 лева, но лека може да не е на място. Нека си вземе лекарството оттам, отдето са му препоръчали, да мисли, че съм му помогнал. Казвам: Ще направя един опит, дали след 10 деня той ще си издържи думата, защото досега на колкото съм дал, нито един не си издържал думата. След него иде един руснак с едно дете, и на него жена му болна. Те ходят, отук ги изпъдили, оттам ги изпъдили, в митрополията някой дякон ги изпъдил. Казал му: „Да ме не смущаваш, да си вървиш“. Среща го една баба и му казва: „Ти трябва да идеш на Изгрева, има един човек, който ще ти помогне“. На основание на тази баба, която му казала, че аз съм щедър човек, иде с детето. Казва: „Три деня не сме яли, гладни ще умрем“. Сега аз се чудя какво трябва да се направи. Казвам: Жена му болна, гладни ще умрат, работа нямал. Казвам: Почакайте. Хайде и на него давам 100 лева. Аз му поблагодарих, че се отървах със 100 лева. С първия се отървах със 115 лева. От моето гледище, те са като двама разбойници, които ме хванаха и колкото пари имах, аз ги дадох. Какво се разбира разбойник? Ако бях на неговото положение, аз как щях да постъпя? Казвам: Дали този човек ми говори истината или ме лъже? Аз искам да разбера дали лъже или не. Казвам: Дай парите, после изучавай. Докато разреша дали лъже или не, аз ще се опетня. Ако допусна, че ме лъже, макар, че имам всичките данни, зная че някой човек ме лъже. Като разглеждам лъжата, струва ми се, че не говори истината. Казвам: Аз ако бях на неговото място и аз щях да говоря както той говори. Казвам: Сега аз изучавам, какво аз трябва да извлека. Защо страдат тия хора? И единият и другият пострадали, понеже жена му искала да бъде щастлива, но без да страда, и другият руснакът, и двамата спадат към една и съща категория. Ние искаме да бъдем щастливи в света, без да изпълним Волята Божия. Човек, който иска да изпълни Волята Божия, той трябва да бъде готов за всяка работа. Той трябва да използва най-малките случки. Да допуснем един беден човек пада кърпата му от джоба. Може да си професор, дигни кърпата му. Дай я. Казваш: „На този простак ще дигам кърпата?“ Ако е

високопоставен, да му падне копринената кърпичка ще му я дадеш, но има пристрастие тука, има користолюбие. Понякоя път виждам духовните хора, искат да обърнат някой богат човек, че да вземат парите му. Това не е Божествено. Те са търговски сметки. При тебе дошъл един човек. Ти трябва да почерпиш един урок от него, ще говориш ясно на този човек, както баща му ще каже. Казваш: „Тебе баща ти е добър човек. Ти учиш. Без знание в света не може да учиш“. Ако следваш музика, изкуство, архитектура, без знания в света човек не може да се издигне. Знанието е Божие благословение. Сега считат, че младите само трябва да се учат. В Божествения свят старите трябва да се учат още повече. Аз гледам, много религиозни хора не искат да се учат. Казват: „Знания не ни трябва“. Мислят, че като идат в другия свят, веднага ще придобият знанието. Ще дойде един ден, когато знанието ще бъде общо, но то е в далечното бъдеще. Всичко, каквото придобие цялото човечество и вие ще го знаете. Ще започнете и вие да се раждате даровити и гениални. Цялото човечество трябва да мине през тази опитност, да има материал. Сега няма много материал, да се създаде гений. В света няма много материал да се създаде гений. Материал и за светии няма. Защото материал създаден няма. Как мислите: Един светия, ако срещне една млада жена, само ако се поколебае в ума си, той ще изгуби своята святост. Срещне те някой човек и като знаеш, че има няколко милиона, имаш друго разположение. Кажа ли ти, че няма нито 5 пари, вие имате друго разположение. Ако някой се облече добре, тури си цилиндър или копринени дрехи, или копринена дреха, казваме, че му тръгнало напред. Хубави са тия дрехи, ти може да четеш някоя книга отвън, някоя поезия. Хубави са тия работи, но поезията в живота, в природата има друга една поезия. Добрият живот, това е една поезия, която трябва да изучиш. Ако има една поезия да учиш, то е доброто. Ако има една поезия да учиш, то е Любовта. Ако има една поезия да учиш, то е Божията Мъдрост и Божията Истина. Всичките ония добродетели, търпението, то са все поезия. Представете си, че кацнал един комар на вашата ръка. Вие може да махнете, да го утрепете. Никой няма да иска да ви смути, но как трябва да постъпите?

Комарите разбират, имат един усет. Ако във вас съзнанието е силно, ако концентрирате съзнанието си, образува се едно магнетическо движение около вас и нито един комар няма да кацне на вас да ви хапе. Аз считам всяка една нечиста мисъл е един комар, който ви ухапал. Най-първо вие давате повод, привличате я с нещо. Питам: Една овца как привлича един вълк? Като се угои хубаво, както помисли, че е с хубава козина, тя вече всички вълци привлича. Когато вълкът влезе в стадото, най-хубавата овца ще намери. Кой привлича един грозник? Нещастieto на хората винаги се привлича от богатството. Когато човек е богат умствено, когато човек е богат сърдечно, когато човек е богат със сила, винаги тогава ще дойде изкушението. Един неприятел, когато ще дойде, тогава ще го намери. Сега аз искам да ви наведе на следната мисъл. Понеже минавате от стария живот в новия живот, който ви се дава, как трябва да го запазите? Най-първо не се завземайте да реформирате света, да виждате лошото в света. Най-първо вижте лошото в себе си, не се критикувайте, но след като намериш всичките свои погрешки завземи се да ги изправиш. Не изведнъж всичко да изправиш, но всеки ден трябва да поправяш по една малка погрешка. Да кажем всеки от вас е завистлив. Ако някому дадат по-голямо уважение, веднага ще ви бодне, всички съвременни хора и религиозните. Имаше един евангелски проповедник, който казваше: „Изгубих си целия живот. Целият живот ходих да проповядвам, не да си уреждам своите работи, но аз ходих да обръщам хората“. Този проповедник, който така мислеше го сполетя много лоша съдба. Всеки един, който е тръгнал в новия живот, трябва да бъде благодарен на Господа за благата, които му е дал. Ние трябва да изправим своите погрешки. Да ги поправим, не за да бъдем благоприятни, но трябва да впрегнем своите погрешки на работа. Без погрешки човек не може да работи. Вземете един художник, много книги е развалил, докато се научи да рисува. Един, който пише, много писалки, много книги е оцапал, докато се научи. Не е въпрос за оцапването, но да се научи хубаво да пише.

Да дойдем до същественото: Любовта трябва да надделее всички мъчнотии, които съществуват в нашия живот. Всичко,

каквото се случва, да кажеш: „Такава е волята Божия“. В даден случай, ако си в полето, оправена ли овца трябва да бъдеш или мършава, дете има много вълци? Дете има много вълци, бих предпочел да бъда мършава овца. Дете няма никакви вълци, бих предпочел да бъда оправена овца. Вълкът никога не яде мършава овца. Като дойде до мършавата, бутне я по корема, остави я да пасе. Писанието казва: „Бог на смирените дава благодат, а на горделивите се противи.“ (Както) онзи пример в Евангелието. Като се върнал онзи, младият син, който изяда имането на баща си, онзи, големият брат се разсърди. Туй показва, че сегашните вярващи хора не струват хас от грешните хора. Ние ставаме пристрастни. По-хубаво е да обичаш един грешник, отколкото един праведник. Грешникът е гладен човек, ще оцени онова, което му даваш. Праведникът е сит, защо ще го викаш да го угощаваш? Праведникът няма нужда от твоята Любов. Един ангел няма нужда ти да го обичаш. Може да обичаш един ангел, твоя работа е, но не мисли, че като го обичаш, ще му предадеш нещо. Ако един ангел те обича, то е по единствената причина, заради Любовта, която Бог е вложил в тебе. Той обръща внимание на Божествената Любов. Не за някакво лично достойнство. Вие сега не поставяйте онова, което сте онаследили от вашите бащи и прадеди, защото сте наследили някои лоши черти повече, отколкото добри. Уповавайте на онова, което Бог първоначално е вложил в душата, и което сега иска вие да развиете, да проявите Любовта. Аз като говоря за Любовта, не я считам придобивка. Любовта е едно условие, за да може човек да постигне всичко онова, което Бог желае. Любовта е постижение за онова, което Бог желае за нас. Без тази Любов ти не може да постигнеш своята цел в света. Първо, всички турете Любовта. Не че нямате тази Любов. Запример някои от вас мислят, че като се оженят, ще постигнат. Някои мислят, като станат богати, ще постигнат. Някои мислят като станат учени, ще постигнат. Някои мислят като станат силни, ще постигнат. Нищо няма да постигнат. Всички тия неща са хубави, те са условия в тебе. Те имат онова Божественото. Тия хора Бог ги създаде като едно условие за тебе, но не една цел. Цел в света е само Бог. И всички хора трябва

да имат за цел да постигнат Божественото в себе си. Дотогава, докато постигнем Божественото, Писанието казва: „Отдавайте си почит един на друг.“ Сега понякоя път забелязвам нямаме добра воля да се почитаме. Ако, пише закона на един войник, ако не отдаде чест на капитана, веднага ще го арестуват. Мене ми разправяше един войник във Варна. Брат му полковник, а той обикновен войник. Един ден излиза като войник да се разхожда, среща брата си и не му отдава чест като на полковник. Той му казва: „Войник, от коя рота си, защо не даваш чест?“ - „Нали си ми брат“. - „Тук няма брат, тук е полковник“. И той го арестувал за три дена. Вие казвате: „Нали сме братя“. Братя сте в къщи, но отвън има полковници. Този грешният живот на хората, той е светският живот, ред и порядък има. Когато дойде Христос, Той се съобрази. Казват: „Вашият учител ще си плати ли данъка?“ Христос казва: „Царете от кого вземат данък, от своите синове или от поданиците?“ Но за да не ги съблазни, казва на Петра: „Иди с мрежата, хвърли я, ще уловиш една риба и ще намериш една златна монета. Плати за теб и за мене.“ Казвам: Всички вие трябва да бъдете много умни, да не разсъждавате така механически. Първо в лицето на всеки един човек да виждате най-малкото проявление на Божествения Дух. В знанието на всеки човек да виждате най-малкото проявление на Божията Мъдрост. В движението на всеки един човек да виждате свободата. Като видите да пъпли едно дете, зарадвайте се, че то търси своята свобода. Детето се учи да ходи, за да намери истината. Ако човек не може да се движи, ако човек не може да мисли, ако човек не може да обича, той не може да служи на Бога. Първото нещо в Любовта - да възпитаеме сърцето. В Божията Мъдрост да възпитаеме ума и в Божията Истина да възпитаеме волята. Само така можем да постигнем само онова, което желаем за в бъдеще. Казвам: В бъдеще колко поправки трябва да имаме? Аз виждам вашите вежди трябва да се поправят. На някой веждите са криви, на някои носовете не са на място, на други устата не са на място, очите не са на място. На други челото е изкривено, няма тази линия. На някои времето е слабо развито, у други музикалността е слабо развита. В някои цветовете са слабо развити. В някои от

вас различаването на добро и зло е слабо развито. Вие познавате само големите черти. Та казвам: В новата епоха се изискват хора с приложение. Казвам: **ДА СЕ СЪЕДИНИМ ДА РАБОТИМ**. Всеки трябва да има желание да направи нещо от себе си. Всеки трябва да си тури цел; каквато цел - туй ще постигнете. Ако вие мислите, че ще постигнете нещо, без да работите над себе си, вие се лъжете. Вие турете цел само каквото можете да направите. Какво ти сам може да направиш? Десет души ако се съберат на едно място ще направят нещастие. Турете си доста велика цел, да проявите Божията Любов, че който ви види да каже: „Този човек има Любов“. Като проявите Божията Любов, Божията Мъдрост, да кажат: „Знание има“. Като проявите Божията Истина, да кажат: „Тия хора са свободни“. Аз наричам светлина - при всичките условия, не се обезсърчава. Този човек, който носи светлината и в най-тъмната нощ, той ще намери своята цел. Ако един вълк намира кошарата, защо един човек в тъмната нощ да (не) намери своята цел? Ако бухалът може в тъмната нощ да намери някоя птица, защо и ти като този бухал, да не намериш своята цел. Ако бухалът може да постигне и ние можем да постигнем. Казвам: Положителните и отрицателните черти трябва да бъдат причина да вършим Волята Божия. Защото само така ще бъдем благоугодни на Господа. Бог е Който обръща внимание на всички същества. Преди те да са поискали, той ще приготви заради тях. Не, че с нашите молитви ще направим, но ние преди да сме поискали, Той е приготвил. Казвам: Сега ние трябва да се съвземем, онова, което Бог е приготвил за нас, да го разработим, да станем носители на новото в света. Всеки един от вас трябва да бъде една клечка, като драснеш да се запали новото. Ако много пъти драскате и не се палите, вие сте от старите клечки. Като драснеш, да пламне.

Казвам: Всяка ваша мисъл, всяко ваше чувство, всяка ваша постъпка трябва да бъде клечка, като драснеш, да се запалват, и мислите, и чувствата, и постъпките, да драскате.

Това е сега новото, което тази година ще прилагате.

Тайна молитва.

XVII година.

*38 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 31 август 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

Бележка /на координатора Вергилий Кръстев/:

На 13 юли, 20 юли, 3 август, 10 август, 17 август 1938 г. лекциите са държани на Рила - езерата и са отпечатани в томчето „Двигатели в живота“ - (София, 1938 г.)
На 24 август 1938 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

ЦЕННОСТ И ПОСОКА

*Добрата молитва.
„Духът Божий.“*

Ако ви зададат една тема: „Ценности на природата“ какво бихте писали? Ако ви се даде да развиете темата: „Ценности. Развиването на ценността“, какво ще пишете?

Първата ценност в природата, това е животът. Ако човек знае да оценява живота, той вече има права мисъл. Противоречията произтичат от това, че ние не ценим живота. Онова, което ни е дадено, не го ценим. Представете си, че вас ви дадат една точка. Да кажем точка имате. Казвате: „Защо ми е една точка?“ Считате, точката е малко. Туй, малкото нещо в себе си съдържа известна сила, която може да се развие. Малкото в природата е, което расте и се развива. Голямото има свойство да се смалява. Голямото не може да расте. Големите хора ги очаква да се смалят, а малките деца растат. Бащата се смалява. Дотогава, докато расте човек, той е млад. Като престане да расте, той е дошъл до края. Големите работи трябва да се смаляват. Тогава, ако вие има да минавате през една малка дупчица, какво трябва да направите? Кой има възможност да мине през малките дупчици? Големият или малкият? Малкият. Ако големият трябва да мине, ще се намери в трудно положение. Такъв, какъвто е, не може да мине, трябва да се измени неговото състояние. Ако е едно твърдо вещество, трябва да се превърне на течност. Следователно, малко по малко през тази дупчица ще мине. Понякоя път ние не може да си обясним защо трябва да станат някои промени в нас. Промени ще стават от малките работи и от големите. Малките трябва да се променят, да се уголемят. А големите какви трябва да станат? Трябва да се намалят. Запример, вие казвате: „Човек трябва да

се смири“. Кой се смирява? Големият се смалява, малкият има ли какво да се смалява? Не може да се смали повече, отколкото е малък. Пък и големият не може да стане по-голям, отколкото е. Ще дойде до онова, абсолютното понятие. Сега въпросът е за приложението. Ценности в живота има. Ценното е в човека, когато той може да се увеличава. Ценното е в детето, когато то може да расте. Ценното е в живота, че животът се движи. Там, дето има движение, има и живот. Ценното в живота е движението, посоката. Поне в една посока на движение да има. Ценното в знанието или в мъдростта е разширението. Животът се движи, знанието се разширява. Ценното е, че човек се освобождава. В Истината ти си свободен да се движиш във всички направления. Това е истина, което не те ограничава в никакво положение. Някой път вие говорите за истината и лъжата. Лъжата седи в това: На един филм може да ти представят, че се движат. Но хората се движат на платното, това е една лъжа. Няма нищо. Виждаш хората се местят на платното, но това е сянката на една реалност, която съществува вън от платното. Често, когато човек се заблуждава със сенките на живота, дето няма реалност, той всякога остава разочарован. Та, първото нещо, трябва да намериш една точка, на която да уповаваш в света. Ти се уповаваш на едно житно зърно. Ти не може да уповаваш на едно пясъчно зърно. Ако посееш житеното зърно, след време от туй житено зърно, ти ще придобиеш онзи живот, който е необходим за тебе. Следователно, една хубава мисъл, която може да се създаде някъде, ще даде добър резултат - ние подразбираме едно чувство, което може пак да се създаде и една добра постъпка, в този смисъл са живи. Постъпките, които не може да посаждате, които не растат, те нямат никаква ценност. Ценното в житеното зърно, това е растенето. Ако в живота на един човек не стават промени, ако да кажем някой човек е утвърден, някой път някои хора се утвърдяват морално. Ще ви приведа един пример: Едно дете ходило с майка си на църква, пък бащата не ходил на църква. Това е из евангелския живот. Като се върнало детето, започнало да разправя на баща си как хората се молят в църквата. А детето не виждало да се моли баща му. Той казва: „Минах, аз се утвърдих, няма какво да се моля. За мене

молитвата нищо не значи“. Детето казва: „Татко, пеят хората там“. - „Едно време пеех и аз, сега вече се утвърдих. Научих се, не пея вече“. Детето не разбираше. Мислело, че баща му дошъл до едно състояние, дете детето не го разбира. Един ден бащата взима детето си, качват се на кабриолета - имат една малка бричка, отиват на разходка с туй малко фойтонче. По едно време конят спира на едно място и детето казва: „Татко, конят се утвърди“.

Та казвам: Да се утвърди човек в този смисъл, някой път има известно утвърдяване, което е неестествено, спира се прогреса. Човек е спрял недоволен. Като се утвърди, старият човек доволен ли е от себе си? Краката му не държат.

Истинският живот е да намери човек онази, истинската посока, в която човек може да се движи във всички направления, без да се ограничава. На земята имаме ограничения. Трябва да се правят известни пътища. На аеропланите пътищата са отгоре. Те са свободни. И там има малки препятствия, но там има по-голяма свобода. Един ден хората ще се качат в области на свободата, дете е още по-свободно. Ако се качиш в областта на човешката мисъл, на човешките чувства, на човешките постъпки, там областта е още по-свободна. Хубостта на човека е там, че човек е там, че човек може да мисли за каквото иска. Лошото е там, че когато имаш една лоша мисъл, значи ти си изгубил свободата на своята мисъл. Всяка лоша мисъл се утвърдява. Как, казва, се утвърди? Нали е утвърдена присъдата. Като, съдят някого, утвърдява се присъдата. Като се утвърди една присъда, какво получава човек? В живота човек някой път иска да се утвърди. В истинския живот човек не трябва да се утвърдява. Понеже утвърдяването разбира известно ограничение на нещата. Но човек да подразбира вечния живот. То са вечните възможности, при които човек може да се прояви и в знанието, да не чака до един краен предел. Искаме да станем възрастни, да забогатеем. Щом забогатееш, ти вече си се утвърдил. Дойдеш до едно място, казваш: „Какво има да работя?“ Толкоз се утвърдиш, че дойдеш до известен предел. Щом дойдеш, и в сиромашията може да се утвърдиш. В какво седи различието между сиромашията и

богатството? Разликата между радостта и страданията? Радостта, която човек може да има, всеки иска да му я вземе. Или всеки иска да участва в твоята радост, в благото, което имаш. Щом имаш някое страдание, колко души ще се намерят да участват? Тогава истинските братя в живота се опитват, не в радостите, когато участват в благата, но когато участват в страданията ти. Хубавото в страданията е, че богатството, което е скрито в страданията, няма да го вземат. Щом имаш радост, тогава всеки казва: „И аз да имам тази радост!“ Сега понякога път хората не оценяват страданията. Аз не говоря за мъчението. Страданията произтичат винаги от онзи факт, от неразбирането, което съществува вътре в живота. Писанието казва, че всичко онова, което се случва някому, ще се превърне за негово добро, но при условие. Всички неща се превръщат на добро само при закона на Любовта. Ако искаме нещата да се превърнат за добро, ние трябва да вървим по закона на Любовта. Законът на Любовта, то е закон на живота. Казват: „Дотегна ми този живот“. Няма какво да ви дотяга. Неразбирането на живота донася тягости. А добрият живот, това е една възможност, в която Писанието казва: „Това е живот вечен да познаеш Тебе, Единнаго и Истинаго Бога“, вечният живот. Онзи, възвишеният живот, произтича от познаването на Бога. Но ти не може да познаваш Бога, ако ти Го търсиш отвън. Ти не може да имаш вечния живот. Понеже ние познаваме Бога външно, в следствие на това, ние имаме тия противоречия. Всичките тия болести, страдания, които имаме, произтичат от това, че ние търсим Бога там дето не е Той. Да направя едно разграничение. В природата съществуват два порядъка: единият порядък е Божествен, другият порядък е човешки. Бог е направил така, че Божествените условия, Бог ги е поставил в човешкия порядък. В човешкия порядък се намират всичките условия, при които човек може да живее. Те са външни неща. Божественият порядък седи във вътрешните възможности, във възможността на живота. Животът трябва да има условия, трябва да има възможности за постижения. Казвам: Възможностите са отвътре, а условията са отвън. Някои от вас може да каже: „Аз не може да живея“. Ти може да нямаш условия,

може да имаш възможности, законът е такъв. Възможностите могат да създадат условията, а пък външните условия може да дадат възможност на живота да се изявява. Условията не може да създадат възможностите. Възможностите могат да създадат условията. Божественият порядък е създал човешкия порядък и човешкия порядък може да се ползва от Божествения порядък на нещата. Следователно, когато в човешкия порядък, ние се ползваме от Божествените условия или възможности, то е храна на нещата. Но, някой път човешкия порядък влиза в разрез с Божествения, тогава в живота се раждат противоречията, туй което ние наричаме зло. Щом човешкия порядък дойде в разрез с Божествения, ражда се злото. И се прекъсва онази хармония която съществува. Сега някой път се заражда въпросът за вашата карма. Назряла е вашата карма, да кажем. Думата „карма“ е чужда дума, която съдържа известна философия. Каквото посееш, такава и ще намериш. Ако посееш едно житено зърно, ще намериш плода на житеното зърно. Ако посееш едно царевично зърно, ще намериш резултата на царевичката. Ако посееш ряпа, ще намериш ряпа. Каквото посееш на нивата, такъв резултат ще имаш. Казвате: „Защо е такъв моя живот?“ Такъв е твоя живот, защото така си сял. Какво трябва да се прави? Да допуснем, че вие сте болен. Търсите лекар да ви лекува. Аз ако бях болен, нямаше да търся лекар. Най-първо щях да се интересувам да намеря здравите хора, ще ходя да се запозная с тия хора, да видя как живеят. Аз съм болен, те са здрави. Разликата между болният човек и здравия, каква е? Болните се оплакват от нищо, все кусури търсят, или на пръста, или на ръката, или на крака, или ще намерят, че някаква кост не е на място, или коляното не е на място, или окото. Все ще намери някаква махана. А пък здравият намира, че всичко е наред, краката, ръцете, носът, очите, ушите, всичко е наред. Някои казва, че мене работите не ми вървят. Работите сами по себе не може да вървят. Той трябва да ги накара да вървят. Работата е едно условие, един резултат. Това е една възможност. Ти ще впрегнеш ще накараш волята, като един вол. Ще я впрегнеш да работи. Казваш: „Умът ми не работи“. Ще го накараш да работи. Или сърцето ми не работи, та не може да обичам. Ще

накараш сърцето да обича. Запример, ако ви кажа така: Накарайте захарта да се раздвижи. Мислите ли, че захарта е мъртва? Всичко онова, което ние приемаме през въздуха или през водата, или чрез храната, всичко това е живо. Ние мислим, че няма живот. Никога не можем да ядем мъртви работи, в света всичко е живо. Нещата, които ние обичаме, храната е един закон на опознаване на Бога. Като вземем храната отвън, от природата, ние се опознаваме с естеството на Бога. Ако ти не може да вземеш този живот, който отвън съществува, значи Бог, Който е едно условие отвън, трябва да влезе в тебе, да стане една възможност, или трябва да повярваш във възможността. Ако сам не може да направиш една работа, ще попиташ Божественото в себе си какво трябва да стане. Погрешката седи в това, че ние искаме всичко сами да разрешим. Ние искаме да обичаме само себе си. Един човек не може да обичаш, двама като са, може да се обичат. Казват, че Бог е единство. Но Бог е и множество. Следователно, когато Бог създаде света, в Бога се проявява множеството, не единството. Когато туй множество става на единство вътре в себе си, на едно цяло, то въпросът е друг. Казвам: Дотолкоз ние можем да бъдем щастливи, доколкото даваме възможност на Божественото множество да се прояви в нас. Ако ти не даваш възможност на Божественото да се прояви, ти не може да имаш едно разбиране, но и в разбирането на множеството ще имаш неразбиране. Ти може да обичаш едного повече от друг. Не зная как вие обичате повече, как се мери Любовта повече, как са везните, че вие определяте, че обичате повече. Да допуснем, че един беден човек може да обича един богат. Той като мине, изважда, изважда и дава. Не всеки е обичан. Значи онзи, който дава, повече обичаме. Всякога онзи, който ни дава повече го обичаме. Ти обичаш една свещ, която ти дава хубава светлина. Ти обичаш една ябълка, която дава хубави, сочни плодове. Любовта не е нещо произволно. Казваш: „Не ме обича“. Малко даваш. Колкото даваш и Любовта е такава. Тогава вие искате да ви обичат. Давайте. Щом искате да ви обичат, по една английска лира давайте. Вие всинца сте богати. Ама минавате и заминавате, като че нищо нямате. Казва: „Аз не може да обичам“. Минава

един стар светия, който живял 30 години и казал, че бил с кораво сърце. При него идвали все стари баби и стари дядовци. Все такива куци баби и тези старите дядовци и баби идвали все да вземат нещо. Нито един не идвал да му даде нещо. Той гледал да се освободи от тях. Оплаквали се бабите, че светията нищо не им давал и все ги изпъждал. Казвал им: „Вървете си“. Един ден дошла една млада мома и светията я задържал. Тя била първата, която дала нещо на светията. Господ изпратил младата мома, казва: Какво направи заради нея? Тя била първият посланик от Бога. Най-после Господ го съжалил и изпратил едно благословение. Намерил светията една млада мома, която могла да дава. Казвам: Не бъдете стари баби и стари дядовци да ходите да вземате. Бъдете млади моми, които дават нещо от себе си. Бъдете млади да давате, а не стари - да вземате.

Отче наш.

XVII година.

*39 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 7 септември 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

ЧЕТИРИТЕ ЕЛЕМЕНТА

Добрата молитва.

Пишете върху темата: „Взаимни отношения между въздуха и водата“.

Представете си, че ви зададат една тема „Отношението между водорода, кислорода, въглерода и азота“. Какво ще пишете? По видимому това не е сложна тема. Ако един химик би писал върху тази тема, той ще се различава от онова, което вие ще напишете. Все таки и вие ще напишете нещо. От водорода се ражда водата, от въглерода - твърдата почва; от кислорода се образува горението, а от азота се образува устоя на елементите. Значи, всеки човек, у когото има малко азот е неустойчив организъмът му. Често той заболява. Силите му се лесно изразходват, неразположен е духом. Той често изпада в неразположение. Значи всеки един от тези четири елемента допринася нещо. Те не са само основните и ние може да считаме, че въвн от тези елементи има и други. Обаче, тези елементи са бащата и майката, а другите са внучетата и правнучетата. Може да има около десет основни елементи. Химията казва, че имало около 100 елемента. Значи има от първо до десето поколение. То е за да се разбере химията. Но и химията си има своите прераждания. Вие казвате съединение. Но химикът понякоя път изучава свойствата на елементите и може да прави родове. Някога той изкарва тези родове. Той ще ритне два елемента и след това ще ги разедини. Като ги скара, те се разединяват и след това той търси нов начин да ги съедини, да ги примири, да ги тури на други места. Туй наричат химия, т.е. наука, която ту скарва, ту примирява елементите. Всъщност това не е така. Понякога дойдат хората, да кажем имаш желание да ядеш. Какво е желанието ти да ядеш?

То вече е привличане. Въглеродът в тебе те примамава. Яденето е любовна работа, нищо повече! Като се наядеш, ако вземеш от Любовта повече, усещаш, че си се преситил, нищо повече! Яденето е любовна работа на стомаха. Стомахът трепери за въглерод. След като се влюбиш във въглерода, усещаш нужда и от други елементи. Запалва му се чергата, става горение. И след това при това горение трябва да притуриш друго нещо, иначе ще стане една голяма катастрофа. Трябва малко водород.

И тъй, това което ви говоря сега, някой може да вярва в това, може да не вярва, това е научно. Но всякога има една страна, която трябва да пазите. Щом ръцете се овлажняват много, имате повече водород, отколкото ви трябва. Щом имате сухота на ръцете си, имате кислород повече, отколкото ви трябва. Щом тялото ви започва да става много твърдо, имате повече въглерод, отколкото ви трябва. А щом ставате много устойчиви в своите възгледи и никой не може да ви измени, имате повече азот, отколкото ви трябва. Това са крайности. Хубаво е човек да бъде устойчив в своите възгледи. Възгледите ви може да не са прави. Например, всички говорите за Любовта. Казвате: „Любовта е нещо физическо“. Да, Любовта, в която има допирни точки на земята е физическа Любов. Любовта, която усещаш като топлина, тя е духовна Любов. А Любовта, която усещаш като светлина, тя е Божествената Любов. Казваш: „Имам Любов“. Ако един ден прегърнеш човека десет пъти, а почувствуващ само един път топлина и светлина, това е само физическа любов. Ако десет пъти го прегърнеш, а само един път усетиш топлина и един път светлина, ти имаш десет части от физическата любов, една част от духовната и една част от Божествената Любов. Ако никак не почувствуващ светлина, ти нямаш никаква Божествена Любов. Значи, физическата любов преодолява. Ти мислиш, че като срещнеш един човек, трябва да го прегърнеш. Казваш: „Трябва да прегърна и да целуна този човек“. Хубаво е и това, но утре този човек умре, как ще го прегърнеш? Ти вече не може да го прегръщаш. Сега аз ви говоря научно за отношенията. Вие имате още детински разбирания за Любовта. И казвате: „Той не ме обича“. Как ще те обича. Според мене обичта е нещо особено.

Обичта се изразява в даден момент. Някой човек се дави. В това време аз съм на брега и му подавам ръката си. Туй е обич. Ако го оставя да се удави, то не е обич. Срещам един човек, виждам, че е гладен. Дам му едно парче хляб. И това е обич, по отношение на физическото поле. Може десет пъти да го прегърнеш, но този човек има работа, той е професор, отива в университета. И ако за всяко едно прегръщане отиват десет минути, той ще изгуби времето си. Тази обич на място ли е? Този професор има 40-50 минути на разположение, чакат го студенти да им предаде своята лекция. Тази Любов е пречка за него, тя не е на място. Ти трябва да седиш на поста си, ако искаш да изявиш Любовта си, ще почакаш професора си, ще поклатиш главата си, ще му се поклониш. Това е достатъчно. Има един закон, който регулира отношенията на хората. Най-първо трябва да разбирате физическата любов. След това трябва да разбирате духовната Любов, да придадете топлина на човека и след това трябва да му придадете светлина. Така се образува цял един кръг. Най-първо е физическата любов, отношение към ближния. Там дето има физическа любов, има движение. Там, дето има духовна Любов, има топлина. Там дето има Божествена Любов, има светлина. Сега виждаме, че всички хармонични тела се движат в елипси, в кръгове. Някои тела се движат от една слънчева система в друга. Тях наричаме опашати звезди. Някои комети като се движат, влизат в една система и след няколко хиляди години, като се движат с голяма бързина, минават в друга система. Това са посредници, които свързват най-отдалечените системи. Те си имат някакво отделно предназначение. Сега ние правим едно сравнение. Някой път дойде една мисъл, която иде от една комета или от едно съзвездие. Тя прекръстосва вашия живот и вие се чудите защо е дошла тази мисъл и защо си отива. Защото идат както кометите в Слънчевата система. Хората казват: „Война ще има“. Отде дойде тази мисъл? Всички казват, че ще имало война в Европа, други казват, че нямало да има. Ако има, ще разбереш от звездите, ако няма, няма да има. Сега няма да питаш звездите. Отде е дошло на хората на ума, че опашката на една звезда ще досегне земята и ще предизвика война. Все има някакъв повод за

това. Това са далечни обяснения. В света има различни мисли. Смиленото за човека не е смислено за паяка, смисленото за паяка, не е смислено за човека. Има неща в света, които са възможни за човека, има неща, които не са възможни за човека. Например, ако ви дадат темата: „Защо вълкът е станал месоядец“, какво ще пишете? Той е станал месоядец от немай къде. Аз четох един път един разказ. Един английски параход потъвал и двадесет английски моряци влезли в една лодка. След известно време храната им се свършила. Минават ден, два, три, четири, десет дни и у тях се явява желание да ядат. Започват да се гледат един друг. По едно време хвърлили око на едного от тях и считат, че той е виновен. Като го нарочили, нахвърлят се върху него и го разкъсват. Всеки взима парче и яде. След четири-пет дни пак нарочват някого. Наистина, това е една изключителна опитност. Някога вие се подлагате на такива изключителни условия, когато характерът ви се изменя. Вие намразите някого, физически го намразите и започвате да гледате на него, като че той е крив за нещо. Така (го) поглеждате. И после като дойдете в естественото си състояние, чудите се как сте постъпили по този начин, как сте могли да напакостите на този човек. Тогава, за да се оправдаете, ще кажете, че той е направил това и онова. Какво е виновен този човек, че не го обичате? Ще се нахвърлите върху него и ще го изядете. Важно е, че може да се нахвърлите не върху някой, който е заболял, който е болен, а върху най-тлъстия; мършавите остават да живеят. Това са изключителните неща в живота. Има китове, които след като родят своите китчета ги изяждат. Така постъпват и много котки, изяждат котенцата си. Най-първо майката ги пази, пази котенцата си от всички, а после сама ги изяжда.

Питам: Какво е потребно сега на вас? Потребно ви е да имате едно правилно отношение към Бога, към Божията Любов, която се проявява. Та изучавайте Любовта като едно здравословно състояние. Това наричам аз хигиена. Божествената Любов е онази хигиена, онова хигиенично състояние, което човек може да изживее. Божествената Любов се отличава по това, че в нея няма недоимък. В нея всичките отношения между хората са определени.

В Божествената Любов ти си свободен да ставаш видим и невидим, да се изявяваш когато искаш и не искаш. Там не може да се караш с никого. Защото, ако в тебе се яви желание да се караш с някого и двамата ще изчезнете. След десет хиляди години ще се срещнете, а в това време много е минало, много сте изгубили. Ако обикнете някого, вие веднага се привличате. Ако се обичате, ще се привличате; ако не се обичате, ще се разедините. Разединението е дошло, когато сте се скарали. Когато хората се приближават много, те веднага се скарват. Аз гледам някои хора вървят в пътя и току се блъскат, без да искат. Единият като се блъсне, другият му казва: „Стой малко настрана“. Законът е такъв. Човек трябва да върви право. И който не върви право, като стъпи, образува една крива линия. Ти мислиш, че вървиш право, не, не вървиш право. Казвам: Стой половин метър на разстояние, за да не стане крива линия, за да не се блъскаш в другия. Стой настрана от него. Та казвам: Понякоя път вие говорите за вашата душа, а не знаете какво нещо е душата ви. Душата в човека представя чисто Божествения свят. Тя е реалното в Божествения свят. Реалното се представя от душата и от духа. Духът е онова Божественото, което представя Божествената сила. А нашият ум, туй е вечното отношение, връзката която съществува между хората. Сърцето обаче сега се организира. Човек сега е започнал да мисли. Животните сега започват да чувствуват. Растенията също сега се учат да чувствуват. Човек трябва да се научи да чувствувва болките на своя близък. Един човек е гладен. Отдели нещо от себе си. Не направиш ли това, то е престъпление. Гледаш го, минаваш, като че не виждаш. Това е престъпление. Гледаш отвисоко на него. И това е престъпление. Ти мислиш, че той е престъпник. Той може да не е престъпник. Докато гледаш така на нещата, ти се намиращ на голяма опасност. Като наблюдавам хората, виждам какъв страх изпитват. Те се оглеждат отляво, отдясно, като че някаква опасност ги очаква. Те мислят, че от двете страни има опасност. Като вървя, аз гледам напред пред себе си. Зная, че отвсякъде мога да бъда прицелен. Обаче разглеждам нещата научно, геометрически. Двете страни - това са двете линии, между тях може да се постави перпендикуляр,

който показва направлението, по което вървиш. Може да си мислите и друго нещо. Например, ако А представя една мечка, а В един тигър, ти може да застанеш в С, което е спасителното положение. Добре, ако А е една овца, която може да бъде при тебе, а В един кон, който иде при тебе, питам: В какво положение ще се движиш? - Отляво до овцата, отдясно до коня. В дадения случай ще се яви търговско отношение в тебе и ти ще вържеш А, и ще се качиш на коня и ще ги изведеш към С, като им покажеш как трябва да живеят. Ще кажеш: „В това училище ще бъдеш“. Коня ще го туриш в обора, а овцата в кошарата. Сега ще направя една аналогия. Имаме една мисъл, къде ще я поставите? Една мисъл ще поставиш, едно чувство ще поставиш в своя слънчев възел. Едно действие ще поставиш в мускулите си. Ако искаш да се движиш, това ще зависи от силата, която си вложил. Тази сила ще се прояви. Ти не може да спираш една Божествена сила. Ако спреш една Божествена сила, която трябва да мине през тебе, ти ще осакатиш ума си. Ако спираш едно Божествено желание, ти ще осакатиш сърцето си. Ако спреш една Божествена постъпка, ти ще осакатиш тялото си.

Та казвам: В ангелската Любов се съгражда човешкото сърце чрез топлината. Човешкото сърце има отражение в симпатичната нервна система - в новата столица, а то има свое специфично място и в мозъка. Това са далечни работи. Трябва да ви представя кое е това място в мозъка, в центъра на мозъка, отдето излизат нишки във всички направления. Следователно, ангелската Любов служи като почва, дето Божествената Любов може да расте. Човешката Любов става почва на ангелската Любов. Значи човешката Любов се контролира от ангелската Любов. Ангелската Любов се проява в твоето сърце. А животинската Любов е почва за човешката Любов. Казвате: „Това е животинска Любов!“ Ако няма животинска любов, човешката не може да се види. Ако човешката Любов не е почва за ангелската, и последната не може да се види. Ако ангелската Любов не е почва за Божествената, и последната не може да се прояви. В човешката Любов материята е по-гъста; в ангелската, материята е по-рядка; а в Божествената не само че е рядка, но е

хармонизирана. Тъй щото между частиците на тази Любов, няма никакъв раздор. За да се възпитат силите в човека, те трябва да са в съгласие. Той трябва да знае как да примирява противоречията. В човека има два екватора, единият е около неговите уши, дето се раждат и добрите и лошите работи. Ако се тегли хоризонтално една линия. Това са противоречията, които могат да се родят в човека. Дойдем ли до Любовта, това е Божественият екватор. Ако този екватор у тебе не е правилно развит, добрите неща не могат да се проявяват. Следователно, когато този екватор е правилен, главата расте нагоре, на височина. Ако разглеждате всички животни и измерите разстоянието от челото нагоре, ще видите, че тяхното лице е сраснато с врата. Това особено се забелязва в змиите. Затова най-ужасна от всички е змията, в нея няма никакво милосърдие. Като хване една жаба, тя я нагълта. Колкото и да кряка, и да вика, тя я нагълта цяла. Жабата кряка, плаче и се моли. На този плач змията не обръща внимание, с толкова по-голяма сила я нагълта. Жабата плаче, моли се. С това тя прави молитва на своите страдания. Законът е верен: Ако вие много страдате и викате от вашите страдания, змиите ще ви нагълтат. Веднъж нагълта ли те злото, и да викаш, да ходиш да се оплакваш, ще знаеш, че ни глас, ни услышание. Какво трябва да правиш при това страдание? Започни да мислиш разумно. Първо, започни да мислиш защо страдаш. И ако в дадения случай ти може да събудиш в себе си Божественото, Бог ще ти помогне, ще дойде да те освободи. Страданията не са най-големите нещастия в света. Страданията, които ние имаме произтичат от една вътрешна лакомия. Някои не искат да носят товара си. Казвате: „Аз не съм хамалин да ме товарят“. Ако някой благородник му турят чувал с 20 килограма злато, ако няма никой около себе си, той ще вземе чувала на гърба си и сам ще го носи. Обаче, ако му дам 20 килограма пясък, няма да го носи. Защо носи златото? Защото мисли, че в златото е неговото благо. Колко прави 20 килограма злато? - Два милиона лева. Значи четири хиляди наполеона. Като ви платят четири хиляди наполеона, вие сте готови да ги носите на гърба си. Не сте от глупавите хора. Казвам: Всяко добро, което ми направите в живота си, считайте, че то

носи своите добри последствия. Има един закон в света: Единствената сила в света, която не се подчинява на никакъв закон, това е Любовта. В Любовта не може да кажеш, че обичаш едного повече, а другото по-малко. В Любовта - в най-голямата Любов и в най-малката Любов силата им не е еднаква. Силата не е еднаква по отношение на времето и начина. Любовта е огън, от който хората се запалват. Например, ти цъкнеш силно една кибритена клечка. Има клечки, които не произвеждат един и същ резултат. Това е въпрос на времето. Една кибритена клечка ще произведе същия резултат, като една лопата огън, но се изисква повече време. Обаче, някой път е за предпочитане кибритената Любов, отколкото лопатената. Защо? - Защото кибритът е по-безопасен. При лопатената любов трябва да вземеш ръчка, да се не изгориш. Лопатената любов е опасна. Кога? - Мога да ви приведа един пример. За да приведа един пример, веднага ще ви изложя. Например, ти казваш, че някой не те обича. Добре, в какво седи в дадения случай Любовта? Отде познаваш, че не те обичат? Ти може да чувствуваш Любовта на този човек като топлина. Това показва, че той е отдалечен от тебе. Следователно, той не може да развива толкова топлина, колкото ти искаш. Слънцето има най-голямата Любов към нас. Любовта на звездите е най-малка, а тази на месечината е още по-малка. Ако речем да живеем с Любовта на месечината, всички ще измръзнем. И при месечината има Любов, но тази Любов се боядисва. Като види някоя мома, която много хубаво се облича, с хубава шапка, аз наричам тази Любов на месечината. Утре като се ожени, вижда, че тази боя не струва. Като се ожени, вече с тази шапка ни най-малко не може да се докарва. Докато играе на хорото, тя гледа да хване този момък, но като го хване веднъж, повече не се спира. Аз наричам тази Любов, Любов на рибаря към рибите. Той туря мрежата си във водата и вади риби. Казва им: „Много ми е приятно, че ви видях. Колко ми е приятно да се запозная“. И тъй държи мрежата си. Като дойде рибата близо до мрежата, той я разтърси. Като я хване, какво мисли? Взима ножа си, разпаря я, изважда нечистотиите ѝ и я туря на пиростия. Тя започва да цъцри. Той казва: „Аз те приемам в себе си“. Но тя цъцри на

огъня. Това е жененето. После всеки казва: „Да те пази Господ!“ Че какво да те пази? Господ ли те накара да направиш това? Този ум от Господа ли ти е? В случая аз взимам страната на жената. Казвам: Това е мъчение. Като дойде Господ да наблюдава как живеят хората, казва: Този хляб е хубав. Мъжът не може да търпи като го пече жената. А той я пече. Казвам на мъжа: Търпи, докато ти побелее главата. Ако те изпече хубаво, благодари, че ставаш ценен. Но ако те прегори, кажи ѝ, че не знае как да пече. Когато печете мъжете, ще ги печете, без да ги прегаряте. Сега и аз казвам: Когато печеш ума си, опечи го както трябва. Опечи ума си хубаво. Опечи мисълта си хубаво, не я прегаряй. Опичането означава узряване. Тогава изобщо мисълта сама по себе си има ценност. Това е философията на живота. Казват: „Пече го жена му“. Отлично е, но да не го прегори. Ако тя го е прегорила, а той отиде на училище, трябва да отиде при такъв, който не е прегорял. Той трябва да отиде при някой професор, който знае колко огън да тури, да не прегори.

Та казвам: При сегашния живот вие изучавате само свойствата на Любовта. Вие искате като видите някого, още на пръв поглед да има към вас много добро разположение. Знайте, че в природата, в човешката Любов промените са много. Тя е много променлива. Това не е лошо, но трябва да знаете, че човешката Любов е променлива. В духовната Любов има два полюса едновременно, две страни. Едната страна на Любовта е тъмна, а другата е светла. А Божествената Любов е най-устойчива, в нея няма никакви промени. В човешката Любов не считам, че като се променил някой, че има нещо лошо в това. - „Ама той не обръща внимание на мене“. - Че как ще ти обърне внимание, той спи. Ако в съня си той те държи, това ще бъде едно нещастие за него. Коя е причината един човек да те държи постоянно в ума си? Това ще бъде нещастие за него. Бог, Който едно време ни е държал в Своя ум, сега ни е изпратил вън от Себе си, да бъдем свободни и да работим за Него. Сега всички сме вън от Божествената мисъл. Едно време сме били в Бога, но сега като излязъл човек от Божията мисъл, той е придобил свое тяло, свой организъм. Сега Бог ни е пратил да се занимаваме, да учим на

земята. И сега като искате да ни обичат другите, и вие ще ги обичате. И те ще ви обичат дотолкова, доколкото може да им бъдете полезни. Колкото сте им полезни, толкова по-малко ще ви обичат. Сега вие трябва да знаете, че слабите растат и се усилват, а силните отслабват. Бог е направил така, че слабите да се усилват, а силните да отслабват. Тъй щото онзи силният, който ви притеснява, един ден ще стане слаб. Затова именно (на) слабите ще правите добро. Законът е турен така, че праведният на праведния може да прави добро. Навсякъде законът е един и същ. Един учител е добър и главно за онези, способните и силните ученици, които мислят добре и се учат. За тия ученици, той е готов да помага, да им разправя. А на онези, на които съзнанието не е пробудено, той няма разположение към тях. Той не обича ленивите. Те трябва да минат под друга дисциплина.

Казвам сега: В живота трябва да имате мекота. Тази мекота ще ни даде водорода. Някой път угощението ще ви даде кислородът. Някои се стремят към пълнота. Тази пълнота ще ви даде въглеродът. Устоят на вашия характер ще ви даде азотът. Щом сте неустойчиви, вие сте без азот. Като нямате нужната пълнота, това показва, че се нуждаете от въглерод. Щом нямате мекота - нуждаете се от водород. Щом нямате чувството на топлина - нуждаете се от кислород. Сега от какъв характер се нуждаете? Някъде може да имате повече от някой елемент. Тогава от този елемент, от който имате повече, ще давате и на другите. Някои считат някого за баща, че са произлезли от него. Това не е според сегашната химия. Това е алегория на нещата. Тогава ние имаме човешкия Дух, той е най-устойчивия. След това имаме човешката душа, имаме човешкия ум, имаме и човешкото сърце. В човешкото сърце се явява волята. Тя се явява като резултат, като отношение между ума и сърцето. Защото под думата да направиш нещо, разбираме проява на волята. Само ако желаете нещо, може да го направиш. Онова, което привлича нещата, това е човешкото сърце. Чувствата във вашето сърце неизменно функционират. Ако привличате много работи, вие ще си създадете ред неприятности. Това е по единствената причина на сърцето. Например, имате хиляди навици, хиляди желания. Искате да имате

повече храна, но не знаете, че някоя година ще има суша. И тогава, като нямате достатъчно храна, може би половината от вашите овце ще измрат. Измирането на вашите овце ще ви създаде известни нещастия. Така и човешките желания понякога претърпяват известна криза. Някога желанията са повече, отколкото трябва. И тогава в човека се създават ред кризи.

Казвам: Тези социални въпроси създават противоречията. Тези противоречия пък се дължат на борбата за храна. Всеки народ се нуждае от храна. Когато у един народ се яви желание да вземе повече земя, пак се създават противоречия. Ако тази земя я няма на разположение, пак се явяват кризи, както в човека. На същото основание и в човека се явява желание за много знание. За да се постигнат тези знания нужни са условия, обаче в дадения момент ти искаш да постигнеш тези желания. Обаче трябва да различавате кои знания могат да се постигнат. Същото е и с желанията. Има Божествени желания на Божественото поле, има духовни желания в духовния свят, има и физически желания на физическия свят. Всички ще се реализират на съответното място. Ако на физическото поле имаш десет желания, деветте са Божествени, ти ще реализираш само физическото желание. Ако в ангелския свят имаш десет желания, само едното може да ти се реализира, а деветте не могат, не са Божествени. Не мислете, че всичко онова, което човек желае, може да се постигне. Вие може да желаете да станете милионер, но същевременно тези милиони ги желаят няколко хора, милиони хора. Могат ли в дадения случай тези милиони хора да станат милионери? Колко милиарди хора има в света? Питам: Ако един човек стане милионер, какво ще му се придаде? Той ще има повече злато. В него ще има само едно нещо, по което той ще се различава. В него ще има един творчески ум, отправен към поддържане на стяженолюбието. В него се е създало по-силно чувството да печели повече злато. Затова злато обаче хората няма искрено да го обичат. Ще го обичат привидно. Във всеки се ражда желание да вземе част от неговото злато. Така в хората ще се роди желание, ако могат доброволно да му вземат нещо. Ако могат доброволно, ще му го вземат, ако не, насилствено ще му вземат. Разправяха ми вчера един пример за

един българин, който заболял. Писали му едно писмо: „Ще туриш двеста хиляди лева на еди кое си място. Ако не туриш тези пари, или детето ти, или някой от вас ще бъде отвлечен и ще се свърши с него“. Е, ти забогатееш и получиш едно писмо, че ако не туриш двеста хиляди лева, ще бъде отвлечено детето или ти сам. И в Америка има отвлечане. Знаете ли каква грамадна сума е двеста хиляди долара? Казвате: „Да бъде човек богат“. Да бъдеш богат, но да те не знаят. Ако си богат и те знаят, ще имаш големи мъчности. Но да дойдем до положителното. Любовта е една сила, която трябва да изучавате, как действува тази Любов във вашия мозък, във вашето сърце, във вашата воля, във вашата душа и в духа ви. Ако пуснете Божествената Любов в духа ви, вие ще придобиете сила, но силата е светлината, която се движи. Ако Любовта действува във вашата душа, тя ще ви даде топлина, а топлината е най-хубавото, тя е необходима, понеже при топлината всичко расте и зрее. Без топлина човек не може да расте и зрее. После идваме до положението, когато Любовта се проявява в човешката мисъл и в човешкото сърце. Засега най-малката светлина, най-малката Любов приема сърцето, затова именно то изучава нещата. Сърцето в човека е най-малкото и въобще малките правят погрешки. Малкото дете прави такива погрешки, за които хората заборчляват. Някога детето току хване книгата и разкъса листата ѝ. На другия ден направи друга погрешка. Каквото намери, веднага къса. А майката казва: „Дете е“. Но това дете като израстне, бащата трябва да плаща. Има неща, които ти знаеш, но някои неща не знаеш. Но в природата има закон. Трябва да плащаш. Най-първо го глобява, праща му болест и казва: „Не, миличък не прави това нещо“. Но после бащата плаща за всичко. Така практикуваха този закон. Един ден като научиш урока си, казват: „Дай си ръката“. Ние говорим за много работи, за същественото. Кои са съществени неща? - Мекота, водородът. После сухота или огън - кислородът. После плътност, трябва да имаш въглеродът. Ако човек няма плътността, лесно може да го отвлекат, той ще хвъркне нагоре. И най-после трябва да има устой. Ако станеш много лек, не може да седиш на земята, ще те отвлече нещо нагоре. Значи трябва да имаш известна плътност. Също трябва

да имаш азот, устой в себе си. Това е цяла химия. Ако разбереш съединенията, които образуват водородът, кислородът, въглеродът и азотът, ти си разбрал много нещо. Като се съедини кислородът с водорода, образуват вода. А пък кислородът и водородът във въздуха не са съединени. Ако се съединят, ние не можем да дишаме. При това рибите живеят без кислород. Те си имат един апарат, чрез който като прекарват водата, разединяват я и изкарват кислорода, който им трябва. И рибите разбират нещо от химия. И ние сега ще разединяваме кислорода от азота. Но, добре че във въздуха кислородът е в свободно състояние. Като заминете за другия свят, там ще бъдете още по-добре. В онзи свят кои елементи ще бъдат необходими? Каквото е отношението на рибите към въздухообразните същества, такова е отношението на въздухообразните същества към (тези), които живеят в етера. Това е важна мисъл. Как да ви представя сега живота в другия свят? Той не може да се представи. Каквото и да мислите, вие всякога ще си представите онзи свят като живота на земята. Вие си представяте онзи свят така, като че отивате с дробовете си. Като влизаш в онзи свят дробове няма да имаш, пък и стомах няма да имаш, пък и черва няма да имаш. Ще имаш нещо подобно на червата, нещо подобно на стомаха, на дробовете, но не е това, което е на земята. В онзи свят като ядеш, няма да има излишъци. Няма да намериш клозет в онзи свят. Там няма помен от клозет. Ако в онзи свят някой търси клозет, пращат го на земята долу. Щом видят че търсите клозет, ще ви дадат билет и ще ви изпратят на земята. Като се изчистите, ще ви изпратят пак в другия свят. Казвам: Невъзможно е това нещо, но добре, че е така.

Казвам: Някой път ние говорим за Любовта и считаме човешката Любов за Божествена. Тя е Божествена не по своето съдържание, не по своята форма, но само по облекло е човешка. Но дрехата на човешката Любов остарява. Аз съм слушал някой мъж казва: „Е, не те обичам вече. Това топло чувство, което имах, изчезна“. Но има защо да не я обича. Изчезнало е чувството. Това е Любовта на промените. Аз разбирам, че ти си обикнал друга някоя. Това е най-възможно. Така поставям въпроса. Всеки закоравял хляб като мине двадесет дни, мухлясва. Пред него

седи един топъл сомун и той казва: „Не те обичам“. - „Защо?“ - Много естествено, обича този, топлия хляб. - „Как, мога ли да обичам еднакво мухлясалия и пресния хляб? Ако няма друг хляб, искам не искам, ще го ям, но при топлия хляб, не мога“. Следователно, не ставайте корави. И като остарееш трябва да бъдеш мек, че като те пипнат, никакви кокали, но да лъха от тебе едно ухание. Знаете ли като вадят хляб от фурните и ти минеш колко хубаво е това ухание на печения хляб. Казваш: „Ех, да имам един!“ Щом изгубите уханието, вашата топлина и вашата светлина, с тях заедно и Любовта изчезва. Но всичко това показва, че животът се оттегля сам по себе си. Остава само една форма, която показва какво е било състоянието на човека едно време. Това се вижда в лицата им. И сега е хубаво. Едно време си бил красив и сега се чете известна светлина в човека. Ако това виждаш на лицето, ти си доволен. Но като станеш недоволен, явява се една тъмнина, сгъстява се материята и най-после светлината в твоето лице изчезва. След това и лицето се деформира. Тогава човека няма желание да работи. Той пита: „За кого ще работя? Едно време работих за децата, за мъжа си, а сега нямам мъж, нямам деца, не искам вече да работя“. И съжالياва, че няма за кого да се работи. Това е Бог, Който ни е дал всичко. Ние сме работили за всички, но сега ще се впрегнем да работим за Онзи, Който ни е дал всичко. И като се научим да обичаме Бога, ще дойде новата Любов. И от тази нова Любов на Бога, излишното ще го предадем на другите. Така трябва да започнем и ще благодарим на Бога, че ни е дал един нов начин да работим, да се молим. Вие досега четете изкуствени молитви. Ето как трябва да се молите. Ще влезеш в стаята си, ще се съблечеш и ще кажеш: „Господи, благодаря Ти за това, което ми даде. Благодаря ти за доброто, което ми даде. Благодаря Ти за краката, за ръцете, за очите, за ушите, за носа, за устата, за сърцето, за всичко, което ми даде“. За всичко ще благодариш. Тъй ще пипнеш телото си и ще легнеш да спиш. И сега казваш: „Господи, благодаря Ти?“ Но за какво Му благодариш? Ще благодариш за краката, за ръцете си, за всичко което ти е дадено. Ще благодариш за устата, която ти е дадена, че можеш да

изказваш тези сладки думи. Ще благодариш и за езика, с който изказваш тези сладки думи. Имаш един хубав мозък, благодари и за това. Чуваш, че някой пее хубаво, благодари, че имаш уши да слушаш. Благодари, че имаш очи да виждаш. Благодари, че можеш да вкусваш. Благодари, че отдалеч може да помирисваш, за да отидеш чрез краката си да си вземеш от това нещо. Ти искаш да бягаш от някого, ще благодариш за краката си. Разправят за едного, че прегърнал една мома. Тя му казала: „Защо ме прегръщаш?“ - „Трябва да благодариш на Господа, че ми е дал ръце да те прегърна. Аз сега прегръщам твоята дреха. Не казвай, че съм те прегърнал“. Изобщо вие прегръщате само дрехите си. Той обича само дрехата ви, а не самата вас. Като не знаеш това, ти кряскаш, сърдиш се. Това е само една дреха. Ти имаш нежност, подвижност, но това е само външната страна. Казвам: Щом не искате да ви прегръщат, стойте надалеч. А щом те е прегърнал, това се отнася само до тялото ти. Каква е вината на този, който те е прегърнал? Колкото е виновен той, толкова си виновен и ти. Щом момата седи близо, ще я прегърнеш, а после се оплаква. Казвам: Колкото е виновен момъкът, толкова и момата. Ако тя беше далеч от него, той ще прегръща въздуха. Нека прегръща въздуха. Стой надалеч, един километър надалеч. Оттам ви предава една целувка. Нека ти предава целувките си през въздуха, от един километър разстояние. В предаването на въздушни целувки няма никаква опасност.

Та казвам: Като ученици на мистическата школа вие трябва да разбирате Божиите пътища. Всякога, когато човек върши една постъпка, която е Божествена, той усеща светлина и топлина в себе си. Той усеща мекота и устой. Той се радва, че има нещо хубаво в него. Знаете ли коя е добра постъпка. Щом направиш нещо, което не е правилно, нещо ти казва отвътре: „Не постъпи както трябва“. Ти се извиняваш. - „Не, не постъпи добре“, нищо повече! Казвам: Хубаво е да слушаш онзи Божествен глас. Ти казваш: „Трябва да постъпвам добре, да слушам“. Слушай тази Божествена дума: Добре постъпи. И всеки има това съзнание. Като направиш нещо добро, изпитваш радост в себе си. Казвам: Изучавайте закона и Бог ще ви проговори. Тогава да сте в съгласие

с вашия Дух, с вашата Душа, с вашия ум и с вашето сърце. И като сте в съгласие отвътре, това съгласие да се яви и отвън. И ако вие не сте в съгласие със себе си, не можете да бъдете и в съгласие, и с другите отвън.

Какво заглавие да има? Хайде да оставим без това.

Отче наш.

XVII година.

*40 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 14 септември 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София - Изгрев.*

ПО ЗАКОН И ПО ЛЮБОВ

*Отче наш
„Духът Божий.“*

Учителят гледа темите. Четири души авторитети, много учени хора.

Предметите не трябва да се разглеждат само външно. Една тема най-малко може да има две страни: външна и вътрешна. Предметът, когато се разглежда, туй да е пример за изяснение. (Едно коте мяуче.) Турете туй коте при майка му. Външна и вътрешна страна значи. Някой път можем да похвалим астрономите, изучават далечните звезди. Най-близката звезда до земята, до слънчевата система е на разстояние на 4 светлинни години. Четири и половина години трябва да пътува светлината, за да дойде до нашата земя от най-близката звезда. Значи, колкото земята извършва за 4 1/2 години. Светлината, която пътува с 300, 000 км./сек. се взема за единица мярка. И светлината трябва четири години да пътува, за да дойде до земята. Толкоз е далеч пространството. И при туй далечното пространство, някой път искаме да знаем дали една звезда се приближава или се отдалечава. На такова далечно пространство как ще знаем? В туй отношение е дошъл на помощ спектроскопа. Чрез спектроскопа се разлага светлината на звездите, както и на слънцето. Образува се червен полюс и виолетов полюс. Те са намерили, когато една звезда се отдалечава от Земята, дават известни линии, известни спектри. Когато едно тяло се отдалечава от Земята, линиите към червената светлина се приближават, стават по-близки. Когато се отдалечава звездата, тия линии се приближават. Когато тялото се приближава, тогава линиите към виолетовия полюс - става по-голяма широчината между тях. Откъде накъде са намерили, че

при приближаването на линиите се отдалечава тялото? А когато линиите на светлината се отдалечават, тялото се приближава. Тогава питам: Дали някой човек се отдалечава от Бога, или се приближава до Бога? Една звезда или се приближава, или се отдалечава. Запример, нашето слънце, като пътува в пространството към някоя звезда се приближава или се отдалечава. Но туй отдалечаване е относително на земята. Не, че земята иска да се отдалечава. Но по своя си път така видимо се отдалечава. Някои тела се отдалечават. Някой човек ни е близък. Знаете ли колко ви е близък? Този човек, който ви е близък днес, след 1-2 години стане ти далечен. Казвате: „Отдалечихме се“. Питам: Кое е станало причина да се отдалечите и кое е станало причина да се приближите?

Та казвам: Кое е онова качество, с което ние се приближаваме до въздуха? Най-първо, специално ни свързват белите дробове и при това всичките пори на тялото. Човек има около 7 милиона пори. Всяка пора ни свързва. Човек има такива връзки с въздуха, 7 милиона, през които въздухът се докосва до човека. А при това специално се свързва с дробовете. Значи дробовете запознават с въздуха. Ние, разумните същества имаме дотолкоз прямо отношение, доколкото той е полезен за дробовете. Колкото до нечистият въздух, той не е полезен; ние казваме, че този въздух е вреден. Каква роля играе въздухът? Сега при запознаването си с въздуха цяла философия има. Казвате: „Трябва да се диша“. Някой път въздухът влиза и излиза неволно. След време започваш да чувствуваш, че ти е тежко на гърдите. Някой път те стяга нещо, неразположен си и в мислите си си неразположен, и в чувствата си си неразположен. Туй произтича от дишането, защото забележете: този въздух, който не е съединен, който е отдалече. Водородът е доволен. Той е млад момък. Не е млад момък, но е млада мома. Кислородът е млад момък, влюбили се. Въглеродът е майката, а азотът е бащата. Водородът е дъщерята, а кислородът е сина. Ако дойде майката във вас, азотът, ще се намерите в трудно положение. Туй, което помага на хората, това са техните деца. Имат особена Любов към човека. Те като влязат вътре, образуват едно съединение. Любовна

работа се образува. Съединение, разединение. Та цял скандал става. Когато Любовта върви правилно, вие казвате, правилно е дишането. Когато Любовта не върви правилно, понеже като влязат младите, не остават те доволни. Не образуват връзка. Та човек с дишането си, на ваш език, кислородът и водородът постоянно връзки правят, постоянно женитба става. Като се оженят, изпъдите ги навън. Пак влизат новите, които не са женени. Като се оженят, пак навън. Какво ще разберете вие под думата „женене“? Българската дума „жени“ значи реже жито, жъне. Казвате: „Да се оженят“. Като се оженят, ще се свърши. Като се оженят ще се свърши всичко. Ти като се ожениш, ще идеш на гумното, ще започнат конете да вършеят, част в плевнята, част в хамбара. Колкото са идвали при мене, всякога казват: „Като се ожения ще бъда ли щастлив?“ Казвам: Копитата на конете ще бъдат отгоре ти. Кои са конските копита? Конските копита е човешката ревност. Ревността на мъжа е конско копито. Ревността на жената е конско копито. Ревността, това са тия копита, които започват да вършеят. При такъв случай човек не може да диша правилно. Вие трябва да се научите. Човекът го изпъдиха из рая, защото не знаеше как да яде. За нищо и никакво го изпъдиха. (Адам не знаеше храната си) как да подбира. После изял един плод без позволение. Един от членовете на (..) пък го дал на Адама и той без да го опита, яде и на общо основание ги изпъдиха навън, че ядоха от този плод. После, тия двамата като ядоха от плода нямаха доблестта да кажат, че са яли. Адам като някой от учените хора даде имената на всичките животни, а уплаши се, че ял от плода, че трябваше Господ да ги търси цял един ден. Денят се мина. Знаете ли колко е един Божествен ден? 1000 години. Един Божествен ден е 1000 години. И така те седяха и като дойде Господ вечерта да погледне, намери ги. Значи причината е в яденето. Сегашните хора започват да грешат с дишането. Сега в живота всички нещастия на хората произтичат от яденето и дишането. От яденето произтича само, когато туриш две несъвместими храни, които изискват разни времена за смилане. И в дишането става така. Ако въздухът сега влиза в дробовете, не става съединение. Много хора не чакат да стане съединение. Че

водородът и кислородът да се съединят, да ги извадят навън. Щом се образува съединение, тогава да излезе въздуха. Неправилното дишане става, че щом искат кислородът и водородът да се съединят, да направят любовна работа, а ти (ги) изпъждаш. Който ги изпъжда, той заболява от охтика. Всичките охтичави хора губят Любовта. Всички страдате от въздуха. Спъвате Божествената Любов във въздуха. След туй се зараждат във вашият ум какви ли не работи. Мене ми разправяха един анекдот за две баби 85 - годишни. И двете се подпират с тояжки. На едната баба дядото жив, а на другата - умрял. Комшии били. Тази, на която дядото умрял се запознала с дядото на другата баба и тя й казва: „Мари, какво си завъртяла ума на моя дядо? С тояжката знаеш ли какво може да направя?“ Осемдесет и пет годишна баба. Тук понякоя път гледам набожните се изказват като тия баби, че завъртяла някоя главата на дядото. На 85 - годишен човек това му останало сега да мисли. Един дядо на 85 години, той е вече светия. В моите очи, той е вече светия. И тогава тия баби започват да се налагат с тоягите. - „Бабо, какво ти стана на главата?“ - „Пукна ми главата за (моя) дядо. Не пуква главата, на която дядото е умрял, а на онази, на която дядото е жив. Питам: Защо? От памтивека аз зная, този въпрос не върви. Във всичките религии и във всичките общества все куца Любовта в туй отношение. Трябва да знаете кога стават престъпления в света. От всеки един човек излиза светлина. Ако разложат неговата светлина, ще знаете. Сега нашата земя може да направи престъпление. Не че ще направи престъпление, но в нея може да станат престъпления. На слънцето не може да станат никакви престъпления, защото няма повод за престъпления. За да се яви едно престъпление, трябва да има някаква форма. Престъпленията засега се явяват само в чувствата на хората, в една много гъста материя, дето едни тела са твърди, изгубили своята светлина. Там има възможност за явяване на престъпленията. Но в какво седи едно престъпление? Защото престъплението не е започнало с човека. Ангелите, които са били толкоз напреднали, за тях се казва, че те напуснали своята първоначална чистота и направили някаква погрешка. Половината от тях напускат небето и слизат в

по-гъстата материя. Едни от ангелите остават да живеят горе, други слизат да живеят при хората. Тези ангели, които са тука, те учат хората на тия престъпления. Нещо има в тебе. Престъплението от какво произтича? Да кажем, ти си обидил някого. Казал си му някаква дума. Ако един българин на своя език ти каже една обидна дума, той може да те обиди. Един българин може да обиди друг българин. Но един французин, който говори на френски може ли да го обиди един българин? Той може да обиди един французин. Като разбираш нещо, тогава има обида. Като не разбираш нещо, не може да се обидиш.

Сега искате и вие да знаете обича ли ви Бог. Вие обичате ли Бога? Помнете, че Божията Любов не може да се прояви в своето естествено положение, когато умът на човека е тъмен. Ако в твоя ум блуждаят нечисти мисли, ако в тебе се зароди най-малкото желание да направиш нещо, ако в яденето не знаеш как да ядеш, ако в дишането не знаеш как да дишаш, ако не знаеш как да се обличаш, защото човешката мисъл сега се занимава с модата. Да мислиш, то е мода. Трябва да знаеш как да се обличаш. Ако се облечеш, ще ти кажат, при днешните условия щом се облечеш, ще кажат: „Провървяло му“, или че взел пари, крал отнякъде. Облякъл се, къща направил. Но в туй провървяване мислим, че има нещо неестествено. Не се разбира, че (е) по един естествен начин. Ако една жена се облече добре казват: „Защо се облича добре? Тя е вече 45 годишна. Едно време имаше защо, на хорото. А сега на 45-50 години е“. Ако мъжът започне да се облича, казват: „Едно време имаше смисъл, като млад“. Питам: При такова едно състояние на ума Божията Любов в човека може (ли) да се проявява? Божията Любов не може да се проявява, понеже в Божественият свят абсолютно няма никакво престъпление. Невъзможно е ти да накараш едно същество в Божествения свят, с нищо не можеш да го накараш да мисли другояче. Да го накараш да се съблазни, то значи да измени своето естество. Даже хората на земята мислят, че Господ обича едни повече. Дал им е повече светлина, блага. Други като не обича, дал им сиромашия. Те имат едно понятие за Бога. Дойде някое изпитание, казват: „Защо Господ ни даде туй изпитание?“ Че те изпитват, ни най-малко не

значи, че те изкушават. При едно изпитание Господ иска да знае в знанието колко ти си усвоил живота. В знанието иска да те изпита, доколко е проникнала светлината вътре в теб. Вчера имах цял един разговор. Някой път има известни въпроси, които не трябва да засягат. Изучавайте въпросите научно. Не мислете, че онзи човек, който ви дал някаква храна, иска да ви стане тежко на стомаха. Не мислете, че причината е той. Ти не си ял добре. Ако човек ти продаде биволска пастърма, някой път е хубава, някоя биволска пастърма. Някой път биволската пастърма е крехка, но някой път е от 20 години. Дадат ти пастърма, но ти не си я дъвкал хубаво, а си гълтал пастърмата, без да я дъвчеш. От стомахът не е. Често ядеш сладко грозде, после - студена вода, стегне те коремът. И всички се нахвърляте върху пастърмата. - „Тази пастърма щеше да ме отрови“, казваш. Не е виноват човека, който ти е дал пастърмата. Ти не си я дъвкал хубаво, смесил си я с гроздето. Пастърмата и гроздето не вървят заедно. Сега ще направите един превод. Тук всички идвате; вие нямате човещина. Като ви казвам, че нямате човещина, вие не цените човещината. Вие правите престъпление. Вие мислите лошо. Вашата мисъл ще иде в невидимият свят. Ще се хваща от кого е излязла. Ще ви хванат и ще ви кажат: На какво основание създадохте тази мисъл? Кой са подтиците? За всяка Божествена енергия, човек ще отговаря, ще даде отговор за формите, които прави. Например, за религиозния човек. Човек не може да бъде религиозен, на когото умът не е чист. Човек не може да бъде религиозен, на когото сърцето не е чисто. Човек не може да бъде духовен, на когото волята не е просветена. Че мене може да ме боли коремът, не са виновати хората. Че не мога да дишам правилно, не е виноват въздуха. Че не може да дишам правилно, не е виноват невидимият свят. Защо ме боли глава? Защото Божествената Любов не функционира правилно. Защо имам болка в гърдите? Защото духовната Любов не функционира правилно. Защо ме боли корема? Защото човешката Любов не функционира правилно. Има по-долна Любов, животинска Любов. Не мислете, че животинската Любов е много лоша. Много животни живеят по-добре от хората. Има някои, които използват животинската

Любов. Птиците, като образуват семейство за два месеца измътват яйцата и децата стават способни, търсят си храната. Ако човек за два месеца образува семейство, какво ще стане? Трябват му най-малко 12 години да тури детето на крака за да си изкарва прехраната. Дванайсет години най-малко. А след това до 21 година. Да свърши университет, че после да го турят на служба, много работи има. Питам: Сега за тия социални работи, както се разправят, решете сега един социален въпрос. Чехия се намира в едно изпитание. Седем милиона чехи, а 8 милиона, които не са чехи. Седем милиона управляват 8 милиона. Има едно несъответствие. Ако ти в себе си имаш 8 милиона, които не са твои, а 7 милиона, са твои, какво ще бъде твоето положение? Ако имаш 8 лоши мисли, които не са твои, а 7 които са твои, мислиш, че тебе ще ти върви? Мислиш, ако имаш 8 лоши желания, а 7 добри желания - тебе ще ти върви? Мислиш, ако имаш 8 лоши постъпки, а 7 добри, ще ти върви? Отвън тия хора се (радват), но една дисхармония има вътре. В какво седи дисхармонията? Тия, които управляват искат да имат всичките блага. В Божественият свят другояче седи въпросът. Един баща представете си, че има 5 сина и 6 дъщери. Ако бащата погледне с особеност само на синовете, а дъщерите си пренебрегне, той не е баща. Или пък, ако погледне към дъщерите си благосклонно, а към синовете си неблагоприятно, или към някои гледа по един начин, а към другите по друг, този баща не е от разумните. Следователно, ние оценяваме характера на бащата от Любовта, която има към децата. Ако този баща оценява всяка своя дъщеря, всеки свой син и отдава съответното, което изисква тяхното естество, казваме, че този баща е добър и умен. И майката, ако така постъпва и тя е добра и умна. Как ще оценим поведението на синовете и дъщерите? С обходата към бащата. Ако синовете и дъщерите отдават съответствующа обхода на бащата и майката, те са добри синове. Ако започнат да търсят погрешка в баща си, да намерят всеки ден по някоя погрешка, не са добри синове. В какво седи престъплението? Как рибите научиха престъплението да се ядат едни други? Там е един въпрос. Рибите се научиха да се ядат, понеже не знаеха как да говорят, не си разбират от езика. В

рибите няма разбиране. Сега ще оставим дали това е така. Но под думата нямам език, разбираме нямам разумност. Най-голямата жестокост, която е съществувала, тя е в рибите. Ужасно положение. И затуй в тия престъпления, които вършат, Бог ги е турил във водата вътре, за да може да се чистят. Те като ходят, всичките нечистотии във водата са. Неразумните деца, тия техни нечистотии се научиха да се ядат едни други. Нечистотията на рибите ги научиха да се гълтат цели.

Та казвам: Щом всеки един от вас допусне една нечиста мисъл, нечистата мисъл ще привлече едно нечисто желание. Нечистата мисъл и нечистото желание ще привлекат една нечиста постъпка. Тя може да е толкоз малка, че само Бог да я види. Бог вижда несъответствието. В Него има всякога един стремеж да почисти нещата. Казва Писанието: „Чисти бъдете. Чистите по сърце ще видят Бога.“ Мислите ли, че вие трябва да се съдите? Първото престъпление става щом опетниш своята дреха, с която са те облекли баща ти и майка ти. Може да е една капка, може да е съзнателна или подсъзнателна. Но е престъпление. Като се върнеш, ще кажат: „Къде си се оцапал?“ Ще кажеш една лъжа: „Хвърлиха кал“. Не е така работата. Или някой път дрехата се скъса. Ти ще обвиниш, че друго едно дете бъркало, че е скъсало дрехата. Но не е така. Ти се качиш на някоя дърво да крадеш ябълки, закачил си дрехата. Казват: „Нашето ангелче!“ Откъде дойде на ума на туй „ангелче“ тази мисъл да каже, тази лъжа? Мислите ли, че ангелчетата не грешат? Тия ангелчета защо напуснаха небето? Твоето ангелче е от тия ангелчета. То още горе се научи на тия лъжи. Лъжата научиха горе като били. Сега не ви говоря за неща. Вие понякога път на греха в себе си гледате като нещо ваше, дете, го държите. Там е всичкото ви заблуждение. Грехът е нещо чуждо на човека. Изпъди го навън. Не дръж вътре, тури го навън. Не го прегръщай, изпъди го навън. Ако ти оставиш греха, той ще мяза на яйцето на една боа. Ти като вземеш туй, змийското яйце да го туриш, ще се измъти, ще излезе едно малко змийче. От втората до седмата година ще стане 7-8 метра. Ще се увие около тебе и ще те смаже. Тия змийските яйца, те ще ви глътнат. Вие всички страдате от змийски яйца. Гледам, някой

турил го под ръката, че го мъти. Някой - под дясната страна. Други под лявата. Мъжете мътят под дясната ръка; жените - под лявата ръка. Питам: Какво правиш? Казваме: „Уча се нещо“. Сега колко е мъчно. Аз ви казвам: В новият живот се изисква да имаме прямо отношение. Понеже никой не може да ни даде образа на чистотата. Ако е за чистотата и ангелите може да ни покажат как ние може да бъдем чисти. Единственият, който може да ни предаде какво нещо е чистотата то е само Бог, ако Той изпраща Любовта си. Любовта е първият подтик на Бога да ни освободи от нечистотата. От Любовта иде животът. А животът има свойство да измие всичките неща като водата. Без Любов никакво подигане, никакво спасение, никакъв живот, никакво подобрене, нищо не може да стане. Като дойде Любовта в света, трябва да се роди животът. Животът трябва да ни очисти от всички нечистотии, да остави греховете настрана. Всичката нечистота на нашите мисли, всичката нечистота на нашите желания, всичката нечистота на нашите постъпки - само Любовта може да очисти. Всяка постъпка трябва да бъде чиста. Всяко желание трябва да бъде чисто. Всяка една мисъл трябва да бъде чиста. Може да бъдат чисти само като се операт, като мине животът през тях. Когато кажем, че трябва да живеем, най-първо трябва да се изчистим и в живота след като се очистим ние ще бъдем в състояние да живеем добре. Вие отивате при Бога да се молите. Християнин съм. То е временно. Днес си добър, утре си лош. Днес мислиш едно, утре - друго. По този начин не може. Помнете едно нещо. Причините за страданията на човека са в него, не туряйте причината в условията. Най-главната причина за вашето падение е вътре. Ангелът (е), който изкуси човека, но вътре в тях се зароди желание да бъдат като Бога и те паднаха. Като Бога никой не може да бъде. Ако в едно дете се зароди желание да бъде като баща си, туй, малкото дете е на крив път. Ти, за да станеш като баща си и ти трябва да имаш свои деца. Синът никога не трябва да иска да бъде като баща си. Хубаво е сега да бъдете. В ума на всинца ви гледам вие искате да станете големи хора, като баща си. Трябва да се ожениш, да имаш деца. Тогава и твоите деца искат да станат като тебе. Тогава какво ще стане? Ако всички станат бащи, кой

ще бъде син? Днес имаме повече бащи, отколкото синове. Всичкото престъпление във вас седи, че искате да станете големи хора, велики хора. Ами че това са идеи на вашите бащи. Аз искам да бъда един добър син. Че ние богове ли трябва да станем? Вие сте, казва Писанието, богове и там е падението. Богове, които постоянно страдаме. Няма нещо по-хубаво в живота да бъде един човек чист син на Бога с чисти мисли, с чисти желания, с чисти постъпки. Не само за един ден. Но като се родиш, докато заминеш от земята, да бъдеш един отличен син. Вие казвате: „Как ще ни посрещне Христос?“ Че като дойде Христос на земята какво искаше Той? Искане ли да стане големец? Те искаха да го правят цар. Той беше турил един от своите ученици да събира пари. Какво знание имаше Той? Вие искате да бъдете като Христа. Той дал много добър пример. Той казвал: „Син човечески не дойде да стане големец, но да послужи на страдащите, на болните, на онези, които не разбират“. Христос като срещнеше младата невеста, казваше: „Да обичаш другаря си“. Като срещнеше младият момък казваше: „Да обичаш другарката си, тя е дъщеря на Бога“. Много жени казват: „Аз съм дъщеря на Бога, мъжът е син на дявола“. Или пък мъжът е син на Бога, дъщерята е на дявола. Не е това правилно. И мъжът, и жената са създадени, казва тук в Писанието, по образ и подобие Божие. То е първото създаване. Второто положение. Най-първо Адам е създаден от пръст, от земя, от земята е взет. Различават се първият и вторият Адам, че вторият е взет от елементи на земята е направен. Сега може да ви обясня биологически. Че и Ева се отличава по това, че Ева е направена от един материал. Две ребра са взети, от бяла материя е създадена. Та жената като е създадена от бялата материя казва: „Трябва да бъдеш чиста“. Тази материя, от която се създаде Адам, казва: „Адаме, ти трябва да бъдеш умен, да се учиш“. На жената казва: „Чиста трябва да бъдеш. Няма да оставиш други да перат дрехите ти“. На Адама казва: „Ще бъдеш умен“.

Сега къде е почитта ви? Тук се събирате и гледам вие нямате никакво уважение. Един брат казва за една сестра: „Къде е този парцал?“ Че то е човешка гордост. Ами този захласнатият Мунчо? Аз ви изнасям известни недостатъци. Казвате: „Ние сме

ученици на Новото Учение“. Че туй ли е Новото Учение? Новото Учение е да знаеш по най-разумния начин да очистиш своята мисъл, да очистиш своите чувства и по най-разумен начин да знаеш как да оправиш постъпките си. Не по закон. Ако аз трябва да направя (нещо) в света, ние не можем да създадем по-добър закон от този, който има. Който иска закон, в света всичко е наредено. Казвате: „Закон да има!“ Че как тъй? Ние ще направим нещо, което другите хора не са направили. Ние искаме да приложим Любовта, да можем да живеем по Любов, защото не сме много богати. Трябва да плащаме на съдията, на стражаря. Има съдии със 7-8 хиляди лева за месец се плаща. Ако имаме по трима души съдии, по 7 хиляди лева на месец - 21 хиляди, а за година колко ще струва? Казвам: Трима съдии не може да се издържат. Стражари има, трябва да се плаща. Казвате: „Да турим закон“. Кой ще приложи закона? Хора трябва да се плаща. Казвате: „Да турим закон“. Кой ще приложи закона? Хора трябва да се плаща. Понеже сме сиромаси и няма пари искаме без съдии да минем. Искане другото положение на Любовта: Всеки от вас да бъде съдия за себе си, да бъде и стражар, и съдия, и довереник, общественик и моралист. Даже и попове, за които иначе ще трябва да плащаме. Аз ви служа без пари. Ако дойдат подир мене, с пари ще ви служат. В Америка има проповедници, по 40-50 долара взимат; знаете ли колко са? Имало е проповедници например, Бичер е взимал по 100 хиляди долара. Това е заплатата на един проповедник знаменит. Ако дойде може ли да му плащате 10 милиона? Тук преди няколко деня идва болен. Боли я коремът, тумор имала. Или тежест на гърдите, или задух има, или главоболие има. Казвам: Боли те главата, защото не мислиш. Стягането на дробовете е, защото не дишаш. Стомахът те боли, защото не знаеш да ядеш. - „Как ям?“ - Дъвчи си храната. Ако дъвчеш няма да те боли. Някой дойде, оплаква се, боли го главата. Казвам: Не живееш добре с мъжа си. Много лошо мислиш за мъжа си. Ти го обвиняваш, че той ходи по чужди жени. Такава (жена) всякога ще я боли главата. Къде ходи мъжът й, Господ ще го търси. Къде ходи мъжът? Че ако мъжът ти е съдия и някой (не е) осъден според законите, ако един съдия отсъди някого неправилно, той ще отговаря. Той може да осъди, но казват: „На какво основание?“

Как ще се обосновеш, че твоят мъж е лош, че той обича някоя? Какво престъпление има в Любовта? Вие сте чудни хора, когато търсите престъпление в Любовта. Казвате, че той се е влюбил. Престъпление в любовта не може да стане. Това е светски израз. Заблудил се е. В Любовта и заблуждение не може да има. Има една Любов, която излиза от златото. Има една Любов, която е позлатена. Любовта на златото каквото и да я правиш, тя е златна. Там никакво окалване не може да стане. Но позлатената Любов след 4-5 месеца се изтрива. Този метал, който е позлатен, остава да се окислява. Това е позлатена Любов. Всички страдате от позлатена Любов. Оставете вашата позлатена Любов. Любовта на златото дръж.

„Ако не се родите наново, не можете да влезете в Царството Божие.“ Човек, който не е златен, не може да люби. Знайте, че ако не любите, в Царството Божие не можете да влезете. Кракът на никого не може да стъпи там. Човек, който не може да люби има позлатена Любов. Любовта, където и да (те), тури и в огън, и в калта, навсякъде с нищо не може хората да те покварят. Че си (се) окалял, то нищо не значи. Ние сме в един свят. Ние сме в рая. В този свят сме от 8000 години. Навсякъде, където и да си, дете и да стъпиш, навсякъде ще гледаш да се не окаляш. Казвам: В този свят не създавайте още по-големи мъчнотии, защото така ще се прекъсне. Не може да се молиш, ако твоят ум е пълен с нечистота. Как ще се изправиш? Тази молитва не може да бъде приета. Трябва да се очисти умът ти. Има кой да съди света. Ако мислите лошо, каква полза ще принесете? Най-първо, ако една лоша мисъл мине във вас, петните себе си. Тия неща, които ги мислите не са верни. Моята статистика, която имам, показва тия мисли, които мислите всеки ден едва ли на 10 хиляди една е верна. Като обвиняваш някой човек, само едно на десет хиляди е вярно. Гледам този човек, обвиняват го. Станало една погрешка. Той в себе си седи, въздиша, мъчи се, какво ще го съдиш? Той сам се съди. Вие не знаете условията, при които той е направил това. Вървиш, някое птиче цвъкне отгоре. Паднало, оцапало те. Казва: „Защо се оцапа? Кой те е оцапал?“ Хвъркало туй птиче, оцапало те е. Не че искало туй птиче да те оцапа. Дойде друго и цвъкне.

Туй цвъкне, онова цвъкне и вие сте оцапани. Вие го направите „източен въпрос“. Казвате: „Не знае как да се пази. Той се е оцапал“. Това не е една мисъл. Може да мислите тъй. Всеки един от вас, който иска така да мисли, да слезе долу в София, позволявам. Който иска да работи по старият начин - в София. Аз позволявам. Всеки, който иска да мисли по старият начин, да слезе долу в София. А като започнете да се качвате на Изгрева, ще снемете всичко, ще турите настрана. И като дойдете на Изгрева - за мен Изгревът е Бог. При Бога като отидеш, от Него всичко, което излиза е чисто. Оцапаното вече сме го изправили. Дали аз или ти, Драган, Стоян, или рибите, или растенията, безразлично. Всичко, което излиза от Бога е чисто. Животните оцапах чистия живот. Господ иска да ги научи да живеят. Има един начин - на чистотата. Ние ядем повече отколкото трябва. Ние дишаме повече, отколкото трябва. Бог, Който е съвършен, в какво седи Неговото съвършенство? Бог прави само една вдишка и само една издишка. Като издиша, създава цялата вселена. След туй вдишва, докато се завърши цялото Битие. Той прави само една вдишка и една издишка. Бог като издишва, всичко създава, а като вдъхне, всичко поправя. Казвате: „Аз искам да бъда като Бога“. Че как искаш да бъдеш като Бога? Ти 20 пъти в минутата дишаш и като Бога искаш да станеш? Най-първо, като поемеш въздуха за един час го задръж. После, казвате за някого, че бил светия. Знаете ли дишането на светията какво е? Най-напред светията за 20 минути задържа въздуха си. Той е доста напреднал. Той е третостепенен светия. Второстепенен е за 1 ден, когато го задържа. А пък най-напредналите светии за една седмица задържат въздуха. Ако дойде този светия за една седмица, той не ходи между хората. Не диша, но мисли. Дишането е една работа. Ние работим повече. Вие седите и се мъчите за нищо и никакво. Вие се мъчите, че някой не ви обича. Мъжът се мъчи, че жена му не го обича. Жената се мъчи, че мъжът ѝ не я обича. Децата се мъчат, че бащата и майката не ги обичат. Бащата и майката се мъчат, че децата не ги обичат. Слугите се оплакват, всички се оплакват все от безлюбие. Че има безлюбие, верно е, но казвам: Аз ви показвам нов път. Той не е много лесен.

Дошла една млада сестра снощи, обидил я някой. Понеже друг направил погрешка и турили всичките погрешки върху нея. Ти си това, ти си онова. - „Защо мене да ме обиждат?“ Казвам: Обиди ли те, обидили. Ще носиш товара. Научете се да носите. Не мислете, че молитвата ви може да бъде приета, ако умът не е чист и сърцето не е чисто. Молитвата ти при Бога не може да иде. Това аз го знам. Казвате: „Как да се молим?“ Не може да се молиш, ако умът не е чист и ако сърцето не е чисто. Може да не е свършено чисто, но да има желание да бъде чисто. Едно желание, един стремеж. Може да не си чист, но да имаш желание да се очистиш, тогава молитвата ти ще иде при Бога. Понеже туй желание е Божествено. Бог желае ние да мислим чисто. Той желае всинца да бъдем щастливи. Щастливи ще бъдем, ако мислите са чисти. Колцина при мене идват и ми разправят. Аз поддържам правилото: 25% взимам за вярно, 75 на сто оставям. Дойде някой, иска да ме убеди, че 75% е вярно. Че има някаква погрешка, има. Но тя не иде отсега. Много престъпления, които сега стават, не се зараждат сега, но сега се изпълняват. Но те в някое друго съществуване са се зародили. Съвременната наука говори така. Ако един баща се оженил, имал желание той да открадне пари, в този момент искал да открадне, да си уреди живота. И ако тогава се роди синът, той ще изпълни желанието на бащата, той ще стане крадец. Ако майката имала някое нечисто желание и роди дъщеря, дъщерята ще стане проводник на желанието ѝ. Ако бащата имал благородно желание, роди му се син, синът ще изпълни благородното желание. Казва Давид: „В грях ме зачна майка ми“. На деди и прадеди. Имаме трудни социални въпроси. А Христос казва: „Изново трябва да се родите, от вода и Дух.“ Сега (ще) ви разправя на ваш език, да ме разберете. Водата, това е майката. Въздухът, това е бащата. От един баща, който е свят и от една майка, която е чиста, ако се родите, вие ще влезете в Царството Божие. Ако не се родите от една чиста майка, ако не се родите от един свят баща, вие не можете да влезете в Царството Божие. Каквото и да ви обяснявам, другото за мене нищо не значи. Казват: „Да се родите“. Тъй мислят, че може да се родите, че може да се родите лесно. От майка чиста и

от баща свят, ако се родите, майка ви ще ви предаде чистота, баща ви ще ви предаде тази святост. Ако речем такива, каквито сме и да станем чисти от самосебеси, то е невъзможно. Казва: Ще изпратя Духа Си. Този, Святият Дух ще внесе святост. Водата като дойде, то е Любовта. Любовта е майката на нещата. Когато говоря за Любовта, подразбирам Божествената майка, от която всички хора трябва да се родят. Новораждането според мене, това е Любовта, в която трябва да се родим. След като се родим, ще бъдем синове. Ние ще проявим живота. Любовта ще си остане Любов. Новият живот във вас ще дойде и ние ще започнем да живеем според законите, които работят вътре в Любовта. Туй сега не е в противоречие. Ако искате закон, закон има в света, долу в София. Който иска закон - в София, който иска Любов - да дойде тука. Но тук да искате да турите закона, не може. Ако искате в София да турите Любовта, не може. София ще си бъде София, Изгревът ще си бъде Изгрев, туй го разберете. По закон - долу, по Любов - тука. Или долният свят, софийският - туй е благоутробието, а пък Божественият свят, то е главата. Щом дойдете на Изгрева, тук ще живеете. Щом тук не можете да живеете, хайде долу. Които живеят по закон, живеят в стомаха си. Които живеят по Любов, живеят в главата си. Сега, аз не укорявам този човек. И без него не може, и без корема не може, и без главата не може. По-важна е главата. На второ място е коремът. Коремчето излезе от главата, но главата не излезе от корема. По това се различават. Законът излезе от Любовта. Не Любовта от закона. Следователно, законът е едно последствие на Любовта. Трябва да се върнем към Любовта. Това са разсъждения. Не мислете кой от вас е по-добър. Всички сте лоши, защото имате коремче. Всички сте добри, защото имате глава. Вие имате една София. Сега аз не искам да ви наложа на вас нещо. Ако искате доброволно. Няма да дойда да ви кажа: Защо постъпвате така? Ако кажа: Защо така постъпвате, това не е моя работа. Ако искаш да питаш защо така постъпвам, в София иди. Тук като дойдеш, ще гледаш нагоре, към Бога. Като срещнеш някой човек загазил, ще гледаш да му помогнеш, не да те обича. Ще вършиш волята Божия, понеже Бог изисква всичките хора да бъдат разумни,

чисти и святи да бъдат. И чисти да бъдат. Следователно, понеже всеки отива при Господа, като го срещнеш едно петно има, очисти го, без да му казваш, та като отиде при Господа, да няма никакво петно. Защото, ако има петно, няма да го приемат. Оставете се от тия стари вярвания. Съвременното християнство не се е освободило от своето езичество. Идолите стоят още. Не сме се освободили от тия идоли. Сега да се освободим от идолите. В какво седи един идол? Моли му се онзи, кади му тамян и мисли, че идолът ще го послуша. Този идол и хиляди години да се молиш, той няма да те послуша. Онзи Господ, Който живее, Който може да ти помогне като се молиш, да дойде една светла мисъл в ума ти, да дойде чисто чувство в сърцето ти и да дойде една хубава постъпка в тебе, Той е живият Господ. Щом се молиш и мисълта остава същата, щом се молиш и чувството остава същото и постъпката остава същата, ти си идолопоклонник. Идоли имаш сега. Аз взимам сега нещата наполовина. Аз не считам, че съм добър, понеже на вас говоря. Защото вие ще ми кажете: „Ти как живееш?“ Елате и вижте. Ако при мене умираме, аз съм лош. Ако при мене живеете, аз съм добър. Кой как дойде казва: „Стана ми по-добре“. После иде и ми казва: „Добре ми беше, пак ми е лошо“. Казвам: Ще живееш добре. Аз турям не за себе си. Та казвам: При Бога като идем, по това се познава. Ако служим на идолите, ще умираме, ако служим на Бога, ще живеем. Служенето на Бога внася живот, сиромашия няма. Страдания няма. Ако живеем по Бога, ще бъдем царски синове. Ако не живеем по Бога, дрипели ще носим, скъсани обуца; апартаменти, нищо няма да остане. Сега какво искате още да ви кажа? Искам две неща от вас: Да бъдете чисти синове по мисъл, по чувство и по постъпка. Чисти синове на Бога. Всички да бъдете и дъщери на Бога с чисти мисли, чисти желания, чисти постъпки. Такива дъщери на Бог искам. И туй ви желая на всинца - и млади и стари, всички да бъдете братя с чисти мисли и чисти желания. И сестрите с чисти мисли, с чисти желания и чисти постъпки.

Добрата молитва.

Законът се отличава от Любовта, от Любовта на Духа. Правете различие. Има една Любов. По закон - в София долу. Има една Любов на Духа - на Изгрева.

XVII година.

*41 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 21 септември 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София - Изгрев*

РЕЧНИК

Акламирам: Одобрявам, поздравявам с шумни възгласи, с въодушевление.

Алеф, а: Име на първата буква в азбуката на староеврейския език.

Аншлус /нем./: Насилствено присъединяване на чужда територия; анексия.

Аржан конте /фр./: Преброени, разчетени пари.

Баданосвам: Измазвам с постна боя, с вар; варосвам.

Базиргян /пер.-тур./: Занаячия, търговец, търгаш.

Батал /ар./: Изоставен, запустял; развален, негоден

Билник вж **Бинлик**

Бинлик /тур./: Стъклен съд с вместимост 1000 драма, т.е. около 3 литра; дамаджана, билник

Бламирам: Изказвам недоверие и свалям от изборна длъжност.

Букаи /тур./: Окови за кон или затворник.

Варда, вардала: Стража; място където пази стража

Гем /тур./: Юзда.

Гном /нем./: Земен дух в образа на джудже, който живее дълбоко в земята и пази нейните съкровища.

Гуркам: Потапям нещо цяло във вода; гмуркам.

Гъоз-бойджилък /тур./: Хитрец, шмекер, измамник.

Гьотерица, **Гьотурица** /тур./: По споразумение, всички заедно; направо през просото.

Дам /тур./: Обор за едър добитък.

Дервиш /перс./: Мохамедански монах; дървен сарашки инструмент, с който се извяват ремъци.

Дерменджия /тур./: Воденичар.

Дилаф /гр./: Щипци за хващане на огън; маша.

Дискус /гр./: Кръгъл съд на низка поставка, на която се осветява и начупва св. хляб; също такъв съд, който служи за туряне и раздаване нафора или събиране помощи от християните в църквата; събиране помощ по такъв начин.

Дисонанс /фр./: Неблагозвучие; несъгласие, разногласие.

Дръндар: Лице, което се занимава с разбиване на памук, ярина, вълна.

Дълнал, задълнал: Задълбочил.

Енервирам /гр.-фр./: Нервирам, дразня.

Епитимия /гр./: Църковно наказание.

Живиница: Рани от болест на жлезите, които стават най-често по шията; заушка и др.

Жидкост /рус./: Течност.

Ибрик /пер.-тур./: Глинен или меден съд за поливане вода при миене.

Иждивява: Изразходва, харчи.

Изполица: Договор за наем на обработваема земя, при който плодовете от земята се поделят между собственика на земята и този, който я обработва.

Истукан: Нещо изправено, издялано, излято, на което се кланят, идол, кумир; нещо неподвижно, безсмислено, стои без да разбира.

Ихтибара /ар.-тур./: Почит, чест, уважение.

Каденца /ит./: Хармоничен или методичен завършек на музикална пиеса, която разчленява музикалното построение и спомага за цялостното му изграждане; вмъкнат откъс към края на мизукално произведение, с което се дава възможност на изпълнителя да покаже техниката си; отбелязване почивка в музикално произведение.

Капела /ит./: Мъжка или женска шапка с периферия.

Кашавар /рус./: Готвач на войници, работници и др.

Кварта /лат./: Интервал, който включва 4 степени в тоновата стълбица.

Кешки /тур./: По-добре би било да...; камо да...; дано.

Кираджия: Превозвач на стоки срещу заплащане; наемател, квартирант.

Ком ил фо /фр./: Както трябва.

Курна /ар./: Вид каменно или циментово корито под чешма в баня, откъдето се гребе вода за миене.

Кутурица: Изцяло, вкупом, грубо.

Куркой: Птица мисирка, пуяк, фиток.

Кърчаг: Пръстен съд за вода и др.; стомна.

Кюлаф /пер.-тур./: Фуниевидна шапка; Изигравам, мамя.

Лестница, лествица /рус./: Стълба, стълбица.

Масал, и /тур./: Любопитна и весела историйка; анекдот.

Махана /тур./: Недостатък, кусур.

Меджидия /тур./: Стара, сребърна турска монета на стойност 20 гроша.

Ментор: Съветник, наставник, ръководител.

Метосала /Матусала/: Син на Енох, дядо на Ной, живял 969 г. /Битие 5:27/

Миситин /тур./: Посредник.

Мурафет /ар.-тур./: Умение, майсторство, изкуство.

Нахохорал: Наперил, наежил.

Нона /лат./: 9 степен на диатоническата гама; разстоянието между 1-та и 9-та степен.

Овде-онде: Тук-там, сегиз-тогиз.

Олабелир /тур./: Така да бъде.

Омбрела /остар./: Чадър.

Орталок /тур./: Множество хора; тълпа, общество.

Оскудявам: Изпадам в немотия, засиромашавам, осиромашавам.

Паспал /гр./: Брашнен прах в мелница, полепен по околните предмети.

Пермутация /нем./: Разместване, смяна.

Пертурбация /лат./: Смущение, разстройство на определен ред.

Пещемал /пер.-тур./: Къса престилка за покриване на част от тялото в баня.

Пилюла /фр./: Лекарство с различни примеси във вид на кръгло или овално топче, удобно за поглъщане.

Пиростия /нгр./: Железен триножник, върху който се поставят съдове про готвене на открит огън; саджак.

Пуздер, пуздра: Съвсем мършаво месо.

Рабош: Разцепено на две дръвче, по което режат сметки, вместо да ги пишат на тефтер.

Размъшта: Размества.

Ретора /рус./: Лабораторен стъклен съд с кълбовидно тяло и дълга, извита встрани шийка; вертикален съд или канална пещ, в която се извършва овъгляването при суха дестилация на дървесина.

Салеп: Полско и планинско цвете с грудки по корена - перуника, гороцвет; гъсто, лепкаво питие.

Сбутан: Направен как да е; смачкан от някои страни.

Скръжав: Скъперник.

Стяжание /рус./: Имот, богатство.

Схумиш: Разпада се от гниене; скапва се.

Тагарджик: Кожена торба.

Терца: Тон с три степени горе или долу от основния тон; 1/60 част от секундата.

Токмак /тур./: Чук за хаванче, за дръндаранилък и др.

Тулум /тур./: Одрана като торба животинска кожа, в която държат сирене, масло, катран и др.

Търгат, търгам: Дърпам, тегля; тръгвам.

Тържик вж **Тагарджик**

Ундецими /лат./: Интервал, който е сбор от октави и кварта и съдържа 11 степени.

Физхармоника вж **Фисхармоника**.

Филон /сргр./: Одежда без ръкави на православен свещеник, която се облича върху другите одежди при литургия.

Фисхармоника /гр./: Вид хармоника с клавиши за една рък; устна хармоника, физхармоника

Хардал: Синап.

Хардалия /остар./: Вино, пресечено със синап, та останало безалкохолно.

Харосал /нгр./: Виждам добро, преуспявам.

Хата: Грешка, погрешка, престъпка; пагуба, поквара, развала; прекеждие, беда, пакост.

Хафиор вж **Хафиф**.

Хафиф /арт.-тур./: Слаб, оскъден.

Чукундур: Кръмно червено цвекло.

Чутура /рум./: Дълбок, дървен съд за чукане на сол, жито и др.; глава, кратуна.

Шарлан, Шарлаган /перс./: Орехово, сусамово или друго растително масло, но не зехтин.

Шашкънин /тур./: Забъркан, смахнат, глупав.

Щерна: Помещение за задържане на дъждовна или друга вода, водоем, цистерна.

Юдол /стар./: Мъчителен свят.

Юлар /тур./: Водило на оглавник; оглавник.

Ячмяк вж **Яшмак**

Яшмак /тур./: Покривало за главата и лицето на жена у мохамеданите; було.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

1. Вечно подмладяване	
22 септември 1937 г.	5
2. Ценностите в живота	
6 октомври 1937 г.	20
3. Пътят на човешкото развитие	
13 октомври 1937 г.	37
4. Мястото на възвишеното и обикновеното в живота	
27 октомври 1937 г.	50
5. Право и безправие	
3 ноември 1937 г.	76
6. Малките опити	
10 ноември 1937 г.	89
7. Естественият път	
17 ноември 1937 г.	106
8. Аз ще оздравея	
24 ноември 1937 г.	124
9. Музикално утро /Седемте принципа/	
1 декември 1937 г.	144
10. Недоизказаното	
8 декември 1937 г.	155
11. Добрият брат и добрият баща	
15 декември 1937 г.	173
12. Ползата от краката	
22 декември 1937 г.	197
13. Пред радостите и зад страданията	
29 декември 1937 г.	221
14. Съзвучие	
5 януари 1938 г.	241

15. Четиритях точки	
12 януари 1938 г.	263
16. Ден без стълкновения	
19 януари 1938 г.	288
17. Обичай и освобождавай	
26 януари 1938 г.	307
18. Ще идеш, ще се възродиш	
2 февруари 1938 г.	330
19. Страдане и учене	
9 февруари 1938 г.	352
20. Божественият глас	
16 февруари 1938 г.	378
21. Богатство и сиромашия	
23 февруари 1938 г.	398
22. Лечебното действие на музиката	
2 март 1938 г.	416
23. Божието дихание	
9 март 1938 г.	433
24. О, любов неизказана	
16 март 1938 г.	452
25. Музикалният живот на душата	
23 март 1938 г.	463
26. Един момент	
30 март 1938 г.	478
27. Еднократен, многократен и непреривни процеси	
6 април 1938 г.	492
28. Беззаветна благодарност	
20 април 1938 г.	507
29. Божественият импулс	
27 април 1938 г.	521
30. Музикална любов	
4 май 1938 г.	534
31. Учат и страдат	
11 май 1938 г.	550

32. Доброта, разумност, любов	
18 май 1938 г.	568
33. Кривият и правият път	
25 май 1938 г.	583
34. Великото благо на живота	
1 юни 1938 г.	600
35. Добрият живот	
22 юни 1938 г.	619
36. Основа на здравето.	
29 юни 1938 г.	634
37. Светлина, топлина, доброта	
6 юли 1938 г.	648
38. Кибритени клечки	
31 август 1938 г.	659
39. Ценност и посока	
7 септември 1938 г.	676
40. Четирите елемента	
14 септември 1938 г.	683
41. По закон и по любов	
21 септември 1938 г.	699
Речник.....	716

ПОРЕДИЦА ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

ПЪРВА ГОДИНА (1922)

1. Окултни лекции - София, 1922.
Трите живота - Русе, 1922 ; София, 1942 (нова редакция).

ВТОРА ГОДИНА (1922-1923)

2. Правила за окултната школа - Русе, 1923.

ТРЕТА ГОДИНА (1923-1924)

3. Високият идеал - Русе, 1923-1924.

ЧЕТВЪРТА ГОДИНА (1924-1925)

4. Абсолютна справедливост - Русе, 1927.

ПЕТА ГОДИНА (1925-1926)

5. Козативни сили, том I - София, 1930.
6. Светлина на мисълта, том II - София, 1930.
7. Условия на разумния човек, том III - София, 1930.

ШЕСТА ГОДИНА (1926-1927)

8. Отношение на простите истини към човека, том I - София 1933.
9. Неразрешеното, том II - София, 1933.
10. Възможни постижения, том III - София, 1934.
11. Четирите кръга, том IV - София, 1934.

СЕДМА ГОДИНА (1927-1928)

12. Великото и красивото, том I - София, 1935.
13. Малки и големи придобивки, том II - София, 1936.
14. Добри и лоши условия, том III - София, 1937.

ОСМА ГОДИНА (1928-1929)

15. Ключът на живота, том I - София, 1937.
16. Смени в природата, том II - София, 1938.
17. Форми в природата, том III - София, 1938.
18. Определени движения, том IV - София, 1938.

ДЕВЕТА ГОДИНА (1929-1930)

19. Естествен ред на нещата, том I - София, 1939.
20. Степени на съзнанието, том II - София, 1939.
21. Доброто оръжие, том III - София, 1939.

ДЕСЕТА ГОДИНА (1930-1931)

22. Божият глас, том I - София, 1940.
23. Просветено съзнание, том II - София, 1940.
24. Реалности и сенки, том III - София, 1941.

ЕДИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1931-1932)

25. Събуждане, том I - София, 1944.
26. Законът и любовта, том II - София, 1946.
27. Начало на мъдростта, том III - София, 1946.

ДВАНАДЕСЕТА ГОДИНА (1932-1933)

28. Новата мисъл, том I - София, 1947.
29. Работа в природата, том II - София, 1948.
30. Трите посоки, том III - София, 1948.

ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1933-1934)

Неиздадени лекции.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1934-1935)

Неиздадени лекции.

ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1935-1936)

Неиздадени лекции.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1936-1937)

31. Запалена свещ - София, 1999.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1937-1938)

32. Божественият импулс - София, 1999.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1938-1939)

33. Славата Божия, Царството Божие и Волята Божия, том I -
София, 1998.

34. Силата на мисълта, том II - София, 1998.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1939-1940)

Неиздадени лекции.

ДВАДЕСЕТА ГОДИНА (1940-1941)

35. Всеки ден по една добра мисъл, том I - София, 1998.

36. Прав път, том II - София, 1998.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГОДИНА (1941-1942)

37. Буден ум и будно сърце, том I - София, 1999.

38. Великата възможност, том II - София, 1999.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГОДИНА (1942-1943)

Неиздадени лекции.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГОДИНА (1943-1944)

39. Новият светилник - София, 1946 г. (редактирано)

Забележка: Просветният комитет решава да се издадат лекциите от Младежкия и Общия окултен клас, Утринните слова и Неделните беседи, както и съборните беседи от Мърчаево по реда на изнасянето им през последната 1943-1944, под заглавие „Заветът на любовта“ - том I, II, III.